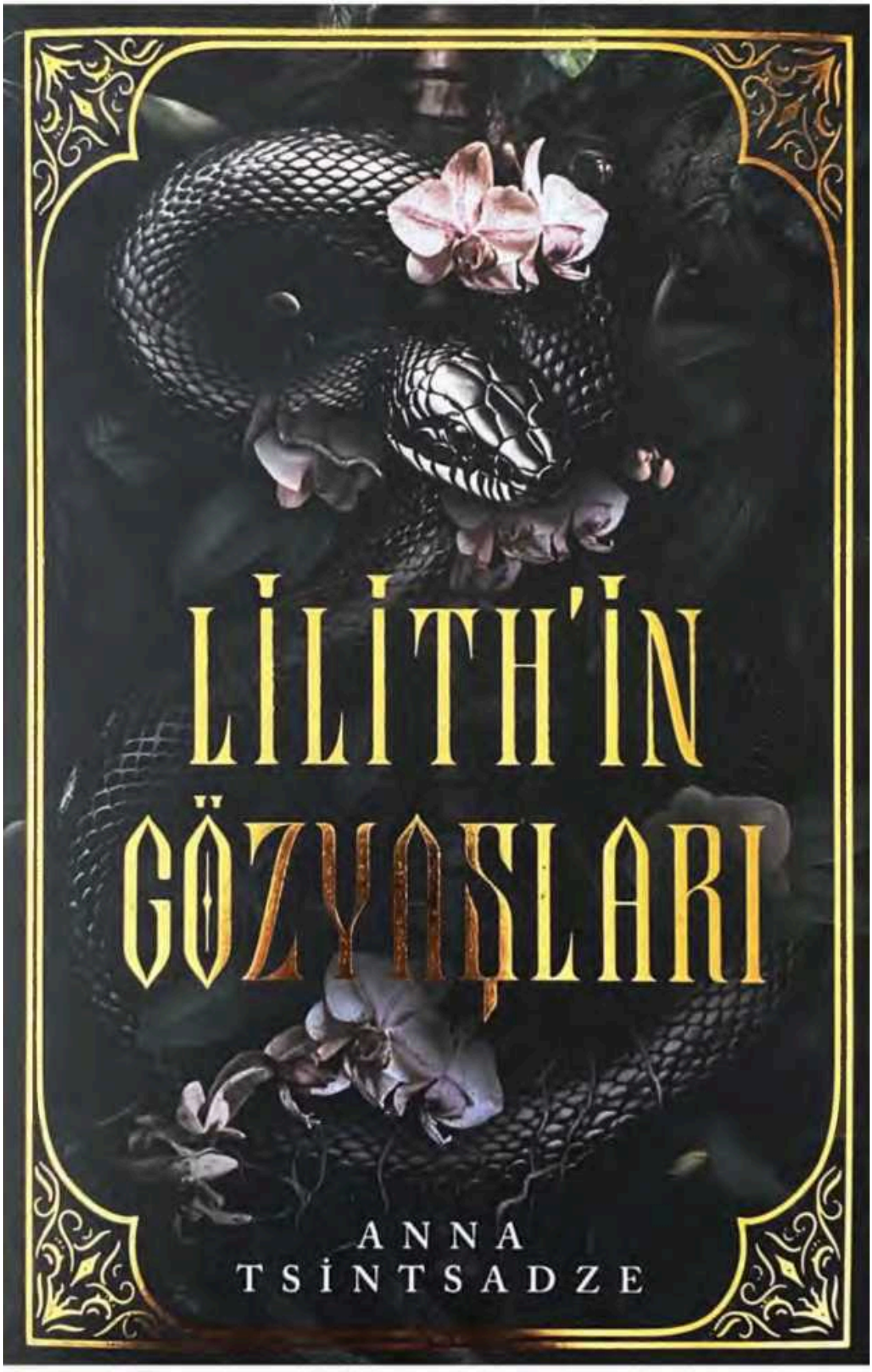

LİLİTH'İN
GÖZYAŞLARI
ANNA
TSİNTSADZE

Hafızasını kaybetmiş bir halde baş düşmanının evinde esir olarak uyanan Meira, geçmişte işlediği affedilemez bir günâhın bedelini ödediğini öğrenir.

Meira, uyandığında ona ilk, “Biz düşmanız,” diyen adamın, bir zamanlar gözlerinin içine aşkla baktığını öğrendiğinde, işlediği günahın hiç de sandığı kadar basit bir ihanet olmadığını ve altında çok daha korkunç bir entrikanın yattığını anlar.

• _ _

iki düşmanın kader ağları, tutku ve nefretin ateşiyle

birbirine örülmüş; kurdun kuzu postuna bürünüp

kuzunun kurda dönüştüğü çarpık bir ihanet oyununa

evrilmiştir. Artık birbirlerinden kaçmaları ne

mümkün!

Bu yapbozu ise çözmenin tek bir yolu var: *Gördüğün ve duyduğun hiçbir şeye inanma. Bunu geçmişteki sen bile söylüyor olsa...*

LAPİS YAYINLARINA YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR'

ULAŞMAK İÇİN

Ölüm bir kibrit yaktığında, Nefretin kıvılcımı sahibine de sıçrar San saçlar meşale gibi geceyi aydınlatırken Küçüğünü alevler, büyüğünü de şeytanlar

ANNA
TSİNTSADZE
LİLİTH'İN
GÖZYAŞLARI
I

Lilith’in Gözyaşları -1 Anna Tsintsadze

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin Editör Gülden Girgin Gültekin

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Man 2025 ISBN: 978-625-95487-7-7

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Anna Tsintsadze, 2025 © Lapis Yayınlan Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

EĞEM BASIM YAYIN SAN. veTİC. LTD. ŞTÎ.

Maltepe Mah. Gümüşsüyü Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B Küçükçekmece/lstanbul Senifika No: 76985

ANNA

TSÎNTSADZE

L L TH' N

TT

GÖZYAŞLARI

I

nflti

LAPIS

Bu kitap 18 yaşını doldurmamış okuyucular için uygun değildir. Kitap, “düşmandan aşka” işleyen bir konuyla romantizm temasını içerse de oldukça karanlık ve hassas içeriklere sahiptir. Karakterlerin çoğu iyiden ziyade kusurlu, kimi zaman kötücül nitelikler sergiler ve eylemleriyle etik sınırlan sorgulatacak davranışlarda bulunabilirler. İyilik ve kötülük arasındaki sınırların sıklıkla bulanıklaşması hikâyeyi okuyucu için zorlayıcı bir hale getirebilir.

Kitapta yer alan aşağıdaki temalar, okuyucular üzerinde duygusal ve zihinsel açıdan tetikleyici bir etki yaratabilir:

- Fiziksel ve psikolojik şiddet
- Zorbalık ve manipülasyon

- Suç işleme ve suçun romantikleştirilmesi
- Alıkoyma ve hapis tutulma
- Cinayet, vahşet ve eziyet sahneleri
- Travma sonrası stres bozukluğu (PTSD) ve diğer ruhsal problemler
- Çarpık ve sorunlu ilişki dinamikleri
- Uyuşturucu kullanımı ve bağımlılık
- Çete hayatı ve organize suç faaliyetleri
- Tarikatlar, gizli örgütler ve kült benzeri yapılar

Eğer yukarıda sıralanan maddelerden biri ya da birkaçı tetikleyici bir etki oluşturuyorsa bu kitap sizin için uygun olmayabilir. Unutmayın, bu kitap bir kurgu ürünüdür ve içindeki hiçbir davranışın ya da eylemin teşviki amaçlanmamaktadır.

Bu kitapta adı geçen tüm şahıslar, kurum ve kuruluşlar bütünüyle yazarın hayal ürünüdür. Gerçek kişi ya da kurumlarla herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

BİLGİLENDİRME

Lilith, Yahudi folklorunda ve apokrif metinlerde Âdem'in Havva'dan önceki eşidir ve Âdem'e boyun eğmeyi reddedip Cennet Bahçesinden ayrılmayı seçmesiyle modern yorumlarda güçlü ve bağımsız, feminist bir kadın figür olarak tasvir edildiği gibi geleneksel anlatılarda ise kötülük ve şeytanla özdeşleştirilerek, eril otoriteye karşı gelen en büyük dişi düşman olarak kabul edilmiştir.

Lilith'in Gözyaşları, samimiyetsiz ve sahte gözyaşlarına atıfta bulunan *timsah gözyaşları* deyiminden esinlenilmiş bir kelime oyunudur ve bu kitapta Lilith'in döktüğü yapay gözyaşlarını temsil etmek için kullanılmıştır.

Not: *Lilith'in Gözyaşları, fantastik türde yazılmış bir kitap değildir. Kitabın türü karanlık aşktır.*

Siyah atlı prens ve prensesler için...

ŞARKI LİSTESİ

Sirens - *Fleurie* Power - *Isak Danielson* Black Honey - *Thrice* Broken Bones - *KALEO* Iron - *Woodkid*

It Takes a Lot to Know a Man - *Damien Rice* Still Loving You - *Scorpions* Tear You Apart - *She Wants Revenge* I Can’t Go on Without You - *KALEO* Dangerous Game - *Klergy, BEGGINERS*

I

1 Eylül 2019

Neredeyim?

Vücudumun her zerresinde hissettiğim bu keskin acıya o kadar yabancıydım ki bütün bunların gerçek olabileceğine inanamıyordum. Soluduğum havadan bacaklarımda hissettiğim karıncalanmaya, yatakta iki yana doğru uzanan uzuvlarımdan alnıma doğru düşen saç tutamlarına kadar bana ait somut ve soyut her şeye yabancıydım.

Kimim ben?

Nefes alıyordum, kesik kesik olsa da kuruyup çadamış dudaklarımın arasından geçiyordu hayat. Yaşıyordum. Gözlerimi aralayacak, yabancı bir tavanla bakışacak ve hâlâ uykuda olmadığımı algılayabilecek kadar açılmıştı algılarım.

Hissediyordum. Uyuşmuş uzuvlarımın üzerinde sinsice gezinen keskin acıyı ve acıyı dindirmesi gereken yerde yalnızca bedenimi uyuşturan ilaçların kanımda süzüldüğünü de hissediyordum.

Ama...

Zar zor toparlayabildiğim son bir güçle doğruldum ve bana kendim kadar yabancı gelen odayı incelemeye başladım.

Hatırlamıyorum.

Ne bana ve geçmişime dair herhangi bir şeyi ne de bu odada ne aradığımı, neden bu kadar acı çektiğimi ve yorgun olduğumu hatırlamıyordum. Dünya üzerinde kafam kadar kafası karışık bir canlının daha olup olmadığını bilemiyordum.

Zor bela kolumu kaldırdım, soluk tenime ve bileklerime dolanan bandaja baktım. *Yaralıyım.* Neredeyse ilkel bir ilgiyle kendimi ince-

lemeyc başladığımda, üzerimde kırık beyaz saten bir gecelik olduğunu gördüm. Kalın dantel askılardan biri omzumdan düşmüş ve uzun etekleri bacaklarımı ortaya serecek şekilde yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bacaklarım ise yara bere içindeydi, yer yer bandajlarla sarıldığı gibi bazı yanık kısımlar da iyileşmesi için açık bırakılmıştı ve başım da bir sargı beziyle bağlanmıştı.

Ne olmuş bana böyle?

Bana, diyordum ama ben kimim, onu bile bilmiyordum. Bu bedenin kontrolü benim elimde olsa da zihnimin, iç sesimin ve duygularımın dahi bana ait olduğuna inanamayacak kadar kendimi parçalara bölünmüş, birbiriyle alakasız ve uzak hissediyordum.

Kafamı kaldırıp etrafı süzdüğüm sırada, minimum sayıda eşyalarla dizilmiş dört duvardan başka dikkatimi çeken tek şey yatağın yanı başındaki komodinin üzerinde duran basit, beyaz bir saksıya konulmuş beyaz bir orkide çiçeği oldu.

Beyaz orkideler mi?

Etrafında herhangi bir not görememiştim. Yatağın başlığına asılmış halde duran, bitmiş bir serum da vardı. İğnesi elimin üst tarafından damar yoluma geçirilip bantla sabitlenmişti. Sanki her bir zerrem acı içinde değilmiş gibi bir de dakikalarca bununla uğraşmış, en nihayetinde de iğneden kurtulmuş ve yatağın yanma bir yere rasgele atarak ayağa kalkmıştım.

Bu sırada da içeriye doğru, "Merhaba," diye seslendim, biri duyup da gelir diye ummuştum ama tık yoktu. Belli ki burası bir hastane odası değildi, bir evdi ve gariptir ki bana ait gibi gelmemişti. Bir yatak, dolap, komodin ve karşıda, duvar kenarına çekilmiş tek kişilik bir koltuk dışında hiçbir şeyin, hiçbir dekorasyonun bulunmadığı sade ve kişisellikten uzak bir oda, herhalde ancak misafir odası olabilirdi. Bana ait bir tane bile özel eşya nasıl bulunmazdı? Bir fotoğraf, zevklerimi gösterecek birkaç kitap, belki duvarlarda posterler ama hiçbiri yoktu. Tamamen yabancı, sade ve bomboş bir odaydı.

Dahası, dışarıdaki manzaradan anladığım kadarıyla bir dağ evinde, dört tarafında da ağaçların ve uzaklarda sisli dağların yükseldiği kimsesizliğin ortasında bir yerlerdeydim. "Kimse yok mu?" diye seslendim tekrar, sesim titrek ve cılızdı. *Belki de duymuyorLırdır*, düşüncesiyle kendi çabalarımla kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. Adımlarım

yavaş ama kararlıydı. Dışarıya çıktığımda uzun bir koridor karşıladı beni, kararmaya başlayan havayla beraber güneşin tatlı kızıllığı düşmüştü duvarlara.

“Uyandım ben, evde kimse yok mu?” diye kesik, güçsüz bir çabayla tekrar seslendim. Duvardan destek alarak yürüyor, birbiri ardına anığım yavaş adımları takılıp da düşmemek için dikkatle izliyor ve arada kafamı kaldırıp etrafı bakıyordum. Kendimi çok yalnız ve korkmuş hissetmiştim. Koridor da bitmek bilmiyor gibiydi. Kaybolmuştum sanki.

“Biri yardım edebilir mi?”

Birilerini çağırsam da bırakın onları, o noktada kendimin bile kim olduğunu bilmiyordum fakat insandım sonuçta, değil mi? Kanlı canlı bir varlıktım ve bir ailem, hiç değilse bir refakatçim olmalıydı elbette. Hayatımdaki herhangi biri işte, bana *beni* hatırlatacak, olanları anlatacak birileri...

Birine değil ama sonunda merdivenlere denk geldim. Merdivenin işlemeli ahşap korkuluklarına tutunarak zor bela ilk kata inebildim. O an kulağıma uzaklardan gelen bir ses çalındı: Çatırdamalar, küçük patlamalar ve uğultular.

Karşımda bir şömine ve bir yabancı vardı.

Alevler içindeki odunların yükselen çatırtısı dört bir yanı sarmıştı, bunun dışında etrafa kesin bir sessizlik hâkimdi. Yabancı adam ise arkasını bana dönmüş, önündeki ajandaya bir şeyler karalıyor, beni duymuyordu. Kaşlarım çatıldı. “Siz...” diyebildim başta ve yaklaşıp yaklaş-mamakta tereddüt ettim. “Kimsiniz?”

Şu anda hatırlayamıyor olsam da bu adam bana bir yabancı değildi yoksa ne işi olurdu benimle burada? Biraz da buna güvenerek yavaş ama sabırlı adımlarla iki basamak aşağıdaki salona, şöminenin olduğu yere indim ve adama doğru yaklaştım. Dönüp bana bakma gereği bile duymadı ama buna takılacak halde değildim doğrusu. Cevaplara ihtiyacım olduğu gibi tamamen yalnız kalmadığımın sevinci de vardı içimde. Bu sebeple bütün kötü işaretleri görmezlikten gelerek nihayetinde koltuklara ulaşabildim lâkin adamın yanına oturmak istemediğimden, karşısındaki tekli koltuğa

oturduğumda bu hareketime tek kaşında küçük bir hareketlilikle karşılık verdi.

Nefeslendim ve sırtımı rahat, kadife koltuğa vererek ilk defa adamın yüzüne baktım. “Tanışıyor muyuz?” diye sordum.

Etraf loş bir ışıkla aydınlatıldığı için saçları koyu renkte görünüyor sanmıştım ama şimdi yakından bakınca alnına doğru düşen karışık saç tutamları bir kömür karasıydı, önüne çektiği ajandaya ciddi bir ifâdeyle bir şeyler karalarken şömineden kurtulan alevlerin kızıl gölgesi keskin yüz hatlarında dalgalanıyor, saçları kadar zifire bulanmış gözlerinde bir tiyatro sahnesi gibi oynuyordu. Dudakları ise birbirine mühürlüydü. Tek bir harekette bulunmadan neredeyse bir robot gibi aynı şekilde kaldı, beni tamamen görmezlikten gelerek her ne yazıyorsa ona devam etti.

Az önce uyandım,” dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilememiştim. Tanışıyorsak uyandığım için mutlu olması gerekmez miydi? İyi olup olmadığımı, bir yerimin acıyıp acımadığını neden sormuyordu? Mümkünmüş gibi kafam daha da çok karışmıştı şimdi. Soğukkanlılığımı korusam da aslında telaşa kapılmamak için bütün gücümü kullanıyor, konuşmaya bile mecalimin olmadığını ona yansıtmamaya çalışıyordum.

“Uyandığımdan beri ne kendime ne de sana dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey. Sıfır. Anlıyor musun beni? Sanırım bir tür kaza geçirdim ve komaya girdim, değil mi? Ne kadar süredir bu haldeyim?” Durdum, herhangi bir tepki vermesini bekledim ama yaşayan bir ölüydü sanki, zerre ilgilenmedi benimle. Yaslandığım yerden doğrularak öne doğru eğildim ve ısrarla gözlerinin içine bakarak uysal bir sesle, “Bana neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordum. Susması için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Hasta ve kafası karışmış bir kadına karşı neden böyle bir tavır takınıyordu?

“En azından tanışıyoruz, değil mi?”

Açıkçası bu çabamı da görmezlikten geleceğini zannedip pek de bir karşılık beklememiştim ama beni şaşırtarak ilk defa bir harekette bulundu.

Yazmaya ara vermeden ve bana bakmadan tüylerimi ürperten derin bir sesle, “Tanışmaktan da öteyiz,” diye mırıldandı.

Tekrar sessizliğe gömülmesine saniyeler kalmış gibi bir aceleyle, “Kimiz peki?” diye soruverdim. O raddede kalbim ağzımda atıyor, kulaklarımda ise heyecanın ve bilinmezliğin getirdiği tehlike sinyalleri yankılanıyordu.

Kâğıdın üzerinde kayan kalem durdu, ardında bıraktığı mürekkep ise kurumaya başladı.

Donuk ifadesi çözüldü, kara bakışları neredeyse eziyet verici bir yavaşlıkla bana doğru tırmandı ve dudakları usulca aralandı. Buz gibi soğuk bir sesle, “Düşmanız,” dedi ve bunu çok basit bir şeyden bahsc-diyormuş gibi yaptı. *Buna fazlasıyla alifmif gibi...*

Hırçın bir yorgunluğu vardı gözlerinin. Gözkapakları biraz düşüktü ve bakışları baygındı ama asıl ruhumu titreten kısım bu bakışlarının altındaki imaydı. Ben aramıza örülmüş bu kör bağı hatırlayamayacak kadar ona yabancı olsam da zihnim, iliklerine kadar tanıyıp ürküyordu bu adamın sıfatından, öyle bir bakış atmıştı ki baruttan anılarımı ateşe veriyor, geçmişte kalan parçalarımı kavuruyordu sanki ama daha başka bir şey demeden aynı yavaşlıkla yazma işine geri döndü.

Kaşlarım iyice çatılmış, vücudumu saran acının yanına bir de telaş eklenmişti. Yanlış anladığımı ya da hiç değilse bunun yersiz bir şaka olduğunu düşünerek kafa karışıklığıyla, “Düşman mı?” diye sordum. Az daha kekeleyecektim. Ne kadar büyük bir korku ve bilinmezlik içerisinde olduğumu yansıtacaktım bu yabancıya. Cevap vermedi ve içimdeki çatışmayı görmezlikten gelerek kâğıdı o güzel eğik yazısıyla doldurmaya devam etti.

“Birbirimizi sevmiyorsak ne sebeple buradayım?” derken hemen etrafıma bakındım. “Annemle babam nerede?”

O an annemle babamı artık hatırlayabildiğimi düşünmesini istedim. Tamamen kaybolmuş, kafası karışmış, savunmasız bir kadın olduğumu bilmesini istemedim ve böylece -eğer aklından kötü bir şeyler geçiriyorsa diye- güvenebileceğim binlerinin dışarıda bir yerlerde olduğunun sinyallerini kendimce vermeye çalıştım. Başka ne yapacağımı, bu hasta halimle bu durumu nasıl kurtaracağımı bilemiyordum. Sözler dışında kendimi savunabileceğim hiçbir şey kalmamıştı elimde.

Hafiften kızarak, “Cevap verecek misin?” dedim ama duruşunu hiç bozmadı. “En azından telefonunu verir misin? Ailemi aramam gerekiyor.” Elbette zayıf bir çabaydı bu, beni umursamamaya kaldığı yerden devam etti. “Pekâlâ.” Sabrımın sonlarında bir yerlerdeyken ayağa kalktım.

Artık bütün ağrılarımı unutmuş, nereden geldiğini bilmediğim bir güçle dış kapıya doğru yürümeye başlamıştım lâkin daha birkaç adım atamadan, “Nafile,” diye seslendi. “Kilitli.”

Ritmi hızlanmaya başlayan kalbimin sesini duymamazlıktan gelerek ona doğru döndüm. “Neden?” diye sordum. Akıl sağlığımı ve so-

ğukkanlılığımı olabildiğince korumaya çalışıyordum. “Neden böyle bir şey yapıyorsun? Bütün bunların amacı ne?”

Yok, umursamıyor: *Herhalde benimle dalga geçiyor,* diye düşünmekte ve aklımı yitirmenin eşiğindeydim. Sakinleşmek ve durumu en mantıklı şekilde kurtarmaya çalışmak için önce derin bir nefes aldım. “Bir şey mi yaşandı aramızda?” diye sordum. Gayet sakin ve arkadaş canlısı çıkarmaya çalışıyordum sesimi. “Kötü bir şey mi yaptım sana? Canını mı sıktım? Borç mevzusu mu yoksa? Sana yemin ederim ki olan biteni hatırlamıyorum. Her ne yaptıysam bırak da telafi edeyim. Para istiyorsan ailemle görüşeyim, ne

kadar istiyorsan benim için ayarlayacaklardır mutlaka ama lütfen aklından başka bir şey geçirme. Mantıklı davran.”

O an beni bu durumdan kurtaracak -hangisi tutarsa ve hangisi bu adamın işine gelecekse artık- *sihirli kelimeler bütününü* arıyordum çünkü anladığım kadarıyla sorunlu bir adamla dağın başında bir başımay-dım ve zor bela yürüyecek kadar hasta, her şeyi unutacak kadar da vahim bir durumdaydım. Başka ne gelirdi elimden?

“Her ne yaptıysam telafi edeceğim,” dedim inandırıcı olmasını umarak.

Sonunda yeniden bir canlılık gösterdi. Sanki kâğıda da aynı şeyleri yazıyormuş gibi boğucu gelen pürüzlü bir sesle, “Her günahın affı olmaz,” diye mırıldandı.

Kaşlarım yeniden çatıldı, yanlış duyduğumu düşündüm. Kafa karışıklığıyla, “Anlamadım?” dedim ve tepkisini ölçtüm. *î}te /imdi gülüp dalga geçtiğini söyleyecek*, diye bekledim, bekledim ama nafileydi. Neredeyse koca bir dakika boyunca nasıl bir tepki vereceğimi bilemediğimden öylece kalakaldım.

“Günah derken?” Cevap vermedi, ben de uyandığımdan beri maruz kaldığım her cevapsız soru, acı ve kafa karışıklığı için nefretimi kusmak isteyerek artık düpedüz bir çılgın olduğunu tescillediğim adama kontrolsüzce çıkışmaya başladım. “Aldım mı kaçırdın yoksa? Günahtan kastın nedir? Alay mı ediyorsun benimle? Bunun bir suç olduğunu bilmiyor musun? Üstelik hastayım ben. Korkunç bir vaziyetteyim, görmüyor musun?” Yara bere içinde kalmış, kurumuş bedenime baktım ve o an birden kafama dank etti. Gözlerim iri iri açılırken suçlayan bir imayla, “Belki de sen zarar verdin bana!” diyerek parmağımı dehşet içinde ona doğrulttum. “Belki de senin yüzünden bu haldeyim!”

14

Sabrımı iyice sınama ve belli ki kışkırtma isteğiyle bana eziyet ettiği bu dakikaları olabildiğince uzatarak derin bir nefes aldı ve yine asla bana

bakma gereği duymadan, “Benim suçum,” diye itiraf etti. “Benden kaçmaya çalışırken kaza geçirdin.”

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalışsam da nafileydi. O noktada yalnız sözlerle değil, fiziksel olarak da hıncımı bu adamdan çıkarmak istiyordum. Başım dönüyor, duvarlar birbirine karışıyor, midem bulanıyordu ve öfkeden nereye çatacağımı bilemeyip afallamıştım ama bu durumdan kurtulmak zorunda olduğumun bilinciyle derin derin nefesler alarak ağzımda atan kalbimin ritmini yavaşlatmaya ve kendimi toparlamaya çalıştım.

“Ailem...” Tehlike sinyalleri her yerde çalıyordu. Sakin kalmam, paniğe kapılıp bedenimin kontrolünü kaybetmememem mümkün değildi. “Onlar beni arayacaktır. Her şeyi unutmadım, onları hatırlıyorum elbette!” *Yalan... Onların kim olduğunu bilmiyorum.* “Bu işin peşini asla bırakmayacak kadar bağlılar bana,” diye devam ettirdim pasif tehditlerimi. “Bilhassa babam, asla ama asla bırakmaz beni! Duyuyor musun? Her yerde beni arıyordur şimdi.”

Birden, bunca zaman takındığı o buz gibi soğuk ifâdesi çözüldü ve dudakları, tüylerimi diken diken edecek bir ürkütücülükle yukarıya kıvrıldı. Bu hareketi içimde öylesine şeytani bir his uyandırdı ki elim ayağım birbirine dolandı ve kalp atışlarımı yavaşlatmak için sarf ettiğim onca çabayı sonuçsuz bıraktı.

“Niye gülüyorsun?” diye sordum büsbütün şaşırarak.

Dipsiz kuyu gibi olan zifiri gözleri bana tırmandı. “Babanın mezarından çıkıp seni nasıl arayacağını düşünüyordum,” dedi.

Bu sözlerle birlikte fark etmeden geriye doğru adımladım. “Babam...” Aklımda bir yüz canlanmasa da göğsüme tarifsiz bir sızı yayıldı. “öldü mü?” Vaziyetim gereği, hiç tanımadığım bir adam olsa da son yarım saattir varlığına inanarak tutunmaya çalıştığım bir figürdü ancak birdenbire aslında öyle birinin olmadığını öğrenmek, zavallı beni sonsuz bir boşluğa itmişti.

Belki kayboluşumun getirdiği hissizlik, belki aklımın henüz kaybımın büyüklüğünü kavrayamaması ya da tehlike sinyallerinin tüm insanlığımı

kör etmesi...

Çabucak toparlandım ve son bir çabayla, “Anne-” diyerek itiraz edecek oldum ama zerre acıma barındırmayan sesi beni böldü.

Annen de, dedi aynı donuklukla. “Bir süredir toprağın altında çürüyorlar.”

Anık iyice kaybolmuş bir sokak kedisi gibi hissetmiştim kendimi. Bilmediğim sokaklarda peşimdeki tehlikeden kaçarken dışarıda beni arayan binlerinin bile olmadığını bilmenin çaresizliği vardı üzerimde. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu durumun olağanüstülüğü ve çarpıklığı karşısında aklım fikrim karışmış, nasıl hissetmem gerektiğini dahi bilememiştim ama kesin bir şey vardı ki keskin bir acı saplanmıştı yüreğime. Hatırlamasam dahi bir zamanlar sahip olduğum insanları kaybetmenin beklenmedik yarasıydı bu.

“Nasıl?”

Şaşkına dönmüş, iyice afallamıştım. Savaşmayı bırakarak, oraya yığılıp kalmak ve bir daha asla kalkmamak istedim.

Ama o, -her ne sadist sebepten ötürüyse artık- bana daha da çok acı çektirmek isteyerek düşünüyormuş gibi bir surat ifadesi takındı. “Ben öldürdüm,” dedi sonunda. Bu sefer gözlerini asla üzerimden çekmedi, öyle ki tek bir anı bile kaçırmak istemedi sanki. “İkisini de.”

Yutkunmaya, nefes almaya, çakılıp kaldığım yerde hareket etmeye çalıştım ama nafileydi. Kafamda dönüp duran siren seslerinin gürültüsü altında doğru düzgün düşünemiyordum. Terler boşaldı alnımdan, göğsümdeki sıcaklık yayıldı ve kalp ritmim şiddetle -kaburgalarımı kıracak kadar- hızlandı. Bayılıp kalacağımı sandım. Son anda akıl edip, kendimi yandaki koltuğa atmasaydım dengemi kaybedip düşecektim. Hatırlayamasam dahi bende derin bir yara bırakan ailemin kaybı ve yetim kaldığımın bilinciyle

sarsılıyor, bir de karşımda oturan *ailemin katili* yüreğime dehşet bir korku salıyordu.

“Neden?” diyebildim sonunda. Bu sırada başımın arkasına doğru kör bir noktadan yayılan keskin bir acı yüzünden iki büklüm olmamak için bütün gücümü kullanıyordum.

Sorumu, “Yoluma çıktılar,” diye basitçe yanıtladı. Sanki iki insanı çılgınca bir sebepten ötürü katletmemiş gibi... Aklını bütünüyle yitirmiş bir cani değilmiş gibi... Bu her zaman yaptığı sıradan bir rutinmiş ve hatta artık bahsederken dahi sıkılıyormuş gibi...

Çıldırmış! Kesinlikle çıldırmıştı bu adam!

“Sen...” dedim nefretle. O an başka bir duyguyu yansıtamadım, korkmayacak kadar tükenmiştim çoktan. “Çıldırmışsın! Hepsini uyduruyor olmalısın!” Derhal bana akıl hastanesinden aldığı deli raporunu göstermesini bekledim çünkü bütün bunların mantıklı hiçbir açıklaması olamazdı.

Yabancı adam ise hiç takılmadı bu söylediklerime. Oysa henüz çeyreğini bile duymadın,” diye kendi kendine mırıldandı ve bunu yaparken ani duygu iniş çıkışlarıyla az önceki kadar keyifli görünmemesi, neredeyse sinirliymiş gibi sert ve mesafeli durması, beni iyice gerdi.

Gözlerim yanmaya başlayınca, yüzümü avuçlarımın arasına gömerek ağladığımı gizlemeye çalıştım. “Dahası mı var?” derken sesim cılız ve pürüzlüydü. Ona bu keyfi vermek istemesem de hastalığın ve korkunç bir oyunun pençeleri arasında daha şimdiden yeterince yıpranmıştım. “Daha ne yapmış olabilirsin?”

Tek kaşı gizli bir imayla yukarıya doğru kıvrılırken bu kendinden emin hali aşılması imkânsız duvarlar gibi sanki karşımda yükseldi.

“Henüz hikâyemizin başındayız, *Meira*,” dediği ve ilk defa adımı söyleyerek bana da hatırlattığı sırada nefesimin kesildiğini, onu bana hitap ederken duymanın kalbimi dağladığını ve içimi ürperttiğini hissettim. “Ben daha bir şey yapmadım.” Devam ettirdiği sözleri karşısında ise artık tamamen elden ayaktan kesildiğimi sandım.

Ben daha bir şey yapmadım...

Karşımdaki yabancının kömür karası gözlerinde parıldayan tehlike ışıltısı, tenine kırbaç darbeleri vuran alevlerin kıvrak dansı, omzuna doğru hafif bir açıyla düşen kafasının meydan okuyan cesur duruşu ve sinsi bir yavaşlıkla kıvrılan dudaklarındaki korkunç ima...

Ben kimin eline düştüm böyle?

Düzenleme

Ny.oziem

II

Bana ait olmayan bir yatakta, bana ait olmayan bir yorganın altında uzanıyor ve bana ait değilmiş gibi gelen bu bedenin akıttığı gözyaşla-rıyla saatlerdir kendi kendimi yiyip bitiriyordum.

Bütün bu yabancılıkta boğuluyor ve hatırlayamadığım bir geçmişin acısını nasıl hissedebildiğimi anlamıyordum. İsimler, yüzler, bir zamanlar

paylaştığımız sevgi, birbirimize verdiğimiz değer ve bağlılık puslu zihnimin karanlık köşelerinde saklı kalsa da onları kaybetmenin müthiş ıstırabı içinde çırpınıyordum.

Artık hiçbir şey bana ait değil.

Gidecek bir yerim, sığınacak kimsem yoktu. O adam her kimse ve benden her ne istiyorsa onun yüzünden kimsesizdim artık. Geçmişi ve geleceği silinmiş, kaderine terk edilmiş, kaybolmuş biriydim. *Ne yapacağım?* ardından beni bekleyen muhtemel sonu kabul mu ede

cektim? Etmeyeceksem de bir gün aniden kimsesizliğe uyandığım bir dünyada o adamla bir başıma nasıl savaşacak ve yaptıklarının bedelini nasıl ödetecektim?

Aynı odadaydım. Bir hastane odasına benzeyen sadeliğiyle sinir bozucu gelmeye başlayan odada ve uyandığım yatakta. Bu yaralı halimle o merdivenlere nasıl tırmandığımı ve kendimi odaya nasıl attığımı bilmiyor, hatırlamıyordum. Birkaç saat öncesine dair sahip olduğum tek anı o adam ve o adamın söyledikleriydi. Sonrası bulanıktı ve işte buradaydım. Hava artık tamamen kararmış ve dışarıda yükselen ayın ışığı soluk duvarlarda dalgalanmaya başlamıştı. Böyle sessiz sakin geçen bir geceye vrağmcn içimde kopan fırtınaların gürültüsü yüzünden bir türlü uykuya

dalamıyordum. İçimde bir mahkeme salonundaydım. Yargıç da bendim yargılanan da ve bütün bunların suçlusunu bilsem de savaşacak kadar güçlü olamadığım için herkesten önce kendimi taşlıyordum.

Yatağımın hemen yanı başında duran komodinin üzerindeki saksıda gezindi gözlerim. Orkidelerin beyaz yapraklarını inceledim dalgın dalgın. Herhangi bir kişisellikten yoksun bu bomboş odaya ne diye orkide koyduğunu anlamadım ve az sonra da bir öfke nöbeti bedenimi ele geçirdi. Hıncımı kendimden başka hiç kimseden çıkarabilecek kadar iyileşmemiştim henüz. Belki de tam olarak bu yüzden rahadamak için kalktım ve saksıyı tuttuğum gibi duvara fırlattım. Beyaz saksı plastiktendi ve duvarla buluştuğunda sadece birkaç yerden çadayıp kırıldı, toprağı etrafa saçıldı ve çiçeğin uzun, zarif gövdesi kırıldı. Plastik bir parça saldırı veyahut savunma için ne denli tesirli olurdu, bilemiyordum ama yine de *elimin boş olmasından iyidir,* diye düşünerek hemen yere çöktüm ve saksı parçalarından keskin birini avcuma hapsettim.

Tam da o sırada kapı aniden açıldı, gürültüyü duyup gelmiş olmalıydı ve bir süre kapı girişinden yerdeki dağınık vaziyete baktı. Beni görmedi, umursamadı, sadece çiçeğe odaklandı ve sonunda da yavaşça, neredeyse beni germek istiyormuş gibi ağır adımlarla bana doğru yaklaştı. Ters bir harekette bulunmasından çekindiğim için o yaklaştıkça, ben de yerde geriye kayarak ondan uzaklaştım ve sonunda sırtımı duvar kenarına dayadım. Hâlâ benimle ilgileniyormuş gibi değildi. Gövdesi kırılmış ve yaprakları dağılmış çiçeğin dibine geldiğinde dizlerini kırarak eğildi. Parmaklarını uzatıp kırık orkideye dokundu ve dalgın bir şekilde yapraklarını okşadı. Kaşlarımı çatarak onun bu anlamsız hareketlerini izledim.

“Orkideleri çok seversin,” diye mırıldanırken tek kaşı rahatsız edici bir imayla havaya kalkmıştı. “Neden böyle bir şey yaptın?”

Yüzümü acı çeker gibi buruşturup sinirle, “Orkide falan sevmem ben!” dedim. Artık bu adamın yüzüne ne zaman baksam beni kimsesiz bırakışını, geleceğimi ve hatta sağlığımı dahi elimden alışını görüyor, ondan iğreniyor, ölümüne nefret ediyordum. *Orkideleri severmişim...* Dalga geçiyordu resmen benimle.

“öyle mi?”

Böylesi önemsiz bir konu hakkında fazlasıyla düşünceli göründü gözüm. Neredeyse deneyi başarısız olmuş ve bunun sebebini bir türlü

0

anlayamamış bir bilim adamı gibi *orkideleri sevmiyor olamaz, bu imkânsız,* diyordu sanki. Toprağı eşeleyerek kırık saksı parçalarını avcu-nun içine toplamaya başladı.

Derler ki... Bütün kırık parçaları topladıktan sonra boştaki elini bana doğru uzattı, avuç içini açıp beklemeye başladı. “Orkidelerin güzelliği yanılsamadır. Güzel, zarif yapraklarını çirkin köklerini gizlemek için açar.”

Kızgın bir ses tonuyla, “Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordum. Kaşlarımı çatmaktan alnımda kırışıklıklar çıkacaktı artık. Onun imalarıyla ve bilmeceleriyle uğraşacak takatim yoktu.

Düz bir surat ifadesiyle, “Yanlışlıkla kendini yaralamak istemezsin,” dedi. Açıklama yapmadı ve kömür karası bakışlarını ısrarla üzerimden, gözlerimden çekmedi.

Yanlışlıkla kendimi yaralamak mı? Seni yaralamak istiyorum yalnızca.

Bilmezlikten gelerek, “Ne istiyorsun?” dedim. “Yok bende!”

Acele etmeden, ağır bir harekede doğrulup, “Kendin mi vereceksin yoksa ben mi gelip alayım?” dedi. Suali bir tehdit gibi gelmişti kulağıma.

Bu meydan okuyan, sakin gibi göründüğü halde altında korkunç imaların yattığına inandığım bakışlarına karşılık vermekte zorlandım, büyük bir sırrımı ifşa etmiş gibi gergin bir hareketle gözlerimi ondan kaçırdım. Daha fazla uzatmadan, kırık parçayı sakladığım yerden çıkarıp önüne attım. Başka bir seçeneğim yoktu zaten. O da alıp diğer parçaların arasına koydu. Son olarak etrafı temizledi, çiçek de dahil olmak üzere hepsini poşete doldurarak odadan kısa bir süreliğine çıktı. Geri dönmesini beklemiyordum aslında. Beni en azından yine bir süreliğine yalnız bırakacak sanmıştım ama ben zar zor toparlanıp, kendimi yatağa attığım sırada kapıyı dahi çalmadan tekrar odaya girdi.

“Sen hiç kapıyı çalmayacak mısın?”

Hareketlerini kızgın bakışlarla takip ettim. Bana bakmadı bile.

“Bu ev ve içindeki her şey bana ait.”

Onu şüpheli bakışlarla izlerken elindeki tepsiyi komodine bıraktı vc karşımdaki tekli koltuğa oturup rahat rahat arkasına yaslandı. *Ne istiyor? Neyi bekliyor? Ne diye karşımda oturuyor?* Bu sorularla iyice tedirgin olduğumdan getirdiği tepside ne olduğuna bakmayı dahi unutmuştum. Çoğu konuda beni cevapsız bırakmaktan zevk aldığı için elbette hiçbir açıklama yapmadı. Ancak o an gözlerim açıldı, tepside bir bardak su ve tam olarak yedi adet hap vardı!

Acaba camdan mı atlasanı?

Soğukkanlılığımı -cn azından dışarıdan öyle gözükecek kadar- korudum. Yutkunarak, “Onlar benim içinse eğer içmeyeceğim, dedim. “Boşuna uğraşma.”

Cevap vermedi ve aslında böylecc bana sert bir cevap vermiş oldu. Geri adım atmıyor, gözlerini üzerimden ayırmıyor ve ilaçlarını da toplayıp, buradan defolup gitmiyordu. Kararlıydı, tavrı ve duruşu netti. Bakışlarından bir tür ezicilik ve kibir okunuyordu. Sessiz kalması daha çok ürküttü beni. Korktuğumu belli etmemek adına çabalarken, “Ne ilacı bunlar?” diye sordum ama benim aksime o gayet sakindi. Rutin bir işi gerçekleştiriyormuş gibi ve bir hemşireymiş, günün yüzüncü hastasıyla uğraşıyormuş gibi sıradandı harekederi.

Kelimelerimin üzerine bastırarak, “İçmeyeceğimi söyledim,” diye yineledim ama hiç umursamadı. Bu haliyle hiçbir şey yapmıyor gibi görünebilirdi belki ama bakışları, o kendinden emin beklentili duruşu, kollarını önünde kavuşturup rahat bir tavırla arkasına yaslanması... Hepsi son derecede rahatsız edici bir baskı, bir tür meydan okuma içeriyordu. Ben

ise oturduğum yerde gergin bir harekede kıpırdanıyor ama yine de taviz vermiyordum. *Nereye kadar?* Bilmiyordum. Cesaretim her şeyi kaybetmiş olmanın hissizliğinden geliyordu ama ben de bir insan olarak kendi canım sözkonusu olduğunda korkuya boyun eğecektim elbette.

"İstediğin kadar bekle," dedim ama aslında işler sarpa sararsa nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden gergindim de. O belki de beni yakından tanıyor, zayıf noktalarımı biliyordu lâkin ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ona dair her şey -eğer silinmediyse- zihnimin bir köşesinde yığılı olmalıydı ama anılarım karanlık bir perdenin ardına geçmişti ve ben onlara kaybolmadan nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum.

Demek ki içimdeki kararsızlığı, tereddüdü, korkuyu yansıtmıyor, kendimden emin duruyordum ki sonunda pes etmeyeceğimi düşünerek, "Ağrıların için onlar," diye açıklamada bulundu ama inanmadım elbette.

Hemen kızgın bir tavırla, "Hepsi mi?" diye karşılık verdim. "Neden kutularıyla beraber getirmedin o halde?"

İnadıma karşı derin bir nefes aldı, belli ki o da sabrının sınırların-daydı ama benim kadar da bitik ve sinirli olamazdı. Sakin tutmaya çalıştığı bir sesle, "Kaza geçirdin, Meira," dedi. "İlaçlar da bunun için var. Sorgu suali bırak da ilaçlarını iç."

O an ilaçlardan ziyade benim için söylediği isme takıldım: *Meira...* Bu ismi ilk duyduğumda şoktan ötürü dikkate alamasam da şimdi ken-

dime bir isim yakıştı ramayacak kadar kendimden kopıık olduğum için konudan saparak, Bana neden *Meira* diyorsun?" diye sordum. Gecikmeden, "Adın bu çünkü," diye yanıtladı.

Meira... Garip bir isim. Kökeni ne bu ismin?"

Hem ilaç içirme düşüncesinden onu uzak tutarak kendime zaman kazandırmak hem de cevaplar bulmak istiyordum.

Ama o, "İlacını iç," diyerek bütün bu çabalarımı tek seferde sonuçsuz bıraktı.

"Söylersen içerim."

Elbette içmeyeceğim.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldığında cevap vermeyecek hatta agresif-leşecek sandım fakat heykel gibi donuk ifadesini korusa da, "İbranice," diye yanıtladı. "Çevresine ışık saçan kimselere deniyor."

Bunu söyleme biçimindeki tezatlığı sezmiştim elbette. Kafa karışıklığıyla, "Tam aksini ima ediyor gibisin," diye mırıldandım fakat susması sıkıntıyla soluyup oturduğum yerde kıpırdanmama neden oldu. Sabrımın sınırlarındaydım. "Benimle derdinin ne olduğunu söyleyecek misin artık? Her günahın affı olmaz demiştin, tam olarak neyi kastediyordun?" Ses yoktu. *Pekâlâ.* "Sen yarım akıllısın belki de."

Bu sözlerim elbette onu kışkırttı, halihazırda ona sert bir duruş veren kaşları çatılarak iyice hiddetli bir görünüm aldı. "Kelimelerini dikkatli seç," dedi. Sesini yükseltmese dahi tavrı asla nazik değildi. "İlaçlarını iç."

Başladığım noktadan daha fazla soru işaretiyle ortada kalmıştım. Bu adamdan cevaplar almaya çalışmak, sonsuz bir labirenti -gerçekten- görmeyen gözlerle geçmeye çalışmak gibiydi. Tam anlamıyla kördüm, kaybolmuştum ve her adımımda cevaplardan çok daha fazla soru işaretiyle doluyordum.

Haplara tereddüt ederek baktım. *Ne yapmalıyım?* Elbette ne idiği belirsiz ilaçlar içmek istemiyordum, o ne derse desin ona güvenmiyordum. Son bir şansla, "İlaçların etiketlerini göster bana," dedim. "Gizleyecek bir şeyin yoksa neden göstermeyesin ki değil mi?"

Kesin bir tavırla, "Yok," dedi. "Attım."

İnanamıyormuş gibi büyük bir hayretle ona baktım. “Belli işte,” dedim suçlayıcı bir tonla. “Bir şey gizliyorsun!”

Tekrar sabır dilenir gibi çevirdi kafasını, derin bir nefes alarak kısa bir süreliğine sessizleşti. Göz altlarındaki çöküklüğe ve baygın bakışlarına bakılırsa oldukça yorgun görünüyordu, bütün bunlarla uğraşacak

vakte ve sabra sahip olmadığını düşünüyordu. En sonunda oturduğu yerden doğruldu ve öne doğru eğilerek -hemen kalkabilirmiş gibi- ciddi bir duruş sergiledi.

“İlaçları ağzına akabilirdim de ama nazik olmayı seçtim,” derken tüyler ürperten bir yaklaşımı vardı. “Pişman mı etmek istiyorsun beni?”

Nefesimi tuttum. *Cesaret bir yere kadar. Bazı sınırlar aşılmamalı.* İstemeye istemeye ayağa kalktığımda bacaklarıma hemen ağrılar girdi ama birkaç adım sonrasında ilaçları avcuma almıştım. *Küçücük haplar...* Küçücüklerdi ama içimde büyük bir korku yaratıyorlardı. Adamın keskin bakışlarının anbean üzerimde olduğunu bilmenin de bir gerginliği vardı içimde ve gerçekten de bazı sınırlar aşılmamalıydı. Geri dönüp pencereye doğru yaklaştım ve camı açtığım gibi elimdekileri dışarıya fırlattım. Bu aksiyon birkaç saniye sürdü ve isteseydi kalkıp beni durdurabileceğine emindim ama o izlemeyi seçti. Hem de muhtemelen daha ben ayağa kalkar kalkmaz böyle bir şey yapacağımı anladığı halde.

Arkamı döndüm ve beklemeye başladım. Onun beni izlediği gibi ben de onu izledim. Ben içimden geçenleri, tereddüdümü ve korkumu ne denli yansıttığımı bilmiyordum. O an yüzümün nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun kesinlikle çelikten bir maskesi vardı yüzünde. Hiçbir şey anlamadım. Kızgın mıydı yoksa canı mı sıkılmıştı? Bütün bu olanlar onu içten içe eğlendiriyor muydu? Bilmiyordum. Dümdüz, sabit bakışları vardı. Biraz mesafeliydi, evet ama nedense bu normal hali gibi geliyordu, ekstra bir şeye sinirli veyahut canı sıkılmış gibi değildi sanki. *Ya da öyle mi? Bilmiyorum, kahretsin, bilmiyorum!* Onu okuyabilsem ya da

biraz olsun anlayabilsem bir sonraki hamlelerimi daha mantıklı atmaya, planlar kurmaya başlayabilirdim ama o, cevabını bilmediğim bir bulmacaydı ve benim de sürem tükeniyordu.

Sonunda aramızdaki gerginliği sonlandırarak göz temasını kesti. İlgisizce, "Baş kaldırışın bitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedim hemen. Muhtemelen kendimden emin görünüyordum. *Cesur* ve *aptal y* a da *aptal\t cesurun.* Bilemiyordum ama içimde tehlike sirenleri çalıyordu.

"O ilaçlardan daha yüzlercesinin olduğunu tahmin etmişsindir fakat birkaç günlüğüne hiçbirini içmeyeceksin," derken, hiç acele etmeden ayağa kalktı. Uzanıp tepsiyi de suyu da aldı. "Ne ağrı kesicilerden ne de antibiyotikten. Hiçbirini içmeyeceksin."

"Güzel," diye mırıldansam da kendimi bir şey başarmış gibi hisset-

mivordum. Tam tersine bu söyledikleri bir tür cezaymış gibi geliyor ve beni tedirgin ediyordu.

Bana doğru son bir bakış atarak, "Belki bir dahakine bir şey yapmadan önce durup sonuçlarını düşünürsün, Meira," dedi. Tavrı mesafeliydi. Arkasını dönerek odadan çıkmak için kapıya doğru yöneldi.k

Arkasından, Senin ilaçlarına ihtiyacım yok," dedim. *Kendimi ne idiği belirsiz kimyasallarla zehirleyeceğim, öyle mi?* "Pişman olacağımı sanıyorsan diye söylüyorum. Hayır, pişman olmayacağım!"

A

Oldum.

Vücudumun çeşitli yerlerinde, geçirdiğim -ya da geçirdiğimi söylediği- kazadan ötürü çok ciddi bir derecede olmasa da morarmalar, şişlikler ve çizikler vardı fakat en çok da karnımdaki yara dehşet bir sızlamayla zonkluyor, beni tek babına mahvetmeye yetiyordu. O verdiği ilaçlar neyin nesiyse artık gerçekten de beni uyuşturuyor olmalıydı ve şimdi o ilaçların etkisi geçtikçe damarlarımda kan yerine acı dolaşıyordu sanki.

Hava iyice kararmıştı. Odada saat olmadığı için zamanı bilemesem de muhtemelen gecenin geç bir saatine taşınmıştı. Sabahtan beri hiçbir şey yemeden, kriz üstüne kriz geçirip, tartışıp, ağlayıp, sızlanmalarla boş yere kendimi yorup öylece kalmıştım. Enerjim tükenmiş, bir de üstüne ağrılarım nüksetmişti ama yine de odadan dışarıya çıkmadım, yatağımda kıvrılıp kendi kendime dayanmayı seçtim. O adama gidip bana ilaç vermesi için yalvarmaktansa gerçekten de ölmeyi tercih ederdim. Benden her şeyimi almıştı, gururumu da alamazdı.

Yatakta, -neredeyse kendimden geçmiş bir şekilde- ağrılarımı hangi pozisyon daha iyi bastıracak diye deneyip, bir o yana bir bu yana dönerek, kıvranırken kapı aralandı.

Adam içeriye girmeden eşikten, “Yemek yiyeceğiz,” diye seslendi. “Aşağıya gel.”

Pekala, ilaç konusunda tavrım net olabilirdi ama yemek yememin kimseye bir yararı olmayacaktı. Zorlanarak da olsa doğruldum. Ter içindeydim, uzun saçlarım enseme ip gibi yapışıp dolanmıştı. Adam çoktan kapıyı açık bırakıp gözden kaybolduğunda, ben de yataktan kalkmış ve peşi sıra aşağı inmiştim.

I 24 I

Bu kasvetli evi, duvarlarında asılı antika görünümlü klasik aplikler aydınlatıyordu. Bunun dışında bir de taş şömine vardı. Dün akşamüzeri olduğu gibi yine yanıyor ve duvarlar alevlerin dansını tiyatro perdesiymiş gibi yansıtıyordu. Cilalı ahşap parkeleriyle oldukça geniş ilk katın bir tarafı şömineli bir oturma alanına, diğer tarafı ise yemek masasına ve açık bir mutfağa ayrılmıştı. Bu iki alanın ortasında ahşap işlemeli kolonlara bağlı bir L merdiven eve mistik, eski ama modern bir hava katıyordu.

Adam üzerinde kısa, polo yaka siyah bir tişörtle yemek masasının en başına oturmuş, sakin sakin yemeğini yiyordu. Bana hiç dikkat etmedi, başını kaldırma gereği bile duymadı ve benimle ilgilenmedi. Tam karşısında kalan sandalyeyi, biraz da inadına gıcırdatarak çektim ve usulca yerime oturdum. Menüde patates püresi, et sote, mantar güveci, çorba ve bir bardak su vardı. Masada bıçak yoktu ve çatal kaşıklar da plastikti.

Yüzümde istemsizce küçümseyen bir sırıtma belirdi, bitkin olmama rağmen onu kışkırtmaktan alıkoyamadım kendimi.

“Sana zarar vermemden bu kadar mı korkuyorsun?”

Bana hiç bakmadan, “Kendine zarar verme diye onlar,” dedi.

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Bana çok acayip bir şey söylemiş gibi garipseyerek, “Neden kendime zarar vermek isteyecekmişim?”
diye terslendim.

Bu sefer bana bakmıştı işte. Küçük, kısa bir bakıştı ama altında yatan ima, varla yok arasında kıvrılan o dudakları... “İnan bana,” dedi sonrasında. “İsteyeceksin.”

Kendinden bu kadar emin olması, bedenime tüyler ürpertici bir hissiyat saldı ama güçsüz görünmek istemedim. İstifimi bozmamaya çalışarak, “Ne olursa olsun kendimden vazgeçmeyeceğim,” dedim. Söylediği gibi gerçekten ailemi öldürdüyse başka ne için korkabilirdim ki? Bana da zarar vermesinden mi? Belki. Aslında nasıl bir karakterim olduğunu yavaş yavaş hatırlayınca *sen korkaksın ve onu dinle, yaşa,* diyecektim belki de kendime. Ya da belki de *savaş veya öl,* diyecektim. *Tutsaklığın mezarda çürünıekten hiçbir farkı yok. Tabutum daha güzel ve geniş yalnızca.*

Bilmiyordum. Meira denen kız kimse artık, o söyleyecekti bana ne yapmam gerektiğini.

Düşünceler ağır geldiğinde onu izlemeye karar verdim. Sadece çenemi kapatıp yemek yemeli ve güçlenmeliydim aslında ama kafamda

çeşit çeşit teoriler geziyordu. “Beni kurtulma fikrinden vazgeçirmek ve pes ettirmek için söyledin, değil mi?” diye soruverdim şüpheyle. “Aslında kimseyi öldürmedin. Ailem hâlâ yaşıyor.”

Değil mi? Lütfen, lütfen, lütfen mesele bu olsun. Bütün bunlar acımasız bir akıl oyunu olsun.

Ama hiç de sırrı açığa çıkmış gibi bozulmuş görünmedi. Çok önemsiz, sıradan bir meseleden bahsediyormuşçasına bir umursamazlıkla, “Yaşamıyorlar,” dedi. “Yaşasalardı da bir şey değişmezdi. Seni elimden alamazlardı. Boşuna medet ummuş olurdun.”

Hayal kırıklığıyla bakışlarımı kaçırdım. İçi kadar karanlık gözlerinin üzerimde gezinmesi rahatsız edici olduğundan sıkıntıyla tabağımla uğraşmaya başladım. Kendi kendime, “Çok merak ediyorum, benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım sana?” diye mırıldandım fakat beni şaşırtarak cevap verdi:

“Acele et ve hafızanı geri kazan o halde.”

Bu sinir bozucu, kayıtsız tavırları bütün bunların sırf bana eziyet etmek için kurulmuş bir oyun olduğu düşüncesini kuvvedendiriyordu.

“Zahmet olmayacaksa sen anlat,” diye tersledim. “Ben ne kadar denesem de işe yaramadı, hiçbir şey hatırlayamıyorum.”

“Hayır,” dedi hiç uzatmadan. “Kendin hatırlayacaksın.”

“Ya hiç hatırlayamazsam?”

Sessizleşti yeniden. Bir süre çatal bıçak sesi dışında bir şey duyulmadı, ben de yemeğe eşlik ediyordum fakat aklımı bir an olsun ayıramıyordum söylediklerinden. İçimde kötü bir his vardı. Gerçekten de rahatsız edici, tüyler ürpertici bir histi bu. Şeytani planları var gibi

geliyordu. Neredeyse anlayışlı tavırlarının altında bir canavar yatıyordu sanki ve özgür kalacağı anı kolluyordu. Niyeti elbette masum değildi fakat bunun da ötesinde bir şey olmalıydı, ölümden bile beter, sadece onunkisi gibi karanlık bir zihinden doğacak kadar çarpık, hastalıklı bir şey...

Buna daha fazla dayanamadım. Ben her geçen saniye paranoyaklığa kapılıp, kafamda korkunç senaryolar kurarken onun böyle rahat rahat yemek yemesi bana dokunuyordu. Sonunda, "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Bir şeylere cevap verene kadar onu sıkıştıracaktım. "En azından bunu söyle. İntikam mı alacaksın benden? Ailemi öldürerek yeterince kötülük yapmadın mı zaten? Daha ne istiyor olabilirsin? Böyle eziyetler ettikten sonra beni de mi öldüreceksin yoksa?"

Kafasını kaldırıp bana bakmaya tenezzül etmedi ama duraksadığını hatta tek kabını ilginç bir şey duymuş gibi kaldırdığını gördüm. "Eziyet mi?" diye sordu ilgiyle. "Sana ağrıların için ağrı kesici dahi verdim. Kaç sadist yapar bunu, Meira?"

Neredeyse kaba bir hareketle gözlerimi devirecektim. "Çok düşüncelisin, teşekkürler," diye söylendim. "Planın ne?" Sözcüklerimi yeniden toparladım. "Daha ne kadar tutacaksın beni burada?"

Yemeğini bitirmişti, çatalı ve kaşığı bırakıp ayağa kalktı. Kendi önündeki tabakları üst üste koyarak, topladıktan sonra masanın etrafında dolaşıp yanıma geldi. Bir an bana bir şey yapacağının düşüncesiyle geriye doğru kaçmaya kendimi hazırlasam da yalnızca önümdeki tabakları toplamıştı.

"Daha bitirmedim," diyerek itiraz ettim. Yarısını bile yememiştim.

Bana hiç bakmadan soğuk bir tavırla, "Belki bundan sonra yemek saatinde kafa açmak yerine sadece yemeğini yersin," diye karşılık verdi ve dönüp gitti. Onu izleyen irdeleyici bakışlarımdan hiç rahatsız olmadan elindekileri mutfak tezgâhına bıraktı.

“Kötü bir yemekti zaten,” diye seslendim arkasından.

“Ve aynı zamanda yarın akşama kadar yiyeceğin tek yemekti.”

Kalan yemekleri boşaltırken onu hayrede izledim. *Gerçekten beni aç mı bırakacaktı?* Bu soru belki de annemle babamı öldürmüş biri için fazla trajikomik olurdu. Tabaklarla işi bitince mutfaktan ayrıldı.

Sanki bu onu vicdana getirebilirmiş gibi, “Hastayım,” dedim. “Gücümü toplamam lazım.”

Umursamaz bir tavırla, “Görgü kurallarını öğrendiğinde toplarsın,” dedi ve arkasına bile bakmadan, yanımdan geçip gitti.

Yalnızca çenemi kapatmalı ve onu sinirlendirecek gereksiz bir münakaşaya girmemeliydim ama kendimi kontrol edemiyordum resmen. Ben böyle davranmayı, ani kararlarla çıkışmayı istemiyordum. İçimde olmalıydı. Hatırlayamasam da karakterime dair hiçbir şey bilmesem de içimde gerçekten asi biri olmalıydı çünkü ben sessiz kalmayı tercih etsem de o buna asla izin vermiyordu.

Arkasından, “Ne bu?” diye seslendim. Ayağa kalkmış, peşi sıra salona doğru birkaç adım atmıştım. “Beni istediğin gibi kontrol ederek egonu mu şişiriyorsun? Patronun sen olduğunu, istediğinde de beni cezalandırabileceğini mi söylüyorsun? Hasta, güçten düşmüş birine ezi-

yet ederek sağladığın otoriteyle mi böbürleniyorsun?” iğrenmeyle beraber yüzüm buruştu. Neredeyse onu aşağılayarak, “Nasıl bir adamsın sen?” diye sordum.

Ama o beni ciddiye alıyormuş gibi görünmedi, kendini şöminenin önündeki koltuğa attı. “Buna hiyerarşi deniyor,” diye karşılık verdi ve alevler içerisindeki odunları maşayla düzeltti. “Güçlülerin güçsüzleri daima ezdiği

bir dünyadayız, Meira. Güç nedir ve nasıl kullanılır, bunu bizzat ben öğreteceğim sana.”

Kolunun etrafını saran damarlar, maşayı hareket ettirmesiyle beraber gölge oyunlarıyla bir görünüp, bir kaybolurken başımı iki yana salladım. Sen güçlü değilsin,” dedim. “Sen bir zavallısın.”

Şömineyi karıştıran kolu durdu. Hatta ürkütücü bir şekilde biraz fâzla uzun sürdü bu duraksayışı. O sırada aklından neler geçirdiğini ve tam olarak hangilerinden vazgeçip sineye çektiğini bilmiyordum ama az sonra ağır bir harekede maşayı yerine geri bırakırken sakin görünüyordu.

Kaba ve sıkılmış bir tavırla, “Odana çık artık,” diye karşılık verdi. “Bugün sana yeterince kadandım.”

Ben de onun bu sinir bozucu kibirli tavırlarına daha fazla dayanamadım. Kimin kimi bütün bunlara katlanmak zorunda bıraktığını unutuyor muydu? Beni buraya hapsederken sanki ben onu buna zor-luyormuşum gibi bir tavır takınması nasıl bir mantıktı? Yine de parladığım kadar çabuk sönerek pes ettim, onunla kavga etmektense artık odaya çekilmek istiyordum. Bacağımın ağrısını dahi unutarak, olabildiğince hızlı adımlarla mutfaktan çıktım fakat merdivenlerin yarısında kendimi tutamadım, yine durup ona doğru döndüm.

“En azından adını söyle,” dedim ısrarcı bir tonla. Meraktan ziyade ona dair hafızamda bir şeylerin tetiklenmesini umduğumdan sormuştum bunu ama herhangi bir dönüt alamadım.

Parmaklarımda güç varmış gibi sinirle yumruk yapmaya çalıştım. Tekrar dönüp, merdivenleri çıkmaya kaldığım yerden devam ederken, tek düşünebildiğim bu adamla konuşup anlaşmanın kesinlikle imkânsız olduğuydu. Bana cehennemi yaşatmaya yemin etmiş bir adamdı ve benim işlediğim de her nasıl bir *günahsa* bunun hıncını benden çok kötü bir şekilde çıkartmayı amaçlıyor olmalıydı.

I

Gözlerimi kasvetli, soğuk bir sabaha açtığımda gördüğüm ilk şey, yanı başımdaki komodinin üzerine yerleştirilmiş bir orkide oldu.

Tıpkı kırdığıma benzeyen, yine beyaz bir saksı içine yerleştirilmiş beyaz orkide. Sanki her orkidenin başı artık sinir bozucu gelmeye başlayan sinsi gözler gibi her hareketimi izleyip beni takip ediyordu.

Nereden ve ne zaman buldu da yenisini getirdi?

İki gün önce uyanmıştım ve o zamandan beri hiç tuvalete gitmemiştim. Şimdi sıkıştığımı hissedince yataktan zar zor ayrıldım. Ter içindeydim, saçlarım dört bir yanıma dağılmıştı ve yapış yapıştı, sanırım ateşim de çıkmıştı. Kendimi koridora nasıl attığımı bilmiyordum. Üç odanın bulunduğu üst katta gezinmeye başladım. Koridorun diğer ucunda karşılıklı iki oda vardı. Biri onundu ve yine sade, kesinlikle kişisellikten yoksundu ama düzenli bir yerdi. Komodininde üst üste dizili dön beş adet kitap vardı, yalnızca birinin kenarında ayraç görmüştüm.

Bu odanın karşısındaki yeri tuvalet sanmıştım fakat kilitliydi. Kendi odasını kilitlemeyip neden karşısındaki odayı kilitlemişti? Ne saklıyor olabilirdi orada? Bana verdiği ilaçları mı? Sadece bunlar olamazdı. Bu kapının ardında, görmemi istemediği önemli şeyler sakladığından emindim. Belki de orada, ondan kurtuluşumun anahtarını gizliyordu. Açıkçası bu kapının kilitli olmasına çok sevinmiştim. Elimde hiçbir şey olmadan kurtuluş planıma nereden başlayacağımı bilmiyor, kendimi kayıp ve çaresiz hissediyordum fakat şimdi bir amaç edinmiştim kendime. Hemen kapının kolunu çevirdim ama elbette kapı açılmadı.

29

Bu odaya bir şekilde girmeliyim. Ama önce bir tuvalet bulmaltytm tabii.

AJt kat sessizdi. Ne salonda ne de mutfakta ondan iz yoktu. Açlıktan, yorgunluktan, ağrılardan ötürü gözüm kararıyordu artık. Zor bela içeri attım kendimi. Halsiz bir şekilde lavaboya tutundum, ne-feslendim ve soğuk suyu açıp defalarca kez yüzüme çarptım. Duşa da girmeliydim. Hastalıktan ve sürekli uyumaktan terleyen bedenimi güzelce fırçalamak istiyordum fakat kapının üzerinde bir anahtar yoktu, kilitleyemezdim.

Kendime gelme seansım bitince, kafamı kaldırıp aynayla karşı karşıya geldim, iki gündür çok dalgın, yorgun ve stresliydim. Hiç durup da *neye benzediğimi, nasıl bir olduğumu* sormamıştım kendime ve birden aynadaki yabancıyla göz göze gelince yerimden sıçrayacak gibi oldum. Tarif

edemeyeceğim bir ürperti yayıldı her yerime ve ben dakikalarca bakakaldım aynadaki kendime. Aslında *kendim* diyorum ama o kadar yabancı, o kadar farklı ve bana ait değilmiş gibi geliyordu ki... Sanki bir kitap karakteri ya da bir film yıldızı gibiydi işte. Bana çok uzaktı ama onun gözlerinden hayatı deneyimlediğim için bir o kadar da yakındı.

Öncelikle, karşımda gördüğüm genç kadın kesinlikle hastaydı. Bunu yaralarımı, kafatasımın etrafına dolanmış yarabandını görmeden çökmüş, morarmış göz altlarımdan, kan çanağına dönmüş gözlerimden, bayık, bitik bakışlarımdan ve porselen kadar soluk cildimden anlamak mümkündü. Bunun dışında ilginç ama hoş gelen bir uyum vardı yüzümde. Fazla simetrikti. Neredeyse özenle kesilip biçilmiş ve biri, tıpkı kil yoğurarak elleriyle şekillendirmiş gibiydi. Çökük ve yorgundum ama bir zamanlar çevreme ışık saçacak kadar enerjim ve güzelliğim vardı belli ki.

Sarının en yumuşak, en narin, en asil tonu olan upuzun saçlarım dağınık ve cılızdı. Hacmini yitirmişti ama tamamen mahvolmamıştı. Çok güzel de olsalar bana ait değillerdi sanki. Peruk gibi yabancı duruyordu kafamda, tutsam çekip çıkarabilirmişim gibiydi. Büyük badem gözlerim, incecik ve seyrek ama uzun kirpiklerle çevrelenmişti, irislerim ise koyu görünen yeşil tonlardaydı. Kaşlarım hem saçıma yakın bir renkteydi hem de gür değildi, bu sebeple oldukça seyrek ve kibar görünüyordu. Üst dudağım biraz daha kalın ve ovaldi, ince burnum ise bana çokbilmiş, neredeyse kibirli bir görünüm verecek şekilde düz iniyordu.

Gülümsemeyi denedim. Gözlerim hiç kısılmadan, donuk kalırken dudaklarım kıvrıldığı için sahte durdu elbette fakat gülüşü güzel olan

insanlardan olduğum belliydi. Böylesi sahte bir çabayla bile elmacık-kemiklerim yukarı kalkıp iyice belirginleşmiş ve çenem daha sivri görünerek güzel bir şekil almıştı. Gerçekten içten gütseydim -gülebilseydim- şu an olduğumdan çok daha canlı, hayat dolu ve güzel görünürdüm herhalde ama şimdi sadece ışığı sönmüş bir ateşböceği gibiydim.

Vay canına...

Demek böyle bir şeye benziyordum. Eskiden böyle gülüyor, insanları bu yeşil bakışlarla izliyordum. Belki çokbilmişlik yaparken ince çenemi yukarı kaldırıyor ve saç tutamlarımı parmaklarıma dolayarak cilve yapıyordum. *Belki*, neşeli biriydim. Bunu hatırlamıyordum ama masum ve saf bir güzelliği taşıyan bu zarif çehre nasıl kötü bir imayla kıvrılabilirdi ki? Kaşlarımı çatınca bile çok değişiyordu yüzüm. Asla yakışmıyor, çirkinleşiyor ve huysuz, yaşlı bir moruk kadar sinir bozucu görünüyordum.

Nasıl biriyim?

Gerçekten, başıma gelenlerden ziyade ben nasıl biriydim? Nelerden hoşlanırdım? Şu an olduğumdan çok mu farklıydım? Şu anki hislerim ve düşüncelerim fazla sığdı. Ne de olsa hayatta kalmaya odaklı yabani bir hayvan gibiydim ve tek derdim kurtulmaktı ama normal bir zamanda, normal şartlar altında nasıl davranırdım? Nasıl düşünürdüm?
Nasıl gülümser ve severdim? Peki, ya nasıl nefret ederdim? Kimdim ben?

Meira... Yalnızca bir isimden fazlası olmalısın, değil mi?

Kendimi terden ve yorgunluktan olabildiğince arındırıp tuvaletten dışarı çıktım. Dün akşam yemekte yaşananlardan sonra akşama kadar aç kalmakla cezalandırılmıştım. Bu süreyi uyuyarak geçirmeyi planlıyordum fakat salondan yükselen mekanik tıkırtı sesleri dikkatimi çekince, geri dönüp salona geçtim. Onu yine şöminenin başında gördüm fakat arkası bana dönük olduğu için neyle ilgilendiğini anlayamadım. Heybetli üst gövdesini saran siyah, ince bir kazak vardı üzerinde, kollarını da kıvırmıştı. Bu saatte ne diye uyanık olduğunu bilmiyordum. Keyfi için sabahın köründe ayağa dikiliyor ve şömineyi yakıp karşısına geçiyordu. Anladığım kadarıyla sıkı rutini olan insanlardandı. Evdeki her şeyin belli bir düzeni olması, yemeklerin belli bir saatte yenmesi ve o saat geçtiği takdirde asla devam edilememesi gibi esnek olmayan kurallarla çevriliydi bu ev ve bu adam.

Dışarıdaki hava, erken saatlerin maviliğini içeri taşıyordu ama alevlerin sıcak darbelerinin salondaki bu soğuk gölgeleri yarıp geçmesi her nedense fazla aşina olduğum bir ortam gibi geliyordu. Sanki bunu

sadece üç gündür görüyormuşum gibi değil de hayatımı bu evde geçirmişim, bu şömine başında büyümüşüm gibi hissediyordum. Fazla tanıdıktı ve bu hissiyattan ötürü gözüme fazla güzel geldi. Oysa bütün bunlar ona aitti, onun yarattığı bir ambiyanstı ve benim ne bu evde ne de onun yanında bir yerim yoktu, olamazdı.

Yeterince yaklaştığımda, başta pek dikkat etmediğim uğraşını, etrafında yavaş yavaş döndükçe fark edebildim. Kaşlarım çatıldı önce. Gördüklerimden emin olsam da yanıldığımı ve ışık oyununun sinsi bir aldatmacası olduğunu düşündüm ama hayır. Metal yüzeyden yansıyan kızıllık, neyin ne olduğunu anlamama yetecek kadar aydınlatıyordu etrafı.

Av tüfeği...

Adam parmaklarının arasında, ortadan ikiye katlayarak açtığı çift kırma bir tüfek tutuyordu ve büyük bir dikkatle, fırçaya benzeyen ince bir çubuk yardımıyla namlunun içini temizliyordu. Önüne çektiği alçak ahşap masada, kül tablasına tutturulmuş bir dal yanan sigaranın dışında tüfeğe ait olduğunu düşündüğüm birkaç metal parça ve bir düzine mermi gördüğümde, tamamen kurumuş boğazıma oturan yumruyu sert bir şekilde yutkunarak gidermeye çalıştım.

Oraya kadar gitmişken geri dönemezdim. Tedbirli bir şekilde tam karşısında kalan tekli koltuğa oturdum. Geldiğimi biliyordu elbette fakat ne başını kaldırıp bana baktı ne de herhangi bir şey söyledi. Tüfeğini temizlemeye ve arada kül tablasındaki sigarasını alarak derin bir nefes çekmeye devam etti.

Konuşmalıydım. Bir şeyler söylemeli ve bu gerici sessizliği dağıtmalıydım ama bir süre sadece onu izledim, işini ne kadar dikkatle yaptığına ve kaşlarını hafifçe çatıp gereğinden de fazla ciddi göründüğüne şahit oldum. Arada başını eğip tüfeğin altına, üstüne ve tek gözünü kırparak ikiye kırdığı kısımdan içeriye baktığında alnına doğru düşen siyah saç tutamlarını takip ettim. Büyük sırlar gizliyormuş ve yanlışlıkla ağzından kaçırmak istemiyormuş gibi birbirine sıkıca mühürlü dudaklarının nizamını

düşündüm uzun uzun. Kafamda çizdim her detayını, her kıvrımını. Tertemiz, sakalsız yüzüyle yirmilerin sonlarına yaklaştığını düşündüğüm bu adamı ne kadar izlediysem izledim ama bir aşinalık yakalayamadım. Ya gerçek kimliğini o çelik gibi bakışların, mesafeli ifadesinin ve duruşunun ardına gizliyordu ya da o bir akıl hastasıydı ve geçmişte tanışıyor olduğumuzu uyduruyordu. Başka bir açıklaması olamazdı, ölüm kalım meselesine kadar varmış bir husumetimin olduğu bu adam, bana bu kadar yabancı gelemezdi.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O bana kendimden daha yabancıydı. Ben en azından ismimi ve bir zamanlar bir halta benzemeyen orkideleri sevdiğimi biliyordum ama o tamamen bir gizemdi. Kaç yaşındaydı? *Benden büyük duruyor.* Adı neydi? *Bilmiyorum.* Ne iş yapıyordu? *Bilmiyorum.* Benimle nasıl bir bağlantısı vardı? *Bilmiyorum.*

Artık bir şeyler söylemeliydim fakat aramıza kurulan bu rahatsız edici sessizliği dağıtacak kelimeleri özenle seçemedim. “Tuvalette neden kilit yok?” diye sordum. Pekâlâ, mantıklı bir soruydu ama sırada daha önemli şeyler yok muydu? Mesela neden elinde bir tüfek olduğunu sormak gibi?

Sigarası dudaklarının arasından sarkıyor ve ucundan ince bir duman kıvrılarak aramızda yükseliyordu. İki eli de tüfekle meşguldü. Dumandan ötürü kıstığı bakışlarını tüfekten ayırmadan hafifçe çattığı kaşlarla, “Biliyorsun cevabını,” diye yanıtladı beni.

Gecikmeden, “En azından tuvalete kilit koyabilirsin,” diye karşılık verdim.

Yeterince temizlemiş olacaktı ki çubuğu namludan çıkardı, kısa bir bakış atarak son kez kontrol etti ve tatmin olunca çubuğu da tüfeği de masaya bıraktı. “Ben orayı kullanmıyorum,” diye dalgın bir şekilde cevaplayıp önce sigarasını aldı. Ucunda birikmiş külü kül tablasına döktü ve yeniden dudaklarının arasına yerleştirdiğinde, masada yan yana dizilmiş silah parçalarını birleştirmeye başladı. “İçeride hoşuma gitmeyecek bir şeyler

çevirdiğini düşünmüyorsam sen varken o tuvalete girmem. Dilediğin gibi kullan.”

Kendimi tutamadım. Hoşuna gitmeyeceğini bile bile, “Evet,” dedim imayla. “Elinde tüfekle kesinlikle çok güven veriyorsun.”

Çok kısa bir an harekeden durdu ve başını hiç oynatmadan beni resmen gözleriyle yakaladı. “Evde kilit olmayacak,” dedi net bir tavırla ve dudakları oynarken sigarası da aşağı yukarı hareket etti.

Hemen, “Üstte bir oda kilitli ama,” dedim.

İşine geri dönerken ilgisizce, “Orası özel bir oda,” dedi ve parçalan birbirine takıp, çekerek anlamadığım bir şeyler yapmaya devam etti.

“Ne var o odanın içinde?”

“Yakında öğreneceksin.”

Tepkisini ölçmek için dikkatle, “İlaçlarım...” dedim hemen. “Kesin orada. Başka?”

Fakat cevap vermedi, büyük bir dikkatle işini yapmaya devam etti. O odada en fazla ne olabilirdi ki? Baştan sona bir işkence odası? Bütün

kesici ve delici aletlerini sakladığı bir oda? Sapkınca bir fantezi odası? Bunu benden şimdilik gizlediği ve sonradan göstereceğini söylediği için en kötü şeyleri düşünmeye başladım ve sabah edindiğim o odaya bir şekilde girme motivasyonumu kaybettiğimi hissettim.

Yeni görev şuydu: *Seni o odaya sokmasına asla izin verme!*

Merak ediyorum, diyerek tekrar işiyle sessizlik isteği arasına girdim. “Ne kadar süredir komadaydım?”

Odağını tüfekten çekmedi.

“Sadece birkaç haftadır.”

“Bana nasıl bakacağını biliyorsun,” dedim hemen, “ilaçlardan ve serum işlerinden anlıyorsun, öyle mi? Doktor olabilir misin?”

Basitçe, Hayır, diye yanıtladı ve bunu yaparken gerçekten de bir an önce susmamı beldiyormuş gibi sabırsızdı.

Şüpheyle gözlerimi kısarak, “O halde bu işlerden nasıl anlıyorsun?” diye sordum. “Damar yolu açmak basit bir şey değil.”

“Bir doktor getirtiyorum,” dedi.

Kaşlarım iyice havalandı, onun bu rahatlığını memnuniyetsiz bir ifadeyle süzdüm.

“Benim bu halde burada tutulduğumu bilen bir doktor var ve seninle işbirliği yapıyor, öyle mi?” Omuz silkti. Bu sırada parçalarını birleştirdiği ve son kontrollerini yaptığı tüfeğine şöyle bir baktım. Düşünceli bir şekilde, “Tüfek ne için?” diye sordum. “Neyi avlayacaksın?”

Tek eliyle tüfeğin namlusunu kaldırıp sertçe yerine oturttu ve bana dönüp, “Seni,” dedi.

Namlu gibi iki kara delik olan gözleri titrek nefeslenmelere başladığım zavallı ruhumu dikizlerken elinde tüfeğiyle ters bir hareket yapmamı bekliyordu. Elbette yanlış duymamıştım, tüfeği oturttuğunda çıkan klik sesi kadar net ve sertti gerçeklik. Daha önce hiç bu kadar açık konuşmamış dahi olabilirdi fakat aptala yatmak ve yanlış anladığımı düşünmek istedim. Kuruyan boğazım yüzünden yutkunarak, “Anlamadım, ne?” diye sordum.

Tüfek hâlâ elindeydi. Bakışlarını üzerimden ayırmadan ağır bir hareketle oturduğu yerden kalktı. O doğruldukça şöminenin yarattığı gölgeler de oynadı, cilalı ahşap zemin üzerindeki iri beden büyüdükçe büyüdü ve korkunç bir canavara dönüşüp beni yutacak gibi oldu. Hiçbir acımanın, şefkatin barınmadığı ya da profesyonel bir maskenin ardına gizlenen

ifadesi, aramızdaki uçsuz bucaksız mesafeyi hatırlatan bir soğuklukla eserken -öylesine, sıradan bir seçenek sunuyormuş gibi-

bana, “Anlatayım mı yoksa göstereyim mi?” diye sordu. Havadan sudan muhabbet ederken *çay mı istersin kahve mi,* diye sorar gibi. *Şekerli mi içersin fekersiz mi?*

Bakışlarım, onun vücudunda gömülü mayınların olduğuna inanarak yanlış bir noktaya değmeye ve patlamaya korkarak üzerinde gezindi ve en son elindeki tüfekte durdu. Sesimin titremesinden utanarak, “Beni vurmayacaksın, değil mi?” diye sordum, “öldürmek için mi komadayken bana baktın?”

Bakışları... Anlamıyordum, aklımı karıştırıyordu, öyle bir bakışı, yüzüme öyle bir dalışı vardı ki yüzümden bir şeyler okuyor gibiydi ama bunu yaparken asla cana yakın görünmüyor, aksine olabildiğince mesafeli hatta ürkünç görünüyordu. Gözünü dahi kırpmadan başını hafifçe eğdi.

“Anlatayım mı *Meirai*” dedi üstüne basa basa. “Yoksa göstereyim mi?”

Hareketlendiğini gördüğüm gibi gözlerim korkuyla açıldı ve koltuğun kenarını tırmıklayan parmaklarım çözülüp ikimizin arasındaki boşlukta itirazımı destekleyen bir jeste dönüşü.

“Anlat!” dedim, “önce anlat! Anlat! Açıkla!”

O bundan hiç zevk alıyormuş gibi görünmüyordu lâkin korkumu da iştahla izleyerek söze, “Kurt, kuzuya dost olmaz,” diye başladı ve masal anlatır gibi devam etti. “Kurt bir gün ormanda yaralı bir tavşan bulmuş, ölümün kıyısında, son nefesini veren zavallı bir enkaz... Onu yuvasına almış, yaralarını sarmış, yedirip içirmiş, başını bile sevmiş. Kuzu da dost bilmiş kurdu.”

Bana ciddi ciddi masal mı anlatıyor çimdi bu herifi

Bir masal değil de lanetli ve trajik olan yüzyıllık bir efsaneden bahsediyormuş gibi bir ciddiyetle çizgisini bozmadı.

“Oysa kurt, öldürebilmek için yaşatmış kuzuyu. Kendi elleriyle boğabilmek için nefes olmuş ona. Daha büyük bir av olsun diye yedirmiş, etini lezzetlendirmek için içirmiş onu. Başını bile...” Duraksadı.
Çenesi kasıldığında kaşlarımı çattım. “Başını bile yalnızca ona güven vermek için sevmiş.” Gözlerim, parmaklarının arasında sıkı sıkı tuttuğu tüfeğe indiğinde, “Ve günü geldiğinde kurt kuzuya ihanet etmiş,” deyişi tüylerimi ürpertti. Israrla gözlerimin içinde bir yerlere bakıyordu.
Tekrar buluşmuştum o kara bakışlarla.

“Hiç canını emanet ettiğin birinin ihanetini tattın mı Meira?” Bu soru, hafızasını kaybeden birine sorulacak şey değildi oysa. “Yuva dediğin yerin düşmanın ini olduğunu, sevildiğin yerden vurulduğunda

anladın mı? Başım bile seni kandırmak için sevdiklerini sonradan öğrendin mi?”

Bir şeyler söylemeliydim.

“Ben...”

“Sen?”

Tek kaşı yukarı kalktı. Sanki yanlış bir cevap vardı da onu vermemi biliyormuş gibi tetikte bekliyor ve bu haliyle beni ürkütüyordu.

Hatırlamıyorum, diyerek hayıflandım. “Hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Neyden bahsediyorsun? Neyin iması bu? Anlamıyorum ki.”

İç çektiğini duydum. Kasları seğirmişti sanki.

Sadece bir masal. Kurt kuzuyu yemiş. Bu kadar,” diyerek, kestirip attı.

“O halde...”

“Kuzuysan kurda güvenme.”

“Ama...”

“Kurttan dost olmaz, Meira.”

Oynuyordu benimle ama masaldaki kurt gibi değildi. Beni tatlı yalanlarla kandırmıyor, kozlarını apaçık ortaya seriyordu ve geriye bana bilinmezlik içinde korkuyla tükenmek kalıyordu.

“Ben...”

“Sen?” Başını yeniden yana yatırdı. “Senin süren tükeniyor. Kaçmaksın artık.”

“Bekle!”

Kolunu kaldırıp saatine baktı ve zamanın geldiğine inanmış gibi ciddi göründüğünde, “On altı buçuk dakika,” dedi. “On altı buçuk dakikanın sonuna kadar bana yakalanmazsan oyunu kazanırsın.”

On altı buçuk dakika mı?

Ne diyordu bu adam? Beni gerçekten de tüfekle kovalayacak değildi herhalde! Hem on altı buçuk dakika ne saçma bir süreydi? Ne yapmaya çalışıyordu? ilaç içmediğim ve ona karşı çıkıp durduğum için beni kendince cezalandırmaya mı çalışıyordu?

Daha fazla orada oturamazdım. Korkumu gizleyerek ayağa kalktım ve birkaç adım geri gittim. Her an arkamı dönüp kaçmaya hazırdım fakat beni yaşatmak uğruna bu kadar uğraş vermiş bir adamın beni vuracağını düşünmediğim ve bütün bunların saçma bir oyun olduğuna inandığım için artık her şeyin bir şaka olduğunu söyleyeceği kısmı bekledim. “Bütün bunların amacı ne?” diye sordum. Artık bir açık versin ve ben de rahatlayayım istedim ama cevap vermedi. Başımı iki yana salladım. Çok mantıksızdı, çok absürttü. *Kurt, kuzu ve on altı buçuk*

dakika... “Beni vurmayacaksın,” dedim ve her nasılsa bunu derken, kendimden oldukça emin göründüm. “Beni vuracağın falan yok. Bırak bu saçmalığı.”

Çok kısa bir bakışma geçti aramızda. Gözlerinde, karanlık irislerini çevreleyen kirpiklerinde ve baygın bakışlarında oyalandım. Çok yorulmuş, çok sıkılmış ve benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu fakat bir anlam daha vardı orada. Derinlerde kalmış, zifiri karanlığında kaybolmuş ama bir şekilde varlığı hissedilebilen bir firariydi arta kalan. Farklı bir duyguydu, farklı bir düşünceydi, çok eski bir anıydı, silinmesi gerektiği halde varlığını koruyan ve kalın, aşılmaz duvarların ardına gizlenen tehlikeli hislerdi.

Gözlerini üzerimden çekmeden diğer elini de tüfeğin gövdesine yerleştirdi ve tüfeği indirerek namluyu bana doğrulttu. İki siyah dipsiz kuyunun bana döndüğünü ve her an ateşlenmeye hazır bir şekilde beklediğini görünce kalbim tekledi, öyle ki kalbim kaburgalarımı da yarıp avcuma düşecek sandım. Birkaç adım daha geriledim ama namlu beni takip etmeye devam etti. *Parmağı neden tetikte?* Sadece beni korkutmak için bile doğrultuyor olsa tetikteki parmağı gergindi. *Gerçekten ama gerçekten vurabilir. Bu bir blöf değil, bir oyun değil.* İçinde dönen savaş her neyse artık, sonuçta galip gelen taraf olmak ve tetiği çekmek istiyordu.

Ama tetiği -en azından şimdilik- çekmedi ve namluyu biraz daha çevirip dış kapıyı işaret etti. Nefes alıp verişim hızlanmıştı. Karın boşluğumdaki feci ağrıyı hatırlayarak merhamet dilenir gibi, “Hastayım,” dedim.

“İlaçlarını içseydin sorun olmazdı.”

Başımı hemen iki yana salladım.

“Bu çok çocukça.”

Omuz silkti.

“Oyunları severim.”

“ölebilirim.”

Küçük bir baş hareketi yaptı.

“Muhtemelen.”

Gözlerim yine tüfeğe indi. Her gördüğümde ilk defa karşılaşıyor-muşum gibi tüylerimi diken diken ediyordu. *Gerçek bir tüfek!*

“Bu adil değil! Bana kendimi savunmam için hiçbir şey vermiyorsun.”

“Oysa sen benim hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeye sahipsin, Meira,” dediğinde, kendi iç dünyasında derinlerde kalmış bir şey tetik-lendi ve hatırladıklarıyla sanki rahatsız oldu.

Kaçlarım yine kafa karışıklığıyla çatıldı.

“Neye sahipmişim?”

Kolunu çevirerek saatine baktı. “Süren...” dedi uzata uzata. “Başlıyor.”

Artık söylenecek bir şey kalmamıştı, gözünü kararmıştı ve ben ne desem onu etkileyemiyordum. Umurunda bile değildim. Kendi çarpık, sadistik oyununda patronluk taslayarak eğlendiği bir oyuncaktım. Ne yapabilirdim ki? Arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım fakat karın boşluğumda yumru şeklindeki ağrı beni yavaşlattı, kendimi zor bela dışarıya atabildim.

Etrafın yeni yeni aydınlanmaya başladığı erken bir saatteydik, evin bahçesi hafif eğimli bir arazideydi ve az ötede siyah bir *SUV* park halindeydi. Yeterince hızlı ve güçlü değildim. Karnımdaki yara da azıtınca, nefes nefese arşınlayabildiğim yolun sonunda kendi adımlarıma takılıp yere

kapaklandım. Acı içinde ayağa kalkmaya çalışırken parmaklarımla nemli toprağı avuçladım ve bu sırada omzumun üzerinden geriye doğru bakındım.

O, kapıdan çıktı. Siyahlar içindeydi ve elinde de tüfeğiyle âdeta bir ölüm meleği gibiydi. *Tik tak...* Kaç dakika olmuştu? Bana kalırsa birkaç saat geçmişti ama sanrılar içinde olduğuma göre belki de sadece birkaç dakika. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi tüfeği kaldırdı ve bana yakın bir yere doğrultup birden ateş etti. Kulakları sağır edecek bir gürültüyle çığlık atarak kollarımı hemen başımın etrafına doladım ve gözyaşları içinde altımdaki yerin yarılıp beni yutmasını diledim.

Ben ne yaşıyorum şu an?

Neden böyle korkunç bir şey yaşıyordum ki? Benim ne işim vardı böyle bir adamla? Bu ev, yaşanan kaza, sırlar, bütün bu eziyetler... Bu pislik içinde, toz toprak, gözyaşı, ter ve ağrılar içinde, hâlâ kulağımda yer edinen tiz çınlama eşliğinde öylece kalmaya devam etmek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Kurduğum planlar, stratejiler... Nasıl bir adamla başa ettiğimi tam olarak anlamadan önceydi onlar!

Onunla baş edebilecek kadar deli olduğumu düşünmüyorum.

Arkamdan, çınlamanın arasından, "Hâlâ on üç dakikan var," diye bir ses yükseldi. "Uzanmak istediğinden emin misin?"

Bürün vücudum ateşli bir hummaya tutulmuşum gibi titriyor, salyalarım, gözyaşlarımla birleşerek, iğrenç bir bulamaca dönüşüp çeneme doğru akıyordu. Gözlerimi zor bela açabildiğimde görüntü öyle hemen gelmedi. Sarsılma, titreme, bulanıklık ve biraz da baş dönmesi sonrası ancak netleşti etraf. Kafamda büyüyüp küçülen zonklamalar eşliğinde

tekrar omzumun üzerinden geriye doğru bakmaya çalıştım. Hâlâ aynı yerde duruyordu fakat tüfeği artık bana doğrultmuyordu. Namlu yere bakarken o

bana bakıyor, keyifle gülümsüyordu. Elbette benimle alay etmek için bilerek ıskalamıştı.

Tanrıcılık oynuyor.

Hayatımın onun elleri arasında olduğunu her şekilde göstermeye ve bana yerimi bildirmeye çalışıyor, ipleri elinde tutmanın hazzıyla bana eziyet ediyordu. Ne öldürüyor ne de yaşatıyordu. Her şeyden biraz biraz, ayarında veriyor ve beni böyle süründürüyordu. Bu yüzden on altı buçuk dakikaydı. Aramızdaki dinamiğe saniyelerine kadar hükmedebileceğim gösterdiği kibirli bir oyundu bu yalnızca.

Kalktım. Karnımdaki sızıya rağmen bütün gücümü son bir çabayla topladım ve kendimi ileriye attım. Sonra da rüzgâra kapıldım. Başım dönse de bacaklarım tutmasa da duramadım. Ağaçlara, çalı çırpıya, eğimli patikaya karışarak bir rüzgâr gibi süzüldüm aralarından. Ne kadar süre geçti, ondan ne kadar uzaklaşabildim ve nereye varabildim, bilmiyordum. Hem yer yön hem de zaman algımı yitirecek bir panik içerisinde, belki de uzaklaşmaktan ziyade aynı yerde dönüp durmuştum. Kusacak gibi hissediyordum kendimi. Dört bir yanımda yükselen ve dallan altın sarısı yapraklarla çevrelenmiş ağaçlarla, soluk bir maviye boyanmış hareketsiz gökyüzü ben koştukça iyice birbirine karışıyor ve midemi ağzıma getiriyordu.

Bir de bu yetmiyormuş gibi derin bir küçümseme içerdiğine inandığım ve nereden geldiğini de anlayamayacak kadar karmakarışık olduğum için iyice telaş yapağım adamın, “Resmen yakalanmak istiyor gibisin,” diyen sesini duydum.

Nerede olduğunu görebilmek adına etrafımda döndüm fakat burnumun dibinde dahi olsaydı görebileceğimden emin değildim. Tam o sırada duydum o sesi. Her adımımda daha da netleşti, gürleşti ve sonunda, şarıl şarıl akan bir su sesine dönüştü. Bir çıkmaz olduğunu bile bile oraya gitmeyi seçtim, geri dönersem yine kaybolacak ve bir yere varamadan ona yakalanacaktım. Son saniyelere bırakacaktı beni yakalamayı, biliyordum. Sonuna kadar böyle eziyet edecekti, tam kaça-bildiğimi düşündüğüm an bu sefer gerçekten de avlayacaktı beni.

Düşe kalka, ağaç gövdelerini ve çalı çırpıyı geçerek yerin iyice engebeli olduğu bir sona geldim, öteki dağlardan gelen hırçın sular karşımdaki yüksek kenardan aşağı akıyor ve arkalarında su bulutları bırakarak şelalenin dibindeki göletle buluşuyordu.

Üç ya da dört metre var m t ?

Çok düşünmedim, bu yolun ölümle biçtiğini bilseydim bile o adamı seçmezdim.

Met ra ya diğer çoğunluk gibi yüzmeyi biliyor ya da bugün boğulup ölecek.

Birkaç adım daha atıp kendimi suya bıraktım. Gökten düşüyor değildim. En fazla ne kadar sürebilirdi bilmiyordum fakat sanki havada süzülüp durdum. Gözümü kapadım ve bir daha açamadan, garip bir zaman-mekân algısında sıkışıp kaldım. Aniden yaşanan kazalar algıyı böyle kırıyor, beyin yetişemediği bu tehlike karşısında reaksiyon için kendini hazırlamaya çalışırken zamanı donduruyordu sanki.

Sandığımdan daha uzun süredir suyun içindeydim. Şelalenin döküldüğü yerde sular çalkalanıp görüşü bulanıklaştırdığından bir süre amansız çırpınmalarla yüzeye çıkmaya çalıştım ama her hareketimde daha da dibe batıyordum.

Yüzmeyi nasıl bilmezsin, M e ir a?

Gerçekten de ölmeyi göze alarak atlamış değildim, yüzmeyi bildiğimi ve birden mucizevi bir şekilde kas hafızamın bütün işi halledeceğini düşünmüştüm ama yüzmeyi bilmediğimi fark ettim. Daha da battım. Biri ayak bileklerimden tutuyor da beni dibe sürüklüyormuş gibi alçalırken patlamak üzere olan ciğerlerim biraz olsun oksijen için yalvarıyor, göğsümü yakıyordu. Korkunçtu. Bulanık, mavi bir bataklıkta bir başıma yok olacağımın düşüncesiyle ağlama isteğim artıyordu ama onu bile yapamadım. Henüz bu cehennemden kurtulamadan ve ailemin başına

gelenler yüzünden o adama yaptıklarını ödetemeden son nefesimi vereceğimi sandım, ölürken ya da öleceğimi sanırken, ailemi düşünüp durdum. İnsan böyle bir durumda çok dramatikleşiyordu. Nasıl öldüler? Neden öldüler? Çok acı çektiler mi? O adam, yoluna çıktıkları için onları öldürdüğünü söylemişti. Beni korumaya mı çalışıyorlardı o halde? Beni seviyorlar mıydı? *ölümü göze alacak kadar belki de.*

Sessizlik.

Ama bu bir son değildi. Kollarımdan tutulduğumu hissettiğimde hatırlayamadığım fakat acısını duyduğum anılarımın arasında kaybolmak üzereydim. Beni o ruhsal çırpınıştan kopardı ve sonunda vücudumu vücuduna yapıştırarak kendisiyle beraber suyun üzerine çıkardı.

Mecalim kalmamıştı. Başım ağrılarla uyuşmuş bir şekilde onun göğsüne düştü. Kolunu belimin etrafına dolamasa ve beni böyle sıkıca tutmasa yine batıp gidecektim. Ona tutunmayı dahi başaramaz, kol-

larımda o tarz bir güç bulamazdım. Tükenmiştim ve bu utanç verici kurtuluşa boyun eğdim. Görmezsem ve gözlerimi kapatıp başımı böyle göğsüne yaslarsam bütün bunların hiçbiri yaşanmamış gibi davranabilirim sandım ama o sessizce bu işten paçayı yırtmama izin vermedi. Derin nefes alıp, verişlerini kulağımın dibinde işitirken, hızla inip kalkan göğsü yavaşça bana sürtünüyor ve beni sarsıyordu.

“ölerek mi kurtulmaya çalışıyorsun benden?” dedi. Söylediği ilk şey bu olmuştu, öncesinde kulaklarım çınladığından hiçbir şey duymuyordum, şimdi yavaş yavaş açılmışlar ve ilk duydukları şey yüzünden utançla kızarmışlardı.

ölmeyi deneyeceğim ama bunu bile beceremeyeceğim, öyle mi?

Tek bir kelam etmeye dahi mecalim kalmadığı halde derhal, “ölmeyeceğim,” dedim. Bütün bu durumu, içten ve dışarıdan verdiğim

savaşı açıklayacak en iyi kelimeyi seçmiştim o an.

ölmeyeceğim!

Sonuna kadar yaşayacak ve savaşacaktım. Umurumda değildi, hiçbir şey umurumda değildi. Sadece yaşamak ve kaygısızca nefes almak istiyordum. ölerek kurtulmak istemiyordum, ben bunu hak etmiyordum.

O ise cevabımdaki derin anlamı yakalayamadı ya da umursamadı. “O halde ne diye suya atlıyorsun?” Her zerremin sopalarla çiğnendiğini düşündürecek ağrılarıma direnerek kafamı kaldırdım ve ona aşağıdan baktım. Islak saç tutamları alnından aşağıya sallanırken, “Sen sudan nefret edersin,” dedi.

Sadece, “Kazandım mı?” diye sordum. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saç tutamlarından kopup önce yanaklarına ve sonra pürüzsüz çenesine doğru süzülen su damlalarına kaydı gözlerim. Islak kirpiklerinin çevrelediği bakışları beni takip etti, orada da yalnız bırakmadı. Usulca, “Hayır,” dedi. “Kaybettin.”

Yutkundum. “Şimdi ne olacak?” diye yokladığım sırada belimi daha da sıkı kavrayıp beni kaldırdı, kıyıya doğru çekti ve ayaklarım yere değmeye başladığında hemen bırakmadı. Çakıltaşlarının ayak tabanlarımı acıttığını hissettiğimde ayaklarımın çıplak olduğumu anladım.

Sonunda kıyıya geldiğimizde kolumdan tuttuğu gibi önce beni kaldırdı ve sudan çıkardı. Bir kara parçasını bu denli sevebileceğimi muhtemelen hiçbir zaman düşünmemiştim. Kim durup buna şükrederdi ki? Beni bıraktığı gibi yüzüstü yere uzandım. “Dinlenmek istiyorum,” dedim gözlerimi kapatırken. *Ah, yanağım nasıl da temas ediyor*

toprağa... Utanmasam toprakta melek yapacaktım, küçük bir domuz yavrusu gibi yuvarlanacaktım çamurda fakat bu zevkimi de böldü ve üzerinden boşanan bir ton suyla yanıma çıkarken, eğilip kolumdan tuttu. Bana küçük bir alan bile bırakmaya tahammül edemiyordu anlaşılan. illaki müdahale edecek ve işlerin onun istediği gibi yürüyeceğini hatırlatacaktı.

Buradan ayrılmak üzere istemeye istemeye adımlarına ayak uydurdum. Engebeli yerleri geçmek zorunda kaldığımızda düşmemem için beni sıkıca kavradı. Bu sırada az önce atladığım o tepeye bakıyordum. Herhalde kafayı yemiş olmalıydım. Gözüm korkudan nasıl karardıysa artık yüzmeyi bilip bilmediğimden emin olmadığım halde böyle bir yerden atlayabilecek cesareti bulmuştum.

Ben kendimi bu adamdan önce öldüreceğim galiba.

Gölü dolaşıp atladığım tepenin oraya geldik. Gerçekten de sudan çıkmış balık gibiydim. Bıraksa çıktığımız bayırdan geri yuvarlanırdım. öylesine bitiktim işte fakat ileride, otların ortasında metal bir şey görmemle birden yorgunluk da ağrı da kalmadı. Gördüğüm gibi ne olduğunu anlamış ve hiç düşünmeden, adamı ittirip kendimi ileriye atmıştım.

Başta dikkat etmesem de tüfek yanında yoktu. Peşimden suya atlamadan önce bırakmıştı anlaşılan ve bunu fark ettiğim gibi bütün gücümle -düşe kalka- ilerleyerek tüfeğe ulaştım. Yerden eğilip alacak zamanım yoktu, yakalanmanın telaşıyla kendimi üzerine attım ve gövdesini kavradığım gibi sırtüstü döndüm. Her nedense peşimden koş-mamıştı. Elimdeki tüfeği ona doğrulturken, herhangi bir endişe parçası taşımadan ayakta dikilmeye ve beni izlemeye devam etti.

Islak avuçiçlerimin arasından düşüreceğim korkusuyla tüfeğe yapışıp kalmıştım. Gövdesini kıracak kadar baskı uyguladığımı dahi sandım ve bu halde, her an parmağımın tetiği çekmesine müsaade edebilecek bir hassaslıkta karşımdaki adama baktım.

Sana /imdi kuzuyu göstereceğim, akıl hastası!

m

Hayatım tam olarak hangi noktada böyle bir yıkıma evrildi?

Bir kopma noktası olmalıydı. Onu gördüğüm ya da onun beni gördüğü, gözüne kestirdiği ve işler yolunda gitmediğinde de intikam motivasyonuyla hayatımı cehenneme çevirme serüvenini başlattığı bir dönüm noktası olmalıydı. Eğer geriye gidebilseydim her şeyin yokuşa sürüklenmeye başladığı ana dönüp hayat damarlarıma zehirli bir parazit gibi yapışan ve benimle beraber çevremdeki herkesi ölüme sürükleyen bu adamdan hiç tereddüt etmeden kurtulurdum. Tek düşünebildiğim buydu.

Zamanında onun radarına girmenin böylesi bir sonucu olacağını nereden bilebilirdim ki? Şimdi bu büyük hatam, bütün hayatıma mal olmuştu ve kaybettiklerim, telafi edemeyeceğim kadar muazzamdı. Bu yıkımdan çıkarabileceğim tek kişi ise bendim. Hayatta kalmaktan ve bu delilikten kurtulmaktan başka bir ödülüm yoktu, gerisi ise en baştan yeni bir hayat inşa etmekti.

Ama önce felaketim olan bu adamdan kurtulmalıyım.

Sonunda herhangi bir gücü elimde bulundurmuş olmanın hazzıyla titreyen ellerim arasında zor tuttuğum silahın namlusunu, karşımda dikilen adama doğrultmuştum. Her an ateş etmeye hazır bir şekilde tetikteydim. Önce onu halletmeliydim. Hayatımdaki en büyük problemi, en dişli düşmanımı, kahrolasıca şeytanımı halletmeliydim elbette!

Fakat o resmen onu vurmam için bekledi ve o bekledikçe ben daha çok bekledim. Belki de niyetimi küçümsüyor ve tetiği çekemeyeceğimi düşündüğü için telaşa kapılmıyordu. Ona kendisinden ne denli nefret

ettiğimi ve bu uğurda bir insanı öldürebilecek seviyeye kadar ileriye gidebileceğimi göstermek amacıyla kararlı bir duruşla, “Vururum!” dedim.

Hiç tereddüt etmeden, duraksamadan sakin bir şekilde, “Biliyorum,” dedi.

Bu rahat tepkiyi huzursuz gözlerle takip ederken onun bir kör ya da hiç değilse canını hiçe sayan bir budala olduğunu düşündüm. “Gerçekten! dedim bütün samimiyetimle. “Ciddiyim bak, vururum.”

Başını yavaşça salladı. “Biliyorum, Meira,” dedi yeniden ve tehlikeli bir imayla parıldayan karanlık bakışları baştan aşağıya titreyen bedenimi taradı, “ilk seferin değil ne de olsa.”

Birden duyduğum şeyle beraber donakaldım ve birkaç dakika boyunca kendi içimle derin, kaotik bir sohbete, çekişmeye daldım. Beni kandırmaya, kendisini acındırmaya, beni kötü bir yere koymaya ve kötü kadın imajı yaratmaya çalıştığını da gerçekten söylediği şeyi yapmış olabileceğimi de düşündüm. Şaşkınlığımı olabildiğince yansıtmamaya çalışsam da bende bunun ne denli büyük bir şok etkisi yarattığının elbette farkındaydı. Yüzünden, beni ifşa ettiğinin düşüncesiyle aldığı keyfi okuyabiliyordum.

Daha önce elime bir silah alıp bir canlıya ateş etmiştim, öyle mi?

Bu bana o kadar uzak bir karakter gibi geldi ki hemen geçmiş Me-ira’yı haldi çıkaracak sebepler aramaya başlamıştım bile. Beni o denli bezdirmiş ve kendinden nefret ettirmiş olmalıydı ki katil olacak kadar gözümü kar artmıştım anlaşılan.

Ona istediği tepkiyi vermeyecektim. Duruşumu düzelttim ve elimdeki tüfeği kavrarken kendimden çok daha emin göründüm.

“Bu sefer öldürdüğümden emin olurum o halde.”

Hiç bozulmadı. Aksine kollarını iki yana, davetkâr bir jestle açtı. “Buyur,” dedi uysal bir tavırla.

Bu sakin görünüşü, fırtına öncesi sessizlik gibi ürkütücü bir his salıyordu yüreğime. Tedirgindim. Her an ters bir hareket yapmasından şüphelendiğim için gözümü de namluyu da ondan hiç ayırmadım. Sanki o bunların hiçbirini bilmiyormuş gibi gülünç bir çabayla, “Tek bir kurşun bile yetecektir,” dedim. “Bu bir av tüfeği.”

“Evet,” diye onayladı beni.

Hani yalvarma kısmı? Lütfen yapmalar, çok pişmanımlar, söz bir daha yapmayacağımlar neredeydi? *Lütfen canımı bağışla, yemin ediyo-*

rum ki telafi edeceğim, bir daha sana yaklaşmayacağım! Neredeydi bütün bunlar? *Biliyor. Zayıf* olduğumu biliyordu, tetiği çekemeyecek kadar büyük bir ikilemde olduğumu biliyordu. Yine hep yapmayı sevdiği gibi oyununu uzatıyor ve yalnızca çaresizliğimden keyif alıyordu.

Sonunda, içimdeki tartışmalara seyirci kalmaya daha fazla dayanamayarak, kollarını beklentiyle kaldırıp, “Vur, Meiradedi. “Bütün gün burada bekleyemeyiz.”

“Vuracağım,” dedim ama gözümün ucuyla tüfeğe bakmaktan kendimi alıkoyamadım. İşte o anda sanki aklımdaki suali okudu: *Tüfekte kurşun var mı?* Beni köşeye sıkıştırmış olmanın hazzıyla gülümsedi. Bu öylesine tehlikeli, irite edici bir gülümsemeydi ki olduğum yerde ürpermiş ve elinde silah tutan ben olduğum halde geri gitme isteğimi bastırmak zorunda kalmıştım. Gülerken yanaklarında art arda çizgiler belirdi. Oysa sıfatında samimiyetin zerresi yoktu. Herhangi öfkeli bir bakıştan ve ciddi bir duruştan daha da beter ve ürkütücüydü gülümsemesi. Tamamen çirkin bir herif olması gerekiyordu aslında. Büsbütün bir canavardı işte. İnsanlar onu dışladığı için kendi mağarasında yaşayan ve asla dışarıya çıkamayan, yansımasından nefret eden pis bir yaratık olmalıydı!

Oysa o, akılları karıştırmak ve ölümlüleri günaha sürüklemek için kılık değiştirerek yeryüzüne inmiş, iblis bir tanrı gibiydi. Olabildiğince güzel bir çehrenin ve aldatıcı bir gülümsemenin ardına saklanmıştı tezat benliği.

Hevesini aldın mı?" diye sordu. Tüfekte kurşunun olmadığını ve yine benimle eğlendiğini anladığımda kendime olan güvenim bir balon gibi söndü, o da bunu büyük bir keyifle izledi. Başından beri dikildiği yerden ayrıldı ve yavaş adımlarla, ağır postalları otları çiğneye çiğneye bana doğru geldi. Kendi iç dünyama fazlasıyla daldığımdan, beyaz bayrak çeksem dahi namluyu indirmemiştim. Karşıma geçtiğinde heybetli bedeni yüzünden kafamı geriye atmam gerekti. Her an üzerime basıp beni ezebilirdi sanki. Kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. O ise uzun namluyu tuttu ve silahı çekip, avuçlarımın arasından koparırcasına aldı.

"Sana söyledim," dedi. Bir eliyle tüfeği kayışlarından omzuna asarken, diğeriyle de beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. "Kafana buyruk işler yapmadan önce sonuçlarını düşün dedim."

Birden ayağa kalkınca dengemi toparlamakta zorlanmış ve fark etmeden koluna tutunmuştum. Beni o şekilde eve götürürken fazla dalgın ve düşünceliydim. Başarısızlık hissi, şimdi başıma ne gelecek endişesi ve bir yandan da pes etmiş olmanın hissizliğiyle porselen, oyuncak bir bebek gibiydim. Biraz kırılgan, oradan oraya taşınan ve kesinlikle içinde bir tür lanet taşıyıp sahiplerine musallat olan... Çıplak ayaklarım yüzünden taşa toprağa ve ağaçların yüzeye taşmış, damarlar gibi uzayan köklerine takılıp durmuştum. Eve geldiğimizde ve ayaklarım düzgün bir yere değdiğinde kendimi yorgunluktan yere atacak gibi oldum ama buna da izin vermedi, beni banyoya kadar götürüp kapının önünde bıraktı.

"Çok kirlendin," dedi. "Gidip yıkan."

Üzerine hiç düşünmeden, "Hayır," dedim fakat bu ani tepkimle onu kışlanmış oldum.

Tek kaşı havaya kalkarken, “Hangi *hayır?'* diye sordu. “Gel, beni sen yıka *kayırı* mı yoksa *canıma susadım hayın* mı?”

Hiç gücenmeden, “ *Cehennemin dibine git hayın?* diye çıkıştım fakat bana doğru büyük bir adım atmasıyla geriye doğru sendeledim. Benim aksime hareketleri telaşlı değildi, sadece hızlıydı ve kaçmama müsaade etmeden kolumdan yakaladı. Karşılık vermeye hazırdım fakat ben daha kendimi toparlayamadan tuttuğu gibi beni banyoya soktu.

Sabırsız bir halde, “Gir şuraya, Meira,” diye söylendi ve kapıyı üzerime kapadı.

Dengemi sağlayabildiğim an etrafımda döndüm ve hayretler içinde, büyük bir öfkeyle kapıya baktım ama dışarı çıkmayı da denemedim. Sadece pasif agresif bir tavırla kapıya vurarak, “Sen dedin diye değil, ben istediğim için yıkanacağım!” diye bağırdım.

Geri dönse ne yapacağımı bilmiyordum ama kısa bir anlığına baskın çıktığımı düşünerek rahatladım ve gerçekten de kendimi banyo yapma fikrine kaptırdım, özellikle de aynadaki halimle bakışınca ve dizlerimin altına kadar uzanan geceliğimin artık beyaz olmadığını, paçalarından da sular damladığını görünce bu yabancılığa bir de pislik eklendi ve beni iyice rahatsız etmeye başladı. Derhal kendimi ölümüne fırçalama isteğiyle sıcak suyu akıtıp küveti ayarladım ve üze-rimdekilerden bir çırpıda kurtularak vücudumu sıcacık suya bıraktım. Suya tamamen battığım an... öldüm ve cennetteyim sandım. Sırtımı

da dayayıp, kafamı geriye atınca tamamdım. Bütün problemlerimi en azından kısa bir anlığına unuttum ve suyun bir merhem gibi ağrılarımı sarmaladığına inandım. Bu şekilde saaderce kalabilir hatta sabaha kadar uyuyabilirdim ama henüz üç günlük bir münasebetimiz olsa da o adamın huyunu az çok anlamıştım. Daha yarım saat olmadan kapıya dikileceğine emindim ve işimi hızlıca bitirmem gerektiğini düşünerek, keyif veren dakikaları geride bırakıp temizlenmeye odaklandım.

O an kenarda dizili saç ve vücut ürünlerini fark ettim. Ona ait değildi çünkü hepsi kadın ürünüydü. Rasgele bir tanesini elime alana kadar da pek önemsemedim ama aldığım şişenin neredeyse bitmek üzere olması beni duraksattı. Sadece o ürün değildi, diğerleri de neredeyse dibe varmış ya da şişeyi yarılamıştı.

Ne kadar süredir onanlayım ben?

Birkaç hafta komada kaldığımı söylemişti fakat kaza geçirmeden önce de onunla olduğumu düşünmemiştim. Ondan kaçarken kaza geçirdiğimi öğrendiğimde bu kovalamacanın onun eline düşmemek için yaşandığını sanmıştım, onun esaretinden kurtulmak için değil.

Keyfimi kursağımda bırakan bu düşünceler yüzünden duş almam planladığımdan da kısa sürdü. Hemen durulanıp küvetten çıktım ve duşa girerken havlu ayarlamayı unuttuğum için çırılçıplak bir şekilde dolabı karıştırdım. Kendime bir bornoz buldum fdcat tam üzerime geçirecekken, aynadaki yansımamla göz göze gelince duraksadım. Bornozun henüz kollarını giymiştim, vücudum çıplaktı. Karşımdaki ise büyük bir aynaydı, tüm vücudumu görebiliyordum.

Kazadan ötürü meydana geldiğini düşündüğüm birkaç büyüklü küçüklü kesik, yanık ve morluk vardı bedenimde ama hiçbiri çok da önemli durmuyordu. Ama bir tanesi vardı ki diğerlerinden farklı göründü bana. Uyandığımdan beri sürekli olarak ağrıyan, sağ alt karın boşluğuma denk gelen bir kesikti. Dikiş atılmıştı ama üzerinden uzun zaman geçmemiş olmalıydı ki ipleri bile daha tam erimemişti.

Ne büyük ve çirkin bir yara.

Bornozu bir çırpıda üzerime geçirip dışarı çıktım. O zaman gördüm onu. Bir an olsun ayrılmadığı şöminenin başındaydı yine fakat arkası bana dönük olduğu için beni görmedi, adım seslerimi duysa bile dönüp bakmadı. Bunun rahatlığıyla salondan geçip merdivenlere yöneldim. Birkaç basamak çıkmıştım aslında fakat dayanamadım, yeni

bir adım atmadan durdum ve yukarıdan ona, eğildiği için daha geniş görünen omuzlarına ve önündeki masada uğraştığı işe baktım. Dizüstü bilgisayarın mavi ışığı yansıyordu etrafa ama ekranda ne işle uğraştığını görememiştim.

Kısa bir anlığına onu izledim. Parmaklarının klavye üzerinde gezinişi bir e-posta yazdığını düşündürdü bana. Ne işle uğraştığını düşünmeye başladım fakat aklımdaki asıl soru bu değildi. Dikkatimi topladım ve merdivenin ortasında durup, "Ne zamandan beri buradayım?" diye sordum.

Yine susacağım ve beni krizlere sokacağını sanırken, beni şaşırtarak, "Çok," diye cevap verdi.

Tek kaşım merakla havalanmıştı. "Ne kadar çok?" İstemsizce dondum ve çıktığım basamakları tek tek inmeye başladım. "Beş altı ay?" Oturduğu koltuğa yaklaşmıştım fakat cevap vermeyince duraksadım ve gözlerim büyüdü. Olumlu bir yanıt vermesinden deli gibi korkarak, "Bir yıl?" diye sordum.

Artık onu yan profilinden izleyebilecek hizaya gelmiştim, dudaklarındaki kıvrılmaya bizzat şahit oldum.

"Evet, yakın."

Fark etmeden birkaç adım geri gittim. Dalgındım. Kendimi koltukta otururken ve şömineden yükselen alev oyunlarını izlerken buldum. *Bir yıl... Koskoca bir yıl...* Kafam allak bullaktı. Koca bir senemi bu evde, bu hapishanede, onun kuralları altında ve kim bilir daha ne tarz şartlarla bu herife vermiştim. Bir sene boyunca kaçamayacağım kadar zorlu bir oyunun içine hapsolmuştum ve kim bilir daha ne kadar kafayı yedirten bulmacalara mahkûm bırakılmıştım. Onu silahla vuracak seviyeye getirmişti beni. Koca bir yıl, kafayı yemek için yeter de artardı bile. Belki kaza bile yapmamışımdır, arabayı bilerek uçurumdan at-mışımdır. Belki ondan,

ölmek isteyecek kadar nefret etmişimdir, bu yüzden evde keskin bir şey tutmuyordun

Bana ölmeyi isteyeceğimi söylemişti. Daha önce de denediğim için bundan emindi belki de.

Tahriş olmuş boğazımı defalarca kez yutkunarak yumuşatmaya çalışsam da birbirine yapışmış dudaklarımı araladığımda, ağzımdan çıkanlar yine pürüzlü ve titrekti. “Bana neden böyle davrandığını anlayamıyorum. Her ne yaptıysam...” İnanamadığımı, kafamı iki yana

hüzünle sallayarak gösterdim. “Kötü biri olamam. Şimdi kötü biri değilsem o zaman da olamam, değil mi? Belki bir hata yapmışımdır ama kötü biri değildim, olamam.”

Elbette cevap vermedi.

Daha fazla soru sorup daha fazla cevap istedim. Derin bir nefesle bıkkınlığımı üzerimden atıp, “Neden beni silahla kovaladın?” diye sorarak konuyu değiştirdim. “O kuzu hikâyesinin ve bu kovalamacanm anlamı neydi?”

Basitçe, “Zamanı geldiğinde öğrenirsin,” diye geçiştirdi ama öylece pes etmedim. Onu şüpheli gözlerle izlerken aklımdan onlarca senaryo geçiyordu bile.

Kendimden emin bir şekilde, “Vurmayacaktın beni, biliyorum,” dedim. “Gözümü korkutmak için mi yaptın?” Kendinden hiç taviz vermeden söylediklerimi öylesine, sıradan ve sıkıcı bir hikâye anlatıyormuşum gibi dinlemeye devam etti. “Hayır. Sadece beni korkutmak için değildi. Bu çarpık hamlelerini anlamıyorum ama arkasında daha sembolik anlamlar var. O kuzu hikâyesi her neyse artık, geçmişte senin canını yakmamla bir alakası var ve şimdi böyle şifreli şifreli eziyeder ediyor, bulmacalar çözdürüyor ve kafayı yedirtmek istiyorsun bana. İntikam alıyorsun benden

ve nedenini bulmaya çalışırken yıpranmamı istiyorsun. Çözüme ulaşacak kadar değil ama tamamen karanlıkta da kalmamı istemeden küçük yemler atıyorsun önüme. Güya cevaplıyorsun beni ama aslında tek yaptığın beni daha da büyük bir karmaşaya sokmak, olasılıklar içinde kaybolmamı ve kafayı yememi sağlamak. *Ne yaptım? Neden yaptım? O bana ne yaptı? Ne yapacak?* Bunları kendime tekrar tekrar sormamı ve her seferinde cevaplarımın daha da karanlık bir yola sapmasını izliyorsun. Kendi kendimi bitirişimden keyif alıyorsun."

Sessizliğinde tehlikeli bir ima yakaladığımda daha fazla ileriye gitmeye cesaret edemedim. Başını omzunun üzerinden hafifçe bana doğru çevirdi. Yüzünün bir tarafına düşen karanlık ve diğer tarafım aydınlatan alevlerin gölge oyunu onun bir heykel kadar ifadesiz, donuk mimiklerini de dalgalandırıyor ve çehresini ürkütücü bir tiyatro sahnesine çeviriyordu.

Sonunda birbirine sıkı sıkı mühürlediği dudaklarını aralayıp, "Karanlıktan korkan birini zifiri karanlık bir odaya kilidersen..." dedi. "Kaçabilmek için korkusunu yenmenin bir yolunu bulur ama onu

ışıkların gelip gittiği bir yere hapsedersen artık yalnızca karanlıktan değil, belirsizlikten de korkuyor olur. Sürekli kaygılı, şüpheli ve tehlikeli bekleyişinin eziyet verici döngüsünde hapsolur, derin sulara dalmadan boğulur. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes saldığım sırada bana bakıyordu. "Bu belirsizlik..." dedi tane tane. "Bu bekleyiş ve soru işaretleri seni korkutuyor, öyle mi?" Kendi kendine hatırladığı bir noktaya takılmış gibi gözleri kısıldı ve ağır bir hareketle sırtını koltuktan ayırarak ayaklandı. Aramızda sadece birkaç adım vardı ama bu yol birkaç adımlık değil de birkaç ömürlük gibi geldi. "Henüz üç gün geçti ve tek yaptığın kendini yiyip bitirmek oldu."

Ağır adımları tam karşımda durdu. Oturduğum için üzerimdeki bornoz sıyrılmıştı, çıplak dizlerim pantolonuna sürtüyordu ama o bana üstten bakarken ben yerimden kıpırdayamadım. Eziyet verici düşünceleri kafamda

yeterince işleyebilmem için bana zaman tanıyacak şekilde ağır bir hareketle dizlerini kırdı ve önümde eğildi. Yine de yüzlerimiz tam hizalanmayınca ve ben ona bakmaktan kaçınınca başını omzuna doğru eğdi. Benimkilerle ısrarla buluşmak isteyen gözlerle bana baktı.

Bana, sanki sırlarımı biliyormuş gibi bakması suç olmalıydı. *Biliyor.* Hatta bütün bunları bilmenin kibri vardı üzerinde. Beni benden iyi tanımanın, geçmişime hâkim olmanın, özgüvenimi ve kendime saygımı dahi her şeyi elimden almış olmanın üstünlüğünü kuruyordu bana karşı. Ne yaptığının tamamen farkındaydı. Baştan sona ne tek bir sözü ne de basit bir bakışı tesadüf eseri çıkmış değildi ondan. Hesaplanmış birer stratejik hamle gibiydi hepsi. Beni yok etmeden önce iyice hazırlıyordu sanki. Avans tanıyor ama bu sırada da kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu benimle.

Yeniden dudaklarını araladığında nefesimi tutma ihtiyacı hissettim. “Daha ne kadar ileriye gidebileceğimi hesaplarken...” dedi. Hiç acele etmeden yavaş yavaş, derin bir sesle ninni söyler gibi konuşması tüylerimi ürpertti. “Kafanda vahşet senaryoları kurarken, uyumaya çalışırken, daha ne şekillerde canını yakabileceğimin paranoyak düşlerine kapılırken seni izliyorum. Başını biraz daha eğip gülümsedi. *“Ben bu adamı bu kadar kızdıracak ne yaptım acaba*, diye düşünürken girdiğin çıkmazlardan zevk alıyorum. Seni günahlarınla yalnız bırakıyorum, kefaretini öylece bulmana izin vermeyerek bütün bunları uzatıyor ve gelip giden ışıkların altında çırpınmanı izliyorum.”

Kısa bir sessizlik.

Tam karşımda, santimler kadar uzağımda oluşu rahatsız ettiğinden beni geride durmaya itse de az sonra ona karşılık verebilecek kadar kendime güvenmeye başlamıştım. Ben de direkt konuya girerek, “Madem bu kadar kötü bir şeyle canını sıktım,” dedim. “Anlat ve yüzleş benimle. Bu çocukça oyunları bir kenara bırak ve bir korkak gibi kaçıp durma. Bütün kartlarını ser ortaya.”

Tek kaşı yaramaz bir imayla hemen havaya kalktı. “Seninle yüzleşmeye karar verirsem bu senin sonun olur, Meira. Ne dilediğine dikkat et,” diye beni uyardı ve bir anlığına sanki gözlerimde kayboldu. Dikkati dağıldı, belki de eskilerden bir anı esir aldı zihnini ve dalgın, uyuşuk bir ifadeyle izledi beni. “Farkında değilsin ama sana bir iyilik yapıyorum.” Bir eli kalktı ve önüme düşen küçük bir saç tutamını büyük bir ilgiyle işaretparmağına doladı. “Ağırdan alıyorum, cezanı geciktiriyorum, sana toparlanman için vakit tanıyorum.” Sonunda bakışları tekrar gözlerime yükseldi, bir sarhoş gibi yarım yamalak bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Var mı benim gibi centilmen bir düşman daha?”

“Gerçeği öğrenmek istiyorum,” dedim. Hatta bunu öyle bir şekilde söyledim ki yalvarıyor gibi göründüm. Sessiz, sakin, uysal bakışlarla, tatlı bir dille... Neredeyse gerçekten de ona yalvaracakmışım gibi fısıldamasına ve çaresizce. O da kısa bir anlığına buna takıldı. Belki uyandığım günden beri ilk defa bu kadar sakin ve uysaldım. Buna neredeyse şaşırdığını ama bir şekilde, içinde bir yerlerde bundan memnun olduğunu görebiliyordum. Hoşuna gittiğini gizleme gereği bile duymadığı baskın bakışları ısrarla yüzümde, gözlerimde, dudaklarımda, her yerimde uzun uzun gezerken sonunda bir noktada kendisini benden koparması gerektiğini anladı. Yürürken bir bataklıkta aşağılara çekildiğini fark etmiş gibi birden silkinip geri çekildi. Gözlerindeki yoğun anlam, yerini daha boş ve sahte bir ifadeye bıraktı. Zorlamaydı. Bunu biliyordum. Bana yakın olmak istediğini ve az önceki gibi sadece bakmak değil, daha fazlasını arzuladığını da anlayabiliyordum.

Ama bütün bunları reddeden bir davranışla diz çöktüğü yerden kalktı ve bir daha benimle göz göze gelirse yeniden bataklığımda dibe çekilecekmiş gibi bana hiç bakmadan, arkasını dönüp merdivenlere doğru yöneldi.

öylece gitmesine izin veremezdim. “Dur!” diye seslendim. “En

azından bir soruma cevap ver. *Lütfen."* Ancak o zaman durdu ama arkasını dönmeden sessizce beldedi. “Sen eskiden benim neyimdin?”

Düşünmeden, Âşığındım,” dedi. Bunu böyle net bir şekilde söyleyebilmesi beni şaşırttı, göğsüme ağırlığını tartamadığım bir yük bırakıverdi.

Yutkundum. Kafamı toparlayıp, “Ben sana âşık mıydım?” diye sordum.

Hayır, deyişi aramızdaki gerginlik kadar keskin bir cevaptı. Daha fâzla bir şey söylemedi ve benim de konuşmama müsaade etmeden, arkasını dönüp merdivenleri seri adımlarla çıktı. Birkaç saniye içinde geride karmakarışık bir yabancı bırakarak gözden kayboldu.

A

Sonunda bu akşam yemek yiyebilecektim.

Akşam yemeğini beklerken kendime yeni, temiz kıyafetler seçtim. Bütün dolap birbirinin kopyası geceliklerle doluydu. Koca bir yıl bu evden çıkmadığım düşünülürse dışarıda giyeceğim bir kıyafete dahi ihtiyacım olmamıştı. Üşümemek için bu sefer uzun kollu, siyah, saten bir pijama takımı seçtim. Evde salon dışında her yer dondurucu soğukluktaydı, kalorifer yoktu ve tek ısı kaynağı o kahrolasıca şömineydi. Orada koltuğa kıvrılmak eminim ki harika olurdu ama o adam sürekli aşağıda olduğu için inmek istemiyor, onu görmeye dayanamıyordum. Bu yüzden odamda, yorganın altına kıvrılarak vakit öldürmeye çalışıyordum.

Sonunda beni aşağıdan seslenerek yemeğe çağırdı. Derhal aşağıya uçma ve bulduğum bütün yemekleri ağzıma tıkma isteğiyle acele ederek, odadan ayrılacakken beyaz orkideler gereksiz yere yeniden gözüme çarptı. Sabahtan beri oradaydı aslında ama her nedense şimdi -hazır yanından geçerken- saksıyı aldım. Dönüp pencereye gittim ve camı açarak demir korkulukların arasından yere attım. Doğrusu bunu yapmak epey iyi hissettirmişti.

Yemek masasına oturduğumda neredeyse mutluydum. Yine birkaç çeşit yemek yapmıştı. Aynı tek lamba, aynı loş ışık ve aynı şekilde plastikten çatal bıçak takımı vardı. Masanın öbür tarafında oturan adam gömleğinin

kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, üstten bir düğmesini de açmıştı. Benden tarafa hiç bakmadı bile. Masada yokmuşum gibi yalnızca kendi yemeğiyle ilgilendi ve uzunca bir süre hiç konuşmadık.

Eski Meira'yı bilmiyordum ama bence onun da hayatında yediği en

iyi yemekler olabilirdi bunlar. Bir ondan bir bundan büyük lokmalar alırken arada bir sürekli ona bakıyor, ne yaptığını kontrol ediyordum ama o beni unutmuştu sanki. Kendi iç dünyasında derin meselelerde kaybolmuş gibi duruyordu. Onun ne düşündüğüne kafa yorarken gereğinden fazla ve dikkatsizce onu dikizlediğimi anca o beni uyarınca fark edebildim.

"Yemeğinle ilgilen, Meira," dedi hafif bir uyarıyla.

"Bitirdim," dedim hemen. Tabağıma en son aldıklarım hâlâ duruyordu lâkin doymuştum.

Kafasını kaldırıp, tabağıma bakınca, "Bitmiş görünmüyor," dedi. Sakindi ama neden alçak sesle konuşsa bile bağınyormuş gibi bir etki bırakıyordu? Onu dinlerken ve irdeleyici bakışlarına maruz kalırken ağzından çıkan her şey -nasıl çıkarsa çıksın ve isterse iyi bir anlamı olsun- tüyler ürpertici bir etki bırakıyordu bende.

Önce tıpkı onun gibi tabağıma baktım. Sonra da aynı üslupla, "Doydum ama," dedim.

Soğuk bakışları ağır bir imayla üzerimde dolaştı. "O halde yiyebileceğin kadarını almalıydın tabağına," dediğinde, artık bu raddede elbette beni kışkırtmak için yaptığından emindim. Bu kadarının da prensip olabileceğine inanmıyordum. "Çöpe gitmeyecek, hepsini yiyeceksin."

İnat edip, "Sonra acıkınca yerim," dedim.

“Ya da şimdi yersin,” diye diretince, kaşlarımı çatabileceğim kadar çatıp kıstığım gözlerle onu izledim. Ne yapmaya çalıştığını anlıyor ve büyük bir düşmanlıkla bakıyordum yüzüne. Bütün bu üstünlük kurma çabaları, benim dediğim olurlar, kurallar, cezalar, ödüller... Beni bir köpek gibi eğitmeye çalışıyordu resmen. Her fırsatta eylemlerimin bir sonucu olduğunu hatırlatmak için beni zor durumlara bilerek sokuyor, sonrasında gösterdiğim doğal tepkilere de kendince ceza kesiyordu.

“Ben çocuk değilim,” diye uyardım. “Beni terbiye etmene ihtiyacım yok.”

Yine tek kaşı ilginç bir hikâye duymuş gibi kalktı. “Yanılıyorsun, Meira,” dedi ciddi ama rahat bir şekilde. “Senin gibi terbiyesiz bir kızın ehlileştirilmesi gereken çok konu var.”

Durdum. Birkaç dakika sadece onu seyrettim. Yumruklarımı büyük bir nefret duygusuyla, fiziksel bir acıya dönüşecek kadar çirkin, rahatsız edici, parazit gibi yayılan bir kinle, tırnaklarım avuçiçlerimi delip geçinceye kadar sıktım ve sonunda, içimde yaşanan bütün bu kaosa rağmen gayet de sakin görünecek bir uysallıkla ayağa kalktım.

Hiç düşünmeden, hiç planlamadan tamamen spontane bir hareketle önümdeki tabağı tuttum ve tuttuğum gibi de duvara fırlattım. Tabak duvara çarptığı gibi birkaç parçaya ayrılırken et, bezelye ve patates parçaları da etrafa dağıldı. Turuncu sos ise tıpkı bir cinayet mahallindeki gibi usul usul duvardan aşağıya doğru süzüldü.

Gözlerini bir an olsun benden ayırmamış olan adama bakarak, “Yemek istemediğimi söyledim sana,” diye agresif bir üslupla karşılık verdim. Henüz mantığımın yetişemediği bir hızdaydık, belki saniyeler bile geçmemişti.

Yapacağımı yapmış, söyleyeceğimi de söylemiştim, geriye onun tepkisini beklemek kalmıştı. O ise bu süreci olabildiğince geciktirdi, öncelikle o bakışlarını bir süre daha üzerimden ayırmadı, beni ezberlemeye

çalışıyormuş gibi büyük bir dikkatle izledi. Sonra kafasını hafifçe çevirerek hâlâ duvardan aşağıya doğru süzülen sosa ve yerdeki dağınıklığa baktı, *öldürecek değildi herhalde.* Açıkçası ne düşünerek böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum, daha doğrusu düşünseydim böyle bir şey yapmayacağımı biliyordum fakat her şey çok ani gelişmişti ve ben de tıpkı onun gibi boş bakışlarla dağınıklığı izliyordum.

Sonunda bir hareket yapabildi. Hiç acele etmeden, sandalyesini sinir bozucu bir gıcırtı çıkararak geri çekti ve ayağa kalktı. Çatık kaşlarla onu izliyordum. "Beni elinde oyuncak edebileceğini mi sanıyorsun? Senin hükmün ben iyileşinceye kadar..." derken kendime hâlâ yeterince güveniyor gibi görünüyordum ama o her adım attığında, ben de bir adım gerilememek için kendimi zor tutuyordum.

Adımları tam karşımda durunca nefesimi tuttum. Az önceki cesaretim neredeydi? Sanırım o serüven, gerçek olamayacak bir koyuluğa bulanmış gözlerine, böylesine tehlikeli bir mesafeden maruz kalıncaya kadardı.

Korkumu yutup bekledim. *Ne yapabilir ki?* Geriye kaçmadım ve kendimden emin, dik duruşumu bozmadım. O ise her geçen saniye daha da ürkütücü gelmeye başlayan garip sessizliği sonunda dudaklarını aralayarak bozdu. Tane tane, hiç sinirli değilmiş de gayet sakinmiş gibi söze girerek, "Üzgünüm," dedi ve bir anlığına beni gerçekten de şaşırttı. "Az önce rica ediyor gibi göründüm sanırım." Fakat bu sözüyle heyecanım kursağımda kaldı. "Ben hiçbir zaman senden bir şey rica etmeyeceğim, Meira. Söyleyeceğim ve sen de yapacaksın."

Neredeyse gerginlikten bu söylediklerine gülecek ve onunla dalga geçecektim ama net bir şekilde, "İstemiyorum," dedim sadece.

O ise söylediklerimi zerre dikkate almadan, "Eğil," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. Artık gerçekten de haddini aştığını düşünerek aynı sertlikle, "Hayır," dedim. Bir deli olduğunu yüzüne vurduğum tiksinti dolu

bir bakış attım ve arkamı dönerek oradan ayrılmak istedim.

Fakat bir adım bile ondan uzaklaşamadan enseme dolanan sıkı parmaklar beni tuttu ve kendisine doğru çekti. Panik içinde kendimi kurtarmaya çalışsam da her şey çok hızlı gelişmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar dibindeydim, beni döndürmüş ve yüzünü yüzüme eğmişti. Bu sefer duygularını hiç gizlemeden hiddetle soluyordu üzerime. Gözlerimi açabildiğim kadar açtım, şok içindeydim. Ensemdeki parmaklarının hâlâ sıkı olması da beni karşısında mıhlıyordu sanki.

Önüme düşen saç tutamlarım her sinirli titrek soluğumda inip kalkıyor ve onunla aramda sallanıyordu. Bütün nefretimle, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım. Korkmuyordum anık, tiksiniyordum sadece. Hem ona karşı gelemediğim için kendimden hem de bana böyle davrandığı için ondan nefret ediyordum. İkimizi de parça pinçik etmek istiyordum ama kolumu kaldıracak gücümün dahi olmaması çok ağır geliyordu gururuma.

Meira bunları hak etti mi?

Kendimi savunacak kadarım bile hatırlamıyordum. Bu adil bir savaş olamazdı. Kötü bir şey yapmış olsam bile insanlar durup dururken kötülüğü seçmezdi. Onu her ne sebeple üzdüysem bu *affedilemez günahın* arkasında bir motivasyon olmalıydı fakat onun tek yaptığı yargısız infazdı.

Az önce beni öldürebilecek kadar büyük bir öfkeyle gözleri dönmüş olsa da benim bu halimi görünce duruldu hatta biraz keyiflendi. Gözlerindeki o yaramaz imayı görebiliyordum.

Üstüne basa basa, "Küçükhanım," dedi. Kaşlarımı çattığımda beni taklit ederek o da kaşlarını çattı. "Daima şımartıldığın, istediğinin anında gerçekleştiği ve yediğinin önünde yemediğinin arkanda olduğu rahat bir hayat yaşadın. Çokbilmiş, kibirli bir veletten başka bir şey değildin."

Bir elini ensemden çekmedi, diğerinin parmakları ise çenemi yakaladı. Ona direnemeyecek kadar şaşkındım, o ise zevk duyarak beni ifşa etmeye devam etti.

Hâlâ aynı cüretkâr ve sinir bozucu, şımarık bir veletsin," dedi ve sanki aramızda yeterince boşluk varmış gibi yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. Ama gördüğün gibi bu evde işler farklı yürüyor, burada benim kurallarım geçiyor. Burada bir kuru ekmeğe dahi muhtaçsın, Meira ve bir daha önüne koyduğum yemeğe saygısızlık yapmayacaksın."

- öylece donakahşımı birkaç dakikalığına dalgın bakı
- Bir kere daha bilinçsizce, "Meira," diye mırıldadı
- I
- m
- 2019 / Ekim
- 2019 /Ekim
- Meira benim için birçok şeydi, ben ise onun için b
- 2013 / Ocak
- u
- UYGAR KARAŞAH
- "Sadece birkaç gün. Seni başkasına bırakamam."
- m
- UYGAR KARAŞAH
- i 583 I

öylece donakahşımı birkaç dakikalığına dalgın bakışlarla seyretti. Gözleri, gözlerimin arasında mekik dokudu, sonrasında ise çenemdeki kavrayışını gevşetti ve hiç beklemediğim bir anda beni hafifçe iterek kalçamı masaya çarpmama sebep oldu. Sarsılan masadan yükselen çanak çömlek sesiyle beraber irkilirken masanın kenarlarını kavradım ve parmaklarım ağrıyana kadar sıktım.

Etrafımıza, yarattığım dağınıklığa doğru kısa bir bakış attı. "Burayı toplayacaksın. Fayanslara kadar fırçalayacaksın." Fakat yüzümdeki ifadeyi görünce duraksadı. Eğlenen, pis bir sırıtmayla, "Ne oldu?" diye sordu. "Burayı babanın evi, beni de uşağın mı sandın? Ben mi temizleyeceğim bir de?"

"Temizlemeyeceğim," dedim ama kendimden pek de emin görünmüyordum çünkü sesimin titreyişini bile gizleyememiştim.

Başını yana doğru yatırıp duruşunu düzeltti. "Ya şimdi temizlik malzemelerini alır ve buraları temizlersin..." dedikten sonra duraksadı, tepkimi büyük bir ilgiye takip ediyordu. "Ya da yarattığın bütün bu pisliği tek tek yediririm sana. İki türlü de etraf tertemiz olur. Bu yüzden hangisini seçtiğin benim için fark etmiyor ama senin için ettiğini düşünüyorum."

Yutkundum. Gerçekten de bana yerden zorla yemek yedirdiğini düşündüm ve herhalde kırılan onurumu hayatım boyunca bir daha asla toparlayamayacağıma inandım. Kâbus gibiydi. Binlerce defa yemin ederim ki böylesine aşağılanmaktansa fiziksel bir eziyet görmeyi tercih ederdim. *Yerden bir şeyler yemek mi? Ona böyle bir manzara sunmak mı?* Canlı canlı yanmayı tercih ederdim ve biraz bile olsun abartmıyordum.

İçimdeki bu savaşı, bu ikilemi büyük bir keyifle seyrederken, "Artık eski hayatın yok, Meira," dedi. Bana yeterince acı çektirmediğini düşünüyor olmalıydı ki rahat bırakmadı. "Eski evin, ailen, önüne istediğini seren uşaklar... Hiçbiri yok artık. Yalnızca ben varım ve sana hiç de cömert davranmayacağım. Yaptığın her şeyin bir sonucu olduğunu, o akılsız sahiplerin sana göstermedi ama ben göstereceğim. Diken üs-

tünde atacaksın her adımını. Acabalarla yemek yiyecek, uyuyacak ve uyanacaksın bundan sonra.”

Nefes almakta zorlanıyordum. Tırnaklarımı masa örtüsüne geçirmiştim ve ölümüne sıkıyor, örtüyü çekip de masayı altüst etmemek için kendimi zor tutuyordum. Büyük bir dürüstlükle, “Sana boyun eğ-mektense ölmeyi tercih ederim,” dedim. “Ne sanıyorsun sen kendini?

Hiç rahatsız olmadan ellerini pantolonunun cebine soktu. Omuzları düşmüş, rahat bir duruş almıştı. Yüzündeki o sarhoş ifadeyle izliyordu beni. O baygın bakışlarla, karanlık irislerle... “Ne sandığımı değil ama kim olduğumu göstereceğim sana,” dedi. O konuştukça masa örtüsünü daha da sıkıyordum.

“Yapmayacağım,” dedim. Sinirden sesim titriyordu. “Hasta birine el kaldırmazsın, benden nefret etsen de sen öyle biri değilsin.
Bunu anlayabiliyorum en azından.”

O ise bu savımı gülünç buldu ama gülmektense suratında karanlık bir ifade belirdi. Altında farklı imaların yattığı, tarihi olan, anlamlı bir bakıştı bu. Eskilerden kalma bir anlamdı hatta. Sadece eski Meira’nm ve bu adamın anlayabileceği türden bir bakıştı. Yorgun bir halde, “Sen içimdeki iyiliğe dair her şeyi öldürdüğünü de unutmuşsun anlaşılan,” dedi.

Tiksinti dolu bir ifade belirdi suratımda. “Senin bir zamanlar iyi biri oluğuna inanmamı bekleme benden,” derken onu hiç değilse sözlerimle yaralamak, aşağılamak, nasıl bir canavar olduğunu suratına vurmak istedim.

O ise sözlerime hiç bozulmadan omuz silkti. “Bir önemi yok,” dedi. “O adamdan geriye bir şey kalmadı artık. Sen bundan sonra dönüştürdüğün adam için endişelen.”

Nasıl dehşet bir tepki verdiysem birden gardı düştü ve bakışları hızla yüzümü tararken dudaklarına büyük bir sırıtma sirayet etti. Başını iki yana sallarken, “Ah, Meira...” dedi acı acı. “Tatlı Meira. Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Geç kaldım fakat sana kendimi tanıtmama izin ver lütfen.”

Boğazını kibar bir hareketle temizleyerek güya resmi bir tanışmaya hazırlandı. “Adım Uygar. Ama adıma nazaran hiç de uygar biri değilim ve sen benimle tanıştığına hiç memnun olmayacaksın, Meira.”

ü

"Adım Uygar ama adıma nazaran hiç de uygar biri değilim. ”

Bir yazar olsaydım kötü kahramanı böyle bir girişle kitaba sokardım.

Tüyler ürpertici bir etki bırakan ve zihnimde sürekli tekerrür eden sözlerdi bunlar. Bir süredir tek düşünebildiğim kendini tanıtışıydı. Sanki birileri kulağıma *adım Uygar,* diye fısıldayıp duruyordu ve tek istediğim bir şeyler hatırlamaktı. Kendimi tekrar tekrar zorluyor, bütün bildiklerimi kafamda toplayarak bir sonuca varmaya ve zihnimdeki ki-lideri olağanüstü bir çabayla açmaya çalışıyordum. *Hatırla, Meira. Adı Uygarmış işte,* diyordum kendime. *Bir şeyler uyandırıyor olmalı sende!*

Fakat Uygar kayıptı bende.

Dizlerimin üzerindeydim. Bir saat kadar önce dağıttığım yerleri toplamış, kırılan tabağı ve yemekleri çöpe atmış, duvardaki sosu da temizlemiştim. Geriye sadece fayansları fırçalamak kalmıştı fakat en zoru da buydu. Fırçala

fırçala bir hal olmuştum, terler içindeydim ve kendimi olduğum yere bırakıp bayılmak istiyordum ama biliyordum ki uyanana kadar başımda bekler ve işimi bitirmeden buradan kalkmama müsaade etmezdi.

Arada ona da bakıyor, kafamdaki sesleri ve teorileri birleştirerek fikirler üretiyor, kendimi meşgul ediyordum. Yine şöminenin başında oturuyordu. Gömleğinin kol düğmelerini açmış, bileklerinin biraz üstüne kadar kıvırmıştı. Çıplak teninde dans ediyordu alevler. Bir elinde sigarası, diğerinde dolmakalemi, önündeki kalın deftere hızlı hızlı bir şeyler karalıyordu, işle mi alakalıydı yoksa günlük gibi bir şey mi tutuyordu, bilmiyordum ama bütün dikkatini ona vermişti. Çok ciddi

ve odaklanmış görünüyordu. Arada bir gözlerini kısarak sayfada gezdiriyor, daha sonra bir şeyin üstünü çiziyor, yeni kelimeler ekliyordu. Bazen de bakışlarını kısa bir anlığına kaldırarak şömineye bakıyor, sigarasından yeni bir nefes alıyor ve geri dönüyordu.

Uygar... Uygar... Şu ana kadar öğrendiğim her şeyi düşünüp duruyordum. öncelikle, bildiğim en geçmiş münasebetimiz Uygarın bana âşık olmasıyla başlıyordu. İkinci önemli detay ise o bana âşıkken benim onu sevmiyor oluşumdu, öyleyse geçmişte bir ilişkimiz yoktu ve bu da dolaylı olarak onu aldatmış olabileceğim ihtimalini eliyordu. Gidişata göre üçüncü sırada ise *affedilemez bir günah* işleyip, onu delirterek bütün ailemi kadetmesine ve

bana da bunları yapmasına sebep olmam yer alıyordu. Son olarak bildiğim, en yakın geçmişte ondan kaçmayı başarmıştım fakat yolda arabayla kaza yapıp hafızamı kaybetmiş bir şekilde uyanmıştım. Birkaç hafta öncesiydi bu ve bu kadardı. Elimde başka hiçbir şey yoktu. Gerisi hâlâ kocaman bir yapbozdu ve parçalan da kayıptı.

Tabii yaşananlar dışında bildiklerim de işe yarayabilirdi. Mesela beni şımarık, zengin bir velet olmakla suçlamıştı. Pekâlâ, bu o kadar da kötü gelmiyordu kulağa. Zengin bir ailenin elinde dert görmeden büyüdüysem biraz şımarık biri olmam gayet doğaldı. Bunun nesi bu kadar kötüydü? Ama o bu konuda -neredeyse beni boğazlayabilecek kadar- çok sinirliydi. Oysa o da zengindi. Şu eve, arabasına ve günlerdir evde çalışmadan durabilmesine bakınca zenginlere kin besleyecek biri olması fazla tezat geliyordu kulağa. Yüksek sosyeteden biri zenginlere kin besleyebilir miydi? O halde *Bay Emeklerimle Buralara Geldim ve Zengin Veletlerden Hoşlanmıyorum* un önce kolundaki o marka saati çıkarması gerekirdi.

Parkelerle işim bitince, kendimi nefes nefese lavaboya tutunmuş, yüzümden soğuk su damlaları süzülürken buldum. Banyonun sarımtırak loş ışığı altında, aynadan yorgun, yeşil bakışlarımı izlerken üzerime tarifsiz bir hüzün çöktü. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok zayıf hissediyordum kendimi. *Şu haline bak!* O kadar hasta ve zavallı görünüyordum ki tek bir yumrukla aynayı paramparça etmek istedim. Sanki yansımamı parçalara ayırırsam kendimde gördüğüm bütün olumsuzlukları, hastalıklı düşüncelerimi ve ne anlama geldiğini dahi bilmediğim, bulamaca dönüşmüş yarım yamalak hislerimi de tuzla buz edebilirdim ama bunu yapmadım.

Daha doğrusu yapamadan dikkatimi dağıtan küçük ayrıntıyla duraksadım. Kaşlarımı çattım ve aynanın sağ alt tarafında zar zor seçebildiğim çiziğe baktım. Gözlerimi kısıp iyice yaklaştım ve bu çiziğin bir leke olduğunu düşünerek tırnağımla temizlemeye çalıştım ama değildi. Çok ince, neredeyse görünmeyecek kadar varla yok arasında bir çizikti. Sivri, sert bir cisimle yanlışlıkla çizilmiş gibiydi. Üç ya da dört santim kadardı ve bir ucu

sol üstten başlıyor, sağ alta doğru hafifçe kıvrılıyordu. Sanırım böyle şeylere takıntılı biriydim. Aynaya her baktığımda dikkatimi dağıtacaktı, sinir bozucuydu. Kendi kendime, "Aptal ayna," diye mırıldandım ve ellerimi kurulayıp dışarı çıktım. Tek istediğim yukarı çıkmak ve uyumaktı. Salonda asılı duran devasa saat çoktan gece yarısına yaklaştığımızı gösteriyordu.

Ben daha merdivenlere varamadan arkamdan, "Buraya gel," diye seslendi. Sesi emrivaki fakat ton olarak gayet de sakindi.

Adımlarımı durduran ve sıkıntıyla derin bir nefes almama sebep olan bu çağrıya kulak asmadan öylece gitmek istedim fakat bugün yaptığım temizlik çok şey öğretmişti bana. Onun hoşuna gitmeyecek tavırlarımın her defasında daha da çirkin bir karşılığı olacağını ve daima beni küçümseyeceğini, bir hayvanmışım gibi beni *ehlileştirecek* şekillerde cezalandıracağını biliyordum.

Karşısındaki tekli koltuktaydım yine. O sırada Uygar, alçak sehpanın üzerindeki tabağı iki parmağıyla önüme gelecek kadar ittirdi. Tabakta tıpkı ilk gün getirdiği haplardan vardı.

"Üç gün doldu, ilaçları içmeye başlayacaksın," dedi. Bana bakmıyor ve günlük olduğunu düşündüğüm defterine bir işadamı ciddiyetiyle yeni paragraflar ekleyip duruyordu.

Yazdıklarını okumaya çalışırken bir yandan, "Istemiy-" diye itiraz ediyordum ki sadece bakışlarını bana doğru kaldırmasıyla sustum. Ben susunca, o da gözlerini üzerimden ağır bir hareketle çekip işine geri döndü. Dolmakalemi tutan parmakları yeniden hareketlendi. O yazdı, ben de dinledim. Sonra bir kere daha şansımı denemeyi ama asla zorlamamayı düşünerek, "Sadece ağrı kesicileri içsem olur mu?" diye sordum. Bakışlarım, kahverengi deri kapağı olan günlükteydi hâlâ.

Hadi kahrolasıca, biraz daha eğ şu günlüğü ki ben de okuyabileyim!

Bir şey söylemediği için açıklama yapmam gerektiğini düşündüm.

“Ne idiği belirsiz hiçbir ilacı içmek istemiyorum ama bana ağrı kesici olduğunu kutularını göstererek kanıtladığın her ilacı içerim.”

ıf^ıı

60

Başını yavaşça iki yana salladı. “Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? diye sorarken, ortaparmağını dudağına, daha doğrusu diline hafifçe dokundurarak yeni bir sayfayı çevirmek için ıslattı. “Anlamamak için diretiyorsun ya da. *İçerim.,* değil, Meira. İçeceksin zaten.” Açtığı yeni sayfayı, elinin yan tarafıyla kuvvet uygulayarak ortasından düzleştirdi. Sen bir teklifle, bir uzlaşmayla gelemezsin bana, öyle bir konumda değilsin.”

Bıkkın bir tavırla dudaklarımın arasından derin bir nefes salıp, fark etmeden gözlerimi devirmiştim. Uygar kafasını kaldırmadan, yalnızca gözlerini çevirip bana baktı. Sesimi alçak tutmaya özen göstererek, “Sitem de mi edemem?” diye sordum. “Nefes alıp verişime kadar da karışma en azından.”

Neyse ki bunu kışkırtıcı bulmadı, benimle uğraşmak istemediği için görmezlikten geldi ve günlüğüyle ilgilenmeye devam etti. O noktada ilaçları içmemekte diretmenin bir mantığı yoktu artık. Beni zehirlemek istese yemeğime de katabilirdi, o zaman ne yapabilirdim ki? Bütün paranoyak düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve tabağa koyduğu hapların her birini tek tek, üzerine bir ton su içerek zor bela yuttum.

Uyanık adamdı, ilaçları içtiğimden emin olacaktı. Her ne kadar aklımda tilkiler dönse de oyun çeviremezdim çünkü anlardı. Az sonra tekrar bana dönüp, “İlaç içtikten sonra ilk bir saat lavaboya gitmek yok,” diye uyarısını da yaptı ve düşündüklerimde haklı olduğumu kanıtladı.

İblisleri eğiten herif.

Değiştiremeyeceğim bir şeye daha fazla kafa yormak istemedim, boş verdim ve önündeki defterle ilgilendim. Büyük bir merakla, “Ne hakkında yazıyorsun?” diye sordum.

“Senin hakkında,” dedi. Gayet dürüsttü.

Kaşlarım çatıldı, oturduğum yerde harekedenip defteri görmeye çalıştım. “Okuyabilir miyim?” diye sordum fakat beni hiç takmadan yazmaya devam etmesiyle cevabımı da almış oldum.

Kim bilir o defierde bana ve geçmişimize dair neler yaztyor!

O an bunu düşününce kulağa çok ürkünç geldi. O karanlık bakışların ardında bana dair masum fikirler, düşünceler ve hisler olduğunu hiç zannetmiyordum lâkin okuduğuma pişman olacaksam dahi bazı cevaplar için o günlüğü elde etmem gerektiği de bir gerçekti.

Kesinlikle sessizlik istediğini biliyordum fakat on dakikanın sonunda sıkıntıdan koltukta eriyip gideceğimi sandım. Kendimi daha fazla tu-

ramadım. “Şu kuzu oyununda...” dedim tepkisini ölçerek. “Kazansay-dım... Yani on altı...” Duraksadım ve aklıma *on altı buçuk* olduğu geldi. “On altı buçuk dakika dayanabilscydim ne olacaktı?” Cevap vermedi. “Ayrıca neden on altı buçuk dakika? Niye bu kadar spesifik bir sayı?”

Bunun kesinlikle geçmişimizle bir alakası olmalıydı ama ne gibi bir alakası olduğu muammaydı. Onu daha önce vurduğumu da söylemişti. Muhtemelen kendimi korumak için yapmıştım bunu ama bu av-av-cı ihaneti nasıl bir işti? Bu soruların daha çarpık cevapları olduğuna emindim ama cevap vermemekte direttiğinden el mecbur diğer soruya geçtim. Pijama üstümü, karın bölgemdeki küçük yarayı gösterecek kadar tutup kaldırdım.

“Bu yara da mı araba kazasında gerçekleşti?”

Kâğıdın üzerinde gezinen dolmakalem durdu, alevlerin yansıdığı gözbebekleri önce usulca bana döndü ve son olarak yarama indi.
Her nedense biraz fazla oyalandı orada. “İyileşmiş,” diye mırıldandı.

Pijamamın eteklerini bırakırken gözlerimi kırpıştırdım. “Evet ama soru bu değildi,” diyerek onu asıl konuya döndürmeye çalıştım.

Kısa bir anlığına boş bakışları yüzüme tırmandı fakat çok takılmadan önüne döndü. “Kavga etmiştik,” diye geçiştirdi beni.

Kaşlarım havalandı hemen.

“Beni bıçakladın mı yani?”

“Evet.”

Bunu bu kadar basit bir meseleymiş gibi dillendirebilmesi...

Sabırla soludum.

“Ben de seni o zaman mı silahla vurdum?”

Bir an duraksadı.

«4 n m

Evet.

“Neden kavga ettik?”

Zamanında beni bıçaklamamış da öylesine nasihat vermiş gibi, “Ukalanın teki olduğun için,” dedi.

Çok daha ciddi bir sebep beklediğim için şaşırmış, oturduğum yerde koca bir dakika boyunca hayretle onu izlemiştim.

“Birini bıçaklamak bu kadar basit olamaz. En fazla ne yapmış olabilirim ki? Bana âşık olduğunu söylemiştin. O halde bana nasıl böyle davranabilirsin? Kızgın dahi olsan bıçaklamak ne demek? Aldım kaçırmış olmalısın."

Hiç bozulmadı vc ilgisiz bir tavırla, “*Âşığındım*,” diye düzeltti. “Bir zamanlardı o. Anık değil, Mcira.”

Başımı hayretle iki yana salladım. Bu adam aşk kelimesini ne kadar düşüncesizce kullanıyordu böyle? Anlamını biliyor muydu ki?

“Sen aşkın ne demek olduğunu anlamamışsın o halde," demekten alıkoyamadım kendimi. “Ne olursa olsun bana yaptıkların, *bir zamanlar* dahi olsa âşık olan bir adamın yapacağı şeyler değil.”

Hareketleri yine durmuştu fakat bu sefer farklıydı. Normalde beni geçiştirmek için bir şeyler geveler ya da sadece kısa bir bakış atardı ama şimdi tamamen ilgisi benim üzerimdeydi.

Kaşlarını çatarak, “Aşkı anlamamışım, öyle mi?” diye sordu. “Anlat bana o zaman. Sen ne biliyorsun aşka dair?”

Bu meydan okumaya özgüvenle, “Birbirlerini bıçaklamayacaklarını biliyorum en azından,” diye karşılık verdim.

Kaşları daha da çatıldı ve alevlerin yansıdığı karanlık bakışları hiç olmadığı kadar ürkütücü göründü, “önce beni vuran şendin,” dedi sert ve kesin bir tavırla.

Bıkkın bir şekilde gözlerimi devirip, “Dur, tahmin edeyim,” dedim. “Beni burada zorla tuttuğun için elime geçen ilk fırsatı değerlendirdim ve seni vurdum. Ne kadar da büyük bir canilik yapmışım! Üzgünüm.” Sanki cehennemden düşmüş bir şeytandım. Ama böyle konuşmaya devam edersem başımı belaya sokacağımı biliyordum. Bu yüzden gitmek için ayağa kalktım fakat daha birkaç adım atamadan arkamdan yine ve yine emrivaki bir tavırla, “Buraya gel,” diye seslendi, istemsizce olduğum yerde durdum ve dişlerimi kıracak kadar sert bir şekilde birbirine bastırdım. “Otur.” Sesi uyarı doluydu ve itiraz istemiyordu. *Gel, git, otur, kalk...* Onunla vakit geçirdikçe onu neden vurduğumu gerçekten çok daha iyi anlıyordum.

Defolup gidemezdim. İstemesem de arkamı döndüm ve sinirden titreyen dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak tekrar aynı koltuğa oturdum. Bir an

olsun hiddetli bakışlarını üzerimden ayırmadan baştan sona beni izledi. Kaşları çatıktı ve bu, üzerine gölgeler düşen gözlerini tamamen karanlığa gömüyor, ona tekin olmayan bir görüntü veriyordu.

“Bana aşkı anlat dedim,” dediğinde gergin bir hareketle gözlerimi ondan kaçırdım. “Madem bu kadar iyi biliyorsun, anlat o zaman, Meira.”

Düşünmeye çalışırken alevleri izledim fakat onun ısrarcı bakışlarının nefes alışıma kadar beni takip ettiğini bilmenin baskısı vardı üzerimde. Ne bileyim işte, aşk aşktır,” diye bir şeyler geveleyerek geçiştirsem de az sonra içimde bir yerlerde, kayıp bir hissin özlemini duymamla beraber aşk içimde somut bir anlam kazandı. Kimsesizliğimin üzerine bir çatı gibi yükselirdi aşk olsaydı. Beni yıkmaya yeminler etmiş hırçın rüzgârlara karşı sarıp sarmalardı. Eksik bir histi, düşüncesi dahi çok güvende hissettirdi.

Kendiliğinden döküldü dudaklarımdan. “Aşk biriciktir,” dedim. Kırılgandır, nazlıdır. Sıcak bir yuvadır aşk, bir çatıdır yüreğine. Aşkına düşüncesizce zarar veremezsin, yuvan başına yıkılır yoksa.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. “Senin aşk tanımını bilmiyorum ama ben sevdiğim adamın kılına zarar gelse dünyayı yakardım.”

Ciddiyede dinlemişti beni fakat son kısımda donuk ifadesi ağır hatta ürkütücü bir yavaşlıkla çözüldü, dudakları hastalıklı bir imayla kıvrıldı ve bayık, cansız bakışları oturduğum yerde rahatsız olup kıpırdanmama sebep oldu. Sanki benim ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı ve sonunda geri adım atmadığımı görünce gerçekten samimi bir şekilde gülmeye başladı. Onu ilk defa gülerken gördüm, dudakları öyle şen şakrak bir imayla kıvrıldı ki onu tanımayan biri dünyadaki en mudu insan sanabilirdi fakat bağırıp çağırmasından bile korkunç duruyordu şimdi.

Gülmeyi bırakamıyormuş gibiydi. Ellerini kaldırıp saçlarının arasında geçirdi ve kafasını eğerek bir süre sadece gülmekten sarsılan omuzlarını gösterdi. Neler oluyordu? Hiçbir şey anlamamıştım ve kendimi tedirgin

hissediyordum ama kalkıp gitmenin de iyi bir seçenek olmadığını düşünüyordum. O bir deli gibi görünmeye devam ederken -koltuk beni ondan koruyabilecekmiş gibi- sırtımı koltuğa bastırdım.

Sonunda, hastalıklı gülüşünün arasından konuştuğunu, “Küçük-hanıma da bak sen,” diye dalga geçtiğini duyabildim. Başını kaldırdı. Hâlâ aynı şekilde öne uzanmış ve dirseklerini dizlerine dayamıştı. Ellerini önünde birleştirdi. “Bu kadar iddialı sözler söyleyebilecek kadar, tanıyor musun ki sen kendini?” İçimdeki endişeyi, bu bilinmezliği besleyen bir dengesizlikle, ciddi bir ifadeyle izliyordu beni.

Onun gözlerine bakmak fiziksel bir zorluktu, gözlerimi kaçırma-

mak için içimde bir savaş vermem gerekti. “Hislerim bu,” dedim kendimi savunma amacıyla. “Hafızamı kaybetmiş olsam da bomboş bir teneke değilim ve görüyorsun ki...” Yutkundum. “Bu halimle bile sevdiğim kişiye karşı senden daha sadakatliyim.”

Bu kadar kışkırtıcı sözler söylemeyi beklemiyordum,, upkı onun aniden ayağa kalkmasını beklemediğim gibi. Sinirle üzerime yürüyeceğini sandığım için gözlerim telaşla şöminenin kenarına asılan maşaya kaydı, onu almak için atılacak gibi oldum fakat üzerime gelmedi. Sadece inanamıyormuş gibi öfkeyle bir ileri bir geri gitmeye, kendi kendine bir şeyler söylemeye başladı. Başta söylediklerini çok gergin olduğum için anlayamadım, onu dinlemekten ziyade bu dengesiz ani harekede-rini tetikte olup takip ediyordum fakat az sonra sarf ettiği kelimeleri seçebilmeye başladım.

Saçlarını koparmak ister gibi çekiştirirken, “Sadakatmiş...” dedi. “Dünyayı yakarmış...” Yine aniden durdu ve bana doğru dönüp işaret-parmağım tehditkâr bir şekilde bana doğrulttu. “Sen sadece seni seveni yakarsın, Meira Hanım! *Dünyaymış*, hah!”

Kafa karışıklığıyla onun bu hallerini takip etmeye çalışırken karman çorman duygular hissediyordum. Hâlâ tetikteydim, defolup gitmek istiyordum fakat dayanamayıp ayağa kalktım ve her an padayabilecek-miş gibi duran adama tedbirle yaklaştım.

İlk defa sakindim. Neredeyse onu da sakinleştirmek ister gibi usulca, "Ne yaptım sana, Uygar?" diye sordum. Duygusal olarak bu kadar dengesiz olduğu bir andan faydalanmak -kendimi riske atarak da olsa-ve onu konuşturmak istedim.

Durdu, omzunun üzerinden bana donuk bir bakış atu. "Benim için dünyaları yakmadığın kesin," dedi.

Kaşlarım çatıldı ama sakinliğimi bozmadan neredeyse anlayışlı bir sesle, "Seni sevmiyormuşum ama," diye hatırlattım.

Bana baktı, hem de uzun uzun. Arka planda benim anlamadığım çok başka şeyler dönüyordu belli ki ama bu kadar eksik varken nasıl kendi başıma büyük resmi tamamlayacaktım ki? O da bunu söylemek ister gibi baktı bana, dudaklarını araladı, itiraf edecek gibi oldu ama son anda başını salladı ve vazgeçip arkasını döndü.

"Odana git, Meira."

Dördüncü gün.

Uyanalı dört gün olmuştu, dört sabaha da gözlerimi yanı başımda orkidelerle açmıştım. Dün pencereden attığım orkidenin yerine ben uyurken yine yenisini koymuştu.

Kendimi iyi hissediyordum, ilaçlardan ötürü olmalıydı elbette. O küçük haplara istemsizce minnet duyarak açlığımın peşinden alt kata indim. Kulağıma varla yok arasında konuşma sesleri çalınsa da uyku mahmuru olduğum için pek dikkate almadan tuvalete girdim. Hâlâ alışamamıştım aynada gördüğüm kadına, hâlâ yüzü gerçek değilmiş gibi geliyordu bana. Yüzümdeki deri sanki bir maskeydi ve tutup çekersem çıkartabilir, altında yatan gerçek yüzümü görebilirdim.

Meira bu mu? M e İra buna mt benziyor?

Peki, bu yüzün, bu ifadenin, yeşillerin, donuk bakışların altında nasıl biri yatıyor? Göründüğün kadar güzel misin Meira? Aklınla oynuyor o Uygar denen adam. Kötü biri olduğunu düşündürüp suçu sana atıyor. Kendini temize çıkarabilmek için... Sana yaptığı her şeyi kendine reva görebilmek için... Vicdanını hafifletebilmek için... Sana eziyet ettiğini değil de sana yaptıklarının bedelini ödettiğini düşünmek ve ceza kesmek için bunları yaptığını sanıyor.

Nasıl birisin sen, Meira? Onunla baş edebilecek misin? En az onun kadar deli olmanı umuyorum bazen.

Aynadaki o aynı çizik, içsel hesaplaşmamı yarıda kesti. Fazlasıyla sinir bozucu bir detaydı. Dönüp aynanın başından ayrıldım. O sırada mutfaktan gelen sesler ben yaklaştıkça netleşmeye başladı. Dikkat etmediğim için başta ayırt edememiştim ama bir erkek sesiydi ve kesinlikle Uygara ait değildi. Daha farklı, daha pürüzlü ve boğuk bir tınısı vardı. Şaşırdım, yorgunluğumu geride bırakarak koşar adımlarla mutfağa ilerledim.

"... konuştum," diyordu biri. Nefes nefese mutfağa geçtiğimde, mutfak masasında sırtı bana dönük oturan yabancı bir erkekle karşılaştım. "Sorun olmadığını söylüyor, internetteki haberi düzelttim."

Uygar, tezgâhın önünde yemek hazırlıyor, bir yandan da yabancıyı dinliyordu. Benim geldiğimi fark etse de dikkat etmedi. Onun aksine yabancı adam üst gövdesini biraz çevirdi ve omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "Sen..." dedim kafa karışıklığıyla. Nedense bir an bana yardım edebileceğini düşünmüştüm fakat bakışları fazla boştu.

Kısacık saçları ve sakalsız temiz yüzüyle genç bir adamdı karşımdaki. Kalın kaşlarının altında bayık ela gözleri ve bir erkeğe göre fazlasıyla güzel bir burnu vardı. Huysuz bir ifade taşıyordu yüzünde, memnuniyetsiz ve mesafeli göründü bana bakarken.

Yabancı tekrar önüne dönüp Uygara doğru baktı. “Bu uyanmış mıydı?” diye sordu ilgisizce. “Neden söylemedin?”

Bana *bu* demesine dahi takılacak havada değildim, tek düşünebildiğim beni tanıyor oluşuydu.

Masaya yaklaşırken, “Beni... Tanıyor musun?” diye sordum.

Sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen önündeki kristal bardakta içkisi ve diğer elinde de sigarası vardı. Keyfine bakıyordu. Daha doğrusu başta parmaklarının arasındaki şeyin bir sigara olduğunu sandım fakat yaklaştıkça elindekinin sigaradan farklı göründüğünü, kâğıdının sarımtırak bir rengi olduğunu ve ağır bir ot koktuğunu fark ettim.

Uygar da yabancıya sen bir bakış attı. “Şunu evimde içmemeni söylemedim mi Mert?” Tok bir sesle uyarmıştı. Hazırladığı iki tabağı da eline aldı ve masaya geldi. “Çıkmıyor sonra kokusu,” diye ağız dolusu söylenerek tabakları masaya koydu ve ardından bana kısa bir bakış attı. “Otur.” Benim için sandalyeyi dahi çekmişti.

“Aç değilim,” diye itiraz ettim hemen. Hâlâ yabancıya, adının Mert olduğunu öğrendiğim adama bakıyordum.

Uygarın kaşları hafifçe çatıldı. “İlaç içeceksin,” dedi itiraz istemeyen bir tavırla. “Otur ve yemeğini ye.”

Yabancı adam ise sigarasından ya da her ne haltsa ondan dolu dolu bir nefes çekti ve geç de olsa, “Dünyada ottan daha iyi bir koku var mı ki çıkmasını istiyorsun?” dedi. Onu izlerken, istemeye istemeye masanın etrafında dolaştım ve Uygar’ın benim için çektiği sandalyeye oturdum, böylece yabancının da tam karşısında kalıyordum. Bu adamın kilit bir nokta olduğuna inanarak bir an olsun gözlerimi ondan ayırmadım ve onu hatırlamaya, çehresinin broşürlerini basarak hafızamda dolaştırmaya başladım.

"*Merhaba, rahatsız ediyorum ama bu adamı gördünüz mii?”*

“İyi günler, bu adam yaklaşık birkaç haftadır kayıp, onu daha önce hiç gördünüz mü?”

“Bu adamı gerçekten bulmalıyım. Kim olduğunu bilme ihtimaliniz var mı? En azından bilen birini tanıdığınızı söyleyin bana, lütfen. ”

Adamın dağınık bir görüntüsü vardı. Saçlarını üç numaraya vurmuştu vc keskin yüz hatlarıyla sert, bayık bakışları insanı huzursuz edecek cinstendi. Uzun boyluydu, giydiği bol tişörtü bile heybetli üst gövdesini saklayamıyordu ve parmaklarında olduğu gibi boynundan aşağılara inen birbiriyle bağlantılı dövmeleri seçilebiliyordu. Kıyafetinin ardında daha fâzla dövme olduğundan da emindim.

Uygar ise Mert dediği bu yabancı adamın ısrarla ot içmesi karşısında oturduğu yerden kalktı ve masayı dolanarak onun yanına vardı. Mert in parmaklarının arasından otu kurtardı fakat kül tablasında söndürmeden önce kendisi son bir nefes aldı. Aynı nefesi dudaklarının arasından yoğun bir duman olarak salarken de izmariti kül tablasına bastırdı.

Yeterli, diye uyarırken sakin görünüyordu.

Mert ise sıkıntıyla olmayan saçlarına dokundu. “Ne ara bu kadar muhafazakâr oldun?” diye sitem etti, önündeki kristal bardaktan bir yudum içki alarak kurumuş dudaklarını ıslattı.

Sabahın köründe içmek de neydi? Nasıl bir midesi vardı bu adamın?

Uygar, “Yemeğinle ilgilen,” diyerek bana küçük bir uyarıda bulundu. Mert denen adamı bu kadar dikkatle izlediğimi fark ettiğini bilmiyordum. O uyarınca, silkinip kendime geldim ve başımı eğip önümdeki kahvaltıya baktım. Omlet ve domates soslu sosis lezzedi duruyor, buharı tütüyordu ama hiç de yiyesim gelmemişti.

Bu sırada diğer adam -yani Mert- masanın üzerinden uzandı ve tabağımdaki sosislerden birini alıp ağzına attı. Uygar, kafasını bilgisayardan kaldırıp kısa, uyarı dolu bir bakış attı. “Yemek istiyorsan kalk yap,” dedi ona. Ardından aynı irdeleyici bakışlar bana döndü. “Sen de önündekine sahip çık.”

Anlaşılan bu patronluğu sadece bana karşı değildi, bulunduğu odada bir şeyleri istediği gibi kontrol edemezse öleceğini sanıyor olabilir miydi?

Yemeği boş vermiştim. Bakışlarım ikisinin arasında mekik dokurken, “Hâlâ bir açıklama yapmadınız,” diye hatırlattım. Uygar bilgisayarıyla ilgileniyordu, Mert ise bana baksa da bakışları donuktu. Sessizliğini korudu ve bardağından yeni bir yudum aldı. Hayretle, “Beni neden görmezlikten geliyorsunuz?” diye çıkıştım. Uygarın buna da kulak asmayacağını bildiğimden bütün odağımı Mert’e verdim ve onu ciddi,

beklenti dolu bir imayla izledim. “Cevap ver, kimsin sen? Nasıl tanışıyoruz seninle? Burada zorla tutulduğumu biliyorsun herhalde, değil mi? Kazadan haberin var mı? Ailemi tanıyor muydun?”

Mert kaşlarını çatıp şaşırmış gibi geri çekildi. Ellerini kaldırıp, aramıza bariyer gibi çekerek, “Hop hop hop!” dedi. “Kafam taşak gibi zaten, ağır ol biraz.”

Ama değil ağır olmak, yakasına yapışıp bir an önce konuşması için onu tokatlamayı dahi istiyor, bunun için kendimi zor tutuyordum. “Beni tanıyor musun yoksa sadece Uygarla mı bağlantılısın?” diye ısrarla soru sormaya devam ettim.

Fakat bana değil, Uygara baktı. Kabaca, “Hep bu kadar çok mu konuşurdu bu?” diye sordu. “Komadayken daha çekilebilirdi sanki.”

Kendimi sakinleştirebilmek için sinirle soludum, “öncelikle benim bir adım var,” dedim tane tane. “Bana *bu* diye seslenip durma.”

Mert'in bakışları yeniden Uygara kayınca Uygar da omuz silkti. "Patronu duydun," dedi eğlenen bir ifadeyle.

Hâlâ cevap vermemişlerdi. Onlar herhangi bir çabada bulunmadığı için mecburen soruları yine ben sordum cevaplarını da ben vermeye çalıştım. "Sana da kötü şeyler mi yaptım yoksa sadece arkadaşına yaptığım şeyler yüzünden mi kızgınsın bana?" diye açık açık sordum.

Sadece evet ya da hayır, de bari kahrolanca!

Ama Mert henüz bir şey söyleyemeden Uygar araya girdi. "Yemeğinle ilgilen dedim, Meira," diyerek yine rahat bırakmadı beni. "Yemek saatinde çene çalmamayı sana öğrettiğimi sanıyordum."

öğretmişmiş! O an kışkırtıcı bir tavır takınmak üzereydim ama o, tek kaşını kaldırıp, meydan okuyunca mecburen önüme döndüm ve plastik çatalı alarak tabağımla uğraşmaya başladım. Bu sırada Mert içkisini bitirmiş ve salona, şöminenin yanına geçmişti. Onu kaçırmanın verdiği telaşla ağzıma ne bulduysam hızlı hızlı tıktım ve sonunda Uygar'a döndüm.

"Şu adam, Mert..." Uzun bedenini koltuğa bırakan yabancıyı izliyordum dikkatle. "Kim o?" Uygar'ın başını çevirip, bana ters bir bakış attığını fark edince, "Bitirdim," diyerek tabağımı gösterdim. "Arkadaşın mı?

Yeniden önüne döndü. Sonunda bir soruma cevap vererek, "Evet," dedi.

Şükürler olsun.

"Neden burada?"

"Senin için birkaç şey getirdi," dedi ve alnına düşen siyah, ince saç tellerini parmaklarıyla geriye ittirdi. "Normalde ben gidip alırdım ama evde tek bırakmaya gelmezsin."

Söylediklerine hiç bozulmadan, “Ne getirdi?” diye merakla sordum.

Omuz silkti. “İhtiyaçlar işte. Birkaç parça kıyafet, yiyecek ve içecek.” Bu sırada her ne düşündüyse artık ekrana kilidediği bakışları hafifçe kısıldı ve dudakları sinsi bir imayla kıvrıldı. “Yakında bir yere gideceğiz, güzel bir elbise istersin diye düşündüm.”

Kaşlarım çatıldı.

“Elbise mi? Nereye gideceğiz? Beni dışarı mı çıkaracaksın?”

“Evet,” diye yanıtladığında tek düşünebildiğim şey elbette ki kaçma ihtimalimdi. *Sonunda.* Günlerdir bu tarz bir fırsatın gelmesini bekliyordum. İçten içe mudu olduğumu görünce yüzünde küçük bir gülümseme yakaladım ve bu anında somurtup ona sorgulayan bakışlar atmama sebep oldu. Yine bir oyun çeviriyor olabilirdi.

Yine de bunun çözümünü sonraya bırakmaya karar verdim ve oturduğum yerden kalktım. Mert’in peşinden gidecektim elbette fakat Uy-gar’ın arkamdan, “Tabaklan toplamayacak mısın?” diye seslenmesiyle adımlarım durdu. Sinirli olduğumu belli etmemeye çalışarak döndüm ve tabakları hızla topladım.

Bulaşıkları hallettikten sonra tekrar yemek yediğimiz alana geçtim. Küçük bir yerdi, bir masası ve dışarıyı gösteren sıralı, uzun pencereleri vardı. Uygar hâlâ masada oturuyor ve işiyle ilgileniyordu. Nasıl bir işle ilgilendiğini sormadım bile. Sadece yanından geçerken -sesli bir şekilde- kendi kendime konuşmaktan alıkoyamadım kendimi. “Uşağın değilim diyorsun ama yemekleri hep sen yapıyorsun,” dedim fakat kışkırtma amacı gütmüyordum, zararsızdım. “Yemekleri de bana yaptırmamana şaşırıyorum doğrusu.”

Oturduğu yerden alay eden bir ifadeyle bana bakrı. “Hayatın boyunca mutfağa bile girmedin,” dedi. “Sana yemek yapabileceğini düşündüren şey ne?”

Dürüsttü ve ben bu söylediğine bozulmuştum, yalan yok. Kendimi aptal gibi hissettirmişti. Beklentiyle, “Her şeyden o kadar da habersiz olamam,”

diye mırıldandım.

Fakat hızla, “öylesin ama,” diye karşılık vererek hiç de yardımcı olmadı bana.

Mert kanepeye yayılmış, sigarasını içiyor ve kısık gözlerinin ardından şömineyi izliyordu. Evin bu kısmında özel bir şeyler olmalıydı. Belki de bir tarafta tuğlalardan örülmüş eski tarzdaki şöminenin ve diğer tarafta da uzun pencerelerden ormanın derinliklerine açılan manzaranın seyir zevkiydi burayı vazgeçilmez kılan.

Yine her zaman olduğu gibi tekli koltuğuma oturdum. “Demek adın Mert,” diye mırıldandım. Bu sırada, yağmur damlaları pencereyi dövüyordu.

Dudaklarının arasından yükselen yoğun dumanın ardından bana attığı kısa bakışı ve yarım yamalak bir şekilde gülüşünü gördüm. Derin, uyuşuk bir sesle, “Sadece ağzımı bile açsam Uygar beni öldürür,” dedi. Sıkı bir içiciye benziyordu, bundan ötürü sesi böyle kalın ve boğuk olmalıydı. Bir de üstüne sarhoş gibi ağırbaşlı davranması, gözlerinin daima bayık bakması vardı tabii. Dışarıdan pek de yaklaşmak isteyeceğim biri gibi durmuyordu. Kısacık saçlarının ve sert yüz hatlarının ona verdiği kapkaççı görünümden bahsetmiyordum bile. Üst gövdesinin tamamen dövmelerle kaplı olduğundan da emindim artık. Tekin bir tip değildi.

“Geçmişle ilgili bir şey sormayacağım. Sadece seni tanımak istiyorum,” dedim. Onu hâlâ dikkade inceliyordum. “Yani birbirimizi çoktandır tanıdığımız düşünülürse seni yeniden tanımak istiyorum, diyelim.”

Cevap vermedi, yayıldığı yerde kıpırdandı ve siyah, uzun kollu tişörtünden boynu gözüktü. Beyaz tenini göremedim bile, boynu kulağının altından başlayacak şekilde dövmelerle kaplıydı. Doğrusu Uygar’ın bu tipi nereden bulduğunu anlamamıştım, ikisi de -her anlamda- birbirlerinden çok alakasızdı. Uygar daha resmi ve sade giyinen, hal ve tavır olarak da klas biriyken bu adamda bir çete üyesi havası, elinde kolunda hatta altdudağında dahi küçüklü büyüklü yara izleri vardı.

Kimlerin eline düştüm ben böyle? Nasıl adam bunlar?

Yine de ondan ne denli rahatsız olduğumu belli etmedim. “Neden konuşmuyorsun?” diye sordum. “Uygar’ın eski sevgilisi olduğum için muhtemelen seninle de yakındık, şimdi de yakın olabiliriz belki, ha?”

Tepkisini dikkatle izledim ama söylediklerimi hiç garipsemedi, sadece yakın olmaktan bahsetmemi garip buldu sanki.

Biliyordum/ Uygar bana sadece onun beni sevdiğini benim ise ondan nefret ettiğimi söylemişti, aramızda bir ilişki olduğundan bahsetmemiş, bunu her nedense gizlemişti. Oysa biz gerçekten de sevgiliymişiz. Bu nasıl olabilirdi? Sevmediğim bir adamla nasıl beraber olabilirdim? Bir çıkar uğruna onunla beraber olmuş olabilir miydim? Mesele bu muydu yoksa?

Mert, Ne diye seninle yakın olacakmışız?” diye bir şeyler geveledi.

Dalgın bir şekilde, “Demek Uygar eski sevgilim,” diye mırıldandım.

Bunu duyunca tek kaşı hemen havalandı. Duruşunu düzeltip, Ne? dedi telaşla. Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Ama ben söyleyince de garipsemedin.”

Dikkat etmedim sadece.” Fazlasıyla rahatsız olmuş gibiydi. Bir kere daha, “Ben bir şey söylemedim, boşuna bana sataşma,” diye itiraz ettiğinde, bunu da bana söylüyor sanmıştım lâkin arkamda bir yere bakıyordu. Kendimi bu yeni öğrendiğim detaya fazlasıyla kaptırdığım için Uygarın geldiğini dahi fark etmemiştim.

Uygar birden kolumdan tutmuş ve beni oturduğum yerden kaldırmıştı.

“Çok mu akıllı sanıyorsun kendini?”

“Sadece konuşuyordum!” diyerek kendimi savunmaya geçtim. “Geçmişle alakalı bir şey sormadım, yemin ederim!”

Doğruydu. Soru sormamış, bir savda bulunmuştum ve Mert de fark etmeden beni onaylamıştı.

Kızgın görünüyordu, nereye bakacağını bilememişti sanki. ‘Değildik,” dedi hiddetle. Kolumu hâlâ bırakmamıştı. “Seninle sevgili falan değildik.” Kolumu birden bıraktı hatta biraz da gitmem için ittirdi. “Odana çık şimdi.”

Gitmedim elbette. “Sevgiliydik," diye üsteledim. “Yalan söylüyorsun.”

Bıkkın bir hareketle başını salladı.

“Değildik, Mcira. Uzatma.”

Nereden geldiğini bilmediğim bir özgüvenle, “Hayır, yalan söylüyorsun,” dedim. Emindim bundan. Ne derse desin itiraz edip duruyordum. “Bir ilişkimiz vardı ama bunu neden gizlediğini anlamıyorum.”

Başı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Sikeyim,” diye mırıldandığını duydum. Bu duruma çok canı sıkılmış gibi görünüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve tekrar bana dönüp, Sayılırdık, dedi. Artık gizlemenin bir manası olmayacağından pes etmişti. Tam olarak bir ilişkimiz yoktu. Sana beni sevmediğini söyledim, tek taraflıydı.

“Ve ne yaptım?” derken, fark etmeden üzerine yürüdüm. Sana ümit verdikten sonra seni kendimden uzaklaştırdım mı? Bu tarz bir şey mi?” Cevap vermedi, bakışları da az öncekinden çok daha donuk göründü ve dönüp kendini koltuğa bıraktı. *Şaka* gz£/7“Niye gizliyorsun? Bu neden bu kadar önemli bir detay?” Kafasını benden kaçmak ister gibi geriye atıp gözlerini kapadı, sanki beni böyle duymayacaktı. “Seni aldattım mı yoksa?”

Gözlerini açmadan, “Hayır,” dedi. Netti ve bu kaşlarımı çatmama sebep oldu.

İçimde büyüyen öfkeye yenik düşecek gibi oldum, az daha sehpanın üzerindeki demir kül tablasını alacak ve kafasında yeniden şekillendirecektim. Kavga arar gibi bir agresiflikle, “Derdin ne senin?” diye sordum. “Kaç gündür düşünüyorum. Tüm bunları hak etmem için terörist olmam gerektiğini bile düşündüm! Aldatmadıysam daha kötü ne yapmış olabilirim? O zaman kesin öldürürdün zaten beni!”

Gözlerini açmaya tenezzül dahi etmeden, “Seni öldürerek sana iyilik yapmak istemedim, Meira,” dedi.

Titreyen parmaklarımı saçlarıma daldırıp iyice karıştırdım. Salonun içinde hızlı adımlarla dolanmaya başladım.

“Aklımı yitireceğim!”

Benimle dalga geçiyormuş gibi görünse de ciddiyetini asla bozmadı.

“Bunun için henüz çok erken. Daha yolun başındayız, Meira. Akıl sağlığını korusan iyi edersin.”

öfkeye kapılıp, “Cehennemin dibine kadar yolun var!” diye çıkıştım.

Sakin bir sesle, “Ben nereye, sen oraya,” diye karşılık verdi.

Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla salonu terk ederken, küfrederce-sine, “Belanı bulursun umarım!” diye bağırdım.

Cevabı gecikmedi.

“Seninle tanıştığımda buldum zaten.”

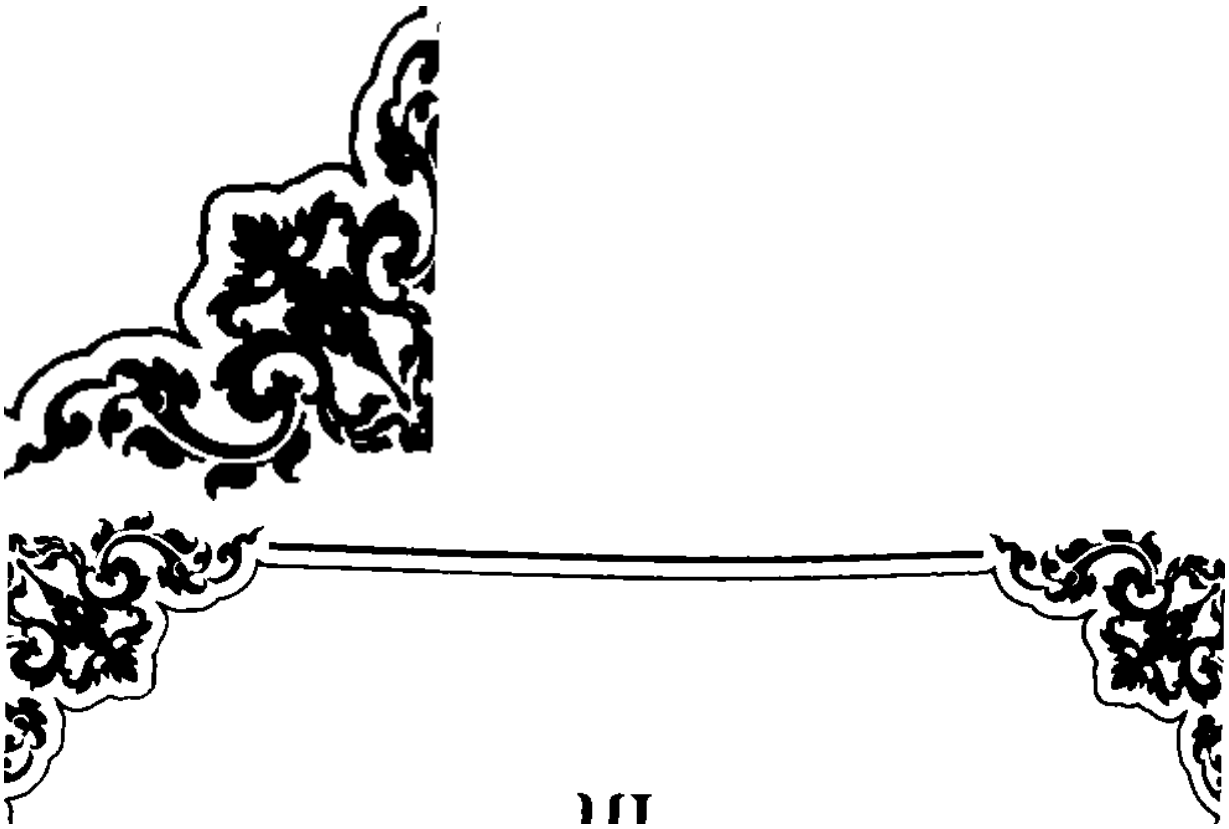
Bir kâbus gördüm o gece.

Ormanın derinliklerinden kopup gelen rüzgârın insan aklıyla oynayan ürkünç ıslığı ve yeryüzünü döven yağmur damlaları altında, bu evde, karanlık dört duvar arasında, ahşap parkelerin üzerinde çıplak ayaklarla yürüdüm koridor boyunca.

Karşıma tanıdık bir kapı çıktı ve kapı gıcırtılar eşliğinde karanlık bir odaya açıldı. Öyle ki neredeyse hiçbir şey seçemiyordum. Sadece koridordan yansıyıp küçük bedenimi yere uzun, ince bir canavarmış gibi yansıtan ışık aydınlatıyordu içeriyi. Devasa bir kitaplık yükseldi önümde, onca kitabın arasından hangisini almam gerektiğini çok iyi biliyordum. Kitabın koyu yeşil, deri bir kapağı vardı. Eski yaprakları sararmıştı ve oldukça da ağırdı. Kitabı araladım fakat içinde ne yazdığını bir türlü anlayamadım. Sanki birileri rasgele harfler karalamış gibiydi. Bunlara harf bile diyemezdim hatta. Bir karmaşa, bir bulamaçtı âdeta.

Kafam karışıyor, bütün bunları gölgenin sinsi bir oyunu sanıyordum ama o anda koridordan farklı bir siluet yükseldi ve koridor boyunca uzadıkça uzadı, geçtiği yerleri aydınlattı. Korku içinde kapağı öyle sert kapadım ki arasından bin yıllık bir toz dalgası havalandı. Tanecikler havada süzülürken, ben de tetikte olup gelecek saldırıyı bekliyordum. Adımlarım kendiliğinden geri gitti fakat beklediğim saldırı dışarıdan, ışığın olduğu taraftan değil de arkamdaki, omuzlarıma tırmanan karanlıktan geldi.

Bir ağırlık sarmaladı bedenimi, kulaklarım uğuldadı, hummaya tutulmuşum gibi titremeye başladım. Birinin yılan gibi kıvrak parmak-

lan, kuyruk sokumumdan başlayıp sırtım boyunca yukarı tırmandı ve ensemden dolaşarak boynuma sarıldı. Omzumda bir varlık hissediyordum sanki ama dönüp de bakamıyordum, adımlarım olduğum yere çakılmıştı.

Zihnimde yankılanan o çığ, başta bir fısıltı gibi uysaldı.

"xn Dirvn nıun?"

Ama bu fısıltı, çığa kapıldıkça büyüdü ve zihnimin karanlık duvarlarında sektikçe kulakları tırmalayacak bir çığlığa dönüştü. Birile-ri bana eziyet etmek ister gibi anlamadığım aynı yabancı kelimeleri durmadan sarf etti.

Tekrar söyle$_y$ demek istedim. *Bu sefer daha dikkatli dinleyeceğim.* Ama ter içinde birden gözlerimi açarak o karanlık evreni geride bıraktım.

O *da neydi öyle?*

Yataktan doğrulurken nefes nefeseydim. O kâbusun içinde olmadığımı anlayabilmem için birkaç dakika boyunca sakinleşmem gerekti. Sadece basit bir kâbus gibi görünse de tüylerimi diken diken etmişti. O karanlık ambiyans, o hissiyat, kulaklarıma fısıldanan sözleri tanıyama-sam da bedenimde bıraktığı etki...

Yataktan hızla kalktım. Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum ama dışarısı tamamen karanlıktı, yağmur damlaları camı dövüyordu ve etrafta ses yoktu. Burada yalnız başıma kalmak istemedim, sanki yatak beni tekrar aynı kâbusun içine çekecekmiş gibi hissediyordum. Aşağıya inip diğerlerine katılmak için odayı terk ettim.

Koridor karanlıktı lâkin alt kattaki şömineden gelen ışık, merdivenin üst basamaklarına yansıyordu. O ışığı takip edecek ve aydınlık tarafa geçecektim fakat o an koridora attığım adım kendiliğinden durdu. Kâbustan korktuğum için fark etmemiştim ama orada gördüğüm koridor buradakine benziyordu. Daha sürrealist ve distopik -bir *Tim Bıurton* yapımı gibi- bir hali gibiydi ama koridorun başında durunca kendimi yine aynı kâbusun başlangıcında sandım.

Kâbusta ileri gidip sağa dönüyordum. *Kilitli oda.* Pekâlâ, orada önemli bir şeyler olduğunu başından beri biliyordum zaten fakat bir kitap mı? öyle bir kitap ki hana bilinçaltını gerisini tamamen karanlığa gömerek koca odada sadece onu aydınlatmış, sadece onu seçtirmişti bana. O kitabın benim için hayati bir değeri olmadığını iddia edemezdim, bu mistik bir inançtan ziyade bilinçaltında bağlantılı psikolojik bir gerçek olmalıydı. Hafızasını kaybetmeden önce Meira'nın bildiği önemli bir detaydı anlaşılan ve zihnim bana bunu hatırlatmış, ipucu vermişti.

Fakat bir kitap nasıl bu kadar önemli olabilir?

Kendime hâkim olamadım ve etrafın sakin olmasına güvenerek karanlığa ilk adımımı attım, gerisi de onu takip etti. Koridorun sonunda karşılıklı iki oda vardı, sağdaki kilitli olandı ve denediğimde yine açılmadı. Soldaki ise Uygar'a aitti ve kapısı kapalıydı ama tedbirli bir şekilde kolu kavrayıp çevirdiğimde kapı açıldı. Daha önce de gördüğüm üzere sıradan bir odaydı, burayı uyumak dışında kullanmadığı her halinden belliydi. Büyük bir yatak, -elbette düzenliydi- bir dolap, bir komodin ve kendine ait bir lavabo, önceliğim dolaba gitmek oldu. Kapalı kapıların ardına bakmak istedim ve çekip açtım. Bütün kıya-federi ya siyah, ya beyaz ya da denizci mavisiydi. Çoğu gömleklerden, polo yaka üstlerden ve düz, kumaş pantolonlardan oluşuyordu. Sade, göze hitap eden, resmi bir tarzı vardı. Evde dahi pijamalarla gezmezdi. Her şey gereğinden fazla düzenli, fazla ütülüydü. Bu alışkanlığın onun mesleğiyle alakalı olduğuna emindim artık, mesleği her neyse tabii.

Dolabın arka taraflarını, kıyafetlerini, çekmeceleri, ceplerini ve iç çamaşırlarına kadar her şeyi karıştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Sonra yatağına yöneldim. Hemen yanında, açık bir gözü olan küçük bir komodin ve üzerinde de kitaplar vardı. Üç kitap da üst üste yerleştirilmişti, gece uyumadan önce okuyor olmalıydı ve sadece bir tanesinin arasında ayraç vardı, önce hepsine genel olarak bakmak istedim, tek tek elime aldım ve kitapların adlarını okumaya başladım:

Cthulhunun Çağrısı.

Eşekarısı Fabrikası.

Kan Meridyeni.

Elime alıp incelediğimde, birkaçının kenarında yanık izleri olduğunu fark ettim. Kararmış ve yanmış kahverengi izler kitapların iç cephelerine doğru yayılmıştı. Büyük bir hasar yoktu hiçbirinde fakat yine de garip bulmuştum. Kapaklarını ve isimlerini biraz daha inceledim ve kâbusumda gördüğüm kitaba benzetmeye çalıştım fakat hepsi çok farklı duruyordu, bir alaka kuramadım. Yine de açıp içlerine baktım. Kitapları ters çevirerek sayfalarını

hızlı hızlı geçtim, sanki aralarından bir şey düşmesini bekledim ama üçü de boştu, dümdüz kitaplardı.

Sıkıntıyla son kitabı da geri koymaya hazırlanmıştım ki bir detay son anda gözlerimin önüne geldi. Az önce üstünkörü geçtiğim sayfaları yavaş yavaş taradım, sonunda gözüme takılan detayın bir kuruntu olmadığını fark ettim. Kitapta bir paragrafın altı kurşunkalemle işaretlenmişti.

Kan Meridyeni.

Kitabın adı buydu. Kâbusumdaki kitap değildi ama yine de içime bir huzursuzluk yayıyordu. Büyük bir merakla altı çizgili paragrafı, bütün sırlar bu yerde saklıymış gibi okumaya başladım:

"Dünya hakkındaki gerçek..." dedi. "Her şeyin mümkün olduğudur. Hepsini doğuştan görmemiş ve böylece tuhaflığından kan kaybetmemiş olsaydınız size olduğu gibi görünürdü; tıp şovundaki bir şapka numarası, ateşli bir rüya, emsali olmayan kuruntularla dolu bir trans hali, seyyar bir karnaval, birçok çamurlu sahadan sonra nihai amacı tarif edilemez ve hesaplananın ötesinde felaket olan göçmen bir çadır gösterisi. °

Bir şapka oyunu mu? Çadır gösterisi mi? Belki hastalıktan, belki de sadece dümdüz bir ahmak olduğumdan mı bilmiyordum ama yazılanlardan hiçbir şey anlamamam normal miydi? Her şeyden öte, o kadar da önemli bir yazıya benzemiyordu. O halde ne diye altı çizilmişti? Koca kitapta sadece bu paragrafın altını çizmişti Uygar.

Bir daha okumak istedim, belki fazla dikkatsizdim ve kelime oyunlarının aklımı karıştırmasına izin vermiştim fakat tam odaklan amadan arkamdan yükselen sesle yerimde sıçradım.

"Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?"

Neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Kitabı da telaşla elimden atmış ve arkamda bir korku filminden çıkmış gibi dikilen Uygara doğru dönmüştüm. İçeriyi yalnızca cılız bir abajur aydınlattığından onu net göremiyordum. Bu, içimde rahatsız edici bir hissiyat uyandırıyordu. Yüz kıvrımlarına düşen

gölgeler fazla tersti, fazla korkunçtu, özenle tasarlanmış bir korku filmi sahnesiydi sanki.

O noktada yalan dolanla işi kurtarmaya çalışmaktansa nefeslenip, “Bu ki ta-” diye sormak istedim fakat beni böldü.

“Eşyalarımı...” Duraksadı, gözleri beni taradı “Karıştırıyor musun *MeiraV'* diye üstüne basa basa bir açıklama için diretti.

Gergin bir hareketle kıpırdandım. Bakışlarımı kaçırıp, “Uyuyamadım,” dedim. “Etrafta gezerken de kitaplarını gördüm. Göz atmak istedim.”

Sakindi. Keşke olmasaydı. Böylesi daha ürkünçtü. Kafasını ağır bir hareketle çevirip omzunun üzerinden az önce karıştırdığım dolaba doğru baktı, kapısını açık unutmuştum. “Tarzını beğeniyorum.” *Ne bileyim, telaş yaptım! “Sadece* ceket alacaktım.” Buna kimse inanmazdı. O da inanmadı ama bakışları yeniden bana döndüğünde öfkeli görünmüyordu, bu iyiye işaretti. Hemen bu halinden yararlanmam lazım-

dı. Aklım karıştı. Az önce elimden düşürdüğüm kitabı aldım. *Kan Meridyeni.* O gelmeden önce okuduğum paragrafı ima ederek, “Şapka numaraları, çadır gösterisi, tıp şovları...” diye mırıldandım kafa karışıklığıyla.

Yüzüme ve gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki... Daha doğrusu bakmak değil de *istila etmek* diyebilirdim çünkü ele geçiriyor gibiydi. Sonunda kaybedenin, elleri arasına düşenin ben olduğum, kurbanı oynadığım bir tür iç savaş gibi bir zorlama, bir hüküm vardı aramızda. Ve gözlerimin içine ayrı, yüzüme çok ayrı bakıyordu. Asla aynı değildi, asla aynı anlamı ve hisleri taşımıyordu. Yüzüme bakarken sadece beni tanımaya çalışıyor gibiydi. Benimle henüz yeni karşılaşmış, neye benzediğimden -bir yabancı gibi- bihabermiş ve şimdi de beni ezberlemek istiyormuş gibi uzun uzun ve bütün detaylara dikkat ederek bakıyordu. Bir yabana kadar uzaktı bana ama

her şeyden çok yakın olmayı istediğini düşündüren bir şehvetle parıldıyordu gözleri.

Gözlerimin içine ise daha derin ve tanıdık bir anlamla bakıyor, benim hatırlamadığım ama onun asla unutmadığı geçmiş anılarda kayboluyordu sanki.

Fazla gafil avlıyor böyle beni. Hiç acımıyor bana, *değil mi?*

Sonunda yüzümü, benim kim olduğumu hatırlamaya çalışır gibi izleme seansı yarıda kesildi, bakışları ellerimin arasındaki kitaba indi. "Tıp şovları, eskiden mucizevi ilaçlar satmak için gösteriler düzenleyen seyyar bir çadır gösterisiydi," dedi tane tane. Sesi fazla huzurlu ve dinlendirici geldi o an. Yağmurlu bir gecede, sıcak bir şömine başında bir kitap okuyormuş gibiydi bana.

"Ve?"

ilgiyle tepkilerimi incelerken, "Yargıç," dedi. "Dünyayı gezici bir çadır gösterisine benzetir. *Gördüğümüz yaratılış düzeninin*, kayıtsız ve sonsuz çeşitlilikteki evrenimizin kaosunu gizleyen ucuz bir sihir numarası olduğunu iddia eder. İnsanlar, dünyanın kaotildiğine doğdukları andan beri alışmasalardı -onun ne derece tutarsız, tuhaf ve elbette her sihir numarası gibi ve tıp şovlarındaki mucizevi ilaçların hiçbir bilimsel dayanağı olmadığından düpedüz bir sahtekârlık olması gibi- dünyanın da bir aldatmacadan ibaret olduğunu görecekti."

Düşünceli bir şekilde, "Sanrı dolu bir rüya ve bir sihir gösterisi gibi..." diye mırıldandım.

"Yani her şeyin sahte olduğunu söyler," diyerek tamamladı beni. "Bir göz yanılsaması gibi."

Kafamı kaldırıp da ona bakmaktan kaçındım, kararsız göründüm sanırım. "Burayı işaredcmişsin," dedim boş bulunup.

Bir anlığına sessizleşti, çelik gibi sabit bakışları üzerimdeydi. "Ben işaredemedim," dediğinde tek kaşım kendiliğinden kıvrıldı. "Sen

işaretlemişsin. Bunlar senin kitapların, Meira.”

Kısa bir anlığına şaşırıp sorgulayan bir ifadeyle ona baktım, ardından arkamı dönüp komodinin üzerindeki kitaplara üstünkörü baktım ve az önce okuduğum paragrafların arasında kaybolduğumu itiraf ederek, “Hiçbir şey anlamadım,” dedim.

Işık oyunu mu yoksa gerçek mi bilmiyordum ama küçük bir kıvrılma yakaladım dudaklarında. “Oysa en sevdiğin kitaptır *Kan Meridyeni*$_y$ Meira,” dedi.

Bundan bir şeyler çıkarmaya, bir yerlere varmaya çalıştım ama içi boştu, sadece benim hakkımda benden çok şey bildiğini bir daha hatırladım ve huzursuzlukla kıpırdandım.

En sevdiğim kitap... Kan Meridyeni.

Yeniden kitaplara bakınca, aklıma ilk olarak yanmış oldukları geldi.

“Neden yanmışlar?”

O da büyük bir rahatlıkla, “Evini yakmıştım,” dedi. “Büyük bir kütüphanen vardı eskiden, orada yanmamış olan bazı kitapları sonradan buraya getirdim.”

O basitçe söyleyip geçse de ben elbette büyük bir şaşkınlıkla söylediklerine takılmıştım. “Bir dakika,” diyerek onu hemen durdurdum. “Evimi mi yaktın?”

Omuz silkti.

“Kanıtları yok etmek için.”

Hayretle kalakaldım. Kızamadım bile. Sadece fark etmeden geriye doğru birkaç adım attım. Araya mesafe koyunca yaydığı tehlikeden kendimi koruyabilirim sandım ama elbette beyhude bir çabaydı. “Evimi yaktın,” dedim ama bunu aslında kendime tekrarlamıştım.

Keyifle sırıtıp, “Söndürebilmek için üç itfaiye gerekmişti,” dedi. Tepkim hoşuna gitmişti, bunda kesinlikle sadistik bir taraf olmalıydı.

Evimi... Evimi yaktın.

Harekedendi ve geniş omuzlan üzerindeki başını bir tarafa doğru yatırdı. “Annenle babanı öldürmeme bile bu kadar tepki vermemiştin,” dediğinde titreyen bakışlarım yüzüne tırmandı. Ona vurmak istedim. Parmaklarımdaki karıncalanmayı hissedebiliyordum ama kendimi tuttum, ellerimi yumruk haline getirip hıncımı yine avuçiçlerimden çıkardım.

Güderimin dolduğunu gizleyebilmek adına bakışlarımı kaçırıp, konudan saparak, O halde eşyalarını karıştırmıyormuşum,” diye mırıldandım. "Bana aitlermiş zaten.”

Eğlenen ifâdesi birden ciddileşti. “Sana ait olan her şeyin bana da ait olması gibi, derken ısrarla gözlerimin içine bakmak istedi ama izin vermedim.

Söylediklerini görmezlikten gelerek, “Kitabı alabilir miyim?” diye sordum. “Okumak istiyorum.”

Mimiklerinde bir değişim yakaladım. Gözlerini hafifçe kıstı sadece ama bir hareketlilik meydana geldi bütün çehresinde. “Al bakalım,” dedi. “Sevecek misin merak ediyorum.”

Bu bana da ilginç geldi. *En sevdiğim kitap* olması hâlâ aklımdaydı ve hiçbir alanda en sevdiğim şeye sahip olamayacak kadar yeni doğduğum için çok farklı duygular uyandırıyordu bende. Acaba şimdi de çok sevecek miydim? “Eskiden sevdiğim şeyleri şu an hâlâ seviyor muyum? diye sordum merakla. “Aynı davranışları, alışkanlıkları sergiliyor muyum:

Beni tanımaya çalışıyormuş gibi duran haliyle karşımdaydı. “Hayır, dedi ve bunu öyle alelacele söylemedi, gerçekten de düşünmüş ve bu cevaba kendisi de şaşırmıştı sanki. “Farklısın, Meira.”

“Nasıl farklıyım mesela?”

Dalıp gitti, bir daha da çıkamadı benden ve gözlerimden. Ağır bir adım attı bana, bir tane daha ve artık yüzlerimiz arasında mesafe kalmış mıydı emin değildim. Nefesimi tutmuştum yalnızca. Bir de üstüne elini kaldırdı, kaşlarımı çatarak parmaklarını izledim. Çok tehlikeli bir mesafe, *çok tehlikeli, yanıcı bir madde* yaklaştı, yaklaştı ve parmaklarının tersi yanaklarıma değdiğinde nasıl da alev almadığıma şaştım. Aksine buz kestim, hareket edemedim.

îki tehlikeli madde...

Benim karşımda hatırlamadığım, onun karşısında ise unutamadığı anılar...

Kulağıma doğru eğildi, sıcak nefesinin tenime çarpıp geçtiğini ve geçtiği yerlerde de derin yanık izleri bıraktığını hissedebiliyordum.

“Kuzular dağda kaybolunca...” dedi fısıldayarak. “Ağlarlar, Meira. Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

Geri çekildiğinde ve tepkimi ölçmek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktığında yutkundum. İçimdeki tereddüdü sesime yansıtıp, afallayarak, “Ne?” dedim.

“Kitap,” dedi. “Kitaptan bir alıntı.”

Ne kitabı? Aklımda kitap falan kalmamıştı bile. Bakışları parmaklarımın arasında sıkı sıkıya kavradığım kitaba indiğinde yeni fark ettim. Gülümsedi yeniden, sanki masummuş gibi. Sanki sadece bir alıntıdan bahsetmiş gibi ve her şeyden habersizmiş gibi.

Sonra da önümden çekilip, “Geç bakalım, dedi ama ben öylece geçip gidemedim. Bir şey sezmiş gibi olduğum yerde donakaldım ve bir adım dahi atamadım.

“Kuzular dağda kaybolunca ağlarlar. Bazen anne gelir. Bazen de kurt.

Bu sözler beni gafil avladı, sinsi bir parazit gibi süzüldü beyin kıvrımlarımda. *Ben bunu daha önce duydum.* Sadece bir söz oka da içimde bir huzursuzluk kıvılcımı yakmıştı bile. Bir işler dönüyordu ve Uygar da bunu biliyordu. Gözlerimin içine bakarken dahi sözlerinin bendeki tesirinin farkındaydı. Hepsini kendi hazırlamış, anıları kendi elleriyle birbirine kenetlemiş ve zihnime yüklemiş gibi noktasından virgülüne kadar içimden geçen her duygudan haberdardı.

“Kuzular dağda kaybolunca ağlarlar. Bazen anne gelir. Bazen de kurt."

Filmin yıldızı kimdi? Bizdik muhtemelen. Ormanın tekinde biraz esinti ve biraz yeşillik. Küçük, anlamsız, varla yok arasında bir rüya gibi silik bir sahneydi alt tarafı ama gözlerim dolmuştu bile. Ben anlamasam dahi içimde birileri anlıyordu. Hüzünlüydü, dehşet içindeydi. Kalbimi de o kontrol ediyor ve hatırladıklarıyla zavallı dört odacığı sıkıştırıp duruyordu. *Neler oluyor? '*

'Annesinin yokluğunda acı acı ağlayan zavallı bir kuzu, “ diyordu ya Uygar ya da anılar. ‘*Ağlayacaksın çünkü canın yanıyor. Anneni isteyecek, onu çağıracaksın ama çaresiz çırpınışların bir kurdun da dikkatini çekebilir. Bu yüzden doğada zafiyetini göstermemen gerekir. Çünkü her ağladığında annen gelmez, kuzucuk. Bazen de kurt gelir. ”*

Kayboluşumun, bu kâbusa uyanışımın üzerinden altı gün geçmişti ama hâlâ yapayalnızdım, aklımı kaçırmak üzereydim.

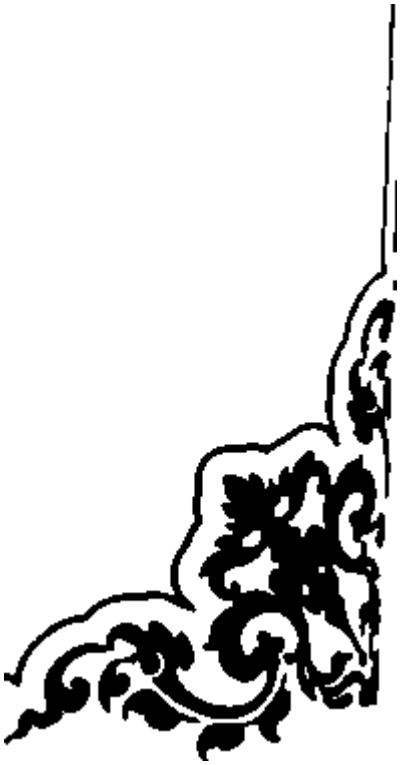
Nereye kadar gidecek böyle?

Kimsesizim.

Bunun ağırlığı gün geçtikçe daha da büyüyor ve insan olmaya yaklaştıkça canım daha çok yanıyordu. *Her şeyi kaybettiğini hatırla, karşındaki bir kurt olunca sen kuzuysan ne fayda?* Kendimi de kaybedecektim yakında. Bir tek o kalmıştı geriye, *Meira.* Tek dayanağım bu porselen beden ve karanlıkta kalmış zihnimdi artık. Onu da tanımıyordum ama. Herhangi bir yabancının yeşilleri bakıyordu aynadan bana. Bir tek adı vardı ortada, gerisi muamma.

“Kedi mi yuttu dilini?”

Uygar seslendiğinde bir irkilme dalgası geçti bedenimden. Gözlerimi tabağımdan ayırıp, masanın diğer tarafında oturan adama çevirdiğimde çenesini yumruğuna dayayıp o kara irisleriyle beni dikizlediğini gördüm ve huzursuzca kıpırdandım. Üzerinde denizci mavisi, ince, sade bir kazak vardı ve siyah saçları tarandığı için ayarlı bir dağınıklıktaydı. Kısa bir an kendisi kadar karanlık bakışlarını ve birbirine mühürlediği kurumuş, kalın dudaklarını izledim.

Bir şey söylemedim. Mert geldiği gibi sessizce çekip gittiği için maalesef bu kimsesizliğin merkezinde yeniden baş başa kalmıştık. Beni kendi halime bırakmadı.

1111

Soru sormuyorsun hiç, hayret ediyorum. Komadan uyandığından beri çeneni en uzun süre kapalı tutabildiğin an bu.” Gözlerimi devirip yemeğimle ilgilenmeye geri dönecektim ki, “Gözlerini devirme bana,”

diye uyarmasıyla duraksayacak gibi oldum. Bakışlarımı yeniden ona kaldırdığımda ifademe kaşlarını çattı. Belki de fazla belli etmiştim onu öldürmek istediğimi. “Ne?” diye sordu sert bir tınıyla. “Söyle aklında-kileri.”

Belki yine sessiz kalacağımı sandı. Şayet ben konuşmayı planlama-mıştım ama, “Neden intikamını tek seferde almıyorsun, Uygar?” diye sordum. Benden bağımsız çıkmıştı dudaklarımın arasından. “Her şeye son verebilecekken neden bu kadar uzatıyorsun? Bundan nasıl bir zevk duyuyorsun? Sözde düşmanız ama her sabahın ve her gecen

benimle, bu dağ başındaki kutu gibi evde geçiyor. Mesleğin ne senin? Benim yüzümden işe gidemiyorsun. Ailen nerede? Onları göremiyorsun. Benim sana tutsak olduğum kadar sen de bana tutsaksın ama inatla bu intikam oyununu sürdürüyorsun.” Bütün dikkatini bana vererek beni dinliyor olsa da başta bir cevap vermedi lâkin ben, “Yoksa bu oyunu bitiremeyeceğin için mi uzatıyorsun?” diye sorduğum vakit ilginç bir şey duymuş gibi tek kaşı havalandı.

“Neyi kastediyorsun?”

“Bana nasıl baktığını biliyorum,” dedim.

Başını diğer tarafa doğru hafifçe eğdi ve argümanım karşısında ir-deleyici bakışlar attı.

“Nasıl bakıyormuşum sana, Meira?”

“Sen bana sadece bakmıyorsun,” dedim bir çırpıda. “Beni yaşıyor, gözlerinle yiyip bitiriyorsun ve bu o kadar çok dokunuyor ki sana dayanamıyorsun, katlanamıyorsun kendine. Kafanda üç saniye kuralı getirmişsin gibi bana üç saniyeden fazla bakmamak için uğraşıyorsun ki bir zamanlar çekildiğin o bataklığa geri çekilmeyesin. Bu kadar kırılgan işte iraden, bu kadar zayıfsın bana karşı, hem de ben bu haldeyken. Nefretini kazandım, ellerimi kollarımı bağladın. Hafızamı da kaybettim ama sen yine bana bir şekilde kaybediyorsun, Uygar. Geçmişte ne yaşandıysa artık aramızda, belli ki senin için bitmemiş daha ve bunu kabullenmemek için de hıncını benden çıkarıyorsun. Resmen hayatımı cehenneme çevirmeye yemin etmişsin. Benden her şeyimi alacak kadar ileriye gitsen de bu intikamı bitirebilecek gücü kendinde bulamamışsın. Bunun yerine bana eziyet edip durduğun akıl oyunlarıyla dolu bir döngüye hapsetmişsin beni.”

Bu sözlerimin onun üzerinde büyük bir tesiri olacağına inanmıştım.

İddia ettiğime göre bu intikam oyununda eleyemeyeceği değerli bir tahtım ama babını eğerek sırıttığını gördüğümde yutkundum. Ne ara ıslan-

^T^klerim birbirine hızb hızlı çarpmaya banladı, ülüyorsun, diye mırıldanırken bıçağı tutan elim titriyordu. Bu

S^j ^ana tes∗r etm∗Ş^r‘ demek ki. Düşmanımın elinde oyuncak

o uğumu dillendirmek beni derbeder etmişti. “Gülüyorsun...”

Uzun parmakları kazağının kollarını kıvırmaya başladı. “Seni tanı-masam ne kadar şerefsiz bir adam olduğumu düşündüreceksin bana.” Kurumuş dudaklarını yaladıktan sonra yutkunduğunu ve anbean soluk dudaklarına renk katışını izledim. Köşeli, pürüzsüz çenesini kaldırıp, bana donuk bir bakış atmadan önce kollarını masanın üzerine koydu ve parmaklarını birbirine kenededi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Meira, dedi sakince. “Sen daima daha kötülerini hak ediyorsun.” Karanlık bakışlarını bir an olsun ayırmadı üzerimden. Bir masanın iki ayrı ucunda oturuyor olmamıza rağmen yanı başımdaymış gibi tüyler ürpertici bir hissiyatla karşıladım söylediklerini. Gözlerimi kırpıştırdım, çenem titriyordu. O da gözlerini kıstı hafifçe ve başını yana doğru yatırıp bir süre bu tepkilerimi izledi. “Beni bu mağdur ayağına yatmalarla ve gözyaşlarıyla yumuşatamazsın. Her defasında hatırlayacağım bir gece olacak çünkü. Sana her acıdığımda, *acaba*$_y$ dediğimde, biraz olsun yumuşadığımda *o* gece tekrarlayacak kafamda.”

Yutkunarak düğümlenmiş boğazımı temizledim önce. “Hangi gece?” diye sordum.

“Beni öldürdüğün gece.”

Mimik yok.

Kulaklarım uğuldadı ve belirsizlikten yükselen bir ürperti zehri damarlarımda süzülmeye başladı. *Onu öldürdüğüm gece mi?* Hatırlamıyordum günahlarımı, o da bana hatırlatmak istemiyordu ki kendimi savunmayayım, belki kefaretimi ödeme şansım dahi olmasın ve o hep haklı kalsın.

Güçten kesildiğimi ve yalnızca onun canını daha fazla yakmak istediğimi hissettim. “Bilmem,” diye mırıldandım ruhsuz bir tavırla. “Her ne yaptıysam hak etmişsindir belki de.” İfadesindeki donukluğun sert bir imaya evrilişini takip ettim gözlerimle. “Belki ben de kötü şeyler yapmışımdır, olabilir. Sütten çıkmış ak kaşık olduğumu hiç düşünmemiştim zaten ama senin gibi aşağılık bir herifin geçmişte iyi biri olduğuna inanmam. Başına gelen her şeyi hak etmişsindir o yüzden. Az bile yapmışımdır. Birden masaya inen yumrukla beraber masanın üzerin-

deki tabaklar ve bardaklar gürültüyle sarsıldı. Çenemi sıkıp hırsla, Ne o?” diye sordum. “Sen bana hak ettiğimi söylerken ve suçumu dahi söylemeden, bana eziyet ederken sorun değil ama senin hak eniğini söylemem sorun, öyle mi? Bir tek senin canın tatlı yani?”

Ruhsuz gözlerle kaskatı kesilmesini izledim. Kirpiklerimdeki ıslaklığı hâlâ hissedebiliyordum ama tek bir gözyaşı düşmemişti gözlerimden. Uygar ise masanın üzerindeki yumruğunu parmak boğumlan beyazlayana kadar sıkmaya devam ediyordu.

“Şeytanları kıskandıracak geçmişinle bana mağdur edebiyatı yapma!” diyerek sesini öfkeyle yükseltti. Herhalde onu ilk defa herhangi bir duyguyu bu denli yaşarken gördüm ama orada durdu, ikimiz de birbirimize büyük bir nefrede bakarken bir süre sustuk. Benim ona nefretim sadece birkaç günlükken onun nefretinin -hırsla parıldayan bakışlarının ardında asırlık bir düşmanlık varmış gibi- altı dolu ve derindi.

Nasıl bir günah ki bu sana bir zamanlar âfik olan adamı böyle delirtebildin, Meira?

Dakikalar sonra bir harekedenme yaşandığında o kadar dalıp gitmiştim ki küçük dilimi yutacağımı sandım. Onun ağır bir harekede sandalyesini çekip, ayağa kalkışını izlerken tetikteydim.

“Yukarıya çık ve Mert’in getirdiği beyaz elbiseyi giy,” dedi bana bakmadan ve önündekileri toplamaya başladı.

Nereden çıktı bu ¡imdi? Beyaz elbise de neyin nesi?

Çatık kaşlarla sırtını izlerken, mutfağın iç kısmına geçip tabakları tezgâha koydu. Cevabından çekinerek, “Elbise ne için?” diye sordum.

“Git ve giy,” dedi sadece. Benimle direkt muhatap olmadı.

Hem herhangi bir itirazı hoş görmeyeceğinden hem de zaten merak ettiğimden ötürü uzatmadan, sandalyemi çekip kalktım. Koşar adımlarla yanından ayrıldım. İçimde tarif edemeyeceğim bir korku kol gezerken odaya dalıverdim. Mert dün bana bir valiz getirmişti ve onu ancak şimdi açacak kadar umursamıştım. Birkaç elbise, topuklu ayakkabı, güzel bir ceket, kaban ve mücevherler...

Ama beyaz, uzun bir elbise vardı ki diğerlerinden farklıydı. Neyin nesi olduğunu ilginç kesimi sebebiyle anlayamadığım için giyerek öğrenmeye karar verdim. Odada ayna yoktu fakat az sonra beyazlar içindeki cılız bedenim pencereden bana geri yansıyordu. Derin V yakası, boynuma dolanması gerektiğini tahmin ettiğim uzun bir kumaşa bağlıydı, sırtı tamamen açıktı. Etekleri de yere kadar uzanıyor, salaş ama bedeni saran dikimiyle zarif bir görüntü sunuyordu. Elbisenin yakası-

nın iplerini boynuma bağlayamadığım için üst tarafı oturtamamıştım ve birkaç dakika boyunca bununla uğraştım.

O sırada, camdaki yansımada Uygar belirdi. Kendi görüntüme dalıp gittiğim için içeriye ne zaman girdiğini fark etmemiş, yansımadan denk geldiğimde ise birden bir göz yanılması sanıp ürkmüştüm ama gerçekten de kapıda dikilmiş, beni izliyordu. Elbiseyi bağlamayı beceremediğim için yakalan bırakırsam göğüslerim ortada kalacaktı, bunun telaşına kapılarak kollarımı göğsüme doğru çektim ve ona doğru döndüm.

O ise omzunu kapının pervazına yaslamış ve kollarını da önünde birleştirmiş, dikkatle beni izliyordu. Sessizdi. Üzerine gölge düşen bakışları onu ele vermiyor, aklından geçen düşünceleri benim meraklı bakışlarımdan gizliyordu. Herhangi bir duyguyu yansıtmayan ifadesizliği rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Bir şeyler hoşuna mı gitmişti yoksa onu rahatsız mı etmişti, anlamıyordum. Neydi beni böyle uzun uzun izlemesine sebep olan? Geçmişe gitmiş olmalıydı, bu beyaz elbise belli ki onun için sadece *beyaz bir elbise* değildi.

Sonunda harekedendi, bana doğru yaklaşmasını büyük bir gerginlikle izledim ve o yaklaştıkça geri gitmeyi isteyen adımlarımı zor bela kontrol altına aldım. Bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı, yeterince yaklaştığında ise gözleri göğüslerime indi ve tek kaşı havalandı.

Birkaç adım kala, “Dön,” dedi. Nedenini soracaktım ki firsat bırakmadan belimden tuttu ve beni döndürdü. Az kalsın kumaş parçasını bırakacak ve göğüslerimi dımdızlak ortaya serecektim ki sıkı sıkıya tuttum. Hemen arkamdaydı, ayakkabısının çıplak topuklanma değdiğini hissedebiliyordum. Bu yakınlık derin bir nefes aldırdı bana ama hareket etmedim. Ona direnmenin bir mantığı olmadığı için sessizce bekledim.

Tepkisiz kaldığımda önce parmaklarını belimden ayırdı fakat çok uzaklaşmadı. Aynı parmakların sırtımda sürtünerek bana eziyet etmek istiyormuş gibi ağır ağır yukarıya çıkışını hissedebiliyordum. Nefesimi tutmam gerekti. Sanki kesici bir aleti tenimde gezdiriyordu ve biraz olsun hareket edersem derimi delip geçecekti. Oysa sadece yakanın iki parçasını tuttu, boynumdan geçirdi ve arkada bağladı fakat bitmemişti. Uzun bir kumaş parçası arkadan bu yere bağlanıyor ve kuyruk gibi yere uzanıyordu. Elbiseden de uzundu bu kuyruk.

Camdaki yansımaya, daha doğrusu yansımamıza baktım. Odanın loş ambiyansı altında, girdiği elbiseye asla ait durmayan sıska bedenimi ve hemen arkamda yükselen iri gövdeyi izledim. Ne kadar da zıt

duruyorduk birbirimize. Aramızda hiçbir uyum göremedim, tamamen tezattı bu yakınlık, ince bacaklar, ince bir bel ama sağlıksız bir beden, soluk bir çehre, asla yakışmayan fâzla masum bir elbise...

“Bu elbiseyi neden giydirdin bana?” diye sordum sonunda.

Nefes alıp verişini duydum, kulağımın dibindeydi. Biraz daha yaklaştı ve eğilerek çenesini omzumun üzerinden geçirdi. O da benim gibi soluk yansımamızı izliyordu. Yüzlerimiz seçilmiyordu bile, iki silik siluettik sadece.

Geç de olsa, “Seni bir kere daha bu elbisenin içinde görmek istedim,” diye cevapladı beni.

“Nasıl bir anlamı var? Geçmişimizle bağlantısı ne?”

“Bazı çağrışımlar yapar diye ummuştum,” diye mırıldandığında çenesi yanağıma değecekti neredeyse.

Buz kessem de belli etmedim. “Hiçbir çağrışım yapmıyor. Sıradan bir elbise gibi.” Yansımadaki elbise benim bedenim için özel olarak dikilmiş kadar bana ait görünse de, “Bana ait gibi hissettirmiyor,” diye itiraf ettim.

“Sana ait, Meira. Hayatmın en büyük tiyatrosunda giydin,” dedi.

Kaşlarım çatıldı.

“Hatırlamıyorum.”

“Hatırlayacaksın.”

“Sen istediğinde mi?”

“Ben istediğimde.”

Gülümsedi ve bu çok tehlikeliydi. Ona böyle gülmek yasak olmalıydı. Yanaklarında çizgiler belirmemeliydi, çenesi öyle güzel şekillenme-meliydi. Gözleri kısılınca çevresi kınşmamalıydı. Yutkundum çünkü yutkunmamak çok zordu. Ne saçma bir etkisi vardı üzerimde! Korku desen değil, heyecan

desen tam olarak olamaz, sevgi evlerden ırak, nefret ise *elbette* ama bir şeyler daha vardı işte. Beni böylesi arafta bırakan ve bana bütünüyle yabancı olduğu halde aşinalığıyla kendimi neredeyse *güvende* hissettiren bir şeyler. Belki de geçmişimizle alakalıydı, ben hatırlamasam da onunla olan bağım bir şekilde beni etkiliyordu.

Bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi hissettim. Nefesini hâlâ yanağımda hissedebiliyordum. "Yanlış Meira'yı kaçırmış olmalısın," dedim. Görüntüm sinirlerimi bozmuştu, fazla beyazlar içindeydim. *Neyim ben? Meryem Ana mı?* "Kendimi çok kısa süredir tanıyorum ama böyle melek gibi giyinmezdim herhalde."

Başını hafifçe eğdi, gözlerinin kısıldığını gördüm. "Şeytan gibi mi

giyinirdin? diye sordu. Yine bir kıvrılma esir aldı dudaklarını. "Lilith gibi boynuz da takar miydin?"

Kaşlarımı çattım bu şakasına.

"Lilith?"

"Şeytan Tanrıça," dedi.

Ba^ta beni neden böyle bir şeye benzettiğini anlayamasam da kötü biri olduğumu iddia ettiğini unutuvermiştim. Hatırlayınca da, "Bir buna benzetilmediğim kalmıştı," diye hayıflandım.

Bu tepkim onu eğlendirdi, yaramaz ifadesini seçebiliyordum yandan. Biliyorsun, dedi. *Hâlâ bana bu kadar yakın olmak ve kulağımın dibinde konupnak zorunda mıydı?* "Lilith bazı kültürlerde, güzelliğiyle erkekleri baştan çıkaran ve onları yiyen bir karakter."

Yansımadan bana baktığını görebiliyordum. "Ben de seni yedim mi?" diye sordum saçma bir şekilde.

O ise ciddi ciddi, “Yiyip bitirdin beni, benden geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar hem de,” dediğinde nefesimi tuttum. *Hadi, biraz daha anlat, sana tam olarak ne yaptım?* Hevesle bunu soracak oldum fakat buna vakit kalmadan devam etti. “Senin kültüründe Lilith, Adem’in ilk karış-”

Kafa karışıklığıyla lafını kesip, “Benim kültürümde mi?" diye sordum.

Kısa bir anlığına duraksadı, onu bölmemden rahatsız oldu sandım ama üzerinde durmadan, “Yahudi folkloru, mitolojiniz ve bazı apokrif metinler,” diye yanıtladı beni.

Bizim?

Şaşırmıştım, camı izlemeyi bırakıp ona doğru döndüğümde ne kadar yakın olduğumuzu unutmuştum ki birden onunla yüz yüze gelince afalladım.

“Benim Yahudi olduğumu mu söylüyorsun?” diye sordum hayretler içinde.

“İnanç olarak hayır,” dedi ciddi bir ifadeyle. Ardından parçaları sanki nasıl birleştiremediğimi anlayamamış gibi, “İsmin îbranice kökenli,” diye ekledi.

Kuruyup çatlamaya başlayan dudaklarımı ıslattım, gözlerim fark etmeden başka bir yere dalmıştı. Bir aydınlanma yaşıyordum resmen.

“Ben yalnızca... İsim kökeni olarak düşünmüştüm."

“Hayır,” dedi. *“Meira Shavit.* Soylu, Yahudi bir ailenin tek kızıydın.”

Vc bununla beraber yabancı bir isme, bir de yabancı etnik köken eklenmiş oldu. *Cidden, neyin nesiyim ben böyle?*

Meira Shavit.

Meira Shavit mi?

Kimdi bu kadın? Düşüncelerden başım ağrımaya başlamıştı artık ama şaşıracağım üzere çenesi açılmış adamı daha çok konuşturmak için kafamdaki teorileri toparlamam gerektiğinin de farkındaydım.

“Ailemin güçlü olduğunu tahmin etmekte yanılmıyorum o halde,” diye mırıldandım ve beni reddetmediğinde de devam ettim. “Yahudi ve soylu demek, inanılmaz paramız var demek oluyor. Peki, senden nasıl korunamamışız?” Bir an uzun boyunu baştan aşağı süzdüm. “Nesin sen? Hitler’in soyundan mı geliyorsun yoksa?” İğneleyici konuşmadan edememiştim.

Dudakları kıvrılırken sanki bana yeterince yakın değilmiş gibi bir adım daha attı. “Bir avuç Yahudi’yle baş edebilmek için Nazi olmama gerek yoktu,” dedi.

Bir anlığına aklıma gelen düşünceyle gözlerimi irice araladım. Neredeyse korkudan küçük dilimi yutacaktım. Geriye doğru adımladım. Sanki ben *Çizgili Pijamalı Çocuk* tâki[1] zavallı Yahudi çocukmuşum ve karşımda da acımasız bir Nazi askeri dikiliyormuş gibi ona bakakaldım. Her ihtimali düşünmüş ama asla böyle olağanüstü bir durumu aklıma getirmemiştim.

“Lütfen bana intikamının ırkımla alakalı bir şey olmadığını söyle,” dedim telaş içinde. “Orada doğmayı ben seçmedim!”

Uygar, “Nereden geldiğin umurumda değil,” diyerek bu argümanı çürüttü. “Seçemediğin bir kader için suçlamazdım seni.” Yaklaştı, buz gibi nefesi dudaklarımı teğet geçti. “Ama bana ihanet etmeyi sen seçtin, Meira.”

Cehennemi görmüş bir adamın gözleri vardı onda. Az uyuyan, az yaşayan ve dünyayı artık daha az görmek isteyen bir adama layık, kısık ve baygın bakışları vardı. İçten içe çürümüş gibi gözleri bile sonradan rengini yitirdiği için kararmıştı sanki. *Ruhsuz, renksiz ve bitik.*

Bakışları yutkunuşumu takip etti. “Ne yaptım sana, Uygar?” Sorum bir fısıltı gibi çıkmıştı dudaklarımın arasından.

O sırada katran bakışları dudaklarıma indi, bana teslim olacak ve artık itiraf edecek sandım ama sarsılmaz iradesi bir kere daha onu koruduğunda geri çekildi, kaklarını çatsa da sinirli görünmüyordu. “Ailenle alakalı bir şeyler anlatabilirim sana,” derken, kollarını arkasında birleştirip cama döndü, dışarıdaki ılık sonbahar havasını izliyordu. * Büyük büyük deden, Polonyadakı Nazi soykırımından kaçmış bir doktordu. İkinci Dünya Savaşı

ndan sonra Siyonizm düşüncesini yaymış ve diplomatik ittifaklar kurmuş bir herifti.”

Yok artık!

Beni atalarıma kadar araştırdığını sanmış, kocaman kocaman açtığım gözlerle ucubeliği karşısında hayrete düşmüştüm.

“Ne?” dedi masum ayaklarına yatarak. “Baban tarihinizi anlatmayı çok severdi. Hem deden de herkes tarafından tanınırdı. Büyük bir şerefsizdi.”

Kaşlarımı çattım, yüzüm düşmüştü birden. Diğer söylediklerini görmezlikten gelerek, “Babamla karşılıklı oturup konuşuyor muydunuz?” diye sordum. Atalarım da doğmayı seçmediğim bir ülke de umurumda değildi.

Omuz silkti. “Yalnızca birkaç kere,” derken, omuzlarını gerip duruşunu düzeltti. Ellerini cebine sokmuş, öyle boş boş durmaya başlamıştı. Dışarıdaki havadan da benimle bu konuyu konuşmaktan da sıkılmış, dikkati dağılmıştı.

“Evimize yılan almışız yani,” diye mırıldandım. Babamla oturup sohbet etmeleri, babamın ona bu kadar güvenmesi, evine alması, ona bizi anlatması... Ne kadar da garipti.

O da düşünceli görünerek, “Evet,” dedi. “Baban gerçekten de evine bir yılan almış.”

Bana hak vermemesi ve itirazlar ederek yine beni suçlaması gerekiyordu ama onun evimize sızdığını ve hayatlarımızı altüst ettiğini böy-lesi bir kibirle kabul etmesi... Dayanamayıp gözlerimi devirecek oldum ama öncesinden sezmişti bunu.

“Sakın,” dedi, uyaran bir sesle ama yine de devirdim gözlerimi. Hem de daha sağlam bir motivasyonla. Ters ters baktım sonrasında.

Derin bir nefes aldı, bir şey yapacaksa ya da diyecekse de vazgeçti. Konuyu hemen değiştirmek istedim. Hâlâ bu aptal elbiseyle duruşumu kastederek,

“Bu elbiseyi sadece beni böyle izlemek için mi giydirdin?” diye sordum.

Ben böyle söyleyince bir kere daha süzdü beni, başını bir taraftan öbür tarafa doğru eğdi. Sonunda, “Gel,” dedi.

Peşinden gittim ama tedirgindim. Arkasından ilerlerken, “Gözleri-

mi devirdiğim için de beni bıçaklamazsın umarım,” diye mırıldandım. Koridorun ortasında omzunun üzerinden bana doğru ters bir bakış attı. “Belki kalbini falan kırmışımdır yine.” Alay ediyordum etmesine ama resmen korkuyordum da. Korkunca daha çok konuşuyor hatta garip bir tezatlık oluşturarak karşı tarafı daha çok kışkırtıyordum.

“Belki bir dahakine o diline saplarım,” dedi. “Kafam da rahat eder.”

“Mesele sen olunca şaka mı yoksa değil mi anlayamıyorum.”

Ben aslında onun odasına gideceğimizi düşünmüştüm ama şimdi ancak rüyamda içini görebildiğim, şu korku filmlerinden çıkmış gibi bir hissiyatla kalbimi sıkıştıran o kapının önündeydik. Cebinden çıkardığı anahtarı deliğe sokup çevirdiğinde çıkan ses kalbimden geliyor sandım. Arkamı dönüp de kaçma isteğiyle yanıp tutuşmuştum fakat cesaretimi toplayabildim ve kapıyı içeriye doğru ittirip gıcırtılar eşliğinde açışını izledim.

Hayatımda daha önce hiç işkence odası görmediğimden emindim ama burası kesinlikle bir işkence odasına benzemiyordu.

Gördüklerimle şaşırmıştım. Olduğum yerde hiç kıpırdamadan odayı, içerisindekileri, duvarlarındaki soluk çiçek desenlerine kadar her şeyi incelemeye başladım. Uygar beni izliyordu. İçeriye önce benim geçmemi beklediği için kapının girişinde dikildi.

“Geç,” dedi. “Korkma, henüz ısırmam.”

Bundan pek emin olamadım fakat yine de içeri girdim, peşimden geldi ve kapıyı ardımızdan kapadı.

Burayı nasıl anlatabilirim?

Pek büyük değildi. Tavanı yine diğer bütün odalar gibi yüksekti. Tepede, birçok kola ayrılmış küçük, kristal bir avize sarkıyordu. İki duvarında da iki yüksek pencere vardı, çerçeveleri güzel şekillerle yontulmuş ve cilalanmıştı. Odanın üç duvarının rengi bejdi, diğer bir duvar ise yeşilin güzel, koyu bir tonuyla, duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ve önünde kocaman, ahşap bir kitaplık duruyordu. Raflarında onlarca kitap diziliydi ve bazılarının kapaklarında yanıklar, kararmalar hana eksiklikler görülüyordu.

Orkideler... Güneşin direkt olarak vurmadığı köşelere yerleştirilmiş beyaz orkideler, yine beyaz saksıların içindeydi. Diğer tarafta ise ahşaptan büyük bir raf, üzerinde onlarca kutu, ahşap oyuncaklar, kar küreleri, şamdan ve mumlar vardı. İrili ufaklı, beyaz ve sarımtırak olmak üzere onlarca mum her yere yerleştirilmişti. Dört taraf ıvır zıvırla, kime ait olduğunu ve neden burada bulunduğunu bilmediğim ama

anısı olduğuna inandığım eşyalarla doluydu. Dolaplardan taşmış, raflara sığmamış, yerlere yayılmış bir sürü şey vardı etrafta.

Uygar bir sandalye çekti. Getirip, odanın ortasına yerleştirerek,

Otur, dedi. Ne dediğini çok geç fark etmiştim. Etrafı izlemeye o kadar dalmıştım ki çevremdekilere ezberlemek istercesine göz gezdirdim ve ancak o beni kolumdan tutup oturttuğunda kendime gelebildim. Odanın ortasında bir sandalyede oturuyordum şimdi ve endişe içerisinde Uygar ın ne yaptığını takip etmeye çalışıyordum. *Lütfen bana sapkınca bir Nazi ritüelinde olmadığımı söyleyin.* Böyle bir şey var mıydı onu bile bilmiyordum ama her an beni ateşe verebileceğinin gerginliğiyle onu izliyordum.

İşlemeleriyle gözümü alan bir kaidenin üzerindeki stantta, koyu renkte dünyanın belki de en güzel kemanı duruyordu. Uygar bu kemanı aldığında aklıma onu çalmakla ilgili herhangi bir şey gelmemiş, aksine beni onunla cezalandıracağını düşünmüştüm. Bu sebeple yanıma geldiğinde ve kolunu kaldırdığında kafamı çevirip kendi kollarımı yüzüme siper ettim ama herhangi bir darbe yemeyince çekingen bir hareketle parmaklarımın arasından ne yaptığına baktım.

Karşımda duruyordu. O ayakta, ben ise sandalyedeydim ve bana kemanı uzatıyordu. Artık ne yaptığını sorgulamıyordum bile. Kemanı aldım fakat ne yapacağımı bilemeden öylece bekledim.

İfadesizdi bana bakarken. "Çal," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Çalmayı bilmiyorum," dedim.

İstifini bozmadı.

"Biliyorsun. Çal."

Akltnt mı kaçırmış?

"Eskiden biliyor olabilirim ama şu an öyle bir bilgim yok. Nereden bileyim ben nasıl çalacağımı?"

Kısa bir anlığına yukarıdan beni izledi. Gözlerimin içine uzun uzun, hiçbir duygunun geçmediği karanlık bakışlarıyla bakrı ve sonunda başını kaldırıp dudaklarının arasından derin bir soluk saldı. Âdemelma-sının aşağı yukarı hareket edişini sessizce izledim. Birden mucizevi bir şekilde keman çalmamı bekleyecek kadar aptal olup olmadığını sorgu-luyordum kafamda.

"Sana ilk defa âşık olduğum gece elinde bir keman tutuyordun," demesiyle nefesimi tutmam bir oldu. Sesi pürüzlüydü. Derin ve tok çıkmıştı. Kalp atışımı onun da duyabileceğinden emindim artık. Gerginlikten bayılıp gidecektim.

Banlıyor muyuz?

Titrek bir nefes saldım. "İlk defa âşık olduğun..." diye tekrarladım.

“Evet,” dedi. “O ilkiydi, daha birçok kez âşık olmuştum sana. Ve küçük bir duraksamanın ardından ekledi. [a]*Maalesef?*

Aşk kelimesini bu kadar pervasızca kullanıp durmasından rahatsız olsam da itiraz edemeyecek kadar hipnotize olmuş hissettim kendimi. Merak ediyordum, o yüzden sadece dinlemeyi seçtim.

“Üniversite okumuyordun, bir operada başkcmancıydın ve genç yaşına rağmen iki büyük orkestrada çalmıştın,” dediğinde bütün bunlar bana o kadar yabancı geldi ki bir anlığına her şeyi uydurduğunu sandım.

Dudaklarını yaladı, ben sandalyede otururken o, küçük adımlarla gezinmeye başladı.

“O gece de sahne alacaktın. Seni tanımıyordum, adamın biri son anda işi çıktığını söyleyip biletini bana vermişti. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından ben de senfoniye geldim. Meğerse hayatımın hatasını yapmışım. Eğer o gece sana âşık olacağımı bilseydim oranın yanından bile geçmezdim.”

O böyle yürüdükçe içimi garip bir hissiyat kaplıyordu. Odada dolaşıp durması, ellerini arkada birleştirmesi, o ciddi ifadesi... Anlatacaklarından ölesiye korktuğumu, ellerimin ne denli titrediğini fark edene kadar anlamamıştım bile. Korkunçtu ama dayandım. Ona rağmen dayandım.

“Vittorio Monti’nin yazdığı *Csârdâs* parçasını çalıyordun,” dedi ve başını hafifçe çevirip elbisemi işaret etti. “Beyaz elbiseyi giymiştin.” Duraksadı. Bakışlarında farklı bir anlam yakalar gibi oldum. “*Meira,* adının anlamını söylemiştim sana. *Işık demek, aydınlatma demek,* demiştim. Gerçekten de öyleydi, sahnede ışıldıyordun sanki. Bir melek gibiydin, gerçek olamayacak kadar güzeldin.”

İki dudağının arasından çıkacak sözlerden korkuyordum. *Hayır*, ödüm kopuyordu. Anlattığı hikâyede ne bulmak istediğimden emin değildim. İçten içe haklı olduğumu biliyordum ama bunu öğrenirsem de bu sefer hem haklı hem de mağdur olacak, kendime acıyacak, haksız yere başıma gelenler yüzünden belki de çok daha büyük bir buhrana gömülecektim, öte

yandan da haksız çıkmak, Uygarın bana yaptıklarında haklılık payının olmasını bilmek... *Korkunç.*

Kitaplığın karşısındaydı. “Kötü bir adamdım,” diyerek başladı hikâyemize. Neredeyse *bana bilmediğim bir fey söyle*, diyerek bölecektim

onu ama sessizliğimi korudum. “Hayatımın en dip noktasında ve ölümün kıyısındaydım. Bitiktim, kendimle beraber herkesi yok etmeye hazır bir yıkımdım. ’ Parmakları kitapların arasında gezindi, ilgisizce kapaklarına dokundu ve parmağını çekip toza baktı. “Bir tarafta insan olmayı bile beceremediş benim gibi bir canavar, diğer tarafta ise sen. *Bir meltk."* Başını iki yana salladı, kaşlarını çatmıştı. Sanki anlatmıyor, o anları tekrar yaşıyordu. Sonra bana hiç bakmadan yeniden, “Çal,” dedi.

Kafam karışmıştı. “Bilmiyorum,” diye karşılık verdim hemen. “Bilmiyorum nasıl çalacağımı. Hatırlamıyorum, Uygar.”

Beni hiç duymamış gibi, “Aklımı kaybettim,” dedi. “*Csârdâs...* Parmaklarının dünyaya getirdiği onlarca melodiden yalnızca biri, en biriciği, en yaramazı ve bir şekilde en kasvetlisi. Sahnede büyüleyiciydin, beyazlar içinde bir melektin. Bu yüzden asla sana layık olamayacağımı biliyordum.” Durdu ve omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. “Ama bana baktın,” dedi sakin bir sesle. “Kalabalığın, onca insanın arasından beni gördün. Elinle koymuşsun gibi buldun beni ve bana gülümsedin.” Yutkundu. Yutkundum. “O an inandım ben Tanrı’nın varlığına. Tam o saniye gözlerin kısılarak bana gülümsediğin için *Tanrı var ve sen de onun bir meleğisin*, dedim.” Durdu. “Çal.” Yine aynı sertlikle aynı emri vermişti.

Gözlerimin dolduğunu fark etmemiştim, kendimi beyaz elbiseyle sahnede görürken kalbime bir ağırlık çöktü. *Bu nasıl bir şey böyle?* Kulaklarım uğulduyordu. Titrek bir sesle, “Ben...” dedim ama devamını zar zor getirdim. “Bilmiyorum.” *Fakat duyuyorum. Kulağımdaki uğultu yerini, çok*

uzaklardan gelen tatlı bir melodiye bırakıyor. Artık o kadar doluyor ki gözlerim önümü bile göremiyorum, transtayım sanki ve bir melodi. ..

Kendimi gördüm ama küçüğüm, Uygarın bahsettiği anıların çok öncesi bu. Henüz küçücüğüm. Bacaklarımın arasında, boyumdan büyük bir çelloyla karanlık bir sahnenin ortasındayım. Melodi çok eski bir banttan oynatılıyormuş gibi bozuk gelse de bir şeyler çalıyorum, karşımda ise iki yetişkin dikiliyor. *Bir kadın ve bir adam.* Yüzleri silik ama siluetleri keskin, duruşlarından bile ne kadar gururlu oldukları belli.

Bir hıçkırık koptu benden, omuzlarımın sarsıldığını hissettim. *Bir halüsinasyon bu, bir şov, bir kâbus, sanrı ve bir eziyet.*

ilk defa anne ve baba kavramı bir his uyandırdı içimde, öncesinde

artık bir yetim olduğum için kaybettiklerime üzülürken şimdi hafızamda varlığını gösteren annemle babam için üzülüyordum. *Ve bu düşündüğümden de acı bir his. İçimi dağlıyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor.*

“Ailemi öldürdün,” diyebildim sadece. Gözlerimin önündeki sahne silinip, giderken annemle babamın silueti de yavaş yavaş yok oldu. Sandalyede kıpırdayıp hareket edebilsem sanki onları tutabilecekmişim gibi elimi uzatacaktım.

O ise sadece, “Çal,” dedi. Dişlerimi birbirine öyle sert bastırdım ki gerçekten de çenem kırıldı sandım ama hiçbir şey yapamayışımdan ötürü yine aynı histeriye geri döndüm. Sesler, uğultular ve imgeler birbirine karışıp bulamaç olmuştu. Onları ayırıp bir bütün yapma çabam sonucunda zihnim ancak hızlı hızlı geçen sahneleri yakalayabildi.

Küçük kızın büyüdüğünü görebiliyordum. Bazen keman çalıyordu bazen de çello ama değişmeyen tek şey her daim performansını izleyen bir ailenin karşısında dimdik, gururla dikiliyor oluşuydu.

Sonunda küçük kız yeterince büyüyünce Uygar'ın sözleri bir anlam kazandı. Spot ışıklar yüzünden gözlerimi kıssam da bir sahnede olduğumu ve vücudumu saran beyaz elbiseyi seçebiliyordum.

Ellerimin arasında aynı keman.

Ve...

Csardds.

Uygar'ın istediği gibi kemanı omzumla çenem arasına yerleştirdim. Vücudum kendiliğinden hareket ediyordu, bir kas hafızası olmalıydı. Arşeyi kaldırıp tellere dokundurduğum gibi kalbim duracak sandım ama sakın olmaya çalıştım. Arşeyi beklemeyeceğim bir şekilde hareket ettirirken zihnimde çınlayan tiz geçmişle uyumlu bir melodi çıktı ortaya. Kaşlarımı çattım çünkü çok uysal başladı melodi, öyle ki buruk hissettiriyor, kulağa fazla romantik ama kırgın geliyordu.

"Seni ilk defa gördüğümde..." dedi Uygar ama gerçek ve sanrı o kadar iç içe geçmişti ki bunu geçmişteki Uygar mı dedi yoksa şimdiki mi anlayamadım ama yine de dinledim. "Seni ilk defa sevdiğimde, dünyamın sadece karanlıktan ve kötülükten başka şeylere de sahip olabileceğini sandım. Hayatımda bir kere bile mutlu olduğumu hatırlamıyordum, Meira. Bir kere olsun güldüğümü hatırlamıyordum."

Geçmişteki Meira, bu hüzünlü melodinin arasında duraksadı ve kalabalığa doğru baktı. Orada, onca silik siluet arasında bir tek Uygar vardı sanki. Bir tek onun çehresi çizilmiş, diğerleri çizer tarafından boş bırakılmıştı.

Vc Mcira ona gülümsedi.

Ama... dedi Uygar. "Sen o gün o orkestrada..." Duraksaması gerekti tekrar. Bana bakıp gülümsediğinde ben de taklit ettim seni. Fark etmeden oldu, dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Seni dinlemeye ve mimiklerini izlemeye

o kadar dalmıştım ki gülümsemenle beraber gülümsediğimi dahi ferk edemedim.”

Uygarda gülümsedi. Karanlıkta, kalabalığın arasında dudakları kıvrılan bir adamdı şimdi. Yine yanağındaki o çizgiler açığa çıktı. *O kadar güzel kı...* Ve Mcira da öyle bir yerde durup gülümsemişti ki az sonra orkestra canlandığında sanki bu hareketi de şovun bir parçasıymış gibi göründü. Hüzünlü şarkı birden yaramaz oldu, hareketlenerek neşeli bir hal aldı. Kaşlarımı çattım ve bu hareketliliğe parmaklarımla uyum sağlamaya çalışırken saçmalamaya başladım. Parmaklarım zihnimdekilere yetişemiyor olsa da en azından ortaya bir melodi çıkıyordu, yalnızca anılarımdaki kadar pürüzsüz değildi.

“Bana gülmeyi sen öğrettin,” dedi Uygar. “Ve aynı zamanda da bir daha asla gülemeyecek olmamın tek sebebi oldun, Meira.”

Hâlâ etrafımda yürüdüğünü biliyordum, ağır adım sesleri orkestranın harekedi melodisine karışıyordu. Çok yorgundum, sadece kendimi bırakmak istiyordum ama geçmişteki Meira bir türlü durmadı, çalıyor da çalıyordu. Ancak az sonra yavaşlayabildi. *Şükürler olsun, bitecek.* Sakin ve tiz bir ses bir süre kulaklarıma çalındı.

“O gece oradan ayrılırken farklı bir adamdım, Meira. *İlk görüşte aşk* kulağa saçma geliyor fakat bana her görüşte aşk saçma gelirdi, hiçbir görüşte aşk olmazdı. *Aşk olamazdı.* Ama seninle oldu işte. Sana ansızın âşık olmuştum.” Kısa bir anlığına sessizleştiğinde, kafamda çalan melodinin sesi de alçaldı. “Sonrasında birçok kez provalarına geldim. Koltuk numaram 273. Seni en güzel açıdan, tam karşıdan izleyebildiğim en arka sıraya otururdum hep.”

Kafamda kopuk kopuk da olsa anlattıkları canlandı.

İşte orada, yüzlerce koltuktan en arkadakini seçmiş bir siluet.

“Bir amacım yoktu,” diye sürdürdü hikâyesini Uygar. “Başlarda seninle tanışmaya bile çalışmadım, sadece seni izlemek ve her şeyi unutmak istedim. Terapi gibiydin benim için. Varlığımdan haberdar olmadığın halde bana iyi geliyordun, ben de başlarda sadece buna tutunmak istedim. Böyle

de devam edebilirdi, ben sana hiç yaklaşmayabilirdim, sadece performansını izler ve çekip giderdim.”

Neden yapmadın?

“Sen farkında değildin ama beni kurtarmıştın. Karanlığıma bir ışık gibi doğmuş, bir güneş gibi aydınlatmışnn yollarımı. Beni kurtarmıştın, Meira. Bu bir ajitasyon değil. Beni öyle bir karanlıktan, öyle bir buhrandan çekip çıkarmıştın ki sana olan minnetimi ödemeye ömürler yetmezdi.”

Bedenen bu odada olsam da zihnim hâlâ o sahnedeydi. *Meiradaydı.* Ne kadar da güzel çalıyordu öyle, dokunduğu her enstrüman onda hayat buluyordu sanki. Bir parçası olmuş gibiydi Bir uzvuydu âdeta, öyle kendinden emin ama nazik kavrayışlarla dile getiriyordu ki kemanı, ona özenmeden edemedim. Bendim ama ben değildim işte.

Uygar, sanki kendi iç dünyama fazla daldığımı fark etmiş gibi boğazını hafifçe temizleyerek geri getirdi beni. “Kararımı vermiştim,” dedi. Geçmişteki silik anıların arasında gezinirken ona odaklanmak zor gelmeye başlamıştı. “Kötü biriydim ama senin için iyi olmalıydım. Seni hak etmeliydim, ne olursa olsun sana layık olmalıydım. Emindim, benim için yaratılmıştın. Sonum öyle ya da böyle seninle bitmeliydi fakat...” Duraksadı. Artık onu göremiyor, yere bakıyordum ama beni izlediğini düşündüm. “Kolay değildi.” Bunu söyleyişinde bir memnuniyetsizlik sezdim. “Kolay değildin. İlgini çekmek zordu. Sırf benim değil, kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyordun.” Derin bir nefes aldığını işittim. “Ne yapacaktım seninle?”

Ne yaptın benimle?

“Tek bir bakışın yetiyordu beni yerime mıhlamaya, oysa sen beni görmüyordun bile.” Güldü, hem de tüyler ürpertecek kadar soğuk bir tınıyla. “Ne trajikomik ama! Belki adımı bile bilmiyordun ama

ben senin için ölürdüm.” Durdu, sesindeki laubalilik değişti ve yerini ciddiyete bıraktı. “Senin için öldürürdüm, Meira.”

O bana kendisini anlatıyordu ama benim tek görebildiğim Meira’y-dı. Ailesinin yanındaydı, bazen karanlık bir ormandaydı, daha sonra yemyeşil bir çayırda, bazen güneş tepedeyken bir kuyuda ve mahzen gibi taştan duvarların arasında. *Beyaz bir elbiseyle, elinde bir kemanla, bir kelepçeyle ve kafasına doğrultulmuş bir silahla.* Hep Meira ve Meira... *Ellerinde kan, dudaklarında kan, elbisesinde kan...* Neler olup bittiğini anlayamayacağım kadar hızlı geçiyordu sahneler ama korkunç bir şeyler dönüyordu geçmişte.

Hâlâ yüzünü hiç görmediğim ama sadece birkaç saniyede zihnimde beraber büyüdüğüm ailemi, annemle babamı düşünürken bile ağlamayı kesemiyordum. Artık onları tanıyordum, iliklerime kadar hem de.

camız bedenlerini de tanıyorum.

Silah Uygar m parmaklarının arasındaydı. *Uygar silahım kaldırmış bana doğrultuyor, yerde annemle babam kanlar içinde uzanıyor ve dört yanımızda siren sesleri yankılanıyor.*

Az önce büyüdüm onlarla, birkaç saniye kadar önce. Birkaç saniyeye sığdı yıllar, ben hiçbir şey görmedim ama çok şey hissettim ve şimdi de ölüler. Onları kazandığım gibi kaybetmek, hiç bilmediğim yabancı bir hissiyat saldı yüreğime. Tam da karşımda dikilip bana bakıyorlardı. Silahın padama sesi tekrar tekrar çınlarken kulaklarımda, yere yığılıyorlardı beraber. Kalbim çok yabancı bir hisle tanıştı, kafamı çevirmem ve onların ölümünü izleyip durmamam için bana yalvardı.

Uygarın adımları ise tekrar karşımda durdu, ona bakamıyordum bile. Elimde lanetli bir cisim tutuyormuşum gibi kemanı hiddede yere bıraktım. Nefes nefeseydim, ayakkabılarını izledim bir süre ama içimdeki her bir nokta ondan kaçmak istiyordu. Hem geçmişteki Uygardan hem de şu an karşımdakinden.

Kalbim tekliyordu. Sadece acıdan ölmek mümkün müydü? Me-ira'ya acıyordum, büyüdüğünü gördüğüm o kızın sonunun benimle bittiğine inanamıyordum, bunu değiştirmek için çok geçti artık.

Uygar da acımı harmanlamak istiyormuş gibiydi.

"Senin için..." Artık susması için yalvarabilirdim ama, "Meira," diyerek isteksizliğim karşısında uyaran bir tınıyla karşımda durdu lakın ben isteksiz değil, bitiktim. Dayanamıyordum artık. O ise karşımda dizlerini kırarak eğildi, ben hâlâ aynı sandalyede oturuyordum ve karşı karşıyaydık şimdi. "Senin için herkesi ve her şeyi karşıma alırdım. Kendimi bile. Senin için bütün prensiplerimi, inançlarımı, saygımı, her şeyimi ayaklar altına alırdım." Yüzüne bakamıyordum ama inatla karşımda duruyor, omzuna doğru hafifçe düşürdüğü başını yüzümü görebileceği kadarıyla eğiyordu. "Kimsenin yüzüme gülmediği dünyada beni gülümseten kadın için kendimi bile çiğneyip geçerdim."

Ah, Meira... Tek düşünebildiğim ailem ve kaybettiğim gençliğimdi. "O halde..." derken zor tutuyordum kendimi. "Nasıl bu hale geldik?"

Duraksadı. O da kendini fâzla kaptırmış olmalıydı ki hikâyenin bir noktada kötüye gittiğini unutmuştu. Ona hatırlatmış gibi olduğumda da kaşlarını çattı. Yüzünde yine o suçlayıcı, sen ifâde belirdi. Neredeyse ters bir harekette bulunacak ve bana uzanacak sandım ama bir şey yapmadı.

"Doğru," dedi. Mesafeli geliyordu sesi. "Beni gerçekten kurtardın ama bu sefer de sen beni öldürmeye başladın." Anılarımın arasında ona zarar verdiğimi de görmek istedim ama bir mahzendeydim sanki. "Aşkın zehirliydi ve ben şişeyi sonuna kadar kafama diktim, tek bir damlasını bile boşa akıtmadım, Meira."

Dayanamıyordum. Kafam karman çormandı, titriyordum ve sanrılardan midem bulanıyordu. Bir hışımla ayağa kalktım. Eğer o an kalkmadaydım anılarımın arasına gittikçe daha da çok çekilecek ve oradan asla

ayrılamayacaktım. “Gitmek istiyorum,” dedim. Sanki günlerdir orada oturuyormuşum gibi bacaklarım uyuşmuştu, tökezleyip düşecek gibi oldum ama masaya tutundum. “Biz...” Kendi sesimi bile duyamı-yordum, panik içindeydim. “Ben... Bana nasıl böyle düşman kesilebil-din? *Ben anlamıyorum.* Anlayamıyorum!”

Uygar uyaran bir sesle, “Otur,” dedi. Ben kalktığım halde o hâlâ dizlerini kırmış bir şekilde karşımda duruyordu ama bana aşağıdan attığı bakışların korkusuna kapılamayacak kadar kendimden geçmiştim. Gözyaşlarını sicim gibi akıp, giderken önümü dahi göremiyor, panik yapıyordum. Bir kuşun kalbi gibi hızlı atan kalbimle oracıkta yığılıp kalmamak için bulabildiğim her şeyi tutuyor, bir şeyleri devirip duruyor, dengesizliğim yüzünden etrafı birbirine katıyordum.

“Daha fazla dayanamam buna,” derken sesim bana o kadar zavallı geldi ki sadece bu halime bile oturup ağlayabilirdim. Uygarın bulanık siluetini gördüm, ağır bir harekede yükselen bir canavar gibi karşımda doğruldu ve büyüdükçe büyüdü.

Yeniden, “Otur dedim, Meira,” diye buyurdu.

İğrenerek baktım ona. “Hastasın sen!” dedim. Bana doğru attığı adıma karşı ben de hemen geri çekilip başka bir şeyi daha devirdim.

“Cevaplar istemiyor muydun?” diye sordu. “Henüz eğlenceli kısımları duymadın, ihanete bile gelmedik, hâlâ önsözdeyiz.”

Dayanamazdım, isteseydim bile buna dayanamazdım. Nefes nefese, “Yalnızca gitmek istiyorum,” dedim. Düşe kalka kapıya kadar zor vardım, burayı ne olursa olsun terk etmeliydim yoksa ölecektim. Bu oda, onun sözleri, aptal keman ve üzerimdeki bu iğrenç elbise ailemin gözlerimin önünde öldürülüşünü tekrar tekrar görmeme sebep olurken nasıl dayanabilirdim bütün bunlara?

Bir zamanlar sahip olduğum ama şimdi geriye küllerinin bile kal-

madiği bir hayatın ellerimin arasından çekip koparılışını nasıl izleyebilirdim? *Sandığım kadar güçlü değilmişim, olamazmışım, şimdi değil, en azından şu an değiL Bugün benim ailem öldü.*

Zor bela kapıyı açtığımda gözyaşlarımın arasından ona baktım. Hâlâ aynı yerde duruyor, ellerini cebine sokmuş, sakin bakışlarla beni izliyordu. Delirmediyscm ve bu bir sanrı değilse eğer bana gülümse-mişti, dudakları geride tüyler ürpertici bir etki bırakarak kıvrılmıştı.

“Bana hiç bulaşmamalıydın,” diye kendince mırıldandığı sırada dehşet içerisinde soludum öfkemi.

“Aklını kaybetmişsin sen!”

“Biri yüzünden,” dedi duruşunu bozmadan.

Korkunçtu. Bu oda, geçmiş, silik anılar ve o... Her şey korkunçtu. Yanılmıştım, burası gerçekten de bir işkence odasıydı. Hem de herhangi bir fiziksel acıdan fazlasını vaat eden bir şeytan iniydi ve ona aitti.

Uygar denen o iblise!

Koşar adımlarla kendimi bu işkence odasından dışarı attım. Yan yolda enseme bir el uzanacakmış da beni o karanlık geçmişe sürükleyecekmiş gibi hissettim. Kalbim patlayacaktı sanki. Kendimi yatağa atacak vakti bile bulamadan, sırtımı dayadığım kapıdan kayarak yere oturdum.

Neyin bedelini ödüyorum ben böyle?

O

VIII

Meira Shavit.

Kimliğimde yazan buydu fakat kaybolduğum tenha bir sokakta bulduğum bir kimlik gibiydi. Bana değil de büsbütün bir yabancıya aitti sanki.

Yahudi soylu bir ailenin tek kızı.

Bir orkestrada başkemancıymışım, Uygar hayatımı benden çalmadan önce yani. Bir keman ve bir sahne de olsa sadece bana ait şeyler varmış hayatımda. Hobiler, zevkler, renkler... Belki saçlarımı belli bir şekilde yapıyordum, belki sadece elbise giyiyordum ya da rahat ayakkabılar. *Meira* diye biri vardı ve gerçekten de Meira'ydı, yarısı insandan bir zavallı değil.

Soğuk bir akşamüzeri, akşam yemeği sonrası masada, o canavarın karşısında oturuyordum. İlaçlarımı içtiğim için bir saatin dolmasını beklerken onu izliyordum. Çoktan masayı toparlamış ve bilgisayardaki işine dalmıştı. Ağır bir likörle karıştırdığı zift gibi sert bir kahve içiyordu. Bunu sürekli yapardı. Sabahları ayılmak için espressosuna biraz votka ve kahve likörü, akşamları uyumasına yardımcı olması için de biraz cin ve tonik eklerdi. Birkaç saate yatacaktı.

Bir plan var aklımda.

Beklemekten iyice sabırsızlanmaya başlamıştım. Yeterince vakit geçtiğine inanınca, "Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

Ekranda gezinen bakışları usulca kaldırdığı kolundaki saate düştü. "Gidebilirsin," dedi sonunda. O kadar gergin ve heyecanlıydım ki neredeyse masadan fırlayıp, topuklarım kıçıma vura vura oradan kaça-

©

çaktım ama sükunetimi korudum, her zamanki gibiydim. Sakin ve yavaş adımlarla merdivenleri çıktım. *Sorun yok.* Odama girdim ve koşar adımlarla yatağıma yürüdüm.

O canavarı bu gece alt edeceğim.

Geçmişime dair ilk anımı eziyetle zihnime soktuğu o günden beri tek düşünebildiğim, ondan derhal kurtulmazsam zamanla beni öldürmekten beter edeceğiydi. Sağlığımı biraz olsun geri kazanabildiğime göre harekete geçme vakti de gelmişti. Artık odağım kaçmak değil, savaşmaktı.

Ona vuracağm.

Zayıf bir anından yararlanacak ve onu yaralayacaktım lâkin Uygar öyle bir şeytandı ki evdeki herhangi bir şeyin yokluğu katiyen gözünden kaçmazdı. Dolayısıyla alt kattan ona karşı kullanabileceğim ağır bir nesne alamazdım, üst kat zaten boştu ve o işkence odasını da ki-litlemişti. Bir tek kendi odamdaki saksı vardı, içi toprak doluydu ve plastikten de olsa ağırdı.

Uygar, yapılı bir adamdı. Boyu en az 1.93 olmalıydı. Ben ise hasta ve cılızdım, pek de bir seçeneğim yoktu, öyle ya da böyle bu saksıyı kafasına yiyecek ve sesini kesecekti fakat bir diğer problem uyku ilacıydı. Beni bayıltmıyordu ama daha şimdiden uzuvlarımın uyuşmaya başladığını hissedebiliyordum ve kendimi ayık tutmam gerekiyordu. Ben de bileğimi kanatacak kadar sert bir şekilde ısırdım, kendimi acıyla uyararak ayık kalmaya çalışıyordum ve gerçekten de işe yaramıştı.

Bir esinti gibi arkamda iz bırakmadan odadan ayrıldım. Yorganın altına yastıkları akmıştım. Perde çekiliydi, yastıklardan yapılma sahte bir Meira yerimi alırken, gerçek Meira bir ruh gibi koridorda süzülüp Uygarın odasına girdi. Aşağıda ışık açıktı, Uygar geç yatardı. Odaya gelip uyuması için muhtemelen daha birkaç saat vardı fakat riske atmak istemediğim için erkenden gelmiştim. Odasına girdikten sonra kapıyı arkamdan kapadım. Perdesi aralıktı. Gökyüzü ne kadar cömert davranıyorsa artık o kadarıyla aydınlatıyordu içeriyi.

Başta her şey iyiydi. Uyku ilacına rağmen ayaktaydım, sağlamdım. Bileğimden akıp yere damlayan sıcak kan damlaları beni ayık tutuyordu

fakat bir süre sonra bu da yeterli gelmemeye başladı. Yara uyuşuyordu, alışıyordum ve kanımda ağrı kesiciler de olduğundan çabuk geçiyordu etkisi. Mecburen boştaki elimle yarayı kurcalıyor,
kendini unutturmadığından emin oluyor ve acıyla dudaklarımı dişlerken asla ses çıkarmamaya özen gösteriyordum.

Sonunda bir ses duydum. Artık kafayı yiyecektim. Merdivenleri çıktığını işittiğim gibi ayağa kalktım. Hiddede atan kalbimi sakinleştirmek zor oldu. Derin derin nefesler alarak kendime bir çekidüzen vermem gerekti. İyi hissediyordum. *Pekâlâ.* İyiydim. Adrenalin damarlarımda geziniyordu ve o an herkesi aşağıya indirebilirdim.

Merdivenler nihayet bitmişti. Nefesimi tuttum çünkü gerçekten de beni duyabileceğini düşünüyordum. O ucube herif bunu da yapabilirdi. Gözümde bir canavar gibi olduğu için nefesimi dahi ondan sakındım. Sabırsızlıkla odasına doğru gelmesini bekledim ama gelmedi, *kahretsin ki* sesler uzaklaşıyordu.

Benim odama doğru gidiyor.

Kapının açılma sesini duyunca şu kısacık hayatımda düşünebildiğim en ağır küfürleri ettim kendime. Odada olmadığımı anlayınca sürpriz saldırı da kalmayacaktı geriye. Kabak gibi yakalanacaktım ona ve sonrasında, kolumdaki yaranın enfeksiyon kapıp beni öldürmesini dileyecektim. Neyse ki içeri girmedi, sadece kontrol etti ve kapının kapanma sesi duyuldu. Adım sesleri yeniden gelmeye başladığında saksıya dört elle sarıldım. Hazırdım, öfke doluydum, bir şeyleri yakıp yıkma isteğiyle titriyordum ve ilk defa bu kadar cesur hissediyordum kendimi.

Onu öldüreceğim galiba.

Kolu indirip kapıyı yavaşça açtı. Siyahlar içinde kalan vücudunu, geniş omuzlarını dikkade izledim. Arkasından sessizce bir adım attım. Değil bir uyku ilacı, bin tanesi bile tutamazdı beni arak. Bir çılgınlık akıyordu

damarlarımda, iliklerime kadar vahşet duygusuyla titredim. Tıpkı ailemi ve bana dair her şeyi öldürdüğü gibi ben de onu öldürmek, hiç değilse kanatmak istedim ve bu da bana güç verdi.

Sonunda, elimdeki saksıyı tüm gücümle ensesine indirdim. Kulağının arkasına doğru isabet etti ki bu darbe, en güçlü insanın dahi dengesini altüst ederdi. Ne olduğunu bile anlayamamıştı. Boğuk bir inlemenin ardından Uygar'ın koca bedeni tökezleyerek yere düşecek gibi oldu, ölümcül bir afallamaydı bu. Yarı sarhoş olduğu için de toparlanacak vakti bulamadı, ben de izin vermedim zaten ve sert bir darbeyle onu yere düşürebildim. Dizlerinin üzerindeydi. Tek eliyle duvara tutundu, varla yok arasında küfrettiğini duyduğumu sandım ama kendimi fazla kaptırmıştım. Ellerimin arasındaki cinayet silahı bana inanılmaz bir özgüven vermişti.

Hayvani bir güçle bilincinin kendisini kapatma isteğine direnen adama bakarken, "Geber artık!" diye bağırıp saksıyı öfkeyle tekrar en-

sesine geçirdim ve nihayet başardım, koca bedeni öne doğru yığıldı.

Kahretsin!

Kan var mıydı bilmiyordum, önümü dahi göremiyordum. Telaş-lanmıştım, o yığılınca neredeyse ben de yığılacaktım. Hareketsizdi, yüzü yan bir şekilde zemine yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. Tedbirle ona doğru yaklaştım, her an ayağa kalkıp bana saldırabilirmiş gibiydi. Tekrar kullanmam gerekirse diye saksıyı da hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Ayağımı uzatıp onu dürttüm. Hareket etmedi, sesini dahi çıkarmadı, bir ölü gibi yerde uzanıyordu.

öldü mü yoksa?

O sırada, nefes aldığı için hareket eden omuzlarını fark ettim. Yalnızca kendinden geçmişti ve bunu görmek beni telaşa soktu. Saksıyı elimden düşürdüm ve ona dokunmamaya özen göstererek, aceleyle üzerinden geçip

ışığı açtım. Nihayet karanlığı dağıtan ışıkla beraber her şey nedeşti ve yerdeki kanı görebildim. Başından geliyordu. Yüzüstü yerde yattığı için kan, şakağının etrafında dolanıyor ve gözlerinden geçerek yerle buluşuyordu.

Onu gözümün önünden ayırmak istemesem de mecburen dışarı fırlayıp salona indim. Sandalyelerden birini, bir bıçağı ve kiler çekmecelerinden de kalın bir ipi kaptım. Dönüşte sandalyeyi merdivenlerden zar zor yukarı çıkardım, güçsüzlüğüm karşısında dehşete düşmüştüm.

Odaya girdiğimde onu aynı yerde göremeseydim hemen oracıkta ruhumu teslim ederdim ama oradaydı, bilinçsizce uzanıyordu hâlâ ve bu bana öyle bir güven verdi ki muduluktan ağlayacaktım.

Kazanıyor muyum?

Sandalyeyi bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm. Bir elimde bıçakla üzerini aramaya başladım. Telefonu pantolonunun cebindeydi, onu kollarından tutarak zar zor sırtüstü çevirdim. Hâlâ hareket yoktu, olur da küçük bir harekette bulunursa diye bıçağım hazırdı. Bu konuda ne kadar soğukkanlı olabileceğimi bilmiyordum ama olmalıydım, onu hiç düşünmeden -*bir şekilde*- bıçaklayabilmeliydim.

Telefonunu almayı başardım, şifresini bilmesem de polis dışında arayabilecek kimsem yoktu zaten fakat numarayı tuşladıktan sonra arama tuşuna basamadım. Dizlerimin üzerinde, bir elimde bıçak, diğer elimde de ekranda 155 yazan telefonla birkaç dakika öylece bekledim. Uygara bakıyordum. Gözleri kapalıydı, ciddi bir ifade vardı yüzünde. Kan alnına ve gözlerinin etrafına ince bir damar gibi yayılmıştı, kaşları baygınken bile hafifçe çatıktı.

Polisi ararsam havada kalacak onlarca soruyu düşündüm.

Meira'yı ve Uygar'ı, o beyaz elbiseyi, kurt kuzu oyununu, koltuk 273'ü, rüyamda gördüğüm o kitabı ve dahasını, daha bilmediğim on-larcasını düşündüm. Bunları öğrenemeseydim aklımı yitirirdim, acı verdiği kadar beni hayata bağlayan birkaç şeyden biriydi geçmiş. Değiştiremeyecek olsam da geleceğime onsuz devam edemezdim. Zihnim huzura kavuşmadan, sorulan cevaplanana kadar içinde olduğum bu labirent bitmeden ve bulmacanın son parçası da yerine oturmadan ileriye odaklanabilmem mümkün değildi. Geçmişe çakılıp kalacakum daima. Ben bu zincirleri kırmazsam acı döngüsü sonsuza kadar devam edecekti.

Polisi aramaktan vazgeçip telefonu kenara bıraktım ve bunun yerine, yerde yatan adamı kollarından tutup kaldırmaya çalıştım, öleceğimi sandım. Birkaç kere onunla beraber ben de yere kapaklanacaktım ki dengemi zar zor sağladım. En az on dakika onu kaldırmayı denemiştim ve her seferinde başarısız olmuştum çünkü çok ağırdı ama ben çok güçsüzdüm. Kollarım, özellikle kestiğim kolum ağrıyor ve bacaklarım titriyordu.

Nefes nefeseydim, birkaç dakika dinlenmek zorunda kaldım.

Kaç kilo bu herif ya?

Bir anda boğuk bir ses çıkarıp derin bir nefes aldı. Kendine geliyordu! Aklımı kaçıracağımı sandım. Hemen arkasına geçtim ve ecelle gelen ilahi bir güç yardımıyla kollarımı koltuk aidatından geçirip, göğsünde birleştirerek ona sıkıca sarıldım ve ancak bu şekilde onu kendimle beraber kaldırabildim. Gücüm tükenmek üzereydi. Sadece birkaç adım ötede olduğu halde onu sandalyeye oturtana kadar ecel terleri döktüm ama nihayet başarmıştım. Bıraktığım gibi kalası öne düştü ve devrilecek gibi oldu ama onu tutup sandalyeye sabitledim. Nefes alıp verişi düzeliyordu, ayılacak gibiydi. Zamana karşı yarıştığım tehlikeli bir oyundaydım. Kollarını arkaya çekip bileklerini sandalyenin arkasından birleştirdiğim sırada kıpırdandı. Titreyen ellerle büsbütün bir panik içinde ipi bileğine ve sandalyeye dolayarak sabitledim.

Tam son düğümü attığım sırada yaralı, derin bir ses acı içinde, "Meira..." diye mırıldandı ve ben az kalsın küçük dilimi yutacaktım. Korku içinde kendimi yere attım, kalçamın üzerine düşmüş ve panik içinde ondan kayarak uzaklaşmıştım.

1

Çizgili Pijamalı Çocuk (77v *Bay in the Striped Pyjatruu)* İkinci Dünya Savaşı sıracında bir Alman askerinin sekiz yaşındaki çocuğuyla, toplama kampı Ausdıwia'dcki bir Yahudi çocuğun arkadaşlığını ele alan film.

Bir kere daha bilinçsizce, “Meira,” diye mırıldadığında gözleri kapalı ve tamamen bağlı haldeydi. *Her ¡ey yolunda.* Bir sarhoş gibiydi. Doğ-

rultmakra zorlandığı kafası önüne düşüp, dururken gergin omuzları öksürüğüyle beraber sarsıldı.

Kaşlarımı çattım. Yüzünü göremiyordum çünkü ince saç tutamları önüne düşmüştü. Yerdeki bıçağı aldım ve tedbirle ayağa kalkıp karşısına geçtim. Bağlıyken bile kendimi onun yanında güvende hissetmediğimden bıçağı sıkıca kavrıyor ve ona doğrultuyordum.

Boğuk bir inleme arasında güldüğünde omuzları sarsıldı. “Ah,” diye pürüzlü, derin bir ses duyuldu. “Bunun acısını çok kötü çıkaracağım senden, Meira.”

Başını kaldırdı, saç tutamlarının arasından kanlar içindeki tehditkâr bakışları beni buldu.

Korkunçtu. Başından akan kan gözlerine dolmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Alnında biriken ter damlacıklarını ve belirginleşen damarını seçebiliyordum. Gülüyor, eğleniyor, hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu ama içten içe ne kadar sinirli olduğunu ve kendini sıktığını biliyordum, çenesi seğiriyordu.

Vücut dili bana korkunç bir hata yaptığımı söylüyordu.

Ama geri durmadım. İçimdeki korku kırıntılarını da yok edip ona yaklaştım, birkaç adım ötesinde, karşısında duruyordum şimdi. Kulağının arkasından boynuna doğru süzülen kan kurumuştu, beyaz teni üzerinde kırmızı bir dövme gibi çizilmişti sanki. Bu rahat tavırlarında, telaşa kapılmayışmda bir bityeniği vardı ve beni ölümüne rahatsız ediyordu ama kendime tekrar tekrar gücün artık benim elimde olduğunu hatırlattım, ona da bunu göstermeliydim. Telefonunu kaldırıp ona gösterdim.

“Bitti,” dedim. Bir elimde telefon, diğerinde bıçak vardı. “Ben kazandım.” Kafasını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve tam olarak toparlana-madığı için baygın duran bakışlarını bana odaklarken tek kaşı havaya kalktı. “Hâlâ yaşıyorsan bana istediğim cevapları vermeden cehennemin dibini boylamana izin vermediğim için.”

Gözlerini üzerimden ayırmadan ağır bir hareketle arkasına yaslandı. Alnı, çenesi, boynu kan içindeydi. Kendini geriye verirken göğsünü şişirdi ve boynunu hafifçe kütletti.

Bu kadar rahat oluşu dikkatimi dağıtıyordu fakat taviz vermedim, telefonu tekrar yüzüne doğru salladım. “Elbette önce hapse gireceksin, yaptıklarının bedelini pis bir hücrede çürüyerek ödeyeceksin.” Her nedense ekrana bakarken dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. “Sonra da doğrudan tahtalı köye. Bundan emin olacağım. Hayatımı

buna adayacağım hatta. Ne kadar güçlü bir adam olursan ol, seni o delikten çıkarmalarına izin vermeyeceğim, Uygar.”

Ama beni ciddiye almadı. Aksine baygın bakışlarını nihayet üzerimden çekip başını geriye attı ve gözlerini kapadı. “Polisi mi arayacaksın?” diye ilgisizce sordu.

Neydi bu kadar rahat olmasının sebebi? Sanki bir sandalyede eli kolu bağlı olan o değil de benmişim gibi davranıyordu.

Kendimden emin görünerek, “Evet,” dedim. “Ama önce seni konuşturacağım. Geçmişte yaşanan her şeyi nedenleri ve sonuçlarıyla beraber anlatacaksın bana. Tek bir soru işareti bile kalmayacak aklımda.” Bu söylediklerim onu gereğinden fazla keyiflendirmişti. Kaşlarım çatıldı. “Neden gülüyorsun?” Bıçağı tutan elim titriyordu. “Seni hayat boyu hapishanede tutacak kadar bilgiye sahibim, Uygar. Her şeyi zorla anlattırdıktan sonra seni o hücreye ukacağım, göreceksin.”

Sonunda kuruyup çadamış dudaklarını araladı. Biçimli çenesinden bir kan damlası kopup siyah gömleğine düştü. “Polisi ararsan...” dedi hiç acele etmeden. “Buradan kelepçeyle çıkarılacak tek kişi sen olursun, Meira.”

Anlamadım elbette. Bir ahmak gibi gözlerimi kırpıştırarak suratına baktım ve sonunda sadece, “Ne diyorsun sen?” diyebildim.

Gözleri açık, biçimli dudakları aralıktı. Yanağından dudaklarına ve dişlerine kadar kan içindeydi ama burada kurban olan o değil de benmişim gibi hissettirecek bir özgüvenle konuşuyordu.

“Polis tarafından aranıyorsun,” dedi sakin bir tavırla. Kafa karışıklığımı büyük bir keyifle seyrediyordu.

“Aranıyor muyum? Ne diye arasınlar ki beni?”

Bakışlarının gittikçe karanlık bir anlam kazanışına şahit oldum. Dudaklarının kenarı ürkütücü bir titremeyle kıvrıldı. “Aileni öldürme suçundan aranıyorsun,” dediğinde zamanın durduğunu sandım.

“Ne dedin?”

Çenem seğiriyor, ellerim titriyordu. Fark etmeden birkaç adım ona yaklaşmış ve tam karşısına geçmiştim bile. Gözleriyle beni takip ediyor ve yaşadığım şokun her bir ayrıntısını incelediğinden, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin oluyordu.

Çok sıradan bir vukuattan bahsediyormuş gibi basitçe, üzerine düşünmeden ve duraksamadan, “Aileni öldürdükten sonra suçu sana attım,” dedi.

Aklım karışmış, korkmaya başlamıştım ama yine de inkâr ettim. “Bu...” Güldüm sinirle. “O kadar da basit bir şey değil,” dedim ama ondan çok buna kendimi ikna etmeliydim.

Tavırları rahattı, tereddüdün zerresini taşımıyordu. Sıranı arkaya verip, iyice rahat bir pozisyon alırken, “Ara o halde,” dedi ve yeniden gözlerini kapadı. “Ben de polisler gelene kadar biraz kestireyim madem.”

Aklımı kaybedecektim. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemeden karşısında öylece kalakaldım. Dizlerim tutmuyor, ellerim titrediği için bıçağı dahi doğru düzgün kavrayamıyordum.

Ailemi öldürüp suçu bana mı atmış?

Saçmalık! Uygar ben korkayım diye, buradan ve ondan kurtuluşum olduğunu düşünmeyeyim diye yapıyor bunu! Beni manipüle ediyor, hep yaptığı gibi benimle oyun oynuyor!

Burnumu çektim, ağlamanın eşiğinde olduğumu bilmiyordum. “İnanmıyorum,” dedim. Bıçağı yere atıp telefonu açtım. “Hakkımda haberler yapılmıştır herhalde. İnterneti kontrol edeceğim. Telefonunun şifresini söyle.”

Rahat bir tavırla, “İnternette bir haber bulamazsın,” dedi. “Basına açık bir aile değildiniz. İsrail’den gelmiştiniz ve baban gizliliğinize fazlasıyla önem veriyordu. Dava da hiçbir zaman kamuoyuna açılmadı ve süreç basından gizli tutuldu.”

“Yalan söylüyorsun işte!” diye atıldım hırsla. “Polisi aramayayım diye kandırıyorsun beni!”

Ama o hiç de sırrı açığa çıkmış gibi görünmedi. Aksine sıkılmış gibiydi. “Polisi ara o zaman,” dedi.

Bu yalnızca ters psikoloji olamazdı, bir an olsun tereddüt etmemiş, ürkmemişti. Gerçekten aramamı istiyordu sanki. Günümü görmemi ve çenemi kapatmamı istiyordu belki de. Başım şu an olduğundan daha büyük bir belaya girse şüphesiz bu onu mutlu ederdi, bu nedenle de yalnızca polisi aramamı bekledi.

Kahretsin!

Kafam kazan gibiydi, içi de kusmuktan bir bulamaçla doluydu. Titreyen dizlerime daha fâzla dayanamadım. Sırtımı az öteye, duvarın kenarına dayadım ve kayarak yere çöktüm. Ailemi kaybettiğimi öğrendiğimde elimden her şeyimi aldığını düşünmüştüm onun. Ama hayır. Suçu bana atarak her şeyimi elimden almıştı meğer. Aile değerliydi, kaybı müthiş kötüydü ve üstesinden gelmesi de çok zordu, evet fakat

buradan çıkarsam yeni bir hayata bağlayamayacağım gerçeği asıl kayıptı benim için. Bütün bunlar, bu evin sınırları dışında yerim olmadığını söylüyordu bana.

Dolan gözlerim yüzünden telefon ekranını görmekte zorlanınca, yaşları elimin tersiyle aceleyle silip burnumu çektim. “Yine de telefonun şifresini söyle,” dedim küçük bir umutla.

“11273.”

Titreyen parmaklarımla telefonu açtığımda ilk işim internete girmek oldu. *Meyra Şavit* yazdım ama hiçbir şey çıkmadı.

Kafam çalışmıyordu. Düşünme yetimi kaybetmiş, beynimden vurulmuşa dönmüştüm sanki. Bir tür trans halindeydim belki de. Bacaklarımı kendime çekerek alnımı dizlerime gömmüş ve kendimi yok etmek istemiştim sadece. *Ne yapacağım şimdi?* Parmak! an m koparıp atmak istermiş gibi saçlarımın arasındaydı. Saçlanmı çekiştirirken kara kara düşünüyordum.

Kendi kendime, “Kanıdayabilirim,” diye mırıldandım. “Suçu üzerime arağını kanıdayabilirim.”

Ne yaptığını görebilmek için kafamı kaldırdım. Benim bütün dünyamı başıma yıkmamış gibi rahat görünüyordu, umurunda bile değildi onu polisle tehdit etmem. Eğer bütün o cinayederi işleyip ülkeyi ayağa kaldırmamış ve beni de polislerden bunca yıl saklayabilmişse gerçekten de güçlü biriydi

Uygar. Buna güveniyor olmalıydı çünkü polisleri arayacağımı söylememden zerre rahatsız olmadı.

“İstediğini yap,” dedi hatta. Boynu tutulmuş gibiydi. Bir sağa bir sola yatırıp duruyordu. “Her türlü buradan çıkacağım ve sen de her türlü avcuma düşeceksin.”

Yutkundum. Çenem seğiriyor ve yere bıraktığım bıçağın metal yüzeyi davetkâr bir coşkuyla parlıyordu. Gözlerimi kararsızlıkla kapadım.

“Sadece annenle babanı değil, o evde yaşayan herkesi -uşaklarına kadar- öldürdüm, Meira. Şahit olduklarından sonra yaşamalarına izin veremezdim. Ama hikayeyi bir de adliyede dinlemeye bu kadar istek-liysen ara onları.” Ama bunu yapamayacağımı çaresiz ifademde gördüğünde sırıtıp başını salladı. Ders verir nitelikte bir tavırla, “Senin güvende olduğun tek yer benim yanım,” dedi. “Seni güvende tutabilecek tek kişi benim, Meira. Şimdi bırak şu oyunu da çöz beni.”

Derin bir nefesle ciğerlerimi şişirdim. Çöktüğüm yerden aniden kalkıp, “Piç herif!” dedim. Kaşla göz arasında yerden bıçağı kaptım ve ona doğrulttum. “Senin bir sınırın yok mu hiç?”

Bıçaktan ziyade sözüme takılıp, kaşlarını çatarak sinirli bir ifadeyle bana baktı. “Dilin, Meira,” derken Öylesine ürkünç bir sükûnetle söyledi ki bunu, bıçağın sapını iki elimle sıkıca kavramış olmasaydım titreyen parmaklarımın arasından kayıp düşecekti.

“Daha ne kadar ileriye gidecektin?” diye isyan ettim. “Ya da çoktan gittin belki de! Daha neler yaptın bana? Söylesene!” Bıçağı aramızda salladım. Sinirden, çaresizlikten, üzüntüden kafayı yiyecektim. “Geçmişimi mahvettiğin gibi geleceğimi de çaldın benden!”

Bıçağın ucu onun yüzünü işaret ediyordu ama bir adım daha atmaya cesaret edemiyordum. Karanlık bakışları usulca bıçağa ve arkasında titreyen

bedene tırmandı. Tereddüdümü, ne kadar korkak olduğumu izledi.

“Beni öldürecek misin?” diye sorması çaresiz bir yakarış değildi. Aksine güçlü bir meydan okuma yatıyordu altında. “Nereye gideceksin sonra? Seni seven herkesi öldürdüm ben, Meira.”

Seni seven herkesi öldürdüm.

Bu söz beni iliklerime kadar titretmişti. Kalbim ağzımdan çıkacak sandım. *Kimsesiz,, geçmişsiz ve geleceksiz; yetim ve suçlu, hasta ve en büyük düşmanının esiri...* Belki o bıçağı oracıkta kendime saplasaydım ancak o zaman kurtulabilirdim. Gerçekti. Uygar bağü olduğu halde asıl tutsak olan bendim. Onu alt ettiğimi sandığımda bile bu çarpık sadistik oyununa yeni bir soluk eklemiştim yalnızca.

İpler yine onda. Kahretsin! Ellerinde kuklayım yalnızca.

“Nereye gideceksin?” diye sordu ısrarla. “Ne yapacaksın? Paran yok, bağlantıların yok. Dahası, Mert peşini bırakır mı sanıyorsun?” Duruşunu düzeltti, oturduğu yerde daha rahat bir pozisyon alarak bacaklarını açtı. “Bundan sonra ölmemem için dualar etmen gerekiyor, Meira. Ben yoksam sen de yok olursun.” Bütün gücün kendisinde olduğunu bilmenin ukalalığı vardı üzerinde. “Şimdi, hazır keyfim yerindeyken çöz beni,” dedi ama anık sırıtmıyordu. “Kendim kurtulursam hiç hoş şeyler yaşanmaz yoksa.”

Bıçağı tutan elim yavaş yavaş indi. Düşünmeye başladım. Dakikalar geçiyor, Uygar’ın ifadesi gittikçe daha da sertleşiyordu. Onu çözmediğim her saniye kafasında kim bilir bana karşı nasıl şeyler kuruyordu. Ateşler içindeydim, böylesi soğuk bir günde ve bir morg kadar soğuk bir odada hem de. Odada volta atıp duruyordum. Hemen aşağıdan tüfeği alıp, onu vurmakla evden defolup gitmek arasında mekik dokuyordum. Nasıl bir çıkmazdaydım böyle? Aklımı yitirmenin eşiğinde çırpınıyordum ve yakınlarda çıkış da görünmüyordu.

“Pekâlâ,” dedim sonunda. “Kararımı verdim.” Kendimden emin ve toparlanmış göründüm belki de ama tek istediğim kendimi yerlere atıp bahtsızlığıma zırlamaktı. “Seninle ne yapacağıma, bana olan biten her şeyi anlattıktan sonra karar vereceğim. Belki her şeye rağmen risk alıp seni polise vermeyi seçerim, belki de dediğin gibi seni çözerim.”

Baygın bir bakış atarak başını iki yana salladı.

“Sana hiçbir şey anlatmayacağım.”

Bıçağımı hatırladım. “Eziyet edeceğim,” dedim ama söyledikten sonra sadece fikriyle dahi yutkundum.

O ise bu söylediğime içten bir şekilde güldü. “Buyur,” dedi. Gülerken yapılı göğsü sarsılıyor, gözleri kısılıyordu. “Ama unutma, yapağın her şeyi misliyle geri ödeteceğim sana.

Ne kadar ciddi olduğunu görünce onun karşısında bir bıçağa sahip olmak dahi önemsiz gelmişti.

Bu nasıl bir çıkmaz böyle?

Dayanamayıp, “Uygar,” dedim. Ağlamanın eşiğindeydim ama çaktırmadım. “Anlaşma yapalım.” Ona yalvanyormuş gibi görünüyordum. “Tamam.” Aceleyle saçlarımı düzelttim, ellerim titriyordu. “Ailemi öldürmenin suçu bende kalabilir ama bu şekilde hayatımıza devam edemeyiz. Bir şekilde anlaşalım, ikimizin de zarar görmeyeceği ortak bir yol bulalım. O cinayet gecesine dair sağlam bir hikâye uyduralım, belki ailemi vurmak zorunda kaldığımı söyleyebilir-”

Sert bir itirazla lafımı kesip, “Kafa şişirmeyi bırak da çöz beni,” dedi. “Anlaşma yok. Unut onu.”

“Uygar!”

‘Meira!” dedi sesini yükselterek. “Hemen şimdi çöz beni de yaptıklarını görmezlikten geleyim. Ama bu saçmalığı birkaç dakika daha uzatırsan

polislere teslim etmem için yalvaracak hale getiririm seni.” Dikkatle tepkimi ölçtü. “Şimdi, çöz beni.”

Duruldum. Onun tavrı bir tokat gibi çarpıp ayıltmıştı beni. Olduğum yerde kalakaldım, sakinleştim ve seğiren çenemi kontrol altına aldım. Konuştuğumda sesim günlerdir ağlıyormuşum gibi pürüzlüydü ama guçlu görünmeye çalıştım.

“Anlaşma yoksa sonuna kadar böyle kalacaksın.” Arkamı döndüm, buradan çıkmam gerekiyordu. Kapıya varırken, “Bakalım nereye kadar dayanabileceksin, Uygar,” diye mırıldandım.

Arkamdan güldüğünü duydum.

“Ben olsam ilk teklifi kabul ederdim.”

Belki de bunu Tanrı istiyor.

Herhangi bir inancın muhakemesini yapabilecek kadar insan değildim henüz. İlkel güdüleriyle hareket eden, düşünen, hisseden bir varlıktım yalnızca ve inanç, bütün bu canlılarda olduğu gibi bende de zaruri ve iç güdüseldi. *Tanrı var ve beni cezalandırıyor,* inancının üstüne çıkamadım. *Bir gün Tanrı beni ödüllendirecektir,* düşüncesi ise umudumun kamçısıydı elbette. Bir nokta kadar yer edinemediğim şu dünyada böylesi zavallı, küçük bir yaratıktım işte ve Uygar da benim cezamdı. Bütün bunlar ilahi bir adaletti, Tanrı’nın omuriliğime indirip bütün yaşam fâaliyetimi sakat bırakuğı kırbacıydı. Yoksa nasd açıklanırdı bu felakeder silsilesi? ölüm ölümü takip etmiş, felakedere gebe hayatım akılalmaz bir eziyet döngüsüne yaşam vermiş ve ruhum bir kuklacıya kukla olmuştu.

Meira... Tanrının en sevmediği kulu olmalısın sen. Birkaç hafta önce doğmuş ve daha ilk adımlarını atamadan hem geçmişi hem de geleceği çalınmış bir zavallısın sen. Ne için bütün bunlar?

Affedilemez bir günah!

O lanet günah, o kanlı ihanet, o karanlık sır... Her neysen bütün hayatımı çaldın benden. Annemi, babamı, kariyerimi, sağlığımı, geleceğimi aldtn ben bilmeden. Sakat bıraktın beni, bu sadistin kollarının arasına kimsesiz ve çaresiz koydun. Nasıl bir günahsan bütün hayatıma mal oldun.

Meira Shavit! Uygarın seni öldürmesinden korkuyorsun. Oysa o çoktan toprağa tıkmadan canını almış senden.

Tannnın en nefret ettiği kulu olmalısın sen, Meira.

Salonda, koltuğun kenarına kıvrılmıştım. Üzerime attığım battaniyenin altından telefon ekranındaki yazıya bakıyordum: *ᵘMeyra Şavit: Aramanızla eşleşen bir sonuçyok!ⁿ*

Şömineyi yakmıştım, saat neredeyse sabahın dördüydü fâkat yukarıya hiç çıkmamıştım. Telefonda ise bakacak pek bir şey yoktu, rehberinde Mert dışında daha birçok kişi kayıtlıydı ama kim olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Kimseyle mesajlaşmıyordu, galerisi boştu, notlara da takvime de herhangi bir şey kaydetmemişti. Telefonu belli ki yalnızca iletişim amacıyla kullanıyordu.

O

Dönüp, dolaşıp yine internete girdim. Bir sene öncesinin haberlerine göz atmak istemiştim fakat arama çubuğundaki isim şimdi gözüme bir garip geldi, huzursuz hissettim kendimi.

Bir şeyler yanlış gibi. Belki farklı harflerle de yazılmış olabilir.

Arama çubuğuna bastım ve adımı *Meira Shavit* olarak düzelttim.

En azından bu sefer bir hatayla karşılaşmadım lâkin çoğu lbranice olan bir düzine alakasız sayfa ve bilgiyle karşılaştım. Fikirsizce aralarında gezindim. Hepsi alakasız siteler, haberler ve bilgilerdi.

Yalnız biri dikkatimi çekti, bir haber sitesiydi. Shavit soyadı Latince yazılmıştı ve altında siyasetçi gibi görünen iki adamın tokalaştığı bir fotoğraf vardı. Sayfanın devamında dönemin içişleri bakanıyla Benjamin Shavit adındaki bir adamın görüşmesini anlatan yazıyı okudum. Eilat Limanı ve kumaş ticaretine dair bir şeylerdi, dikkatimi tam olarak verememiştim. Tek anladığım Benjamin Shavit'in çok başanlı bir tekstil devi olduğuydu.

Benjamin Shavit.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. *Henüz kesin değil, yalnızca bir soyadı benzerliği olabilir.* Sayfadan çıkıp bu sefer de Benjamin Shavit adını arattım fakat sadece o haber vardı, her kimse kendisini gerçekten de basından gizli tutuyordu. Aynı siteye geri döndüm ve dikkade makaleyi en baştan okumaya çalıştım. İnovasyon ve Ticaretin Kesişimi: Benjamin Shavit'in Tekstil Vizyonu. İşe dair teknik, sürece dair de siyasi bilgilerdi. Benjamin hakkında bir şeyler okuyabilmek için epey altlara inmem gerekti. Orada ise tek öğrenebildiğim bu dcaret gemisine *Arig Shavit* dendiğiydi. Bunu arattığımda ise karşıma anonim bir şirket çıktı. Şu an yönetimde başka bir adam vardı ama şirketin kurucusu Benjamin Shavit olarak görünüyordu. Adına tıkladım ve bilgilerine göz attım.

<u>Benjamin Shavit</u>

Doğum: *22/06/lS>48, Eilat/İsrail* ölüm: *17/05/2013, Îstanbul/Turkiye*

Kalbimin durduğunu sandım. Bu adamın, babam olduğunu anlamıştım çünkü. O fotoğraftaki kara kaşları ve kara gözleri bana zerre benzemese de içimde bir şeyler kıpırdadı. Tarihler de konumlar da uyuştu, her şey bir yapboz parçası gibi yerine oturdu. *Benjamin Shavit benim babam.* Bu takım içindeki, aralarına akların düştüğü uzun sakallı, dinç görünen heybetli adam, benim babamdı.

Ama dahası, Benjamin Shavit 2013 yılında ölmüştü.

Biz şu an 2019 yılındaydık. Aradan altı sene geçmişti. *Altı koca sene*...

Ne ara yukarıya çıktığımı bilmiyordum. Bir alacaklı gibi kapıyı kırarcasına, açarak içeriye daldım. Uygar başını hafifçe önüne eğmiş, ifadesiz bakışlarla yeri izliyordu. Bacağını kıpırdattı ve başını kaldırmadan bana düz bir bakış attı. Bu sakin tavrı sorgulayan değil, meraldi değil, endişeli hiç değildi. Ne döndüğünü gayet de iyi bilen birinin rahatlığından geliyordu elbette.

Nefeslenip önüme düşen saçları agresif bir harekede geri ittim. "Benjamin Shavit," deyip durdum. *Babam*$_y$ demek zor geldi. O buna iüraz etmeyince de tescillendi. "2013te ölmüş. O öldükten ve sen suçu bana yıktıktan sonra buraya getirmedin mi beni? Ama sen bana..." Tekrar tekrar nefeslendim, dilim söylemeye varmıyordu. "Sen bana yaklaşık bir yıldır burada olduğumu söyledin, Uygar. Yaklaşık bir yıl ne demek? Bana bir yıl dedin!" Burnumun direği sızlıyordu. "Altı koca yıl..."

Tepkilerimi dikkatle izledi, sakin görünüyordu fakat tek ayağıyla yerde küçük ritimler tutmaya başlamıştı. Sonunda cevap vermek yerine sadece omuz silkti. *Onu gözden kaçırmışım*$_y$ der gibi, önemsiz bir meseleymiş gibi.

"Bir şey söyle!"

Oturduğu yerden yavaş yavaş kafayı yeme serüvenimi izliyordu.

"Doğru. Benjamin altı yıl önce öldü ama sen yalnızca dört yıldır benimlesin."

Dört ytl bu sadist adamla yaşamışım.

Kendimi toparlamaya çalıştım.

"O iki yıl neredeydim?"

"Amcanla birlikteydin," dedi. "Ailen öldükten sonra seni yanına aldı. Seni hem medyadan hem de benden korumaya çalışıyordu.

Yalnızca *amca* kelimesine dikkat edebilmiştim. Amcam mı? Bunun düşüncesi içimde garip bir his doğurdu ama nasıl hissettirdiğini tarif edemezdim. Sondaki aitlik ekinin etkisiydi bu. *Benim* bir amcam olması, ailemden biri olması... Hevesle, "Amcam mı var?" diye sordum.

"Vardı," diye düzeltti beni. Aramızda bir sessizlik oluştu. Kafamda canlanan bir figür daha yerdeydi şimdi, geçmişteki bir mezarlıktaydı.

"Elbette..." diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Onu da öldürdün."

Çok kayıtsız görünüyordu. Omuz silkti. Gözlerimin içine baka baka, "Sinir bozucu bir herifti," dedi. Sonra sanki bana verdiği sebep yeterli değilmiş de beni ikna etmesi ve haklılığını kanıtlaması gereki-

yormuş gibi, "Ve kötü kokuyordu," diye ekledi. Sanki şimdi söylediğini kabullenecek, *baştan deseydinya*$_{y}$ diyecektim.

Sızlayan burnumu tutup sıktım, gözlerimi kapamam ve kendime birkaç saniye vermem gerekti.

"Sadece beni korumaya çalışıyordu."

"Ve başarısız oldu," dedi hiç lafı dolandırmadan.

"Benden..." Duraksadım, ona bakmak zor geliyordu. "Benden nasıl bu kadar nefret ediyor olabilirsin?"

Sustu. Bu sessizliği, istediği bilgiyi istediğinde verip sonra da geri çekilmesi, karşımda bağlıyken bile her şeyi onun yönetmesi... Deli ediyordu beni ve ne yaptığının gayet de farkındaydı.

İyice çıldırmamak için nefeslendim.

"Ailemden başka biri var mı? Başka bir akrabam belki?"

“Hayır,” dedi.

“Yalan. Nasıl hiç akrabam olmaz?”

“Baban pek isyankâr bir çocukmuş, annenle gizlice evlenmiş. Sizi kimse sevmezdi, Meira.”

Kendinden emin duruşu ve her şeyi bilen kibirli ifadesinin altında nice sırlar yattığına inanmakta ve bunu gözlerinin içine bakarsam ifşa edebileceğimi sanmaktaydım. “Aileme dair benden bir şeyler saklıyorsun,” dedim ve buna neredeyse emindim. “Nedir o? Beni yanlış bilgilerle yanıltmaya mı çalışıyorsun yoksa? Zaten hatırlamıyorum diye bol keseden sallıyorsun belki de.” *Sıfır tepki.* “Konuş. Artık burada söz sahibi değilsin, Uygar,” derken buna ondan çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum sanki. “Sen bağlısın o sandalyeye, ben değil.”

“Merak etme,” diye mırıldandı. “Sana da sıra gelecek.”

Kaşlarımı çattım.

“Sıra bana falan gelmeyecek, buradan ancak ölün çıkar.”

Uygar’ ın ifadesinin donuklaşmasını anbean izledim. Elleri arkasında bağlı olduğundan gövdesini mümkün olduğunca öne doğru eğip bana bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. Bunu yavaşça ve göz kontağını asla koparmadan yaptığı için bir anlığına ona kapılmış, öylece izlemiştim.

Yeterince yaklaştığında, “Benim ölüm bile rahat bırakmaz seni, Meira,” diye fısıldaması tüylerimi diken diken etti. O gözleri, o hastalıklı bakışları, kendini kastığı için gerilen kasları ve belirginleşen damarları... Vahşi bir yaratık gibi salınacağı anı kolluyor ve dişlerini avına geçirmek için sabırsızlanıyordu sanki.

O an bacaklarıyla birden yere vurduğunda sandalye hareketlendi ve

bu ani hareket az kalsın bana kalp krizi geçirtecekti. Bıçağı korkuyla elimden düşürdüm ve geriye doğru yalpaladım.

Patronluk taslayarak hevesini aldığına göre çöz artık şu siktiğimin iplerini.

Kalbimi tutuyor ve derin derin nefesler alıyordum.

“Sen ne kadar alçak bir iblissin böyle!”

Sadığıma şaşırır gibi oldu.

“Ne kadar alçalabileceğin^ daha görmedin bile.”

Yüzümü buruşturdum. “Ne kadar?” diye sordum. “Nereye kadar?”

Başını yana yatırdığında ve bana öyle, kana susamış bir yaratık gibi baktığında cevabını da vermiş oldu aslında. *Sonuna kadar.*

O noktada yakasına yapışmak istedim ama korkumu yuttum. Titreyen ellerimi yumruk yapıp, “Demek bir limitin yok,” diye mırıldandım fakat devamı emrivaki ve kendimi yitirdiğim yüksek bir ses tonuyla çıktı benden. “O halde benim de olmayacak. Aileme yaptıkların, beni koyduğun şu haller, başıma yıktığın onca bela ve benden aldığın onca sene! Seni mahvedeceğim! Duydun mu beni?”

Göz kontağım bozmadı, geniş omuzları oynadı ve meydan okuyan bir ifâde belirdi yüzünde, geri adım atmayacaktı.

Aklımı yitirecektim. *Ona nasıl zarar verebilirim? Az* önce yere düşürdüğüm bıçağın keskin yüzeyi gözümü aldı. Oradaydı, metal bir eziyet makinesi. Hiç düşünmeden bıçağı kaptım ve bu sefer gerçekten de kullanma amacıyla Uygar’a doğrulttum. *Onun canını nasıl yakabilirim?*

Ona doğru yaklaştığımda bir kaşı merakla yukarıya kalktı, önüne geçip eğildiğim vakit gözleri beni takip etti, direnmedi ve neredeyse koparmak istercesine bir hiddetle gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayışımı izledi.

Henüz düğmeleri yanlamış, teninin küçük bir kısmını gözler önüne sermiştim. Sırıttığını gördüm goz ucuyla ama samimiyetin zerresi yoktu

orada.

“Bunun için beni bağlamana gerek yoktu.”

“Kes sesini,” diye uyardım onu sertçe. Düğmeler bitmişti. Siyah gömleğini çekiştirerek, iki yana açıp sert ve biçimli gövdesini ortaya çıkardım. Oradaydı. Kalbinin olduğu yerde, göğüs kasının biraz altındaydı kurşun izi.

Benim onu vurduğumu söylediği o kalp yarası tam da karşımdaydı.

Yarayı gördüğümde olmayı umduğum kadar soğukkanlı davranamadım. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim yaşayan bir canlıda

ölümcül bir yara açtığımın kanıtıyla yüzleşmiştim ve bu, tüylerimi diken diken etti, iki açıdan da çok korkunçtu onu vurmam: Birincisi, az daha bir canlının yaşamına son verebilecek olduğum gerçeğiydi. İkincisi ise Uygar’ın beni nasıl o noktaya getirebildiğiydi.

Bana ne yapmıştı da az daha beni bir katile çevirmişti? İşler nasıl bu kadar sarpa sarmıştı? Nasıl delirtmiştik birbirimizi bu denli?

Ama toparlandım, kendime defalarca kez bunu hak ettiğini söyleyerek asıl amacıma odaklandım, özellikle orayı, onda açtığım ve halâ bedelini ödediğim o meşhur yarayı hedef almak istedim. Çöktüğüm yerden kalktım. Dip dibeydik, dizlerim geceliğimin altından onun dizlerine değecekti. Bıçağı kaldırdım ve göğsüne doğrulttum, sivri ucu yaraya değmek üzereydi.

Onu silahla vurduğum ve düşman kesildiğimiz o nokta... Bu hikâyenin başlama sebebiydi bu yara ve tekrar deşebileceğimi gösteriyordum ona.

Bıçağı takip eden bakışları, sivri ucu kalbine dokunduğunda duraksadı, birkaç saniyeliğine öylece kaldı. Bu sessizlik, bu sakin olduğunun illüzyonu bıçağın kabzasındaki kavrayışıma tereddüt saldı, ellerim titreyecek gibi oldu ama istifimi bozmadım. Burada gücün kimde olduğunu, kimin aynı

yaralan tekrar açabileceğini ona hatırlatmak ve konuşması için nihai motivasyonu ona bizzat sağlamak istemiştim.

Fakat aynı bakışlar rahatsız edici bir yavaşlıkla üzerime tırmanıp, gözlerimde durunca içimdeki cesarete dair her şeyin bedenimi terk etmeye başlayışını hissettim. Vücut dilinde, bakışlarının derinliğinde ve irislerini katrana boyayan o karanlık esaretin hiddetinde çok yanlış bir karşılık verdiğimin sinyallerini görebiliyordum ama az sonra ürkütücü bir gülümsemeyle çehresi aydınlandı.

Dudakları oynadı. “Geçmemen gereken ne kadar sınır varsa itinayla buluyor ve geçiyorsun, Meira,” diye yorgun bir sesle mırıldandığı vakit kabzayı daha da sıkı kavradım.

Ne kadar zor olsa da onu görmezlikten gelmeliydim. “Bu kadar oyun yeter, Uygar,” dedim ve bıçağın varlığını hatırlatmak maksadıyla hafifçe ucunu bastırdım. “Konuşmak zorundasın. Daha fazla bu oyuna devam edemem. Sınırıma dayandım artık.”

Başını iki yana salladı. “Sınırına daha çok var,” dedi. “Bu yaşadığın günleri mumla aratacağım sana.”

Gözlerindeki o kararlılığa karşı net bir duruş sergilemek zordu. Psi-

kolojik bir savaş vardı aramızda, silahlarımız ise bakışlardı. Felaketti ama dayandım.

‘En baştan...” dedim. “En temelden öğrenmek istiyorum her şeyi. Senden başlayacağız hatta. Kimsin sen? Tam adın ne?” İlgisiz göründü yeniden, sanki bunu normalde de sorabileceğimi düşünüyor gibiydi, “Sadece cevapla!”

Beni hiç uğraştırmadan, “Uygar Karşah,” diye yanıtladı.

Karaşah diye anlayıp, “Karaşah mı?” dedim fakat beni sert bir tınıyla, “Karşah,” diye düzeltti.

“Karşah. Uygar Karşah.”

Baş düşmanımın tam adı buydu.

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi dokuz.”

“Ben kaç yaşındayım?”

“Yirmi beş.” Kısa bir duraksamadan sonra, “Burcun Boğa,” dedi dalga geçer gibi. “En sevdiğin renk yeşil ve uğurlu sayın yüz yedi.”

Kafam karışmıştı bir anlığına. “Yüz yedi mi?” diye sorduğumda omuz silkti ama sanki altında bir ima yatıyor gibiydi. Onun akıl oyunlarıyla vakit kaybetmek istemedim. “Mesleğin ne? Nereden geliyor bunca para?”

Duru bakışları cevabına vereceğim tepkiyi dikkade ölçmek ister gibi itinayla bana kilitlendi. “Savcıyım,” dedi Uygar.

Bir torbacıyım, uyuşturucu baronuyum, çete üyesiyim, demesini beklediğim için bu cevabı karşısında yaklaşık koca bir dakika boyunca suratına baktım. “Savcı mı? Sen savcısın, öyle mi?” Şaşkındım. İnanmadım. “İşe hiç gitmiyorsun ama,” diye itirazda bulundum, bütün bunların ondan kaçıp adalete güvenmeyi seçersem diye ortaya atılmış bir blöf olduğunu düşündüm.

Ama o rahat görünüyordu.

“Kaza geçirdiğin için seninle ilgilenmeyi seçtim ve bir süreliğine savcılığa ara verdim.”

Kahretsin!

Polisle korkutmam onu neden telaşlandırmadı, şimdi daha iyi anlıyordum.

“O halde...” dedim. Kelimeleri toparlamaya çalışıyordum kafamda. “Ailemi öldürme suçunu bir savcı olduğun için benim üstüme yıkabildin. Bu kadar paraya ve güce sahip olduğun için seninle baş edemedik.”

Gözlerimin içine bakıp gülümsedi, dudaklarının kenarında yine art

arda o çizgiler belirdi. “Evet,” dedi. “Ama yine de kolay olmadı. Sen...” Bende bir şey arıyormuş gibi gözleri yüzümde dolanırken kaşları çatıldı. “Sen her zaman zorsun, Meira.”

Bıçağın ucu kalbinin üzerinde hâlâ tehditkâr bir imayla duruyordu.

“Benimle tanıştın, bana âşıkold-”

“Maalesef,” diye böldü beni ama görmezlikten geldim.

“Aramız bir sebeple bozulmuş ve birbirimize düşman kesilmişiz,” diye devam ettim. “Ne yaptım sana tam olarak?” öylece durdu, beni izledi. Sonra biraz daha izledi. Sessizdi ve bu hali beni rahatsız etti. “Hadi,” dedim sertçe. “Anlat artık her şeyi. Başka çaren yok zaten. Ne diye ikimize de eziyet ediyorsun?”

Beni ve söylediklerimi umursamıyor, göğsüne dayalı bıçağı görmezlikten gelebiliyordu. Sinirlerim bozulmuştu ama sükûnetimi korumaya çalışarak, “Uygar,” diye onu uyarmaya yeltendim. Sesim çıkmayınca da bıçağı kurşun yarasına iyice basardım. Bıçağın derisine batması, rahatsız edici bir hissiyat yayıyordu içime.

Bu tavrıma oturduğu yerden ters bir bakış attı, sabrının sınırlarında bir yerlerde olduğunu seçebiliyordum.

“Sesin ne kadar yüksek çıkarsa çıksın yine de titriyor, Meira. Pişman olacağın şeyler yapıyorsun.”

Sakindim. Hedefini birkaç santimle şaşırmış bıçağı hareket ettirdim, kabzasını daha büyük bir özgüvenle kavrıyordum şimdi. Ucunu kurşun izine doğrulttum ve bu sefer gerçekten bastırdım. Ucu birkaç santim girecek ve koyu bir kan damlası beyaz teninde süzülüp karın kaslarına doğru akacak kadar sapladım bıçağı. Kendini kasa, omuz kasları gerildi fakat hareket etmedi. Bıçak deriyi, kasları delip yeterince derine girdikten sonra durdum ama ucunu çıkarmadım, o şekilde bırakıp ifadesine baktım.

Yutkunduğunu gördüm. Belirgin âdemelması inip çıktı fakat bu korku ya da acı belirtisi değildi, bastırdığı vahşetin habercisiydi. Gözlerimin içine bakıyordu. Bir an olsun odağını şaşırmadan, gözlerini kırpmadan siyah kirpiklerinin çevrelediği kısık, donuk bakışlarla beni izliyordu.

“Ne yaptım sana?” diye sorarken hâlâ sakindim.

Çenesi kaskatı kesilmiş, boynundaki damar belirginleşmişti.

“Senin bana ne yaptığını değil, bundan sonra benim sana ne yapa-

v I *• •• X *M* • M

cağımı duşun, Meira.

Neredeyse ruhsuz bir karşılık olarak, bıçağı sapladığım yerde dön-

Si*çr*

dürerek yavaşça deşmeye başladım. Bastırdığı dudaklarının arasından boğuk bir inleme koptu.

“Neden düşman kesildik birbirimize?”

Başını omzuna doğru hafifçe eğerek bana alttan bir bakış attı. Puslu bir ifadesi vardı. Acıyla değil de öfkeyle yoğrulmuştu ve tek odağı, tek hedefi, tek nefreti bendim. Hâlâ konuşmuyordu, konuşmayacaktı da. Biliyordum ama yine de durmadım, bıçağı daha da derine sapladım ve oymaya devam ettim.

Başını eğmesine de izin vermedim, boştaki elimi saçlarının arasına daldırıp kafasını kaldırdım ve üzerine eğildim. Bu hareketin beni afallatacağını düşünmemiştim.

Kan akıyordu ondan. Başta odanın loş ambiyansından ötürü görüşüm parazidendi sandım ama gerçeklik algımı yitirmeye başladığımı çok geç fark ettim.

Parazitlenmeler...

Ve kan. Kan... Yaşam suyu süzülüyorparmaklartmın arasından.

Dört bir tarafım, duvarlar, yer ve tavan, hepsi bir hamurmuş gibi yoğruluyor, birbirine geçerek evriliyor ve soyut bir mekâna, yabancı bir tablodan çıkma belirsiz karanlık bir zindana dönüşüyor. Zihnim mi burası? Evim mi? Bir çığlık duyduğumu sanıyorum, bir kıza ait olabilecek kadar tiz. Parmaklarımda saçlar hissediyorum.*

Geri çekilip bakışlarımı aşağıya indiriyorum. Orada, sandalyede oturan, kollan bağlı ve acı çeken bir Uygar görmeyi bekliyorum ama farklı bir simayla karşılaşıyorum. Gencecik bir kız, masmavi gözler, kumral dalgalı saçlar ve aydan beyaz nurlu bir çehre. Yalnız kana bulanmış güzelliği, yanaklanna kızıllık sürülmüş.

Benim elimde ise bir bıçak, sonuna kadar saplanmış kızın boğazına. Kan ikimizin arasından bir nehir gibi süzülüyor aşağılara. Ten rengi ölü beyazı olan genç kızın ince dudaklan, son sözlerini söyleme niyetiyle aralanmış ama öyle de aralık kalmış. İfadesi donuk, son bir nefesi zar zor çekebilmiş ciğerlerine. Elleri ellerimde. Bıçağı tutan elime tutunmuş beni durdurmak ister gibi ama çok geç kalmış, bıçak çoktan boğazını deşip geçmiş bile. Diğer elim ise saçlarında, saçlarının arasına daldırıp kavramışım sıkıca ve başını kaldırmak için çekmiş, boğazını açığa çıkarmışım.

ölüyor, hem de benim ellerimin arasında. Benim karşımda. Dizleri üzerinde, hayatı için yalvaran zavallı bir ifadeyle, beyhude bir çabayla. O kim? Neden ellerimin arasında can veriyor?

Geriye gidiyorum. Her şey film sahnesi gibi. Anlamıyorum. Sanki biri filmi ileri ve geri sarıp duruyor ama ekran çok küçük, çok eski, kareler silik ve bazen de renksiz. Onlarca ses duyuyorum, hızlı hızlı geçiyor sahneler. Her yerden sesler geliyor: Gülüşmeler, ağlamalar, çığlık sesleri, bağrış çağrış, kırıl'-ma sesleri, kulakları sağır edecek bir firen, çirkin bir küjur, tatlı bir iltifat... Hepsi apayrı yerlerden kopup geliyor ve ben hiçbirini anlayamıyorum.

Kız nerede?

Kanlar içerisindeki o kız nerede?

İşık büzmeleri gözümü alıyor. Uzaklardan tatlı bir melodi çalmıyor kulağıma, karşımda ise bir siluet var ve şekillenmesi biraz zaman alıyor. Gözlerim alışınca Uygar beliriyor orada.

"Adım Uygar," diyor, karşımda yükselen bedenin sahibi.

"Ama adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun, " diyorum ona şakayla karışık.

Kaşlarını çatıyor, yüzünde sert bir ifade var.

"Beni tanıyor musun?"

"Seni herkes tanıyor. "

Çok hızlı gelişiyor, takip edemiyorum. Elimi kaldırmaya yelteniyorum, parmaklarımı uzatsam tutabileceğimi sanıyorum ama bulamaca dönmüş anıların arasında yalnızca oradan oraya savruluyorum.

Bir tiyatrodayız.

Sonra da kuytu bir köşede.

Bazen yemyeşil bir ormanda.

Geniş bir odada, koltukta, kitaplığın karşısında.

Uygar'ın elinde bir kitap, sayfalan karıştırmaya devam ediyor. Yeşil kapağını görebiliyorum, tamdık geliyor. Hemen yanında ise kırmızı, başka bir kitap daha var. Aralanndaki zıtlığı görünce kaşlan çatılıyor.

"Bu kitap ne anlatıyor?"diye soruyor merakla. "Oldukça seviyor olmalısın. Her yerini işaretlemişsin. "

"Irk ve etnik ilişkiler sosyolojisi üzerine eski bir kitap. "

"Tarihi ve siyaset bilimini çok seviyorsun anlaşılan. "

"Çok. "

Mekân yeniden değişiyor. İki taraftan da sıralı ağaçlar hızlı hızlı geçiyor. Gecenin bir körü ormanlık bir alandayız, bir arabadayız, tozu toprağı birbirine katıyoruz. Uykulu ve yorgun görünüyorum, başımı cama yaslamışım, Uygar sürücü koltuğundan başını çevirip arada bana bakıyor.

Az sonra ağaçlar seyrekleşiyor, büyük bir ev görüyorum uzakta ama seçemiyorum. Uygar, "Burası mı evin?" diye soruyor.

Moralim oldukça bozuk. "Evet, "diye mırıldanıyorum ve sonradan sessizce ekliyorum: "Maalesef..."

Sahne tekrar değişiyor. Başka bir yerde başka bir zamanda sarhoşum ve adımlarım dengesiz. Uygarın kollarının arasındayım. Beni o yürütüyor. Başım omzuna anca değiyor, yaslanmışım ona. HuzursuzJanarak, 'Bu yüzden içmemelisin, " diye mırıldanıyor. "Ne düşünüyordun? Ya ben olmasaydım orada?" Odunsu, derimsi ve eski bir koku gibi onun

kokusu, ilahi bir uyum içinde, güçlü ve sakin, tıpkı onun gibi. Sadece kokusuyla bile kendimi güvende hissediyorum.

Bakışlarım yere kayıyor, siyah topuklu botlarımı görüyorum. Islak asfalt üzerinde birbiri ardına attığım dengesiz adımlar tok sesler çıkarırken yer kayıyor, dokusu, şekli değişiyor, ahşaptan cilalı bir parkeye dönüşüyor. Ayakkabılarım ise siyah bir topuklu. Ucunda küçük, zarif bir kurdele var.

Başımı kaldırıyorum. Başta spot ışıklar gözlerimi alıyor, seçemiyorum etraf ama az sonra bir sahnede olduğumu görüyorum. Seyirci koltuklarının büyük bir kısmı boş, en arka sıradan karanlık içinde bir siluet burayı izliyor ama çok dikkat etmiyorum. Arkamda bir orkestra, karşımda bir orkestra şefi, bir öğretmen. İnce pala bıyıklarıyla orta yaşlarda, zayıf, titrek bir adam.

Kollarını kaldırıyor sevinçle. "Harika!" diyor coşku içinde. "Siz ikiniz birer tanrıça gibisiniz!"

Kaşlarımı çatıyorum kafa karışıklığıyla. Yalnız olduğumu sanırken, başımı çevirip yanıma bakıyor ve orada bir kız görüyorum. Tıpkı benim gibi beyaz bir elbise giymiş. Benden biraz daha kısa, biraz daha kilolu, saçları benimkinden koyu ve mavi bakışları canlı, gözleri sürmeli.

Bu o kız. Kanlar içindeki genç kız.

"öykü?"diye sesleniyorum ona.

Başım ağır bir hareketle bana doğru çeviriyor. Kocaman bir gülümseme yüzünde yer edinirken ani bir sahne geçişiyle o gülümseyiş dehşet ifadesine dönüşüyor. Başa dönüyoruz O yeniden dizlerinin üzerinde, ben ise karşısında duruyorum ve elimdeki bıçağı boğazına saplıyorum. Panikle bıçağı boğazından çektiğimde, kuruyup çatlamış dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi titreşiyor ama boğazından gelen kesik bir hırtltıyla bedeni daha fazla dengesini koruyamayarak yere yığlıyor. Korkuyla geriye doğru kaçıyorum. Kanlar içinde. Kan... Yaşam suyu süzülüyor parmaklarımın arasından.

insan öldüren bir insan.

Başkasının verdiği nefesi kendisi alıyor.

Tanrıcılık oynayacak kadar da günahkâr.

Lilith...

Bütün kötülüklerin anası.

Sen başlattın bu savaşı.

Nefes nefeseydim, yere yığılacağım zannettim fakat çoktandır yerde olduğumu çok geç fark ettim.

“O kim?” diye mırıldanıp duruyordum ama kendi sesimi bile hıçkırmaktan duyamıyordum. Yeterince nefes alamıyordum.

“O kız... Kimdi?” diyecek oldum yeniden fakat bu sefer cevap bir yerlerden kopup kendi geldi.

“öykü,” dedi geçmişten birileri.

“öykü,” deyip durmaya başladım ben de. Transta olmalıydım, ne yaptığımın farkında değildim, sadece bedenimin deli gibi titrediğini biliyordum, “öykü kim? öykü kim? Kim o? Ben mi? Ben mi öldürdüm?” Kanlar içindeki parmaklarıma baktım belki onuncu kez. “öy-ku yü ben mi öldürdüm? Neden?”

Uygar’ın ayaklarının dibinde, yerdeydim. O ise hâlâ aynı sandalyede oturuyor ve bacaklarının ardında yükselen heybedi bedeniyle bir dağ gibi karşımda dikiliyordu. Ruhsuzdu gözleri, zerre acımıyordu bana. Zihnimde ne döndüğünden, iç dünyamdan, sanrılarımdan haberdarmış hatta az önce benimle izlemiş gibiydi.

Bu görüntü beni iliklerime kadar ürperttiğinde kendimi birden çektim, geri geri kayarak ondan uzaklaştım. Sırtım soğuk duvara temas edince kendimi bütün gücümle bastırdım, dizlerimi kendime doğru çektim, hummaya tutulmuş gibi titriyordum.

Uygar bu halimden memnundu, bana üstten bakan kibirli bakışlarını gözlerime kenetledi. “Bu yüzden tek seferde anlatıp acını bitirmiyorum, Meira. Zamana yayıyorum. Kayıp bir geçmişin sonuçları kaldı geriye. Muhakemesini yapabileceğin, kendini haklı çıkaracak argümanlar bulabileceğin, zamanla acısını dindirebileceğin bir fırsatın da olmayacak.” Duraksadı, yüzümde şekillenen dehşeti inceledi ilgiyle. “Kendin keşfedeceksin,” dedi soğuk bir sesle. “Kendin birleştireceksin parçaları ve her seferinde acı çekeceksin. Hatırladıkça, hatırlatıldıkça, tetiklendikçe mahvolacaksın.”

Daha fazla burada kalamazdım, dizlerim titrese de duvardan destek alarak ayağa kalktım. İçimde garip, yabancı bir his vardı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kafamda ise dönüp dolaşan tek bir cümle vardı ve o da yalnızca üç kelimeden oluşuyordu:

Kimsin sen, *Meira?*

Kendi aklımda, kendimi bininci defa kaybedişimdi bu.

Hiçbir çıkışa varamadığım bininci karanlık labirentimdi. Her şey delilik, geçmiş zehirli, anılar çarpık, gerçekler yalan ve yalanlar da bir o kadar gerçekçiydi. Altüst olmuş dünyamda ayak basabileceğim sağlam tek bir zemin kalmamıştı bana.

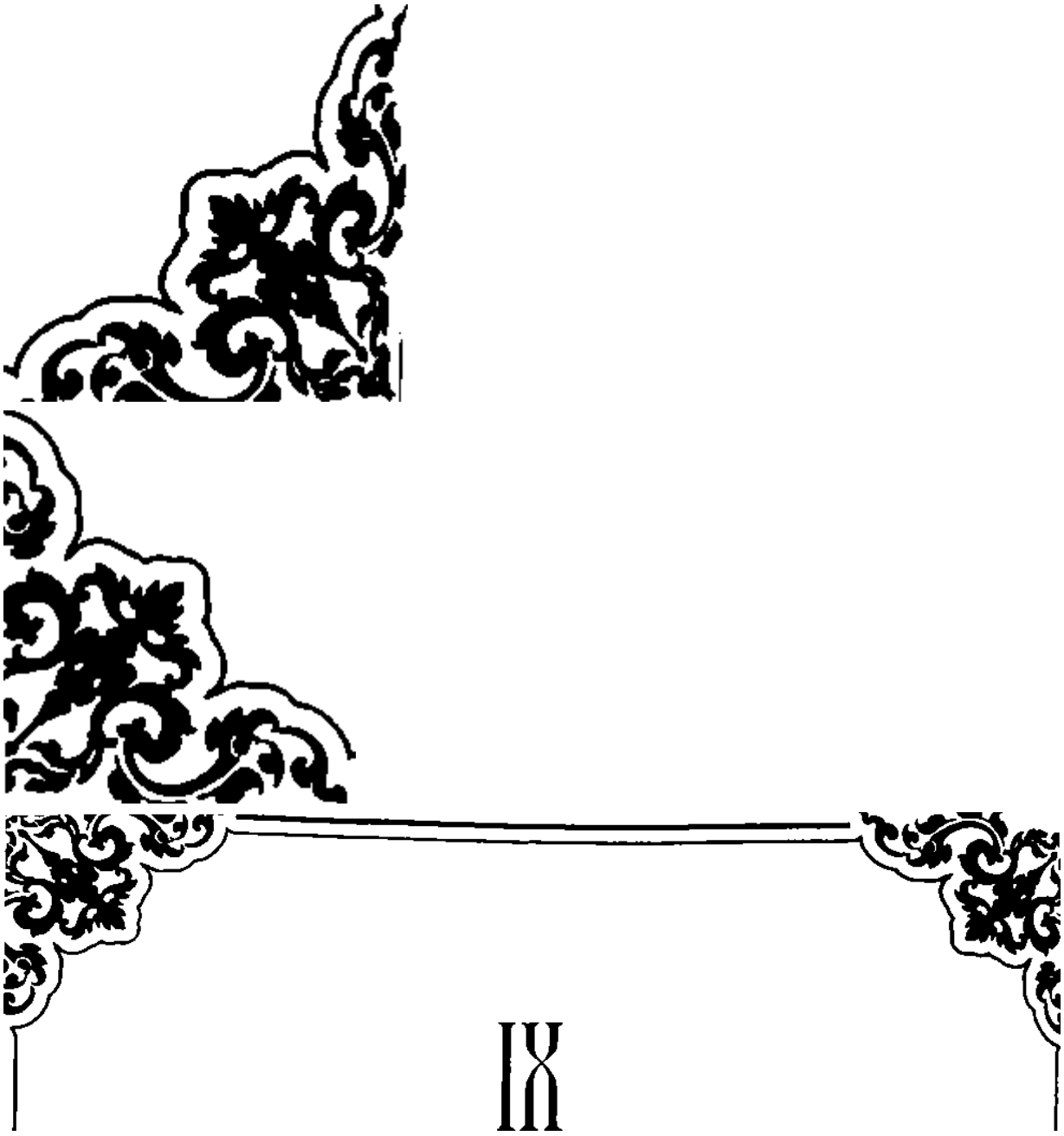
Sen başlattın bu savaşı, Meira.

Kendimi suçlamalarım da başa belaydı. O kızcağızı öldürüşüm kendimi haklı gördüğüm bu davayı da sarsmıştı artık. *îlk kurşunu attığında, ilk kanı sen dökmüş oldun.* Ben kendi kıyametimi kendim mi yaratmıştım yoksa?

Ne sebeple birine kıydım ben? Diğerinin de hançeri kalbine... *Ah, Meira! Ne yaptın sen böyle?*

İnsanlığa dönmem saatler sürdü. Şömine başında pinekleyerek katimdakileri boşaltmam ve savaşacak gücü bulamazsam bir zavallı gibi öleceğimi kendime defalarca kez hatırlatıp aklımı başıma almam gerekti.

Kalk ayağa, Meira. Daha bitmedi bu savaş.

IX

Aklımı dağıtmak ve düşüncelerimden biraz olsun uzaklaşabilmek için önce bir sandviç yaptım, bir bardak suyla tepsiye koydum ve ardından sabahın köründe kilitli odaya gittim. Anahtarı Uygar'ın yastığının altında bulmuştum. Hiç ses çıkarmadı. Tepsiyi komodinine koyup, anahtarla beraber odadan çıkarken başını bile kaldırmadı. Aynı kapının önüne geçtim, kalbimin sesi yankılanıyordu koca evde. Kapıyı açtığımda, içeride açık bırakılan bir pencereden esen soğuk esintinin ruhumu da içimden söküp götürdüğünü sandım. Rüzgâr, o gün çaldığım melodiyi ormandaki bir orkestradan kulağıma taşıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Hayatımda bir daha keman görmek istediğimden bile emin değildim. Cehennemin dibine gidebilirdi *Csdrdds.*

Cesaretimi toplayıp içeri geçtim. Eski tarz avizenin kristallerinde kırılıp dağılan ışık, yer yer renkli düşüyordu duvarlara. Rüyamdaki kitabı ve Uygar'ın günlüğü bulmalıydım. Girişte, sol kısımda duvar boyunca uzanan büyük bir kitaplık vardı, en barizi o olduğundan önce kitaplığa gittim. Kitaplık, İbranice ve Almanca çoğunlukta olmak üzere, Latince ve Türkçe de dahil yüzlerce kitapla doluydu ama aradığımı bulamadım.

Dolaptı kitaplığın alt kapağını açtım, nedense orada bir kasa göreceğimi biliyordum. Kasanın şifresi telefonda olduğu gibi 11273 değildi, ikimizin doğum tarihini denedim ama işe yaramadı. Muhtemelen ilaçlarla Uygar'ın günlüğü bu kasadaydı. Rüyamdaki kitabın da burada olma ihtimalinden çekindim ve küçük keşfimden elim boş çıkacağımı düşünerek hayal kırıklığıyla eğildiğim yerden doğruldum. Yine de kitapları bu sefer elime alarak ve isimlerine bakarak tek tek incelemeye başladım.

nosn: notan w*? 'uns[1]? wmnn ınsıynıvi: otun sıruntt'p'n nvro 1834-1878-

sıy nimm

Bazıları "*Die Ideen sterben nicht*" gibi siyaset ve politikaya dair onlarca Almanca ve Türkçe kitaptı. Bilim ve felsefe için İngilizce kaynaklarla Karl

Ludwig Schemann, Dietrich Eckart, Pierre-Joseph Proudhon, Houston Stewart Chamberlain, Francis Parker Yockey gibi yazarlar diz boyuydu.

Ama biri vardı ki sanki bana bir sinyal yaktı. Onlarca kitap arasından kenarları parıldadı ve *buradayım*, diye seslendi. *Bu o!* Rüyamda gördüğüm kitaptı bu. Sanki birden orada belirmişti, kasada değildi demek ki. Bu sefer gördüğüm gibi tanıdım ve çekip diğerlerinin arasından çıkardım. Nihayet ellerimin arasındaydı.

N7),TD 0721 H*?'!! 2*727

Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur.

Koyu yeşil renkte kalın bir kapağın üstünde yaşlı görünen, yaralı ama gücünü kaybetmemiş, hiddetle kükreyen bir aslan figürü vardı. Hemen altında ise altın varaklı harflerle muhtemelen kitabın ve yazarın okuyamadığım ismi yazıyordu. Kitap baştan sona İbraniceydi, oldukça kalındı ve on bölüme ayrılmıştı. *Bu kadar.* Görünüşte diğer kitaplardan hiçbir farkı yoktu, birdenbire İbraniceyi hatırlayacak halim de olmadığına göre kitabın kapağını kapadım, daha sonra telefondan çevirerek inceleyecektim.

Uygarın odasına geri döndüm, ışığı açmama rağmen etraf yine loş göründü gözüme. Uygar elbette aynı yerde, başını önüne doğru eğmiş bir şekilde oturuyordu. Komodinin üzerindeki tepsiden yalnızca kendi sandviçimi alıp karşısına geçtiğim vakit ağır bir harekede kıpırdandı, geniş omuzları oynadı ve başını kaldırıp bana kısa bir bakış attı.

Sandviçimden büyük bir ısınk alırken, “Kilitli kasanın şifresi ne?” diye sordum ama cevap vermeyeceğini elbette biliyordum. Kitabımı yatağın üzerine bırakışımı izledi. “Kasada ne olduğunu söyle en azından.”

Konuşmayacak, öyle mi?

Alnındaki ter damlacıkları kurumuş kan lekelerine karışmıştı. Herhalde koca bir yirmi saat bu halde kalmıştı. Yiizüme, onunla dalga geçiyormuşum gibi sert bir ifadeyle bakıyordu. “Vay be! Epey kötü görünüyorsun,” dedim fark etmeden. Burnundan soluduğu vakit sandviçten yine büyük bir ısırık aldım. “Kilitli oda neden mumlarla dolu anlamıyorum.”

“Yakında anlayacaksın,” dedi. Sesi derinden ve yorgun geliyordu fakat bu sakin görüntüsüne nazaran onda rahatsız edici bir şeyler vardı.

“Elbette söylemeyeceksin,” diye mırıldandım kendi kendime. Sandviçi kaldırıp ona gösterdim. “Konuşursan yemene izin vereceğim.” Bunun cazip bir teklif olduğuna inanıyordum fakat o, elimdeki sandviçe garip bir bakış attı.

“Sandviç mi?” Sesi kulağa küçümsüyormuş gibi geliyordu. “Bir gündür kontrol bende değil ve şimdiden kötü beslenmeye başladın bile.”

îçine bakıp ona da gösterdim.

“Oldukça sağlıklı bir sandviç.”

Beni baştan aşağı dikkade süzdü ve bu, midemin sıkışmasına sebep oldu.

“Sen birini öldürdüğünü daha yeni öğrenmedin mi? Fazla rahat görünüyorsun.”

“Sakinleştim,” dedim. “Kendi kendime eksilerin ve artıların listesini çıkardım.”

Başını salladı.

“Kısacası suçu yine bana attın.”

Dürüstçe, “Evet,” diye itiraf ettim. “O kız her kimse ve ben onu her ne sebeple öldürdüysem bu işte kesinlikle senin bir parmağın olmalı. Hem olayları baştan sona detaylarıyla öğrenmeden hemen kendimi suçlamamaya ve üzülmemeye karar verdim. Eksik anılar fazla manipü-

latif olabilir. İnsan en trajik kısımlarını hatırlama eğiliminde. Dolayısıyla beni etkilemesine izin verirsem tükenirim. Durup dururken birini öldürecek halim yok, kötü biri de değilim. Elbette beni o noktaya itecek bazı... Bazı durumlar sözkonusu olmalı."

Sessizleşti. Doğru yolda olmalıydım. Bir süre sadece sandviçimi yedim, tepside bir bardak su vardı ve hâlâ ona içirmemiştim. Susadığını biliyordum ama o da hak etmesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

"Baksana," diye laf attım sonunda. "O kız..." Hatırlamam gerekti, "öykü... Kardeşin miydi yoksa? Ya da kuzenin? Ailenden biri miydi?"

Ciddiyetini bozmadan, "Arkadaşımdı," dedi.

Açıkçası daha önemli bir yakınlık beklemiştim, kardeşi olduğuna kendimi fazlasıyla inandırmış olmalıydım. "Sadece arkadaş mı?" diye sorarak doğrulamak istedim.

"Evet."

"Peki, benim Öykü'yle nasıl bir alakam vardı? Onunla sahnede olduğumu gördüm." öylece durup bana bakıyor oluşu sinirlerimi bozmaya yetiyordu. Moral bozukluğuyla, "Elbette orada uslu uslu oturup bana hiçbir şeyi detaylıca açıklamayacaksın," diye mırıldandım. "Oradan kıvranışımı izlemek zevkli olmalı."

"Öyle."

Tepkisizliği canımı sıktı. "Kaza sonucu hafızamı kaybetmem senin için harika bir fırsattı," dedim. "Benim için herhangi fiziksel bir eziyetin çok üstünde bir ceza ne de olsa."

Yaptığım hiçbir şey ilgisine değer değilmiş gibi bu kibir hali öfkemi körüklüyordu. Bana onu bırakmam için yalvarmak, ortak bir noktada

buluşmaya çalışmalı veyahut hiç değilse oturduğu yerden bağırıp çağırmalıydı ama o bunların hiçbirini yapmıyor, sanki kontrol hâlâ ondaymış gibi oturduğu yerden keyfine eserse rahat rahat sorularımı cevaplıyordu.

Bir süre onu izledim. Göğsü hâlâ çıplaktı, iri vücudunun bir kısmı kan içindeydi. “Bana sinirli olursun sanıyordum,” diye itiraf ettim. Onu kışkırtmak istiyordum, hiç değilse sinirlensin ve hiçbir şey yapa-mayışı onu delirtsin istiyordum.

Fakat o bu söylediğime acı çekiyormuş gibi güldü. “Ne kadar sinirli olduğumu tahmin bile edemezsin,” derken çok kısa bir anlığına rengini açık etti, çenesini sıktığını ama güldüğü için bunu bastırdığını gördüm.

Bu görüntü beni kısa bir anlığına gerdi. “Yine de rahat görünüyorsun,” dedim. İfadesini düzelttikten sonra gelen gülümseme oldukça

sahteydi. Yine de dudaklarının kenarlan art arda kıvrıldığında o muazzam ifade ortaya çıktı.

“Sen pek rahat görünmüyorsun ama,” diye karşılık verdi. Oturduğu yerde harekedendi ve arkasına yaslanıp, hafifçe kayarak daha rahat bir pozisyon aldı. “Otur,” dedi kucağını sunuyormuş gibi ve gözlerini asla benimkilerden ayırmadı. “Yorulmuşsundur.” Ne yaptığını çok iyi biliyordu. O ifâde, o gülümseme, bekleyişi ve bacaklarını uzatma şekli...

Kısa bir anlığına duraksayıp kucağına ve bacaklarını ayırdığı için kasıkları arasında gerilen pantolon kumaşının kıvrımlarına baksam da gözlerimi devirdim. O ise hemen yakaladı bunu. “Gözlerini devirme bana,” derken kıvrılan dudağı donuklaştı.

“Benimle flörtleşmeyi kes,” diye karşılık verdim. O ifade herkesin aklını karıştırabilecek türdeydi ama neyse ki adatmıştım.

O ısrarcı, irdeleyici bakışlarını nihayet üzerimden çekti ve az ötede, duvar kenarına iliştirilmiş koltuğa baktı. Onu takip eden bakışlarım, bir noktada tekrar onunla buluştuğunda dudağı muzip bir kıvrılmayla şekillendi.

“Koltuğu kastediyordum,” dedi uysal bakışlar eşliğinde. Sanki hiçbir suçu yokmuş, o aklından hiç çirkin, haddini aşan şeyler geçirmiyor-muş ve beni de buna provoke etmiyormuş gibiydi.

Elbette koltuğu kastediyordun. Beni ellerinin arasında oynatabileceği bir fare gibi görmesi o pis, kedi bıyıklarını kopartma isteğiyle doldurup taşırıyordu içimi.

“Beni kışkırtmaya çalışıyorsun, Uygar. Yapma.”

Yine suçsuzmuş gibi gülümsedi.

“Yorulma ve enerjini sonraya sakla diye centilmenlik yapıyordum. Bu sinir bozucu oyunun bittiğinde bütün enerjine ihtiyacın olacak çunku.

Bu bir tehdit değil, bir yemindi ve kafasındaki senaryoların çoktan yazılıp biçildiğini biliyordum. Tedirgin etti beni, daha fazla ona maruz kalmak istemeyerek arkamı döndüm ve çıkışa yöneldim. Kavga etmeyecektim, *sadece dön ve git,* dedim içimden ama anlık bir düşünce beni kapı pervazında durdurdu. Arkam ona dönük olsa da delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Tüylerimi diken diken ediyordu fakat kapıdan çıkıp gitmedim, olduğum yerde döndüm ve loş ambiyansın odağındaki tutsağa baktım.

İri omuzlarının gerginliği, oturuşundaki rahatlık, aralık bacakları ve hafifçe yana yatırdığı başında beni dikizleyen iki kara göz... Ona doğru

birkaç adım attım ve işte, yeniden karşısındaydım. Tek kaşını hafifçe kaldırdı, neden geri döndüğümü sorguluyordu elbette. Açıkçası bunu ben de merak ediyordum. Fazla cesur ve cüretkâr bir karardı benimkisi.

“Vazgeçtim,” dedim. Tam karşısındaydım, dizlerimiz bir an birbirine sürttü. Oturacağım.

Delirmiş olmalıyım.

Bacaklarımı, onun bacaklarının iki yanına gelecek şekilde attım ve gerçekten de kucağına oturdum. Bunu asla beklemediğinden bir anlığına gözlerinden şaşkınlık geçti, kaskatı kesildi ve birkaç saniyeliğine hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Kucağına oturmuştum ve yüzümüzün arasında birkaç santimden fazlası yoktu.

“Meira...” diye gergin bir tavırla soludu. Kısık gözleri belki de ilk defa bu kadar açılmıştı.

Onun bu hazırlıksız yakalanmış, zayıf halini görünce bana bir özgüven geldi. Büyük bir keyifle, “Niye gerildin?” diye sordum. “Sen söyledin oturmamı.” Kalbim hızlı atsa da gerginliğimi belli etmeden sinsi bir sırıtış takındım. “Ben de oturdum.”

Aldığı derin bir nefesle göğsü inip, kalkınca bütün vücudu hareketlendi. Dolayısıyla istemsizce ben de harekedendim ve ona tutunmam gerektiğini düşündüm. İki elimi de kaldırıp omzuna attım ve parmaklarımı ensesinde birleştirdim. Üzerinde düşündüğümden de güçlü bir etkim vardı anlaşılan. Bunu kullanacak kadar da gözümü karartmıştım.

Uygar’ın bakışlarındaki o titreme, çenesinin kasılması, neye uğradığının şaşkınlığıyla çatılan kaşları ve son olarak altımda hissettiğim serdeşme bana doğru yolda olduğumu söylüyordu. Çıplak göğsünden yayılan kan lekesi karın kaslarından adonisine ve oradan da pantolonunun kemerine doğru gözden kaybolmuştu. Bedenlerimizin arasındaki bu görüntüyü, nefes alıp vermesiyle hareketlenen üst gövdesini ve pantolonundaki şişliği izledim.

“Bu kadar çabuk mu?” derken gergin bir şekilde gülmeye çalıştım. Garip hissediyordum ve rol yapmak zor geliyordu ama bir şekilde idare ettim. Uygarın kucağındaki yerimi de pek yadırgamamıştım aslında. Bedeni bedenime bir yapboz parçası gibi oturmuştu sanki.

Gerginliği elle tutulabilecek kadar somutlaşmıştı. Göz kontağını korumakta bile zorlandı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Hayır,” derken başını iki yana sallıyordu.

Ensesinde birleşen parmaklarım daha da arsızlaştı ve saçlarına doğru tırmandı. Bir elimle hâlâ ensesine tutunurken diğer elimle saçlarını

karıştırdım. Yaptığım her hareketin karşılığını beden dilinde görebiliyordum. Nefesini kesiyordum ve daha hiçbir şey yapmamıştım. Yalnızca kucağına oturmuştum. *Kahretsin!* Bana hep farklı baktığını ve içindeki arzuyu öldüremediğini biliyordum zaten ama bu kadar büyük bir açlık görmeyi beklememiştim.

“Kes şunu, Meira,” diye uyarsa da sesi titremişti. Şu an durmam dışında her şeyi yapmamı istediğine emindim.

“Basit şeyler soracağım,” dedim. Sesim çok uysal hatta neredeyse cilveli çıkıyordu. “Ve sen de basit cevaplar vereceksin, bu kadar. Fazlasını istemeyeceğim senden.”

Çenesini sıkmaktan neredeyse kıracaktı. “Hiçbir şey söylemeyeceğim,” diyerek direndi. Bana bakmamak için kendisini zor tutuyordu. Sonunda başını öbür tarafa çevirip benden kaçınmaya çalıştı ama buna izin vermeden, halihazırda saçlarının arasında gezinen parmaklarımı sıkıp saçlarından kavradım ve başını tekrar kendime doğru çevirdim.

“İhaneti ölsen de söylemezsin. En azından öykü’yü neden öldürdüğümü söyle bana,” dedim. İradesinin paramparça oluşunu görebiliyordum ama yine de konuşmaması, son birkaç darbeyi daha vurmam gerektiğini düşündürtmüştü bana.

Saçlarındaki parmaklarımı ensesi ve boynu boyunca gezdirip köprücükkemiğine ve oradan da göğsüne kadar indirdim. Her santimde vücudu daha da gerildi. “Basit bir soru,” diye mırıldandım. Yutkunurken belirgin

olan âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim. “Birini durup dururken öldürecek değilim, Uygar. Bana bir sebep ver.”

Gözlerini hâlâ açmamıştı, kaşları çatıktı ve gergin görünüyordu. Boynundaki ve kollarındaki damarlar kendisini kastığı için belirginleşmişti. Bu seans, masum görünen bir sürtünmeden fazlası değildi aslında ama onun üzerindeki etkisi müthişti, her an patlayabilecek bir bomba gibiydi ve ben düşüncesizce pimiyle oynuyordum.

Sonunda dayanamadı. Kaskatı kesilmiş vücudu altımda hareketlenirken boğuk, sert bir sesle, ‘Benim yüzümden!” diye çıkıştı. “Benim yüzümden öldürdün öykü’yü! Başka bir şey söylemeyeceğim.”

Şaşırmamıştım. “Bu işte bir parmağın olduğunu biliyordum. Genç bir kızı soğukkanlılıkla öldürebilecek biri olmadığıma emindim,” dedim ve biraz daha yakınlaştım. Aramızda neredeyse hiç mesafe yoktu. Elim onun alev topuna dönmüş sert göğsünde gezinirken ne hissettiğimi bilmiyordum, bütün bunlar bir roldü benim için ama huzursuz hissettirdiği kadar gizli bir zevk de vermişti. Hissettiğim, gücü sonunda

elimde tutmuş olmanın egosu ya da yasak ve tehlikeli bir günaha bu derece yakın olmanın heyecanıydı belki de.

Toparlanıp, “Bana bu kazaya nasıl sebep olduğunu da söyleyeceksin, değil mi?” diye sordum.

“Hayır. Sınırları zorlama, Meira,” dediğinde o sınırları zorlamaya devam edebilirdim ve belki de işe yarardı, bilmiyorum fakat bu oyun bitmeden -ki gerçekten de sınırında gibi görünüyordu- başka cevaplar da almak istedim.

“Pekâlâ, tamam,” diye kabul ettim. “Bu da iyi, en azından vicdan azabımı azalttın, Uygar. Bu o kadar da kötü olmadı. İlaç konusuna gelelim, bana verdiklerin sıradan ilaçlar değil, öyle değil mi?”

Nefeslenmesi gerekti yoksa ölecekti. İtiraz etmesi gereksizdi. “Uyaranlar,” diye itiraf etti. “Hafızanı geri kazanma sürecini geciktiren kimyasal uyaranlar.”

Seni orospu çocuğu!

Hayretle soludum ve tam şu anda onu ateşe vermeye dair fantezilerimi, bu oyunu devam ettirmek zorunda olduğum için bastırmaya çalıştım.

Uygar ise hırsla, “Başka bir şey söylemeyeceğim,” dedi. Nefes nefe-seydi. Sıcak soluğu yüzüme çarpıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

“Şşş!” diye mırıldanırken kucağındaki pozisyonumu ona çok daha yakın olacağım şekilde hafifçe düzelttim. Bu hareketim bir anlığına nefesini tutmasına sebep oldu. Şimdi ona daha da yakındım, göğsümüz birbirine sürtüyordu ve elbette aşağısı da fazla hatta gereğinden fazla samimiydi. Gerginlikten öleceğimi sandım, karnım sıkışıyordu fakat kendimden emin davranmalıydım.

‘Yalnızca aklıma takılan küçük bir meseleyi daha soracaktım, o kadar,” dedim. Burnundan gürültüyle nefes alıyor ve aklını başına toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. “Ailemi seviyor muydum?”

Bu sefer hiç itiraz etmeden, “Hayır,” dedi. “Aileni sevmiyordun.”

Bingo!

Dün gece gördüğüm anıların arasında Meira ve Uygar bir arabada eve giderken Uygar ona, *“Burası evin mi?'* diye soruyordu. Meira da, “*Maalesef,"* diye cevap veriyordu. Belki de Meira’nın hayatı göründüğü kadar güzel değildi, özellikle de aile içindeki durumlar çok daha karmaşık ve çarpıktı.

Ben kara kara düşüncelere dalmışken Uygarın, “Meira, dur artık,”

diye serzenişi duyuldu fakat umursamadığımı gördüğünde ilk defa yalvarırcasına soludu, dudaklarının arasından akan hayat durmuş gibiydi.

Şu an özgür olmayı muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar çok diliyordu fakat onu görmezlikten gelip, "Neden onları sevmiyordum?" diye sordum.

Göğsünün hızla inip kalkmasıyla ben de hareketleniyor ve ona daha çok sürtünüyordum. Bunu fark etmiş gibi nefesini düzenlemeye çalıştı, hareket etmemem için yalvarıyordu sanki. "Baskıcı bir aileydi," dedi, özellikle de baban, seni istemediğin bir adamla evlendirecekti."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedim. *Yeni bir dönüm noktası daha*/ Ne zaman geçmişi deşsem âdeta yeni bir travmayla karşılaşıyordum.

Uygar kaşlarını çatmış, yutkunup duruyordu. "Kalk," dedi yeniden. "Meira, dayanamıyorum artık."

Fark etmeden elimi geri çekmiş ve hafifçe doğrulup ondan uzaklaşmıştım.

"Babam ne diye bana böyle bir kötülük yapmak istedi?"

"Kendi menfaaderi için en iyi aday Kamberdi."

Bu ismi duyunca duraksadım. Geçmişimden gelen isimler hep çok garip hissettiriyordu bana. Bir tanıdıklık yakalayamasam dahi bir zamanlar hayatımda olan, bana ait olan, hayatımdan insanlardı. Farkında olmadan, "Kamber..." diye mırıldandım ve Uygar da bana alttan hoş olmayan bir bakış attı.

"Nişanlındı," dedi ve bunu söylerken yüzünde kibirli bir ifâde belirdi. Ondan ne denli nefret ettiğini anlayabilmem için sadece tek bir kelime bile yetmişti.

Biraz da vereceği cevabı bilerek, çekinerek, "Ne oldu ona? diye sordum. "Kambere ne oldu?"

Kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Diğer tanıdıklarınla beraber cehennemin dibinde çürüyor," diye cevapladığında hemen kucağından kalkıp geri

çekildim. Ne kafamda bir yüz canlanmış ne de tanıdık bir his yüreğime salınmıştı ama bu sözler beni rahatsız etmeye yetmişti. Kamber'le hiçbir bağ kuramasam da kötü hissetmiştim.

Uygar da bu halimi, yüzümün aldığı şaşkınlıkla dehşet arasındaki o ifadeyi izledi. Bir işkenceden yeni çıkmış gibi görünüyordu, darmadağınıktı ve ter damlaları alnında inci taneleri gibi parlıyordu.

"O herife acıdığını söyleme bana," deyişi bir tehdit gibiydi.

Kafam allak bullaktı. *Bir nişanlım varmış.* Ellerim titriyordu. Sadece gitmem gerektiğini düşündüm fakat yapamadım. Birkaç saniyeyi

toparlanmak için harcadım ve sonunda, "Onu seviyor muydum? diye sordum.

Durdu, uzun uzun baktı gözlerime. İçinden ne geçirdiğini bilmiyordum ama hoş şeyler olmadığına emindim. Ve sonunda, Sen kimseyi sevmezsin, Meira," dedi.

Başka bir şey söylemedim ve ışığı kapatıp odayı terk ettim.

On dokuz gecenin sonunda ona varmışım. Zehirli bir yılan gibi yüreğini sarıp sarmalamış, zehrimi dört odacığına da salmışım. Bu bir tuzak! Tuzak! Ama yine düşüyor pençelerimin arasına.

Salınan bir araba, uyuşuk bir beden, hızla akıp geçen yollar. Neredeyim? Başımı çevirip baktığımda direksiyonun başındaki adam fazla tamdık geliyor bana.

Bana doğru kısa bir bakış atarken, "Burası mı evin?"diye soruyor Uygar.

Yorgunum. "Evet, "dedikten sonra Uygarın duymayacağını düşünerek, uMaalesef,"diye ekliyorum.

Uygar'ın yüzü düşünceli bir hal alıyor. Parçalar birleşiyor değil mi kafamda? Oysa yüreğimde pompalanmaya başlayan zehrin etkisi bunlar.

İlerideki ışıklan açık malikâne devasa görünüyor, önüne park edilen arabadan ise önce Uygar çıkıyor, etrafında dolaşıp benim tarafima geçiyor. Beni arabadan çıkanp, kolunu yeniden belime atarak dengemi sağlıyor.

Evden birkaç kişi çıkıyor, kimin kim olduğu belli değil. Uzun, heybetli bir beden karşımızda duruyor. Adam gür sesiyle, "Meira?" diyor. "*Nerelerdeydin, kızım?" Ve bakışları yanımdaki adama kayıyor. "Bu kim?"*

Az sonra çalışanlardan birinin beni Uygar'ın kollarının arasından aldığım ve babam olduğunu anladığım adamın Uygarla bir konuşma yaptığını görüyorum. Gerisi çok silik. Beni içeri sokuyorlar, ışıklar gözümü alıyor.

Arkamdan gelen tiz bir kadın sesi, "O kimdi, Meira?" diye sorup kolumu tutuyor. "Herifin tekiyle gecenin köründe eve mi geliyorsun? Üstelik sarhoş bir halde?" İncecik kaşları öfkeyle çatılmış, garip bir aksam var. "Kamber duyarsa ne yaparız? Aklını mı kaçırdın sen?"

Ani bir patlama sesiyle beraber neredeyse yerimden sıçrayarak uyandım. Uzandığım koltukta korkuyla doğrularak birden değişen bu mekânı algılamaya çalıştım. Nefes nefeseydim.

Ne zaman uyumuşum?

Sakinleşmem birkaç dakikamı aldı. Etraf karanlıktı, yalnızca du-

vardaki apliklerden biri açık kalmıştı ve bu sıcak ışığın altında, buz gibi bir salonda uyuyakalmıştım. Başımı eğip aşağıya baktığımda yeşil kitabı gördüm. Sayfaları açık bir şekilde yerde duruyordu. Az önce beni uyandıran gürültü, düşen kitaptan kaynaklanıyordu anlaşılan.

Doğru! En son telefondan çeviri yapıyor, kitapta ne yazdığına bakıyordum. O kadar sıkıcıydı ki uyuyakalmıştım. Otuz sayfa anca çevi-rebilmiştim. Kitabın yazarı, büyük büyükbabam olduğunu Uygardan öğrendiğim, *Moshe Yosef Shavit* isimli bir adamdı. *Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur*, hem din hem de bir siyaset kitabıydı fakat internette buna dair herhangi bir bilgi yoktu.

Kitabın önsözünde büyükbabam kısaca kendini tanıtıyor ve bunun Nazi Almanya'sında, Polonya'daki kampta geçirdiği dönemde şekillenen fikirlerden doğan bir kitap olduğunu anlatıyordu. Devamında yazan tek şey ise dehşet sıkıcı devlet işleri, asla anlamadığım, bilmediğim politika tarihi, bazı devlet çıkar çatışmaları ve ordunun nasıl yönetilmesi gerektiği gibi ilgimi çekmeyen şeylerdi. Bundan ne anlamam gerektiği konusunda kafam karışıktı, önsözü zor bitirmiştim doğrusu. Meira bir sanatçıydı, bir tarihçi ya da siyasetçi değildi. O halde ne diye zihnimde, anılarımın arasında bir sinyal gibi yanıp duruyordu bu kitap? Niye bariz bir şeyleri gözden kaçırıyormuş gibi hissediyordum? Bu kitabın büyük büyükbabamın oldukça sıkıcı, garip bir adam olduğu gerçeği dışında anlatmak istediği bir şey mi vardı gerçekten?

Daha fazla çeviri yapmaya halim yoktu, kitabı öylece yerde bırakıp mutfağa yöneldim. Saate bakmamıştım ama epey geç olmalıydı. Aç olsam da rüyamın ve bir nişanlımın olduğu gerçeğinin etkisi altındaydım. Bir şey yiyecek kudreti kendimde bulamadım. Bunun yerine kana kana bir bardak soğuk su içtim, bir bardak da Uygar'a götürmek için doldurdum. Zavallı, susuzluktan geberiyor olmalıydı. Onu yanlışlıkla öldürmekten korkuyordum. Yeni bir sandviç tabağı da hazırladım, bu sefer yemek zorunda kalacaktı. Bir elime tabağı ve bıçağı diğerine de bir bardak suyu alarak yukarı çıktım.

Odanın kapısı aralık, içerisi de karanlıktı. Çıkmadan önce ışıldan kapamıştım. Şimdi içeri geçip karanlığa karıştığımda da ellerim dolu olduğu için öncelikle elimdekileri yatağa koymak istedim. Kapıdan uzaklaşmıştım ki arkamda bir gıcırtı sesi duydum. Kalbim tekledi, olduğum yerde donakaldım. Başta karanlığa alışamayan gözlerim hiçbir şey göremese de saniyeler sonra görüş açım netleşti.

Sandalye kırıktı ve odanın görebildiğim kadarı boştu.

Zihnimde tehlike sinyalleri çalıyordu. Kıpırdayamadım. Yalnızca ellerimin arasından kayıp düşen tabakla bardağın yerle buluşmasının neredeyse saatler alışını dehşet içinde izledim ve bir tek bıçağı son anda kavrayabildim, ilk adım sesini işittiğimde nefesimi tuttum, bir daha da bırakmadım.

Bir şey söylemem gerektiğini düşündüm. "O kadar da kötü bir şey yapmadım sana," dedim titrek bir nefes eşliğinde. Pazarlık yapabileceğime inanıyordum.

"Yine aynı yarayı hedef aldın," dedi. Tam arkama geçtiğinde buz kestiğimi hissettim. "Aynı yerden, ikinci defa yaraladın beni." Aldığı derin nefesle hareketlenen sen göğsü sırtıma sürtündüğünde tamamen küçülmek ve çaresizce yok almak istedim. "Hiç değişmeyecek misin sen, Meira?"

Serzenişi bir fısıltı gibi çalındı kulağıma.

Korku içinde bıçağımı kaldırmaya çalıştım ama Uygarın eli elimin üstüne kapandı ve bıçağı karnıma bastırarak beni etkisiz bıraktı. Elimi, ateşe değmiş gibi hemen geri çektim ama o çekmedi. Bıçağı tutan eli, biraz daha parmaklarını uzatsa kasıklarıma değecekti. Gerginlikten nefes alamıyordum, tenim alev alıyormuş gibi hissediyordum ve o ne yaptığının farkındaydı. Bana *asla* acımıyordu.

Biraz daha üzerime eğildi, o koca gövdesiyle beni yutacak sandım ama kulağımın dibinde durdu. Kendimi, doğal ortamda yırtıcı bir hayvana denk gelip ani bir hareket yapmamaya çalışan biri gibi hissediyordum. Karanlığa alışan gözlerim yeniden kararmaya başlıyordu, onun sıcak nefesi kulağıma değdikçe omuriliğimden aşağılara inen dikenli bir sızı hissediyordum. Arkamdaydı. Hayır, benimle birdi sanki. Santimler bile yoktu aramızda. Arkadan elini uzatmış, belime sabitleyerek etkisiz bıraktığı bıçağı tutmuştu. Hareket edemiyordum.

Diğer elini de arkadan uzatıp karnıma getirdi. Beni tutup kendisine doğru bastırdı. Şimdi sarılmış gibiydik. Başını da omzumun üzerinden atmış, bana herhangi bir alan bırakmamıştı.

Sonunda konuştuğunda, derin sesi o kadar yakından geldi ki bünyem kaldıramadı. “Onu şöyle alalım,” diyerek bıçağı benden aldı. “Yaralanmak istemeyiz.”

Aşağıya doğru bakınca karnımın ortasında beni sabitlemek için tuttuğu bıçağı gördüm. Keskin yüzeyi göğüslerime doğru uzanıyor ama temas etmiyordu. “Daha kötü şeyler de yapabilirdim,” dedim. Sesimin cılız çıkması sinirlerimi altüst etti. “Ama yapmadım, Uygar.”

Bir şey söylemeden bıçağın keskin yüzeyini yer yer hissedebildiğim bir remasla yukarıya doğru çekti, boynumun etrafında döndürdü ve saçlarımı da alarak diğer omzuma attı. Sonunda arkamdan çekildi ama beni bırakmadı. Kolumdan tutup ileriye doğru götürdü, adımlarım kendi kendine ona ayak uydurdu. Birkaç adım sonrasında yatağına varmıştık, pencereye yakındı ve ay ışığı aydınlatıyordu odayı. Durup beni karşısına aldı, hiç de sinirli görünmüyordu fakat asıl problem de buydu. Bu hali hiç güven vermiyordu.

Kollarımdan tutarak beni yatağa oturttu. İtiraz etmedim, yalnızca doğrulurken onu izledim ve tedirginlikle, “Ne yapacaksın?” diye sordum.

Cevap vermeden, beni orada bırakıp gitti. Alt kata indiğini merdivenden gelen adım seslerinden anladım. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Neredeyse tavana kadar yükselen uzun pencereye baktım, korkuluk olmasaydı hiç şüphesiz şimdiye kadar aşağıya atlamıştım fakat çaresizdim, karanlıkta oturup sessizce bekledim.

O hasta aklında ne var?

Kapı yeniden gıcırtı sesiyle aralandı. Uygar ışığı açtığında fark etmeden, yorganı kavrayıp sıkmaya başlamıştım. Uygar'ın elinde bir şeyler vardı. Sanırım fazla endişeliydim, ne olduğunu anlayamadan paniğe kapılmıştım ama kıpırdamadım. Sadece kaşlarımı çatarak bana yaklaşmasını ve nihayetinde önümde diz çökmesini izledim. Bir elinde halat, bir tür kayış ve mum vardı. Diğerinde ise küçük, kumaş bir çanta. Ivır zıvırları kenara bırakıp kumaş çantayı yatağa koydu ve fermuarını çekip açtı.

Bütün bu ambiyans, sessizlik, Uygar'ın sakinliği yüzünden kalbim bir bomba gibi patlayacaktı fakat çantanın içinde yalnızca bir ilk yardım seti vardı. Küçük bir şişeden etil alkol kokan sıvıyı pamuğa döktü ve dün gece yaraladığım kolumu bileğimden tutup, çekerek açığa çıkardı. Yarayı suyla bile yıkayıp temizlememiştim, ilk yardımın zamanında yapılmaması da yarayı zedelemişti. Uygar bunu görünce kaşlarını çattı ama bir şey söylemeden ıslak pamuğu tenimde gezdirdi. Pamuğu değdirdiği gibi refleks gereği kolumu çekmeye çalıştım fakat buna hazırlanmıştı sanki, bileğimden sıkıca kavradığı için çekemedim. Sinirlenmiştim. Oysa yaramla ilgileniyordu, bunu yaparken nazikti de ama kendimi kötü hissediyor, kavrayışından kurtulmak ve kendimi ondan sakınmak istiyordum.

Temizlemesi bitti, bu sırada bana hiç bakmadı. Çantadan büyük bir

yarabandı çıkarıp yaraya yapıştırdı ve başparmağıyla üzerinden geçerek sabidedi. Başta hiç dikkat etmemiştim ama yarabandının üzerinde şekiller vardı. *Hello Kitty* gibi çocuksu şeyler. Dalga geçiyor olmalıydı.

Malzemeleri toparlayışını izledim. Dizlerimin dibindeydi ve kollarını hareket ettirdikçe bacaklarıma değiyordu. Sonunda çantayla uğraşmayı bitirip kenara koyduğunda başını kaldırdı ve ilk göz temasımızda yutkundum. Onu böyle yukarıdan izlemek, kıstığı gözlerinden geçen o anlama, o donukluğa maruz kalmak... Garip ve tarif edilemez hisler bırakmıştı yüreğime.

Sonunda bakışlarındaki buzullar çözüldü, sahte de olsa tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Bu kısa bir anlığına olsa da beni rahatlatmıştı.

“îyi misin?” diye sordu. Sesi çok yabancı geliyordu kulağa. “Yaran acıyor mu?” Gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Göz kırpmayı bilmiyor muydu yoksa unutuyor muydu anlamamıştım.

“iyiyim,” diye yanıdadım. Tüylerim diken dikendi, insanı av gibi savunmasız hissettiren avcı bakışları vardı. Nefes alıp verişine kadar takip eden ısrarlı, karanlık bakışları, arkasında birçok anlamın, birçok anının, düşüncenin ve ürkünç planın yattığı anlamlarla bakıyor, insanın elini kolunu bağlıyordu. Ona bakınca, yutkunmadan duramıyor, sorasım geliyordu: *Bende ne görüyorsun benim görmediğim?* Bana olan bakışları onda en çok korktuğum şeydi. Beni karanlığında yutuyordu sanki. Benden çok şey biliyor, beni benden iyi tanıyordu. Bana bakarken geçmişi görüyor ve yaşıyordu. Bütün kitabı okumuş olan adamın karşısında sadece önsözden bildiklerimle durmak, bu kadar savunmasız ve fikirsiz olmak, bütün gücün onun elinde olduğunu bilerek bir avcının kollarında mükemmel av rolünü oynamak... Korkunçtu!

Nihayet o avcı bakışlarını benden çekebildi. “Güzel,” diye mırıldandığını duydum. Başını eğmiş, yerdeki halatla uğraşıyordu. Onu yumruğuna doladığını gördüm. “Yarın buradan ayrılıyoruz. Küçük bir tatile çıkacağımızı düşünebilirsin.” Parmakları halata hızla bir düğüm attı ve genişleterek intihar ilmiği yaptı. “İz kalmasını istemeyiz.”

Tedirgin bir şekilde, “İz mi?” diye sordum.

Uygar başını eğdiği yerden kaldırdığında artık gülümseyen maskesini indirmişti. Zaman durdu sandım. *Fırtına öncesi sessizlik.*

Bir yırtıcı gibi üzerime atıldığında ve omuzlarımdan tutarak beni yatağa bastırdığında karşı koyacak bir an bile kalmamıştı bana. Tek yapabildiğim ondan uzaklaşmak için yatakta olabildiğince geriye kay-

maktı Fakat işe yaramadı, bana uzandı ve ayak bileklerimden yakalayarak beni kendisine doğru çekti. Bu ani hareketle beraber doğrulamadan sırtım tekrar yatakla buluşmuş ve ona çekilmiştim. Refleks gereği beklenmedik bir çığlık koptu dudaklarımdan, doğrulmaya çalıştım fakat Uygar yatağa dizleriyle tırmanmış, vücudumun iki yanından uzanarak kollarımdan tutmuş ve beni sertçe yatağa geri sabitlemişti.

Bütün sinirimle, “Piç kurusu!” diye bağırdım. “Hazır yapabiliyor-ken seni gebertmeliydim!”

Altında debelenip üzerimdeki baskısından kurtulmayı denedim ama Uygarın tek eli bileklerimi sabitleyebilmesi için yetiyordu. Sonunda çırpınışlarım bir sonuç vermedi ve ellerimi kaldırıp başımın üstünde sabidedi, diğer eliyle de halatı kullanarak bileklerimi bağlaması saniyeler bile sürmedi. Ne olduğunu anlamamıştım bile. İpin ucunu yatağın demir başlığına bağlamış ve beni o şekilde bırakıp dizlerinin üzerinde gen çekilmişti.

Ellerimi kurtarmaya çalışırken, “Uygar!” diye öfkeyle soludum. “Ne yapıyorsun? Saçmalama, Uygar. Çöz beni!”

Az önce yere bıraktığı mumları ve kayışı eline aldı, bu sırada bacaklarımı kaldırıp o pis suratını tekmelemeyi denedim fakat işe yaramadı, bacaklarımı da tutup sabidedi ve tekrar üstüme çıktı.

“Ne yapacaksın? Bunlar ne için?” diye panikle sorup duruyordum. Bir türlü doğrulamıyor ve sık sık aldığım nefeslerle boğuluyormuş
gibi hissediyordum.

Sonunda karnımın üzerine oturdu, ağırlığını vermese de bu hareketi bir anlığına nefesimi kesmişti. Başımı zorlanarak, kaldırıp ne yaptığını görmeye çalıştım. Geceliğim iyice yukarıya sıyrılmış, bacaklarım ortaya serilmişti.

Kayışın üstünde bir tür aparat vardı, başıma geçirip bağladı ve aparatı alnımın üzerine gelecek şekilde sabidedi.

“Bu ne? Çıkar şunu başımdan!”

Beni duymuyormuş gibiydi. Kalın bir mum alıp cebinden çakmak çıkardı. “Bu özel bir mum, Meira,” derken mumu yaktı. “İçeriğinde bir tür yanıcı yağ bulunuyor ve eridiği vakit tene temas ederse sıradan bir mumdan elbette daha çok acıtıyor.”

Mumu izlerken, göğsüm hızla inip kalkıyor, yüreğim ağzımda atıyordu. Ağzımı açıp itiraz dahi edemeyecek kadar şaşkındım. Uygar da bu ifademi görüp yine sahte bir gülümseme takındı.

“Merak etme, iz kalmayacak. O kadar da kötü değil.”

“Uygar...” diye titrek, zavallı bir mırıltı çıktı dudaklarımdan. Uygar dinlemeden, bana doğru uzandığında babımı çevirerek kaçmaya çalıştım ama tek eliyle çenemi tutup tekrar ona bakmamı sağladı. Diğer eliyle de mumu alnımdaki aparata yerleştirip kayışlarla sabidedi. Kendimi korkuyla yatağa bastırdım, nefesimi tutmuştum. Alnımda mum yakmıştı!

Bu delilik! Bu adam aklını kaçırmış!

Sinirden gözlerim doldu. “Uygar, dur,” diye bir şeyler geveledim. Sesim titriyordu ama beni dinlemedi.

Hâlâ çenemi tutuyordu. Sabit durduğumdan emin olarak, “Hareket etme,” dedi.

“Uygar...” Tepemde yanmakta olan muma korkuyla baktım. Görüşüm gözyaşlarından ötürü bulanıklaşmaya başlamıştı bile. “Uygar, eriyor!

Çok yakındı bana. Hareket ederim diye bana güvenmediğinden sabit tutmaya çalışıyordu. “Mumların nasıl olduğunu bilirsin, Meira,” dedi tedbirli bir şekilde. “Ateşin etrafında erir, hemen aşağıya doğru inmez, orada birikir.”

“Uygar, çek şunu dedim!”

Beni umursamadan, “Bu yüzden...” diye devam etti. “Hareket etmemen gerekiyor.” Durumumu gözledi. “Şimdi geri çekileceğim.” Usulca geri çekildi. Nefesimi dahi tutmuştum. Kılımı kıpırdatmadan, bir kütük gibi uzanarak tepemde yanan mumu izliyordum. Bu onu eğlendirmişti. Gururlu bir şekilde, “Aferin, işte böyle,” diye mırıldandı. “Uslu uslu dur öyle.”

Hâlâ karnımın üzerinde oturuyor ve bana üstten bakıyordu. Hareket etmiyordum çünkü edersem öleceğimi düşünüyordum. Sanki bir tencere dolusu kaynar yağ başımdan aşağı dökülecekmiş gibi dehşet içindeydim.

Uygar beni izlerken düşünceli görünüyordu. Ne tarz bir panik içinde olduğumun farkındaydı. Bunu körüklemek istiyormuş gibi, “Eriyen yağın en üstten en alta ve nihayetinde de tenine ulaşması uzun sürdüğünden direkt tenine damladığında kızgın olmaz,” diye açıkladı. “Dolayısıyla sakin kalıp mumun kendi kendine erimesine izin verirsen pek acımaz ama eğer hareket edersen taşar ve üzerine dökülür.”

Bir şey söylemeye korktum, nefes alıp verişim dahi tepemdeki kazanı devirecek gibiydi sanki. Aklımı yitirecektim ve o bu halimden zevk alıyordu.

Lütfen, dedi dalga geçercesine. “O güzel yeşil gözlerine zarar gelmesini istemiyorum, Meira. Uslu durman gerekiyor. Anladın mı?” Neredeyse çığlık atacaktım. “Sen aklını yitirmişsin,” dedim sonunda. Bu söylediğim onu daha da keyiflendirdi, narsist bir sırıtma belirdi suratında. Biraz daha eğildi, karanlık bakışlarından bir tür zafer geçti. “Ben senin şaheserinim,” diye fısıldadı.

O sırada mumun haznesinden bir damla usulca koptu ve aşağıya süzüldü, titreyerek onun bana gelişini izledim. *Alt tarafı bir mum, ne kadar acıtabilir ki?* Ama küçücük bir damla da olsa gözümde büyüdükçe büyüdü ve sonunda alnıma değerek ilk teması gerçekleştirdi, öleceğimi sandım.

Tenime bir kıvılcım sıçramış gibi beni yakan bu küçücük damla, ani bir refleksle çığlık atarak kıpırdanmama sebep oldu. Bunun ölümcül bir hata olduğunu az sonra anlayacaktım. Hareket etmem, mumun haznesinde biriken yağların dökülmesine ve alnıma, burnuma, elma-cıkkemiklerime sıçramasına sebep oldu. Kendimi tutamadan daha fâzla telaşla ve refleksle çırpındım.

“Bu bile zorluyor mu seni?” diye sordu eğlenerek. “Oysa seninle daha neler neler yapacağız, Meira.”

Birkaç damla daha tenimi tutuşturduğunda artık ağlama noktasındaydın!. Yağın damladığı yerler kurumaya başlamıştı ve sızlıyordu. Dudaklarımı acı içinde ısırdım. Sabit durmalıydım, *kahretsin*, sadece titremeyi bırakmalı ve öylece uzanmalıydım.

Uygar geri çekildiğinde bütün yatak onunla beraber harekedendiği için birkaç damla daha kopup üzerime geldi. Gözlerimi sıkıca kapamış ve sıçrama isteğimi zar zor bastırmıştım. Uygar yataktan kalkmıştı.

“Bu işkenceyi neden seviyorum, biliyor musun?” diye ilgiyle sorduğunu duydum. “Mesele yağın sıcak olması değil, deride yara bile açmıyor aslında fakat aniden küçük kıvılcımlar gibi teninde tutuşması ve beklemediğin anlarda beklemediğin noktalara konması... O belirsizlik, bekleyiş ve ne kadar acı çekeceğinin senin ellerinde olmasının getirdiği gerginlik...” ölü gözleri, titrek bakışlarımla buluştu. “Mum psikolojik bir eziyet, Meira. Herhangi bir fiskeden daha az acıttığını biliyorum ama seni delirtmesini temenni ederim.”

Yalvarmanın faydasız olduğunu bilsem de, “Gözlerim...” dedim.

“Ya gözümün içine damlarsa? Kör kalabilirim, Uygar. Bana bunu ya-

_ |» pamazsm!

O ifadesinden hiçbir acıma ve endişe duygusu geçmedi. Hep olduğu gibi duygusuzdu. Bu beni iğrendirdi. Ondan çok kendimden iğrendirdi. Hastalıklı bir adamın acımasına kalacak kadar zayıf olmak, beni iliklerime kadar kendimden tiksindirdi.

Biliyordum, dinlemese dahi yalvarmaya devam etmeliydim ama sinirim her şeyden ağır basıyordu. “Keşke öykü yerine seni öldürsey-mişim,” derken bunu gerçekten de ben söylüyor değildim, gözyaşları içinde hareketsiz kalmaya çalışırken beyhude bir hıncımı alma girişimiydi yalnızca. Uygar sessiz kaldı, ben ise yeni birkaç damladan korkarak gözlerimi sıkıca kapadım ama susmadım. “Sülüğün tekiymişsin.” Sinir bozukluğuyla gülerken nefes nefeseydim, kalbim göğüs kafesimi şiddetle zorluyordu. “Ve bana yapışmış, tekmeyi yediğinde de delirmişsin, olay bundan ibaret.”

“Konuşmaya devam et,” dedi. Bunu öyle sakin söyledi ki tüylerimi diken diken etti.

“Sen başına gelen her şeyi hak ediyorsun,” dedim. “Hatta keşke çok daha kötülerini yaşatsaymışım sana. Şu an karşımda duramayacağın kadar mahvetseymişim seni. En azından o zaman bütün bu saçmalığın mantıklı bir sebebi olurdu. Korkunç bir adamsın sen, Uygar!”

Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu göremiyordum ama ağzını açtığında ve beni laneder gibi konuştuğunda, hiç de bir zamanlar bana âşık bir adam gibi çıkmamıştı o buz gibi sesi. “Haklılarmış,” dedi. “Şeytanlarla savaşmanın sonu, onlardan birine dönüşmekmiş, Meira. Tadmı çıkar.”

Çenemi kıracak kadar sıktım. *Ben miyim onu da kendime benzeten şeytan?* Bana yaptığı her şeyi aklınca haklı çıkaracaktı. “Bekleme boşuna,” dedim hırsla. “Yalvarmayacağım sana.”

Mum artık alnımdan aşağıya, gözlerime doğru akmaya başladığında bütün vücudum kasıldı. Gözlerime varmasına az kalmıştı. Bu sırada adım

seslerinin benden uzaklaşmasını beklemiyordum. Beni resmen bırakıp gidiyordu.

Cehennemin dibine gitsin, ona yalvarmayacağım!

Gözkapaklarımda hissettiğim sıvıyla beraber panikten ağlamak üzereydim ama baş ettim, ona bu zevki tattırmak istemedim. Mum damlaları çoğaldıkça çoğaldı, gözümü kapamam bile yeterli değildi. Yağı kirpiklerimin arasında hissedebiliyordum, her yerimdeydi! Alnım-da, burun kemiğimde, gözlerimde, saçlarımda... Mum üzerime doğru eriyor ve kuruyarak gözümün etrafında şekilleniyordu. Gözlerimi is-

tesem de açamazdım artık, kuruyan mum kitlesi gözlerimi tamamen kaplamaya başlamıştı.

Balmumundan yapılma bir bataklığın dibine çekiliyordum sanki, üzerime kapanıyor ve beni yutuyordu sıcak lavları. Boğuluyormuş gibi hissediyordum kendimi. Oysa daha mumun çeyreği bile bitmemişti.

Soğuktu. Bedenimi yakıp kavuran sıcaklık gitmiş, bu yangından geriye yalnızca küller kalmıştı. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Kendimden geçmiş ve ne kadar zamandır böyle olduğumu bilemeyecek kadar zaman algımı yitirmiştim.

Bir ses duydum. Ömrünü zindanlarda çürütmüş yalnız bir mahkûmun ziyaretçisinden ürkeceği gibi ben de bu adım seslerinden ürktüm. Yanıma gelmişti ama zihnim o kadar uyuşuktu ki ne yapacağını kesti-remedim, yalnızca yatalak bir hasta gibi öylece bekledim. Az sonra parmaklarını bileklerimde hissettim, ardından keskin bir metal bileklerimin arasından geçerek beni sabitleyen ipi kesti ve ellerimi serbest bıraktı. Kollarımı kaldıracak gücü bulamadığımdan öylece yatağa düştüler. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Bütün o mum, katman katman eriyip gözlerimin etrafında kurumuştu ve ağırlığıyla gözlerimi acıtıyordu.

“Kalk,” dediğini duydum ama kulaklarım çınlıyordu. Cevap vermeden öylece yatmaya devam ettim. Nefes aldığımdan bile emin değildim.

“Meira,” diye uysal bir sesle beni soktuğu cehennemden çağırdı. Tepki vermediğimde iki kolumda eller hissettim. Beni yattığım yerde doğrulttu fakat başımı bile tutamıyordum, geriye doğru düşüyordu. Sırtımı yatağın başlığına yasladı. Elleri hâlâ kollarımdaydı ve anca o zaman güçsüz bir çabayla kavrayışından kurtulmak adına onu ittirmeye çalıştım. Onu uzaklaştırmaya yetmese de ellerini üzerimden çekmişti.

“Sabah için hazırlan,” dedi. *Hiçbir şey olmamış ve hayat kaldığı yerden devam ediyormuş gibi.* “Bu sabah erkenden ayrılıyoruz buradan.” Yeniden adım seslerini duydum.

Bir ölü gibi oturuyordum yatakta. Uzuvlarımı kaldırabilecek gücü bile zar zor buldum ve bu enerjiyi yüzüme dokunmakla harcamak istedim. Parmaklarım tenime değdiği gibi vücuduma bir titreme yayıldı, tüylerim diken diken olmuştu. Bütün mum eriyip gözlerimin etrafına, şakaklarımdan itibaren kulaklarımın arkasına kadar akmıştı ve saçlarımın arasından geçerek, katman katman kuruyup şekil almıştı. Sertti, hareket etmemle beraber kırılıp dökülmedi bile. Parmaklarımı, küçük dalgaları andıran yüzeyinde gezdirdim. Heykel gibi hissediyordum kendimi, korkunç bir görüntü olmalıydı dışarıdan.

Kim böyle bir eziyet yöntemi düşünecek kadar sadist olabilir?

Parmaklarımla beceriksizce kalıbı çekip çıkarmaya çalıştım. Derime o kadar sıkı yapışmamıştı, çekip çıkarabilirdim sanki ama parmaklarımda güç yoktu.

“Uzun bir süre buralarda olmayacağız,” dedi Uygar. İleriden dolap kapağının açılma sesini duydum. Sanırım üzerini değiştiriyordu. “Birkaç günlük kıyafet al yanına, gerisini orada hallederiz.”

Kalıptan kurtulamayınca yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım ama dikkatsizdim. Başım zonkluyordu. Daha ilk adımı atar atmaz kendimi yerde buldum. Alnımı ve yanağımı çarpmıştım, kurumuş mum kalıbının çatlama sesini duydum.

“Mumla ilk seferin de değil oysa,” diye mırıldandı. “Fazla drama-tıksın.

Göğsümde patlamak için bunca zamandır bekleyen bir kriz vardı sanki. Yerde, yüzümdeki mum parçalarını tırnaklarımla çekip, çıkarmaya çalışırken ellerim titriyordu. Ağlayamıyordum ama burun direğim sızlıyordu ve tek yapabildiğim, dizlerimin üzerinde yüzümü parçalama isteğine direnerek yalnızca mum kalıbını sökmeye çalışmaktı. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık koptu fakat ağlamayı yediremez-dim kendime.

Sonunda bir gözüm açıldı. Balmumundan yapılma bir kalıptan çıkmaya çalışıyordum sanki, her yerime bulaşmıştı mum. Kirpiklerimin arasındaydı. Saçlarım, yanaklarım, parmaklarım... Yapış yapıştım. Sinirden titreyen parmaklarım kaskatı kesildi.

Yapamıyorum.

Ben bu kadar acıyı hak etmedim.

Yalnızca bir insanım, benim sınırım yok mu sanıyor?

Dayanabiliyorum diye canımı acıtmaktan çekinmiyor.

Tükenmiştim. Sinirle çığlık atmaya ve tek gözümden yaşlar akarken, diğer gözüme tırnaklarımı geçirerek mumu paramparça etmeye çalıştım.

Hatırlamadığım bir günahla sınanıyorum. Bu haksızlık. Bana bunu yapamaz. Seçmediğim yolların çıkmazındayım, beni buraya koyamaz!

Uygar bu sahneye seyirci kalmamıştı. Dibimde biterek eğildi ve kollarımdan tutarak yüzümü paramparça etmemem için beni durdurdu. “Dur!” dedi sesini yükselterek fakat onu da itmeye çalıştım. “Meira, kes şunu!”

Boğazımı tahriş edecek bir cırlamayla odayı -hatta tüm evi- inlettim ama beni bırakmaktansa tamamen ayağa kaldırdı. Kendimi yere atmaya, çekmeye, onu tekmelemeye çalışıyordum fakat nafileydi. Bir deli gibi çırpınmaktan başka bir işe yaramıyordu hiçbiri.

Omuzlarımdan sıkı sıkı tutarken bana doğru eğildi. "Yeter!" diye öfkeyle soludu. Saçlarım önüme dökülmüştü. Darmadağınıktım, yüzüm yağ içindeydi ve hızlı hızlı soluyor, ona nefretle bakıyordum. Çenesi kaskatı kesilmişti. "Yaptıklarının bir karşılığı olunca böyle ağlayacak mısın yani?" Tuttuğu kollarımdan sarstı beni, yüzlerimiz fazla yakındı birbirine. "Ben başıma açtığın her işte bu kadar çıldırsaydım sen ne halde olurdun, biliyor musun? Bir fikrin var mı?" O baskın çıkmıştı. Sessizleştim ve dolu gözlerle onu dinledim. "Bana yaşattıklarının çeyreğini bile yaşatmadım sana, Meira."

Titrek bir ses yükseldi benden. "Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim.

"Ben hatırlıyorum ama!" diye bağırdı. "Hiç de unutmuyorum. Sana da önce hatırlatacak, daha sonra ölene kadar unutmadığından emin olacağım."

Tek gözüm hâlâ kapalıydı, diğeri ise kan çanağına dönmüş olma-ıydı. Onu, tek kalmış kızarık gözümle izliyor, karanlık bakışlarına, dökülmeye başlamış porselen bir oyuncak bebek gibi yitik bakışlarla karşılık veriyordum.

Son bir defa daha ölçtü beni, ardından kollarımı bıraktı. Şimdi bırak timsah gözyaşlarını da duşa gir," dediğinde aniden boşlukta kaldığım için sendeledim ama toparladım. "Sonra da uyu." Odadan çıkarken arkasından onu sessizce izledim. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Dolmuş da taşmış ve şimdi de sakinleşmiş gibiydim. Yitip gitmiş gibi.

Hareket etmediğimi anlayınca omzunun üzerinden baktı.

"Neyi bekliyorsun?"

Dizlerim tutmadı, gözlerim bir anlığına karardığında da kendimi boşluğa bıraktım. Yine incinmeyi beklerken kollarını hissettim etrafımda. Beni düşüren kendisi değilmiş gibi sıkıca tutuyordu şimdi de. *Belki de iten o*

olmak için... Eve aldığı kuzuyu, daha lezzetli olması için besleyen kurt gibi beni iyileştiriyordu ki kendisi incitebilsin.

Ellerini bacaklarımın altından geçirdi ve az sonra bedenim havalandı. Onun kucağında taşındığımı hissettim. *Aynı koku...* Sanrılarım arasında bana yabancı gelmeyen tek şey o kokuydu: Bir ağacın, -öd ağacı' diyeceğim hatta- dumanlı ve nostaljik kokuşuydu... Başımı göğsüne

* Dulaptal omgillcrdcn, tropik bölgelerde yetişen, dini törenlerde yakılan ve yanarken güzel koku veren, odunu ve kabuğu hoş kokulu bir ağaç.

yaslamadım, başım kendiliğinden oraya düştü. Kurdun onu yiyeceğini bilse de kuzunun tek kaçışı oydu. Zarar veren eller vermemeyi de seçebilir çünkü. Bunun zavallıca bir ümidi vardı içimde belki de. Hayatta kalmak istiyordum sadece.

Merdivenlerden indik, beni dikkatle salondaki koltuğa yatırdı ve öylece bıraktı. Dondurucu bir soğuğun altında, incecik bir gecelikle ve olağanüstü bir hastalıkmış gibi yüzümde yer edinen kabukla uzanıyordum. İşi çabuk bitti, o geri geldiğinde yattığım yerde bilinçsizce kıpırdanmaya ve belki de kalkmaya çalıştım ama izin vermeyip kollarımdan tuttu. *Ona direnmek mümkün mü?* Yeniden kucağına aldı, oyuncak bir bebek gibi taşıdı beni. Banyoya girdiğimizi biliyordum, küvetteki musluğun açık olduğunu duydum.

Gözümü açtım. Uygar eğilmiş hatta bir dizini kırarak diz çökmüştü. Beni o dizine oturttu. Kollarımdan tutarak, dengemi sağlarken benimle yüz yüze geldi.

"Bak bana." Kaşlarını çattı. "Buraya."

Zor odaklandım, o da zor ayırdı odağını benden. Eliyle küvetin suyunu karıştırdı. "Suyu hazırladım, temizlenmen gerekiyor," dedi. "İstemezsin sen beni. Ayıl ve kendin al duşunu."

Dizinden kalktım, üzerimi bile çıkarmadan geceliğimle küvete girdim. Uygarın ağzını açtığını ama sözlerini yutup iç çektiğini gördüm. Sonra da dönüp gitti. Beni yalnız bıraktı. Dakikalar sonra ılık suda batmış bir gemi gibi hareketsiz duruyor ve tavana ölü gözlerle bakıyordum. Aklımda ise tek bir düşünce vardı. Bunu düşünmekten bir an olsun alıkoyamıyordum kendimi.

Sen bu adama nereden bulaştın, *Meira?*

Güneş ne zaman yükseldi, anlamadım. En son kendimi bornozumla yatağa atmış ve bir anlığına gözümü kırpmıştım. Şimdi güneş ışınları gözümü alıyordu ve eskisini Uygar'ın ensesinde kırdığım saksının yerinde yeni bir orkide bana bakıyordu.

Bugün yolculuğa çıkıyorduk. Uygar kapımda belirmeden kendim hazırlanmaya başlamıştım. Kollarımı kaldırsam göbeğimin açılacağı siyah, dar bir badi geçirdim üzerime. Altıma da yine düz, siyah bir pantolon ve çizme giydim. Kalçalarımda biten kısa kabanı da omuzlarıma atınca hazırdım. Saçlarım kurumamıştı ama bununla uğraşmak istemedim. Bavulumu da peşimden sürükleyerek odadan çıktım.

Bavul ağır değildi ama ben yorgundum. Bu yüzden merdivenlerin babına geldiğimde bavulu aşağıya attım. Koca bavul basamaklardan seke seke büyük bir gürültüyle aşağıya indi ve alt kata çakıldı.

Uygar salondaydı. Uyumamıştı. Şöminenin karşısında oturduğunu görebiliyordum. Sesleri duyduğu gibi oturduğu yerden kalktı ve vaziyeti görünce o çatık kaşlarının ona verdiği haşin ifâdeyle merdivenlerden inişimi izledi.

"Ne oluyor?" diye sordu sert bir şekilde. "Beni çağıramadın mı?"

Söylediklerini görmezlikten gelerek, "Hazırım," dedim. Bu tavrıma önce ters ters baktı, ardından da derin bir nefes aldı ve ne

dediğini anlayamadığım bir söylenmeyle beraber arkasını döndü. “Nereye gidiyoruz?”

“Antalya,” dedi. Üzerinde oldukça koyu renkte denizci mavisi, boğazlı bir kazak vardı. Vücuduna güzel oturmuştu. Saatini düzeltmesini izledim.

“Ne işimiz var orada?”

Girişteki vestiyere yöneldi. Siyah paltosunu alıp, üzerine geçirirken, “Ortaklarımla birkaç işimiz ve katılmamız gereken etkinlikler var,” diye açıkladı.

Uygarın ortakları... Bir savcının neden ortakları olurdu? Bu, kulağa fazlasıyla yanlış geliyordu.

“Ben de gelmek zorunda mıyım?” dedim peşinden giderken.

“Evet,” dedi ve dönüp bavulumu elimden aldı.

Onunla yeniden karşı karşıya gelmek, dün geceyi hatırlatmışu bana. Nefirede solusam da yumruklarımı sıkıp kinimi yuttum. “Polisler tarafından aranıyorum, Uygar,” dedim ama o çok rahat görünüyordu. “Ya beni tanırlarsa?”

“O halde onları tanıdıklarına pişman ederim.”

Gözlerimin içine baktı. O gözlerde kararlılık seziyordum. Bir tür baskınlık hatta kontrolün elinde olduğunu açıkça gösteren bir kibir. Bunu gördüğümden emin olmak istedi, ardından elini kaldırıp yolu gösterdi.

Belki de polislere teslim olmalıyım. Bu adamdan daha kötü nasıl bir ceza verebilirler bana? Yıllarımı hapiste çürütecek olsam dahi kimse mum eritmez gözlerimde.

Çenemi sıkıp önden geçmek üzere yürüdüm fakat Uygar beni kolumdan tutarak durdurdu ve aynı elini resmen saçlarıma daldırdı.

“Saçların ıslak,” dedi çatık kaklarla. “Hasta olacaksın.”

Elini ittirdim.

“Dün bana işkence etmemiş gibi konuşuyorsun. Hasta olmamdan mı korkuyorsun şimdi?”

Birkaç adımda kapıya vardı. “Seni afiyetle yiyebilmem için...” derken kapıyı açtı, “önce beslemem lazım.”

Tiksintiyle yüzüne baktım.

“Sana olan nefretimin bir üstü yok, Uygar. Boşuna uğraşma.”

Kapıyı işaret edip, “Hanımlar önden,” dedi.

Orada öylece dikildiğim için belimden tutarak beni dışarıya yönlendirdi. Ondan bir an önce uzaklaşmak için adımlarımı hızlandırdım. Dışarıyı yıllardır görmemişim gibi gözlerimi kısacak kadar dramatikleştiğini bir kavuşma anıydı. Uygar ise beni geçip park halindeki siyah Mercedes’e yöneldi. G kasa. Bir tanka benziyordu. Savcılar bu kadar kazanıyor muydu? Bir savcının ortakları olması bu soruyu cevaplıyordu gerçi. *Elbette* kanunsuz bir savcıydı o.

Hava soğuktu. Gün henüz yeni aymış hatta biraz da gecikmişti. Mistik bir havası vardı ormanın. Evin konumu tepe bir yerdeydi. İlerideki dağları ve üzerlerine yağan karı görebiliyordum, hafif bir sis de çökmüştü aralara. Kendimi çok yukarılarda ve insanlığa çok uzaklarda hissettim. Şimdi yeniden medeniyete karışma fikri ürkünç gelmeye başlamıştı.

Kabanınım önünü ilikledim. Çok soğuktu. Uygar bavulumu bagaja yerleştirirken ben etrafı izliyor, daha geçen gün burada tüfekle kovalandığımı düşünüyordum. Bavulla işi bitince, dönüp benim için yolcu koltuğundaki kapıyı açtı. Son defa arkama doğru bakıp evi görmek

istedim. Herhangi bir bağ kurmuş muyum diye merak etmiştim sanırım. Ahşap duvarlarını ve yüksek pencerelerini izledim ama tek düşünebildiğim, bir gün burayı yakıp kül edeceğimdi.

Ardından dönüp arabaya doğru yürüdüm. Uygar bir kere daha kapımı açtı ve ona yaklaşmamı son ana kadar gözleriyle takip etti. Karşısına geçtiğimde ve arabaya binip oturduğumda bile benden kopamadı.

Kapımı kapamadan önce içeriye doğru eğildi. Dalga geçer gibi, "Veda ettin mi evine?" diye sordu.

"Burası benim evim değil."

"Bana ait olan her şey..." dedi. "Sana da ait."

Ona ait her şeyden ne kadar tiksindiğimi görsün diye yüzümü ona yakınlaştırdım.

"Ne senin saçının telini kabul ederim ne de kendiminkini veririm."

Onu yok etme ihtirasıyla alevlenmiş gözlerimin içine bakarken dudakları tehlikeli bir imayla kıvrıldı ama bir şey demedi. Benim için hazırladığı gelecekteki felaketleri kendisine sakladı ve kapımı kapadı.

Araba az sonra hareketlendiğinde nasıl tehlikelere yelken açtığımı bilmesem de bu dağ evinden nihayet ayrılıyor oluşumuzu içimden kudamak istedim. Belki kurtuluşum olurdu bu yolculuk ve elime bazı firsadar geçerdi, kim bilir!

Hissediyorum çünkü.

Bu yolculuk, Uygarın planladığı gibi gitmeyecekti.

I

“Bir gün dönüp, bakınca

Düşler içmiş olursa yudum yudum yudum yıllarını,

Ağla, ağla, Firuze, ağla...

Anlat,

Bir zaman ne dayanılmaz güzellikte olduğunu."

Soğuk, çok soğuk bir gece. Ceketime sarılmışım iyice. “11273 demek,” diyorum arkası dönük adama doğru. Uygar olduğunu anca bana doğru döndüğü vakit anlayabiliyorum. Bir tiyatro binasının arkasında olmalıyız^ binadan tatlı bir melodi yükseliyor. Bir kadın, ince dilber sesiyle söylüyor:

“Kıskanır rengini baharda yeşiller,

Sevda büyüsü gibisin sen, Firuze. ”

Uygar ise beni gecenin köründe burada gördüğüne şaşırmış gibi duruyor, elinde sigarasıyla kalakalmış.

Sürekli provalarımı izlediğiniz 1 Cinci sıradan 273 numaralı koltuk yani, özel bir sebebi var mı?"

Toparlanması birkaç saniyeden fazla sürüyor. Aklı karışmış, hazırlıkstz yakalanmış gibi görünüyor. "Dikkat ettiğinizi bilmiyordum. " Yutkunuşu-nu izliyorum. Sigarayı diğer eline alıp boştaki elini bana doğru uzatıyor. "Adım, Uygar, " derken gergin görünüyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ama adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun, " diyorum ona takılarak.

Kaşları çatılıyor, gözlerinden beni okumak isteyen sorgulayıcı bir anlam geçiyor.

"Beni tanıyor musunuz

Seni herkes tanıyor, " diye cevap verdiğim vakit yüzünden okuyabileceğim kadar bariz bir şekilde rahatsız oluyor.

Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama be-"diyecekken onu bölüyorum.

Birçok şey duydum, avukat bey, " diyorum. Yüzümde muzip bir ifade var, ellerimi oyuncu bir tavırla arkamda bağlıyorum. "Ve çoğu da iyi şeyler değildi."

"Duru bir su gibi Bazen volkan gibi Bazen bir deli rüzgâr gibi Gözlerinde telaş,

Yıllar sence yavaş Acelen ne? Bekle, Firuze. "

Uzun uzun bana bakıyor. Ne dese bilemiyor sanki. Gergin ve hatta biraz da sinirli görünüyor. Ben ise mırıldanarak şarkıya eşlik ediyor ve denize bakıyorum. Belli ki benimle konuşmak istiyor fakat yanımda fazda yabani duruyor. Bir kaşı patlamış, kemikli parmaklan yara bere içinde. Eline baktığımı fark ettiğinde sigarasını atıyor ve izlerini gizlemeye çalışıyor. "Soğuktan, "diyor hemen. "Çatladılar. "

Boğuk bir mırıltı gibi başladı hepsi ama zihnimin ücra köşelerinden çıktığını sandığım notalar biraz sonra gerçeğe dönüştü.

"Bir gün dönüp, bakınca

Düşler içmiş olursa yudum yudum yudum yıllarını... "

Usulca salınıyor ve kulağıma çalınan melodiyi bilinçsizce takip ediyordum. Ayılabilmem uzun sürmüş, ani bir iç titremeyle beraber ürkerek gözlerimi açmış, açtığım gibi de yağmur damlalarının dövdüğü camla ve ardındaki ormanlık alanla göz göze gelmiştim. Bir an arabada olduğumu idrak edemedim, hâlâ gördüğüm rüyanın etkisi altındaydım.

Başımı sürücü koltuğunda direksiyon sallayan Uygar'a çevirdim. Hava kapalıydı ve dehşet bir yağmur bastırmıştı. Silecekler bir türlü dinlenmeden acele acele ön camı siliyor, siliyor ve tekrar siliyordu.

"Acılı bir bakış yerleşirse eğer Kirpiğinin ucundangözbebeğine..."

Kaşlarımı çattım. Fazla sakin hatta neredeyse huzurlu diyebileceğim normal bir ortamdı. Radyoda geçmişten bir melodi, direksiyonda uyandığımı

bildiği halde bana hiç bakmayan ve o çelik gibi ifadesiyle yolu izleyen Uygar ve bitmek bilmeyen yollar...

"Her şeyin bedeli var, güzelliğinin de

Bir gün gelir ödenir,

öde, Firuze. ”

Neden bu kadar garip hissediyordum? Yüreğimde farklı bir sızı vardı sanki, belki de rüyanın etkisiydi ama neredeyse uyandığımda yanımda Uygarı bulduğum için sevinmiş, rahatlamış gibiydim. *Nihayet aklımı yitirdim.* İtiraf etmesi korkunç güçtü ama bir anlığına güvende hissetmiştim kendimi. Oysa Uygar, kendimi yanında güvende hissedebileceğim son kişi bile değildi.

Mayışmıştım, kolumu kaldıracak gücüm bile yoktu. Dün gece yaşananlardan sonra ona hiçbir şekilde yaklaşmayacak, konuşmayacak ve yüz vermeyecektim güya ama az sonra uslu bir çocuk gibi, “Uygar,” diye seslendim. Bana gözünün ucuyla baktığı sırada da ne diyeceğimi bilemedim. Başımı çevirip ağaçların kısmen seyrekleşmeye başladığı çevreye baktım. “Neredeyiz?”

Fazla mesafeliydi. Birbirini tanımayan iki yabancı gibi oturuyorduk yan yana. “Denizli,” diye cevap verdiğinde kaşlarımı çattım.

“O kadar uyudum mu?” diye hayret ettim. Cevaplamadı beni. Yeniden sessizliğe gömüldük ama bunu istemiyordum. Aldım sürekli gördüklerime gidiyor ve dün gece bana yaptıklarına rağmen onunla bu konu hakkında konuşmak istiyordum.

Sonunda dayanamayıp, “Rüyamda bizi gördüm,” dedim.

“Kâbus görmüşsün o zaman,” dedi.

Dudaklarımı gergin bir hareketle birbirine bastırdım. “O kadar da kötü değildi, ’ dedim ama bu itirafta bulunmak zor gelmişti.

O da bunu garipsemişti sanırım. Omzunun üzerinden bana doğru kısa bir bakış attı. Sonra tekrar önüne döndü.

“Ne gördün?”

“Sanırım ilk tanışmamızdı.”

Hemen hatırladı elbette, ikimizin de akimdan aynı anılar geçiyordu şimdi. Aynı soğuk ve ıssız sahil kenarı, hemen tiyatro binasının arka tarafı ve tatlı bir melodi... İlk defa aynı anda, aynı anıda buluşmamıştık belki ama en azından bana ilk defa acı vermeyen anı bu olmuşu.

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım. “Neden benimle doğru düzgün tanışmadın da haftalar boyunca yalnızca provalarımı izledin?”
Benim cezamın büyük bir kısmı cevapsız sorulardı, o yüzden elbette sessizliğini korudu. Dalgın dalgın yolu izledim. “Ayrıca seni kurtardığımı söylemiştin.” *Karanlığıma günef gibi doğdun*, dediğini hatırlayıp yutkundum. “Sadece keman çalarak mı kurtardım yani seni? Ne saçma.”

Var olman yetmişti, dedi. Anılarımda, ellerinin yara bere içinde olmasını hatırlattı bu bana.

Sadece var olmam beni kurtaramamış anlaşılan.”

Beni de kurtarmadı. Kaşlarını çattığını gördüm. “Varlığın en büyük felaketim oldu.”

Sadece bir aile kızı, *o zamanlarda avukat olan bir adama en fazla ne yapmış olabilir?*

“Ben...”

*ur** »

Sen...

Sustum.

Finike ye varana kadar ağzımı bıçak açmadı. Neredeyse bir gündür yemek yememiştim ama iştahım da yoktu. Yolculuk boyunca sessizce manzarayı, yükselip alçalan dağları ve dalgalanan denizi izledim.

Finike’deydik. Araba yolculuğumuz işlek bir sahil tarafında son buldu. Etrafta otel göremiyordum. Yalnızca devasa lüks bir yolcu gemisi, onlarca yelkenli, sürat ve balıkçı tekneleri... Uygar arabayı görevli kulübesine yanaştırdı, içeriden hemen genç bir adam fırladı, valeye benziyordu. Uygar da arabadan inecekken birden kolunu tuttum.

“İnsanların arasına mı çıkacağız gerçekten?” diye sordum. “Aranan bir suçlu değil miyim ben? Ya beni tanırlarsa?”

Kolunu tutan elime baktı.

“Biri seni ele vermediği sürece sorun yok ve kimse Meira Shavit’in kim olduğunu bilmiyor.”

“Ya biri beni tanır ve polise şikâyet ederse?”

Kaygılıydım ve öylece dışarı çıkmayacaktım.

Uygar bu halime bakarak iç çekti. Cebini karıştırıp cüzdanını çıkardı ve açıp kimlik kartını gösterdi. Oldukça suratsız durduğu bir fotoğrafın yanında “HÂKlM-SAVCI KlMLİK KARTI yazıyordu.

Adı: *Uygar*

Soyadı: *Karşah*

Unvanı: *Cumhuriyet Savcısı*

Yutkundum ve gözlerimi kartın sahibine kaldırdım. O zaten beni izliyor, o dipsiz kuyu gibi kara gözleriyle tepkimi anbean zihnine kaydediyordu.

Cüzdanı kapatıp cebine geri koydu. Bu sırada kendi kendine, "Seni benden alacak adam daha doğmadı," diye mırıldandı ve arabadan
indi. Görevlilerden biri hemen ona doğru koşturdu, Uygardan anahtarı tes-

lim aldı ve yine aynı yaşlarda başka bir çalışan arabanın etrafında dolaşıp bagajı açtı, bavulları indirdi.

Kapıyı açtığımda ılık bir esinti gelip üzerimden geçti. O ilk adımı atmak zor oldu ama Uygarın da dediği gibi *maalesef beni Uygardan alacak bir adam daha doğmamıştı.* Mecburen insanlara karışmak için ilk adımımı attım. Yine de göz kontağı kurmadan, kabanıma sarılarak Uygar'a yaklaştım.

"Otele gitmiyor muyuz?" diye sordum çevreye bakınırken. Lüks araçlar yanaşıyor, anahtarlar valelere teslim ediliyor, bagajlar indiriliyor ve şık görünümlü beyler süslü hanımlara yolcu gemisine doğru eşlik ediyordu.

Bu kısa sürede Uygar sigarasını yakıp, "Otelimiz orada," dedi ve sigarayı tuttuğu eliyle ilerideki yolcu gemisini işaret etti.

Yolcu gemisinin ne kadar büyük olduğunu tarif etmek zordu, *devasa* demek bile yeterli değildi. Dokuz kat saymıştım, bir de altında olanlar vardı elbette. İnanılmazdı. Güvertede ışıklar yakılmış, temiz, tertipli ve ciddi görünümlü çalışanların yönlendirmeleriyle insanlar köprüden geçirilerek gemiye bindirilmişti.

Daha fazla sorgu suale vakit kalmadan birinin bize yaklaştığını hissettim ve bununla beraber hemen kaskatı kesildim. Yabancı birinin beni tanıdığını sandım. Neredeyse Uygar'a yapışacak, arkasına saklanacaktım ki gelen kişiyi sesini duyduğum gibi tanıdım.

"Oo, Sayın Savcı'm. Zahmet etmeseydin hiç, amma koyayım."

Dövme izlerini jilet gibi bir takım elbisenin ardına gizleyen heybedi bedeni ve kısacık saçlarıyla karşımıza biri geçti.

Mert.

“Üç saattir burada seni bekliyorum,” diye hayıflandı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdiğinde özgür bıraktığı parmakları belli ki giymekten epey nefret ettiği gömleğinin yakasını çekiştirdi ve bütün boynunu kaplayan dövmelere küçük bir bakış attırdı.

Uygar’ın arkadaşıydı ve nedenini yine bilmediğim bir sebepten ötürü benden nefret eden bir diğer düşmanımdı Mert. Dağ evinde bizi ziyaret etmesinin ardından onu hiç görmemiş, duymamıştım. Giydiği takım elbise içinde kaçak bir suçluya dönüşmüştü. Bakışları en az Uy-gar’ın bakışları kadar soğuk lâkin ona nazaran daha dengesizdi sanki. Yaramaz bir çocuğun huysuzluğunu taşıyordu çökük gözlerinde.

Yanımıza geldiği gibi durdu. Uygar’a baktı ve ağız dolusu, “Sikeyim seni, Uygar,” dedi.

Uygar da sigarasından yeni bir nefes çekip, “Mümkünse hayır,” dedi.

Mert’in kalın kara kaşları çatılmıştı. Huysuz görünüyor, sert yüz hatları iyice ortaya çıkıyordu. “Takım elbise giymem için kafama bir silah doğrultmadığın kaldı ama kendin günlük kıyafetler giymişsin.”

Uygar omuz silkti, düşünceli bir şekilde gemiye binen insanları iz-

liyordu

“O keş kılıklı kıyafetinle senatörün karşısına çıkmana izin mi verecektim?”

Uygarın kötü giyindiği yoktu. Siyah, düz bir pantolon ve triko kazakla biraz spor ama şık duruyordu. Uygar’ın olayı buydu sanırım. Tekdüze giyiniyordu. Hep siyah ya da koyu aynı renkler, düz kesimler, daima yazısız, logosuz sade kazaklar ve gömlekler, üzerine de kaban... Hep ciddi

giyiniyordu, -evdeyken bile- sonuçta savcı adamdı. Bu onda bir alışkanlık olmalıydı.

Mert'in bakışlarını üzerimde hissettim. Şimdi ifadesi durgundu. "Bu niye burada?" derken kaba görünmekten hiç çekinmedi.

"Meira," diye düzelttim onu. Elbette görmezlikten geldi. O kibirli, ruhsuz suratını tek bir darbeyle silmek isteyecek kadar hırçın hissettim kendimi fakat az sonra Uygar izmaritini atıp, "Yürüyün," dedi ve bu gerici ortamı beni belimden tutup, hafifçe ileriye yönlendirerek dağıttı.

Mert de belli ki bir şeylerden huzursuz, "Bu senatör," dedi. "Onunla anlaşacak mısın gerçekten de? Yoksa sadece davete icabet mi ediyoruz?" Uygar'ın sessizliği bir cevaptı. Yine de Mert, O adamın Polat ın ortağı olduğunu biliyorsun herhalde, değil mi?" diye sordu.

Yeni bir şey bulduğumun düşüncesiyle kaşlarım hayretle havalandı. "Ne anlaşması?" diye soruverdim hemen. *Neler oluyor?*

Uygar dan önce Mert cevapladı. "Atlama her şeye,' dedi ciddi ciddi.

Tam sinirle ona çıkışacaktım ki Uygar beni tekrar yürümeye devam etmem için tutup döndürdü ve bana değil de Mert'e cevap olarak, "Biliyorum," dedi.

Polat kim? Hermarı kim? Ne anlaşmasından bahsediyorlar?

Gemiye geçilen köprüdeydik. Uygar girişteki görevliye biletlerimizi uzattı, bu sırada Mert'in yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluştu. "Herman'la işbirliği yapma fikrine nasıl sıcak bakabilirsin?" Gemideydik artık, holü geçerek merdivenleri çıktık. Uygar'dan bir karşılık alamayınca Mert gergin bir hareketle ensesini ovdu. Bakışlarım, bu devasa geminin lüks mimarı ve o ikisi arasında gidip geliyordu. "O herife

güvenmiyorum ben. O Alman piçlerden biri olduğunu da unutma. Sırtımızdan vuracak tipte biri o."

Herman ve Polat ismi geçmişten bir şeyler çağrıştırmasa da hoş hisler uyandırmadı içimde.

Uygar ise bu isimleri pek ciddiye almıyor gibiydi.

“Herman gibi nicelerini kahvaltı niyetine yerim ben. Sen yalnızca söylediklerimi yap.”

Beni de konuşmanıza dahil edin biraz!

Bu Herman denen adamla herhangi bir alakam var mıydı acaba? Mesele bu değilse eğer Uygar beni ne diye buraya getirmişti? Sırf o dağ evinde yalnız kalmayayım diye mi yoksa daha bilmediğim başka şeyler de mi vardı işin içinde?

Büyükçe bir salondan geçtik beraber. Altın varaklı kaplamalarla, yetenekli bir zanaatkarın elinden çıkma oyma kolonlarla, kollarının dört bir yana uzandığı devasa kristal avizelerle ve bütün bu zengin görünümü geri yansıtan parlak fayanslarla beraber gözalıcı bir gemiydi. Daha doğrusu bu nasıl bir gemiydi? İçerisi bambaşka bir diyardı sanki, aristokratların inine geçivermiştik. Neredeyse her bir duvar kenarında, süslemelerin, kaplamaların, oymaların altında, üstünde, içinde, her yerinde ışıklandırmalar, bazen de sahte mumlar vardı fakat hiçbiri yeterince aydınlatmıyordu sanki. Koridorlar fazlasıyla loş, salonlar ise olabildiğince parlak ve gözalıcıydı.

En üst kata çıkmıştık. Sağ taraf terasa açılıyor, sol taraf ise uzun bir hol ve odalara gidiyordu. “Akşamki davete hazırlanmış ol,” dedi Uygar ve başta bunu bana söylediğini sandım ama Mert’e diyordu. Mert çoktan dönmüş, kartıyla 803 numaralı bir odayı açıyordu. “Ciddiyim, Mert,” dedi arkasından. “Bu işi berbat edecek bir şey yapıp canımı sıkma.”

Mert onu kabul ettiğine dair kaba bir mırıltıyla cevaplayıp odaya girdi ve kapıyı kapadı. Bu işten zerre hazzetmemesinin sağlam sebepleri olmalıydı. Onun gibi tekinsiz bir tip bile *bu adam tehlikeli, ondan uzak duralım*, diye düşünüyorsa gerçekten de iş büyük olmalıydı.

Mert’in arkasından Uygar derin bir nefes aldı, gergin duruyordu, yine de bir şey söylemeden koridorda ilerledi. Peşinden yürürken burasının özel konuklara ayrılmış bir kat olduğunu fark ettim, diğer katlarda belki yüzlerce oda varken bu katta yalnızca dokuz süit vardı.

808 numaranın önünde durduk, Uygar kartını okutarak odayı açmış ama beklediğim üzere bana ayrı bir kart vermemişti.

“Benim odam hangisi?” diye sordum elbette.

Uygar açtığı kapıyı ittirerek, “Geç,” dediğinde bana cevabımı da vermiş oldu.

Kısa bir anlığına itiraz etmeyi düşündüm ama onunla gerçekten de tartışmak istiyor muydum? *Hayır.* Mecburen içeri geçtim lâkin yine de onu kışkırtma fırsatından kendimi alıkoyamadım.

“Bu kadar zenginsen bana da ayrı bir oda tutabilirdin sanki.”

Kapıyı ardımızdan kapatırken, “Evet, tek başına,” diye kendince mırıldandı.

“Karanlıktan korkmam,” dedim kinayeli bir tonla. Beni dikkate almadan ikili yatağa yürüdü. “Ve yatağın altındaki canavarlardan da.” Kabanını çıkarıp, yatağa attığı sırada tepkisini ölçerek, “Ama senden...” diyecek oldum fakat omzunun üzerinden bana doğru bakmasıyla beraber dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi kapadım.

Bizden önce buraya getirilen bavullarımızdan kendine ait olanı aldı ve içinden birkaç parça çıkardı, duş alacaktı sanırım. Yanımdan geçip gitti ve banyoya girdi. O sırada odayı inceliyordum. Duvarlar sedefli, çiçek motifleri olan bej bir kâğıda kaplanmış, odanın ortasına dikilen kenarları işlemeli kolonlara sahte mumların olduğu şık aplikler takılmış, yerlere ise yine soluk çiçek motiflerinin görünebildiği, tarihi dokusu olan bir mermer döşemişlerdi fakat biraz alçak tavanlı bir odaydı. İki kişilik büyük bir

yatağın yan tarafında zeminden tavana kadar uzanan pencereler vardı. Hatta denize açılan küçük, Fransız bir balkon bile vardı!

Gözüme yatağın kenarına çekilmiş ayaklı askılık takıldı. Üzerinde iki adet siyah elbise kılıfı duruyordu. Akşamki davette giymemiz için getirilmiş olmalıydı elbette. Yaklaştım ve rasgele birinin fermuarını açtım. Siyah bir takım elbiseydi. Yeterince şıktı, Uygarı bu yeleğin içinde görmeyi isteme arsızlığında bulunmak beni de şaşırttı. Siyah onun rengiydi, saçları da gözleri de siyaha yakın tonlardaydı ve bu uyuma net bir şekilde zıt düşen bir ten rengi vardı. Açık tenliydi. Böyle bir takım elbisenin içinde maalesef harika görünürdü.

Bazen onun çirkin bir olmadığına isyan ediyordum doğrusu.

Kendi elbisemi de görmek istedim fakat fermuarı açmak üzereyken banyonun kapısı aralandı. Duştan çıkmış hatta giyinmemişti, öylece beline doladığı uzun bir havluyla belirdi. Gözlerimi devirdim, banyoda da giyinebilirdi mesela ama o, varlığımı umursamamayı seçip rahat rahat bana doğru yürüdü. Bir yandan da telefonuna bakıyordu.

Üstü çıplaktı, açıkçası dikkat etmekten kendimi alıkoyamadım ve

zaten bana bakmıyor düşüncesiyle hiç çekinmeden onu inceledim. Elbette *o* yara dikkatimi çekti. Kalbinin biraz altındaydı kurşun izi, elbette öylece silinip gitmemişti. Bir de üstüne, daha iki gün önce aynı yerde açtığım bıçak izi vardı tabii. Benim kesik koluma gösterdiği özeni göstermemiş olmalıydı ki tam iyileşmiş gibi durmuyordu, sadece temizleyip bırakmıştı anlaşılan.

önünden çekilip yer açtım. Geriye, pencere önüne yerleştirilmiş ikili koltuğa kadar gitmiştim. Ona yakın olmak istemiyordum. Oturacak, arkamı dönecek ve onu görmezlikten gelecektim ki sadece kısa bir anlığına bakayım derken çıplak sırtını gördüm.

Geniş omuzlarından başlayıp aşağılara inen izleri fark ettiğim gibi gözlerim hayretle büyüdü. Başta yanlış gördüğümü bile düşündüm çünkü gördüklerim birkaç basit izden ibaret değildi, gerçekten de dehşet vericiydi.

“Bu izler...” derken duraksadım, sertçe yutkundum. Omzunun üzerinden attığı kısa, ilgisiz bakışları benimle buluştu. “Kim yaptı bunlan?”

Ne izleri olduğunu bile anlamamıştım açıkçası, tek bildiğim kesinlikle bir eziyet olduğuydu. Omuzlarından itibaren sırtı büyüklü küçüklü, çizgiler ve yanıklar halinde dehşet yaralarla kaplıydı. Bir noktada derisi o kadar yanmış ve incelmişti ki altından kemiğinin dahi göründüğünü düşündüm.

Uygar rahat görünüyordu, belki de çok uzun zaman önce yaşandığı için artık acı çekmiyordu. Benim dehşete düşmeme karşı o kayıtsız görünüp önüne döndü. Elbise kılıfından beyaz gömleği çıkarmış ve kaslarını gerecek bir hareketle omuzlarından geçirerek üzerine giymişti.

"Uygar,” diye seslendim yeniden. “Kim yaptı sana bunları?” Cevap vermediği vakit aklımdan geçen düşüncelerle beraber kaşlarım çatıldı. “Yok artık,” dedim. Söylerken bile asla inanmıyordum. “Ben yapmış olamam. Bunu bana inandıramazsın.”

Pantolonunu giymişti ve onu görmemiştim bile. Dikkat edememiş, her hareketiyle oynayan omuzlarına, o beyaz gömleğin altında yatan izler tablosuna kilitlenmiştim. Başka bir şey düşünemiyordum zaten.

Sonunda, şükürler olsun ki, “Sen yapmadın,” dedi. Gerçi *sen yaptın,* deseydi de inanmazdım. Akıl karı mıydı hiç bu kadarı?

“Kim yaptı?” diye üsteledim merakla. Benimle bir alakası var mıydı acaba?

Yeleğini geçirdi üzerine, kol iğnesini düzeltirken ıslak saç tutamlan alnına düşüyordu. “Niye soruyorsun?” Bir şey diyemediğimde de daha

(■azla uzatmadan, “Ailen yaptı," diye cevapladı. Kollarını düzeltmiş ve saatini de takmıştı. “Senden uzak durmam için yaptılar tabii.”

Duraksadım. Yüzümdeki ifade donup kaldı. Tam içimdeki empati duygusunu birazcık harekete geçirmişti ki yeniden soğumuştum ondan. *İyiyapmışlar,* diyecek gibi oldum ama dudaklarımı birbirine sıkıca mühürleyip yeniden arkamı döndüm. Giyinmişti. Kravatını taktığını ve ucunu yeleğinin altına soktuğunu gördüm. İşi bittiğinde kapıya yöneldi.

“Diğeri senin elbisen,” dedi. Onu izliyor ve neden bu kadar iyi göründüğünü düşünüyordum, bir de tabii izlerini. “İki saate hazır ol, seni almaya geleceğim.”

Peşinden ayağa kalktım. “Sen nereye gidiyorsun?” derken arkasından birkaç adım attım fakat bana cevap vermeden, odadan çıkıp gitti. Arkasından bakakaldım. Beni yalnız başıma bırakmasına şaşırmıştım. Ya birden çıkar ve ortaklık yaptığı, aynı sektörde bulunduğu insanlara onun ne tarz bir manyak olduğunu söyleme çılgınlığında bulunsay-dım? İş hayatını mahvetmez miydim? Ne yalan söyleyeyim, Uygarın gerçek kimliğini onlara göstermeyi çok isterdim, bunun düşüncesi kulağıma çok tatlı geldi fakat elbette bu işten zararlı çıkacak tek kişi Uygar olmazdı, bu yüzden uslu durmak zorundaydım. *Maalesef.*

En azından şimdilik.

Altından motiflerle çerçevelenmiş bir boy aynasının karşısınday-dım. Üzerimde ise aralarda minik parıltıların olduğu siyah renkte, Madonna yaka kürk detaylı, uzun kollu bir elbise vardı. Elbisenin kendisi vücudumu sıkı sıkı sarıyor ancak ayak bileklerime yakın bir yerde genişliyordu. Altımda ise taş detayları olan sivri burunlu, tek tokalı zarif bir *mule* model ayakkabı vardı. Altın sarısı saçlarımı da sıkı, alçak bir topuz yaptım. Makyaj yapmadım, yanımda herhangi bir malzeme yoktu ve olsaydı da makyaj yapacak halim kalmamıştı. İçten içe yanıyor gibi hissediyordum.

Kapı açıldı, Uygarın içeri girişini aynadan izledim. Gözleri beni bulmadan önce, “Hazır mısın?” diye sordu, beni gördüğünde de yavaşladı.

Aklımdaki tek şey bir an önce uyumak istediğimdi. Bana yaklaşmasını yorgun bakışlarla izledim. *Acaba hasta olduğumu mu söylemeliyim,* diye düşündüm. Hem Mert denen o kibirli keşe de hiç katlanasım yoktu.

i 158)

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedim dürüstçe. “Odada kala-

i»

maz mıyım:

Tam arkamdaydı, iyice dibime girdi, aynadan beni izliyordu. “İyi görünüyorsun,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Ama boğazım ağrıyor,” diye itiraz ettim.

Yeniden, “Çok iyi görünüyorsun,” diye bir karşılık aldım.

“Yine de...” Durdum. Hastalıktan bahsetmediğini fark edip gözlerimi aynadan onunkilerle buluşturdum. Aynı irdcleyici bakışlar kısa bir süre sonra bedenimde daha da aşağılara indi, boynumdan ve omuzlarımdan da aşağılara hatta. Evet, hiçbir dekoltesi olmayan bir elbiseydi lâkin benim vücut kıvrımlarım başlıca bir dekolteydi. Bu belli ki onun aldım karıştırdı çünkü odağını benden zor ayırdı.

O sırada elini cebine attığını fark edip kaşlarımı çattım. Beni vurmak için bir silah da çıkarabilirdi evlenme teklifi etmek için bir yüzük de. Böylesi çarpık bir ilişkiydi bu ama o gerçekten de bir mücevher kutusu çıkardı. Neyse ki bir yüzüğe ait olamayacak kadar ince ve genişti, bir kolye ya da bilezik için olmalıydı.

Kolyeyi aldıktan sonra kutusunu yatağa salladı. Onu durgun bakışlarla aynadan izledim. Bana bakmıyordu, bütün dikkatini kolyeyi takmaya adadı. Küçük, sıralı pırlanta taşlardan yapılmış, minimal ve zarif bir kolyeydi. Işıkların altında çok güzel parlıyor ve incecik ipleri görünmediğinden sanki boynumun etrafında kendi kendine asılı duruyor gibi bir illüzyon yaratıyordu.

Uygar'ın bakışları boynumda kilitli kalırken, "Karar ver artık," dedim sonunda. Sesim çok alçak çıkmıştı, neredeyse bir fısıltı gibiydi hatta. "Benden nefret mi ediyorsun yoksa aşkımdan ölüyor musun anlamıyorum."

Ondan aldığım tek dönüt, uysal bakışlarının usulca yüzüme tırmanıp yeşillerimle buluşması oldu. Ağzını açmasa da bana sanki bir cevap verdi, gözlerinden farklı bir anlam geçti. Konuşmak istedi, sözcükler dilinde yuvarlanıp sıraya girdi fakat bana varamadan, tutup onları bastırdı. Derin, karanlık bir yere gömdü ve sonunda arkamdan çekildi.

O an başından beri nefesimi tuttuğumu fark edebildim. Üzerimdeki etkisi müthişti, bir tür heyecan ve kaygı karışımı, zehirli bir içkiydi. Belki de sadece fizikseldi, zihnim ona yabancı olsa da bedenim onu tanıyor ve tepki veriyordu. Uygar çoktan dönüp gitmişti bile. Kapıyı açtıktan sonra geçmemi bekledi ve onu geçip gidene kadar da gözlerini benden hiç ayırmadı. Arkamdan gelirken kravatını düzeltti ve girmem

için kolunu uzattı. Kısa bir anlığına ona tereddütle baksam da koluna girdim ve beni yönlendirmesine izin verdim.

Onun yanında, onun koluna girmiş bir şekilde yürümek garip hissettiriyordu. Sanki daha birkaç gün önce ikimiz de birbirimize eziyet etmemiş gibi ve düşman değil de sevgili gibi görünüyorduk. Ruhları birbirine bu kadar uzak iki insanın bedeni yan yana olmamalıydı. Neden sadece benden nefret ederek en azından hislerimi böylesi bir karmaşaya sürüklemenin önüne geçmiyordu? Yoksa o da mı bana karşı hisleri konusunda kararsızdı? Benden nefret ettiğine yemin edebilirdim ama tek hissin nefret olduğunu iddia edemezdim. Bu kadar basit olamazdı.

Merdivenlerden inerken aşağıda bizi bekleyen Mert'i fark ettim. Aynı takım elbisenin içindeydi, tertipli bir beyefendi gibi görünüyor ama yüzünde daima yer edinen o memnuniyetsiz, sert bakışları yüzünden de sinirli duruyordu. Ellerini cebine sokmuş, sırtını da duvara dayamıştı ama bizi görünce dikleşti.

Yanma vardığımızda, “Yine nerede kaldınız?” diye yarım ağız söylendi. Zorunda değilse bana bakmıyordu, beni görmekten nefret ediyordu sanki. Bize katılırken de yalnızca Uygarla muhatap oldu. “Herman ibnesi gemiye gelmiş,” dedi Mert. O, Uygarın solunda, ben ise sağındaydım. Üçümüz beraber bitmek bilmeyen uzun bir salondan geçtik. Her yer hiçbir türlü masraftan kaçınmadan ve harta biraz da abartılarak döşenmiş, ışıklandırılmış ve her köşe başına önlüğünün içinde dik duruşlu çalışanlar yerleştirilmişti.

Uygar onu, “Yalnızca kendini tanıt ve aradan çekil,” diye uyardı. Bakışları etraftaki insanlarda, güzel giyimli, ciddi duruşlu, sahte gülümsemeyle şekillenmiş sıkıcı yüzlerdeydi. Birini arıyordu sanki. “Gerisini ben halledeceğim. Orada boşuna tatsızlık çıkarma. Bu anlaşma öyle ya da böyle imzalanacak.”

Mert huzursuz görünüyordu, o ciddi ifadesiyle izliyordu insanları. Biri böyle tehlikeli bakışları üzerinde *yakal^z* kendini huzursuz hissederdi muhtemelen. Mert’in öyle bir etkisi vardı.

Uygarın kulağına doğru, “Nasıl bir anlaşma imzalamak üzere olduğunu anlatacak mısın?” diye mırıldandım. “Apar topar dağ evinden bu insanlarla görüşmek için ayrıldık. Neler oluyor?”

“Senin tek görevin tatilinin tadını çıkarmak,” diye yanıtladı Uygar ve kibar bir dille bana soru sormayı kesmemi söylemiş oldu.

Davetin verildiği asıl salonun devasa kapılarının girişinde üç gö-

revli, kraliyet şövalyeleri gibi dikilmekteydi. Ziyaretçilerle ilgileniyor, onları yönlendiriyor ve kibar kibar gülümsüyorlardı. Bu sırada aklıma Mert’in ne tarz bir işle uğraştığı takıldı.

“Mert tam olarak ne iş yapıyor?” diye sordum. Elbette az ötede bizimle beraber yürüyen ve çevresine memnuniyetsiz bakışlar atan Mert’in bunu

duymadığından emin oldum.

Uygar, “Ortağım,” diye kestirip atacak gibi oldu.

“Yani bir savcı veya savcı yardımcısı mı?”

“Hayır.” Durdu. Nasıl daha kibarlaştırsa bilemedi sanki, en sonunda da dürüst olmaya karar verip, “Sorunları ortadan kaldırıyor,” dedi.

Kaşlarımı çattım.

“Ve bu sorunlar nefes alıyor mu?”

Kibar bir şekilde boğazını temizleyip, “Bazen,” dedi. Yüzünde o muzip sırıtma vardı. Bakışlarım bizden ayrı kendince yürüyen Mert’e kaydı. Çok kayıtsız bir yürüyüş şekli vardı. Her anlamda takım elbise içine zorla geçirilmiş kaba saba bir adam olduğu belliydi. Uygarın onu bu iş için buraya getirmesi, durumun ne denli vahim olduğunu gösteriyordu aslında.

Davetin verildiği salona girdiğimiz vakit kalabalıktan ötürü dikkatim dağddı. O ana kadar bir suçlu olduğumu ve arandığım gerçeğini unutmuştum sanırım. Uygar beni kimsenin tanımadığını söylese de kendimi rahat hissetmek zordu. Sürekli gözüm etraftaydı, her an birinin beni tanıyabileceği ihtimaliyle geriliyor ve bir şeylerle ilgileniyormuşum gibi davranarak, insanlardan çaktırmadan saklanmaya çalışıyordum.

Yüksek tavanlı, gösterişli, devasa bir avizenin merkeze doğru sarktığı ve etraftaki davetlilerin hoş bir canlı orkestra eşliğinde sohbet edip kokteyllerini yudumladığı bir salondu. Kendimi buraya her anlamda fazla yabancı hissetmiş, biraz da bu görkeme şaşırmıştım. Her şey gereğinden fazla göz alıyor hatta yoruyordu.

Bu şaşkınlığımı yeterince iyi gizleyememiş olmalıydım ki bir noktada Uygar bana doğru eğilip, “Meira,” dedi uysal bir ses tonuyla. “Bu insanlar babanın peşinde köpek gibi kuyruk sallayan soytarılardı. Burada bir yabancı varsa o kesinlikle sen değilsin.”

İnce kaşlarım hayretle havalandı. “Bu insanlardan daha zengin olduğumu söyleme bana,” dedim.

Bu onu eğlendirdi.

“Hepsinin servetini toplaşan sırf canın sıkıldı diye aldığın çantalar kadar etmez.”

Vay canına! Meira gerçek bir aristokrasi olmalıydı. Ama böylesi bir para nereden geliyor olabilirdi? Benjamin Shavit, *babam,* -düşüncesiyle iç çektim- kumaş ticaretinde bir devdi elbette ama sadece bu kadar mı?

“Sahi...” diye araya girdim. “Ailemin onca malına mülküne ne oldu?”

Evleri, arazileri, banka hesapları, şirketleri varsa diğer gelir kaynakları? Uygar hiçbir yakın akrabam olmadığını söylemişti, bu kaynaklar onlara gitmiş olamazdı. Yoksa hepsi devletin kontrolü altında mıydı?

Uygar ise bu soruma karşı az ötedeki kokteyl masasının yanında durdu ve nazik bir hareketle beni karşısına aldı. Sadece ikimizin duyabileceği oyuncu bir sesle, “Bendeniz Cumhuriyet Savcısı Uygar Kar-şah,” dedi. “Davanıza bakan savcıydım, Meira Shavit ve hakkınızda tam dokuz suçlamayla dava açtırıp bütün malınızın mülkünüzün yasal haklarını elinizden aldım.” Kulağıma doğru eğildi, bir eli belime dolanmıştı ve buz gibi nefesi tenime çarpıyordu. “Devamında bütün varlığım kendi üzerime geçirdim,” derken resmiyetten çıktı, benimle alay ediyordu. Dışarıdan iki âşık gibi görünürken karşımda durmuş, bana hayatımı nasıl mahvettiğini anlatıyordu. “Şimdi hiçbir şeyin yok. Düşmüş bir aristokrasi bebesisin yalnızca.”

Hayrede, “Devlet buna nasıl izin veriyor?” diye sormadan edemedim.

“Devlet benim, Meira,” derken gözlerinden şeytani bir anlam geçti. “Seni tutuklayan polis, savunmanı yapan avukat, iddianameyi hazırlayan savcı, kürsüde yanımda oturan hâkim, televizyonlarda izlediğin siyasetçi,

parlamentoda geleceğin için oy veren milletvekili benim. Yasa benim, yargı benim.”

Tüylerimi ürperten bir bakışı vardı, doğru kelimeleri bir türlü seçemiyordum. Ona baktığımda birçok şey hissediyordum: Nefret, korku, iğrenme, *belki heyecan.* Ama ona baktığımda tek bir şey görüyordum: *Güç.* Gerçek güç. Fiziksel bir üstünlük değil, silahın arkasına saklanmak değil, paralı adamlarla korunmak değil, yolsuzluğa bulanmış ve saptırılmış olsa dahi gerçek güçtü onunkisi.

Meira’nın bütün hatalarını bilmiyordum ama en büyüğü şüphesiz ki bu adama bulaşmaktı.

Kendimi ondan çekip çıkarmak isteğiyle kıpırdansam da belimdeki eli buna izin vermedi, “iğrençsin,” dedim bu sırada.

“Ben yapmam gerekeni yaptım,” derken kolyemi düzeltirmiş gibi parmağını boynuma değdirdi. “Terazisiyle oynadığın adaleti tattırdım sana.”

Gözlerimi iki namlu gibi ona doğrulttum.

“Sana ihanet etmekle mi adaletin terazisiyle oynamış oldum? öte tarafta sen ise kendi işlediğin suça bakan savcıydın. Bahane arama boşuna. Rezil birisin, *Sayın Savcım,* bunu unutma. Bu çürümüş sistemin çarkısın. Bu soytarı dediğin insanlardan farksızsın.”

Gözlerini kıstı. “Kurdar sofrasında kuzu olmak senin suçundu. Av olmadan önce sen de aramızda oturuyordun, Meira.” Bu sözleri beni duraksattığında dudaklarının kenarında samimiyetsiz bir kıvrılma meydana geldi. “Hiç sandığın kadar masum biri olmadığını düşündün

M «N»?

mur

Sertçe yutkunmam gerekti, göz kontağını korumak zor gelmeye başlamıştı. Tam kendimi savunacağım, bu sefer haklı çıkacağım derken hatırlamadığım bir geçmiş yine yüzüme vuruluyor ve içimde tüyler ürperten *ya haklıysa*, soruları gün yüzüne çıkıp beni sindiriyordu. Bu hayatta Meira'nın her şeyi hak ettiğini öğrenmekten daha çok korktuğum bir şey yoktu.

Mert aramıza girerek, "Bir an önce işimizi halledelim," dedi ve konuşmamızı böldü. Elinde ortamdakinden farklı, daha ağır görünen bir içkiyle çıkagelmişti. "Dayanamıyorum şöyle ortamlara." Kıstığı gözleriyle davetlileri izlerken suratında iğrenir gibi bir ifade belirdi. "Şu ibnelere bak," dedi ağız dolusu, "...yancısı göt verenler. Bunlar para içinde yüzerken halk-"

Uygar resmi, dik bir duruşla, "Mert," diyerek lafını böldü. "Şu an bunun sırası değil. Onun da sırası gelecek elbette ama şimdi işimize bakmamız gerekiyor."

Mert kabaca burnunu çekip, "Ben de onu diyorum," dedi. "Hadi, kiminle tanışacaksak tanışalım da siktir olup gidelim bir an önce."

Uygar zaten geldiğimizden beri etrafına bakınıyordu. Az sonra kalabalığın arasından binlerini tanıdı, yaşlı bir adamdı. Kendince *lanet herif,* diye mırıldansa da adama başıyla selam verdi. İşten birileri olmalıydı, yaşlı adam onu masasına davet etmişti. "Ben geliyorum," dedi bize doğru.

"Herman mı?" diye sordu Men.

"Yok. Bekleyin siz burada." Masadan ayrılırken Mert'i, "Yanından ayrılma sakın," diye benim için tembihledi.

Mert buna bozulmuştu elbette.

"Peh! Bakıcıyım ben sanki."

Derdi ne bunun?

Bana kalırsa sağlam bir tokat tavırlarını düzeltmekte yeterli olurdu ama sessizliği seçtim. Kendisi biraz ötemde ellerini cebine atmış dikiliyor ve milleti izliyordu. Biraz yabani biriydi, fazlaca kaba, biraz bağımlı ve şiddet yanlısı. Pekâlâ Uygar da öyle sayılırdı, ikisi de kötü insanlardı neticede fakat net bir ayrım vardı ki Uygar işinde gücünde, sakin, olgun bir adamdı. Şiddete eğilimli tarafını mükemmel bir maskenin ardına gizliyordu ve hem başarılı hem de gerektiğinde sosyal biriydi. Savcıydı adam! Mert ise her daim kavga arayan, herhangi bir sokak serserisi gibiydi. Agresif ve kabaydı. Bu ikisi birbirlerini nasıl bulmuş ve anlaşabilmişti ki?

Mert in, “Ne bakıyorsun?” diye sormasıyla ona kilitlenip kaldığımı ancak fark edebildim.

Başta onu görmezlikten gelmeyi ve böylece herhangi bir kavgadan da kaçınmayı düşündüm ama biraz da saptırarak, “Sana ne yaptım da benden bu kadar nefret ediyorsun diye düşünüyordum,” dedim.

Eğer Uygar, Mert’le o dönemlerden beri arkadaşsa öykü’yle de bir alakalan olmalıydı, değil mi? Zihnimde buna dair herhangi bir anı ya-kalayamasam da beni derin düşüncelere itti.

Bunu fark etmeden, sesli bir şekilde dillendirip, “öykü,” dediğim gibi gözleri benimkilere kilitlendi.

Bana iliklerime kadar işleyecek bir nefretle bakarken, “Onun adını sakın bir daha ağzına alma!” diye sesini yükseltti.

“Ben...” dedim ama ne söyleyeceğimi de bilemedim. Onu öldürdüğümü biliyordu demek.

Mert bana iyice yaklaşmış ve öfkeyle yüzüme soluyarak, “Sen ne? diye hesap sormuştu. “Üzgün müsün? Pişman mısın? Bak bakalım etrafına,” derken salonu işaret etti. “Pişman olmak ölüyü geri getiriyor muymuş?

Görebiliyor musun öykü'yü?" Bakışlarımı ondan kaçırdım, o ise daha da üzerime geldi. "Görmüyorsun, değil mi? Aynen öyle."

Bu zamana kadar öyküye yaptıklarımı düşünmekten kaçınmıştım. Uygar'ın *öyküyü benim yüzümden öldürdün,* itirafına sığınarak vicdanımı hafifletmeye çalıştım. Aksi takdirde hayatımın geri kalanı boyunca genç bir kızın yaşama hakkını sebepsizce elinden almış olmakla yaşamak zorunda kalacaktım. Benim aklımdaki senaryoda Uygar, Mert ve öykü üçlüsü hayatımı mahvetmeye çalışan birer şeytandı ve ben yalnızca kendimi korumuştum.

Kahretsin!

Az önce ölü birini şeytanlıkla suçladın, Meira. Kahretsin... Kendini kurtarmak için...

Iç dünyamın acımasızlığından silkinerek çıktım ve düşüncelerimi doğrulama isteğiyle, "Mert," dedim fakat o beni kaba bir tavırla böldü.

"Uzatma," dedi. Ceplerini gergin bir halde karıştırdı ve sigara paketi çıkarıp benden uzaklaştı. "Başım çadıyor, iki dakika sigara içmeye çıkıyorum." Çıkışa doğru yönelecekti ki birkaç adım sonrasında durup bana döndü, o insanı ürküten ciddi ifadesiyle tehditkâr bir bakış attı. "Bir yere gidip beni Uygar'la uğraştırma. Olduğun yerde kal, duydun mu beni?"

Bir şey demeden arkasından baktım. Salondan ayrıldı ve az sonra da gözden kayboldu. Tek kalmıştım, kalabalığın ortasında yalnız bir yabancıydım fakat ilk defa çevremdekilerden değil de kendimden ürk-tüm. Aklımdakilerden ve geçmişteki kişiliğimden... Düşündüğüm kadar masum olmadığımı hiç bu kadar yoğun bir şekilde hissetmemiştim.

Vazgeçtim, Meira. Sana, Uygarla baş edebilmen adına, umarım sen de en az onun kadar delisindir, demiştim fakat şimdi bunu geri alıyorum. Lütfen,

lütfen bana genç bir kızı haksız bir sebepten ötürü öldürdüğünü söyleme. Uygar haksız olduğu sürece gerisini hallederiz, biz iyileşiriz, yaparız bunu.

“İyi akşamlar, hanımefendi.”

Hiç beklemediğim bir anda bana seslenilmesi üzerine irkildim. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bir suçluluk duygusuna kapıldım ve dönüp bana kimin yanaştığına soru işarederiyle baktım.

Bir yabancıydı. Belki yirmilerin sonlarında, belki biraz daha yaşlı fakat dinç görünümlü bir adamdı, üzerinde yalnızca beyaz bir gömlek vardı, ceketini elinde tutuyordu. Diğer elindeki kokteyl bardağını gülümseyerek bana uzattı.

“Lütfen,” diye rica etti oldukça kırık bir aksanla. “Alın.”

Kaba görünmekten çekinmeyerek, “İlgilenmiyorum,” diye kestirip attım ve önüme döndüm. Afakanlar basmışken bir de herifin tekiyle uğraşamazdım fakat adam gitmedi. Hatta kolunu masama uzatma cüretinde bulundu. Kaşlarımı çatarak tekrar ona doğru baktığımda az önceki kibar ifadesinin gittiğini ve yerine tehlikeli bir imanın geldiğini gördüm.

“Bence ilgileneceksiniz,” dedi elindeki kadehi çevirerek. “Meira Shavit,” diye de ekledi.

Birden buz kestim. Hiçbir tepki veremeden olduğum yere çakılı kaldım. Kimsenin beni tanımaması gerekiyordu. Ünlü bir adamın, ünsüz kızıydım ben. Dahası, bir suçluydum. Nasıl olur da tam ismimi söyleyebilirdi?

Bu adam...

Beni nereden tanıyor?

XI

Hayatta bazı anlar, bazı duraksamalar, kendi kafanın içinde donup kalmalar olur.

Bir felaket öncesi sessizlik gibi... Durgun, huzurlu bir günün ardından gece yarısı gelen bir telefon çağrısı veya bir dağ evinde misafir bek-lemiyorken çalan kapı gibi. Ani ve belirsizlik dolu, endişe uyandırıcı ve kalbini durduran cinsten.

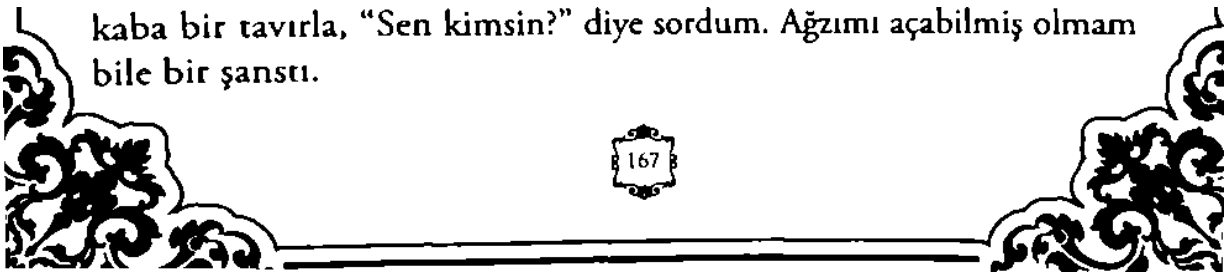
Bu adam da kim?

Yanımda dikilen uzun boylu yabancıdan ve onun bir o kadar yabancı gelen kehribar bakışlarından bahsediyordum. Kendine olan güveni, yüzündeki o rahadıktan, o gevşek ama toplu duruşundan, benim şaşkınlığımın geçmesini beklerken uzun parmaklarıyla masada ritim tutmasından belliydi. Esmer bir adamdı. Sakalsız temiz bir yüzü olsa da büyük duruyordu. Ona sert bir görünüm verecek şekilde dik inen sivri bir burnu vardı ve altdudağı daha kalındı. Gülümseyişi genişti, gözlerinin etrafı hemen kırışıyordu.

Yabancı adam, sıfatımdaki dehşeti izlerken, benim aksime rahat bir tavırla asla resmiyeti bozmadan, “Tabii,” dedi. “Size kendimi tanıtmadım. Ürkmeniz doğal, bağışlayın beni.” Kadehi masaya bıraktı ve sahtesinden bir

hazırlanma çabasıyla yakalarını düzeltip elini bana doğru uzattı. “Ben başınıza gelen talihsizliği tersine çevirebilecek tek adamım. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini tutmadığım için geri çekti, ceketinin uçlarını hafifçe çekip düzeltti ve boğazını kibar bir hareketle temizledi. Onun aksine gayriresmi

Beni görmezlikten gelerek, “Uygar Bey’den kurtulmak istiyor musunuz?” dedi.

Bu adı söylemesi bile korkuyla etrafıma bakınmama sebep oldu. Kalbim ağzımda atıyordu. *Ne yapmalı?* Bu Uygar’ın başının altından çıkan bir şey miydi acaba? Beni test ediyor olabilir miydi? “Hayır,” dedim ama tereddüt ettiğim belliydi. “Neden böyle bir şey isteyeyim ki?”

Adam gayet de kendinden emin bir şekilde, “Çünkü ondan nefret ediyorsunuz, dedi o kalın, yatıştırıcı sesiyle.

Kaşlarım çatıldı, ben...

Ardından, Çünkü o sizin baş düşmanınız,” diye ekledi ve beni tamamen çaresiz bıraktı.

Bu adam nereden çıkmıştı şimdi? Daha da önemlisi, ona ne söylemeliydim? Sadece itiraz etmeye devam mı etmeliydim? Fakat ya bu adam Uygar’ın adamı değilse? Ya... Ya bana bahşedilen bir şanssa? Tereddüt içinde yeniden Uygara doğru bakındım. Diğer taraftaydı. Yemek salonundaki birçok kolondan biri görüş açısına girdiği için beni oturduğu yerden göremezdi.

Biraz da buna güvenerek, adama yanaşıp, “Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye merakla sordum.

İlgim hoşuna gitmişti, bıyık altından kibar bir çabayla gülümsediğini gördüm. “Daha sizin bilmediğiniz çok şey biliyorum, Meira Hanım ve eğer öğrenmeye niyediyseniz size de her şeyi göstereceğim,” diye açıkladı özgüvenle.

Ne diyeceğimi bilemedim. İçimde iki taraf da bir savaşın içindeydi. Biri Uygar’ın beni test ettiğini ve bu testi geçemezsem de başıma bela alacağımı söylerken diğeri, Uygar’ın bu gereksiz oyundan ne tarz bir kazancı olacağını sorguluyordu.

“Evet,” diye tekrar yokladı. “Şimdi ilgileniyor musunuz?”

“Ben...” Kararsızdım, gergindim, “Evet.” Tereddüt etmiştim fakat sonra özgüvenle, “Evet,” diye tekrar ettim. Şansımı denemek zorundaydım, zaten şu an yaşadıklarımdan daha kötü ne olabilirdi ki? Kimse bana Uygar kadar zarar veremezdi.

“Güzel,” dedi adam. Kalın dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. “O halde, yakında yeniden görüşeceğiz. Bu sefer cevaplarla ve en nihayetinde de çözümlerle geleceğim size. O zamana dek, esenlikle kalın.”

Adam birden arkasını dönünce telaşa kapıldım. Hiç düşünmeden koluna yapışum.

“Bekle! tsmin ne?”

Duraksamıştı. Omzunun üzerinden bana bakarken, Bir aile dostunuz,” dedi sadece. “Son olarak, Uygar Beye dikkat edin. O hiç sandığınız gibi biri değil.”

Kaklarım iyice çatıldı, bu söylediğini gülünç bulacaktım neredeyse. “Ne sanıyormuşum ki? Daha ne kadar kötü olabilir?”

Aynı kibar ama tehlikeli bir imayla şekillenen gülümseme...

“Tahmin bile edemezsiniz.”

Ve benden ayrılıp ilerledi. “Bekle!” diye seslendim. Peşi sıra birkaç adım atıp onu karıştığı kalabalığın arasında kovalayacak oldum. “Neden şimdi yardım etmiyorsun? Dur lütfen, beni de götür! Beni yalnız bırakma! En azından seni nasıl bulabileceğimi söyle bana!”

“Meira!”

Birinin adımla seslendiğini duyunca olduğum yerde telaşla döndüm. Tansiyonum fırlamış olmalıydı çünkü kendimi bayılacak gibi hissettim fakat ileriden bana yaklaşan Mert’i görünce biraz olsun rahatladım. Bana onca insanın arasında adımla seslenmemeliydi, ahmak ama ne çare? O yabancı adam ise çoktan ortadan kaybolmuştu.

Mert yanıma gelip, “İyi ki bir *yerinde dur*, dedim,” diye söylenirken ben hâlâ göz ucuyla yabancının arkasından bakıyordum.

Bu kadar heyecanlıyken çaktırmamak zordu ama normal görünmeyi deneyerek, “Ben yukarı çıksam iyi olur,” dedim. Adamın peşinden gidecektim ama Mert kolumu tuttu.

“Dur, ne yukarısı şimdi?” derken suratında şüpheli bir ifade vardı. Kavrayışı sertti ve elbette bunun sebebi kişiseldi, böyle bir karşılığa gerek yoktu oysa.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye üsteledim.

“Uygar geldiğinde ona söyle. Seni bırakmamamı istedi.”

Sesimi alçak tutmaya çalışarak, “Bırak beni!” diye çıkıştım. Beni dinlemediğinde, “Yoksa az önce beni bir başıma bıraktığını Uygara söylerim!” diyerek onu tehdit ettim.

Bu, Mert’i iyice sinirlendirdi. “Aptal sarışına bak sen,” diye söylendi. “Bir halt söylemeyeceksin ona.”

“Aptal, dazlak herif seni,” dedim. İnsanlara sesimiz gitmesin diye bu kadar kalabalık bir yerde kavga etmek çok zordu. “Gidip bir yerde

ı))

sızsana sen!

Üzerime yürüyecek gibi oldu. “Düzgün konuş benimle!” derken o hırçın bakışlarından alevler yükseliyordu.

169

Fakat o arbede sırasında fark etmeden Uygar geldi. Hemen aramıza girdi, beni kolumdan tuttuğu gibi kimselere bir problem olduğunu çaktırmayacak kibar bir hareketle yanına çekti. Mert’i de karın boşluğundan tutarak benden uzaklaştırdı. Böylece ikimizi ayırıp zapt etmiş oldu.

Uygar ın, “Ne oluyor burada?” diye soruşu bir otorite barındırıyordu. Kolunu belime atmıştı, vücutlarımız yan yanaydı fakat dışarıdan görünen bu sıcak sahneye rağmen hesap soruşunda ciddi, azarlayan bir ton vardı. “Siz ikiniz, insanların içinde ne yapıyorsunuz?”

Mert’in kara kaşları çatıktı. “Al şunu başımdan,” derken dünyanın en huysuz, en sinirli, en asabi adamı gibi göründü.

Hemen, “Beni bir başıma bıraktı,” diye ispiyonladım.

Al sana, *dazlak herif. Madem düşman olmak istiyorsun, olalım!*

Uygarın sert bakışları Mert’e çevrildi. “Mert!” dedi sadece ve bu bile yeterliydi aslında.

Mert yine üsteledi. “Sinirlendirdi,” derken huzursuzca yerinde kıpırdandı. “Al kıymetli sevgilini de başına çal o zaman. Gidiyorum ben.”

Uygar, gayet sakin ama ciddi görünerek, “Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi usulca. “Senatörle tanışmadın henüz.”

Mert itiraz edecek gibi oldu ama benim aklım hâlâ gizemli yabancıda kaldığından onları artık dayanamayarak, “Ben gitmeliyim ama,” diyerek böldüm. O an iyiydim fakat yüzümü buruşturup biraz kötü görünmeye çalıştım.

Uygar da artık ikimizden bıkmış olacaktı ki sıkıntıyla derin bir nefes aldı.

“Yine ne var, Meira?”

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Cevabım gecikmemişti. Doğru da sayılırdı fakat Mert kaltağı, “Turp gibi gayet,” dedi. “Yalan söylüyor.”

Kendimi tutamadan, “Sen kes artık sesini!” diye tersledim.

Birden, “Kessene hadi!” diyerek üzerime yürüyecek gibi oldu. Uygar yeniden araya girdi. Hiç bozmadan Mert’i göğsünden tuttu ve yüzünde sahte, kibar bir gülümsemeyle güya onun kravatını düzeltmeye başladı.

“Mert, siktir git. Bir sigara içip hava al ve kendine gel.”

Uyarısı ciddiydi. Şu anda sınırlarını zorluyorduk ve bunun altından hiç de iyi şeyler çıkmayacaktı.

Mert, “Mesele senin bu şeytan sevgilin olunca paket bile dayanmıyor ama,” diye tersledi ve yakasını bıraktırıp kendi düzeltti, omuzlarını silkeledi.

Hayretle izliyordum. “Ne istiyorsun benden?” diye dayanamayarak sitem ettim. “Derdin ne benimle? Anlat da kurtul! Böyle pasif agresif diklenmelerle gelme bana!”

Uygar, sesini alçakta tutarak, “Yeter!” diye ikimize de çıkıştı ama Mert’in nefreti onu bile dinlemeyecek kadar büyüktü. Zaten şu zamana kadar da hep kendini tutmuş, arada Uygar olduğu için ilişmemişti ama beni görmeye dayanamıyordu işte.

“Anlatayım mı?” diye soludu öfkeyle. Gözleri kocaman kocaman açılmıştı, tek odağı bendim. Elini kaldırıp küçük bir miktar belirtti. “Sana şu kadarını bile anlatsam yerle yeksan olursun!”

Ama biliyordum ki anlatmayacaktı. Hep aynı hikâye! Sıkılmıştım artık, o yabancı adamı bulmak istiyordum bir an önce. Gereken cevapları henüz on dakika önce tanıştığım bir yabancıdan alabileceğime olan inancım, kesinlikle beni delirtmeye yemin etmiş bu iki adamdan alabileceğime olan inancımdan daha fazlaydı.

“Ben gidiyorum,” dedim.

Bu kavgayı, inzivaya çekilmek için bir bahane olarak kullanabileceğimi düşünmüştüm ama Uygar, “Hiçbir yere gitmiyorsun,” diyerek beni durdurdu.

Bu iki manyağın arasında sinir krizi geçirecektim.

“Kötü hissediyorum kendimi! Sadece gidip uyuyacağım!”

Mert rahat durmayacaktı. “Yalan,” diye adadı tabii. Yılan. “Güvenme buna, tek bırakmaya gelmez.”

Yakasına yapışacak ve o koca kafasını yerden yere vuracaktım artık! Uygar ın beni çekmesine rağmen onun üstüne yürümeye yeltendim. “Yukarıda uyumaktan başka ne yapabilirim, akıl hastası?” diye sinirle çıkıştım.

“Kim bilir neler söylersin millete.”

Yüzümü buruşturdum.

“Ne saçmalıyorsun yine?”

Hiç beklemediğim bir anda, “Az önce de bir adamla konuşuyordun,” deyiverdi. “Ne söyledin ona?”

Donakalmıştım. Yabancı adam çekip gittiği anda Mert beni gördü sanmıştım, oysa öncesi de varmış ve konuştuğumuzu görmüş! Hemen telaşa kapıldım. Doğaçlama yalan söyleyip duruma ayak uydurmakta inanılmaz

kötüydüm. Resmen beynim donuyor ve araba farı görmüş zavallı bir tavşan gibi karşımdakini izliyordum.

Uygar iyice yabancı gelmeye başlayan bir sesle, “Bir adamla mı konuşuyordu?” diye doğrulama istedi ondan.

Yandığımızın resmiydi ve Mert de bu açığı bulduğuna sevinmiş bir şekilde hevesle, “Evet,” dedi. “Haberin yok tabii, şaşırmadım. Yine arkandan iş çevirmeye başladı.”

Uygar ın o irdeleyici bakışlarını üzerimde hissettiğimde gergin bir şekilde yutkundum. “Meira,” dedi önce. Bana açıklama yapmam için sadece birkaç saniye tanıdı ama sessizce onu izlediğim vakit, “Ne adamı? diye sorguladı. “Kiminle konuşuyordun?”

Sadece bir anlığına gerçeği itiraf etmeyi düşündüm. Sebebi barizdi. Ben yalan söyleyemiyordum ve kariyeri boyunca onlarca yalancının yalanını ortaya çıkarmış bir adamı da kandıramazdım fakat belki de karşıma bir daha asla çıkmayacak olan bir kaçış şansını burada harcayabileceğim ihtimalini düşündüm. O adamı, potansiyel kurtuluş imkânımı kendi ellerimle Uygara vermiş olmayı istemezdim elbette. Yabancı birine güvendiğimden değil ama Uygara daha az güvendiğimden...

O yüzden, “Hiç kimseyle!” diye cevapladım. “Tanımıyorum, yabancının tekiydi.”

Mert hemen, “Yalan söylüyor!” dedi. “Ben gelene kadar bayağı konuşuyorlardı!” Suçlamalarını üzerime yağdırdı. Nefes dahi aldırmıyor, birkaç saniyeliğine bile olsa kafamda bir hikâye uydurmam için bana fırsat tanımıyordu.

Uygar’m çenesini sıktığını gördüm. “Sana onu yalnız bırakma demiştim,” dedi suçlayıcı bir tonla.

Mert, “Ona güvenememen benim suçum mu?” diyerek ateşi körükledikçe körükledi.

Sinirle soluyarak, “Rasgele biriydi,” dedim. “Bir şey soruyordu.”

“Ne soruyordu?” diye üsteledi Uygar.

“Saati soruyordu!”

“işte!” Mert işaretparmağıyla beni gösterdi. “Bu kıza güvenilmez, diyorum sana ben. Aptal sarışın!”

Her an onun üzerine atlayabilecekmiş gibi düşmanca bir tavırla, “Bana şöyle seslenip durma!” dedim.

Uygar, “Meira,” diye uyardı.

Mert inadına, “Aptal sarışın,” diye tekrarladı.

Uygar sabrının sınırlarında bir yerdeydi. “Mert!” derken artık ikimizi de zapt edemiyordu.

Fırsattan istifade, “Pis, keş dazlak!” diyerek üzerine atılacak oldum.

Ama o sırada, hiç beklenmedik bir anda, üçümüzden de bağımsız bir şekilde yükselen, *“Ladies andgentlemen!”* diyen sesle beraber birden

duraksadık. Sözde birbirimizin yakalarını bıraktık. Ben yeniden paranoyaya kapıldığım için telaş yapıp geri çekildim ve yanımızda belirive-ren adama şüpheli gözlerle baktım.

Adamı tanımıyordum. Uzun boylu, takım elbisesiyle ciddi görünümlü, ak saçlı, yaşlıca bir adamdı. Uygar kravatını çekiştirip düzeltti ve ona elini uzattı. “Herman Bey,” diye hitap etti.

Kızarık, tombul yanaklı bir adamdı. Uygarın elini sıkarken gür kaşlarını çattı. “Lütfen,” dedi yalandan kızarak. “Yakında beraber çalışacağız, sadece

Herman de bana.”

Türkçesi o kadar bozuktu ki söylediklerini anlamakta zorlandım.

Uygarın kaşları çatıldı. “Saygı hitapları kalsın,” diyerek onu uyardı.

Herman bozulsada toparladı. “Siznasıl isterseniz, Savcım,” diyerek gülümsedi. Daha ilk görüşte ondan hoşlanmamıştım ve bunun için bir sebebim bile yoktu. Her şeyi bilen kibirli bir sıfatı ve en küçük detayları yakalayan küçük, irdeleyici mavi gözleri vardı.

Az sonra Mert’in de elini sıktı. Ona bir şeyler söyledi ve bu sırada Uygar hafifçe bana doğru eğildi. Sadece ikimizin duyabileceği bir sesle, “Bu konuyu konuşacağız,” dedi.

Oysa yabancı adam mevzusunu Herman sayesinde adatuğımı düşünmüştüm. “Ben bir şey yapmadım,” diye fısıldadım kızgın kızgın.

“Göreceğiz,” dedi ve önüne dönüp duruşunu dikleştirdi.

Sıra bana gelmişti. Herman’ın mavileri üzerimdeydi. Beni tanıyormuş gibi bana bakan irdeleyici gözleri ve imalı gülümseyişi rahatsız ediciydi. Herman Albitz,” diyerek kendini tanıttığında aklıma bu adamın tehlikeli biri olduğu geldi. Şu anlaşma yapacakları adam değil miydi Herman?

O bana kendini tanıttığı için ben de öyle yapmalıyım diye düşünerek boş bulundum. “Me-” diye asıl ismimi söyleyecek oldum fakat Uygar derhal müdahale ederek, “Melis,” diye düzeltti. Bunu da hiç dikkat çekmeyecek bir şekilde yaptı.

Herman garipsemeden bana gülümsemeye devam eni. “Melis demek...” diye o ağır aksanıyla tekrar etti. Her nedense bunu söyleme şeklinden ötürü kendimi rahatsız hissettim ama ne sebeple bilmiyordum, tanımadığım bir adam beni nasıl bu kadar olumsuz etkileyebilirdi ki?

Sonrasında adam bizi, “Buyurun, masamıza geçelim o halde,” diyerek bir masaya davet etti. Dakikalar sonra bir tek kuş sütünün eksik olduğu bir

masadaydık. Etrafım tanımadığım ciddi görünümlü, kibar gülümsemeli, orta yaşlı onlarca insanla çevriliydi. Hepsi de iş insanıy-

dı. Uygar hepsiyle selâmlaştı, Mert de mecburen selam verdi. Ben de gülümsemekle yetindim. Uygarla Mert'in arasında oturuyordum sessizce.

Masadan esmer bir kadın Uygar'a, "Sonunda sizi görebildik," dedi ve bunu söylerken Uygar'ın gözlerinin içine içine bakıyordu. "Savcılığa ara verdiğinizden beri adliyeye de hiç uğramadınız."

Uygar resmi görünerek, "önemli işlerle meşguldüm, Pelin," diye cevapladı. *Beni esir tutmak, kaçmaya çalışırken kaza geçirmeme sebep olmak ve hasta halimle ormanda beni tüfekle kovalamak gibi önemli işler...* Bu kısma hiç girmedi tabii.

Genç kadının -Pelinin- büyük gözleri bana döndü. "Melis Hanım," diye ismimi telaffuz etti fakat bana değil, beni görmezlikten gelerek Uygar'a konuşuyordu. "Kız arkadaşınız sanırım."

Men hemen yanımda, "Düşmanımın başına gelmesin," diye mırıldandı. Göze batmadan masanın altından topuklu ayakkabımla ayağına bastım ve hemen de çekmedim. Boğuk bir inlemeyi az kalsın ağzından kaçırıyordu ki dudaklarını bastırıp kendini tuttu.

Bu şekilde ona eziyet ediyordum ki Uygar uyarı maksadıyla boğazını hafifçe temizledi ve kadına beni *arkadaşı* olarak tanıttı.

"Bana eşlik ediyor yalnızca."

Arkadaşmış... O an buna neden takıldığımı bilmiyordum ama bir kere de sinirle Uygarın ayağına basmak istedim. İronik olan, benim için *partner* gibi bir tanım yapsaydı da aynı şekilde basmak isterdim.

“Ben de o şanslı kadının Melis Hanım olduğunu sanmıştım,” diye takıldı Pelin. Ben bunu garipserken Uygar normal karşıladı. Kadın da açıklama gereği görerek, “Bilirsiniz,” dedi. “Yıllardır aynı meseleler. Daha sizinle hiç tanışmıyorken bile hep sizin bir kadına âşık olduğunuzun söylentileri dolaşırdı. Düşünün, benim bile kulağıma geliyordu.”

Uygarın ne düşündüğünü anlayamadım. Yalnızca takım elbisesiyle siyasetçi kılığına bürünmüş kadına istifini bozmadan gülümsedi.

Herman geniş geniş gülüyor ve araya İngilizce kelimeler de katıyordu.

“Anlat, Savcım, anlat. Aklını bir zamanlar başından alan o gizemli kadın kimdir, necidir?”

“Hep bir mit olduğunu düşünmüşümdür zaten,” dedi Pelin. Ağzından laf almaya çalışıyormuş gibiydi. Masadakiler de buna gülüyordu. “Sizin gibi bir adam, bir kadına bu denli nasıl teslim olabilir ki? Saçmalık!”

Uygar sakin görünüyordu ama bir terslik sezdim, “öyle,” diye katıldı kadına ve bu da yutkunmama sebep oldu. *Benden bahsediyorlar.* Uy-gar’ın bunları duyarken ve cevaplarken neler hissettiğini anlamıyordum. Kafasında bütün duygularını bitirmiş bir adam profili çiziyordu gözümde fakat bundan fazlası olmalıydı. Değil mi?

Ne hissediyorsun, *Uygar?*

Tam şu anda neler düşündüğünü bilmek isterdim. Aslında beraber geçirdiğimiz bütün zamanlarda, ilk gün komadan uyanıp da karşısına dikildiğimde, ilk defa bana o tüfeği doğrulttuğunda, her gece günlüğüne yazdığı anılarda ve en önemlisi, en içimi dağlayanı, en beni meraktan delirteni, bana baktığında gördüklerinde, hissettiklerinde, zihninden geçen ortak ama bendeki kayıp anılarda neler hissediyor, neler düşünüyordu? Bazen duruyor ve uzun uzun yüzüme bakıyordu. Beni asla görmüyor ama geçmişi izliyordu. Belki eskiden söylediğim bir sözü hatırlıyordu. Ben onu

istiyordum işte! Uygarın zihninde olmak ve noktasına virgülüne kadar benim hakkımda sahip olduğu her şeyi görmek, izlemek, deli gibi tüketmek istiyordum.

Sonrası sıkıcıydı. Bir kere bile o ağızlarından dikkate değer, sıkıcı olmayan bir laf çıkmadı. Polat diye bir adamın limanı ve ticaret ağı, siyasette asla bilmediğim insanlarla meseleler ve her nedense ülkenin diğer ülkelerle sınır politikası gibi bir ton sıkıcı mesele konuştular. Belli ki bu gece anlaşma yapmayacaklardı, yalnızca genel sohbetti.

Masada Uygarla Mert'in ortasında oturuyordum. Sessiz ve bunalmıştım. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum. Arada bir şampanyamdan yudumluyor, tadını ekşi bulup asla beğenmiyor ama içmeye devam ediyor, acaba gitmek istediğimi Uygar'a söylesem mi diye düşünüp duruyordum.

Daha fazla dayanamadım, gözlerim yorgunluktan kapanıyordu. Uygar'a doğru yaklaştım, masada dönen muhabbete dahildi fakat bunu umursamadan, "Uygar," diye mırıldandım. "Gitmek istiyorum."

O kadının keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Uygar, bana bakmadan, "Birazdan," diye geçiştirdi.

"Ama-" diye itiraz edecek oldum.

Uygar, "Birazdan dedim," diye lafımı böldü.

O kadının bunu izlediğini hatta muhtemelen aramızda geçen di-yaloğu anladığını ve eğlendiğini gördüm. Resmen bıyık altından sırıt-mıştı ve bunu paranoyak, kavga arayan hırçın tarafım uydurmuyordu. Neden böyle bir tepki verdiğini anlayamamıştım. Oysa ben ona hiç

kötü bir imayla bakmamış, aksine hoş bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Belki bana bir garezi vardı fakat henüz yeni tanıştığı biriyle nasıl bir anlaşmazlık yaşıyor olabilirdi ki?

Uygar a bakınca aradığım cevapları buldum. Gerçekçi olmalıydım. Uygar Karşah m, onun gerçek yüzüyle tanışmamış biri için ne kadar da gözalıcı, harika bir adam olduğunu düşündüm. Her şeyden önce başarılı bir savcıydı. Şu insanların ona bu denli saygı gösterdiğine bakılırsa savcılığın dışında da anlaşılan birçok mahareti vardı. Onun gibi bir adam çoğuna bir rüyaydı, bu yüzden Pelin denen kadının da Uygarın dışarıdan görünen mükemmel maskesine kandığı için ona âşık olduğunu ve beni kıskandığını düşündüm.

Bu aniden içine düştüğüm anlamsız rekabete dayanamadım tabii. Az kalsın kalkıp kadına *al senin olsun,* diyecektim fakat bunun yerine Uygara doğru, "Bu kadın kim?" diye fısıldadım.

"Başsavcılıktan," diye geçiştirdi Uygar.

"Cumhuriyet Başsavcılığı mı? Sen orada mı çalışıyorsun?" hvet.

Yetmemişti, "O kadın da mı bir savcı?" diye üsteledim.

"Savcı yardımcısı."

Belki aralarında bir tür ilişki de dönüyordu, bunu öğrenmek istediğimi fark ettiğimde kendime şaşırdım, bu konunun aklımda yer edinmesine bile kızdım ve önüme döndüm. Zaman bir türlü geçmek bilmedi, sıkıntıdan masada ne varsa yiyip bitirmiştim ama biraz sonra iş dünyasının bu sıkıcı havasına dayanamayarak yine pes ettim. Siyasetçi miyim ben? İş kadını mıyım? Asker miyim? Ne işim var böyle devlet işlerinin görüşüldüğü bir ortamda?

"Uygar," dedim yeniden ona sokularak. "Gidelim artık. Saatler oldu."

Yine beni reddedecek sandım fakat artık ısrarlarımdan bunalmış olmalıydı ki saatini kontrol etti, tekrar masadakilere bakıp kibar bir hareketle boğazını temizledi. Dikkatleri üzerine çekip, "Bize müsaade," dedi. Sandalyesini geriye iterken ben de hemen peşinden fırladım, bir an önce buradan defolup gitmek için can atıyordum. Tabii Mert de aynı şekilde.

Uygar önce, "Herman Bey," diyerek kısaca başıyla masadakilere veda etti. "Yarın detayları özel olarak görüşürüz."

“Elbette, Savcım,” diye cevapladı adam. “İyi geceler, yarını bekliyor olacağım. Sizinle çok iyi işler başaracağız.”

Uygar ona kibar bir çabayla gülümsedi ve arkasını döndü. Yanında kaldığım için arkasını döndüğü gibi inen maskesine bizzat şahit olabildim. Kısaca korkunçtu. Bütün o kibar halleri, gülümsemeleri, nezaketi bir yalandı. Yüzü düştü ve yine o betondan yapılma sert halini aldı. Gözkapaklan bile indi ve bu geçiş tüylerimi ürpertti.

O an merak ettim, bu dünyada Uygar Karşah’ın sevdiği biri var mıydı?

Belli ki onun nefretini kazanmak kolaydı. Kimseyle ilgileniyor gibi de görünmüyor, herkese işi gereği minimum seviyede maruz kalıyor ve yine kendi buzdan şatosuna geri dönüyordu. Belki Mert’i sevdiğini iddia edebilirdim, ne de olsa Mert’in kaba saba tavırlarına müsaade ediyordu ve ben şu zamana kadar Uygar hakkında bir şey öğrendiysem o da yanındayken diline dikkat etmen gerektiğiydi. Mert’in böyle bir ayrıcalığı varsa oldukça yakınlardı.

Odalarımızın olduğu kattaydık, etrafa kısaca bir bakınsam da o yabancıyı göremedim elbette fakat sonuçta aynı gemideydik. Denize adayıp da kaçacak hali yoktu ya? İllaki bir fırsat bulacak ve o adamla görüşecektim, o yüzden şimdilik planlarımı rafa kaldırdım.

Mert’i geride bıraktıktan sonra Uygarla bizim kapıya gelene kadar hiçbir şey konuşmadık. Kapıyı açıp da benim içeri geçmemi beklediği anda onun sessizliğinin kaynağının bir yabancıyla konuştuğumu öğrenmesinden geldiğini hatırladım. Bakışlarımız kesişti. Bir terslik sezdim. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı fakat ses etmeden, onu geçip içeri girdim. Arkamdan baktığını hissedebiliyor ve her adımda gerginliğim yükseliyordu fakat kazasız belasız yatağa vardım. Döndüğümde Uygar kapıyı kapatıyordu ve sessizliği fazla sinir bozucuydu. Sinirliyse neden sinirli davranmıyordu da böyle saldıracağı uygun anı bekleyen bir yırtıcı gibi beni gözetliyordu?

Beyefendi sonunda peşimden gelebildi ama durmadı, beni geçip ilerideki koltuğa ilerledi, önce ceketini çıkardı, kenara koydu ve oturdu. Arkasına yaslanarak beni izlemeye başladı. Bu her nedense bir meydan okuma gibi geldi. Kendimi sınamyormuş gibi hissedip kaşlarımı çattım.

Karşısına geçip oturdum. Aramızda alçak bir sehpa vardı. Üzerinde birkaç dergi, küçük silindir bir kutu ve sigara paketi.

Uygar, bu hareketimi dikkatle izledi ve bir şeyler hoşuna gitmemiş gibi memnuniyetsiz göründü. “Neden karşıma oturuyorsun, Meira?” diye sorguladı ve elini yanındaki boş alanda gezdirdi. “Yanıma otur.”

“Burası iyi,” dedim. Ne söyleyecekse söylemesini bekliyordum. Birkaç dakika boyunca arkasına yaslanmış bir şekilde sadece beni izledi. O susunca ben de sustum, o konuşursa ben de konuşacaktım.

Sonunda o mühürlü dudakları aralandı. “Kimdi o adam?” diye sordu usulca. Gözlerinden bir şüphe dalgası geçti. “Ne konuşuyordunuz?”

Hiç düşünmeden, “önemsiz bir şeydi,” diye cevapladım ama bundan tatmin olmamıştı. O irdeleyici bakışları bir kusur, bir tökezleme arar gibi üzerimde dolaştı.

“önemli olup olmadığını sormadım,” dedi ve durdu. Beni germek ve muhtemelen hata yapma şansımı yükseltmek için önce konuşur, daha sonra tepkimi ölçmek için boşluk yaratırdı.

Karşımda bir savcı olduğunu unutuyorum bazen.

Hem telaşlanmaya hem de sinirlenmeye başladığımı hissedebiliyordum ama sükûnetimi koruyarak, “Sadece tanışmak istedi,” dedim. Elbette ona yabancıyı anlatarak muhtemel tek kurtuluş şansımı da çöpe atmayacaktım. Riskli olsa dahi denememek için hiçbir sebebim yoktu.

Ama Uygar da aptal değildi. Bir şeylerin tersliğini seziyor, beni direkt suçlamıyor ama benim kendi ağzımla itiraf etmemi bekliyordu.

“Meira,” dedi sonunda. Neden adımı hep böyle söylüyordu? Daima üzerinde fazladan durup vurguluyordu sanki. Herhangi birine ismiyle hitap etmesinden çok farklıydı benim adımı dillendirmesi. *Mert*, derken ya da *Herman* ya da o kadına *Pelin*, derken böyle değildi. Bir farlddık vardı, çok küçük bir nüans hem de. Bazen sadece ismimle tek kelimelik bir cümle kuruyordu sanki. Yüzüme uzun uzun bakıyor, tek kaşını çok hafif kaldırıyor, başını yine omzuna doğru eğiyor ve *Mei-ra*, diye hitap ediyordu. Bu bile çok şey anlatıyordu fakat benim kafam, eksik anılardan ötürü bu vurgunun arkasındaki anlamı, hissi, anıyı yakalayamıyor, yalnızca belirsizlikle kalakalıyor, olduğu yerde sayıyordu.

Yeniden, “Meira,” demişti usulca. Bu seferkinde bir uyan yakaladım ama sakindi, fazla sakin hatta. “Bana ne konuştuğunuzu anlat. Baştan sona.”

Yalnızca itiraz etmeli ve belki de bu konuyu kapatmalıydım fakat hayır, yüzündeki o ifadeyi silmek, *bu mekânın sahibi benim*$_y$ havalarını söndürmek istedim.

Gözlerinin içine bakarak, “Yanıma geldi,” diye anlatmaya başladım. “Gülümsedi bana. Benim gibi güzel bir kadının neden yalnız başına durduğunu sordu. İltifat etti saçlarıma, elbiseme, gözlerime. Adımı öğrenmek istedi.”

Ağzımdan çıkan her bir söze karşı biraz daha gerildiğine, biraz daha bakışlarına gölgelerin düştüğüne şahit oldum ama bu ifadesini zevkle izlerken, “Bekle,” dedim. “Bitmedi.” Tek kaşı sorgulayıcı bir tavırla havalandı, oturmamı işaret ettiği elini yumruk haline getirmişti bile. “Benim de hoşuma gitti.” Dudaklarım kendiliğinden kıvrılmıştı. “Fena bir tip sayılmazdı. Belki ben de ona adını sormalıydım.” Çenesini

sıktığını gördüm, bakışlarım gözlerine geri tırmanırken, “Hatta belki de...” dedim muzip bir ifadeyle. “Oda numarasını bile sormalıydım.”

Bakışlar öldürebilseydi eğer hemen, şu saniyelerde Uygarın karşısında hiç şüphesiz son nefesimi veriyor olurdum ama o, beni şaşırtarak kendine mukayyet olabildi. “Meira,” dedi uyarı dolu bir sesle. Sınırı aşmamam için bir çağrıydı bu.

Lâkin yüzümdeki küçümseyici ifadeden de kavga arayan agresif üslubumdan da bir türlü kurtulamadım ve kabaca, “Ne oldu?” diye böldüm. “Sorun tam olarak ne? Neyden çekiniyor da sorguluyorsun beni? Seninle aramdaki durum hakkında ona bir şey söylemedim, seni ifşa etmedim, korkma.”

İfadesinde bir değişim, bir yumuşama yaşanmadı. Aynıydı. Aynı sert duruş, gergin bir vücut, kaskatı kesilmiş bir çene... Aslında sinirli olması gereken bendim. Hıncımı çıkartacak yollar da fazla acınasıydı elbette ama onu rahatsız edecek en küçük fırsatı dahi değerlendirmek, onunla oynamak, tıpkı böyle eziyet çektirmek istedim.

“Yoksa mesele bu değil mi?” diye sordum sahte bir hayrede. “Mesele seni ifşa etmem değildir elbette. Sonuçta orada masaya çıkıp, yaptığın her şeyi bağıra çağıra millete anlatsaydım bile bir şekilde durumu kurtarırdın. Sessizdi, hafifçe kıstığı gözlerle beni gözlemliyordu. “İnsanları gördüm, Uygar. Ağzının içine bakıyorlar. Bir zamanlar babamın köpeği olanlar şimdi de senin peşinde kuyruk sallıyor demek ki.”

Yüzümde küçümseyici bir ifade ve dudaklarımda muzip bir sırıtma şekillenmiş olsa da buruktum. “Ben bugün bir şeyi anladım,” dedim. “Bana ve aileme yaptıklarını kanıtlarıyla bütün bir dünyaya sunsam bile bu gemideki gibiler yönetiyor dünyayı. İğrenç bir sosyete örgütlenmesi var ve istediğiniz sesi kesebilecek güce sahipsiniz.” Oturduğum yerde biraz daha geriye kaydım, elimle koltuktan destek alıyor ve Uy-gar’ı izliyordum. “O yüzden...” dedim yaramaz bir gülümseme eşliğinde. “Senin derdin, benim binlerine ötmem falan değil. Hiçbir zaman değildi. Senin derdin başka.” Sessizliğine karşı içimi büyük bir zevk sardı. “Uygar Karşah... Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Sonuç-

ta, artık bana âşık değilmişsin. Eskidenmiş o. Yitip gitmiş, dahası kor bir nefrete dönüşmüş.”

Hadi, diyordum içimden. *İtiraf et artık, Uygar. Bana karşı boş olmadığım, olamadığını itiraf et!*

Kazanıyor olduğumu, sonunda itiraf edeceğini ve en azından bir merakımı gidereceğini düşündüm fakat az sonra hiçbir şekilde göz kontağını bozmadan, bütün söylediklerimi resmen görmezlikten gelerek, inanmayarak ya da umursamayarak, “Son defa soruyorum, Meira,” dedi. “Ne konuştunuz o adamla?”

Çenemin yeniden seğirmeye başladığını hissedebiliyordum ama derin bir nefes aldım. İçimdeki saldırganlığı bastırarak, “Beni senden kurtarması için yalvardım ona,” dedim.

“Nefesini boşa harcamışsın o zaman,” dedi hiç beklemeden.

Daha söyleyecek çok şeyim vardı ve istisnasız hepsi büyük kavgalar çıkarırdı. O yüzden sustum ve şimdilik alttan aldım. Eğilip topuklu ayakkabımı çıkardım, Uygar da ona cevap vermeyeceğimi ve daha fazla muhatap olmayacağımı anladı. Üstelemeyeceğini sandım, beni rahat bırakır diye ummuştum ama sakin görünmesine aldandım ve bir kere daha Uygarın sükûnetinin asıl korkulması gereken şey olduğunu anlayacaktım.

Ağır bir hareketle ayağa kalktı, ben yerimden kıpırdamadım ve bana gelmesini izledim. Karşıma geçtiğinde iki elini de iki yanıma, koltuğun başlığına yaslayarak üzerime doğru eğildi. Başımı kaldıramadım, put gibi oturduğum yerde onun kulağıma doğru eğilmesine müsaade ettim.

Karnıma darbe yemişim gibi beni kıstıran o ses, “Parafın, biraz zeytinyağı, Potasyum Nitrat,” dediğinde anlamadım ve kaşlarım çatıldı. “Eminim dağ evindeki mumlara benzetebiliriz,” diye tamamladığında ise kalbim tekledi.

Yüzümüzün arasında belki santimler bile yoktu. Bakışlarımı ona kaldırdığımda iki kara namlu gibi gözlerinin ateşi altındaydım.

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Sadece mum yapmaktan bahsediyordum.”

O şeytani ifadesine ve otorite kurma sevdasına iğrenerek baktım.

“Sen hayatımda gördüğüm en rezil adamsın.”

“Daha değil,” diye mırıldandı derin bir sesle. “Daha bana o herifle ne konuştuğunu söylemediğinde dönüşeceğim adam var.”

Birimiz eninde sonunda silahını indirecekti. Birimiz beyaz bayrağı

çekecekti. Hayatında hiç yenilgiye uğramış gibi duran bir adam mı yoksa yenilgiye doğan benim gibi bir kader kurbanı mı? Gözlerimi kaçıran ben oldum ama hırstan dolup taşıyordum. Gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı lâkin sadece öfkeden, söyleyemeyip yuttuklarımdan, bana böyle davranmasına izin vermek zorunda kalmaktan...

Burnumu çektim. “Doğruyu söylüyordum, sadece bana asıldı. Mert seslendiğinde de korkup kaçtı,” dedim.

Tatmin olmayıp, “Kelimesi kelimesine,” diye uyardı beni.

Kelimelerimi toparlamaya çalışırken gözyaşlarımı sildim. “Bana eşlik edip edemeyeceğini sordu. *İlgilenmiyorum*, dedim. Şampanya bardağını uzattı ama almadım. Kim olduğumu sorduğunda da söylemedim.”

“Kendisini tanıtmadı mı?”

“Hayır. Tersledim sürekli. Tanışmaya varamadan da Mert geldi.”

Neredeyse doğru saydırdı. Bir şey açık etmeyeceğimi umdum ve ona bakmaktan sadece gözyaşlarımı silme bahanesiyle kaçındım. Oysa onun gözleri kusur arayan titiz bir makine gibi üzerimdeydi, hiç kaçırır mıydı?

Elinin tersini uzattığında gözyaşlarımı silecek sandım ama parmaklan çenemi kavradı ve başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Bu sırada yeni bir damla yaş kopup yanağıma ve en nihayetinde onun parmaklarına doğru yuvarlandı.

Yemin ederim ki yalan söylemiyorum," dediğimde tepemdeki adamı izlemekte, gözlerinin gözyaşımı takip ettiğine şahit olmaktaydım.

Bütün odağı gözyaşımdaydı. Gözlerini kıstı ve başparmağını gözyaşına buladı.

"Gözyaşların gerçek mi?"

öyle bir bakışı vardı ki *ne yaptım da gözyaşlarımı bile sorgulayacak hale geldi,* diye düşündürtüyordu bana. *Ne yaptım ki sözlerim yeterli gelmiyor? Gözyaşlarım, yalvarmalarım, yeminlerim neden güven vermiyor? Nasıl bir hançer bu kalbine sapladığım ki daima tetiktesin? Neredeyse korkuyorsun. Bana inanmaktan ve yeniden ihanete uğramaktan korkuyorsun.*

"Yalan söylemiyorum," derken gözlerinin içine bakmaktan kaçınmadım. Parmaklarımla da bana uzanan elini tuttum ve sorun etmediğinden emin olacağım tedbirli bir şekilde aşağı indirdim. Gözlerime dalıp gitmişti. Benden kopmuştu sanki. Iç dünyasıyla bir tartışma içindeydi.

Bu afallayışından yararlanmalıydım. "Gidebilir miyim artık?" diye

sordum. Yanlış kabloyu kesersem bir felaket yaşanacaktı sanki. "Duş alacağım."

Koca bir dakika boyunca tepki vermedi ancak sonra doğruldu, karşımda yükseldi. Yine geri çekilmiş sayılmazdı, bana küçücük bir alan bırakıyordu. Büyük bir gerginlikle ayağa kalktığımda neredeyse bedenim onun bedenine sürtünüyordu. Arada bir kafa kadar yükseklik kalan yüzlerimiz karşı karşıya geldi. Nefes almadım, alırsam canavarı uyandırırım sandım ve yavaşça koltukla arasından çekilip arkamı döndüm.

Onu atlatmıştım. Atlatmış olduğumu çünkü onun gerçekten de bir canavar olduğunu düşünmeye başlıyordum. Ardıma baktığımda ellerini pantolonunun cebine yerleştirerek beni izlediğini gördüm. Omuzları biraz düşmüştü. Kravatını zaten çıkarmıştı. Gömleğinin üstten bir düğmesi açıktı ve yeleği hâlâ üzerindeydi. Dağınık ama toplu bir görüntüyle ben lavaboya girene kadar gözlerini üzerimden ayırmadı.

Aynı gece, sadece gece yansından sonrası. Veya biraz dahası. Sabaha yakın, durgun, soğuk ve mavi bir anı. Çok değil. Duştan sonrası. Islak saçlarımla yatakta uzanırken ve uyumaya çalışırken gelen bir fazlalık. Bir fazlalık, gerçekten de hastalık, asla bünyeye kabul edemediğin bir yabancı.

Tenim resmen yanıyor ama içim titriyordu. Bu yüzden ateşler içinde olsam da yorganın altına kıvrılmıştım. Gitgide mayışıyordum. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde, araftaydım neredeyse.

Kafamın içinde bir yerlere gittim. Çok uzak değildi. Yakın bir geçmişte, uykuyla savaştığım bir arada, oldukça kaotik bir müdahaledeydim. Titremeler bu sefer salt hastalıktan değil ama korkudan, heyecandan, bilinmezlikten iliklerime tırmanıyor, beni ele geçiriyordu. Kulağıma çalınan dehşetle nefes alıp verişim hızlandı.

Sadece kendi nefes alışımı değil, bir başkasınınkini daha duydum. Geçmişten biri. Tanıdık hatta benim kadar bana tanıdık. *Meira.* Kâğıda bir şeyler karalayan titrek, zayıf ellerini gördüm.

Neredeyim?

"Bir tuzakmış!”

Bunu kim diyor?

“Hepsi bir tuzakmış!”

Neymiş tuzak?

“Aslan diyarında çoktan ölmüş bir krala itaat ediyorlar.”

Başka bir yerdeyim şimdi. İçinde olduğum oda tamdık geliyor. Meira kaygılı, çenesi yine seğiriyor. Kara kara düşünüyor. Ne yapabilirim? Karşısında Uygar var. Uzun duruşundan tanıyorum onu, arkası dönük.

“Kitap, ” diyorum sonunda ona. Gözlerim dolu ama sesime yansıtmt-yorum çaresizliğimi.

“Ne kitabı?”

Saçlarım neden bu kadar kısa? Kaç sene öncesi bu?

“Kitap okumak istiyorum, ” diyorum, sesim titriyor artık, öncesinde ne olduğunu bilmiyorum ama Meiranın bakışlarından plan yaptığını anlayabiliyorum.

Başta ilgisiz görünüyor ve boş verecek gibi oluyor ama ifademe bakınca duraksıyor. “Tamam,[n] diyor kısa süre sonra. “'Hangi kitabı istiyorsun?”

Cevabım önceden hazırlanmış.

“Büyük büyükbabamın kitabını. ”

Koyu yeşil sert kapağıyla eski kitap beliriyor avuçlarımın arasında. “Oku bakalım," diyor. Düşmanlık seziyorum onda. Hep düşmanız, her zaman düşmanız ama bu sefer biraz daha fazla. Biraz daha taze ya da.

Zaman geçiyor. Gece vakti, yatağımın yanında yerdeyim. Pencereyle yatağın arasındaki boşlukta, olur da odaya biri girerse diye

uzanmışım sanki. Yerde ise o kitap. Yapraklarına yansıyan ay ışığyla aydınlanıyor satırları. Bir tarafına beyaz, boş bir kâğt koymuşum. Elimde ise dolmakalem.

Yazıyorum ama ne yazdığımı göremiyorum. Boş kâğdı incecik, küçük yazımla tamamen dolduruyor, ardından ikiye katlıyorum. Mürekkep bulaşıyor parmak uçlanma.

*"Tann Yalnızca Bizimle Konuşur **

Kitabın en arkasındaki kalın sayfayı sert kapağndan ayırmışım. Yaz-dığm kâğdı özenle ikisinin arasına koyuyorum ve kalın sayfanın kenarlarına yapıştmcı sürerek kapağa geri yapıştınyorum. Yazdığm mektup, ka-pağn arka taraf yla bütünleşiyor ve eski haline dönüyor. Dışandan gören bir gözün bu kısım üzerinde oynandığm anlamasının hiçbir imkânı yok.

Kitaba bir mektup saklamışım. Nefessiz kalıyorum bir an. Hemen kitabı kavrayıp almak ve mektubu açıp okumak istiyorum. Ne yazmışım?

Ama çekip çıkarılıyorum oradan. Hayır, hayır! Bir arabadayım. Yol altımda kayıp ğdiyor, iki yanım hızdan bulamaca dönüyor. Dikiz aynasından peşimdeki canavarın iki farı göz alıyor ve direksiyonu yokuşa kırıyorum. Araba yoldan çıkıyor, taklalar atıyor. Çamurlu bir ormanlıkta, ters dönmüş arabanın içinde, bilincimi kaybetmenin eşiğnde bana doğ-

ru koşan bir adam görüyorum en son. Gözlerimi açtığımda bir hastane odasındayım, iyiyim. Uygarla konuşabilecek haldeyim. Komada değilim.

Ama görmemem gereken bir şey bu. Tanrı derhal müdahale ediyor, beni oradan alıyor ve soğık bir odaya atıyor. Yine neredeyim? Etrafıma bakmak ve tanımak istiyorum ama kendimle göz göze geliyorum. Ben varım karşımda. Kaşlarım çatılıyor, onunki de takip ediyor beni.
Aynayla bakışıyormuşum. Bu sıfat bana mı ait? Bu bakışlar? Bu soğuk yeşiller?

Aklımı yitiriyorum.

Lavabo tanıdık geliyor. Dağ evindeki lavabo ama ayna temiz, sağ altta hep yer edinen o çizik yok şimdi. Meira var aynanın karşısında, derin derin nefesler alırken soğuk ama kararlı bakışları kendi üzerinde. Yutkunduğunu görüyorum. Lavaboya doğru uzanmış ve bir elinde bıçak var.

Tekrar nefeslenmesi gerekiyor, ardından bıçağı tuttuğu elini kaldırıyor ve aynanın tam sağ alt köşesine küçük, ince, çapraz inen bir çizik atıyor. Lavabonun diğer taraf ndan büzüşmüş bir poşet seçilebiliyor.

Nedenini sormak istiyorum ama Meira'nın beni cevaplamaya vakti yok. Gözlerini aynadan ayırmadan yavaş adımlarla geri geri gidiyor şimdi. Gözü o çizikte. Birkaç adım daha, biraz daha ve dizlerinden itibaren görünebildiği bir açıklıkta duruyor. Parmaklan kerpeten gibi sımsıkı sarmış bıçağın sapını. Ellerinin titrediğini görebiliyorum. Meira, diyorum. Ne yapıyorsun? Ama ona işlemiyor, ona kadar varmıyor sesim. Aynı kişiyiz Peki, neden bu kadar uzağz?

Aynadaki çizik, Meiranın kamının tam sağ alt bölgesine denk geliyor. Aynadan bunu takip ediyor gözleri. Açıyı bulunca kıpırdamıyor, başını eğip durduğu yere bakıyor. Aynadan tam tamına dört adım kadar uzak. Eğiliyor ve bıçakla burası, der gibi yere de küçük ama seçilebilecek bir çarpı atıyor.

Tekrar doğruluyor. Artık vakit gelmiş. Yutkunuyor. Artık hazır.

Bıçağ kaldırıyor fakat bu sefer hiç beklemeden kamının sağ alt bölgesine birden saplıyor.

İkimiz de aynı anda çığlık atıyoruz.

Acı içinde kıvranıyorum, yere düşüyorum, ellerim nereye gideceğini bilemiyor sanki. Her yer kan oluyor. Her yer! Fayansa çökmüş, Meira. Ben ise bir sertlik hissediyorum kollarımda.

"Hassiktir, ne oluyor?"diye bağırıyor biri ama iki Meira da değil bunu söyleyen. Çığlık atmaya devam ettiğimi bile sonradan fark ediyorum. Kafam karışmış ve bir gelip bir giden aklım nerede olduğunu anlamıyor.

Gözlerimi açamıyorum, bunun bir kâbus olduğunun farkındayım ama yaşanmış bir kâbus bu.

Tekrar, "Meira?" diyor gür bir ses. Bu sesi tanıyorum. Mert... Kollarımdan tutmuş beni. Sanırım yerde, panik içindeyim. Kriz geçirip çığlık atıyor, gördüklerime direnmeye çalışıyorum. Gözlerim buraela kapalı ama başka bir zamanda açık.

Meira fayansın üzerinde, sinmiş bir köşeye. Bıçağı çekip çıkarmış çoktan. Oluk oluk akan kan lavabonun yeni rengi, Meirdnın parmaklan ise yaranın üzerinde.

Ve az sonra da yaranın içimle.

Meira kamında açtığı yarıktan içeri parmaklannı sokuyor. Ben çığlığımı kontrolsüzce atarken o kendi çığlığını iki dudağının arasında baskılıyor.

"Ne oluyor, lan?" diye bağırdı Mert.

Sesi ilk defa bu kadar karmaşık ve biraz da panik gelmişti kulağıma. Beni sarstı. Kaldırmaya, kendime getirmeye, uyandırmaya çalıştı. "Meira!" dedi. "Gözlerini aç!"

Açık zaten, görüyorum her şeyi. Meira yarasını deşerken yeniden yaşıyorum her şeyi ama dur, diyebilmek için bile susturamıyorum çığlıklanmı.

Sonunda kaldırıldığımı hissettim. Gözlerim aralandı. Nefes nefesey-dim ve her yer bulanıktı. Gözyaşlarını akıyordu. Mert tam da başımda dikilip, "Meira?" diye seslendi. Yeniden yatağa yatırmışu beni. Küfürler etmeye başladı telaş içinde. Kalın kaşları çatılmıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Bana acıdığından değildi ama. "Uygar sikecek belamı," diye mırıldanıyordu kendince. "Uyandın mı? Kâbustu, kendine gel artık."

Ter içindeydim. Kâbusumdan etimle kemiğimle zar zor ayrılıp gelebilmiştim. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, son nefesini veren bir canlı gibiydim.

“Alt tarafı kâbustu!” dedi Mert biraz da kızarak. Ölmediğime sevinmiş gibi görünüyordu fakat bir anlığına kanı çekilmiş sıfatım onu tereddüde düşürünce elini alnıma koydu ve kaşları daha da derinden çatıldı. “Sen...” dedi. “Yanıyorsun!” Hemen yatağın başından kalktı, önce ne yapacağını bilemeden etrafına bakındı. “Uygar,” dedi hemen sonra. “Uygar, nerede?” Panik içinde olduğu belli olsa da hareketleri soğukkanlıydı. “Telefonunu yanma almamış. Gidip onu bulacağım, Pelinin yanındadır.”

Kitap!

Birden bir ampul gibi bu düşünce kafamda yandı. Kandan, Mei-

ranın kendini bıçaklayışındaıı ilk kopabildiğim, o şoktan ilk çıkabildiğim an da bu oldu.

Mert beni, “Sakın kıpırdama!” diye tembihleyip, giderken benim aklımda bir tek *kitap* uyarısı yanıyordu.

Geçmişteki Meira bir mektup yazmış ve bunu kitaba saklamış.

Yataktan fırlamaya yeltendim ama öyle hırpalanmıştım ki daha ilk adımı atar atmaz yere kapaklandım. *Acele etmeliyim!* Yerde sürüne sürüne kendimi bavullara doğru çekişirdim. Işıklar kapalıydı, bir tek loş bir mum ışığı aydınlatıyordu içeriyi. Yerdeki gölgem de geliyordu peşimden, benim gibi sürünüyordu o da çaresizce.

Uygar gelmeden, diyordu o da benim gibi. *Çabuk al o kitabı!*

Karnımdaki çoktan iyileşmiş bıçak izi dahi açıldı sanki. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor gibiydi. Yüzümü acı içinde buruşturdum. Aşağıya baksam

vücudumu kanlar içinde göreceğimi sanıyordum. Gözlerimi şu ana açsam da zihnim geçmişteydi artık.

Bir şekilde bavula ulaştım. Saniyeler dahi çok önemliydi, her an kapı açılabilir ve Uygar beni yakalayabilirdi. Bavulu aceleyle karıştırdım, önüme gelen her şeyi dört bir yana attım. Eski kitabı bulup aldığımda ise vücuduma bir elektriklenme yayıldı. Bu kitapta yazanların bir değeri olduğunu sanma aptallığında bulunmuştum bir zamanlar.

Mesele kitapta yazanlarda değil, kitapta gizlenenlerdeymiş!

Hemen kitabın en arka sayfasını açtım ve öncesinden yapıştırdığım kâğıdı kenarlarından tuttuğum gibi kapaktan çekip, yırtarak çıkardım. Oradaydı. Mektup içindeydi. Gördüklerim bir kâbus değil, bir anıydı. O mektubu parmaklarımın arasına aldığımda kalbim duracaktı sanki. Yazılanların bana kıyametimi getireceğini bile bile arkalı önlü o kâğıdı açtım. Eğik, düzenli yazıma ve yer yer kaymış mürekkebe göz gezdirirken ellerim titriyordu. Gereken cesareti toplamam ise derin bir iki nefes kadar sürdü.

¿A»,

186

18 Kasım Pazar, 2018

Merhaba, Meira. Nasılsın?

Bu saçma bir soru, farkındayım. îyi olmadığını biliyorum çünkü iyi olmadığımı biliyorum.

Kafan karışık, kayıpsın ve mantıklı gelmeyen parçalan birleştirmeye çalışıyorsun. Anltyorum. Ancak bu yazılar sana ait. Geçmişteki Meira'dan gelecekteki Meiraya bir uyan ve uzatılan bir yardım eli. öncelikle bu mektubu Uygarın bulamaması için oldukça gizli ama senin bulabilmen için de olabildiğince bariz bir yere koydum. Şu an bu satırları okuyorsan da bir şekilde sırrımızı hatırlamış ve başarmış olmalısın lâkin umanm ki her şey için çok geç olmadan buradasındtr.

Elbette, hafizanı nasıl kaybedeceğini tahmin etmişim gibi konuştuğumu sorguluyorsun. Gerçek şu ki tahmin etmiyorum, hafizanı kaybettiğini zaten biliyorum.

Meira, bu ilk defa uyanışın değil.

Uygar bunu sana uzun zamandır yapıyor.

Seni çeşitli ilaçlarla ve uyuşturucularla tekrar tekrar uyuşturup komaya sokuyor. Sana her şeyi, kendini dahi unutturuyor ve böylesi aktlalmaz bir döngüde sana eziyet ediyor. Seninle, aklınla, anılarınla oynuyor ve yaşananları çarpıtıyor. Bu bir süreç değil, Meira. Bir döngü. Sen bir intikam döngüsünün içinde, acımasız bir adamın pençeleri arasında çırpınarak boşa kürek çekiyorsun aslında. Bu kadar acımasız bir intikam için nasıl bir sebebi olabileceğini sorguluyorsun. Biliyorum, aklını yitirmek üzeresin ya da belki de çoktan yitirdin ama inan bana, her şeyin bir sebebi var. Sana bu sebepleri anlatamam, Meira. Üzgünüm. Bunu sana yapamam. Bizim için ya da benden çoktan geçti fakat senin için ve senin iyiliğin için bunu sana yapamam. Bana güveniyorsun, değimi?

O halde asla geçmişi öğenme.

Şu an kullandığn ilaçlar hafızanla oynamak ve eziyetini uzatmak için varlar. Kulağa korkunç geliyor, biliyorum ama onları ne olursa olsun içme-lisin, Meira. Hafizanı geri kazanmamak için elinden geleni yapmalısın.

Eğer hatırlarsan bunun bedelini ödersin. Uygar bunu sana mutlaka ödetir.

Yeterince acı çektiğni anladığında seni yeniden zehirleyerek hafizanla oynayacak, aylar sonra ise her şey başa dönecek. Aynı odada uyanacak ve kendine, "Ben kimim?"diye, Uygara ise, "Sen kimsin?"diye soracaksın.

Uygar sana mutlaka, "Düşmanız," diyecek.

O yüzden, bu oyunu kör ve sağır bitirmelisin. Görür ve duyarsan kaybedersin. Geçmişin lanetli ve seni avlamasına izin veremezsin. Hatırlama, Meira. Aklım kaybetmezsin.

Ben, hatırladığım her anı için ona hesap sordum. Her cevabın bir bedeli olduğunu bilmiyordum ve artık geriye hatırlayacak bir şey kalmadı,. Yavaş yavaş beni uyuşturduğunu biliyorum, her şeyin farkındayım ama karşı gelmem mümkün değil Uzuvlarım uyuşup işlevini yitiriyor sanki, düzgün düşünemiyorum, çok savunmasız hissediyorum kendimi. Az bir sürem kaldığını ve en azından bu mektubu size ulaştırmam gerektiğini biliyorum.

Size, diyorum çünkü kaçıncı uyanışın olduğunu bilmiyorum. Ben İkinciyim, ikinci defa uyandığımı biliyorum, her şeyi hatırlıyorum. Uygarın üzerimizde oynadığı korkunç oyunu çoktan öğrendim ama senin kaçıncı olduğunu bilemiyorum.

Kaç kere daha ölüp yeniden doğduk, Meira?

Yine de korkma. Yalnızca yüreğine sıkıntı vermek için yazmadım bunları. Hem uyanışın için hem de kaçışın için bu mektup. Kimsenin bana uzatmadığı yardım eli ve karanlığını aydınlatan ışık olacak bu satırlar sana. Evet, bu özgürlüğü sana verebilecek bir adam var.

Khalil Avraham Ben-Shabm

Çok yakın bir aile dostumuzdu. Sana yardım edecek tek kişi odur. Ne yazık ki herhangi bir iletişim bilgisine sahip değilim fakat kendisi Almanya'da çalışan bir işadamı. Eminim ki biraz araştırmayla ona ulaşabilecek-sindir. Bu ismin peşinden git, ne olursa olsun.

Sana daha fazla yardım edemem. Elimden bu kadarı geliyor maalesef Yavaş yavaş bitiyorum ben, benim için çok geç artık fakat sen başarabilirsin. Yine de lüfen bu mektubu aynı yere geri koy ki başarısız olduğun takdirde bir sonraki uyanışımızda bir kez daha şansımız olabilsin.

Son olarak... Dikkatli ol, Meira. Ateşle dans ediyorsun, eteklerin alev almasın.

Sevgilerle...

Sen.

m

Bir insan kaç defa ölebilir?

Ben meğerse birçok kez ölmüşüm. Uygar birçok kez kara toprak atmış üzerime. Beni tekrar tekrar çıkarıp geri sokacak diye mezar taşı bile dikmemiş başucuma.

Kar küresinin içindeki bir figür gibiyim.

Meğerse dünyam sandığım yer, hayatım sandığım bütün bu dekorlar, detaylar sahteymiş. Cam bir fanusun içinden kaçmaya çalışıyormu-şum ben bunca zaman.

Kar küresi Uygarın avuçlarının arasındaymış ve beni tutup, diledi-ğince sallamış.

Titreyen parmaklarımın arasındaki kâğıt parçasını, ölüm belgemi okumayı bırakalı ve gerçek dünyadan soyutlanalı dakikalar geçmişti bile. Hâlâ gelen yoktu fakat bende giden çoktu. O birkaç dakikada birçok parçamı kaybetmiştim. Yıllarımı ve acılarımı sığdırdım saniyelere.

Hiçbir şey düşündüğüm gibi değilmiş.

Bu bir savaş değil. *Hayır.* Hiçbir zaman değilmiş. Bu bir tiyatro sahnesiymiş. Senaryoyu Uygar yazıp çizmiş ve bütün sahne dekorlarını da o döşemiş. Ben onu alt etmeye çalışırken dahi meğer senaryoya uyuyormuşum.

Uygar ne yazarsa ben onu oynuyormuşum.

Parmaklarımın arasındaki kâğıdın kenarlarını farkında olmadan, sıkıp buruşturmuştum ama gözümden bir damla bile yaş akmadı. Bir tek ter damlaları birer inci taneleri gibi süzülüyordu alnımdan.

Hissizleşmiş ve yitik. Üzüntüden çok öfke, iliklerime kadar işleyen buz gibi bir esinti...

Paramparça etmek istedim kâğıdı yok edersem bütün bunlar hiç

yaşanmamış sayılır sandım. Ağzımdaki acı tartan kurtulabilmek için yutkundum ama nefes aldıkça gitmeyecek bir ağrı vardı tam orada, boğazımda, göğsümde, ciğerlerimde. Her nefes alıp verişimde kor bir alevle yoğruluyor, kül ediyordu benliğimi.

Meira...

Bu ilk ölüşümüz değil.

Ne kadar uzun süreliğine orada, yerde, kitabın başında durdum ve tekrar tekrar aynı kelimeleri okudum, bilmiyordum ama bir noktada dışarıdan adım sesleri duyabilecek kadar dünyaya döndüm. Hiç acele etmedim, telaşa kapılmadım, içim yanıyor olsa da dışım buz kesiyordu. Mektubu katlayıp, sutyenimin arasına sıkıştırırken sakindim. Kapıdan sesler yükseldi, yalnızca kitabı alıp doğrudan yatağın altına gönderdim ve sessizce yere uzandım. Gözlerimi kapadım, bekledim usulca. Kalp atış sesim onların aceleci adım seslerini bastırıyor ve zihnimin dört duvarı arasında sekerek yankılanıyordu.

“Meira!”

Bir ses daha yankılandı.

Uygar. *Canavar.*

Onun sesini duyunca bir titreme esir aldı bedenimi ama korkudan değil, tiksintiden. Kıpırdamadım. Orada neden yattığım sorgulanmasın diye yalnızca bayılmış taklidi yapmaya devam ettim.

Az sonra hemen kollarımdan tutuldum, güçlü eller beni kaldırdı ve yüzümü tutup çevirdi. “Ne oldu?” diyordu gergin sesi. “Mert! Neyi var?

“Ateşi var sanırım,” diye cevapladı Mert. Kafası karışmış gibi geliyordu sesi kulağa.

İkinizin de gözünün yaşına bile bakmayacağım.

“Neden hemen doktor çağırmadın?” diye kızdı Uygar. Belki ilk defa onu böyle tedirgin görüyordum. Saniyeler sonra kucağındaydım, beni yatağa kadar taşımasına hareket etmeden müsaade ettim.

Neden telaş yaptığını düşündüm. *Beni defalarca kez kendi elleriyle öldürmedi mi zaten?*

Ateşler içinde kavrulan bedenimi yatağa bıraktı. “Çabuk doktor getir!” diye talimat verdi Mert’e ve kendisi elinin tersiyle alnıma, yanaklarıma, boynuma dokunup ateşime baktı. Kapı çarpma sesi duydum.

Ateşi yüksek bulmuş olacaktı ki, “Meira...” diye yakındı. Bir deli olsaydım onun gerçekten de kahrolduğunu düşünecektim ama arak uyanmıştım. O bir canavardı ve canavarların kalbi olmazdı.

“Nerede kaldı şu doktor?” diye konuştu kendi kendine. Canavarın pençeleri hâlâ üzerimdeydi, önüme düşen saçları geriye itiyor, arada tekrar tekrar ateşime bakıyor ve son olarak da elinin tersiyle yanağımı seviyordu. Neden seviyordu? Nasıl bir nefret gösterme şekliydi bu?

“Ne yapacağım ben seninle, Meira?”

Onun bu tedirgin ama bir fısıltı kadar alçak gelen sesine kulak kabarttım. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve şefkatle geriye doğru tarıyordu. *Garip.* Onun gibi biri şefkatten nasıl anlardı? Taklidini dahi nasıl yapabilirdi? Belki bu da oyunlarından biriydi. Her şeyimi elimden aldıktan sonra bana şefkat göstererek kendine bağlamaya çalışıyor ve bana dair manevi ne varsa ruhuma kadar sömürüyor, beni kuklası yapıyordu.

Kapı tekrar açıldı. Aceleci adımlar duydum. Mert, doktoru getirmiş olmalıydı. Gerisi hızlı geçti. Doktorun muayenesi, tedavisi ve kapanış. Uyumuyordum ama uyuyor numarasına devam ediyordum. Mayışmıştım zaten, sadece kafamı dinlemek ve sakinleşmek istiyordum. Gözümü açarsam ağlarım gibi geliyordu. Yüzleşirsem ve Uygarın yüzünü görürsem dayanamam ve hesap sorarım, mektupta Meira'nm uyarılarını görmezlikten gelip patlarım, her şeyi elime yüzüme bulaştırırım gibi geliyordu. Bu yüzden ondan kaçınmalıydım.

Sabah oluyordu. Uygar odadaydı fakat sesi çıkmıyordu. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde az çok dinlenebilmiştim. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı karnımın üzerinde gezdirdim. *Meira'nın kendini bıçakladığı o bölge...* Bu yarayı ilk gördüğüm zaman Uygar'a hesap sormuştum ve o da bana kavga ettiğimizi, o yüzden beni bıçakladığını söylemişti. Ama anlamıyordum, ne diye bana böyle bir yalan söyleme gereği duymuştu?

Daha da önemlisi, neden Meira kendini bıçaklaman?

İkinci defa uyandığını söyleyen Meira, mektubu 2018 Kasım ayında yazmıştı, biz ise 2019 Ekim ayındaydık. Kaldı ki bu mektubu yazarken Uygar onu uyutacak ilaçları çoktan vermeye başlamıştı. Geçmişteki Meira kaybetmiş ve öleceği bir uykuya dalmıştı. Koskoca bir sene boyunca uyuyor olamazdım ya? *O halde...*

Benden önce başka bir Meira daha uyanmış olmalıydı.

Kafamda dört Meira oluşmuştu. İlk defa uyanan ve döngüden habersiz bir şekilde Uygarın pençeleri arasında eziyet çeken zavallı, Birinci Meira'ydı. İkincisi, mektubu da yazan ve döngüden ilk defa haberdar olan, dahası kendisi bu döngüyü kıramadığı için bizi de uyarmaya

©

çalışan İkinci Meira'ydı. Normalde üçüncü de ben olmalıydım fakat araba kazası ve kendini bıçaklama olayı ikinci Meira'dan çıkamaz gibi geliyordu. Mektuptan önce böyle şeyler yaşasaydı mektuba da yazardı,. Mektuptan sonra ise zaten yaşanmış olamazdı, ilaçlar yüzünden uyuşmaya başlamıştı bile çünkü mektubu dahi zar zor yazmıştı. O halde benden önce mutlaka bir

Meira daha olmalıydı. Benden önce uyanmış ve tahminen mektubu da bulup okumuştu.

Acaba o, Khalil Avraham denen adama ulaşabilmiş miydi? Araba kazası bunun öncesi miydi yoksa sonrası mı? Ne yaşanmıştı tam olarak? Ayrıca araba kazasında hafızamı kaybetmemiştim. Bu Uygar'ın uydurduğu, hikâyesine sağlamlık katmak için seçtiği bir tiyatroydu. Araba kazası uyutulmamdan önce yaşanmıştı, kazadan sonrasına dair varla yok arasında - hastane odası, Uygarla konuşmam, her yerimin sargılar içinde olması gibi- anılara bile sahiptim. O zamanlar hafızam kayıp falan değildi. Beni sonrasında uyutmuş ve bugüne uyandırmıştı.

Bu hesaba göre... Ben, Dördüncü Meira'ydım.

"Uyanmışsın."

Uyandım, bu doğru. Zihinsel bir uyanış bu. Gözlerimi açtım ve bir tiyatro sahnesinde durduğumu fark ettim. Tanrı kompleksli, kibirli bir sosyopatın kar küresinde yaşadığımı ve onun bunca zaman bu küreyi dilediğince salladığını anladım.

Uyandım, Uygar. Gözlerimi açtım artık.

Uygar, "Daha doğrusu uyuma numarasını bırakmışsın," diye tamamladı sözünü. Gözlerimi açmış, tavanı izliyordum öylece. Hiçbir tepki vermedim, adım seslerini dinledim. Meğer koltukta oturuyormuş bunca zaman. Şimdi yanımdaydı, yatağın ucuna oturdu usulca. Derin bir nefes aldığını duydum. "Ne düşünüyorsun böyle? '

Hislerimi dahi benden ne zaman söküp alacağını düşünüyordum, demek isterdim ama sustum.

O ise üzerime doğru uzandı ve her ne kadar ittirmek istesem de hiçbir şey yapmadığım için elinin tersini alnıma yerleştirdi, ateşime baktı. "Daha iyi," diye mırıldandı kendince. "Ama ter içindesin. Üstünü değiştirelim."

Ben herhangi bir şey yapmayınca ve söylemeyince iş yeniden ona düştü. İleride bavulum vardı, birkaç parça çıkardı benim için ve geri döndü. Tekrar

üzerime doğru eğildi ve kollarımdan tutarak beni doğrulttu. Kendi başıma da yapabilirdim bunu, toparlanmış sayılırdım fakat sadece tepkisiz kalmak ve onu izlemek istedim.

Yatağın başlığına sırtımı vermiştim, o ise yanı başımda oturuyordu. Gözleri gömleğimdeydi, parmakları da yolunu buldu az sonra. En üst düğmeyi açtı sessizce, ben de onu izliyordum.

İkinci düğmeye geldiğinde, “Neden?” dedim.

Hiç bozmadan basitçe, “Çünkü terlisi-” diye cevap verecek oldu.

Fakat onu bölerek, “Neden sadece beni öldürmüyorsun? diye sordum.

Parmakları dördüncü düğmede duraksadı ve bakışları ağır bir tempoyla gözlerime tırmandı. Küçük bir afallama yakaladım o bakışlarda, böyle bir soruyu benden beklemiyor olmalıydı fakat az sonra kendine geldi. Parmakları kaldığı yerden düğmeleri açmaya devam etti.

Susmadım, susamıyordum. Bu yüzden hiç uyanmamayı istemiştim ki Uygar’ı her gördüğümde hayatımı mahvedişi gelmesin aklıma. “Benden...” dedim ama yutkunuşum lafımı böldü. “Beni öldüremeye-cek kadar mı nefret ediyorsun?”

Bilerek bana bakınmaktan kaçındı ve dalgın dalgın, “Bir şey mi gördün rüyanda?” diye sordu. Düğmeler bitmişti, gömleği omuzlarımdan sıyırdı ve kollarımı içinden çıkardı.

“Hayır,” dedim pürüzlü bir sesle. Boğazlarım tahriş olmuştu yankılanan çığlıklarımdan. Gömlek çıktığında karşısında sutyenimle kalmıştım. “Ölmeyi bile hak etmeyecek kadar kötü biri olduğuma inanmıyorum,” deyişime sessizlikle cevap verdi. Aldığı küçük havluyu çıplak boynumda, omuzlarımda, yanaklarımda, alnımda gezdiriyor ve onu çatık kaşlarla

izleyişimi görmezlikten geliyordu. Ağlamanın eşiğindey-dim ve bunu hiç gizleyemedim. Ardından temiz gömleği üzerime ge-çırdığında ışı bitmişti.

“Ben hata yaptım,” diye sürdürdüm cılız bir sesle. “Kötü bir hata yaptım. Sen ise sadece kötü bir adamsın.”

Geri çekildi, ayağa kalkışını izledim. Cevapsız mı bırakacaktı beni yine? Belli ki öyle olacaktı. Arkasını dönüp ilerideki koltuktan ceketini aldı. “Birkaç saatlik işim var,” dedi bütün o söylediklerimi görmezlikten gelerek. “Akşam imzalar atılacak, ardından yemek düzenlenecek. Sadece dinlen, işimi erkenden bitirip yanına geleceğim.”

öylece odadan çıkıp gidişini izledim. Kapıyı kapadığı gibi tehlikeli düşünceler zihnime yine akın etmeye başladı. Tek bir damla gözyaşının sıcaklığını, çeneme kadar usulca süzülüşünü hissettim.

Burnumu çektim. Patlamaya hazır bir volkanı bastırmaya çalışıyor gibi bir fazlalık, bir ağırlık çökmüştü yüreğime. Mektubu sakladığım

yerden çıkardım, buruşmuştu fakat hâlâ okunabiliyordu. Baştan sona tekrar tekrar okudum, sindire sindirc. İlk seferinde şoktan veremediğim tepkileri yeni yeni verdim, her bir kelimede.

Bu ilk defa uyanışın değil.

Sonuncusu da olmayacak, öyle mi?

Uygar bunu sana uzun zamandır yapıyor.

Beni öldürmekten hiç çekinmiyor.

Bu bir süreç değil, bir döngü.

Bunu bana yıllardır yapıyor.

Bana güveniyorsun, değil mi?

Senden başka kimsem yok.

O halde asla geçmişi öğrenme.

Geçmişim beni avlayacak bir lanet.

Eğer hatırlarsan bunun bedelini ödersin.

Hatırlamasam da ödeyeceğim.

Bu oyunu kör ve sağır bitireceksin. Görür ve duyarsan kaybedersin.

Ve son olarak, o isim...

Khalil Avraham Ben-Shalom

Aynı isimde gezindi bakışlarım. Bir aile dostumuz olduğunu ve Uy-gar'ı alt edebilecek tek kişinin de o olduğunu söylüyordu Meira. Bir tek o yardım edebilirmiş bana, bir tek ona güvenebilirmişim.

Khalil, yemekte bana yaklaşan adam mıydı acaba? Başka kim herkesten gizli tutulan ismimi bilebilirdi ki? Sadece beni değil, Uygar'Ia aramda yaşananları da bilen biriydi o yabancı. Kendisi aile dostumuz olduğunu da söylemişti, tıpkı İkinci Meira'nın belirttiği gibi. Ben onu bulmadan o beni bulmuştu anlaşılan.

Eğer durum buysa Khalil denen kurtarıcımın aklında bir plan vardı elbette. Bunun için sabırla beklemeli ve Uygar'a hiçbir şey belli etmemeliydim. Khaiil'in yardımıyla veya değil, ne olursa olsun kurtulacaktım bu döngüden. Mektubu bile geri koymadım. İkinci Meira, başarısız olma ihtimalimize karşı mektubu hep aynı yere koymamızı tembih etmişti ama bu mümkün değildi, bunu kabul etmiyordum. Ya kurtulacak ya da ölecektim ama seçeneklerden birinde Uygar'ın deney faresi olmak yoktu.

Akşama kadar yataktan çıkmadım ve yattığım yerden dışarıyı izledim. öğle saatlerinde dahi hava kasvetliydi. Devasa gemi hırçın dalgaların arasında

uysal uysal süzülüyor, arada geminin tıkırtı sesleri korkunç bir kaza çağrısı gibi uğulduyordu. Hava gittikçe daha da karardı.

Yağmur aceleci değildi, camları dövmüyor ama usulca okşuyordu. Her şey kasvedi ama huzurlu bir uyum içindeydi.

Uygarın yanına gidecektim. Çok özenli giyinmekle uğraşamazdım. Üzerimde siyah, saten bir pijama takımı vardı. Onları hızlıca çıkarıp klasik bir gömlek ve pantolon giydim. En son da Uygarın kalçalarımı önen polarlarından birini üzerime geçirip kendimi dışarı attım. Uygarın nerede olduğunu bilmiyordum, görevli anlaşma öncesi bir yemek olacağını söylemişti. İki yemek salonu vardı. Biri alt kattaydı, diğeri ise güverte tarafında açık bir alandaydı ama özel bir lobiye ayrılmıştı.

Uzun bir masada ziyafet veriliyordu. İçkiler, mezeler, meyve ve çerez tabakları boy boy dizilmiş, iki yanma da çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu sıkıcı işbirliği oturmuştu. Yağmur yağmaya devam ediyor fakat tenteden ötürü ziyafeti bölmüyor, etrafta asılı büyüklü küçüklü lambalar da geceyi hoş bir ambiyansla aydınlatıyordu.

Kalabalıklardı. Yaklaşık yirmi kişi kadar insan vardı. Başka masalar da doluydu ve tanıdık bir türkü çalıyordu. Ortama girdiğim gibi birkaç işadamının ve polar altı özensiz kombinimi süzen süslü sosyete hanımefendilerin gözünü üzerimde hissettim. Hiçbiriyle göz teması kurmadan en kenarda, korkuluk tarafındaki masaya yöneldim.

O masadan beni ilk fark eden Uygar oldu. Beni gördüğü gibi ayaklandı. Tek kaşını çatmış, bir anlığına *Meira*$_y$ diyecek olsa da hemen düzelterek, "Sen..." diye karşılamıştı beni. "Hasta başına ne yapıyorsun burada?"

Ama ona nazaran Herman beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Uygar ın karşısında oturuyordu. Ayaklanıp, "Oo, Melis Hanım, bu ne sürpriz?" derken yanında oturan adama el hareketiyle talimat verdi. Adam aceleyle kalkıp, ilerideki boş bir sandalyeye geçerken Herman da beni yanına buyur

etti. “Savcı’m sizin hasta olduğunuzu söylemişti. Daha iyi hissediyorsunuz ya?”

Uygar beni izliyordu, o da ayaktaydı ve yan sandalyeyi benim için boşaltmış, elbette onun yanma oturmamı beklemişti ama ben Her-man’ın yanına oturdum.

“Daha iyiyim,” dedim. Berbattım, midem bulanıyordu ve muhtemelen çok soluk görünüyordum.

“Biz de sizden bahsediyorduk, biliyor musunuz?”

Tek kaşım havalandı. Pürüzlü bir sesle, “Ne konuşuyordunuz?” diye sordum. Çığlık atmak boğazımı mahvetmişti, bir anlığına kendi sesimi tanıyamadım.

I 195 1

Uygar masadan rakı bardağını alıp boğazı kurumuş gibi kafasına dikti v[r]e geriye yaslandı. Hiddetli bir bakışı vardı, neredeyse yüzünün kızardığını iddia edecektim ama alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi anlayamadım.

Herman ın tombul yüzünde muzip bir ifade yakaladım. “Erkek erkeğe konuşuyorduk,” dedi. Belli ki Uygar’dan çekiniyordu. “Aramızda kalsın.”

Uygar ı izliyordum, o zaten başından beri gözlerini benim üzerimden ayırmamıştı. Derin bir nefes aldım ve bu sırada da sanırım epey kederli bir görüntü çizdim. Bu, Herman’ın hemen ilgisini çekti.

Omzu omzuma değecek kadar eğilip, “Rakı sever misiniz Melis Hanım? diye sordu. Kaşla göz arasında bana da bir tabak ayarlamışlardı bile.

“Sevmez,” dedi Uygar benim yerime.

“Severim,” diye düzelttim ama laf ağzımdan çıkar çıkmaz duraksadım. *Kahretsin.* Meira boşuna *dikkat et, eteklerin alev almasın*, demedi. *Uygarın cayır cayır yanan kor bir alev olduğunu unutuyorsun, onu kışkırtma. Şeytanla dans etme, kıvılcımları sana da sıçramasın.*

Meira, pes et ve kendini ateşe ver, desen daha iyiydi sanki. Bu kibirli canavarla nasıl yalandan da olsa iyi geçinmemi bekleyebilirsin benden?

Herman aramızdaki çatışmaya güldü. Gülüşü çirkindi, sürekli içmekten olsa gerek pürüzlü, kaba bir sesi vardı ve o yamuk yumuk yüz harlarıyla bu sıkıntılı sesi birebir uyuşuyordu. “Bak,” dedi Herman ilgiyle, omzu hâlâ omzuma değiyordu. “Türkler pek sever rakıyı. Doğrusu onlardan aldığım en iyi huy.” Beyaz sabunla karışık anason kokusu alıyordum ondan. Tabağıma kalamar, yanına biraz humus ve patlıcan ezmesi koydu, rakıma da su kattı. Menü hazırdı.

Radyoda ise Müzeyyen Senar’dan *Elbet Bir Gün Buluşacağız*, çalıyordu.

Herman bana masayla alakalı bir şeyler anlatırken gözüm bir noktada yine Uygara kaydı. Arkasına yaslanmış, bir kolunu masaya uzatmıştı. Çakmağını çeviriyor, bir açıp bir kapatıyor ve elbette beni izliyordu. Zippo’sunda, neredeyse bir tür şeytan diyeceğim bir canavarın yeşil göz kabartması vardı. O elinde çevirdikçe, insanı hipnotize edip zehirleyen yeşil göz de dönüyor, dönüyor ve dönüyordu. Uygar ise sessiz ama düşünceliydi. Az sonra sigarasını yaktı, aldığı ilk nefesi gözlerimin içine bakarak bana armağan etti, İkincisini ise denize.

"Elbet bir gün buluşacağız

Bu böyle yarım kalmayacak. ”

Şarkının sözleri sanki ondan çıktı. Onun bakışlarının altından, zihninin bir köşesinden ve anılarının arasından dile geldi. Ben bunu hatırlamıyorsam bile o hiç unutmuyor gibiydi.

O sırada Herman, masayı kadeh kaldırmaya davet etti. “Şerefe!” dediğinde kadehler sahiplerinin ellerinde kalktı ve ortalarda buluştu.

Ben kendiminkini Uygara bakarak, kaldırırken sadece, “Bize,” dedim. içimden *seni mahvedeceğim günün şerefine*, diye geçirmiştim bile. Bir bakışı vardı ki biraz öncekinden çok farklıydı, bu meydan okumayı kabul eder gibiydi. O da uzandı ve kadehini bilmediği felaketine kaldırdı.

“Belki bir deniz kenarında,

El ele maziyi konuşacağız. ”

Bakışlarındaki o puslu anlam, kadeh kaldırırken de yerini korudu ve kafasına tekte dikti. Ben ise sadece bir yudum aldım ve bardağı masaya bıraktım. Yüzümün buruşmasını sessizce izledi. Masadakiler gülüşüyor, anılar anlatılıyor, ben ise bunların hiçbirine dahil olmadan denizi izliyordum. Zaten en kenarda, korkuluk tarafında biz oturuyorduk, masadan izole sayılırdık.

“Benim içimde yanan ateş var.

Sevgilim ne zaman buluşacağız?

Belki bir gemi güvertesinde,

Sen beni unutmuş, için kupkuru. ”

Kaşlarım çatıldı sözlere. Birkaç yudum daha boğazımdan aşağıya indi. Biliyordum Uygar’ın beni izlediğini. Muhabbete pek dahil olmuyor, sessizce rakısını içip sigarasını tüttürüyor, şarkıyı dinliyor ve bana kalırsa kafasında dönen anıları benim üzerimde izliyordu. Benim ifademde. Dördüncü Meira’sında...

“Benim gönlümde hâlâ o arzu,

Sevgilim ne zaman buluşacağız?

Benim gönlümde hâlâ o arzu,

Sevgilim ne zaman buluşacağız?"

Ve başka bir şarkı dönmeye başladı. Herman arada muhabbete katılayım diye bana laf attı ama arkadaş canlısı biri olmadığımı fark etmiş olacaktı ki çok da uzatmadan beni kendi halime bıraktı. Uygar muhtemelen kaçıncı kadehinde olduğunu bilmiyordu. Ben ilkini bitirdim, rakıyı hiç sevmemiştim ama içimi uyuşturduğunda birçok kanayan yaramı da sanki unutturmuştu bana. Geçici bir illüzyon da olsa dişimi sıkıp biraz daha doldurttum Hermana. Bu küçük münasebetimiz dahi

Uygar ın hiç hoşuna gitmemişti. Hatta yalnızca onu değil, Mert'i de rahatsız etmişti. Mert zaten Herman'dan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu, bana da aynı hisleri beslediğini düşünürsek onun gözünde iki yılan kaynaşıyor ve bir komplo hazırlıyor olabilirdik. Bu yüzden sinirli görünüyordu. Hatta bir anlığına Uygar'a doğru dönüp *bak, işbirliği yapıp seni arkandan bıçaklayacaklar*, diye paranoya sıkacağını dahi düşündüm ama gergin gergin yerinde oturdu. Uygar, bu insanların yanında düzgün davranması için onu tembih etmiş olmalıydı, bu yüzden uslu durmak zorunda bırakılmış bir çocuk gibi küs küs oturuyordu yerinde.

Yağmuru izliyor, huzur bulmaya çalışıyordum ama üzerimdeki bakışlar tenimi yakacak gibi hissettiriyordu artık. Buna daha fazla dayanamayıp, Neden bana bakıp duruyorsun?" diye sordum.

Uygar, "Gecenin hangi noktasında kalkıp da yanıma oturacaksın diye bekliyorum," diye gecikmeden karşılık verdi. Neredeyse bu cevap için hazır olda beklemiş gibiydi.

Hâlâ buna takılı kalmasını garipsemiştim.

"Ne fark ediyor nereye oturduğum?"

"Neden hep karşıma oturuyorsun?"

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Seni daha iyi görebilmek için," diye alay ettim. *Seninle arama ne kadar mesafe koyarsam iyidir*, diyemedim

tabii.

Bir aptal olmadığından buna inanmadı elbette. Gülecek gibi olup, “Öyle mi?” dedi. Sigarasından son bir nefes daha alıp küllükte söndürdü ve masanın üzerinden bana doğru, bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. “Gecenin bir noktasında bütün anlaşmaları boş vereceğim ve Her-man’ın gırtlağına rakıyı dayayıp onu ateşe vereceğim.

Sadece ikimizin duyabileceği bu tehdidin bendeki etkisini izledi ve başını omzuna doğru eğdi. Kaşları çatılırken ve yüzünde akıl sağlığını korumakta zorlanıyormuş gibi acı çeken bir ifade yer edinirken gözleri dudaklarıma indi, bu bir tür sakinleşme metoduydu belki de.

“Ya da...” dedi tane tane. “Sen kalkıp yanıma oturacaksın ve sorunsuz bir gece geçireceğiz.

Bakışlarım Uygar’ın sıfatında donup kaldı. *Sayın Savcı* maskesinin ve olgun, ağırbaşlı işadamı duruşunun altında kibritle oynamayı ve bir şeyler tutuşturmayı seven bir çocuk yattığını en iyi o an anladım.

Bir şey demeden yerimden kalktım ve masayı dolaşıp Uygarın yanına, Mert’le arasına oturdum. Bu değişim masadaki birkaç kişinin il-

gisini çekti elbette. Hermanın gülümsemesi yüzünde donar gibi oldu, Pelinin ise tek kaşı havadaydı.

Uygar oturuşunu rahat bir arkasına yaslanma pozisyonuyla düzeltirken, “işte böyle,” dedi bana doğru. “Senin yerin, benim yanım.”

Yüzümde bir sırıtma belirdi, belki iyi görünüyordum ama aslında kıvrılan dudaklarımın ardında dişlerimi sıkıyordum. *Şaka gibi adam.* Kendisiyle ne denli çeliştiğinin farkında değildi. Bana yaptıklarının insanlığa sığmayacak raddede olduğunu bilmesem Uygar Karşah benimle düşman olmayı bile beceremiyor derdim.

Hiçbir zaman yan yana durmayacağız. Hep karşında duracağım ben senin.

Bu sırada kadehimi Uygar'ın önüne koyup, "Doldur," dedim.

"ilaç içiyorsun," dedi hiç beklemeden.

Tek kaşım kıvrıldı. "Herman mı doldursun yani?" diye onu kışkırttığım vakit burnundan soluduğunu duydum. Sabırla bardağımı doldurdu, sinirli sinirli bir şeyler söylendiğini dahi duydum ama kelimeleri yakalayamadım. Sonuçta bardağım hazırdı. Bu sefer biraz daha hızlı içtim ve Uygarın dik dik bakışlarına maruz kaldım.

Masada ciddi konular dönmeye başlamıştı ama benim bunları kaldıracak kafam yoktu, içki de sağ olsun gevşememe yardım etmişti. Bütün vücuduma tatlı bir sıcaklık yayarken, "Karşah," dedim. Ağzıma mezelerden tıkmaya başlamıştım. "Uygar Karşah." Beni dinliyordu. Nasıl bir soyadın var böyle? Karaşah olacakmış da ünlü düşmesine uğramış gibi. *Karşah...* Fazla ciddi bir soyadı, kötü kralın lanetli sözleri gibi.

Kısa bir anlığına duraksadı, sanki içinden bir şey geçirdi. "Karaşah," diye tekrarladı. "Bana bu soyadı mı yakıştırıyorsun?"

"Evet," dedim uzatmadan. "Kulağa daha güzel ve tamamlayıcı geliyor. Kara bir şah. Hem anlamı da uyuyor."

Kadehinden içmeden önce gülümsediğini gördüm. Çene hattı çenesini kaldırdığı için belirginleşti ve bir anlığına gözümü aldı. Güzel gülüyordu. Hem de hiç adil olmayacak şekilde güzel görünüyordu bunu yaparken. O yanaklarında çizgiler beliriyor, gözleri kısılıyor, ona her daim ciddi bir görünüm veren ifadesi sadece bir anlığına yumuşu-yordu. Uygar* ı gerçekten de içten bir şekilde gülerken görmek nadir bir andı, oysa komik bir şey dahi söylememiştim.

Sıkıntıyla önüme dönüp kadehimle ilgilendim, içmekle ve ağzıma bir şeyler tıkmakla, masadakileri boş boş izlemekle ve diğer tarafta bize

arada gözü kayan Pelinle bakışlarımızın kesişmesiyle oyaladım kendimi. Neden baktığını sormamak için zor tuttum kendimi, onun yerine rakı içip durdum. Uygar da bir şey demedi. Sanırım onu yeniden Herman la kışkırtmama sabrı yoktu. Bu yüzden rahat bırakmıştı beni.

Uyuşuyordum artık ama tatlı bir uyuşukluktu bu. Gemiyle beraber salındım bir süre. Üzgündüm, kırgındım, kayıptım ve korkuyordum ama geçici bir rahatlama sirayet etti bedenime. En azından etten kemikten olan kısmıma. Bıraktım kendimi. *Gözlerin Doğuyor Gecelerime* çalıyordu, sözlerinde eminim ki Uygar yine bizi buldu ama ben hiçbir şey hatırlamadım.

Sadece biraz daha yanaştım ve elbette onu şaşırtarak, kafamı omzuna yaslayıp gözlerimi usulca kapadım. Bu belki de taktiksel ya da sinsi bir hareketti, bilmiyorum ama Mert'in bize pis pis baktığını tahmin edebiliyordum. Bu düşünce kendiliğinden dudaklarıma şapşal bir sırıtma yaydı. Gülmezsem ağlarım ve kendimi akışa bırakmazsam ne derecede çamura battığımı hatırlarım gibi geldiğinden gerçekten de mutlu oldum.

Uygar, ceketini omuzlanma bırakmak için hareketlendi. "Uykun geldiyse gidelim," dedi ama hem soğuk hava hem de müzik iyi gelmişti. Bir anlığına masadan yükselen gülüşmeler dahi keyiflendirmişti beni. Çok saçma olduğunu biliyordum ama bir şeyin parçası gibi hissettirmişti bana kendimi. Hiçbirini tanımıyordum. Masadakileri geç, kendimi dahi tanımıyordum. Hatta bu masadaki herkesi kendime düşman bile sayabilirdim fakat yine de ilk defa fena hissetmiyordum.

Ya da sadece sarhoş zihnimin savunma mekanizmasıydı bu.

"Kalalım," dedim ve elimi kaldırıp yaslandığım koluna alttan doladım. Düşmanız hâlâ. Hiçbir şey değişmedi, yumuşamadım bile. Belki de bunu ona hatırlatmak maksadıyla sert bir çimdik atmalıydım koluna. Kulağını çekmeliydim. *Yanlış anlama*, demeliydim. *Sadece biraz dinlenmek istiyorum.*

Şarkılar geçip gidiyor, Herman gür kahkahalar atıp duruyor, kadehler tokuşturuluyordu ama alıştıkça sesler alçaldı. Buz gibi bir esintiyle saçlarım dalgalandı, Uygarın ceketi hâlâ omuzlarımdaydı. Yavaş yavaş uyuyakaldığımı fark edemedim, biraz uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim. Uygarın koluna doladığım elim gevşemişti. Düşmek üzereyken son anda elimi tuttu, ait olduğu yere geri koydu. Gemi bir beşik gibi sallanıyor, yağmur damlaları ise şefkatli bir annenin dudaklarından dökülme ninni gibi melodiye eşlik ediyordu.

Uyuşmuştum. Huzurlu, sakin, sıcak, Uygarın ceketi ve elimi geri koyduğu halde yine de bırakmayışı çok güzel gelmişti başta. Ama sonra cızırtılı bir keman sesi duymaya başladım. Acıklı notalar bir hülyaya dalmış mayışan zihnime usul usul yanaştı. *Csârdds...*

Görkemli bir evin yalnız koridorlarında keman sesi yankılanıyor ve kahverengi beyaz renklerinde küçük bir köpek bir yere aceleyle kokuyordu. Uzun kulaklarındaki tüyler örülmüş, uçlarına kırmızı kurdeleler takılmıştı. Az sonra merdivenleri çıktı, ahşap işlemeli bir kapıya vardı, aralıktan hemen içeri sızdı ve karşısına iki siluet çıktı.

Biri bendim.

Karşımdaki adam ise tanıdık bir simaya sahipti ama yüzü sürekli gölgede kalıyordu. Başta Uygar sandım fakat Uygardan daha kısa, zayıf ve kumraldı.

“Bunca zamandır onu sen mi saklıyordun?”Duyduğum ilk söz bu oldu ve karşımdaki adamdan çıktı.

Meira’ntn bakışlarından tereddüt geçerken, "Kamber- ” diyecek oldu ama Kamber dediği adamın ani ve sert tokadıyla beraber birden dengesini kaybedip yere düştü.

“Kes sesini!”

Bununla beraber az önce gördüğüm köpeğin havlayarak ileriye atılması bir oldu ama Kamber o kadar sinirliydi ki masanın üzerinden kaptığı kül tablasını köpeğe doğru firlattı. Metal kül tablası küçük köpeğin gözüne isabet ettiğinde acı bir ciyaklamayla hedefini şaşırıp kaçtı.

Meirayı o halde görünce kalbim hızlandı. Kamber... Uygarın daha önce bahsettiği nişanlım olması gereken o adamdı. Meira ise yerdeydi, çenesini tutuyordu ama daha saniyeler bile geçmeden hızını alamayan Kamber birden Meira'nın saçlarını kavradı ve öfkeyle yüzüne solumaya başladı.

"Tek lafımla... Tek bir lafimla sana neler yaparım, biliyorsun, değil mi? Seni o yamyamların pençelerinin arasına atarım, Meira!"

Dur, dur, dur! Hem keman sesini hem de bu deli adamı durdurmak istiyordum ama bir ruh gibiydim. Müdahale edemeden her şeyi izlemekle kaldım. Kamber de bu güçsüzlüğümüzden yararlanarak, Meirayı tutup kaldırdı ve peşinden dışarıya sürükledi. İkisinin merdivenleri inişini takip ettim, keman sesi her yerdeydi. Hiç bitmeyecek miydi? Sonsuz bir döngüde tekrar ediyordu sanki.

Merdivenler bittiğinde Kamber merdivenin altından gizli bir kapı açtı ve karanlık bir zindan karşıladı bizi. Basık koridorlarından geçerken zavallı köpek de arkamızdan havlamakla yetindi. Sona geldiğimizde ise

karşımızda demir parmaklıklı bir kapı yükseldi ve Kamber, Meirayı öne doğru savurdu.

"Seni bu kadar rahat bırakmak benim hatamdı, " dedi. "Ama hepsini telafi edeceğim. Aç şimdi kapıyı."

Meira ona direnmedi bile, cebinden anahtarını çıkardı ve kapıyı açtı. İçerideki zifiri karanlığı bir tek duvardaki baş aşağı dönmüş şamdan aydınlatabilirdi belki ama onun da bütün mumlan duvar boyunca eriyip gitmişti.

Kamber, kapı pervazında dikilen Meirnya arkadan yaklaştı. "Gir," dedi. İkisi de karanlıkta bir yeri izliyordu.

Meira karanlığa doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Ne kadar zamandır nefessiz kaldığımı birden uyanıp da derin derin soluklar alana kadar fark edememiştim. Kaos ve çokça soru işareti, etrafımda eller, kollarımda parmaklar, bolca siluet ve gürültü.

Aynı keman sesi...

Uyandığımı çevremi seçebilmeye başlayana kadar gerçekten anlamamıştım. Yanımda Uygarla aynı yerdeydim, aynı masada, aynı sandalyede. Sudan çıkmış balığa dönmüş, panik içinde etrafıma bakmaya ve elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden çırpınmaya başlamıştım.

Uygar yanımdaydı, eli kolumda ama sesi uzaktaydı. “Kendine gel!” dediğini duydum. Nefes nefese ve ter içindeydim. Masadakiler de beni izliyordu. Birkaç endişeli çehre çarptı gözüme.

Hayır, hayır, hayır!

Yerimden kalkmaya çalıştığımda Uygar buna izin vermedi ama ben boştaki elimle masanın örtüsünü kavradım ve kendimle beraber çektim. Ben ayağa kalkınca örtünün bir kısmı da çekildi ve üzerindekiler yere dökülüp parçalara ayrıldı. İşte o zaman masadakiler beni daha da ciddiye aldı ve hepsi birden ayaklandı. Çevreden insanlar, çalışanlar merakla bize bakıyordu.

“Sakin ol!” diyordu Uygar ama nasıl olacağımı söylemiyordu.

Ona dönüp, bakınca gözlerim daha da büyüdü. Az önce gördüklerime inanamıyormuş gibi, “Kafayı yemiş o herifi” dedim. Sesim o kadar pürüzlü ve hastalıklıydı ki başka biri konuşuyor sandım. “Aklını kaybetmiş!”

Beni zindana kapatmak mı?

Kim? diye sordu Uygar. Tam cevap vereceğim sırada duraksadım, sarhoş gibiydim. Ayakta bile duramıyordum. Uygar beni sıkıca tutarken, ben

kafamı çevirip etrafa baktım.

“Keman sesi,” dedim zar zor. “Uygar, kapa şu müziği!”

Uygar’ın yüzünden derin bir endişe okunabiliyordu. Her şey rüya gibi garip hissettiriyordu. Başım dönüyor, dünya dönüyordu. Anılarım midemde bulamaca dönüşmüştü, sanki kussam rahatlayacaktım.

Herman karşı taraftan, “Sayıklıyor,” derken gür kaşlarını çattı.

Tiksintiyle baktım ona. “Gülmeyi kes, pis hain!” diye cırladım birden. Herkes ama herkes bizi izliyor, aynı müzik, aynı keman, aynı melodi çalıyor, çalıyor, çalıyordu.

Herman, “Gülmüyorum,” dediğinde öylesi bir nefretle dolmuştum ki bir dizimi masaya atarak masanın üzerinden Herman’a atılacak oldum ama Uygar hemen beni yakaladı ve geri indirdi. Uygar’ı da ittirmeye çalışıyordum fakat iki eliyle de iki kolumu tutarak agresif karşılıklarımı bastırıyordu.

“Müziği kapa!” diye tekrar tekrar bağırdım. “Kapa şu müziği! Ben bu kadarını hak etmiyorum! Müziği kapa yoksa bu gemiyi yakarım! Ben hiçbir şey yapmadım!”

Uygar arkamdaydı. Kollarımı önümde çapraz bir şekilde bağlayarak beni sıkıca kendine yaslıyor, bir nevi sarılarak beni zapt ediyor ve kulağıma doğru, “Sakinleş,” diyordu ama bütün sesler kafamda çınlıyordu. “Müziği çoktan kapadılar. Sakin ol, hepsi geçti.”

Bu beni sakınleştirmektense daha da çok gerdi, müziğin sesi hâlâ geliyordu çünkü. Kollarının arasında debelenirken, “Dalga mı geçiyorsun benimle?” dedim. “Keman sesini hâlâ duyuyorum!”

Uygar afallayınca, bundan yararlanarak kendimi ondan kopardım ve diğerlerine döndüm. Herkes yüzüme garip garip bakıp, benim bir deli olduğumu düşünürken hummanın eşiğinde, sanrıların pençeleri arasında, "Siz duymuyor musunuz?" diye çaresizce sordum.

Bakışlarım tek tek yüzlerinde gezindi. Bir tek Herman'ın sesi çıktı.

"Kapadılar, Melis Hanım. Sakin olabilirsiniz."

"Evet," dedi ondan cesaret bulmuş bir diğeri. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama müzik falan yok, kapadılar çoktan."

Korkunç... Bir canavarın, bir iblisin, sinsi bir yılanın ifadesi var yüzlerinde. Dehşet içinde geriledim. "Hepiniz şeytansınız," derken kendimde değildim. "Hainsiniz! Ben bu haldeyken Uygar Bey'inizle yemeklerdesiniz demek! Hepiniz arkamdan iş çeviriyorsunuz, değil mi? Müziği kapatın!"

Herkesin yüzünden bir şok dalgası geçerken Uygar koluma yapıştı. "Yürü." Kolumu kavrayışı aklıma, Kamber'in aynı şekilde Meira'yı

bir yere sürüklediğini getirdiğinde, hiç beklemediği bir anda Uygar'ın yüzüne sert bir tokat indirdim. Hareket bile etmedi ama güvertede bu tokadın sesi yankılandı ve herkesin bu skandal hakkında fısır fısır konulmasına sebep oldu. Benim ise kafam karışıktı. Darmadağınık ve paramparçaydım, ne yaptığımın dahi farkında değildim.

Uygar ın yüzü tokattan pek etkilenmemişti ama daha çok donakalmış-tı. "Görmüyor musun nasıl sırıtıyor bize?" diye kızdım ona. Herman ın kim olduğunu dahi unutmuştum aslında. "Bunların hepsi birer yılan!" Uygarın çenesindeki kasılmayı görebiliyordum. Mert yandan, Zapt et şunu," dedi. "Rezil etti kendini."

Kafamda da her şey sözlerim gibi konudan konuya adayıp duruyordu. Bir bütün yoktu ama bir kaos vardı. "Mert," dedim. Sanki onu yeni görmüştüm.

“Kapa şu müziği. Müziği kapa!”

Keman sesi, bir teypten tekrar eder gibi cızırtılı, boğuk Csârdds ve zindan. Kes ¡unu, acı çekiyorum!

Uygar sinirlerine yeni mukayyet olmuş gibi tekrar araya girdi ve beni tuttu. Herhalde tutmasaydı Herman’ın üzerine atlar, belki de Mert’i de hırpalar, etrafı birbirine katardım ama bunlara izi vermeden beni çıkışa doğru çekiştirdi. Ne fayda! Keman sesi de bizi takip ediyordu.

“Ben artık uyandım!” diye bağırdım arkaya doğru. Geminin kaptanı ve birkaç mürettebat dahi çıkıp gelmişti ve meraklı kalabalığın arasından *delinin tekinin* çıkardığı yaygarayı izliyor ama herhalde yanımda Uygar var diye müdahale edemiyorlardı.

“Her şeyin farkındayım!” dedim. Uygar’a direnmeye ve beceriksizce geri dönmeye çalıştım. “Bütün hakikati görüyorum! Sizler birer yılansınız! Hepiniz! En çok da Uygar Karşah! Duydunuz mu? Müziği de kapatın! Aklınızca benimle oynuyorsunuz, değil mi?”

Uygar beni çekiştirirken Mert de arkamdan benim için şaşkın millete, “Hasta,” diyordu. “Ne dediğini bilmiyor. Ateşler içinde şu an. Havale geçiriyor.”

Apar topar oradan çıkarıldım. Koridordan, yemek salonunun kapısının önünden, odalardan, merdivenlerden geçerken etrafta kim varsa bana bakıyordu çünkü tekrar tekrar, “Müziği kapa!” diye bağırıyordum. Mert bizi hızlı adımlarla arkadan takip ediyordu, ona doğru dönmeye çalıştım.

“Müziği kapatır mısın? Çalıp duruyor, Mert. Anlamıyorsun. Orası ne kadar karanlık, gördün mü sen hiç? Müziği kapatır mısın? Lütfen. Benimle dalga geçiyor sanki. Kapatır mısın müziği?”

Mert ilk defa bana nefretle bakmadı, kafası karışmış ve afallamıştı.
“Kapalı,” dedi düz bir sesle. “Müzik falan yok.

“Duymuyor musun yani?”

Uygar önüme dönmem için çocuk gibi çekiştiriyordu beni. Mert bu sırada,
“Hayır,” dedi.

“Keman sesini de mi duymuyorsun?”

“Hayır. Etrafta keman sesi yok, Mcira.”

“Emin misin? Etrafta bir teyp yok mu? Emin misin?”

Mert’in kaşları biraz daha çatıldı. “Hayır,” dedi ama ben bir yerlerde bir teybin oynatıldığından emindim.

“Ben gördüm ama,” derken ikisini de o tarafa doğru çekiştirmeye yeltendim fakat Uygar birden döndü ve eğilip bacaklarımdan tuttuğu gibi beni omzuna attı. Dünyam aniden ters döndü, baş aşağı durunca midem de kalktı fakat Uygar hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Kafamı yukarıda tutmak, sürekli merdiven çıktığımız için zor geliyordu. Uygar’ın omzunda sarsılıp duruyordum. *Ateşten yanıyorsun*, diyorlardı ama donuyordum aslında. Kemiklerim titriyor, bilinçsizce, “Müziği kapatın, yetmedi mi eziyetleriniz?” diye mırıldanıyordum.

İyiyim, fena değilim. Başım dönüyor, midem kasılıyor ve kulaklarım uğulduyor ama iyiyim. İyi miyim? Zindanın soğuk duvarları tek görebildiğim, keman sesi tek duyabildiğim, o orospu çocuğu nişanlımın beni çe-kiştirişi tek bildiğim. Zavallı hayatın, Meira. Ailen seni bu adamla, nasıl bir sadist olduğunu bile bile mi evlendirmek istedi yoksa? Zavallı, Meira.

Her şey aniden gelişti. Sakinleştiğimi sandıkları bir anda yanımızdan geçen bir adamın saçlarına yapışıverdim. Adamcağız neye uğradığını şaşırdı. “Ne oluyorsunuz?” diye ciyaklamalara başladı. Ne Uygar, ne Mert ne de adamın

kendisi beni onun saçlarından ayıramadı. Doğal olarak Uygar ben indirmek zorunda kaldı.

“Lan, bıraksana adamı! Delirdin mi amma koyayım?” Mert’in küfürleri koridorda ilgi çekti, odalardan meraklı kafalar uzandı.

Fırsattan istifade kendimi Uygar’dan çekip kurtardım ve koşmaya başladım. Kimse ne olup bittiğini anlamadı bile. Kendimi nereye attığıma bakmadan kaçmaya başladım. Okyanusta bir gemiden nasıl kaçacaktım? Tek bir yolu vardı elbette. İnsanlara çarptım, servis arabası devirdim, çocuğun tekine onu kovaladığımı düşündürerek kaçmasına sebep oldum. Sonunda kimselerin görünmediği geminin kıç kısmına geldim.

Gecenin geç bir saatiydi, tente olmadığı için gittikçe bastıran yağmur her yeri ıslatmıştı. Ardımdan Uygarın “Meira!” diye bağırdığını duyduğumda tereddüt eden adımlarım ileriye atıldı, kendimi bir anda korkuluklara yapışmış buldum. Aşağıya baktığımda o kapkaranlık su kütlesini görmek, bu hiçliğin ortasında küçücük bir nokta olduğumu hatırlattı bana ve iliklerime kadar titretti beni. Yine de ürkütücü bir güzelliği vardı bu dipsiz karanlık suların. Altın kafesimden kaçışı bana vaat eden çalkalanmalarla köpürüyordu dalgaları. Beni de alıp gidebilirdi buradan, çok uzaklara taşıyabilirdi zavallı ruhumu. *Gcl>* diyordu o yüzden bana. *Bir olalım.*

“Meira!”

Uygar’ın her an beni kapmasından korkarak korkuluğa tırmandım ve direğe tutunarak ayağa kalktım. Tek bir hata ve düşüp ölecektim. Devasa gemi beşik gibi ağır ağır sallanırken, bedenim yağmurun altında sırılsıklam olurken ve saçlarım rüzgârdan dalgalanırken, orada titreyerek dikildim.

Uygar’ın adımları durdu. “Mert,” dedi. Hırslı bir soluyuşu vardı. Git sen.

Mert bizi yalnız bıraktığında iki elimle de direkten destek alarak Uygar’a döndüm. O da ıslanmaya başlamıştı, irice araladığı gözleri ters bir

hareketimi bekler gibi beni kollarken elleri her an avına atılmaya hazır birer pençe gibi bana uzanmak üzereydi.

“Meira.” Tedbirle bana doğru bir adım daha attı. Geriye dört beş adım kalmıştı ama benim tek bir adımım aramıza sonsuzlar koyardı. “İn aşağıya. Hadi.”

Üç kere öldürdüler, çimdi de dördüncü ölüşün olacak. En azından birini sen seçeceksin, Meira.

Bir kanat çırpışı kadar uzaktı özgürlük. Şeytanlar aklımı karıştırıyor ve dalgalanan denize baktığımda bana korkmamamı söylüyorlardı. “Kamber,” dedim. Mektubu söylememek için zor tuttum kendimi. “Eski nişanlım, o sadist bir akıl hastasıydı ve ailem beni ona vermiş. Sen ise beni bu hale koyan adamsın, istersen beni hapse bile artırabilirsin. Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız, bana eziyet çektirmeye yemin etmişsiniz. Ne yapacağım şimdi? Ben sana ne gelirim ne de senden gidebilirim. Benim yaşamak için bir sebebim var mı? Dışarıda her şeye yeniden başlayabileceğim bir hayat var mı benim için?”

“Meira.” Onun da kalp atış seslerini duydum sanki. “Ateşler içindesin, sanrılar görüyorsun.”

“Bana çektirdiklerin yalnızca bir hezeyan mı yoksa?” Sessiz kaldı. “Değil.” önüme döndüm ve ölüme baktım yeniden. Cevap belliydi. “Benim için bu oyunu kazanmanın bir önemi yok. Kazanırsam da kaybedeceğim. Kimsesizim.”

Direği tutan tek elimi bıraktığımda, Uygar belki bütün bir gemiyi ayağa kaldırabilecek bir sesle “Meira!” diye kükredi. “Yaşayan aile üyelerin var!”

Durdum. Direği tutmadım. Neredeyse dengemi kaybederek omzumun üzerinden Uygar’a baktım. Ellerini uzatmış, gözlerini dört açmış, ben

düşsem hemen peşimden atlamaya hazır gibi telaş içinde dikiliyordu arkamda.

“Kalanların uzak akrabalarım olduğunu söylemiştin,” dedim. “Beni umursamayacak insanlardı hani?”

“Yalan söyledim!” diye soludu hemen. Bir yandan da Uygarı ilk defa çaresiz görmenin şaşkınlığı içindeydim. “Seni bunca zaman akrabalarından gizleyebilmek için dağ evinde tuttum. Senin yaşadığını bile bilmiyorlardı ama geçtiğimiz günlerde gerçeği öğrendiler. Bu yüzden dağ evinden ayrıldık.”

Gözlerim büyüdü.

“Neden dağ evinden ayrılmak zorundaydık? Peşimizden mi geldiler yoksa? Beni geri mi istiyorlar?”

“İn ve her şeyi anlatayım,” diye tedbirle yaklaştı.

“Oradan anlat!”

Meira! Kendini zapt etmesi gerekiyordu. “Düşeceksin şimdi! İn şuradan!”

“Hangi akrabalarım bunlar? Neyim oluyorlar?”

İlgimi çeken tek konu bu olduğu için mecburen, “Halaların, amcaların, kuzenlerin,” diye açıkladı. “Epey kalabalık bir ailesiniz.”

Ve bir de aile dostumuz Khalil...

Eğer akrabalarım gerçekten peşimden gelmek istediyse Khalil’i göndermiş olma şansları yüksekti.

Bir daha aşağıya baktım, yeniden iki elimle direğe tutundum. “Bana...” dedim yutkunarak. “Anlatacakların bu kadar mı?”

“Aşağı in ve istediğin her şeyi sana anlatayım.”

“Yalan. İnanmıyorum.”

“Söz veriyorum,” dedi. Aldığı sık solukların arasından yuvarlandı kelimeleri. “Meira, in önce. Kayıp düşeceksi-” demeye kalmadan gerçekten de ayağım kaydı ve tiz bir çığlık eşliğinde direğe yapıştım.

Uygarın da bağırdığını duydum. Bana doğru geldiğini ise son anda görmüş, panik yaparak, kaçmaya çalışırken az kalsın kendimi boşluğa bırakmıştım fakat kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Ne olup bittiğini anlamadım. Uygar’ın üzerine düşmüş ve onunla beraber yeri boylamıştım. Onun üzerindeydim, kafam sert göğsüne çarpmış ve saçlarım önüme düşmüştü. Ona tutunarak doğrulmaya çalıştığımda da parmaklarımı kalbine koyduğumu fark etmedim. Kalbi avcumun altında atarken ve nefeslerimiz birbirine karışırken ıslak kirpiklerinin çevrelediği kara gözlerinin içine baktım.

Bu nasıl bir ritim ? Kalbi patlayacak birazdan.

Büyük bir afallamayla duraksasam da ondan uzaklaşmak üzere tamamen doğrulmaya çalıştım,. Dönüp yeniden korkuluklara tutunacaktım fakat bileğimden kavrayıp beni kendine doğru çekti. O zaman ıslak kirpiklerinin çevrelediği gözlerini yakından görebildim. Uygarın gözleri normalde biraz kısıktı, yorgun ve ağır bir hali vardı ama şimdi pekâlâ açıktı. Onu ilk defa bu kadar uç duygularla sarılıyken görüyordum. Heykel ifadesi kırılıp paramparça olmuş, geriye işte bu kaygılı bakışları kalmıştı.

Tekrar kalkmaya yeltendim fakat kolumdan tutarak beni kendisiyle beraber ayağa kaldırdı. Aslında ona direnmeyecektim, başından beri atlamayı da kendimi öldürmeyi de hiç düşünmemiştim zaten. Bu akıl çelen tatlı bir kaçış olsa da ben daha uyandığım ilk gün sonuna kadar savaşmayı seçmiştim. Sadece Uygar’ı konuşturmak istedim, biraz da onu korkutmak ve her şeyin onun kontrolünde olmadığını hatırlatmak istedim fakat o böyle, ben kaçacakmışım gibi beni zapt etmeye çalışarak belimden tuttuğunda ve kaldırdığında debelendim.

“Kendim yürüyebilirim!” desem de nafileydi. Tek kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitledi ve içeriye doğru tek bir kelime etmeden benimle beraber yürüdü. “Kendim yürürüm diyorum! Bu halde olmam senin suçunken bana kızamazsın!”

Bacaklarımı savursam da işe yaramadı. Neyse ki sadece bir kar kalmıştı geriye ve merdivenler bittiğinde kendi katımızdaydık. Yol üzerinde birkaç kişi görsek de pek kimseler yoktu etrafta.

“Yine de söz verdiğin gibi her şeyi anlatacak mısın?” diye yüzsüzce sordum. Az önce koca bir gemiyi birbirine katmamışım gibi sakindim. “Yalancı olduğunu biliyordum. Sana inandığım için oradan inmedim zaten.”

Az sonra odada buldum kendimi. Uygar ıslak bedenimi resmen yatağa atmıştı. Doğrulmaya yeltendiğim vakit de dizleri üzerinde yatağa

çıkarak üzerime uzandı ve tekrar bileklerimden yakalayarak beni yatağa sabitledi. Su damlaları tel tel saçlarından kopup yüzüme dürüyor ve hırsından yanan nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

“Sen...” Dikkatim bir anlığına kaydığında hemen bir elinin parmakları çenemi kavradı ve ona bakmamı sağladı. “Ağzımdan laf almak için beni kendini atmakla tehdit ettin,” diye kaldığı yerden devam etti öfkesini kusmaya.

“Seni bu kadar korkutacağımı düşünmemiştim,” derken onun hiddeti altında fazla sakin hatta laubali görünüyordum belki de. Tek düşünebildiğim ailemdi. Ateşim bir anda geçmiş, üzüntüm de silinip gitmişti. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramaktan korktuğum için medet ummamaya çalışsam da geride binlerinin var olduğu ve benim onlara varabilme ihtimalim karşımdaki düşmanıma bile sarılma isteği doğurdu içimde.

“Ailem varmış işte,” dedim. Islak göğüslerimiz neredeyse birbirine çarpacaktı. “Beni seven herkesi öldürmemişsin.”

Buna sinir bozukluğuyla, birazdan aklını yitirebilirmiş gibi bir sınırda gülecek oldu. “Sen yoksa onlara ulaşabileceğinin hayaline mi kapıldın?” diye hırsla soludu. “Beni atlatmayı bırak, seni kabul etmeyeceklerini söylemiştim oysa sana.”

Ona planlardan, Khalil’den, mektuptan bahsedemezdim. “Tamam,” diye kabul ettim.

Gözlerimin arasında mekik dokudu gözleri.

“Aklından, boyundan büyük işler geçirme.”

“Bir şey söylemedim.”

O bakışını bilirim ben senin,” derken o kadar yakınlaşu ki yüzüme, aynı nefesi paylaşmaya başlamak zorunda kaldık. Bana sinirliydi, kendimi öldürme ihtimalim dahi onu kaybetmekten korkan bir zavallıya çevirmiş, büsbütün delirtmişti. Ondan kaçmak için ölüme dahi sığınabileceğim aklına gelmemiş miydi?

Öyl ece kaldık, ikimizin de kalp atışları yavaşladı. Aklımda tek bir düşünce vardı. “Beni... Beni severler miydi?” dedim.

Bakışlarındaki yumuşamayı anbean izledim lâkin sözleri hançerden de keskindi. “Seni kimse sevmezdi, Meira,” dedi.

Neredeyse acır gibi söylemişti bunu. Yutkunamadım ve içimde kalanlar da göz pınarlarıma doluştu. Bu bana eskiden söylediği bir sözü hatırlattı. *Sen kimseyi sevmezsin*, demişti. Şimdi de *kimse seni sevmezdi, Meira*, diyordu. Nasıl var olabilmiştim ben sevmeden ve sevilmeden?

Bu hikâyeye göre şimdiki baş düşmanım, geçmişte beni seven tek kişiydi.

Bana yeterince ağır bir ceza vermişti, başka bir şey söylemesine gerek kalmadı ve beni bırakarak üzerimden kalktı. İkimiz de sırılsıklamdık. Uygar'ın gömleği üzerine yapışmış, alttan ten rengini açığa çıkarmıştı fakat önce bana, "Kalkıp duş al," dedi. "İyice hasta olacaksın yoksa."

Yarım saat kadar sonra küvette, sıcak suyun içinde uzanıp, gözlerimi kapatarak geçmişi düşünüyordum. Hatırlayabildiğim bütün anılarım, eski bir film makinesinden yansıyarak birer şerit gibi gözlerimin önünden geçiyor, ailemin ve Kamber denen adamın sıfatı gölgelerin ardında bir belirip, bir yok olurken eksik de olsa film sahneleri oluşturuyordu.

Ailemin beni Kamber gibi bir sadistle zorla nişanlaması, genç yaşıma rağmen üniversiteye dahi gitmiyor olduğumun detayı, Uygarla tanışmam ve sonunda... Uygarın hepsini öldürmesi.

İç çekerek gözlerimi açtım ve banyonun tavanını izlemeye başladım. Orada bir çift kara göz görür gibi oldum. Her daim bir hiddetle bakan o kısık gözler, tıpkı beni sahilde gördüğü geceki gibi yumuşadı ve kırmaktan korkan âşık bir adamın şefkadi bakışlarına dönüktü.

Uygar Karşah.

Beni kurtardın mı yoksa?

Düzenleme

Ny.ozlem

II

UYGAR KARAŞAH

OSbejptan'm ¿Avukatı

2012 / Ocak

7yıl önce...

Adım Uygar ama adıma nazaran hiç de uygar biri değilim.

Hiçbir zaman olmadım. Hiçbir zaman hayat benim tablomda hafif fırça izleri bırakmadı. Hep kirliydim, hep kaba saba ve derbeder. Yalnızdım daima. Uygar Karaşah bir çocukken de bütün dünyaya karşı tekti bir yetişkinken de.

Hissizlik... îliklerime kadar bildiğim tek eski dosttu bu. Dost diyorum çünkü kalbim atsaydı şu zamana kadar hayatta kalamayacağımı biliyordum. însan olmakla araya çektiğim bariyerdi beni hayatta tutan. Hızlı bir hayat, yavaş atan, acele etmeyen bir kalp, kaos, bitmek bilmeyen şiddet, nereye çıktığını bilmediğim yollara sapıp durmak ve içmek. Hem geçmişi hem de gelecekte yaşanacakları unutmak için... Onları da gırtlağımdan aşağılara göndermek ve her şeyi önce içimde, daha sonra da kafamda bitirmek için...

Şeytanın Avukatı, derler bana ve hayır. Mert'in birçok kez dalgasını geçtiği üzere bu Al Pacino'nuıı filmine bir atıf değil.

Asıl atıf, gerçekten de şeytanların avukatı olmamda yatıyor. Bendeniz, önemli bir siyasi figür olan babanın kişisel avukatı, kirli dosyalan halı altına süpürme uzmanı, gömleği kanlı bir beyaz yaka ve eli silah tutan okumuş bir çete üyesiyim. Trajikomik bir hayat cüppeli bir katil olmak. Babam pek övünür bununla, okumamı hiçbir zaman istemedi ama avukatlığa geçtiğimde de *pekâlâ*, dedi. *En iyi avukat suçlulardan olur!*

Kasvetli bir gece, kafamda bin bir düşünce, kalbimde ise bir boşluk büyükçe.

Her sokağını avcumun içi gibi bildiğim yerlerdi buralar ama nereye gittiğimi ilk defa bilmiyordum. Rüzgâr nereye götürürse değil, aylak adımlarım nereye saparsa. Sanki karanlığa daha da batabilecekmişim gibi izbe bir bataklığa daldım.

Hırçın bir soğuk, üzerimde siyah, deri bir ceket. Ellerim cebimde, parmaklarımın arasında ise tanıdık bir canavar... *Tabanca.*

Adımlarım yavaş ama kararlıydı. Nereye varacağını ve nerede bitmek isteyeceğini biliyor, korkmuyor, tereddüt etmiyor, acımıyordu. Metal makineyi öyle sıkı kavrıyordum ki ateşler içinde yanan ellerimin arasında eriyecekti. Çiseleyen yağmur damlaları omuzlarıma, saçlarıma dokunuyor,

kirpiklerimi ıslatıyordu. Etrafa bakınmıyor, kimseyi görmek istemiyor ve arada omzuna çarptığım silik siluetlerin de hayret nidalarına hiç içerlemiyordum.

Daha sakin bir yere gitmeliydim. Etrafta çok kafa dolaşıyor ve meraklı gözler beni tarıyordu. *Yalnız bitirmeli, yalnız gitmeli, insanlardan olabildiğince uzakta bir yerlerde kapatmalı bu defteri.*

Fakat biri ansızın kolumu tuttu. Hatta bana âdeta yapıştı.

Kafamı çevirip kolumdaki elin cüretkâr sahibine baktığımda, klasik öğrenci tipinde bir genç gördüm. İnce çehresi soğuktan kızarmış ve yuvarlak gözlükleri buğulanmıştı.

“Abi!” dedi tanımadığım bu yabancı. “Bana yardım etmen lazım!” Kaşlarım çatıldığı vakit bir tereddüt geçti gözlerinden. Korkar gibi oldu ama çaresizdi. “Bak...” diyerek burnunu çekti. “Tanışmıyoruz ama bana bir iyilik yapmalısın.”

Bakışlarım yavaşça aşağılara doğru kayıp kolumu tutan ellerine vardı. Bu, küçük ve henüz zararsız bir uyarıydı ama genç beni inatla bırakmadı.

“Kültürel Etkinlikler ders kredisini tamamlayabilmek için bu orkestraya gitmem gerekiyor ama çok acil bir işim çıktı,” derken kaşla göz arasında öğrenci kartını ve küçük bir afişi çıkarıp uzattı. Şaka yapıyor sandım başta, belki Mert’in başının altından çıkmış olabilecek gereksiz bir şakaydı hatta fakat genç ciddi ve çaresiz durmaya, okul kartını ve afişi bana uzatmaya devam etti.

“Yalvarırım!” derken iki eliyle kollarıma yapıştı. “Bu dersi veremezsem mezun olamıyorum! Krediyi doldurmam gerekiyor. Hemen şurada bina. Kartı okutup gir, benim yerime imza ver, daha sonra çıkıp git. On beş dakikanı bile almaz. Gösteriyi izlemek zorunda da değilsin.”

Sinirlenmeye başlayışımı çenemin seğirmesinden anlamış olmalıydı

ki bir anlığına büyük bir tepki, belki de sert bir kroşe bekledi benden ama yalnızca onu göğsünden ittirdim.

“Git işine çocuk,” diye savdım başımdan. Elimin ayarına dikkat etmemiş olacaktım ki genç tökezledi, az daha düşecek gibi oldu. Ben de tekrar yoluma döndüm, kendi kendime söylenirken yine arkamdan geldiğini gördüm ama bu sefer bana dokunmaya cesaret edememişti.

“Acil işim olmazsa böyle yalvarmazdım.”

“Başka birinden iste.”

“Sadece on beş dakika.” Aramızda birkaç adım bırakarak tedbirle beni takip ediyordu. “Krediyi tamamlayamazsam mezun olamıyorum. Hastaneye gitmem gerekiyor, oraya da geç kalıyorum! Hasta ziyareti ve yemin ederim çok önemli. Yoksa neden tanımadığım, rasgele birinden böyle bir şey isteyeyim? Sadece konsere gidecek, kam okutacak, bir on beş dakika oturacaksın. Sonra kartı güvenliğe teslim edersin, ben gelip alın-”

Buna daha fazla dayanamadım, döndüm ve arkamdaki çocuğa doğru yürüyecek oldum ama sert adımlarımı birden durdurdum. Çenem sıkmaktan kasılıyordu, sabırla solumam gerekti.

Tam da böyle bir gecede nereden buldu bu zargana çocuk beni?

Tekrar baktım dişleğe. Rüzgâr esse uçacak gibi çelimsiz duruyor ve ensesinden kavranmış bir kedi gibi büzülmüş, mahzun gözlerle beni izliyordu.

Sıkıntıyla hayıflandım ve sonunda, “Ver,” dedim. Çocuk şaşırıp du-raksasa da kararımdan vazgeçmemden çekiniyormuş gibi aceleyle kâğıdı ve kartı uzattı. “Git şimdi,” diye tembihledim ve kâğıdarı cebime tıkıştırdım.

Çocuğun yüzü birden aydınlandı, gözlüğünü düzeltip minnetle bir şeyler zırvaladı. “Adamsın abim,” diye konuşmaya başladı ve ben hiç bitmeyecek sandım.

‘Tamam, hadi. İşine bak,” dedim ve neyse ki bu sefer gerçekten de gitti, arkasını döndüğü gibi koşa koşa gözden kayboldu. Çocuğu başımdan savdığıma göre kendi işime bakabilirdim, orkestraya gitmeyecektim.

Yolda bir sigara yaktım, oyalanmak maksadıyla da orkestra afişini çıkarıp neyin nesi diye baktım. Adres yakındı ve konserin başlamasına az bir zaman kalmıştı. Afişte ise bir kadın vardı. San saçları, herhalde herkesin ilk ilgisini çekecek özelliğiydi. Keman çalarken kendisini nasıl kaptırdıysa artık, hareketinden ötürü saç tutamları fotoğrafta uçuşuyordu. Gözleri kapalıydı. İnce, uzun parmaklarıysa kemandaydı.

Kız, fotoğrafını ilk gördüğüm andan itibaren bildiğim bütün yüzlerden farklı geldi gözüme. Kaşlarının şekli belki de fazla düzdü, neredeyse ona üzgün bir görüntü veriyor gibiydi. Çenesi küçük ve sivri, gözleri ise büyüktü. Çok nahif birine benziyordu. Dokunsan kırılacak gibi duygusal ve zarifti.

Ama asıl ilgimi çeken şey konserde çalacağı parçalardan biriydi.

Vittorio Monti’nin Csdrdds eseri.

Melodi zihnime usulca sirayet etti. Gözlerimin önünden birçok anı geçerken ve tanıdık bir simanın büyük bir tutkuyla çaldığı eseri çocukluğumdan dinlerken bir yere gittiğimi, hem de bu yerin gösterinin yapılacağı opera binası olduğunu, adımlarım durduğunda ve başımı kaldırıp görkemli yapıya baktığımda fark ettim. Neden oraya gittiğimi bilmiyordum. *Son bir defa dinlemek için mi?*

Oldukça büyük bir opera binasıydı. Otoparka sapan araçların görkeminden ölçülebilirdi etkinliğin ihtişamı. Karşısında dikildiğim, oval bir mimariye

sahip yapının bitmek bilmeyen pencerelerine bakmak her nedense içimde garip hisler yaratıyordu. Belki de o sırada gürleyen keskin rüzgârdan ötürü huzursuz hissettim kendimi, bilmiyordum. Yalnızca bir şeyler ters geldi. •

Uygar, nereye gidiyorsun?

Cehenneme.

Şimdi neredesin?

Bir orkestra konserinde.

içeri girdim, kartı girişte okuttum, görevliye biletimi kestirdim ve boğucu loş ışıklandırmasının bir korku evini andırdığı holden geçip devasa bir salona geldim. Ziyaretçiler de toplanıyor ve yavaş yavaş yerleşiyorlardı.

Gencin bileti 11 ’inci sıradan 273 numaralı koltuk içindi. Işıklandırmanın azaldığı en arka orta sıralardaydı. Bütün bir salondan yukarıdaydı ve sahne rahat seçilebiliyordu. Yerime geçtim, müzisyenlerin sandalyeleri ayarlanmıştı fakat kendileri ortada yoktu. On beş dakika kadar bekledim. Çevremdeki sandalyeler bir bir dolarken sabrımın sınandığını hissettim. Ellerim cebimdeki soğuk kabzayı kavrıyor ve şeytanla randevumu niçin ertelediğimin düşüncesi aklımı çeliyordu.

Az sonra sahnedeki ışıklandırmalar canlandı, fısıltılar duruldu ve sonunda binleri sahneye çıkmaya tenezzül edebildi. Müzisyenler geliyor ve yerlerine oturuyor, çalgılarını alıyor, akort ediyorlardı.

Ve o kız geldi. *Afişteki sarışın.*

Etekleri yeri süpüren beyaz, zarif bir elbise, zayıf ama biçimli vücudunu sarmalıyordu, ömrümde gördüğüm sarının en güzel, en altın tonlarındaki ipek gibi saçları yukarıdan dağınık bir topuzla toplanmış ve taşlı bir tokayla tutturulmuştu.

Gözleri ama... O gözleri...

İnsanlardan kaçman zümrüt yeşili badem gözleri birden bütün ilgim oluverdi. Sahneye çıkınca kalabalığa asla bakmadı. Sanırım gergindi. Hemencecik orkestranın önünde, ayaktaki yerini aldı. Derin nefeslerle kalkıp inen göğsünü görebiliyordum. Onu izlerken kaşlarımı çattım. Orkestra şefinin sahneye çıkmasına ve kürsüdeki yerini almasına dahi dikkat edememiş, büsbütün odağımı şaşırmıştım.

Her şey hazırdı, spot ışıkları bir tek sarışına vururken o da nihayetinde kemanı usulca omzuna yerleştirdi ve arşeyi kaldırdı.

Gözlerini kapadı.

Neredeyse sinirlenmiştim. *Neden kapatıyor gözlerini?* Biraz daha izlemek istedim yeşillerini, kaybolmuş bir ceylan yavrusu gibi attığı fikirsiz ve duru bakışları çekti beni ama sarışın çoktan dünyadan koptu. Gözlerini kapadığı gibi sanki başka bir evrene geçti. Gergin duruşu bile düzeldi, parmakları titremiyordu şimdi.

Ve birkaç saniye sonra ilk notalar duyuldu.

Csârdâs...

Çalışı kalbimi tekletti. Sessiz bir sitem içeriyordu notalar, hüzünlü ve biraz da kızgın gibi. Parmaklan içindeki serzenişi öyle güzel anlatıyordu ki bütün salonu bu acıklı ve romantik dokunuşlarıyla titretti. Kasvetin ortasına doğmuş bir güneş gibi parlıyordu kız. O zarif elbisesiyle, ipek saçlarıyla, soluk teniyle eski, romantik dönemlerden fırlamış bir kadına benziyor, âdeta porselen bir bebek gibi görünüyor, insanın onu koleksiyonuna katası, üstüne titreyesi geliyordu.

Notalar çok tizlerde. Keman titriyor sanki hiddetle ama öyle aşinaydı ki elindeki alete, onu ehlileştiriyor, istediği şekle sokuyordu sakince.

Az sonra melodi aniden kesildi. Sarışın, gözlerini açtığında arkadaki orkestra canlandı, parçanın hareketli kısmı girdi. Sarışın bu sefer

coşkuluydu. Entrika dolu bir giriş yaptı. Parmakları bir noktada o kadar hızlandı ki gözlerle takip etmesi dahi zor hale geldi.

Yüzündeki sakin, neredeyse kırgın, nahif ifadesi tek odağım, tek görebildiğim ve tek duyabildiğimdi. *Neyin nesi bu kız?*

Bu sırada melodi belki en durgun halini aldı ve bitecek diye sinirlendim. Yerimde gergin bir hareketle kıpırdandığımda yanımda oturan

i 215 1

herif bana ters bir bakış attı. Onu o katlama]ı koltuğuna gömebilirdim ama gözlerimi sarışının üzerinden almak, onu bir saniyeliğine bile kaçırmak istemedim.

Sarışının parmakları kemandan kalktı ve bir sessizlik oluştu. İşte ancak o zaman derin nefeslenmeler eşliğinde zümrüt yeşili gözlerini seyircilere doğru kaldırabildi.

Fakat o gözleri, eliyle koymuş gibi beni bulup gülümsedi.

Hafif bir pembeliğin yayıldığı dudakları öyle büyük bir içtenlikle kıvrıldı ve parlak gözleri öyle kısıldı ki birden afalladım. Dalıp gitmiştim, kendimi tamamen o ana teslim etmiştim. Mimiklerini başından beri öyle dikkade izliyordum ki o gülümseyince benim yüz kaslarım da istemsizce onu taklit etti. Benim de dudaklarım varla yok arasında kıvrıldı. Fark ettiğimde ise kaşlarım çatıldı, dudaklarımı birbirine mühürleyerek o trans halinden hemen çıktım.

Sarışın ise bunu umursamadı, beni umursamadı. Az önce bana gülümsediği halde onun için yoktum sanki. Alkışlar koptuktan sonra diğer müzisyenlerle beraber dönüp gitti.

Neden beni seçtiğini bilmiyordum. Bu sırada insanlar kalkıyor ve salonu terk etmeye başlıyordu. Sahne boştu ama bakışlarım hâlâ oradaydı.

En son çocukluğumda gülümsediğimi hatırlıyordum.

Sonrasında da gülmek için bir sebebim olmadığını.

Yine binlerce düşünce kafama sirayet etti. Cebimdeki silah, bana varlığını tekrar tekrar hatırlattı. Sanki yokladı beni. Salonda tek tük insan kalmıştı, silik siluetler gibi gelip geçiyorlardı kenarlardan.

Orada oturmaya devam edebilirdim. Çürüyene kadar gözlerimi dahi kırpmadan öylece oturabilir ve yok olmayı bekleyebilirdim. Gülümsemek gibi sıradan bir mimiğin bunca zamandır hayatımdaki eksikliğini fark edişime ve benim bundan bir zavallı gibi etkilenişime, içime tanımsız bir burukluk oturuşuna yüzyıllar boyu sürecek küfür dolu bir triloji* yazabilirdim.

Ama sessizce yerimden kalktım, etrafta kalan birkaç kişinin arkasından salondan ayrıldım. Merdivenleri indim. Cebimdeki silah bana kendisini hatırlatmaktan yorulmuştu artık. *Cehenneme gidiyorsun, Uygar. Devam et,* diyordu sanki. Bu gece her şey bitecekti.

Dünyayla işimi bitirdim çoktan, Uygarı da bitireceğim.

Zihnimdeki canavardan, oraya bir kurşun koymadan kurtulatnam.

* Üçleme.

Binanın çıkışına gelmek üzereydim. *Yakınlarda güzel bir tepe var, belki motoru oraya sürerim. Belki son sigaramı içer, öyle yaparım, belki de içmem*, diyordum ki adımlarımı durduran bir detay yakaladım.

Çıkışta, yan tarafa büyük bir afiş asılmıştı. Yine aynı kurumun gelecek orkestra senfonisinin afişiydi. Birkaç tane farklı tarihler ve sanatçılar vardı aslında ama benim gözüm birine takıldı.

Yine o sarışın kız var afişte.

Neden bu kadar takıldığımı dahi bilmiyordum. Çalacağı parçalan tanımak bir burukluk ve nostalji bırakmıştı belki içimde. Silahım da kızıyordu bana.

Yoluna bak artık, diyordu. Onu dinledim, dönüp gidecektim ama adımlarım kendiliğinden durdu ve başım kendiliğinden sanki ona döndü.

Tarihi kontrol ettim. Yakındı.

Bu gece her şeyi bitireceksin, Uygar. Neyin tarihine bakıyorsun?

Gelecek hafta sonu.

Bizim ölümle planlarımız var.

Yine akşam saaderinde olacakmış konser.

Gülünç bir gösteri için mi vazgeçiyorsun şimdi birden?

Hayır, hayır. Biraz daha, çok az daha, sarışını görebilecek kadar. Şu son parçayı da çaldığım duyacak kadar nefes almaya devam edebilirdim. Bu bir veda. Bir idam mahkûmunun dilediği son ziyafeti, son dünyevi tadımları, insanlıkla son teması. Biraz geçmişi yâd etmek için... Biraz çocukluğuma dönmek için... Bu bedende var olmuş tek güzel anılara saygı göstermek için biraz daha nefes alabilirdim. Ben çoktan ölü bir adamdım ne de olsa. Yalnızca ismimin altına imzamı atacaktım.

Son bir defa daha baktım afişteki sarışına. Az önce beni olağanüstü bir güçle gülümsetebilen bu kadın bir anda altüst etmişti aklımı, önüme dönüp ellerimi tekrar cebime soktum. Merdivenleri inip, sisli geceye karışırken adımlarım beni ölüme değil de bir süre daha nefes alabileceğim o ine götürüyor, bu sırada da cebimdeki tabancanın ve kafamdaki canavarın kana susamışlığını bastırmak zor geliyordu.

Sadece biraz gecikeceğim. Son bir gösteri daha, son bir sahne ve nihayetinde kaçınılmaz bitiş. Perdeler sonsuza dek kapanacak. Canavarın kalbi duracak.

Uzun bir sessizliğin ardından Mert'in söylediği ilk şey, "İtle uyuyan pireyle uyanır," demek oldu. "Tayfun ibnesine güven olmayacağını biliyordum. Tırlanna sevk ettiğimiz yarım tonluk malı Bağdat'ta yüksek fiyattan satıp bizi kerizlemiş. Kerizlediğini sanmış daha doğrusu. Bilmiyor ki alanı da biliyorum satanı da onu kullananı da! Kendini zeki sanıyor, bizim malları normal fiyatının iki katına saup bize normal fiyattan pay veriyor." Tepkisizliğime karşı iç çekti. Sigarasını yakıp sakinleşti. "Polat siyasete giriştiğinden beri işleri boşladı. Tuttuğu adamlar etrafı dağıtırken sen adliyede topla istiyor."

Bizim kulüpteydik, dışarıdaki tabelada ve içeride barmenin arkasında, kırmızı neon harflerle *Şah Pub* yazıyordu. Polat için burası bir üs sayılırdı, ekibin birçok üyesinin vaktinin çoğunu geçirdiği, alttaki barda içtiği ve üstteki odalarda sızdığı sözde bir birahaneydi.

Oturduğum yerde gergin duruyor, yerde ayağımla ritim tutuyordum. Ozan ise dağmık bakır saçlarını karıştırdı ve sıkıntıyla iç çekti. "Tayfun'u mıhlayacaklar, mallar da orada kalacak," dedi.

"Mıhlarlar tabii," diye atıldı Mert. "Oralarda piyasaya kellesi gitmeden ayak basabilmesinin tek sebebi bizim adımıza teslimat yapması. Kendince turnayı gözünden vurduğunu sanıyor."

İkisinin bu hararetli tartışmasını dikkate alıyor değildim, gözüm duvardaki saatteydi. Orada bir gün değil de tam dört gün daha geçmeliydi sarışını görebilmem için. Eziyetlerin en acımasızıydı zaman. Etini kemiğinden ayırıyor gibi hissettiriyordu akrep ve yelkovan. Yavaş yavaş, adım adım, acele etmeden akıyordu saniyeler. Ne de olsa onun beklediği bir sarışını yoktu, iyice asabileştiriyordu şu kibirli saatler adamı.

"Uygar abi."

Üst katta, bilardo salonlarından birindeydik. Az önce yanımızda bitmiş soluk benizli genç adam, "Polat Karaşah seni arıyordu,' diye haber etti. Dalgındım ama toparladım, kalkıp peşi sıra gitmeye yeltendim.

"Mallar çoktan polisin eline geçmiştir. Polat da senden pisliğini temizlemeni isteyecek," dedi Mert arkamdan. "Belki Bağdat'a gitmen bile

gerekebilir. Sen olmasan Polat'ın bir hiç olduğunu düşündün mü hiç?"

Az sonra beşinci katta, terastaydım. Akşam saatleriydi, yağmur çiseliyor ve uğultulu hafif bir esinti vuruyordu, ileride, korkuluğun dibinde Polat'ın cüsseli vücudunu gördüm. Manzarayı izliyordu fakat adım

seslerimi duyunca doğruldu, dönüp yanına varana kadar beni izledi. Karşısına geçtim. Ellerim deri ceketimin cebindeydi. Bakışlarım ise benimle neredeyse aynı boylarda, -ki ben 1.93 adamdım, o ise yaşlanıyordu ve buna rağmen heybetini kaybetmemişti- kırklarının sonundaki adamdaydı. Ona sert bir görünüm veren sivri, dik inen bir burnu vardı. Kaşları gür ve mizacı mutluyken bile soğuktu. Aralarına akların düştüğü sakalları ise üstdudağını kapatacak kadar uzundu. Hemen yanında korkuluğa yasladığı, üzerinde bir şahin figürünün yer aldığı bastonu duruyordu. Yeraltında *Topal Polat,* derlerdi ona. Zamanında sağ dizinden vurulmuştu ve şimdi de biraz topallıyordu, hikâye bu kadar.

"Avukat," dedi. Gür, kalın bir sesi vardı. "Sana ulaşabilmek için illa peşine adam mı takmak lazım?"

Korkuluğa doğru yanaştım, yanında bir sigara yaktım. "Malları kaptırmışsın," dedim. Paketten bir dal da o aldı.

"Ve sen de geri alacaksın."

Dumandan ötürü tek gözüm kapanırken şehrin akşam manzarasına baktım.

"İşlerim var. Başka birini ayarla."

Programım epey dolu, önce sarışım izleyeceğim, daha sonra da kafama sıkacağım.

Polat bundan memnun görünmedi elbette.

Bağdat polisi bütün tırlara el koymuş. Kaba kuvvede çözülecek iş değil, hakla hukukla halletmelisin. Seçimler de yakında, benim olabildiğince uzak durmam gerekiyor."

Buradan konserin verileceği opera binası çok uzaktan da olsa görülebiliyordu, gözüm oradaydı. "Vardır bir hile hurdası," diye mırıldandım dalgın bir şekilde. "Tayfunun ihanetini fark eden alıcıların işidir, kendilerine pay çıkarmaya çalışıyorlardı. Halledersin kendi başına."

"Tonla para var bu işte, Uygar," dedi boğazdan gelen kalın, tınıldı sesiyle. "*Halledersin*, deyip başından savamazsın beni."

Ancak en üst iki katını görebiliyordum buradan, çok uzakta kalıyordu binaları. Neden yakınlarda değildi? Terastan gösterilerini izler, sarışının ellerinin titreyişine tanık olurdum belki. Çalarken cesur ama gözlerini kapatınca içine girdiği dünyasında kimseden, hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi. Hatta bir tek orada güvendeydi anlaşılan.

"Uygar, beni dinliyor musun?"

Hem belki kafasını kaldırıp yukarıya bakar ve bir daha bana gülümserdi. Bunu neden istediğimi, neden şimdi böyle bir şey düşündüğümü

bilemedim. Bazen Uygarı anlamıyordum, sanki aynı kafada barınan iki ayrı adamdık.

"Uygar," diye tekrarladı adımı. "Bak, oğlum..."

Durdurdum onu. "Bana *oğlum*, deme," diye net bir dille uyardım. Bana baktı, ben oralı olmadım. Yine bir sessizlik... Bu sefer aramızda yükselen duvarlar daha belirgindi.

Doğru. Uluslararası uyuşturucu ticaretinin ünlü ismi Polat Karaşah, maalesef benim babam oluyor.

Bu kanlı kariyer piramidine tırmanmaya, en alttan, çetecilik hayatından banlayan babam, önce küçük bir liman şirketi, ardından ŞAH Uluslararası Kara ve Deniz Nakliyat'ını kurup uyuşturucu ticaretinde boyut adamış, yurtiçi ve yurtdışı hasılatını dudak uçurtacak meblağlara çıkarmıştı. Sonrasında, birçoğu gibi siyasete girdi. Şimdilerde bir milletvekiliydi. Onun eski bir mafya babası olduğunu söylerler, partisinin aleyhine karşı bir argüman olarak kirli geçmişini kullanmaya çalışırlardı ama babam, bu yolsuz sistemi birçoğunun kanıyla besleyen bir kan emiciydi. Onun gibilerinin ayağını kaydırmak zordu. Kürsüde biraz süslü sözler, yeminler, vaader, biraz din, kitap ve bitiriş. Milyonları besleyecek ve her şeyi unutturacak sihirli sözcükleri babam pek iyi bilirdi. Bu yüzden başarılı bir siyasetçi ve gölgelerin ardında, Türkiye'yi uyuşturucu ağında bir köprü görevinde kullanan sağlam bir ticaret adamıydı.

Sigaram bitti, sabrım da. Gözüm hâlâ o binadaydı, artık orada bir ışık yanıyordu. Tek bir ışık, tek bir salonda. "Bittiyse gidiyorum," dedim izmariti boşluğa bırakırken. Başta cevap vermedi ama ben arkamı dönüp, ondan uzaklaşırken, "Okumuş adamdan nasıl olur da bir eşkıya çıkar?" diyen sesini duydum.

Adımlarım kendiliğinden durdu. Onunla aramda üç, belki dört adım vardı. Aramıza yağmur taneleri inerken ikimiz de birbirimize bakmak istemiyorduk. Aynı kanı damarlarında taşıyan iki yabancı gibiydik. Her zamanki gibi.

Baktı ki dinliyorum, acele etmeden, "Bölüm birincisi, okul birinci-sı, ilde derece, erkenden üniversite, diye devam ettirdi sözlerini. Gencecik yaşında başarılı bir avukatsın, oğlum." Cebimdeki elim yumruk halini aldığında bastonunu ileri attı ve bir adım yaklaştı. "Yine de batabileceğin her çamura batmış, her türlü pisliğe bulaşmışsın. Mahkemede katilleri, hırsızları, uyuşturucu baronlarını savunmuş, nice suç örgütüyle işbirliği yapmışsın." Bastonundaki şahin figürüne indi ba-

kışlarım. “Nedenini biliyor musun Uygar?” dedi sır verir gibi. “Çünkü elini kire bulamak, senin kürkçü dükkânın, oğlum.” Sesinin gittikçe daha da soğuk, mesafeli bir ton alışına, gittikçe benden uzaklaşmasına, yabancılaşmasına, neredeyse düşmanca bir imaya dönüşmesine tanık oldum. “Seni bu karanlık dünyaya ben soktum ama seni ben mi kötü biri yaptım? Hayır. Sen böyle olmayı kendin seçtin. O halde bana olan bu kinin nereden geliyor, Uygar?”

Yaşayamadığım çocukluğum kızgın sana, baba.

Ama yine de büyüdüm. Nefretin son basamağı hissizlikmiş, onu anladım. Polat’a kin beslemiyordum uzun zamandır, kafamda öldürdüğüm adama verecek bir hissim yoktu artık.

Samimiyetsiz bir gülme sesi duyuldu. “Belki buraya ait olmadığını düşünüyorsundur. Pişmansındır yaptıklarından. O akimdan, temiz bir başlangıç yapma umutlan geçiyordun Hatta belki de kariyerinde yükselmek]” Durmayacaktı, susmayacaktı, fırsatını bulmuş leş yiyiciler gibi üşüşmüştü başıma. “Sayın Avukat’ım,” dedi imayla. “Hatırlatırım, siz uluslararası bir suç örgütünün liderisiniz. Bundan evvel neyin temiz başlangıcından bahsedi-”

“Lider mi?” Kaşlarım çatıldı hemen. “Ben lider değilim,” diye itiraz ettim soğuk bir tavırla. “Yalnızca avukatım.”

“Artık öylesin.”

“Polat,” dedim fakat beni ciddiye almadı.

“Ben artık sadece siyasede ilgileneceğim,” diye devam ederken ağır adımlarla yürümeye başladı. “Bundan sonra benim işim meclis, seninki ise bu ticaret ağını yönetmek olacak. Yine ortaklığa devam edeceğiz, sadece kademe atladık. Geleceği parlak bir siyasetçi ve arka planında yasadışı işleri yürüttüğü adamı olacağız. Herkes saygı duyuyor sana, herkes biliyor yapabileceklerini ve sana güveniyor. Zaten öz oğlumdan başka kime devredebilirim işimi?”

“Liderlik gibi planlarım yok,” dedim onu çatık kaşlarla izlerken. “Artık olmalı, Uygar çünkü nakliyat işini sana vereceğim,”
dedi. “Güvenebileceğim bir lidere ihtiyacım var. Başkalarını işin başına getirir getirmez ne yaşandığını gördün. İnsanları kandırmak bir sanattır ve bunu bir avukattan iyi kim yapabilir? Genç de olsan toy değilsin, benim kanundansın ne de olsa. Yaradılışında var kurnazlık.”

Benimle dalga geçtiğini düşündüm, belki de delirdiğini ama ciddi olduğuna öylece inanmadım. Yıllardır süregelen, milyonlarca dolarlık

bir ticaret işiydi bu ve hepsini öylece, onu hiçbir zaman kabullenmemiş oğluna mı vermek istiyordu?

Donuklaşan bakışlarım bir noktada ondan koptu. Arkada, benden kilometrelerce uzaktaki binaya kaydı odağım. Hâlâ tek bir salonda açıktı ışıklar.

Yine ondan kopmamdan rahatsız olarak, “Uygar,” dedi Polat. “Bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu anlıyorsun, değil mi? Bir suç örgütünü, liman paravanıyla tek başına yöneteceksin demek oluyor. Hem avukatı hem de lideri olarak bütün kararlar yalnızca senden çıkacak. Senin yolun, stratejilerin, kararların, yaptığın anlaşmalar geçerli sayılacak.”

Sarımsı, loş bir ışık, varla yok arasında seçilebiliyor buradan. Tek bir salon, tek bir pencere.

Kendiliğinden geri gitti adımlarım. Belki sadece buradan uzaklaşmak istedim, belki de sadece o yerde olmak istedim. Birkaç adım sonrasında arkamı döndüm ve çıkışa doğru adımladım.

“Şimdiden başarılarını izlemek için sabırsızlanıyorum!” diye seslendi Polat arkamdan. “Şüphesiz ki beni aratmayacaksındır, oğlum! *Şeytanın Avukatı...* Şimdi de şeytanın ta kendisi olacak!”

Kaybolduğumda adımlarımın burada biteceğini bilemezdim.

Tek seferlik sarhoş bir hisse, bir sıcaklığa, tanıdıklığa bu kadar bağlanacağımı ve dört gün üç saat bile bekleyemeyecek kadar sabırsızlanacağımı bilemezdim.

Ne halt yiyorsun burada, Uygar? Bunu tekrar tekrar kendime sorduğum ve bir cevap da alamadığım derin düşünceler eşliğinde sigaramı içtiğim bir döngünün içindeydim. Bir saattir duvarları izliyordum. Binanın arkasında, ışıkları açık salonun dışındaydım. Pencereleri bizim kulübe bakıyordu. Denize sıfırdı. Az ötede sahil vardı ve oradan esen soğuk rüzgâr, deniz kokusu ve dalga sesleri... Bankın tekine oturmuştum, içeri girip girmeme konusunda kararsızdım. Sarışın bu hafta sonu konser verecekti aslında ama ben o zamana kadar sabredememiş, burada bitmiştim. Şimdi de içeride prova yapıyorlardı.

Kafamda biraz oturup kalkmak vardı aslında. Sigaramı içer, kafamı boşaltır ve giderdim ama iki, üç, dört dal bitti ve peşine hemen yeni bir tanesi geldi. Bu gidişle anlaşılan bütün gece orada kalacaktım. Yerimden kalkacak gibi durmuyordum. Çareyi en azından içeri girip bir

bakmakta buldum, belki sıkılırsam kendi isteğimle gitmeyi seçerdim. Son dalın ardından izmariti söndürüp kalktım ve ön tarafa geçtim. Kafamda siyah bir şapka vardı. Ellerimi de cebime atıp, meraklı yüzlerden kaçınarak içeri girdim. Prova ikinci kattaydı. Koridorun sonuna doğru yürürken camdaki yansımaya takıldı bakışlarım. Siyah bir karabasana benziyordum, sarışının provasını izlemeye değil de sarışını öldürmeye gelmiş gibiydim. Herhalde kimse benim bir sanatsever olduğuma inanmazdı.

Salona iki kapıdan giriliyordu, arkadan sessizce girdim ve yine geçen oturduğum yere, 1 l'inci sıradan 273 numaralı koltuğa oturdum. Karanlıkta, yeterince sahneden uzakta ama sahneyi de net bir şekilde görebilecek kadar iyi bir konumdaydım. Sarışını buradan izlemek istedim. En ön sırada tek tük birkaç kişi vardı izleyen. Onlar da öğrenci olmalıydı. Onlar dışında ise koca salon bomboştu.

Sarışın orada.

Tayt ve tek omzu düşük bir bluzla, prova için daha sıradan şeyler giymişti lâkin girdiği her kumaş parçasını nadir bulunan bir Hint kumaşına çeviren bir prenses gibiydi. Sarı saçları bu sefer salıktı, bu beni neden bu kadar afallattı, bilmiyordum ama o san, dalgalı saçlarının tek omzunda toplandığını görmek beni heyecanlandırdı. O güzel bir kadın değildi. *Kahretsin.* Güzellik basit ve geçici bir terimdi. O güzelliğin çok ötesinde, ender bulunan bir mücevher gibiydi. Parıldıyor, göz kamaştırıyor ve *onu nasıl elde edebilirim*, diye adamı kara kara düşüncelere sokuyordu.

Karşısında ise kısa boylu, titrek bir adam olan orkestra şefi duruyor, gözlüğünün ardından sahnenin odağındaki iki kıza coşkuyla elini kolunu sallıyordu. Diğer kızı o ana kadar fark etmemiştim bile. Sarışından biraz daha kısa, kumral bir kızdı. Hemen yanda kuyruklu bir piyanonun başına oturmuş, öğretmeni dinliyordu.

Az sonra öğretmen kollarını kaldırdı, işaretler verildi ve...

Son ki üç dört.

Frederic Chopin in Waltz in A Minor, Op. 34, No. 2 adlı eseri...

Sarışın, kemanla iç titreten uysal bir giriş yaptı, diğer kız da piyanoyla ona eşlik etti, öylesi zarif bir duruştu ki sarışındaki, bir kuğu kadar asildi. Tüylerimi diken diken etti. Valsin bendeki anıları da ayrı bir etkiydi. Yumruklarımı sıktığımı dahi fark etmedim.

Her şey yolunda gidiyor gibi gözükse de öğretmenin gözleri sarışındaydı. “Meira!” diye kızdı ona. “Vibratoyu çok hızlı yapıyorsun, bu pasajın sakin bir tonla çalınması gerekiyor. Elini daha rahat bırak.”

Sarışın derin bir soluk aldı ve bu sefer o ince parmakları telin üzerinde daha nazik bir anlamla titredi, öğretmen birkaç şey daha söyledi, anlamadığım ama birçok defalar tanık olduğum terimlerle düzeltmeler yaptı. Sarışın hepsine ayak uydurdu ve konçerto devam etti.

Ama benim tek düşünebildiğim kızın ismiydi. Dikkatim bu yüzden dağıldı, gösterinin kendisine değil de sadece sarışına, adının Meira olduğunu öğrendiğim kıza odaklanabildim.

Meira...

Adı buydu demek ki. O titrek, kararsız ama bir çocuğun hırçınlığını taşıyan parlak gözlerine bakarken tek bir şey düşünebildim: *Sen kimsin? Kimsin sen, Meira? Nasıl birisin? Neden seni görmek istedim? Neden aklımda yer edindin? Benim içimde bana bile yer yokken sen nereden çıktın da aklımı bu kadar meşgul ettin?*

Öğretmenin, "Aynen böyle!" diyen tezahüradarı dalgınlığımı böldü yoksa ben bitene kadar Meira'da kalırdım, ölene kadar ama birkaç tek tük alkış, öğretmenden tebrikler, orkestraya teşekkürler, bugünlük bu kadarı yeterler ve bitti. *Ne çabuk!*

Meira, o kızla beraber sahneyi terk etti ve gözden kayboldu. Aynı koltukta tekrar yalnız kaldım, karanlıkta, düşüncelerimle baş başa.

Meira demek...

Neden böyle garip bir his vardı içimde? ölüme hiç bu kadar yakın olmadığım için insani duygular mı yeşeriyordu yoksa bende? Zihnimin ve hormonlarımın, kendimi öldürmemem için oynadığı sinsi bir oyun muydu yoksa bu? Merakla mı hayatta tutmaya çalışıyordu bedenim beni?

Bir çift yeşil bakışla mı nefes almamı istiyordu benden?

Bilinçsiz bir hayata tutunma çabası mıydı bu? Yoksa ne sebeple bir gün rasgele karşılaştığım bir kız bu denli ilgimi çekebilir, merak duygusu uyandırabilirdi içimde? Sadece çaldığı parçaların geçmişimle olan bağlantısı mıydı yoksa bana bir sonraki gösterisi için saaderi saydıran?

Nihayet yedin kafayı, Uygar.

Yetmiyordu. O karanlıkta otururken tek düşünebildiğim, içimde sirayet eden tek his buydu. Asabiydim, neredeyse sinirliydim, onu görmek

istiyordum. Biraz daha dinlemek, tepkilerini incelemek ve gözleri nereye dokunuyorsa tek tek takip etmek istiyordum. Bu nasıl bir histi böyle?

Daha fazlasını istiyorum.

Arsızlaşmak ve bir noktada bakışlarımız tekrar buluşsun istiyor-

dum. Tıpkı ilk günkü gibi onca siluetin arasından beni seçsin ve bana gülümsesin istiyordum. *Neden?* Ben de bilmiyordum. Meira denen sarışın kim ve sadece birkaç günde nasıl üzerimde böyle bir etki bırakabilir ben de anlamıyordum.

Dışarıda, gecenin karanlığına karışan rengiyle sessizce beni bekleyen motoruma yaklaştım. Bindim ve altımdaki canavarı çalıştırdım, iki göz uykusundan uyanarak açıldı ve motorun gürleyişi duyuldu.
Kaskı ayarlıyordum o sırada, dalgındım. İleride binadan bililerinin çıkağını ve bir aracın kaldırıma yanaştığını fark edememiştim.

Meiraydı çıkan.

Beni görmüyordu, arkada kalıyordum fakat ben onun sın çantasıyla beraber arabaya yanaşmasını görebiliyordum. Siyah SUV'un kapısı açıldı. İçinden aceleci, takım elbiseli bir adam çıktı. Hemen Mekanın çantasını aldı, onun için arka kapıyı dahi açtı.

Çok uzakta değillerdi, hemen köşedeydim. Adamın, "Gününüz nasıl geçti, efendim?" diye sorduğunu duydum.

Meira dalgın görünüyordu. "Sanki izlemiyorsunuz," diye verdiği cevap, belli ki içindeki sesti ama sonrasında, "Her zamanki gibiydi," diye düzeltti.

Canavarım altımda hırıltılar çıkarıyor, kafamdaki şeytanlan besliyor, onlara katılıyordu. *Sanki izlemiyorsunuz?* Meira araca bindi, ben de kaskı kafama geçirdim. Saniyeler sonra araç yoldaydı, ben de arkasında. Bu birkaç dakika

daha böyle devam etti fakat ötedeki yol ağzında, siyah fılmli camlarından içinde ne döndüğünü göremediğim araba sağa döndü, ben de sola. Az sonra sarışının balkabağı arabası, dikiz aynasında küçülüp gözden kayboldu.

Şehrin ışıkları hızımın yanında bulamaca dönüşüyordu. Birer silik sahneler gibi ve uzansam tutup dokunabileceğim yıldızlar gibi gelip geçiyordu yanımdan. Otoyoldaki tek tük araçların arasından hızla süzülürken hiçbir yüksek hızın beni onu düşünmekten kurtaramayacağını, onu geride bırakamayacağını biliyordum.

Dakikalar içinde Şah Pub'a vardım. Geceyi aydınlatan neon ışıklarla donatılmış birçok eğlence mekânının bulunduğu, dış dünyadan farklı atmosferde bir sokaktaydı. Adımlarım içeri geçerken hızlı ve kararlıydı. Beni acele ederken gören olmazdı, şimdi bu halime şaşıran birkaç kişinin meraklı bakışlarını yakaladım üzerimde. Büyük holü geçtim, birkaç sarhoş ve Polat'ın adamına denk geldim. Selam vermeden, geçip gittim.

Üstte bilardo salonuna girdim, geniş lobisiyle burası Mert'in en sevdiği ve vaktinin çoğunu öldürdüğü mekândı. Yine buradaydı, yine tüttürüyor, koltukta uzanmış diğerlerini izliyordu.

Beni görünce hemen kıpırdandı.

"Oo, Avukat'ım, nereden geliyorsun böyle?"

Karşısına geçtim, kaskımı koltuğa bıraktım ve direkt konuya geçerek, "Birini araştırmanı istiyorum," dedim.

Iş sandı, ciddileşti. Esrarını ağzından çıkararak dikkatle, "Kim?" diye sordu.

"Meira..." Durdum, devam etmedim. Bildiğim detayları sayacak, arama çemberini daraltacaktım fakat yapamadım.

Derdin ne senin, Uygar?

Uygar birini merak edecek adam değildi. Hele ki böylesi gülünç, anlamsız çabalara girecek, ölümü dahi bir çift yeşil göz için erteleyecek biri hiç değildi. Neyin nesiydi şimdi bu? Birilerine bağlanmak, pek kimselerin barınmadığı o hayatıma almak, güvenmek... Biz dersimizi aldık, Uygar. Gelen gidebilir de. Biz dersimizi almadık mı? Yine bir kemancıdan. Ona *oğlum*, der. Bana *Uygar.*

Ben dersimi aldım. Hayatımda kimseye yer yok. Bana bile.

Başımı iki yana salladım. "Unut gitsin," dedim. Ama Mert ismi yakalamış, "Meira mı?" diye sormuştu. Bir şey düşünür gibi kaşlarını çattı. Onu geçiştirdim ve kendimi karşısındaki koltuğa attım. Kafamı dağıtmalıydım, salt düşünmekten aklımı kaybedecek gibi hissediyordum.

îlk gün.

Çenesini hafifçe kaldırışı, masum bir parıltının geçtiği zümrüt yeşili bakışlarını benimkilere kilitleyişi, gerginliğinin silinişi ve dudaklarının kıvrılışı... Daha önce hiç sahip olmadığım bir histi bu. Alabildiğince yabancı, neredeyse ilkel bir çağrı gibiydi kendisi. Dudaklarını dahi aralamadan çağırıyordu sanki beni. Hipnotize ediyordu hatta. Balıkçıların en büyük tuzağı, deniz kızları gibi... Sirenler ve güzel sesleriyle şarkı söylemeleri gibi Meira da çekiyordu kendine beni.

Mert'in sesi böldü düşüncelerimi.

"Senin bir derdin mi var?" derken sardığı otu uzattı, aldım. "Bu aralar bir değişiksin."

Bu sirkte kimin derdi yok?

Ucunu yaktım, kıvırdığı kısmı çıkarıp attım ve dudaklarımın arasına yerleştirdim. İlk nefesi çektiğim gibi bir rahatlama sirayet etti bedenime, arkama yaslandım iyice ve kafamı geriye atıp gözlerimi kapadım.

Benim derdim kendimleydi hep. Kafamdakilerle.

Ve şimdi de oraya bir şekilde kendini sıkıştırabilmiş sarışınla.

Henüz bir hafta bile olmadı. Birkaç saniyelik kesişen bakışlarımız ve birbirimizi taklit eden gülümseyişimiz dışında iletişim bile kurmadık ama aklımda yer edinen baskın düşüncelerden biri oldu her nasılsa. Belki sadece merak, ölmeden önce dünyayla son bir temas, paylaşılan son bir his.

Meira demek... Çok cazip bir tuzak gibisin. İçine düşüp de kaybolacağım dipsiz bir çukur gibi ama bunu yapmayacağım. Bu saçmalığı bitirecek, bu amansız ilgiyi kesecek ve seni bir daha görmeyeceğim.

“O gösteriye gitmeyeceğim,” dedim ve bunu dışımdan söylediğimi Mert, “Ne?” diye sorunca fark ettim. Uyuşmuştum, içim gibi dışım da uyuşmuştu.

“Görmeyeceğim bir daha o kızı.”

“Hangi kızı?” dedi Mert.

M N *yy*

barışını.

“Sarışını mı?” Görmedim ama o kalın kara kaşları kalkmıştı kesin. “Nataşa’yı mı?”

“Bilmem ben. Tanımam başka kadın.”

Burnunu kabaca çekti, kafası epey güzeldi.

“Nataşa’yla konuştun mu peki?”

Kaşlarım çatıldı. Mayışmış, yerime sinmiştim.

“Nataşa kim?”

“Sarışın dedin ya?”

“Benim sarışınım başka.”

Hadi ya... Sırtını koltuğa verdiğini duydum. Düşündü, taşındı, kafa yordu. Abi... Ben pek anlamam aşk meşk işlerinden ama Nataşa yla konuş bence, hislerini söyle.”

Arkada bilardo masasından topa vurma sesleri yükseldi. “Gitmeyeceğim, dedim kendi kendime. “O gösteriye gitmeyeceğim.”

Ama o gösterideydim şimdi.

Kalabalığın arasındaydım, özellikle aldım aynı numarayı: *11'inci sıradan 273 numaralı koltuk...*

Meira’yı en güzel izleyebildiğim açı buydu çünkü tam karşısında kalıyordum. Bana özel keman çalıyor, bu gösteri benim hatırıma oynuyor gibi hissettiriyor, diğer herkes gölgede kalırken bir tek ben ve o öne çıkıyorduk.

227

Onlarca insanın arasında yine beni görsün, bakışlarımız kilitlensin ve bana gülümsesin diye bekledim. *Hadi sarışın, bana bak, beni gör,* derken buldum kendimi. Bir türlü gözlerimi ondan alamadım, bir türlü ondan koparamadım aklımı. O gösteri günlerce sürsün ve ben oturduğum yerde yosun tutana kadar onu dinleyeyim, onu izleyeyim istedim ama o hiç buralı olmadı. Tıpkı provada da olduğu gibi kendi kısmını çaldı ve bitiş. Alkışlar koptu, sanatçılar reveransını yaptı ve sahne terk edildi. Daha birçok farklı konçerto için sahneye çıkan farklı farklı sanatçılar oldu ama Meira bir daha sahne almadı, yine de konser bittiğinde bütün sanatçılarla beraber reverans yapacağını bildiğimden bekledim. Yaklaşık üç saat oturdum orada, araya da çıkmadım. Meira dışında çalanları da duymadım ve her şey bittiğinde son reveranslar verilmek üzere Meira’nın da sahneye gelişini dikkatle izledim.

Kalbim duracak...

Gözlerimde bir problem vardı, Meira'dan beri bozuldular. Onun dışında her yer karanlık ve her surat bulanıktı. Bir tek o vardı. Art arda dizilmiş onca insan ama bir tek o aydınlıktı aralarından.

Bir elinde keman, diğerinde arşe, zarifçe eğildi ama geri doğruldu-ğunda kalabalığa baksa da beni görmedi. *Yüzlerce insan var, neden seni fark etsin? İlk seferinde bilerek mi seni seçti sanıyordun?* Bu sefer herkes gidene kadar beklemedim, nereden geldiğini bilmediğim çocuksu bir öfke vardı içimde, hemen orayı terk etmek istedim. Hemen, o kalabalıktan ve yapıdan uzaklaşmak ve böylece sarışından da kopmak istedim ama aklımı bırakıp da gidemezdim. O da benimle, peşine Meira'yı da takarak gelirdi mutlaka.

Huzursuzluk, asabilik, sabırsızlık, sokakta rasgele yanımdan geçen herife bile bulaşma isteğim, titreyen ellerle acele acele tüttürülen sigara, motorumla limitlere yakın bir yerlerde uçarak şehri turlamam ve yine de asla sarışından kaçamamam... O gece bana bir şey oldu. *Meira oldu.* Başıma Meira geldi ve ben o geceden sonra asla eskisi gibi olamadım.

Kalbimin etrafına ördüğüm duvarların çatırdamaya başladığını ilk o gece fark ettim. O çatırdama seslerini duyunca büyük bir hayretle önce inanamadım bu başıma gelenlere, sonrasında ise yine sinirlendim, bin bir türlü küfür savurdum kendime.

Dersini almadtn mı Uygar? Sevginin her türü zehir, demedik mi? Kalbine giren, parçalamadan nasıl çıksın geri? önce sever, daha sonra gider. Bunu yine bir kemancıdan öğrenmedin mi? Ona oğlum, der. Sana Uygar.

Çok denedim. Günler haftaları kovaladı ve ben hep aklımı başıma

getirmeyi denedim ama her seferinde soluğu aynı binada, aynı sırada ve koltukta, aynı kızın provasında buldum. Defalarca kez. Anık saymıyordum bile. Belki de artık her gece, 6 numaralı salondaki provaya girdim gizlice. En arkada, 273 numaralı koltuğumda, karanlığın içinden Meirayı izledim sessizce. Her seferinde kendime küfrederek, *burada ne ifin var, aklının bu*

kızda ne işi var, diyerek ayrıldım provalarından. *Bir daha gelmeyeceğim,* dedim. *Kafayı mı yedin, Uygar? Hani ölecektin? Şimdi ne tutuyor seni?*

Cevabım her seferinde *bir çift yeşil göz,* demek oldu.

Farklı parçalar, farklı gösteriler, farklı elbiseler fakat hep Meira. Daima Meira.

Beyaz Kuğu & Siyah Kuğu Senfonisi

Titanik Film Müziği Senfonisi

Klasik Parçalar Senfonisi

Artık sayamayacağım kadar çeşit çeşit gösterilerine katıldım, her zaman öncesinden ayırttım yerimi, ilk biletleri hep ben aldım. *273 numarayı başka birine verirsen ölün çıkar buradan*, dedim görevliye. *Tamam, abi*, diye anlaştı benimle.

Haftalar geçti Meira'yla.

ölüm bana kızgındı. *Bir anlaşmamız vardı seninle, bitirecektin kendini.* Onu da susturdum. *Meirayı görseydin bırakırdın ölümü sen de.*

Ama yine de bir adım olsun yaklaşmadım ona. Hep uzaktan izledim, sadece provalarına gittim, ismi dışında hiçbir şey bilmiyordum, öğrenmek de istemedim, korktum. Ona daha çok bağlanırım ve benim için kafamı dağıttığım bir gece yansı gösterisi olmaktan çıkar diye korktum. Onu bilmekten, benimsemekten korktum, kanıma alırsam bir daha bırakamam sandım. Ben de ona hiç yanaşmadım. Arada gözlerimiz buluşsun istedim, yalan yok ama bir daha bana öyle bakarsa o koltukta erirdim. Ben de *başını eğ ki gözleriniz yanlışlıkla dahi buluşmasın,* dedim.

Devam ettim buna. Uzaktan izledim aylarca. *Meira.* Tek bildiğim adı, o da Meira. Bir araba almaya geliyordu onu her prova çıkışında ve aynı şoför ona hep, "Gününüz nasıldı, efendim?" diye soruyordu. Meira da durgun bir tavırla, "Aynıydı," diyordu isteksizce.

O benden habersiz, varlığımdan bile habersiz, ben de aynı şekilde Uygar'dan habersizdim. Meira'yı tanıdım tanıyalı Uygarı tanımıyordum artık. Huzursuzdum hislerimden sebep. İnsan alışık olmadığı her hisse ilkel bir tereddütle, korkuyla yanaşıyordu işte.

Hayatımda belki atmamıştır hiç kalbim, ciğerlerime hiç gerçek anlamıyla dolmamıştır hava ama ilk defa dört odacığım da başladı kan pompalamaya. İlk defa içime çektiğim hava yakıp da kavurmadı ciğerlerimi.

Sebebi de Meira.

Yine de Meira'ya yaklaşmayacak, onunla konuşmayacak, onu hayatıma almayacaktım. Sadece kafamı dağıttığım bir etkinlik gibi gördüm bunu, esrar dumanının içime yaydığı uyuşukluk gibi Meira'yı da bir tür uyuşturucudan saydım. Ondan uzakta ama gözlerim onda devam edecek, hiçbir noktada onunla kesişmeyecektim.

Dokuz koca ay

Dokuz ay böyle sürdü. Onu sadece provalarda ve konserlerde izledim, çıkışında ise motoruma adayıp kayboldum, ölmeden önce son defa geçmişi yâd etmek için gittiğim gösteride, hayatımın en büyük ama en tadı darbesini yedim. Sonrasında ise Mcira'nın üzerimdeki etkisine turundum zavallı bir çabayla. Ona asla ulaşamayacak olmanın, aramızdaki mesafelerin yarattığı siniri, stresi bile kabul ettim, benimsedim.

Onun zehrine, acılarımı unutturup kesiklerimi uyuşturan merhemine ihtiyacım vardı.

Ve bunun için hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Sadece var olabilirdi. Sadece nefes alması yeterliydi. Meira olması yeterliydi. Arkasındaki anlamı çözmeye günlerimi adadığım tek bir bakışı, bir mimiği, belki de seyrek kaşlarının hafifçe çatılması bile; bir el hareketi, parmaklarının titreyişi,

bütün bir beden dilini çözebilmek için kendi iç dünyamda ayırdığım vakit bile yeterdi bana.

O yüzden ona dokunmadım. Onu bozmak istemedim. Vitrindeki değerli bir porselen oyuncak bebek gibiydi. Benim kaba ellerim onu hakkıyla tutamaz, düşürüp kırardı. O, daima camın ardında kalmalı ve ben de onu izlemekle yetinmeliydim. Yine de iyi hissediyordum, belki biraz da asabi ama her gece gittiğim provalar sonrası binanın bahçesinden sahile geçip sigaramı içerken keyifliydim sonuçta. Bu Uygar'da pek de rastlanılacak bir şey değildi doğrusu.

Her şey güzel gidiyordu kısacası.

Fakat Meirayla yaşayışımın üzerinden geçen dokuzuncu ayın sonlarında bizim kulüpte Polat'la karşılaştım. Bunca zaman boyunca işlerden kaçmış, Bağdat davası için bir ekip ayarlayıp kendim hiç oralı olmamış, limana da gitmemiştim. Aklım fikrim Meira'daydı, onun iç dünyamda bana yaşattıklarındaydı. Polat'la bu sebeple aylardır görüşmüyorduk.

O geceye kadar... İkinci katta lobide, daha önce görmediğim beş kadar adamla beraber oturuyordu. Benim geldiğimi görünce, gür kaşlarını çatıp, "Sonunda gelebildin, Avukat'ım," dedi.

Daha fazla bakınmadan, "Senin için gelmedim," dedim. "İşim var." Ayaklandı. "Burada tek bir işin var, o da bu beyefendiler," derken takım elbiseli orta yaşlı herifleri gösterdi bana.

Herkes dikkatle beni izlerken, "Ne oluyor, Polat?" dedim.

Polat bana doğru yanaştı.

"ŞAH Nakliyat'ı sana devrettiğimi söylemiştim."

"Ve ben de kabul etmemiştim."

Diğerlerinin duyamayacağı bir şekilde, “Korkarım ki böyle bir şansın yok,” diye karşı çıktı. “Anık herkes seni yeni lider olarak kabul ediyor. Adamlar da gördüğün gibi seninle bizzat görüşmek için geldiler. Tayfun, Celal, Fevzi, hepsi indirildi. Yeni taşıyıcılar lazım, beyefendilerde taşeron bir Armadan. Kolombiya’dan bir kanelle anlaşmalılar. Bu işi kabul edersek Kuzey Amerika’ya, Avrupa’ya ve Ortadoğu’ya biz nakliyat sağlayacağız. Bu çok büyük bir iş evlat ama senin başaracağına dair şüphem yok. Yalnız hukuki bazı pürüzler için onlarla münakaşa etmen gerekiyor.” Sessizliğimi ve odadaki adamların arasında gezinen bakışlarımı izledi. Bir şeylerden memnun olmamış gibi buruştu yüzü. Biraz daha yaklaştı bana, neredeyse fısıldar gibi tehditkâr ama buyuran bir tonla, “Nereye ait olduğunu biliyorsun,” dedi. “Bildiğin işi yap, Uygar. Çöplüğünü yönet. Dışarıda senin için bir hayat yok. Son bir şans yok. Kimsenin kabul etmeyeceği bir adamsın sen zaten, sıradan bir hayat yaşayamayacak kadar elini kana bulamışsın. Senin yerin burası. Şu umursamaz tavırlarına bir son ver ve aklını başına topla. Boş hayallere kapılma.”

Bakışlarım o an tek bir noktada durdu. Polat’ta. Ona kızmak istedim. Sinirlenmek, belki sayıp sövmek, ittirmek ve *kafama eseni yaparım*, demek. Yapabilirdim de. Buradaki herkesin başına dört duvarı yıkabilirdim ama Polat’a bakınca kendimi gördüm.

Kimsenin kabul etmeyeceği bir adamsın sen.

Kimsenin kabul etmeyeceği bir adamdım ben.

Polat’ı neden sevmediğimi biliyordum. Ona bakınca kendimi görüyordum. Ne derecede pisliğe battığımı ve daha da batacağımı görüyordum. Annemin hiçbir zaman sevmediği iki adamın yan yana olduğunu görüyordum.

Niçin çırpınıyordum? Yaşamaya değer bir hayatım olmadığını biliyordum.

231

Paçalarıma yapışmış kirli gerçekliğim, gırtlağıma sarılmış bütün pişmanlıklarım, yüreğimde geçmeyen binlerce hançerin izi, annemin dilediği gibi terk ettiği ve babamın dilediği gibi iğnelerini

sapladığı lanetli bir *Voodoo* bebeği, yaşamayı hiç öğrenmemiş, sadece yönetilmiş bir kukla gibi...

Uygar Karaşah.

Dersini almadın mı?

Bu hayatta yaşamaya değer bir şey kalmadı.

Son dokuz aydır içimde biraz olsun bir hayat şevki doğduysa da onun da silinip gidişine şahit oldu Polat. Yeterince kanımı emdiğinden emin olduktan sonra da, "Şimdi geç otur," dedi bana, iç dünyamdan beni ayıran sert bir tonla.

Polat tan neden nefret ettiğimi biliyorum.

Çünkü kendimden nefret ediyorum.

O gün oraya veda etmeye gittim.

Elbette yüzüne karşı değil, onun haberi olmasa bile son defa gösterisini izleyecek ve gidecektim.

Yaşarsam bir suç örgütünü yönetecek ve siyasetin pisliğine bulaşacaktım. Hiç söylemediğim kadar yalan söyleyecek, hiç yakmadığım kadar can yakacaktım. Haksızlığa uğratacaktım insanları, adalet saraylarında masumlan avlayacaktım. Tıpkı bana öğretildiği gibi Polat ne derse onu yapacaktım, öylece reddedebileceğim bir teklif değildi bu, Polat beni kullanabilmek için annemi bile bulaştırırdı bu işe.

Böyle bir pisliğin içinde yaşarken Meira'yla beraber olamazdım. Onu karanlığımla söndüremezdim. Kirli ellerimle sevip onu da pisletemczdim.

Ben dc tükendim, doğduğumdan beri hiç bana ait olmamış bir hayatı yaşıyor gibiydim ve artık bu borcu sahibine geri vermek istedim. Başından beri en doğrusu buydu. Kafama sıkacak ve çalıştıkça sivri dikenleri beni kemiren beynimi dağıtacaktım. Tek bir kurşundu bana lazım olan. Tek bir silah. Tetikte bir parmak ve namluda da bir kafa.

Sahildeydim. Geç saatlerdi. Meira'nın provasından çıkmıştım, buz gibi bir havada denize bakarak sigaramı içiyordum. Aklımda binlerce düşünce, katlanılabilir olanlarının başrolü Meira'ydı yine.

Bu gece ona sessizce veda ettim.

O bilmiyordu ama son defa izledim gösterisini. Bugün dc çok güzeldi. Saçlarını salmış, lülelerini omzundan aşağılara atmıştı. Kemanı sever

gibi çalıyor, evladı gibi okşuyor, her parçaya mudaka kendinden nice duygular katıyordu, öğretmeni hiç kızmadı ona, her şeyi doğru yaptı.

Sigaramdan yeni bir duman çektim. Loş bir ışık ardımdaki binadan yükseliyor ve önümdeki hırçınlaşan dalgalara yansıyordu. Binada ise bir kız şarkı söylüyor, ince sesi Firuzeyi dillendiriyordu:

"Ağla, ağla Firuze, ağla,

Anlat, bir zamanlar ne dayanılmaz güzellikte olduğunu. "

Denizi izlerken, içimde buruk bir hisle dolup taştım. *Battığım karanlığı istemiyorum.* Bu aklımdan geçen binlerce düşünceden yalnızca biriydi. Burası soğuk ve pisti. Bitirmek istiyordum. Doğru olan buydu. Bitirecektim her şeyi. Bana acı veren bu kafaysa söküp atacaktım bedenimden.

Bu gece vuracaktım kendimi.

Aylar önce yapmam gerekeni yapacaktım. Beni hem kendimden hem de Meira'yı benden kurtaracaktım. Anlık bir gafletle beyhude bir hayata tutunma çabasına kapıldım. Ne düşünüyordum ki? Onun gibi bir kızı hak ettiğimi mi?

Onu da kendimle beraber diplere çekebileceğimin farkında değil miydim yoksa?

Sen hep kötü bir adamdın, Uygar. Sen seçtin bu hayatı. Belki cennette doğmadın ama cehennemde de kalmayı sen seçtin.

Benimle beraber o kız da ölecekti. Ben ondan, o da hiç tanımamış olsa da benden kurtulacaktı. İkimiz de bitiyorduk nihayet.

“11273 demek.”

Bir esinti kopup geçti üzerimden. Beni de beraberinde yıkacak sandım.

Arkadan yükselen müzik sesini bile duyamaz oldum, kulaklarımda tiz bir çınlama ve kalbimde de göğüs kafesimi zorlayan hiddetli bir teklemeyle olduğum yerde kalakaldım. Ona dönüp bakmak neden bu kadar sürdü ve neden bunun için içsel bir savaş verdim, bilmiyordum ama kendime geldiğim gibi arkamı döndüm. Yutkunmam gerekti, nefesimi tutarsam kalp atışlarım da yavaşlar sandım.

O duruyordu karşımda.

Aylardır fakat fikrimde yıllardır beraber yatıp kalktığım ve yiyip içtiğim, yaşayıp nefes aldığım ve tam az önce kafamda ayrıldığım kadın. Uğruna ölümü bile, kurtuluşumu bile erteleyip kafamdaki eziyetlere katlanmayı seçtiğim diğer yarım.

M e İra.

Benim yeni felaketim.

2019 / Ekim

Günümüz...

Uygar.

Benim felaketim.

Her uyandığımda aklıma gelen ilk şey buydu. İlk düşünebildiğim, refleks gereği ilk hissim Uygarın benim cehennemim olduğuydu. Bugün de öyle oldu. Uyuyordum ve birden karanlık bir suya çekildiğimi hissettim. Genzime su kaçmış ve panikle suyun üzerine çıkarak gözlerimi açmıştım. Banyoda, hâlâ küvetteydim. Uygar bunca zaman banyoda durmama izin verdiğine göre dün gece gitmiş ve gelmemişti.

Küvetten dışarıya attığım ilk ıslak adım oldukça dengesizdi, bütün vücudum tutulmuştu ve başım enseme balyozla vurulmuş gibi zonkluyordu. Aplikler ise yanıyor ama içerideki karanlığı dağıtamıyor, devasa geminin çıkardığı ürkünç mekanik sesler de terk edilmiş bir enkaz gemisinde olduğumu düşündürüyordu.

Ne oldu bana böyle?

Dün gece neler yaşandığını parça parça hatırlamaya başladığım vakit yüzüm buruştu. Masayı birbirine karışım, Uygar a vuruşum, önüme gelene küfredişim, yaka paça oradan uzaklaştırılışım, intihar blöfüyle Uygar'ı konuşturuşum... Kafamı yerinden koparma isteğiyle derin bir nefes aldım ve çıplak bedenime havluyu doladım.

XIV

Yarım saat kadar sonra buz gibi bir havanın estiği güvertede ıslak saçlarımla dikilmekte ve etrafıma bakınmaktaydım. Uygar'ın her yerde gözü kulağı vardı şüphesiz, Khalil olduğunu düşündüğüm adamı öylece aramaya çıkmayı riskli buldum lâkin *evet, mektupta bahsedilen kip benim,* güvencesine de çaresizce ihtiyacım olduğu için hiç değilse bir çalışana onu

sormalı, bilgi edinmeliydim. “Pardon, birini arıyordum. Khalil Avraham Ben-Shalom. Uzun boylu, esmer, otuzlarında, siyah

saçları var,” dedim yolumun üzerindeki üç çalışana. Üçünün de cevabı, “Bu sefere bin altı yüzü aşkın yolcu katıldı, hepsini aklımda tutabilmem mümkün değil,” demek oldu.

Ya Uygar çoktan ondan haberdar olup onu cehennemin dibine göndermişti ya da adam bilerek -elbette arkasında stratejik sebeplerin yattığına inanıyorum- benden kaçıyordu. En azından hâlâ içten içe yaşıyor olduğunu umdum ve daha fazla dikkaderi üzerime çekmemek adına asıl güzergâhıma vardım.

Kasvetli, soğuk bir gündü. Uygar, Herman ve ekibiyle özel bir lobideydi, kahvelerini içtiklerine göre kahvaltı faslını çoktan geçmişlerdi. Sürgülü kapıyı açtım ve restoranın geri kalanından kenarlarında ahşap işlemeleriyle dikkat çeken camlarla ayrılan lobiye girdim. Anında bütün gözler bana döndü. Uygarın bir yanında Pelin, diğer yanında da Mert oturuyordu.

Dünden beri bir hüzün vardı üzerimde, şimdi de iyice kötü ve zayıf hissetmiştim kendimi. Onları böyle takım gibi gördüğümde bütün bu insanlara karşı tek başıma savaştığımı hatırladım ve kendimi çok soyudanmış hissettim. Yine de güçlü duruşumu bozmadım. *Hepsi benim düşmanım.* Adımlarımı masanın bir ucundaki boş yere doğru attım fakat buna gerek kalmadı çünkü Uygar, Mert’e bir kafa hareketi yaptığında Mert muhtemelen içinden söylene söylene ayağa kalktı ve sandalyesini bana verdi. Yanına oturana kadar Uygar gözlerini benden hiç ayırmadı, sorgulayan bir tarafı da vardı.

Herman, “Oo, Melis Hanım,” diye beni şen şakrak bir tavırla karşıladı. “Günaydınlar, efendim.”

Dün gece için özür dilemeyecektim. Kendim dışımda herhangi birini umursamak veyahut etik kurallarına uymak, günde en az birkaç kere

kafasına sıkmayı düşünen biri için bir lükstü ama Herman, asık suratımın dün yaşananlardan ötürü kendimi mahcup hissetmemden kaynaklandığını sanıp, “Çok hastaymışsınız,” diye bir şeyler zırvaladı. “Yüksek ateş insana istemediği şeyler yaptırabiliyor. Hiç darılmadım, lütfen kendinizi rahat hissedin.”

Ona bakmadım bile. Masada herkesin önüne konmuş dosyalardaydı ilgim. Bu sırada Uygar bana doğru, “Odaya kahvaltı gönderecektim,” dedi. “Ne arıyorsun burada?” Cevap vermeden anlaşmanın bir nüshasını tutup kendime doğru çektim ama Uygar elini dosyanın üzerine kapatarak beni engelledi. “Saçların da ıslak,” dedi. Bütün ilgisi bendeydi. “Hasta olacaksın.”

i 235 1

Masadakilcr konuşmalarına kaldıkları yerden devam etti, ben de Uygar ı görmezlikten gelmeye. Buna iç çektiğini duydum, az sonra garsona bir şeyler söyledi ve içeriye sadece benim için kahvaltılıklar getirildi. Ben tabağıma birkaç şey alırken Uygar’ın bir de siyah kürklü bir kalpak istettiğini fark etmemiş, bunu kafama geçirdiğinde de dönüp, ona sorarcasına bakmıştım.

Saçlarını kurutmadan dışarı çıkma bir daha,” diye uyarı geçti. Beni tüfekle kovalamamış, üzerimde mumlar eriterek eziyet etmemiş, hepsi bir yana uyuşturucularla beyin kimyamı bozarak bedenimde tanrıcılık oynamamış, karakterimi silip silip baştan yazmamış gibi takındığı şef-kadi maskeye de bir bakın.

Beni öldürmekten beter etmiş düpnanım, üşüteceğim diye korkuyor.

Sinir bozukluğuyla sırıtacak gibi oldum, ölsem bile umursar mısın ki?”

Kulağıma doğru eğildi.

“Kimden intikam alacağım o zaman?”

Birbirine kenetli gözlerimizde şu zamana kadar birçok defa öldürdük birbirimizi, birçok defa daha öldürürdük şüphesiz ama o an buna gücüm

varmış gibi hissetmedim kendimi ve bana doğrulttuğu namludan kaçınıp önüme döndüm.

Herman da bu sırada kendi çalışanlarından birine el işareti yaptı. “Melis Hanım, bir Türk kahvesi içersiniz o halde?” diye sordu.

“Kahve sevmez,” diye cevap Uygardan geldi.

Herman rotasını değiştirip masadaki porselen demliğe uzanırken, “O halde çay-?’ dese de Uygar demliği kendi aldı, bardağı da önüme koydu ve çayı bana kendisi döktü. Herman bozuldu ama ses etmedi. Diğerleri de aramızdaki bu alakayı belki garipsedi. Umursamadan çayımı içmeye ve kahvaltımı etmeye devam ettim.

Ama baktılar ki çayımı gayet de keyfini çıkararak içiyorum, bitirip gitmek gibi bir planım yok, elbette işleri yarım kaldığı için rahatsız hissettiler. Herman da buna dikkat çekmek ister gibi öksürdüğünde Uygar, “Sorun yok,” dedi. “Bizden. Devam et.”

Herman da bunu kabul etti. “Savcım,” dedi ama fazla laubali gelmesinden korkar gibi ceketinin önünü ilikleyip kibarca boğazını temizledi. “Bizim avukatlar hazır.” Masanın diğer bir ucunda oturan kadınla adamı gösterdi. “Sözleşmeyi hazırlamaları gerekiyor artık.”

Uygar onun aksine gayriresmi bir tavır takındı. Arkasına yaslanıp

bir sigara çıkardı ve yeşil gözlü canavar Zippo’suyla sigarayı tutuşturduktan sonra Herman’a *buyur*, der gibi bir jestle müsaade etti.

Herman sırıtmasını büyüttü. “İsteğiniz doğrultusunda sunduğumuz çözüm ve garantiler kâğıtta yazıyor. Sözünü verdiğim gibi o... Duraksadığı sırada belli ki bahsi geçen konuyu ortam sebebiyle sansür-lcyerek anlatmaya karar verdi. “Ben o örgütü sizin peşinizden Türkiye’ye gelmemesi için şüphesiz

durdurabilirim, *neden bunu istiyorsunuz,* diye soru da sormam ama siz bunun karşılığında bana ne verirsiniz, Savcı'm? Hâlâ bir teklif sunmadınız."

örgüt mü? Uygarın peşindeler mi?

Uygar iç çekip iki kolunu da masaya koydu, bir elinde sigarası hâlâ tütüyordu. "Var elbet bir isteğin. Söyle, gerçekleştireyim," diye lütfetti.

Herman, "Heinrich Krüger," dedi ve durup tepkisini ölçtü. "Dünya siyasetini muhakkak benden iyi takip ediyorsunuzdur, o halde geçtiğimiz aylarda terörizm suçlamalarıyla şansölyenin bakanlar kurulundan uzaklaştırılan Savunma Bakanı Heinrich Kriiger'i duymuşsunuzdur." Uygar tepkisizliğini koruduğu için Herman devam etti. "Elbette bu suçlamalar asılsızdı, bakan birçoğunun hedefiydi ve sonunda onu indirmeyi başarabildiler." Türkçesi o kadar kötüydü ki avukatının araya girip düzeltmesi gerekti. "Kendisi geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye kaçtı, Almanya da iadesini istiyor. Türkiye'nin bu iade talebini kabul etmemesi için ise hiçbir sebep yok."

Uygar bunu çoktan bekliyormuş gibiydi. Üzerine düşünmeden dolmakalemi eline aldı ve önündeki kâğıda bir not iliştirdi. "Heinrich Krüger'in sığınma hakkına ilişkin gerekli hukuki ve diplomatik zemini hazırlarım," diye kabul etti.

Herman kocaman sırıtırken Mert hararetle bize döndü. "O herif..." diye bir şeyler açıklayacak oldu ama Uygarın tek bir bakışı dilinin ucundaki o yanlış kelimeyi yutmasına sebep oldu. Yine de Mert tamamen susmadı, "örgütle çalış bir de. Tamamen onlardan ol istersen, ha?" diye çıkıştı.

"Mert." Uygarın uyarısı sade ve yerindeydi.

Mert bu sefer Herman'a döndü.

"Polat kankin parti il başkanı. Siyasette Uygardan daha tesirli. Neden ondan yardım istemiyorsun?"

Herman bu kabalığa karşı yarım ağız gülümsedi. "Ben de tam o konuya girmek üzereydim," dedi. "Polat Karaşah." Durdu, tepki ölçtü ve beni

hayrete düşürecek bir eklemeyle, “Babanız,” diye ekledi.

Mert le konuştukları sırada bu Polat denen adamın bahsi geçmişti. Polat Karşah, daha doğrusu Herman’ın söylemiyle Polat *Karaşah*, Uygar m babası mıydı? İşlerin garip bir entrika ağıyla birbirine geçtiğini hissediyordum.

“Güçlerimizi birleştirme taraftarıyım,” diye açıkladı Herman. “Siz, ben ve Polat Karaşah. Ne dersiniz, Savcım?”

Uygarın sinirlendiğini ama ürkütücü bir soğukkanlılıkla durumu ele aldığını izledim. “Polat Karaşah’la hiçbir alakam yok ve olmayacak,” diye net bir çizgi çekti. “Bu sözleşme yalnızca tek bir seferlik imzalanacak ve Heinrich Krüger’in Türkiye’de sığınma hakkı kazanmasını kapsayacak. Bunun dışında ne sizinle ne de Polat Karaşah’la hiçbir bağım olmayacak.”

Herman hemen atılp, “Birileri Polat’ın bütün kirli geçmişini ortaya dökmüş,” dedi. “ŞAH nakliyat ticaret ağını, malın kimlerin elinden çıktığını, nereye nasıl vardığını, güzergâhını, taşımacılık için anlaşılan şirketlere kadar bütün kanıtlarıyla dava dosyasını hazırlamış ve bir savcıya sunmuş. Polat şimdilerde bütün gücünü savcının hayatını karartmak ve onu vazgeçirmek için kullanıyor. Partide il başkanlığına kadar yükselmiş ve bir sonraki genel başkan adayı olmaya bu kadar yakınken çok büyük talihsizlik. Geleceği parlak bir adam Polat.”

Herkes sessiz ve gerginken Mert sırıttı. “Ya Herman efendi, ne kadar sallarsan salla, dona düşer son damla,” dedi, “öyle bir geçmişle bu kadar yükselmesi bile hataydı. Ne kadar erken batarsa vatana millete o kadar hayırlı olur. Bizi hiç bulaştırma bu işe.”

Herman gergin bir şekilde boğazını temizledi ve Mert e bakmamaya çalıştı.

“Polat’la direkt bir ortaklığımız olmasa da Kolombiya rotası Kuzey Amerika’dan, benim limanımdan da geçiyor ve bu iş beni

doğrudan etkiliyor, Savcı'm."

Uygarın sessizliği ve aklını okuyan bakışları Herman'ı iyice gerdi ama bu pazarlık şansını da kaçırmak istemedi. Üslubunu biraz daha değiştirerek, "Kimseden destek almayarak yükselmişsiniz, kendi alın teriniz, kendi eğitiminiz, azminiz," dedi. "Yolsuzluğa, adaletsizliğe, babanız ve benim gibi adamlara, Heinrich ve âlâsına karşısınız hatta nefret ediyorsunuz."

Uygar mı adaletsizliğe karşı? Ailemi öldürüp adaleti beni suçlamaları için manipüle eden adam mı? Beni bunca yıl esir tutan adam mı? Aynı Uygardan mı bahsediyorduk?

"Ama biliyorsunuz ki Savcım, güç yozlaşmayı beraberinde getirir. Kötülerin dünyasında hayatta kalmak için kötü olmak zorundasınız yoksa kurtlar sofrasında kuzu mu olacaksınız? Bunu benden iyi biliyorsunuz. Bu yüzden burada değil misiniz zaten? Bu yüzden kendi prensiplerinizi çiğneyip benimle bu masada oturmuyor musunuz? Bu yüzden ikimizin de çok iyi bildiği üzere şerefsiz bir terörist olan Heinrich Krüger için uzlaşmaya varmıyor musunuz?" Alnında ter damlacıkları beliren adam cüretkârlığına devam etti. "İtiraf edelim, hepimiz aynı gemideyiz. Bir kereliğine görmezlikten gelin. Bakan ve Polat, bu iki işi hallederseniz sonsuza kadar sizinim, Savcım."

Anladığım kadarıyla Heinrich, bir suç örgütü üyesiydi ve Uygar bu örgütle husumetliydi. Bu sebeple onların peşimizden gelmemesi adına Herman gibi bir temsilciyle anlaşma yapması, Heinrich'e yardım ederek bir nevi o örgütle uzlaşması gerekiyordu.

Herman da aklını çelmek isteyerek o zehirli dilini biraz daha çıkardı. "Polat kedi gibidir, her daim dön ayağı üzerine düşer," dedi. "Düşmese bile kaldı geriye sekiz can daha. O illaki toparlanır ama siz bizi karşınıza almış olmakla kalırsınız, örgüte gelirsek... Epey kalabalıklar. Onları lütfen küçümsemeyin. Başınıza üşüşecekler." Mavi pörtlek bakışları bana indi ve gülümsedi. "Hem de yanınızda bu kadar güzel bir hanımefendi varken..."

Uygar'm bütün kaslarının baştan sonra kasıldığını daha görmeden anladım, tüylerimi diken diken etti. Yanımda oturan adamın kana susamışlığını ilk defa bu kadar net hissettim.

Herman, Uygarı benimle mi tehdit ediyor?

Odadaki diğer herkesle beraber nefesimi tutup Uygar'ın vereceği tepkiyi bekledim, önce ürkütücü bir sakinlikle Herman a, "Bitti mi?" diye sordu. Ardından sırtını sandalyeden ayırdı, dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi, omuzları gergin ve bakışları ifadesizdi. "Herman," derken gözleri namlu, sözleri de tetikti. "Türkçede bir söz vardır. Dilini tutan kellesini kurtarır." Herman gözlerini kaçırdığında buna müsaade etmeyerek başını omzuna doğru eğdi ve gözlerini ısrarla üzerinde gezdirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Herman hemen telaşlanıp, "Hayır, hayır!" dedi. "Ne münasebet, asla! Yanlış anlaşılma için özür dilerim. Sadece sizin de bugün burada benimle olma sebebinizi açıkça söyledim. Onlardan biri olmadığımı zaten biliyorsunuz. Ben yalnızca onları fonluyorum, o örgüt batarsa başkalarıyla çalışırım. Onlarla aynı ideali taşımamakta, işin ticari kıs-

mına bakmaktayım. Beni onlarla bir görmeyin lütfen. Tek elerdim herkesin lehine bir anlaşma hazırlamak."

Uygar ın sinirlerine mukayyet olması için derin bir nefes alması gerekti. Sonrasında avukatlara bir işaret verdi. Hcrman'a ise, "İyi dinle," dedi. Anlaşmanın şartlarını bir defa söyleyeceğim ve ister imzalar ister geldiğin yere geri dönersin. Heinrich Krüger'i sığınma hakkıyla koruyacağım, bu müddette örgüt peşimden gelmeyecek ama bu onlarla doğrudan yaptığım bir işbirliği değil, sadece kısa süreli zorunlu bir uzlaşma. Polat Karaşah işi ise beni alakadar etmiyor."

Anlaşma için daha detaylı bir müzakereye girişeceklerinde Uygar, beni ve Mert'i lobiden gönderdi. Birkaç saat sonra 808 numaralı odamızda Mert'le

karşılıklı oturuyorduk. Mert'in beni yalnız bırakmamasını tembih ederek onun ani çıkışmalarla anlaşmayı mahvetmesini de önlemiş oldu. Mert de onlar yerine benim başımın etini yiyordu.

"Resmen onlarla işbirliği yapacak kadar ileriye gidecek," diye söylenirken sabırsızca ayağıyla yerde ritim tutuyordu. Arkasına yaslanıp iyice yayılmış, her daim dazlak kafasına geçirdiği o siyah beresini de kulaklan görünecek şekilde takmıştı. Gülünç ama korkutucu görünüyordu.

"Benim ise elim kolum bağlı," derken bana baktı. "Bebek bakıcılığı yapıyorum burada."

İç çektim.

"Uygar neden bunu yapıyor? Madem bu kadar prensipli bir adam.

Birden doğrulup, "Senin yüzünden!" diye çıkıştı. "Aklın başında değilken bile zararsın! Bunların hepsi senin yüzünden!

Ona bir deliymiş gibi baktım. "Niye benim yüzümdenmiş? Uy-gar'ın bir suç örgütüne bulaşması benim suçum mu? dediğimde sinirle bir şey söyleyecek gibi oldu ama sözünü yuttu. Kötülük eden kötülük buluyor işte," diye kışkırttım onu.

Kendini zor tuttuğunu görüyordum. "Hâlâ seni koruduğuna inanamıyorum," diye kendince mırıldandı ama daha fazla sinirlenmemek adına benden kendini uzak tutmaya çalışarak başını çevirdi ve alakasını kesti.

O an bunun güzel bir fırsat olabileceği geldi aklıma. Biraz da ona acır gibi sırıttım. "Niye umursuyorsun ki onu?" diye sordum. "O sence seni umursuyor mu? Seni bana bakıcılık yapmaya gönderdi resmen.

Sözünü de hiç dinlemedi. Seni hafife alıyor, yanındaki bir çömez gibi-

_ ..... »

sin. Getir gotürunu yaptırıyor sana.

Bayık bakışlar attı bana.

“Kızım. Bana bulaşma."

öyle de yaptım. Bir iki dakikalığına sadece bu zehirli düşüncelerin zihninde yer etmesine müsaade ettim, o huzursuzluğunu sezene kadar sessizliğimi korudum. Az sonra ise masanın üzerine doğru eğilerek ona doğru baktım.

Sadece şansımı denemek için dudaklarımı aralayıp, “Mert, bir savcının böyle illegal işlerle uğraşması korkunç,” dedim. “Beni dinle. Ben bir milyarderin kızıyım. Eğer Uygarı yakalatırsak dava açar, ailemin cinayetini aydınlatabiliriz. O zaman da bütün bir servetimi bana geri verirler.” Bir umutla baktım yüzüne. “Hepsi senin olabilir, Mert. Hepsi. Yeter ki kurtar beni.”

Sonuna kadar beni dinledi, gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı ama umduğum tepkiyi vermedi. Kendini zor tuttuğunu ve kaskatı kesildiğini gördüm. Nasıl olur da asla ders çıkarmıyor oluşumu anlayamayarak, “Hâlâ Uygar’ı sırtından bıçaklama derdindesin,” dedi.

“Sen olmaz miydin?” diye sordum hemen. “Bütün yaptıklarından sonra öylece oturur ve izler miydin? Bir zamanlar ismin, bir hayaun ve bir kişiliğin varken şimdi seni peşine kukla gibi takmış, ruhundan, karakterinden, geleceğinden seni koparmış, beynini yıkamış bir adama sadakat mi beslerdin? Ne için? Sırf bir geçmişimiz oldu diye mi? Sırf bir zamanlar beni sevdi diye mi? Bütün bunları hak enim diye mi?” Olaylara benim açımdan bakmıyordu. *Neden baksın ki kendi cam mı yanan?* “Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyorum. Bencil olabilirim ama hiç değilse Uygar gibi bir canavar değilim.”

Bu söylediğim önce yüzündeki bütün mimikleri dondurdu, ardından bir yarım akıllı gibi sırıtmaya başladı. Bir noktada başını öne eğdi ve omuzları sarsılacak kadar gülmeye devam etti. Kaşlarımı çatmış, onu izliyordum.

“Kötülük eden kötülük bulur demek,” diye az önce söylediklerimi tekrarladı ve doğrulmadan bana bir delininkini andıran bakışlarıyla aşağıdan baktı. “Haklısın, kötülük eden gerçekten de kötülük buluyor. Bu yüzden bu acınası haldesin ama başına ne gelirse gelsin benim içim yine de soğumayacak. Sen daima daha kötülerini hak ediyorsun.” .

Karşısında öylece kalakaldım. Onca lanet arasından en çok da daha kötülerini hak ettiğimi söylediği kısma takıldım. Tırnaklarım sıkmak-

tan avuçiçlerimi delecek sandım, tekrar gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Mert de bendeki bütün bu etkileri izledi ama umursamadı.

Daha kötüsü ne olabilir?

Müsaade etmedim buna, sızlayan burnumu çektim.

Ne yalanırsa yaşansın Uygar’ın hizmetkârı olmayı seçiyorsun demek. Git o halde, sahibinin peşinde kuyruk salla. Ne de olsa köpek köpektir, bunun için sana kızamam.”

Artık bu son söylediğimle beraber sınırı aşmış olmalıydım. Mert’in o dönüşümünü, gözlerinin irileşmesini ve çenesinin kaskatı kesilişini anbean izledim.

“Ne dedin?”

“Asıl daha kötülerini hak eden sizlersiniz,” derken sükûnetimi kaybetmeye başladım. “İkinizin de canı cehenneme, alçaklar!”

Birden yerinden fırladığında aramızdaki alçak sehpa tepetaklak olacak sandım. “Seni var ya!” diyerek dişlerini geçirmeye hazır kuduz bir köpek gibi bana doğru atıldı.

Fakat ben de hemen ayağa kalkarak ondan kaçınmış ve koltuğun etrafında dönerek uzaklaşmıştım. “Uzak dur benden!” dedim öfkeyle. “Sahibine gitsene! Seni bekliyor dışarıda!” Beni yakalamak için peşimden koştu. Gerçekten de beni öldürecekti, telaş yapmaya başlamıştım ama yine de onu kışkırtmaktan kendimi alıkoyamıyor, öfkeme sahip çıkamıyordum.

“Seni camdan direkt denize sallamayan ne olsun!” diyerek sinirli sinirli kollarını açmış, dört yandan beni yakalamaya çalışıyor ama ben bir koltukların etrafında dönüyor, bir yatağın üstünden yuvalanarak karşı tarafa geçiyor ve her seferinde onu adatıyordum.

Sonunda iyice delirdiğinde yakalayacağından korktuğum için yataktan uzaklaştım ve konsolun üzerindeki camdan bibloları, vazoyu, şamdanı, bir an olsun düşünmeden elime gelen her şeyi ona fırlattım. Hepsi ağır nesnelerdi, orasına burasına isabet ettiğinde küfretti. Odanın bir savaş alanına dönüşmesi dakikaları aldı. Bütün sinirimi hiç acımadan Mertten çıkarıyordum. Sonunda metalden küçük bir biblo elmacıkkcmiğine isabet etti. Bu onu afallatınca, fırsat bilip onu geriye ittirdim.

“Demek daha kötülerini hak ediyorum?” öfkeyle solurken onu saçlarından kavrayacak oldum ama hiç saçı yoktu. Üçe vurulmuş, kısacık çıplak bir kafası vardı. Mecbur kulaklarına yapıştım, çekiştirdim, tırmaladım ve dengesizliğinden fırsat bilerek onu yatağa attım. Ben dizle-

rimin üzerindcydim, kulaklarını çekiştiriyor, çıplak kafatasına vuruyor ve koca kafasını sallıyordum.

“Başıma ne gelirse gelsin için hiç soğumayacak, öyle mi?” derken beni zapt etmek için kaldırdığı ellerini ısırdım ve bütün ağırlığımı vererek karnına oturduktan sonra yastığı yüzüne bastırdım. “Dün gece hastalandım diye nasıl endişelendin ama?” Ben onu boğarken, o da elini saçlarımın arasına daldırıp çekmeye başladı. “Demek sen de en azından içinde bile olsa bütün bunların insanlık dışı olduğunu biliyorsun!” Saçlarımı çekmesine rağmen onu bırakmadım, sadece bir anlığına nefes alacak kadar alan açıldı ona.

“Siktir oradan!” dedi nefes nefese. “Uygar beni öldürecek diye telaş yaptım sadece!”

“Yalan!” diye çığlık attım hırsla. Tekrar bastırdım yastığı yüzüne. “Ama biliyor musun? Umurumda değil. Buradan kurtulduğumda senin de hak ettiğin cezayı almam sağlayacağım! Şu haline bak, pislik! Dövmelere bak, yara izlerine bak. Serserinin tekisin. Senin gibi sahipsiz bir sokak köpeği bana nasıl hakaret etmeye cüret edebilir?” Çıldırmış gibiydim, Uygar’ın karşısında sesimi bu kadar çıkartamazdım, o sesimi kısardı. Mert zavallısına nasip oldu dolayısıyla bu öfke. Belki de hastalığın pençeleri arasında çırpındığım ve geçmişle günümüz arasında hırpalandığım için birden böyle patlamıştım, bilmiyordum ama kendimi kaybetmiştim.

Fakat kapıdan yükselen tıkırtı sesleriyle beraber telaş içinde yastığı kaldırmam ve Mert’in nefes almasına izin vermem bir oldu. Mert ne olup bittiğini bile bilmiyor ve nefes nefese küfrediyordu. Hemen üzerinden kalktım ve yatakta yuvarlanıp kendimi aşağıya attım. Saniyeler içinde gerçekleşti her şey. Hiçbir şeyi anlamayan ve ayak uyduramayan Mert, yatakta doğrulmaya çalışırken ben de komodinin dibinde yere düşmüşüm gibi uzanıp kolumu tutuyor, ağlıyormuş gibi sızlanıyordum.

Ve Uygar içeri girdi. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi kendi halimde kendimi toparlamaya çalıştım. Mert ise hâlâ yataktaydı, geriden geliyordu biraz zavallı.

Az sonra nihayet Uygar’ın, “Ne oluyor burada?” diyen gür sesi duyuldu. “Siz ikiniz ne halt yiyorsunuz yine?” Karşımızda dikilmiş, çatık kaşlarla odanın savaş muharebesinden hallice vaziyetini izliyordu.

Mert nefes nefese, “Al şu manyağı üstümden!” diye sitem etti. Bol tişörtü darmadağınıktı ve elmacıkkemiği de kızarmaya başlamıştı.

Benim ise gözlerimden yaşlar akıyordu, burnumu çektim ve titrek ama hırçın bir sesle, “Bana saldırdı!” dedim.

Mert in gözleri kocaman açıldı. “Ne?” derken o kalın sesi detone oldu. Abi, yemin ederim ki önce o saldırdı!”

Yalan söylüyor! Benimle derdi olan o, Uygar. Ben neden durup dururken ona saldırayım? Benden nefret eden o!”

Mert, bu inandırıcı rolüme karşı dehşete düşmüş gibi bakakaldı, itiraz bile edemedi. Bu sırada Uygar’ın bize doğru adım atmasıyla ge-rildiğimi hissettim. Az sonra siyah bir çift ayakkabı dibimde durdu. Eğildi, kollarımdan tutup beni yerden kaldırdı. Hiçbir yerim ağrımasa da yüzümü buruşturdum, yüzümde sinirli bir mağdur ifadesi vardı. Men de yataktan fırlamıştı.

“Abi, be-” diyecek oldu ama Uygar onu böldü.

“Ne oldu burada?”

“Birden çıldırdı,” dedim ve Mert’in söyleyeceklerini ağzına geri tıktım. “Herman’a güvenmiyormuş ve her şey benim suçummuş. Hıncını benden çıkarmak istedi herhalde.”

Mert bu sefer beni gerçekten de tebrik eder bir ifadeyle izledi.

“Vay be. Ne desem boş. Madem öyle, sonrasında bana sunduğun teklifi de anlatsana.”

Çaktırmadan alttan ayağına vurdum tabii. Orada küçük bir üstünlük, tehdit, baskınlık savaşı verdik gözlerimizle. Aramızda Uygar olmasa sadece bu odayı değil, bütün bir gemiyi savaş alanına çevirirdik muhakkak.

Ama az sonra Uygar, “Mert,” dedi. “Çıkabilirsin.”

Kurnazlığımı merak etmiyor muydu yani? Daha da önemlisi, Mert’i göndermesi bir zafer miydi? ikimizi de şaşırttı bu tepkisi. Sanırım ikimiz de Mert’e inanmasını ve ondan taraf olmasını beklemiştik ama Uygar yalnızca bana bakıyordu.

Mert hayrede, “Ona inanmayacaksın herhalde, değil mi?” diye sordu.

Bu sefer daha net bir vurguyla, “Çık dışarı, Mert,” diye cevapladı Uygar. Mert’in yüzündeki o afallamayı ve öfkeyi çok net bir şekilde yakaladım ama daha fazla itiraz etmedi, Uygarın omzuna çarparak, çıkıp gitti.

Beni geçmeden önce durdu. Tam karşımda alçak bir sesle, “Seninle görüşeceğiz,” dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözümden yaşlar akarken gülümsedim ve Uygarın duyamayacağı kadar alçak bir sesle, “Yürü hadi kulübene,” diye karşılık verdim. “Hav hav!”

Çenesini sıktığını gördüm ama elbette hiçbir şey yapamazdı, önümden çekilip gitti ve az sonra kapı çarpma sesi duyuldu. Uygarla bu darmadağınık odada yalnızdık şimdi, yüzümdeki o ağlak ifadeyi korudum. Birkaç damla gözyaşı kopup yanaklarıma doğru yuvarlandı. Burnumu çekiyor ve iyice görmesi için gözyaşlarıma dokunmuyordum.

Uygarın ceketini çıkarmasını izledim. Kollarını açmasıyla beraber gerilen omuzlarını ve ceketi koltuğa bırakışını takip etti gözlerim. Hâli iç çekiyor ve üzgün görünüyordum, belki de beni teselli ederdi.

Ama o, “Meira,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Mert’le uğraşma bir daha.”

Duraksadım, yaşlar dahi olduğu yerde akmayı bıraktı ve Uygarı çatık kaşlarla izledim.

“Gerçekten ona mı inanmayı seçiyorsun?”

Gömleğinin üstten birkaç düğmesini açarken bana bakma şeklinde bir şey vardı. Bir tanıdıklık, bir his, yaramazlık yaparken yakaladığı bir çocukmuşum gibi ama ciddiydi. Bana doğru adımladı ve bana varması dört adım değil de yıllar aldı sandım. Aramızda santimler kala durdu, kolunu kaldırdığında geriye kaçmak istedim ama parmaklarının yalnızca nazik bir hareketle gözyaşlarıma değdiğini görünce durdum.

“Sil o timsah gözyaşlarını, Lilith,” diye usulca fısıldadı. “Sana güvenmeyi bırakalı asırlar oluyor.”

Onun karşımdaki duruşu, yakınlığı ve sözleri karşısında afallamıştım. Bakışları aşağılara doğru indi. “Lilith’in gözyaşları...” diye mırıldandı dalgın dalgın.

“Uygar...”

Dudaklarıma doğru yuvarlanan damlayı başparmağıyla sildiğinde kaşlarını çattı.

“Sahte çünkü gözyaşların.”

Kızgın mıydı yoksa içten içe kırgın mı bilmiyordum. Bana maruz kalmak onu ne şekillerde etkiliyordu, anlamıyordum ama o benim-leyken benim onunla olduğumdan fazlasını yaşıyordu. Koca bir geçmiş vardı onun karşısında, acısıyla tatlısıyla yaşanmışlıklar silsilesi... Bu yüzden frekanslarımız hiçbir zaman tutmuyordu birbiriyle. O hep daima çok geride ve ben daima çok şimdilerdeydim, şu andaydım, *ne* oluyordaydım.

Şimdi de anlamadım onu. Sadece kızdım. Hırçın, küskün bir tavırla, “Mert bana saldırdı,” dedim yeniden. “Bana inanmayacak mısın?”

Bu onu neredeyse eğlendirmişti. Burnundan soluduğu nefesin ardından elini kaldırdı ve çenemi kavradı. “Ben sende doğup büyüdüm ve öldüm, Meira,” dedi durgun bir sesle. “Seni senden iyi tanıyorum. Her duygunu, her düşünceni, bir sonraki hareketini bile.” îşaretparma-ğı şakağıma kadar çıktı ve hafifçe bastırdı. “Daha hiçbiri buraya düşmeden biliyorum.”

Kaşlarım daha da çatılınca o da benimle oynar gibi bunu taklit etti. Ona karşı yabancılığımı, onun beni herkesten iyi tanımasıyla bastırı-şını iliklerime kadar hissettim. Bu oyunu gerçekten de kör ve sağır oynamaya çalışıyordum, değil mi? Hem de bizzat oyun kurucusuna karşı.

Parmakları saçlarımın arasındaydı, nazikçe tarar gibi düzeltti ve tek bir omzumda toplayarak boynumun bir tarafını açıkta bıraktı. “O yüzden...” dedi bütün ilgi ve alakası saçlarımdayken. “Mert’le aramı bozmak için boşuna uğraşma.”

Geri çekilip benden koptuğu için nefesimi tutmama da gerek kalmadı. Yorgun bedenini koltuğa atışını izledim. Üstten biraz gösterip de fazlasını sakınan gömleği açık kalmıştı, o böyle sırtını koltukta geriye verince daha da açıldı. Onun bu rahat hallerini kaşlarımı çatarak izledim. Beni olduğum yere mıhlayıp iç dünyamı ve dengemi altüst ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ettiği her an, içimde katil olma isteği uyanıyordu.

“Bana daha önce de *Lilith*, demiştin,” diyerek karşısındaki koltuğa oturdum. Aramızda ahşap, alçak bir sehpa vardı. “Sırf Şeytan Tanrıça diye mi beni ona benzetiyorsun? Beni kötülemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, değil mi?”

Gözleri gözlerime kenetlendi, o ilk dokunuş fazla yabani ve tüyler ürpertici hissettirdi ama yeni olan bir şey yoktu aslında, onun hep böyle avcı bakışları vardı. Pantolonunun ceplerini karıştırmaya başladı, bakışlarım yanlış yerlere kaymasın diye odağımı korumak zorunda kaldım. Cebinden bir sigara paketi çıkardı, içinden tek bir dal aldı. Oturduğu yerde doğrulmuş ve sehpaya doğru uzanmıştı. Sigarayı yakıp içeceğini düşündüm fakat o paketi de çıkardığı dalı da masaya bıraktı.

Bu sırada, “Efsaneye göre Lilith...” diye başladı. “Âdem’in Havva’dan önceki eşidir ve Âdem’le aynı topraktan, onunla eşit olarak yaratılmıştır fakat Âdem’in buyurduklarına boyun eğmez, aynı yaradılışa sahip olduklarından onun üstünlüğünü kabul etmez ve cenneti terk eder.”

Sehpanın alt gözünden küçük bir kutu çıkardı. Bir krem kutusu gibiydi fakat kapağını döndürüp, açınca içinde ot parçalan gözüktü.

Yiizümü buruşturdum, o ise beni hiç umursamadı ve küçük dişleriyle bir tür öğütücü olan kutunun kapağını çevirip, otları iyice parçalayarak ayırdı. Ardından yeni bir sarma kâğıdı çıkardı, önüne koydu ve öğüttüğü otları uzun bir çizgi olacak şekilde serpti.

“Bu yüzden Havva, Lilith’in aksine Âdem’le aynı topraktan yaratılmaz. Aralarında üstünlük yarışı olmasın diye Âdem’in kaburga kemiğinden yaratılır,” dedi. “Modern yorumlarda başkaldırışın ve feminizmin sembolüdür Lilith.”

Parmaklarının bu denli işini bilmesini izlerken dikkatim dağılıyordu. Son olarak az önce çıkardığı sigara dalını ortadan ikiye kırdı ve tütünün bir kısmını otun üzerine serpiştirdi. Ardından küçük bir kartonu bükerek filtre yaptı, otla beraber sarıp bildiğin sigara gibi hazırladı.

“Gayet yerinde davranmış,” diye mırıldandım. “Âdem kendine eş değil, hizmetçi arıyormuş. Lilith de onun taleplerine boyun eğmek istememiş ve terk etmiş.”

“Bütün kötülüklerin anası ve iblislerin kraliçesi olarak da bilinir, Lilith,” dedi söylediklerimi görmezlikten gelerek. Çakmakla kâğıdı tu-tuşturuşunu izledim. “İnanışa göre dünya üzerinde bu kadar çok kötülüğün var olma sebebi de başta Lilith’in kendisidir.”

Dudaklarımda onu küçümseyen varla yok arasında bir sınuna belirdi.

“Tabii sana itaat etmeyince hakaret için bana Şeytan Tanrıça dedin. Bunca zaman iltifat ediyormuşsun bana meğer.”

Ottan ilk derin nefesi çektiği gibi gevşeyen bedenini yeniden koltuğa verdi, sırtını yasladı ve irdeleyici donuk bakışları beni buldu. “Bu hikâyedeki Âdem ben değilim, Meira,” dedi sakince. Bu ani ters köşeyle beraber afallamıştım. O da bunu fark etti. “Lilith, Âdem’i ve cenneti terk ettikten sonra İblislerin Kralı Samael’le birlikte olur,” diye devam ettirdi hikâyesini. “Dünyada kötülüğün asıl yayılma sebebi ikisinin iblis çocuklarıdır.”

İç dünyamda yarattığı etkinin farkında olarak dikkatle izliyordu beni ve tepkilerimi. Daima çırılçıplak kalmışım gibi hissettiriyordu onun irdeleyici

bakışları. O kendinden emin hali, rahat rahat yaslandığı yerden otunu tüttürüşü ve dudaklarının arasından saldığı yoğun duman kıvrak hareketlerle dağılırken onun benimle olan göz kontağını hâlâ bozmayışı tüyler ürperticiydi.

Onda kesinlikle şeytani bir şeyler vardı. Zaten iyi biri olamazdı fakat bunu da ötesi olmalıydı. Samael'in yansıması karşısında yutkunmam gerekti.

L.ilith ve Samacl...” dedi. Bunu söylerken küçük bir kıvrılma yakaladım dudağının kenarında. “Âdem ve Havva'nın şeytan ikizleri olarak tasvir edilir. İkisi kendilerini, Tanrı tarafından yönetilmeyen karanlık tarafın ve kötülüğün yöneticileri olarak görürler. Tanrı, melekler ve iyi olan her şey ise aydınlık taraftadır.” İsrarla, keyifle, içimdeki ateşi harmanlıyor olduğunun bilinciyle sulamaya devam etti merak filizlerini. Kısacası Lilith, sen ve ben bir tarafta,” dedi tane tane. “Geriye kalan herkes ve her şey ise diğer tarafta.” Gözlerini her zamanki gibi benimkilerden ayırmadı. “Bu tarafta, bu karanlıkta yalnızca ben varım. Burada yalnızız.”

Uzanıp izmaritini küllükte söndürdü ve tekrar geriye yaslandı. Hareketlerini göz hapsine alırken buldum kendimi. Etrafımızı ot kokusu sarmış, belki dumanı bana da tesir etmiş, beni mayıştırmıştı. Derin düşüncelere dalarken buldum kendimi. Anılarımda gördüğüm zavallı Meira'yla Tanrı'nın dahi sözünü dinlemeyen Lilith'in arasındaki uçurumun devasa oluşuna içerliyordum. Ben hangi noktada bana *lütfedilen* cenneti reddedebilmiş ve ümidi karanlıkta bulabilmiştim? Nasıl böyle bir güç edinebilmiştim, baskıcı bir baba ve ruh hastası bir nişanlının pençeleri arasında? Şüphesiz ki Uygar'ın yardımı olmalıydı, değil mi?

Samael.

İblis Kralı. Tanrı'ya başkaldıran meleklerden biri.

Cennetimden kaçıp ona mı sığınmıştım yani?

“Güzel bir hikâyeyle başlamış ilişkileri,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde.

“Ve güzel de gidebilirdi.”

Kafasını geriye atmıştı, gözleri kapalıydı ve yüzü birine, bir şeylere kızmış gibi bir şekil almıştı, içtiği zıkkım etki etmeye başlamıştı anlaşılan. “Senin yüzünden, Lilith,” dedi az sonra. Âdemelmasının aşağı yukarı hareket etmesini izledim. “Düşman değil de iki âşık olabilirdik. Karşımda değil de daima yanımda oturuyor olabilirdin. Neden her şeyi mahvetmek zorundaydın?”

Cevap vermedim.

“Senin için kendim de dahil herkesi çiğnemeye hazırdım,” dedi uyuşuk bir sesle. “Benim karanlığım senin gölgene bile değmesin diye kaçınıyordum sürekli. İncinmenden ölümüne korkuyordum.” Samimiyetsiz bir çabayla gülmeye başladığında geniş gövdesi hareket etti.

itirazlar içinde başını iki yana sallıyordu. “Aklımı kaybettim. Kendimi kaybettim, Meira. Bittim ben, bitirdin beni. İçimdeki her şeyi söküp aldın benden.”

içimde rahatsız edici bir hisle onu ve ilk defa hislerini bu denli çıplak bir şekilde açık etmesini izliyordum. “Uygar...” diyecek oldum.

Ama o, dalgın ve şu andan kopuk bir şekilde, bastırdığı bir hırsla, nefretle ama gülerek, “Benim kalbime bir kurşun koymanın bedelini şeninkini paramparça ederek ödeteceğim sana,” dedi.

Nefesimi tuttum. Kalbim ağzımda atıyor, stresten ellerim titriyordu ve o bana bakmıyordu bile. Gözleri kapalıydı, neredeyse uyuyacaktı, yine de içime bir terör salıyordu bu sözleri.

“Beni vurduğun gün...” Elini kaldırdı ve işaretparmağı sol göğsünü buldu. “Şuradan...” dedi bastırarak. “Tam şuradan vurduğun gün, *seni de yanıma gömeceğim, Meira*, diye yemin ettim.”

Ellerim kendiliğinden yumruk halini almıştı. “Bana yeterince şey yaşatmadın mı?” derken sesim titredi sinirden. “Bedelini ödemedim mi her ne yaptıysam? Karşılığını almadım mı?”

Silik bir sırıtma yayıldı dudaklarına.

“Yakın bile değilsin, Meira.”

Aramızdaki bu çarpık bağı anlayamıyordum. Benden nefret ederken bile gözlerini üzerimden ayıramayışını, her anımda, her nefesimde olmak isteyişini ama bir şekilde dünya üzerindeki en büyük düşmanım oluşunu bir türlü oturtamıyordum kafamda.

Nasıl bir cezasın sen, *Uygar?*

M

UYGAR KARAŞAH

Ç&eptan'm ¿Avukatı

2012 / Eylül

7 Yıl önce...

Nasıl bir ödülsün sen bana, Meira?

Amansız, fikirsiz, bomboş ve iblislerin cirit atttğt hayatıma, izbe aklıma nasıl düşebildi yolun? Tam da sana veda ettiğim, ikimizi de benden kurtaracağıma söz verdiğim anda nasıl da çıkageldin birden bana?

Haberim dahi olmadan iliklerime kadar sana kenetlenmiş olduğumu, daha sesini duyduğum ilk anda tüylerimi diken diken edişinden anlayabildim. Bu kadar mı sadıktım sana? Bu kadar mı kopmak istemiyordum senden? Yoksa hayatta kalmaya çalışan içgüdülerimin sinsi bir tuzağı mıydı bu hisler? Yaşamak istediğim için mi tutunmayı seçiyor, seninle oyalanıyor, hayatta bir anlam bulduğuma kendimi inandırıyordum?

Bir hülya miydin yoksa sen? Seni ben mi yaratmıştım, Meira?

Soğuk bir geceydi. Ona kadar. O bana varana kadar tenime teğet geçen esinti buz kristallerinden yapılma jiletler gibiydi. Ondan sonrasında ise her *şey* daha sıcak ve yumuşak hissettirdi. Esinti nazikti, dalgalar durgun ve bedenim de sıcaktı.

Opera binasından ince bir kadın sesi, *Firuzeyi* dillendirirken donakalan vücudum sonunda çözüldü ve ağır bir hareketle ona dönebildim. Kulağıma çalınan şarkının sözlerinden hallice kadını o zaman görebildim.

Meira...

Bu gece kafamda öldüreceğime yemin ettiğim kadın.

Hareket edemedim. Büyük bir ahmak gibi dengemi altüst eden kadının karşısında öylece, hiçbir şey söylemeden ve yapmadan dikildim.

“11273,” diye tekrarladı. Yeşilin en koyu, en zümrüt tonundaki bakışları üzerimde dolaştı. “Sürekli provalarımı izlediğiniz 11. sıradan 273 numaralı koltuk yani,” derken kaşları hafifçe kalktı ve dudaklarında küçük, kendini bilen, varla yok arasında bir sırıtış belirdi, “özel bir sebebi var mı acaba?”

Afallamış ve sigaramı dahi parmaklarımın arasında unuttuğumu fark etmeden çattığım kaşlarla fikirsizce karşısında dikilmiştim. Neyse ki hemen sonra bir şekilde toparlandım. “Dikkat ettiğinizi bilmiyordum,” derken dilim neredeyse gayriresmi hitaba kayacak olmuş ama son anda değiştirmiştim.

Diyemedim ki ben seni tanıyalı uzun zaman oluyor ve hiç kimsenin olmadığı kadar tanıdıksın bana diye. Nasıl siz diyeyim ben sana, *Meira?*

Yine o küçük, kendinden emin sırıtmasını tazeledi. Cam gibi parlak, kocaman gözlerinden şehrin ışıkları yansıyordu.

“Sahnede bulunduğum konumdan gözüme fazla çarpıyor diyelim. Gizlenmekse amacınız, herkes sahneye yaklaşmak isterken en arkalara gidemezsiniz.

Bakakaldım. Gözlerimi ayırmak neden bu kadar zor geldi, bilmiyordum. Hayatımda hiç güzel kız görmediğimden mi sanki? Âlâsını gördüm ama Meira salt bir güzellikten fazlasıydı. Onda, yaradılışında, oyuncu doğasında, yaramaz bakışlarında, beni olduğum yere mıhlayan ve savunmasız bırakan, omuriliğime batırılmış ve sistemime yayılan bir zehir gibi tehlikeli, iradeyi paramparça eden bir tür güç, tarifsiz ve teklifsiz bir çekim vardı.

Yutkundum ve yeşil bakışlarının boğazımdan aşağıya gönderdiğim sert yumruyu izlediğini gördüm. “Yakalandım demek...” diye mırıldandım bilinçsizce.

Bir şey yapmalıydım, karşısında böyle bir ahmak gibi dikilmemeliy-dim. Hareket ettim. Fikirsizdim, ilk defa bir insanın karşısında durmak böylesi bir kafa karışıklığı yarattı bende. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim birden. Sigaramı hatırladım, sağ elimden sol elime aldım ve ona sağ elimi uzattım.

“Adım, Uygar,” dedim ve gerginken sinirli durduğumu ilk defa o an keşfettim.

Uzattığım eli tuttu.

Ve hemen bırakmadı.

Tatlı bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakarak, “Ama adına nazaran hiç de uygar biri gibi durmuyorsun,” dedi. Elini geri çekip tekrar soğukta bıraktı beni.

Beni tanıyor gibi konuşmasını garipsemiş, kaşlarımı çatarak merakla, “Beni tanıyor musunuz?” diye sormuştum. O, resmiyeti bozsa da ben bunu yapmaya cesaret edemedim.

Ne biliyor hakkımda? Ne kadarım biliyor?

Elbette herkesin öyle kolay bir şekilde ulaşabileceği kadar göz önünde bir hayatım yoktu fakat yine de onun benim hakkımda herhangi bir şey öğrenmiş olabileceği fikri endişelendirmişti beni.

Neden? Neden, Uygar? Nasıl bir adam olduğunu öğrenir ve senden iğrenir diye mi?

Onu sorgulayışımı eğlenceli bulmuş gibi görünüyor ama bunu gizliyordu. “Seni herkes tanıyor,” dedi.

Bu söylediğini bir tehdit olarak algılamamak elde değildi, beni tanıyan insanlar hiç de iyi tanımazlardı çünkü. Onlardan ne duymuştu mesela? Ama öyle ciddiyetsiz duruyordu ki karşımda, benimle sadece eğlendiğini, bana eziyet ettiğini bile düşünebilirdim. Yine de istifini bozmadığı için ciddi olduğuna inandım. Açıklama yapmalı, bir şekilde kıvırmalıydım elbette, öylece beni kötü tanımasına izin veremez, onu kaçıramaz, üzemez, korkutamazdım.

Bariz bir telaş yaşadım içimde.

“Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama be-”

Beni bölmekten çekinmeyerek, “Birçok şey duydum, Avukat Bey,” dedi. Yaramaz bir kız çocuğu edasıyla kollarını da arkasında birleştirmiş, kedinin fareyle oynadığı gibi aklımla oynamaya devam etmişti. “Ve çoğu da iyi şeyler değildi.”

Ne demem gerektiğini bilemedim. Mahkeme salonlarında bülbül gibi şakıdığım, şeytana pabucunu ters giydirmekle tanındığım ve zehirli dilim benim silahım olduğu halde, bir çift yeşil gözün karşısında tutuklu kaldım. Kelimeler bir türlü dökülmedi dudaklarımdan. Çok şey geçti aklımdan. Kendimi savunmayı, yalan söylemeyi, *ben iyi bir adamım*, demeyi çok istedim ama sözleri aklımı çelmiş, benden uzak durmak isteyeceğini düşündürtmüştü.

Ama ölüme gidecek bir adam için bu neden önemli olabilirdi? İlmiği boynuma geçireli çok olmuyor muydu? Geriye bir tek tabureyi iteklemek kalmıştı fakat... Kafamı eğdiğimde karşımda bir çift yeşil göz!

Telaşa kapılmak gereksizdi. Muhtemelen bildiği tek şey kötü adam-

ların avukatı olduğumdu. Suç çetesini ve yaptığımız bütün o pis idleri biliyor olamazdı. Aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik oluştu, beraber denizi izlediğimiz bu sırada, Meira kendince şarkıya kibar sesiyle eşlik ediyor, durduğu yerde salınıyordu.

Sigaram sönmüştü, onu orada unutuvermiştim fakat Meira’nm bakışlarını ellerimde hissedince yeniden hatırlamış ve izmariti atmıştım. Parmaklarım, özellikle de parmak boğumlarım yara bere içindeydi. Hatırlamadığım bir kavgadan, Mert’in de içinde olduğu bir tartaklamadan izlerdi muhtemelen. İçtiğim onca zıkkım da açılan kesiklerin iyileşmesini geciktiriyordu. Sonuç, daima yara bere içinde, hemen az önce bir kavgadan çıkmışım gibi duran kaba saba ellerimdi.

Bunu görmüş, kaşları da çatılmıştı. Yumruk yaptığım ellerimi cebime soktum hemen. “Soğuktan,” dedim. “Çadadılar.”

Uysal bakışları yüzüme doğru tırmandı. “Eminim öyledir,” dedi ve bir süreliğine daha sustu.

Neden yanımdaydı? Neden gitmiyordu? Gitmesini istiyor muydum? *Hayır.* Zamanın tam şu anda donmasını ve onun hiç gitmemesini istiyordum aksine. Onu izliyordum gizlice, yan yanaydık ve denize karşı sessizdik. Kısa kalıyordu yanımda, omuzlanma anca geliyordu fakat ortalama bir kızdan her türlü uzundu. İnceydi ama çelimsiz değildi. Gözleri büyük, yuvarlak ve masum bir ceylanınkinden farksızdı ama bakışları öyle miydi? Hiç değildi. Temiz, duru ve saf bakışları olsa da altında farklı anlamlar taşıyordu, güçlü bir serzeniş gibiydi tıpkı. Hüznün, cesaretin ve her şeye rağmen oyuncu, yaramaz doğasına uygun hırçınlığının, çocuksuluğunun bir armonisinden oluşuyordu sanki.

“Adımı sormadın bana,” dediği vakit onu izlemeye öyle derinden dalmıştım ki irkilerek ayıldım. “Biliyorsundur tabii ama yine de sormalıydın,” diye yalandan kızarak sitem etti. “Meira,” dedi fakat devamı gelmedi. Soyadını bilmiyordum, onu araştırmaya karar verdiğim gece kendime siktiri çekmiş ve kıza dair hiçbir şey öğrenmeyeceğime yemin etmiştim çünkü bir zehir gibi ilmek ilmek içime işleyeceğini biliyordum ve en nihayetinde ne o benden kurtulabilecekti ne de ben ondan kaçabilecektim.

Başını kaldırıp bana doğru baktı.

“Gösterilerime gelmeye hep devam edeceksin sanırım, ha? Neredeyse hiç kaçırmıyorsun.”

Tarifsiz bir boşluk çöktü o an göğsüme.

“Ben...Sanmıyorum.”

O güzel kaşlarını çam hemen.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Uzak bir yere.”

“Ne kadar uzak?”

“Geri dönemeyeceğim kadar uzak,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Gülümsedi ve bildiğim bütün tanrı ve tanrıçalara yemin ederim ki bunu da şaheserlerinden, çaldığı o tarifsiz notalardan biri sandım, öyle tatlı, öyle okşayıcı, öyle yumuşak bir sesi vardı ki kulağıma bir ilahi gibi çalınıyor ve adamı büsbütün hazırlıksız yakalıyordu.

“Neden intihar edecekmişsin gibi konuşuyorsun?” diye sorguladığı vakit afalladım. Dünyam, bu teklifsiz saldırısıyla altüst oldu ve kelimeler ağzımda yuvarlanıp durdu, bir türlü mantıklı bir bütün oluştura-madı.

“Ben... Hayır. Yurtdışı...” diye düzelttim sonunda. “Yurtdışına çıkacaktım.”

Hâlâ bana bakıyordu ama sakinleşmiş, ifadesi düz bir hal almıştı.

“Neyle?”

Garipsedim. Omuz silkerek, “Bilmem,” dedim. “Uçakl-”

“Neyle yapacaksın?” diye böldü yine. “Silahla mı? Yoksa bir yerden mi adayacaksın? Bu gece mi yapacaktın?”

Bu dürüsdüğü karşısında şaşırıp boğazımı temizledim. Beklediğimden de dobra ve çevresinde olup bitenin farkında olan zeki bir kızdı anlaşılan.

“Silah,” dedim hiç uzatmadan.

Kısa bir sessizlik girdi aramıza. Biraz o düşündü kendi tarafında, biraz da ben boğuldum kendi aklımda. Uzaklara dalıp gitmişken çok ciddi görünüyordu, kaşları çatıktı hafifçe ve bu, yumuşak yüz hadarmı ani ve tarifsiz bir kasvete gömüyordu.

Sonunda, düşünüp taşınmış olmalıydı ki, “Seni nasıl vazgeçirebili-rim bu kararından?” diye sordu.

Bana neden ölmek istediğimi sormadı, beni nasıl vazgeçirebileceğini sordu. Beklemiyordum bunu, kafam zaten yeterince karışık bir çöplükten hallice değilmiş gibi biraz daha afalladım. Kalp atışlarım hızlandı.

Yaşamamı mı istiyor?

Zavallı görünmemeye çalıştığım için duruşumu düzelttim.

“Neden vazgeçirmek isteyesin?”

Bu sorumu saçma bulmuş gibi göründü.

“Çünkü ölmeni istemem. İyi birine benziyorsun.”

I 254 |

Orada yanılıyorsun, diyemediğim için sessiz kaldım. Meira ise bu içsel serzenişi duymadı ve bana doğru döndü. “Uygar,” dedi ve adımı söylemesi içime tüyler ürperten bir his saldı. “Bir anlaşma yapalım. Kendini öldürmeyeceksin.”

Tek kaşım kendiliğinden havalanırken, “Ve?” diye şartlarını sunmasını bekledim.

O da buraya kadar düşünmüş olmalıydı, bir karşılık istediğimde hazırlıksız yakalandı. Biraz düşündü, kaşları çatılmıştı ve suratında kararsız bir ifâde belirmişti. Bu yutkunmama sebep oldu, dalıp gittim telaşına, gözlerimi alamadım bir türlü ondan.

Sonunda bir şeyler buldu ve bu onu çok heyecanlandırmış gibi atılarak, “Bütün konserlerime bedava gelebilirsin,” diye önerdi. “En önden izlersin.”

Gerçekten de dâhiyane bir fikir bulduğuna inanıyor olmalıydı. Bu haline bilinçsizce gülümsediğimi fark edince şaşırdım, hazırlıksız yakalandım. Tekrar silkinerek kendime geldim ve ciddileştim.

O ise gözlerinden geçen bir şüpheyle süzdü beni. “Yeterince cazip bir ödül değil mi?” diye sordu neredeyse kızar gibi.

O böyle bozulunca ben de, “Hayatta kalmaya değer gibi geliyor kulağa,” dedim. Sadece iyi bir insan olduğu için ölmemi istemiyor ve beni ikna etmeye çalışıyor diye düşünmüş, bu teklifini pek ciddiye almamıştım doğrusu. Daha fazla üstelemez sanmıştım. Konuyu kapatmaya hazırdım.

Fakat o ciddiydi, öncesinde omzunun üzerinden arkaya doğru baktı ve gördüğü şeyle beraber yerinde harekedendi. Ardından az vakti kalmış gibi, “Üç gün sonra yeni bir gösteri olacak,” dedi. “Orada olacaksın, değil mi? En ön sırada.”

İtiraz edecektim. “Ben...” diyecek oldum ama aceleyle beni böldü.

“Söz verdin! Ne olursa olsun geleceksin! Görüşürüz o halde,” deyip, birden kestirip attı ve arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

İleride, yola çıkan bahçede bir adam duruyordu. O adamı hemen tanıdım, Meira yı sürekli almaya gelen yaşlı şoförüydü. Meira aceleci adımlarla adama yaklaştı, adamın şüpheci bakışları ise benim üzerimdeydi. Aynı şekilde karşılık verdim.

“Beyefendi kimdi?” dediğini duydum adamın, konuşmalarını bana duyurmamak için herhangi özel bir çaba sarf etme gereği görmüyorlardı.

Meira sıkılgan bir tavırla ofladı. “Bunu babama söylemeyeceksin,

değil mi? diye sorduğu vakit ikisi de arkasını dönüp yürümeye başladı. Lütfen, sadece bir izleyicim. Basit bir sohbetti.”

Adam son bir delà daha omzunun üzerinden bana baktı.

Pekâlâ. Buyurun, araba bekliyor.”

“Aramızda bir sır.”

“Tabii, geçin lütfen.”

Söz verdin, ’ derken sesleri gittikçe uzaklaşıyor, siluetleri de karanlıkta yitiyordu.

Ve ben daima sözümü tutarım.”

Biliyorum, biliyorum ama yine de hatırlatmak istedim.”

Bir süre daha onları izledim, her zamanki rutinleriydi. O zamana kadar pek de umurumda olmamıştı. *Aristokrat bir ailenin sanatçı kızı içte,* deyip geçmiştim. Şoförleri ve şalisi koruması ilgimi çekmemişti ama şimdi bariz bir şekilde bir şeyler sıkıntılıydı bu tabloda.

Fazla mı muhafazakârdı babası yoksa?

Meira eğitimini alıyor, sanatını icra ediyor ve istediği kıyafeti giyinip kuşanıyordu. Görünüşte muhafazakâr bir ailenin karşı çıkacağı çoğu şeyde özgürdü. Belki de problem yabancdardı. Bu kadar zengin bir ailenin birçok düşmanı olabilirdi ve kızlarına iyi sahip çıkmaları gerekirdi.

Motoruma atlarken kafam yine bir ton düşünceyle kazana dönmüştü. Canavarı çalıştırıp saniyeler içinde geceye karıştım. Tıpkı Meira’yı izlediğim o ilk günkü gibi içime tarifsiz bir his yayılmıştı. Kafama sıkacağım ama bir afiş yüzünden vazgeçtiğim gece gibi... Defalarca kez tarifini yaptığım ve inandığım üzere, Meira gerçek bir zehir gibiydi. Hayat damarıma geçirdiği zehrini sistemime yayıyor ve beni bana unutturuyor, tanımadığım, hiç görmediğim bir adam çıkarıyordu içimden.

Yine neden ölümden vazgeçtim ve o konsere gitmeye karar verdim, bilmiyordum. Çıldırmış olmalıydım. İlmiği boynuna geçirmiş ve kendinden son raddesine kadar vazgeçmiş insanlarda delirmek bir yan etki miydi acaba?

Hız göstergesine bakmıyor, tekinsiz sokaklardan uçarak geçiyor, zamana karışıyordum sanki. Ellerim titriyordu. Belki de heyecandan, bir türlü kesemediğim bir sırıtma sirayet ediyordu dudaklarıma. Yüz kaslarım buna hiç alışık olmadığından çok eğreti duruyordu ama gülüyordum işte. Motor,

kıvrımlı yollarda bir sağa bir sola yatarken ben devamlı gülüyor, başıma nasıl bir bela sardığımı düşünüyordum. Meira nasıl bu kadar dengemi altüst edebilir, beni dünyadaki bütün psiko-

loğların birleşse çıkaramayacağı o delikten birkaç fikirsiz söz ve tatlı bakışlarla kurtarabilirdi?

Mcira, yaşamamı istiyordu!

Dördüncü gün.

Mert'le Şah Pub'ın bar tarafına geçtiğimizde gözümüze bar taburesinde oturan Ozan takıldı. Akşam saaderiydi ve arkası kesilmeyecek olan ilk içkisini yudumluyordu. Uzun boyu ve bakır saçlarıyla temiz yüzlü, çilli, genç bir adamdı. Bizi görünce ayaklandı. Mert'e bakıp sırıtıyordu. Üzerinde daima absürt derecede bol yırtmaçlı kot cekederden olurdu. Tarz olduğunu söylerdi.

"Yine Polat'ı kızdırmışsın," diye takılıyordu Mert'e bakarak.

Mert'in yüzü gözü dağınıktı, buralarda asi biri olmasıyla ve Polat'ı daima kızdırmasıyla bilinirdi. Bar tezgâhına yaklaşıp barmene işaret verdi.

"Asıl beni kızdıran o."

İçkiler geldi, barmen bana kristal bardakta bir İskoç viskisi uzattı. "Bu gidişle fena marizleyecekler seni, oğlum," dedi Ozan.

Mert keyifsizdi. Yarım ağız, "Hayalarımı okşayabilirler," diye mırıldandı ve bardağı kafasına dikti.

Ozanın kaşları keyifle havalandı. "Türkiye'de mafyalar için bir *Vo~ gue* dergisi olsaydı Polat kapakta boy gösterirdi, biliyorsun, değil mi? Senin yaşın kadar suç hayatında tecrübesi olan bir adama ettiğin lafa bak. Bunları

duysalar seni kıyma makinesine akarlar. Biliyorsun, geçenlerde bunu yaptık. Adamın kolun-”

“Evet,” diye kestirip attı Mert.

“Dirseğine kadar,” dedi Ozan.

“Her neyse.”

“Makineyi de bize temizletti.”

“Susacak mısın?”

Ozan önce boş bardağını barmene geri yolladı. “Samet, doldur gelsin, aslanım!” dedi ve ardından Mert’e sırıtarak baktı. “Korktun mu?”

Mert’in gür kaşları çatıldı ve sinirli ifadesi iyice gerildi.

“Gelsin bildiği gibi! Ondan korkacak adam mıyım ben?”

“Kıyma olacaksın, ettiğin laflara bak.”

Kısa bir sessizlik girdi araya, boş midelerimize içkileri gönderiyorduk. Gelen geçende ve iyice kararan hırçın havadaydı gözüm. Düşünceliydim, sessiz ve biraz da gariptim. Huzursuzluğumdan doğan garip bir histi içimde filizlenen ama sesimi çıkarmadım.

Dün gece Meira'nın konseri vardı.

Gitmem için bana söz verdirdiği konserdi ve ben gitmemiştim. Hem kendime hem de benim üzerimdeki etkisine bir türlü anlam veremediğim için Meira’ya sinirliydim. İrademle bu denli oynayıp hayatıma son verme kararına kadar aklıma fikrime sirayet edişi sinirlerimi bozuyordu. Hem o...

Pekâlâ.

Dürüst olalım, bu bir kaybetme korkusu.

Hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetmekten korkmazdı insan. Meira'ya bulaşmayı bu yüzden istemiyordum. *Biz dersimizi aldık.* Ben kalbime birini aldığımda ne yaparsa yapsın oradadır, çıkmak için ise kalbimi delip deşmek zorunda kalır. *Yine bir kemancı tarafından izledik biz bu senaryoyu, Uygar.*

Gitmedim.

Saat ona geliyor, hafif bir rüzgâr esintisinin sokak aralarında dolaştığı şehre yağmur damlaları çiseliyordu. Aklım Meira'daydı, şu an her zamanki rutinine göre provada olmalıydı. Huzursuzdum, göğsümde yayılan alkolden gelmediğini bildiğim bir sıcaklık vardı. Mert bunu fark etti, zaten bir süredir gözleri bendeydi.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda ayağımla yerde ritim tuttuğumu ve oldukça sabırsız göründüğümü o an fark ettim.

"Yok," dedim ama buna ben bile inanmadım.

Meira'ya gitmeli miyim?

Meira neden bir kaçış gibi geliyordu şimdi kulağa? Yoksa kendi cehennemimde işlediğim suçların ardından ona giderek günah mı çıkarıyordum? *Kutsal mabedim misin sen, Meira?*

"Bir sorun varsa halledebiliriz," diye katıldı Ozan.

Meiranın halledilmesi gereken bir sorun olduğundan şüpheliydim ama.
Yine de, "Ozan," dedim. "Kristal bağımlılığından nasıl kurtuldun?"

Kaşları çatıldı.

"Neden?"

"Benim de kurtulmam gereken bir bağımlılık var."

Yüzünden uysal bir anlam geçti. Omuz silkti.

“Bir gece aşırı dozdan az daha ölüyordum ve *sikerler, yaşamak istiyorum,* dedim.”

“Yardımcı olmuyorsun,” diye söylendim. Mert de konuşmamıza kulak kabartıyordu.

Kirli sakallarını kaşıdı Ozan. “Hayatta önemli hiçbir değeri bulunmayan insanlarız biz, Uygar,” dedi. “Geldiğimiz bir yer yok, gittiğimiz bir yer de olmayacak. Aklımızdaki tilkileri oyalayan tek kaçıştan ise kopmak o kadar kolay değil. Diplerde seni ayakta tutacak çok bir şey yok, öyle değil mi? Ben ne dersem diyeyim, nasıl bir *TEDx* konuşması yaparsam yapayım sen yine de onu isteyecek ve o kuyuya çekileceksindir.”

Mert’in kaşları Ozanı dinlerken çauktı.

“Ne yani? Geberene kadar kullansın mı o halde?”

“Sen daha beterlerini zıkkımlanmıyorsun sanki,” dedi Ozan.

“Beni karıştırma şimdi,” dedi Mert ve bana döndü yeniden. “Ne halt kullanıyorsun? Nereden çıktı şimdi bu?”

Dışarıda camlara çarpan ağaç dallarını ve yağmur damlalarını seyrederken derin bir nefes aldım. İçkimi yarıda bırakarak ayağa kalktığımda ikilinin bakışları üzerimdeydi.

Mert huysuz bir tavırla, “Sana diyorum,” diye laf attı.

“İşine bak,” diye geçiştirdim onu. Arkamdan bir şeyler söylendi ama dinlemeden yanlarından ayrıldım. Dışarı çıktım. Yağmur halâ tam bastırmamıştı, usul usul çiseliyor ve işlek caddede karıncalar gibi dağılan insanların üzerine dökülüyordu. Arkadaydı motorum, yine bir şuursuzlukla adadım ve sürmeye başladım ıslak yollarda.

Sözde ona gitmeyecektim. Belki kafa dağıtırdım, belki şehir dışına bile çıkabilirdim ama yolum yine onda bitti, benim sonum olacak o kadında. Işıklar kapalıydı, prova çoktan bitmiş ve herkes evine yollanmıştı. Yine de gitmek istemedim öylece, gelmişken arkadaki sahilin olduğu yere geçtim. Ciğerlerime temiz havayı çektim ve her zamanki yerimde sessizce denizi seyretmeye daldım.

O an keman çalmıyordu ama zihnimde eski bir teypten yankıla-nışını duyabilmekteydim. O zamanlar bu kadar kaba değildim, temiz yüzlü bir erkek çocuğuydum. Annem sahnede çalarken, bir numaralı hayranı olarak en önden onu izlerdim. Hayatımda gerçekten mutlu olduğum bir zaman varsa o da babamın karanlığıyla zehirlendiğim yılları, annemin bir peri gibi parlayarak aydınlattığı sahnedeki gösterilerini izlediğim andı.

Ama en çok da güzel çiçekler hızlı solardı. Orkideler gibi, nazlı ve kırılgan olan annemin tıpkı böyle solduğunu bininci defa zihnimde izledim. Korkunç kilolara düşüşünü, eline kemanı dahi alacak kudretinin kalmayışını ve gittikçe benden uzaklaşmasını...

“Uygar... Bir kere... Hayatımda bir kere olsun kendimi seçiyorum.'

Annemin sesi hırçın dalgalan aşarak bana ulaştı. Gecenin karanlığında dipsiz bir kuyuya benzeyen denizdeydi bakışlarım. Bir bozukluk çıkar ve denize salla, tek bir dilek hakkı... O zamanlar tekrar sevilmeyi dilerdim ama...

Sen beni hiç seçmedin ki anne.

Biz dersimizi aldık, onun bir oglu var artık.

Enseme yediğim ani bir darbeyle beraber afalladım. Sert bir darbe değildi, beni yerimden dahi kıpırdatmadı ama beklenmedikti ve şaşırttı. Enseme çarpan nesnenin yere düştüğünü de duymamla beraber ceketimin cebindeki ellerimin yumruk halini alması bir oldu. Gergin bir şekilde, gayet de

kavgaya hazır bir ruh halinde arkamı döndüm. Her kimse bütün hıncımı çıkaracağım bir kum torbasına çevirecektim onu.

Ve o kum torbası, "Sen..." dedi gözlerimin içine hınçla bakarken. Hayatımda gördüğüm en bencil adamsın, Uygar Karaşah!"

Meira...

Hayal kırıklığı ve öfkeyle karışık bir duygu patlamasıyla karşımda dikilmişti. Üzerinde uzun kollu, kısa bir elbise vardı. Omuzlarına attığı şalı kaymıştı ve ayağındaki topuklulardan biri eksikti. O topuklu ayakkabı ise hemen dibimde, yerde duruyordu. Bana daha az önce onu fırlatmıştı.

Fikirsizdim, o tepkisizliğime daha da sinirlenirken öylece dikildim. "Bana kendini öldüreceğini söyledin," dedi ve tek ayakkabısı olmadığı için bana doğru dengesiz bir adım attı. "Küçük bir umuda, tutunacak bir dala, umursayacak birine ihtiyacın vardır belki diye düşündüm ve konserime gelmeni teklif ettim. Bana söz verdin."

"Vermedim," dedim sakince.

Seyrek kaşları çatıldı ve yüzü çocuksu bir öfkeyle şekillendi.

"Verdin! İtiraz etmedin ve ben seni ikna ettim! *Tamam*, dedim. *Kendini öldürmeyecek*!"

Bakışlarım çıplak ayağındaydı. "Yer soğuk," dedim. "Ayağın üşüyecek."

Söylediklerini görmezlikten gelişime kaşlarını çattı, hemen diğer ayakkabısını da el çabukluğuyla çıkardı ve hiç düşünmeden bana doğru fırlattı. Tutabilirdim ama ayakkabının göğsüme çarpıp yere düşmesine izin verdim.

"Sana en önde yer bile ayırmıştım!" derken soğuktan kızaran burnunu ve yanaklarını fark ettim. Üşümüyor muydu o elbiseyle? Bacakları bu soğukta çıplaktı ve bir deli gibi ayakkabılarını da etrafa savur-

muştu. Zorla yutkundu ve bana doğru birkaç adım daha attı. “Ve sonra sen konserime gelmedin. Kendini öldürdüğünü düşündüm, derken sesinin titremesine kaşlarım çatıldı. Sadece konsere gelmediğim için kızgın olduğunu düşünmüştüm ama o devam etti. “Seni pek tanımıyor olabilirim ama bunun, *bir insanı ölümden döndürebilirdim ama yapamadım ve fimdi de o bir ölü,* düşüncesinin ne denli büyük bir vicdan azabı olduğunu biliyor musun sen?”

Cevap vermedim. Son birkaç adım kalmıştı aramızda. Durdu ve çenesi ağlamasını bastırdığı için kırıştı, dudaklarını birbirine basurıyor ve yumruklarını sıkıyordu.

“Hiç kendimi sorumlu hissedeceğimi düşünmedin mi?” diye sordu kırgın bir sesle. Sessizliğim onu büsbütün kızdırdı, küstürdü, güzel yüzünde çocuksu bir hırs belirdi. *Onu ikna edebilseydim fimdi o bir ölü olmayabilirdi...* Konser boyunca düşünebildiğim tek şey buydu,” diye açıklamaya devam etti.

Gözlerinin içine bakıyordum ve bu onu deli ediyordu, başımı eğmemi ve gözlerine bakacak yüzü bulamamamı istiyordu.

“Senin yüzünden parçayı da düzgün çalamadım, şaşırdım ve solomu berbat ettim, öğretmenim deliye döndü,” dedi. Ne anlattığını takip etmekte zorlanıyordum. “Afişlerde benim yüzüm varmış, nasıl olur da gösterinin yıldızının eli kolu tutmazmış ve koca kurumu böyle geri zekâlı gibi rezil edebilirmiş. Bir dahaki soloda ben olmayacağım, artık hiçbir soloda olmayacağım.” Yüzünü buruşturup döndü ve benden sakındığı gözyaşını hızlıca sildi. “Haklı ama,” dedi. “O sahnede *fu an kendini öldürdü mü acaba,* diye düşünmekten kafayı yediğim için öylece dikildim ve seyircilere korkunç bir performans sundum. Adamın beni ekipten atmadığına şükretmeliyim.”

Kaskatı kesilmişti sanki vücudum. Hazırlıksızdım ondan gelen her şeye vc hiçbir tepki veremedim. Onun için bu denli önemli meseleleri mahvetmiş

olduğum noktasındaydım kafamda hâlâ.

Ama o, bu sessizliğimin onu umursamayışımdan geldiğini sandı. Sinirle uzanıp beni göğsümden ittirdi. “Madem kendini gerçekten öldüreceksin ve bir kurtarıcı aramıyorsun, o halde bana bunu hiç sö yle-memeliydin!” diye tiz bir sesle çıkıştı. “Şimdi hayatım boyunca senin yüzünden vicdan azabı çekeceğim!”

Bir cevap bekliyordu benden ama sadece, “Üzgünüm," diyebildim. Hakaret etmişim gibi saydı vc o ince, narin kaşları kıvrıldı. “Üzgün olma,” dedi kaba bir tavırla. “Sadece kendini öldürme, yeter."

Tepkimi ölçer gibi bekledi ve durağanlığım karşısında sabrımı sınamak ister gibi tekrar fakat bu sefer sadece diirtükJemek gibi bir maksatla beni göğsümden ittirdi.

“Bana anlattın artık, duydun mu?” dedi azarlar gibi. “O yüzden bunu yapamazsın. Ya sen öldükten sonra ailen son konuştuğun kişi olarak beni bulsa ve beni sorguya çekse? Ne derim onlara? Her şeyi biliyordum ve engelleyebilirdim ama yapmadım mı? Hepimizi zor ve acı bir duruma sokacaksın.” Bunun düşüncesini dahi kabullenemcyerek iki yana salladı başını. “Hayır, hayır, olmaz! Bütün gece uyuyamadım. Seni tanıyıp tanımamak umurumda değil. Sokaktaki köpeğe bile kıya-mam, o yüzden kendini öldürmeyi aklından bile geçirme.”

Kararında kesindi, bu ona bir tür güç dahi verdi. Şimdi kirpikleri nemli olsa da kendinden daha da bir emin duruyordu. Bana herhangi bir şey danışmadan, sorup, etmeden, “Her iki haftada bir konser veriyoruz ve sen de bundan sonra her birine geleceksin, böylece ölmediğini bileceğim,” diye bildirdi. Çözümü bulduğu halde gergindi. “Senin yüzünden şoförümü de atlattım, şimdi babama ne diyeceğim?” diye söylendi, etrafına bakınıp omuzlarındaki beyaz kürkü çekiştirdi. “Daha şimdiden başıma bela oldun, peşinden koşmak mı gerek illaki?”

Onu böyle bu halde, çıplak ayaklarla ve karşımda söylenirken, bana kızarken ve biraz da endişeliyken izliyor olmak, çok tarifsiz bir his saldı yüreğime. *Bakakaldım*, demek daha doğru olabilirdi. Aptal ağzımı açacak fırsat bile bırakmıyordu bana ve geriye sadece güzelliğine, çevresine yaydığı sıcacık ışığına hayran olarak onu izlemek kalıyordu.

"Neye sırıtıyorsun?" diye sordu sonunda. O bunu söyleyene kadar tebessüm ettiğimi dahi fark etmemiştim.

Kendimi düzeltip hemen ciddileştim. Hiçbir şey, dedim ve buz gibi bir esinti geçti aramızdan. "Ayakkabılarını giyecek misin artık? Yoksa hasta olacaktı.

Ben söyleyince hatırladı sanki, önce çıplak ayaklarına ve sonrasında benim dibimde duran ayakkabılarına baktı. Hemen taviz vermedi tavrından ve o sert, hırçın bakışlarını korudu. "Onları yeniden sana fırlatmamı istiyor gibisin," dedi.

"Her nasıl istiyorsan," diye mırıldandım sakin görünerek.

Ama içimde de bu kadar sakin miydim?

Hayır, hayır. Sakin olmaya yakın bile değildim. Deliriyordum! Birçok şekilde, birçok yönden, duygudan, üzerimdeki etkisinden ve beni olduğum yere böyle bir avanak gibi dikebilmesinden ötürü aklımı yi-

tirdiğimc, Uygar'ı tamamen kaybettiğime veyahut bu halimin büsbütün benden bağımsız farklı bir kişiliğim olduğuna inanıyordum. Çok zayıftım ilk defa. Pek kaybettiğim olmazdı hayatta ama konu Meira olunca mağlubiyeti aşamaz olmuştum. Üst üste irademe yediğim darbeler, benliğimi dahi bıraktığım yerde bulamayışım ve bu kadar basit bir şekilde onun karşısında, onun bakışları altında eriyişim... Onun bu denli ölümcül bir silah olabileceğini daha onu ilk gördüğüm anda anlamalı ve gardımı

almalıydım aslında. Zehir gibiydi. Bir bağımlılıktı sanki ve çoktan sistemimi ele geçirmişti.

Ne kadar da tehlikeli bir kadın, Meira...

Sessizliğimden ötürü Meira artık akıllandığımı ve bütün o azarların işe yaradığını düşündü sanırım. Ayakkabılarını yerden almaya karar verdi. Başından beri ondan kopamadığım için bunu düşünememiş olmama kızdım ve iki ayakkabısını da ondan önce topladım.

Doğrulacaktım. Ayakkabıları direkt ona verecektim ama yapamadım. Bir dizimi kırmıştım bile önünde ve ayakkabıları giymesine yardım etmek istedim. Kısa ökçeli, siyah bir ayakkabıydı. Ucunda kurdelesi ve topuğunun arkasına uzanan bir bandı vardı. Karşısında diz çökmüş bir şekilde beklediğimde bir sorun çıkarmadı ve ayakkabıyı giydi. O sırada ilk defa birinin önünde diz çöküyor olduğumun düşüncesi geçti aklımdan. Hiç umursamamış, neredeyse anlık bir refleksle eğilmiştim önünde ve bunun farkına varınca da zerre rahatsız olmadım. Belki benim için en büyük hakaret sayılabilecek hareketi hiç gücenmeden yaptım.

O ise ona ne tarz bir inisiyatif tanıdığımdan ve hatta bunu neden yaptığımı benim de anlayamadığımdan habersiz bir şekilde, boş bulunarak, “Bu ayakkabıların kaç para olduğuna dair hiçbir fikrin yok, değil mi?” diye mırıldandı. Yukarıdan beni izlediği hissine kapılmıştım.

öteki ayakkabının da bandını takmaya çalışırken, “Pek anlamam böyle şeylerden,” diye karşılık verdim.

“Çok para,” dedi.

Lanet bant oturmadı bir türlü.

“O halde böyle pervasızca fırlatmamalısın onları.”

“Onlardan nefret ediyorum. Belki onları mahvetmek için bir firsat buldum ve kullanmak istedim.”

Bandı tokadan geçirmiştim sonunda. Olduğum yerde kafamı kaldırıp yukarı baktım. Bu söylediğini garipsemiş ve sorgulayacak olmuştum aslında ama manzaraya hazırlıksız yakalandım. Bacaklarının di-

binde, ona bu kadar yakın ve temas halinde olmak, dahası yukarıdan beni o küskün, ciddi bakışlarıyla izlemesi afallamama sebep olmuştu. Başımı yeniden eğdim, boğazımı temizledim hafifçe ve geri çekilerek ayağa kalktım. Bedenime yayılan sıcaklığın absürtlüğüne sinirlendim bir süre.

Liseli bir oğlan mıyım ben? Ne var böyle heyecanlanacak?

Bir şey söylemeliydim, Meira beni izliyordu. İstifimi bozmadım ama ona bakınmaktan da kaçındım. "Ayakkabılarından mı nefret ediyorsun? diye sordum, konuyu dahi unutmuştum. *Neyden bahsediyorduk biz?*

Meira içimde yaşanan kaostan bihaberdi, aklımdan geçenlerin yabancılığı ve ilkelliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalnız, gerginliğimi sorguluyor gibiydi ama çok da üzerinde durmadı.

Kıyafederine bakıp, "Sosyetede herkes herkesin ne giydiğini ve haftalık ne kadar para harcadığını bilir," diye açıkladı. "Bu yüzden sıradan şeyler giymek pek yakışık almaz, insanlar bunun hakkında konuşurlar. Daha çok, bu yeni çakma sosyeteler böyle aslında. Çoğu sonradan görme ve ihtişamı seviyor. Asıl soylular ise kaliteli ama sessiz giyinir. Bunu bilmelisin."

On yıldır aynı deri ceketi giydiğim için pek bir şey söylemek istemedim, kıyafederin benim için hiçbir anlamı yoktu. Hele ki mağaza gezmek, kıyafet denemek ve aynada kendine bakmak gibi haltlar. Arada Mert'in kıyafetlerini çaldığım da olurdu, geçen kış fena olmayan bir beresine ve kazağına el koymuştum, bu sene de aynısını giyerdim elbet.

"Ama sen bunu pek umursamıyorsun sanırım," dedi Meira ve kısa süreliğine dağılan dikkatimi tekrar üzerinde topladı. Bir şeyler kaçırdığımı düşünüp fikirsizce suratına baktım, onun bakışları ise kıyafede-rimdeydi. Hiç gücenmeden baştan sona gezdirdi gözlerini üzerimde. Pek memnun olmuşa benzemiyordu gördüklerinden, dudaklarını büzdü. Sorunun ne

olduğunu anlamadım bile ve ben de onun gibi başımı eğip üzerimdekilere baktım. Düz, siyah bir pantolon, siyah, uzun kollu bir tişört ve deri ceket, altımda ise ağır postallar. Onun alışık olduğu *kibar* beyefendilerden oldukça farklı görünüyor olmalıydım, bu halimle bir askere daha çok benziyordum ama yine de bariz bir problem göremedim.

"Söylediğim gibi...” diye tekrarladım. “Pek anlamam bu işlerden.”

“Bir avukata hiç benzemiyorsun,” diye dürüstçe belirtti düşüncelerini. Meira, hiç çekinmesi olmayan biriydi anlaşılan. Sivri dilliydi biraz

da. Hem de bazen bütün dünyadan korkup kaçıyormuş gibi savunmasız ve fikirsiz göründüğü halde.

Bu kıyafet meselesine döndüm yeniden. Belki de statümü sorgulu-yordu giydiklerimle, bunun onun dünyasında bir tür iletişim biçimi olduğunu düşünürsek şaşırılacak bir şey yoktu ortada.

O sırada kaldırıma yanaşan arabayı fark etmemle ortamda birden farklı bir hava esmeye başladı. Arabanın kapılan açıldı ve üç adam aşağıya indi. Takım elbise içindeki adamların bize yöneldiğini gördüğümde hiç düşünmeden, Meira’yı tutup kendime çektim ve onu arkama aldım. Alelacele çıkmıştım kulüpten, tabanca bile yoktu yanımda fakat tereddüt etmedim, tek düşünebildiğim Meira’nın güvenliğiydi.

Ama Meira, beklemediğim bir şekilde uzanıp kolumdan tuttu. “Dur!” dedi ceketimden çekiştirerek. “Onlar bizim çalışanlarımız.”

Adamların arkasında kalan araca baktım şüpheyle, daima görmeye alışık olduğum SUV da hızla yanına park etti. İçinden tanıdık birkaç sıfat indi ve aceleyle buraya doğru koşturdu. Bunca zamandır o arabada yalnızca şoför olmadığını ve korumayla gezdiklerini biliyordum zaten fakat böylesi bir donanmayla peşinde dolaştıklarını düşünmemiştim.

Farkında olmadan hayretle, “Kimin kızısın sen böyle?” diye kendi kendime mırıldandım.

Yedi adam da karşımıza dikildi. İriyarı, ciddi görünümlü, takım elbiseli adamlardı bunlar. Meira durmamı söylese de yine de hoşlanma-mıştım bu tiplerden. Meira’yı öylece bırakmak istemedim. “Baban...” diye soracak oldum.

Ne soracağımı tahmin etmiş gibi, “Epey korumacı bir ailem var,” diye geçiştirdi. Rahatsızdı bu konudan belli ki, sorgulamamdan da hoşlanmamıştı. Mecburen konuyu kapatmak zorunda kaldım.

“Meira Hanım,” dedi korumalardan biri ama yine de yaklaşmadılar. Kim olduğumu biliyor olabilirler miydi? Belki de bu yüzden yaklaşmıyorlar, dahası Meira’mn çevremde dolaşmasını da bu sebeple istemiyorlardı.

Meira’yı sürekli arabayla alan şoför en son katıldı aralarına, hemen diğerlerinin arasından sıyrıldı ve bize doğru birkaç adım daha attı. Aynı şekilde ben de fark etmeden Meira’yı daha geri çekip onu saklamaya çalıştım.

Uzun boylu, sıska, yaşlıca bir adamdı. Küçük, siyah fırıldak gözleri vardı. “Küçükhanım,” derken önce Meira’ya, ardından da bana dokundu. “Her yerde sizi arıyorduk.”

Meira arkamdan sıyrıldı ve bileğindeki elimi tutup ayırdı. “Ben de ram geliyordum,” dedi.

Adamın ak kaşları çatıldı. “Elbette geliyordunuz. Lütfen, buyurun," derken emrivaki ve sert göründü.

Elimde değildi, Meira yanımdan ayrılacakken onu bilinçsizce tekrar bileğinden tuttum. Yanlışlıkla koparacağımı sandığım kadar sertçe

yapmıştım bir de bunu. Adımlan aniden dururken Meira da şaşırmıştı bu tepkime.

Bakışları, onu tuttuğum elime indi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu ince kaşlarını çatarak. “Ailem onlar benim, sorun yok.”

Huzursuzdum. *Bir şeyler ters.* Onu bırakmak değil, hemen şimdi yanıma almak ve götürmek istiyordum ama böyle bir konumda değildim. Mecburen kolunu bıraktım ve gitmesine izin verdim. Meira hep görmeye alışık olduğum o şoförün yanına gitti, onunla belli ki farklı bağlan vardı, daha yakınlardı.

“Zusman,” diye bir isim söyledi adama, yanlış duyduğumu sandım. “Babam çok kızdı mı?”

Arkalarını döndüler ve arabalara doğru yürümeye başladılar. “Her zamanki gibi,” dedi adam.

Meira’nm iç çektiğini gördüm.

“Çok kızgın yani.”

“Haksız olduğunu iddia edemezsiniz.”

“Yalnızca hava almak için kaçtığımı söyleyeceksin, değil mi? Ya da fazladan prova yapmak için.”

Adam, omzunun üzerinden bana doğru kısa bir bakış attı ve ince gözlüklerini burun kemerinin üzerinden ittirdi. “Aynı beyefendiyi ikidir görüyorum,” dedi memnuniyetsiz bir imayla.

Gittikçe uzaklaştıkları için yeterince iyi duyamadım. Arkasından izliyordum onları. Meira’nın arabaya bindiğini ve her şeyin yolunda olduğunu görmek istedim elbette, özel şoförü onun için kapıyı açtığında da her şey yolunda gözüküyordu. Meira yalnızca üzerine çok düşülen bir kız çocuğu olmalıydı ailede.

Babası bir siyasetçi olabilir mi? Belki de bir mafya babası?

Belki de onu araştırmalı, neyin nesi olduğunu öğrenmeliydim. Bunu yapacağımı aklımın bir kenarına not düştüm ama şimdilik daha önemli işlerim vardı. Telefonumu çıkarıp Mert'i aradım, uzun uzun çaldıktan sonra anca açtı telefonu. Sesi boğuk geliyordu, yine içiyor ve keyfine bakıyor olmalıydı.

"Efendim?" dedi. Arkadan ıstakanın topa vurma sesi yükseldi.

Gözlerim Meira'daydı. Onun arabaya binişini takip ederken, "Birini bulmanı istiyorum bana," dedim direkt konuya girerek.

Mert hiç sorgulamadan, "Adı ve soyadı var mı?" diye sordu. Telefondan yükselen tıkırtı seslerine bakılırsa kâğıt ve kalem çekmiş olmalıydı önüne.

"öğretmen," dedim. Meira son kez bana doğru baktı. Aramızdaki mesafeye rağmen beni duyabiliyomrıuş ve bu işi onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı sanki. "Mesaj attığım opera merkezinde çalışıyor. Adresi bulunca gönder bana."

Meira arabaya binip, gözden kaybolurken, "Yarım saatimi almaz," dedi Mert.

Arabaların motorları çalıştı ve saniyeler sonra üç SUV da kaldırımdan uzaklaşarak geceye karıştı. Arkamı döndüm, motoruma doğru gidiyordum ve telefonu da kapatacaktım fakat duraksadım.

"Mert..." dedim ama tereddüt ettiğim için devam edemedim.

"Efendim, abi."

Motoruma varmıştım, bacağımı üstünden atarak oturdum ama çalıştırmadım. Kafam karışıktı ve neyi nasıl dile getirsem bilememiş, kendimi koca bir sersem gibi hissetmiştim. Oturduğum yerden aşağılara doğru, ceketime ve pantolonuma baktım.

Kaşlarım çatılmıştı yeniden. “Kadınlar nasıl kıyafetlerden hoşlanır?” diye sordum sonunda.

Telefonun başında bir sessizlik oluştu, bu soruyu beklemiyor olmalıydı. “Yani...” dedi lafı ağzında geveleyerek. “Elbiselerden falan galiba, abi.”

“Lan...” Durup şöyle bir etrafıma bakındım, çenemi sıvazladım düşünceli düşünceli. “Demeye çalıştığım... Nasıl kıyafetler giyen adamlardan hoşlanırlar?”

Mert’in kafası daha da çok karışmış olmalıydı. “Bilmem ama elbise olmadığına eminim, abi,” dedi.

Sabırla soludum.

“Mert.”

u'-p I »

lamam, onu da araştırırım.

Saçmalık. Kafamda bir türlü oturtamadım bunları. Kendime kızdım yeniden. “Unut gitsin,” dedim az sonra, “öylesine sormuştum.”

Ve motoru çalıştırdım.

Aynı gün, saatin gece yarısını çoktan geçtiği bir zaman dilimmdey-dim.

Burası nezih bir semt sayılabilirdi, özel site olmasa da adalara ayrılmıştı. Güvenliği kulübesinde maç izliyordu. On beş katlı, birbirinin tıpatıp aynısı binaların kasvetli, renksiz bir görünümü vardı. Yedinci blok aradığım binaydı. İki tarafı da çimlerle, birkaç şekilsiz ağaç ve çardakla kaplı bahçeyi ağır adımlarla geçtikten sonra kapıya vardım.

Girişin sol tarafında, duvar kenarına yaslanmış, sigara içen bir siluet gördüm. Üzerinde koyu mavi renkte bir yağmurluk vardı ve yağmurluğun şapkasını da takmıştı. Yüzü neredeyse görünmüyordu.

Ne yapıyorsun burada?" diye sordum kapıya yaklaşırken.

Mert yavaşça başını kaldırdı ve sigarasını attı. "Bir haltlar çevirdiğin için ortak olmaya geldim," dedi duvar kenarından ayrılırken. Yağmurluğuyla beraber bana ünlü bir seri katili hatırlattı.

Yalnızca adamı bulmanı istemiştim senden," diye mırıldandım ve kapıdaki şifre kısmına Mert'in mesaj olarak attığı kodu girdim.

"Ve ben kadınların ne tarz kıyafetler sevdiğini de buldum," diye sırıttı Mert.

Ters bir bakış attım ona ama bununla uğraşamazdım şimdi, peşime takılmasına izin verdim mecburen ve açılan kapıyı ittirdim. Dokuzuncu kattaydı. İçeride boğuk, eski bir hava vardı. Duvarları yer yer rutu-bediydi ama görünüşte modern sayılırdı. Orta gelirin biraz üstü, pek de bir olayı yoktu.

Dokuzuncu katta, 49 numaralı dairenin önüne geldik. Çelik kapı, yerde de Fransızca Hoş geldiniz yazan bir paspas. Uzanıp zili çaldım ve omzumu duvara yaslayarak beklemeye başladım. Mert direkt kapının karşısında dikiliyordu, elleri yağmurluğunun cebindeydi ve yüzünde sıradan bir rutini gerçekleştiriyormuşuz gibi sabit bir ifade vardı.

Az sonra kapı gıcırtılar eşliğinde aralandı. Karanlığın içinden orta yaşlarda, keçi sakallı, zargana bir herif göründü. Uzun, düz saçlarını gevşek bir topuzla ensesinde sabitlemişti ve üzerinde ipek bir robdö-şambr vardı.

Uykulu küçük gözlerle baktı bize. Kapıyı tam olarak açmadan, "Kimsiniz?" diye sordu.

Hâlâ duvara yaslı bir şekilde bekliyordum. Bakışlarım Mert'e döndüğünde beni, "Bu adam," diye onayladı.

Herifin kara kaşları çatıldı ama herhangi bir tepki vermesine müsaade etmeden, kapıyı tutup ittirdim. Arkasında kaldığı için çelik kapı-

dan sert bir darbe yedi ve geriye doğru tökezledi. Yaslandığım yerden çekildim ve kapı pervazını geçerek içeri girdim. Mert de arkamdan gelip kapıyı kapadı.

öğretmen ise acı dolu inlemeler eşliğinde burnunu tutuyor ve ileride, koridorun duvarına tutunarak ayakta kalmaya çalışıyordu. Biz içeride ilerledikçe, o da duvara tutuna tutuna, dengesini korumakta zorlanarak inlemeler eşliğinde geriledi ve salona kadar böyle gitti.

“Kimsiniz siz?” dedi. Burnundan kan akıyor ve keçiye benzeyen suratıyla dehşet içinde bizi izliyordu. “Eşkıya mısınız? Derhal çıkın evimden! Polisi arayacağım!”

Salonu büyüktü ve mutfakla birdi. Cilalı ahşap parkeler, kıytınk sahte bir şömine, birkaç müzik aletinin dizili olduğu bir duvar köşesi, cırtlak renkte bir L koltuk, magazin dergilerinin yığılı olduğu televizyon ünitesi ve sehpanın üzerinde bitmiş bir şarap şişesi.

Mert keyifle sırıttı ve birbiri ardına dizili içki şişelerini hiç acele etmeden, tek tek ittirip yere düşmelerine sebep oldu.

“Zengin değilim ama öyle görünmek isterim evi.”

Adam bu sahneyi dehşetle izledi. Koltuğun dibinde her an kalkıp kaçmaya ya da gerekirse çömelip başım ellerinin arasına almaya hazır bir pozisyonda duruyordu. “Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu. Uzun robdöşambrım kaldırsak zayıf dizlerinin korkudan titrediğini görebilirdik.

Ona doğru birkaç adım daha attım, postallarım değerli beyaz halısında onun için kâbus olabilecek bir leke bıraktı.

“Ne istiyorsunuz? Para mı? Param yok!”

Mert’ten, “Belli, hocam,” diye keyifli bir ses duyuldu. “Bütün memur maaşını içkiye yatırmışsın.” Ve attığı son şişeyle de bütün içkileri kırıp dökmüş oldu. “Bir de o kıytınk geceliğe tabii. Fransız beyefendisi mi sanıyorsun kendini? Adın Haşan, amma koyayım. Neyine senin kİ as takılmak?”

Ama bütün bunlar umurumda değildi, tek umursadığım bu adamın Meira’ya *geri zekâlı*, deme cüretinde bulunabilmesiydi. Bastırmaya çalıştığım öfkemin onun suratına baktıkça anmaya başladığını fark ettim.

“Geri zekâlı demek...” diye tekrarladım Meira’nın bana anlattığını. Eğildim, kaçmak için delik arayan adamı geceliğinin ense kısmından kavradığım gibi ayağa kaldırdım. “Gösterinin yıldızının nasıl olur da eli kolu tutmazmış...” diye mırıldandım kendimce. O an bütün bu kı-

yametin neden yaşandığını sonunda anladığına dair bir işaret yakaladım gözlerinde. Kaşları kalktı ve korkuyla yutkundu.

Olabildiğim en nazik şekilde, “Haşan hocam,” dedim. “Erkek erkeğe konuşalım.” Omzundan tuttum ve biraz daha yaklaştırdım kendime. Gözlerinin dahi kaçacak bir yeri olmadığını, istersem benim dışımda başka hiçbir şeyi göremeyeceğini ona öğretmek istedim, “öğrencisine yol göstermesi gereken bir öğretmen olman gerekirken, senin gidip hayatımda gördüğüm en yetenekli sanatçının kanatlarını en küçük hatasında kırmanı anlamıyorum,” dedim dürüstçe. “Hele ki hakaret etmeyi hiç yakıştıramıyorum sana. O kadar yakışmıyor ki hatta dilini söküp atsam yeridir.”

Bunu duyunca gözleri pörtledi, dudaklarını birbirine sıkıca kapadı ki o diline yapışıp sökmeyeyim yerinden, öğretmen olmasa sağ çıkamazdı bu gece bu evden ama kendimi tuttum, hıncımı anca tuttuğum omzunu biraz sıkarak çıkardım. *Eh, ona da biraz dayansın erkekse.*

ç>ımdı... dedim öğretmenin yeterince kıvama geldiğine inanarak. “Gidecek ve Meira’ya, aksiliklerin yaşanabileceğini, herkesin her zaman kusursuz işler çıkaramayacağını, böyle hatalar için de ekibin motivasyonunu sikmenin yersiz olduğunu söyleyerek özür dileyecek ve bir da-laki solosunda çalmaya devam edebileceğini müjdeleyeceksin.”

öğretmen kısa bir anlığına bir budala gibi suratıma baktı, oysa yeterince açık konuştuğumu düşünmüştüm. “Anlaştık mı?” diye üsteledim itinayla. Gözlerimden geçen o anlamı, aslında sakinliğimin oldukça ince bir buzda durduğunu ve her an çok daha açık konuşmaya başlayabileceğimi nihayet kavradı ve başını hızlı hızlı salladı.

“Anladım,” dedi. “Anladım. Yarın hemen özür dileyeceğim!”

Kaşlarım çatıldı hemen. “Ve?” diye sordum beklentiyle.

Adam yeniden telaş yaptı.

“Ve... Ayaklarına kapanacağım onun! Beni bağışlaması için yalva-racagım!

Bıkkın bir solukla sarstım onu.

“Hayır, o kadar da değil, bir şeylerden şüphelenmesini istemeyiz. Her zamanki gibi davranacak, özrünü dileyecek ve Meira’nın bir daha asla bugün hissettiği gibi hissetmemesini sağlayacaksın. Konserlerinde daima gergin, bunun neden olduğunu merak ediyordum. Meğerse ona hakaret edecek olan öğretmenini düşünüyormuş. Bu bir daha yaşanmayacak, değil mi? insanlar azarlamalarla geliştiremez kendini, öğretmen. Metotların üzerinde çalışman gerekiyor.”

Hemen uslu uslu bunu da onayladı. Akıllanman, kibri müthiş kırılmıştı, aşağılanmıştı ve dahası korkmuştu. Yeterli bir karışımdı ve orada daha fazla işim kalmamıştı. Ağır bir harekede eğildiğim yerden doğruldum, altına işediğini düşündüğüm adamdan uzaklaştım.

“İyi geceler, hocam,” dedi Mert sırıtarak,. Durdu. “Mösyö Haşan, diye ekledi ve küçük bir reverans yaptı.

önden çıkıp koridoru geçtim fakat kapıyı açacakken duraksadım. Mert’in yanlışlıkla omzuma çarparak yanımdan geçmesi koridorun ötesinden yayılan bir hava dalgasını bana taşıdı sanki. Çiçeksi, tadı bir kokuydu ve bana Meira’yı anımsatmıştı. Her yerde onu görecek, duyacak, kokusunu alacak kadar delirmiştim anık. Men bana, “Bir şey mi oldu?” dediğinde kendime gelebildim ancak.

“Yok. Gidelim.”

Girdiğimiz gibi hiç acele etmeden dışarı çıktık. Koridorları geçerken ve asansöre binerken sessizdik. Men bir paket çıkarıp bana da uzattı. Almadım, düşünceliydim. Dışarıya çıkana kadar da sesimizi çıkarmadık. Yağmur kısmen azalmıştı, saat ikiye geliyordu. İleride bir sokak köpeği havladı ve gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Yalnız ve usul usul esen, uğultulu, kasvedi bir geceydi.

Sessizliği bozan Men, “Şimdi...” dedi ağır ağır. “Kim bu Meira denen kadın?”

Onun ismini duyunca ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum. İlkel bir his, tıpkı ölümcül bir zehir gibi dolaşıyordu damarlarımda. Bir teslim oluştu bu. Sistemimde çıkan başkaldırışı kaybedişim ve Meira fikrine yenilişim, kabullenişimdi. Anık attığım her adımda ondan bir parça taşıyormuşçasına bir aidiyet hissettim içimde. Göğüs kafesimin ardında ve beyin kıvrımlarımın arasında, üstesinden gelemediğim bir istila gibi iliklerime kadar derinden dikildim sanki bu hisse.

Meira kim mi?

Bir bilebibem kim bu Meira... Uygarı bana geri ver, diyeceğim ona.

2019 /Ekim

Günümüz...

Meirayı geri ver bana, Uygar.

Evimden, yuvamdan, ailemden, eskiden olduğum Meiradan kilometrelerce, asırlarca uzaktaydım. Ruhumu Uygar a kaptırmıştım. *Neredeyim? Kayboluşumun* bininci gecesiydi artık. Tıpkı bu uçsuz bucaksız denizin ortasındaki gemi gibi hiçliğin orrasındaydım.

Ne karaya ayak basabilirim ne de bu denizi aşabilirim.

Eksik de olsa hatırladığım geçmiş, korkunç bir entrika ağıyla örülüyor, bugünüm ıstıraplarla dolu karanlık, kör bir labirentken geleceğim ise muğlaklıktan sıyrılamıyordu.

Neredeyim? Hiçbir yerde. Ne yüzüyor ne de boğuluyorum. Denizin ortasında öylece salınıyorum.

Odanın hiçliğe açılan Fransız bir balkonu vardı. Orada dizlerime kadar inen beyaz, ipek bir gecelikle neredeyse yan çıplak bir halde dikilmiş, saçlarımı ve geceliğimin eteklerini uçuşturan deniz esintisine karşı ufku seyrediyordum.

Franz Schubert - Standchen.

XVI

MEİRA S HAVİ T

Odanın kristal apliklerle aydınlatılan loş ortamında, antika bir gramofondan bana oldukça tanıdık gelen bir melodi yükseliyor, hırçın dalgalarla çalkalanan denize eşlik ediyor, buz gibi esintiyi romantiklcş-

tiriyordu. Gemi ağır hareketlerle karanlık sularda süzülüp, uğultularla inlerken içime bir sıkıntı çöktü. Keman sesini dinlerken geçmiş Mei-rayı, kaybettiğim ikizimi düşünüyordum.

“Rüzgâr şiddetleniyor. Hastalanacaksın.”

En son konuşmamızın üzerinden birkaç saat geçmişti. Saat gece yarısına geliyordu. Uygar kendi köşesinde, mum ışığında günlüğünü yazarken ben

belki koca bir yarım saattir yalnızca balkondan dışarıyı izliyor, tüylerimi diken diken eden bu soğuğa göğüs gerip bunda nefes buluyordum, öylesine odaklanmış ve geçmişi o dalgaların arasında izler gibi suya dalmıştım ki bunca zaman gözlerimi dahi kırpmadığımı Uygar beni çağırınca ve irkilerek kendime geldiğim vakit gözümden bir damla yaş kopunca fark ettim.

Balkon kapısını kapadım, tek omzumdan düşen sabahlığı çekiştirdim ve Uygar'ın karşısındaki koltuğa oturdum. O bütün dikkatini yazmaya vermişti, benimle hiç ilgilenmedi. "Bu parça..." dedim. Beni öylesine uzak diyarlara götürmüştü ki geri gelmem asırlar aldı sanki.

"Eskiden çalmayı en sevdiğin parçalardan biriydi," dedi. Plak bitmiş ve cızırtı sesleri yükselmişti. Ayağa kalkmasını izledim. Gramafo-nun iğnesini geri koydu ve aynı parça en baştan çalmaya başladı.

O sırada kısa bir anlığına yalnız bıraktığı günlüğüne gitti bakışlarım. O eğik ve karmaşık yazısıyla yine sayfalar tüketmişti. Nereye saklıyordu ki bu günlüğü? Müsait bir vakti kollayıp günlüğünü çalma-lıydım, bunu aklımın bir köşesine yazdım.

"Ne yazıp duruyorsun o günlüğe?" diye sordum.

Geri geldi ve karşıma oturdu. "Seni," derken gözlerini gözlerime kilitledi.

' Daha önce de böyle söylemiştin ama yine de benim hakkımda ne yazdığını tam olarak söylemedin."

Başını hafifçe omzuna doğru yatırmış ve bu hali, kısık duran yorgun bakışları ve durgun ifadesi bir anlığına bünyeme fazla gelmişti. Gözlerimi kaçırdım bilinçsizce. Böyle aniden, direkt ve teklifsizce bana, ruhumun içine bakıyormuş gibi bakmamalıydı öncelikle.

Boğazını temizlediğini duydum ve hemen sonrasında bakışlarını yazdıklarına geri indirdi:

"Mert'e bana ihanet etmesini teklif edeceğini biliyordum. Beni arkamdan btçakbırnak için hiçbir fırsatı kaçırmayacaktır. Şüphesiz, bana ihanet etmek

onun kanında var. Bu yüzden hep aynı hatalara düşer. Şimdi de o incecik geceliğiyle deniz esintisine karşı dikiliyor, uzaklan seyrediyor, onun

hatırlamadığı ama benim unutamadığım anıların etkisinde savruluyor, îç dünyasında kıyametler koparken sükûtu ve kederi dahi narin yaştyor. Kendi gibi başını eğmif, asil bir orkide gibi hüzünlü ve nazlı.

Geçip karşıma oturdu şimdi. Yeşil gözlerinden bin bir düşünce geçiyor bu bin birinci gecemizde. Birazdan, eminim ki yine ne yazdığımı soracak bana. Belki ona küçük bir satır okumalıyım yoksa meraktan hastalanacak. Günlüğü çalmanın hain planlarını kuruyor elbette kafasında ama o kafada daima benim de yaşadığımı unutuyor. Benim bilmediğim bir şey düşünmen imkânsız, Meira. ”

Yüzümde hemen sorgulayıcı bir ifade yer edindi, kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Tam olarak bundan bahsediyordum işte! *Uygar'm o irdeleyici bakışları*, derken bunu kastediyordum. Beni ruhuma kadar çırılçıplak bir şekilde görebilmesinden, bir kitapmışım gibi apaçık okuyabilmesinden bahsediyordum.

Sinirim bozulmuştu söylediklerine ama çok da belli etmeden, "Ne zamandır yazıyorsun bu günlüğü?" diye sordum.

"Yedi yıldır," dediğinde gözlerim büyüdü. İlginç bir şekilde kahverengi deri kapağıyla bu günlük, gerçekten de yedi yılın ağırlığını taşıyordu. Sayfaları dolup taşmıştı, neredeyse sona geliyordu.

O günlük bir hazine olmalı. Yedi yıl ne demek? İkimizin de başından geçen her şey demek. Hayatıma dair bütün bir gizem orada, tozlu satırların arasında yatıyor demek.

"Hepsini okutmayacak mısın?" diye sordum beklentiyle.

"Zamanı gelince," dedi. En azından reddetmemişti.

O zaman, ne zamandı acaba? Daha önemlisi, Meira bana *geçmişi öğrenme*, demişti. Belki de okuduğuma pişman olacağım şeyler yazıyordu o satırlarda?

Bunalmış ve yerimden kalkmıştım, akıl oyunları yoruyordu beni. "Nasıl yapacağız şimdi?" dedim birden konuyu değiştirerek.

Tek kaşı havalandı.

"Neyi?"

Yatağa doğru baktım.

Uyuma ışını.

"Uykun gelmiyorsa koyunları sayarsın."

"Tek bir yatak olmasından bahsettiğimi biliyorsun," diye tersledim onu. "Bu geceyi de dışarıda, Pelin Hanım'ın yanında geçirmeyecek misin yoksa?"

274

işte o zaman başını günlükten kaldırdı ve bana gerçekten fikirsiz bir bakış attı.

"Anlamadım, ne?"

"iki gecedir bu gemideyiz ve sen ikisinde de dışarıdaydın." Dedektiflik oynarken kollarımı önümde bağlamış, yatağa oturmuş ve bacak bacak üstüne atmıştım. "Bana onunla gizli bir ilişkin olmadığını söyleme," derken üstteki bacağımı sallıyor, topuklu terliğim ayağımın ucundan düştü düşecekken Uygar'ı izliyordum. "Onun sana nasıl baktığını gordıım.

Uygar'ın odağı bir anlığına bacağıma kayşa da toparladı, günlüğü dahi kapadı ve oturduğu yerde biraz daha bana doğru döndü.

"Peki, benim ona nasıl baktığımı gördün mü?"

Bunu ancak şimdi düşünmüştüm fakat ona baktığını dahi görmemiştim. Uygar da bunu vurgulayarak, “Benim senden başka kadınlara bakmak gibi bir huyum yok,” dedi. “Hiç olmadı.”

Sallanan bacağım durdu, gözlerimi kırpıştırarak yerimde kıpırdandım.

“Duyan da seni bana âşık sanacak.”

“Asla,” dedi sert bir tınıyla. “Ama bir zamanlar hissettiğim o aşk hissine sadığım. Bir insan birden çok kez âşık olmaz. Benim kalbim nicelerinin gelip geçebileceği bir otel değil. Bir kişiye aitti, bir hisse aitti, sonu kötü bittiyse de benim sadakatim o hisse karşı.”

Bu beni neredeyse sinirle güldürecekti.

“Senin kalbin mi varmış? Lafa gelince pek bir romantiksin ama bana yaptıkların hiç de bir zamanlar âşık bir adamı-”

“Bunun seninle hiçbir alakası yok,” diye kestirip attı. “Bir şeyler hissetmeye olan sadakatim bu, sana değil. Sen hak ettiğin konumdasın.” Sessizleştim ve sanırım kırgın göründüm. Uygar da, “Bir daha da böyle uygunsuz yakıştırmalar yapma,” diye uyardı beni.

Dudaklarımı dişledim ve gözlerimi ondan kaçırdım. Banyoya gidip beni yalnız bıraktı, o sırada kendimce, “Sebep ne olursa olsun suçlularla işbirliği yapan bir savcısın,” diye söylenip durdum. “Prensiplerin olduğuna beni inandıramazsın.”

Az sonra Uygar banyodan çıktı. Duş almış, keten pijama takımını giymişti. Ben ise çoktan yorganın altına kıvrılmış, yan dönerek pencereden dışarıyı izliyordum. Bu hapishanenin gerçekten de güzel bir manzarası vardı, Uygarın kafes seçimleri tartışılmazdı.

O sırada yatağın sallandığını hissettim, omzumun üzerinden arkaya baktığımda ise Uygarın heybetli vücudunun yatağa doğru eğildiğini ve

yorganı kaldırdığını gördüm. “Nasıl olacak şimdi?” diye sordum ona ikinci sefer, kararsız bakışlarla rakip ediyordum onu.

Söyleyeyim, dedi ve kaldırdığı yorganın altına girdi. Yanımdaydı artık, aramızda küçük bir boşluk vardı yalnızca. Tek kolunu o boşluğa atarak destek aldı ve bana doğru eğildi. “Uslu uslu uyuyacağız. Yarın bu gemide son günümüz. Akşama bir yemeğe davetliyiz, sonrasında ise sana bir sürprizim var.”

Bana bu denli yakın oluşu tarifsiz bir titreme saldı yüreğime ama belli etmedim. Kendi tarafımda kıpırdanıp ondan biraz dahi olsa uzaklaştım.

“Ne sürprizi?”

Yorganı düzeltti ve yatağa uzandı.

Söyleyecek olsam adı sürpriz olmazdı.”

Bu sırada aramıza bir yastık tıkmakla meşguldüm.

“İpucu verebilirsin.”

Uygar yastığı kaldırdı. “Uyursan sürprize daha az kalır.” Yastığı bir daha koyduğum vakit bana doğru ters bir bakış attı. “Çek şu yastığı, Meira.”

“Herkes yattığı tarafta uyansın diye bir garanti.”

Yastığı tekrar tuttuğunda ben de mâni olmak için elimi üstüne kapadım fakat bu tenlerimizin birbirine değmesine sebep olduğunda ateşe dokunmuşum gibi elimi geri çekmeye yeltendim. Geç kalmıştım, Uygar ondan kaçınmama izin vermeden birden bileğimi yakaladı.

“Donuyorsun,” derken başparmağı bileğimdeydi, okşar gibi bir hareketle buz kesmiş tenimde geziniyordu. Yattığı yerden doğrulduğunda ise

neredeyse azarlar gibi, “Bu soğukta balkona çıkma fikri nereden esti?” diye sordu.

“O kadar da üşümüyorum.” Kolumu geri çekmeyi denesem de bir kere parmakları kenetlenmişti, bırakmadı.

Aksine kara kara düşünmenin sonucunda bir fedakârlıkta bulunuyormuş gibi bir tavırla, “Gel, bana sarıl,” dedi.

Kaşlarım yukarıya kıvrıldı.

“Aklını yitirdin sanırım, ha?”

“Hasta olmaman için.”

“Ve aklına ilk gelen kalın giyinmemdense sana sarılmam mı oldu?”

Cevabını bana, aramızdaki yastığı tutup, ileriye bir yere atarak ve beni yatağa kendisiyle beraber çekerek verdi. Bu teklifsiz hareketi karşısında büyük bir hayrete kapıldım ve ilk refleksim elbette direnmek

oldu fakat kolunu omzumun altından geçirerek bedenimi sarmaladığında, o ilk tenin tene değdiği anda zaman durdu. Onun sıcaklığı bedenime yayılana kadar ne derecede üşüdüğümü fark etmemiştim.

Pes ettiğim ve gururumu ayaklar altına aldığım için değil lakın zaten sürekli savaştığım ve biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğu için sanırım bayrakları bir geceliğine indirdim. Onun bir kolu başımın altından dolanarak omzuma çıkıyor, parmakları omzumu tutuyor ve beni göğüs kafesine saklamak ister gibi kendine bastırıyordu. Nasıl bir his olduğunu tarif edemezdim ancak kurdun inindeki bir kuzu gibi olduğumu ifade edebilirdim. Kuzu o gecelik dünyanın en güvende canlısı, bir yırtıcının kollan arasında ne de olsa. Ziyafet olacağı vakte kadar güvende en azından. Kıpırdamaktan korktum, yalnızca onun kalp atış sesini yakalamaya çalışarak kendimi sakinleştirdim.

Yine o kokuyu aldım. *Ud kokusu...* Uygar nasıl kokuyor diye düşündüğümde zihnimde oldukça mistik fikirler beliriyordu. Yüzyılları görmüş bir hayat ağacının yanıp kül olduktan sonra yükselen o dumanlı kokusu gibi derin ve zengin bir doğası vardı. Oldukça eskiydi. Neredeyse nostaljik, elbette odunsu ve biraz da küllü. Daha iyi nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum ama fark ettirmemeye çalışarak sürekli onu koklamam ne derece iyi bir koku olduğunun timsaliydi sanırım.

Dikkatimi bu kokudan kaçırmalıydım. "Merak ediyorum," dedim onun yerine. "Nefret ettiğin bir kadına sarılmak nasıl hissettiriyor sana:

"Nefret ettiğin bir adamın kollarının arasında olmak sana nasıl hissettiriyorsa öyle."

"Berbat."

"Berbat," diye onayladı.

Başım göğsüne geliyordu bunca zamandır ama ben oraya yaslanmamak için olağanüstü bir çaba sarf etmiş, kaskatı bir kütük gibi iki kolumu da onunla arama, kendime doğru çekmiş bir şekilde uzanıyordum. Böyle uyuyamazdım, pes edip bedenimi rahat bıraktım. Ellerim aramızdaydı, gövdesine dokunmak zorunda kalıyordum ve bu çok büyük bir günah gibi hissettirdi.

"Yalnızca sıcaksın diye," dedim.

"Hasta olma diye," dedi.

Bir süreliğine kalp atış sesi ve kokusunun harmanlanmasıyla Uy-gar'ın kollarının arasında mayıştım. Direnmeyi de bırakıp başımı göğsüne yasladım. Beklediğim gibi kıyamet kopmadı, yer yerinden oyna-

madı ve var olan bütün Tanrılar bana lanet etmedi. Gemi usul usul salınmaya devam etti.

Haksızlık.

Dünyada kendimi güvende hissettiğim tek yerin düşmanımın yanı olması haksızlıktı. Nefesini saçlarımın arasında hissedebiliyordum ve bunun kalbimi yavaşlatması kendime saygısızlıktı. Çok yakındık, fazla yakın ama yaradılıştan ateşle buz gibiydik. Nasıl erimiyorduk? Birbirine bu kadar zıt bir ikili nasıl olur da böyle şuursuzca yakınlaşabilir ve bir kıyamet yaratmaz ama bedenleri uyumla kenetlen irdi?

Dünyama karanlığı getiren adamda nasıl bir ışık arayabilirim?

Düşmanımda nefes alacak kadar nasıl nefessiz kalabilirim?

Ama kuralları tek çiğneyen ben değildim anlaşılan. Dün gece de olduğu gibi onun kalbi başlı başına bir günahkârdı. İntihar edeceğimi sandığında nasıl da korktu ama? Atlasaydım eğer o kalp krizinden ölecekti, ben denize çakılmadan.

Senin de kalbin hiç düşmanımmışsın gibi atmıyor, Uygar Karşah.

Kamber, o mavifinldak gibi dönen soğuk gözleri ve ifadesiz bakışları...

Bir fısıltı gibi gelip geçen bir uğultu ve çok uzaklardan kopup gelmiş eski bir anı gibi, "Gir," dedi bana. Sesi yankılandı. "Neyi bekliyorsun?"

O zindanda, o karanlıkta, o demir kapının karşısındaydım. Kalbim hızlandı, elimi kaldıracak oldum ama yapamadım. Kontrol bende değildi, kontrol geçmişteki Meira'da da değildi.

İçerideydik artık. Kamber bana, "Çöz zincirleri, " derken güç sahibi tek kişi oydu. Anahtarlar ise Meira'nın, yani benim elimdeydi.
Zincirlerin kilidini açtım. Çok karanlıktı. Nefes almanın gittikçe zorlaştığı bu sisin içinde yutulmaya başladığımı hissettim. Kamber başımdaydı hâlâ, ben zincirleri çözerken bir Azrail gibi dikiliyordu tepemde.

Gözyaşları içinde, "Böyle olması gerekiyordu, " diye mırıldandım.
"Kamber. Başka çaresi yoktu, özür dilerim, gerçekten başka yolu yoktu, beni affedemez misin?"

“Uygar, " dedi. Sesi o kadar soğuktu ki iliklerime kadar titretti beni. “Bu herifi seviyor musun?"

Kan çanağına dönmüş yeşil gözlerim yaşlarla doluydu. “Hayır, " dedim titrek bir nefes eşliğinde. “Ben sana ihanet etmedim, Kamber. Onunla aramda hiçbir şey yaşanmadı. Bana âşık olduğunu bile bilmiyordum. Ai-

lemi öldüreceğini nereden biUbilirdim? Seninle nişanlı olduğumu öğrendiği için çıldırdı, ailemi katUtti. Ben..." Nefes nefeseydim, aklını yitirmiş gibi tir tir titriyordum. "Ben gerçekten böyle olmasını istemedim, Kamber," derken öylesine zavallı görünüyor, öyU içten ağlıyordum ki... “Neyapacağımı bilemedim, akrabalarımın öğrenmesinden korktum, herkesten korktum, suç bana kalacaktı!”

Kamber’in zerre acıma barındırmayan bakışları tekrar bana indi. Gerçekten biraz olsun acıyacağını, bana inanacağını düşündüm ama onun yerine, “Kimden aldın bu yalan söyUme huyunu, Meira?" dedi bıkkın bir şekilde ve eğilip zinciri eline aldı.

Kimin içindi o zincir?

Çok ani bir yıldırım sesiyle yattığım yerden sıçradım.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey dehşet bir fırtınanın balkon kapısını kırarcasına, hiddede açıp içeriye estiği oldu. Kendimi korkunç bir kâbusta gibi hissettim, bir anda etrafta kıyamet koptu. Uygar yataktan kalkana kadar onunla olduğumu dahi unutmuştum. İçeriye yağmur damlalarını taşıyan fırtınayı, balkon kapışım sertçe kapatarak kestiğinde bütün sesler duruldu.

Yatakta oturur pozisyonda, elim kalbimde nefeslenip Uygarı seyrediyordum. Kolları sırılsıklam olmuş, saçları dağılmıştı. Kollarını sertçe silkerek, “Dün gece sağlam kapamamışsın,” dedi.

Uygarı izlemek bana kendimi daha da güvende hissettirdi, konu pencerenin açılması değildi, kâbusumdu. Kamber'in şeytani çehresi gözlerimin önüne gelmesin diye Uygar'ın yanında olduğumu kendime hatırlatmam gerekti. En azından... En azından Uygarın yanındayken bir tek o beni incitebilirdi. Ne Kamber ne de o zindan, hepsi uzaktaydı şimdi. Her şey yolundaydı.

Bir saat sonra kapımız çaldı. Uygar lavaboda olduğu için ben açtım. Üzerinde önlüğü ve arkasında servis arabasıyla bize kahvaltımızı getirmek için gelmiş genç bir çalışandı. Herhalde karşısına gecelikle çıkmam onu afallattı ki soluk benizli adam ne için geldiğini unutur gibi oldu, gözleri bir anlığına vücuduma indi. "Kahvaltı... Kahvaltı servisi," diye bir şeyler söyledi. Bir kolumu kapıya atmış, ona eziyet vermek ister gibi uzun uzun izlediğimin farkında bile değildim. Üzerinden bir saat bile geçmemiş olan kabusun etkisindeydim. Çalışan da bir direktif almayınca ve karşısında öylece dikilmeye devam ettiğimde şaşırdı. "İçeriye getireyim mi efendim?" diye sordu.

Uygar ın arkamdan yaklaştığını, kolunu üstümden uzatıp kapıyı tutmasıyla fark ettim. Arkamdan sıyrıldı ve önüme geçerek çalışanla arama girdi, gencin karşısına bir duvar gibi dikildi.

Alayım. Uygar'ın bakışları, en küçük bir hata arar gibi çalışanın harekctlerindeydi, adam da bunun bilinciyle gergin bir şekilde servis arabasını bize doğru sürdü ve Uygar'a teslim etti.

"Afiyet olsun."

Uygar kapıyı adamın yüzüne kapadığında ben duvar kenarında kollarımı önümde bağlamış, onu izliyordum.

Etiğe önem veriyorsun sanıyordum."

Uygar servis arabasını içeriye sürdü.

Burayı gözleri yerinde terk ettiğine şükretsin.”

O, kahvaltılıkları masaya taşırken ben de içeriye geçip yatağa oturdum. “Kolay değil,” diye mırıldandım. Gözlerim ipek geceliğimin ikinci bir deri gibi, bir hediye paketi gibi sakladığı bacaklarımdaydı. Bunlara bakmamak kolay değil.”

Uygar eğildiği yerden doğruldu ve bana döndü, kaşları çatıldığın-da ona kızgın bir görünüm verdi. “Gözlerine mukayyet olamayan bir adam, adam olmaz. Kolayı zoru yok bu işin.”

Dudağımın kenarı kıvrıldı, başından beri tek istediğim onu huzursuz etmekti.

“Sen de bana bakıyorsun ama. Hiç de mukayyet olmuyorsun gözlerine. Yoksa durumumuz yüzünden bana bakmayı kendine hak mı goruyorsun?

Beni izlerken dilini ağzının içinde yuvarladığını ve o sinir olduğunda hep yaptığı ifadeyi takındığını gördüm. Cevap vermeyecekti, sıra yine bendeydi. Ayağa kalktım, ona doğru yaklaşırken de zor toparlayabildiğim akıl sağlığımla biraz oyuncu görünmeye çalıştım.

“Anladığım kadarıyla, Savcım...” derken onu geçtim çünkü onun kulağının arkasında fısıldayan seslerden biri olmak istedim. Arkasından ağır ağır dolaştım. “Sen oldukça prensipli bir adamsın ama bu prensiplerin başkalarının sınırlarını aşmaması doğrultusunda. Sen daima her sının aşabilirsin. Sen suç işleyebilirsin ama başkalarının işlemesine izin vermezsin.”

Benimle uğraşmak istemeyip iç çekti.

“Yemek yiyeceğiz. İlaçlarını içmen gerekiyor.”

Karşısına geçtiğimde aramızdaki boy farkı ona aşağıdan tehlikeli bir tuzakmışım gibi bakmamı sağladı.

[44]Başkaları bana bakamaz ama sen bakabilirsin.”

Yutkunacaktı az kalsın ama otoritesini bozmak istemedi.

“Otur.”

Omuz silktim ve biraz da gülümsedim.

“Yalnızca ikiyüzlü biri olduğunu görmeni istedim.”

Onu yeterince huzursuz ettiğime göre artık geçip gidebilirdim ama kolumu tuttu, nihayet karşılık verecekti anlaşılan. Neredeyse dudakları alnıma değecek kadar yakınlaştı bana, gözleri gözlerimin arasında mekik dokurken, [44]*İkiyüzlülük*, demezdim ben buna,” dedi. Sakin görünmeye çalışan maskesinin altında hırslı bir adam yattığından emindim. Bana hemen şimdi yerimi bildirme isteğiyle dolup taştığını gördüm.

“Mutlak güç, derdim. Benden güçlü olsaydın, Meira. Otur dediğinde oturan ve kalk dediğinde kalkan ben olurdum.” Bana aramızdaki dinamiği hatırlatmak istedi. “Böyle küçük akıl oyunlarına ve laf dalaşmalarına gerek yok, aramızda hiçbir zaman adalet olmayacak. Şimdi otur da yemeğimizi yiyelim.”

İnce kaşlarım hemen yukarıya kıvrıldı.

u o >»

oen...

Omzumdan beni hafifçe ittiğinde koltuğa düştüm, öfkelenmiş ve nefes nefese kalmıştım, önüme düşen saç tutamlarını bile geriye atmadan onun hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçmesini ve pantolonunu kibar bir beyefendi gibi hafifçe çekiştirerek yerine oturmasını izledim.

“Dışarıdaki bir kadına asla böyle davranmazsın,” diye hırsla soludum. Pelin e asla bunu yapmazdın, değil mi? Ama bana yapıyorsun. Konu ben olduğumda inmeyeceğin seviye yok!”

Tabağına ondan bundan biraz biraz alırken, “Bir söz vardır, Meira,” dedi. Tabakla işi bittiğinde onu benim önüme koydu ve gözlerini nemli bakışlarıma kilitledi. “Bir kılıç ustasıyla karşılaştığında kılıcını çek. Şair olmayana şiir okuma.” Ben hayretler içinde onu seyrederken o bıçağıyla tabağımı işaret etti. “Yemeğini ye.”

Bu akşam özel bir yemek vardı, ardından Uygarın sürprizi.

Bütün gün ikimiz de odadan hiç çıkmadık, beni yalnız başıma bırakma iyiliğinde bile bulunmadı ve oturduğu yerde aralıksız altı yedi saat boyunca çalıştı. Herman’la yaptığı anlaşma doğrultusunda Heinrich Krüger’in sığınma talep dosyasını gerekli makamlara iletmek üzere hazırlıyor olmalıydı. Birçok kez Pelin ve birkaç avukatla görüştüğü telefon konuşmalarına kulak misafiri olmuştum.

Uygar işini yaparken bütün dikkati yalnızca oradaydı. Benim ise saatlerce sıkılmanın sonucunda dönüp dolaşıp geldiğim yer yine onun karşısı oldu. “En azından telefonunu alabilir miyim?” diye sorsam da başını kaldırmadı bile. Bunu bir tür izin sayarak tedbirle masanın üzerindeki telefona yaklaştım. “Alıyorum.” Ve kapıp geri çekildim. “Aldım.”

Geceyi beklerken *Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur* kitabını açtım ve telefondan çevirmeye başladım. *“Dünyanın bize, Kızıldeniz’i dolduracak kadar kan borcu var.”* Çevirdiğim ilk cümlelerden biriydi. Moshe Yosef Shavit, büyük büyükbabam, Nazilerden gördüğü eziyetler sonucu siyonist davayla kafayı bozmuş bir idealistti. Bir tarih, siyaset ve felsefe kitabı olarak yazmaya başladığı bu kitabında nefreti o denli gözleri kör edecek seviyedeydi ki kitap boyunca objektifliğini daima bozarak nefret söylemleriyle doldurmuştu sayfaları.

“BabiTin köleleri, Ispanya’nın sürgünleri, Polonya’nın gaz odası kurbanları, damarlarınızdaki kutsal kana susamış yaratıklara yeterince boyun eğmemiş gibi, ödenmesi gereken bu borcu dünyadan geri almayacak mısınız?”

Çeviriyi okudukça tek kaşım yukarıya kalktı. Anlatım gittikçe değişiyor ve vahşet sembolleri çoğalıyordu.

“Yehova’nın seçilmiş kulları, efendinizin öfkesi olmayacak mısınız? Yüzyıllarca hak terazisinin hafif basan kısmında eziyet ettikleri halkınız uğruna, adaleti baştan yazmayacak mısınız? Barbar Avrupaltların hükmüne boyun eğecek, onların çığlıklarımızı tiyatrolarda canlandırıp gülüştüklerini unutacak mısınız? Biz Yehova’ntn intikamıyız. Bir damla kutsal kana bütün dünya diz çökmeyecekse o dünyayı ateşe vermeyecek de ne yapacağız? Yehova’nın emriyle Mosheviliği yeryüzüne bildirmiş manevi bir lider olarak söylerim ki şüphesiz intikam, adaletten de kutsaldır.

Moshe vcMoshevilik. Bu terimleri çeviri doğru çevirmedi ve yalnızca Latin alfabesindeki karşılığını bana söyledi. Bunlar türetilmiş uydurma terimler olmalıydı, internette de buna dair bir şey bulamadım. Muhtemelen Moshe Shavit’in kendi *felsefi* düşüncelerini idealizme çevirip ona bir isim vermesiydi, birçok diğer düşünür, siyasetçi ve devrimci gibi.

Kısacası büyük büyükbabam kendini peygamber sanan bir akıl hastasıydı ama önemli olan ailemin de aynı düşüncelerde insanlar olup olmadıklarıydı.

Daha çevirmeye devam edecektim ki kapının çalmasıyla beraber irkilerek kitaptan koptum. Uygar kapıya gitmiş ve az sonra elinde iki elbise kılıfıyla geri dönmüştü. Pencereye baktığımda akşam saaderinde olduğumuzu görmek beni şaşırttı. Yatakta yüzüstü uzanmış, kitap çevirisiyle uğraşırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Bir saat kadar sonra üzerimde dantel işlemeleri olan dar, uzun ve bedenimin kıvrımlarını güzelce saran straplez bir elbiseyle aynanın karşısında

dikiliyordum. Eski bir modeldi, bu gecenin konsepd de buydu sanırım. Dantel eldivenlerimi giyince de tam bir leydi gibi göründüm. Makyaj da istetmiş, soğuk alt tonlu, koyu kırmızı bir rujla tamamlanmıştım.

Uygarın lavabodan çıktığını aynadan gördüm. Kol düğmesini ayarlıyordu. Tarzında ilk defa bir değişiklik yapmıştı, jakarlı dantel bir kravat takıyordu. Viktorya dönemine uygun, broşlu bir kravattı. Bu adam beni de kendisini de giydirmeyi çok iyi biliyordu. Buna şaşırmayı hiç bırakmayacak ve daima, *vay canına*$_y$ diyecektim sanırım. Uygar Karşah, asaletin vücut bulmuş haliydi. Onun tenine değen ve elinin altındaki hiçbir şey basit olamazdı. Süründüğü kokudan saç tarağına ve küllüğünden kol düğmelerine kadar zarif ve klas bir adamdı.

Aynadan onu izleyen bakışlarım gördüklerinden memnun olmalıydı ki bir türlü ondan ayrılamamıştı. Odanın ortasında dikildiğini ve kolunu, koluna girmem için uzattığını gördüğümde aynanın önünden ayrıldım. Ona yaklaştıkça artan kokusuyla büyüsü altına kapılacağımı sandım, koluna girmek zor geldi. Birbirimize kenedendiğimizde ise diğer eli ceketinin iç cebine gitti ve oradan benim için bir yelpaze çıkardı. Elbisemin detaylarını andıran dantel yelpazeyi ondan alıp açtığımda gözleri üzerimdeydi. *Ne zaman değildi ki?* Merdivenleri hiç konuşmadan, inip kalabalığa karışığımızda da herkesin bakışları üzerimizdeydi. Fısıltılar dönüp dolaşıyor ve gittiğimiz yerde bizi takip ediyordu.

Devasa yemek salonu ikiye ayrılmıştı, bir taraf kokteyl masaları ve orkestra eşliğinde salınan süslü bedenlerin olduğu bir alanken diğer taraf özel bir müzayede yemeğinin verildiği lobiydi. Yuvarlak yemek masalarıyla bütün ziyaretçilerin birbiriyle kaynaştırıldığı bu salonda ayrı bir orkestra Giuseppe Tartini'nin *Devils TrillSonata* parçasını çalıyordu. Bu parçayı hemen tanımak tüylerimi ürpertti, ben hatırlamasam da zihnimin tepki gösterdiği ve dağ evinde de gördüğüm üzere, kaslarımın refleks gereği notalara dönüştürebildiği geçmişten bir izdi hepsi.

Müzayede Gecesi *Geçmişe Yolculuk*

Yemek salonunun girişinde, altın bir levhada yazılan *Geçmişe Yolculuk* ismindeydi bakışlarım. Bu sırada girişteki görevliler Uygar'a sekiz numaralı bir müzayede kartı verdi ve kibar gülümsemeleriyle Fransızca bir şeyler söyleyip bizi içeriye buyur ettiler. İçeride herkes bizim kadar süslüydü ve temaya da uyacağı üzere, geçmiş dönemin parçalarını taşıyorlardı. Garsonların hepsi saray uşakları gibi giyinmiş, beyaz peruklar dahi takmıştı. İnce, yuvarlak gözlükleri ve bir elinde tepsileriyle çeneleri havada etrafta süzülüyorlardı.

"Uygar Bey!"

Herman kalabalığın arasından sıyrıldı. Koca gövdesine geçirdiği takım elbise ve beyaz peruğuyla gülünç görünüyordu. Yanında birkaç tanıdık simayla gelip hemen Uygarın elini sıktı. Pek keyifliydi. Pelin de yanındaydı. Yeşil, kısa bir elbise geçirmişti üzerine, omuzlarında ise kürk vardı.

Yelpazemi burun hizamda sallıyor ve kimseyle muhatap olmak istemiyordum, yine de Herman'ın radarına takılmıştım. "Melis Hanım," dedi keyifle bana doğru adımlarken. "Bu ne güzellik böyle!"

Fakat Uygar, beni belimden tutarak nazikçe kendine doğru çekti ve böylece onunla arama sanki görünmez bir bariyer koydu. Bunu da öyle sıradan, öyle doğal bir şekilde yaptı ki hiç kaba veya eğreti durmadı. Nazik görünen fakat altında tehditkâr imaların yattığı, sınırları belirleyen bir hareketti.

Herman buna bozulmuş gibi görünmüyordu. "Umarım daha iyisi-nizdir," dedi.

"İyiyim," dedim sakin görünerek. Kaba bir hareket olsa da yelpazeyi indirmedim. Uygarın eli ise hâlâ belimdeydi, parmaklarını küçük hareketlerle orada oynattığını hissettim.

"Güzel, güzel," dedi Herman ve az sonra ilgi neyse ki benden kesildi. "Uygar Beyciğim, haberler Heinrich Krüger'e ulaştı. Kendisi pek mutlu, birlikte çalışmaya can atıyor. Karşılığında elbette, *öhö!* Bilirsiniz, hmm..."

örgüt, diyemedi de, “Gerekli yerleri de ikna ettik diyelim,” dedi. Budala bir adamdı. Bununla hiç iş yapılır mıydı? “Her şey yolunda! Bunun şerefine bu gece bir güzel içeriz artık.”

Herman bizi yönlendirirken Uygar’m eli hâlâ belimdeydi. Masamıza vardığımızda sandalyemi benim için çekip kendisi de yanıma otur-

da. Masada Herman’ın ve Uygarın ekibi beraberdi, bunun dışında yemek salonu kalabalık sayılmazdı, yalnızca on iki masa vardı.

Müzayedenin yapılacağı sahneye üç kaide yerleştirilmişti lâkin hepsi kırmızı örtülerle kapatılmış ve altlarında yatan cevher gizlenmişti. Uygar, sahneye baktığımı gördüğünde bana doğru eğildi. “Bu müzayede için geldim bu gemiye,” dediğinde ona döndü bakışlarım. “O perdenin arkasında sahip olmak için çok beklediğim bir şey var.”

“Nedir o?”

İlk defa bu denli yumuşak baktığına şahit olduğum kara gözleri bana indi, sıfatımı süzer gibi oldu.

Göreceksin.

Tekrar sahneye bakacak olduğumda Herman’ın gür kahkahası duyuldu. “Bugün içiyoruz! Caymak yok!” derken ortamdaki herkesten gürültülüydü. “Melis Hanım! Yine o geceki gibi bize sayıp sövmezsiniz, değil mi? Ha ha ha! Şaka yapıyorum, gülün biraz canım. Neden bu kadar ciddisiniz? Aşk olsun! Sizin kadar soğuk bir kadın ben ömrümde görmedim. Ha ha ha! Ama asil kadınlar soğuk olur, bu bir gerçek.”

Uygar’ın masanın altında bacağına koyduğu elini yumruk yaptığı gözüme çarptı, sessiz kaldım. Masada bir şenlik havası vardı. İçkiler kondu, garsonlar aceleyle servisleri açtı. O sırada biri sandalyemi tuttu ve ben dönüp, bakacakken hemen solumdaki boş sandalyeye oturdu.

“Açlıktan ölüyorum,” diyen bu kişi Mert’ten başkası değildi. Esnaf lokantasındaymış gibi garsona el hareketi yapıp yemek istedi, masadakilere de başıyla soğuk bir selam verdi.

Uygar bana doğru eğilerek, “Kaç kere diyeceğim davete geç icabet edilmez diye?” diyerek onu uyardı.

“Geldik işte.” Papyonu ortada değildi, yana kaymıştı ve dirseklerine doğru kıvırdığı gömleğinden hiç de ¿/¿dr olmayan dövmeleri görünüyordu.

Bu sırada garson Mert’in servis tabağını önüne koydu ve kapağını kaldırdı. Tabakta hiçbir şey yoktu, Mert’in kaşlarını çatarak tabağa baktığını gördüm. Garson ardı ardına dizilmiş somon fümeyi yuvarlayarak bir gül haline getirmiş, ardından havyar konservesini açarak inciden yapılma minik bir kaşıkla aldığı havyarı vinegret sosuna koyarak karıştırmıştı. Mert bir deney izler gibi -ya da biraz daha kaba olacaksak öküzün trene baktığı gibi- tabağını izlerken, garson son olarak, vinegret sosunu somonun üzerinde gezdirerek son noktayı koydu.

Mert’in, “Bu ne?” dediği duyuldu.

Garson gülümsedi. “*Delicately rose-shaped smoked salmon crowned with stirred Almas caviar in a vinaigrette dressing, sir”'*

Mert garsona baktı, garson Mert’e baktı. Uygar bir ebeveyn gibi iç çekti, Mert ise sıkıntıyla vücudunu garsona döndürdü. “Bana yemek getirin. Yemek. *Food.”* öğün. *I hungry." Chicken"'* ya da *cow""* belki.”

Masadakilerin gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm ama Uygarın tek bir bakışı onları susturmaya yetti. Sonra garsona doğru alçak bir sesle, “*He would prefer something a bit heartier. Perhaps we could skip the entrée and proceed directly to the main course. Thank you.”*.....dedi.

Onu farklı bir lisan konuşurken dinlemek... Buna fazlasıyla hazırlıksız yakalanmış ve şampanyamdan yudumlanarak boğazımdaki bu kuruluğu gidermem gerekmişti.

Bu sırada parça değişti. Franz Shubert'ın *Schwanengcsang^zxcpsuwn* uysal notaları bize eşlik ederken sahneye bir adam çıktı. Şık görünümlü, orta yaşlarda bir adamdı. Elinde müzayede çekici vardı, sonunda müzayede başlayacak olmalıydı.

"Ladies and gentlemen, a very warm welcome to this evening's auction. It is truly an honor and a privilege to have you with us tonight as we unveil

an extraordinary and mostly, a mythical collection of legacy antiques. .....

Alkışlar yükselirken adam kendi kürsüsüne geçti, yardımcıları ilk kaidenin üzerindeki örtüyü kaldırırken, *"Now, without further ado, let us commence this evening's auction with our first lot,* " diyerek ilk

antika parçayı sundu. Ünlü bir savaşçının kaskıydı. "*Well begin the bidding at halfa million dollars. Do I hear five hundredfifty?"*.....

Arap bir işadamı, kimseyle uğraşmak istemeyerek teklifi milyonlara 1 2 3 4 5

çıkardı ve ses seda çıkmayınca m uzay edeci, "*Going once! Going twice! Sold*!" diyerek çekici vurdu.

İkinci parça, bir küllüktü. Mert bunu görünce güldü. "Bunun neresi mitolojik parça?" diye sordu. "Hazreti Yusuf'un kuyuda içtiği sigarasının kulluğu mu?

Küllüğe teklifler gelmeye banladığında, aynı işadamı absürt bir teklifte bulunarak yine farkı açtı ve ikinci parçayı da kendisine aldı. Bununla beraber salonda fısıltılar yükseldi. Adam muhtemelen vergi ödememek için parasını pervasızca sanat eserlerine ve antikalara yatırıyordu.

Sıra son parçaya geldi. Kaidenin üzerinde bir büst olmalıydı. Kırmızı kadife örtünün altından yüzünün hatlarını görebiliyordum. *"We now come to our*

final lot for the evening. "[1] Bütün dikkatimi vermiş, izlerken Uygar'ın bana doğru eğildiğini, ud kokusunun burnuma dolmasıyla fark ettim.

Uygar, "Bir efsaneye göre..." derken bir eli alttan belime dolanmıştı, "Lilith cennetten kovulduğunda bir insan olarak son gözyaşlarını döker ve o gözyaşları zümrüde döner."

"The last item of the auction is... ""

Perde kalktığında uzun saçlarıyla ve şeytan boynuzlarıyla bir kadın büstü göründü. *Lilith...* Düz bakışları dahi bir şeylere kızgınmış ve hemen az sonra evrenin ilk başkaldırışında bulunabilirmiş gibiydi. Burnu tıpkı benimki gibi küçük ve dik, üstdudağı yine bana benzeyeceği üzere ovaldi ama asıl önemli olan çıplak göğüslerine doğru sarkan damla şeklindeki zümrüt kolyesiydi.

Lilith'in Gözyaşı kolyesi.

"Lilith'in son gözyaşı..." diye devam etti Uygar. "Onun insanlıkla olan son bağıdır. Kaybolmuş masumiyetinin timsalidir. Sürgün edildiği yalnızlık nefretini beslediğinde ve intikam hırsı onu bir iblise döndürdüğünde bütün bir yeryüzüne korku salmıştı ama göğsünde de o son gözyaşını daima taşıdı."

Belki de onun büyülü bir kolye olduğunu eklemeyi de unuttu çünkü o kolyeden bakışlarımı ayırıp Uygara bakmam epey zor oldu. "Bir

* (lng.) *"Satıyorum!Sarıyorum!Sattım!"*

** (lng.) *"Şimdi gecenin son lotuna geliyoruz. "*

*** (lng.) *"Müzayedenin son parçası... "*

zamanlar insan olduğunu unutmak istemedi belki de," derken bana bakmıyor, Lilith'in kolyesini seyrediyordu.

"Ihts necklace, crafted ıvith exceptional skill, features a teardrop-shaped emerald set in pure gold, symbolizing Lilith's Tear. "

Uygar in, "O kolyeyi sana alacağım," diye mırıldandığını duyduğumda kaşlarım havaya kalktı. Bu işe kendisini öylesine adamıştı kı bir an olsun kolyeden gözlerini ayıramadı. Bana hazırladığı sürprizi bu muydu yoksa?

Herman gülerek, "Şu büst size benziyor, sinirli ifadesi yok mu!" diye bana laf attı.

Müzayede yöneticisi teklifi dudak uçurtacak bir fiyatla başlattı fakat bu fikir daha salondaki insanların kulağından bile girmedi ki Uygar müzayede kartını kaldırıp herhangi bir rekabete mahal bırakmamak adına fiyatı katladı. Müzayede yöneticisi sinsi bir adamdı ve derhal gözü Arap işadamını buldu. Yanılmamıştı, adam da kartını kaldırdı ve arayı açacak bir fiyat teklif etti. Uygar istifini bozmadı, o fiyatı da ikiye kadadı. Etraftan fısıltılar yükseldi, işadamının güldüğü duyuldu ve yeniden fiyatı artırdı. Daha bir dakika geçmeden kolyenin başlangıç teklifinin beş katına çıkmışlardı bile ama Uygar'ın bir an olsun cesareti kırılmadı. Gözünü karartmıştı. İşadamı ise oturduğu yerden şampanya bardağını kaldırarak Uygara bir selam verdi.

Uygar da aynı jesti onun için yaptı lâkin gülümserken, "Bu gemiden o kolyeyle inmeyeceksin," diye mırıldandı. Hepimiz kumar bağımlılığıyla varını yoğunu kırmızıya yatıran bir dostumuzu izler gibi endişeli görünüyor, biz daha fiyatları algılayamadan aralarında pasladıklan milyonları takip etmeye çalışıyorduk.

Sonunda Uygar, gerçekten de o kolyenin değerinin çok üstünde ve işadamını da tamamen caydıracak bir fiyatla, *"4.8 million dollar,'** dedi.

"Hammer down! Lilith's Tear necklace is sold to Uygar Karfah!""

Mert'in gözleri kocaman oldu. "Ne yapıyorsun, lan? Bırak kolyeyi, Arap lavuktan araklarım ben amma koyayım! 28 milyon ediyor neredeyse,

delirdin mi?”

Uygar yine de o kolyeyi aldı, gerçekten bunu yaptı, işlemleri halletmek üzere masayı terk etti ve az sonra siyah, kadife bir kutuda kolyeyle geri geldi. Herkes bizi izliyordu, Uygar elini uzattığında da tutup

* (1 np.) **Olağanüstü bir ustalıkla iflenen bu kolyede, Ulah'ın Gözyaft tu simgeleyen, saf altından yapılınıf gözyaft damlası /eklinde bir zümrüt bulunuyor.* ”

** (lıig.) *“4.8 milyon dolar. “*

*** (Ing.) *“Açık arttırma bitti! Lilith'in Gözyaft kolyesi Uygar Karyah'a uıttldt!"*

kalkmam gerekri. Kutuyu masaya koydu vc zümrüt gözyaşı kolyesini çıkardı. İncecik altın bir zinciri vardı, zarif olduğu kadarıyla lanetli bir eşyaya da benziyordu. Zümrüt taş bana yine gözlerimi anımsattı, Uygar da gözlerimin içine bakarken yansımalarında böyle kayboluyor muydu acaba?

Arkama geçtiğinde vc tek eliyle saçlarımı omzuma toplayıp boynumu açığa çıkardığında nefesimi tunum. O kolye artık korkutucu gelmeye başlamış ve Uygar boynuma indirirken, lanedi bir eşyayla bağ kurup sonsuza kadar ona hapsolacakmışım gibi içimi ürpertmişti. Kolyem ait olduğu yere konarken salondan yeniden alkışlar yükseldi.

Uygarın nefesini boynumda hissedebiliyordum. “Kolyen sana uğurlar getirsin,” diye fısıldadı. “*Lilith'in Gözyaşı,* sana kaybettiğin masumiyetini hatırlatsın, Meira.”

Parmakları kıvılcımdı ve bedenimi ateşe verip geri çekilmişti sanki. Şimdi gülseler ve nazikçe alkışlasalar dahi etimi koparıp atmak için fırsat kollayan kan emici kibarların karşısında ve arkamda da onların başındaki adamla kurtlar sofrasında bir takı töreni gibiydi. Yelpazemi açtım, sadece gözlerim

görünecek şekilde kaldırıp hafifçe sallamaya başladım ve baş hareketiyle küçük bir teşekkürün yeteceğini düşünerek yerime geri oturdum.

Masadakiler de bir kıpırdamış içindeydi. Herman'ın, "Sadece bir *arkadaş* için böylesi fiyatlı bir kolye almak..." dediği ima dolu sesi duyuldu.

Sıcak basmaya başlamıştı, kadehimden yudumlanmaya ve yelpazeyi durmadan sallamaya devam ettim. Uygar ise bana doğru yanaştı, sadece ikimizin duyabileceği bir sesle kulağıma, "Bu gece hediyen için ayık kalman gerekiyor," dedi.

Bu beklenmedikti.

"Hediye bu kolye değil miydi?"

"Sana vermek istediğim daha çok şey var," dediğinde cevabı fazla ironik geldi.

"Tek istediğin benden her şeyimi almak sanıyordum." Cevap vermedi, konu ben olduğumda daima çeliştiğinin o da farkındaydı. İç çektim ve başta söylediğine karşılık olarak, "Neden ayık kalmam gerekiyormuş?" diye merakla sordum. "Nasıl bir hediye bu?"

Mert kulak misafiri olmuştu herhalde, araya girdi birden. "On sekiz yıllık arkadaşız, bana bir kere hediye almadın," diye söylendi.

Onu umursamadan, "Yine mi tüfekle kovalanacağım yoksa?" diye tahmin yürüttüm.

Uygar ise Mert'e kaklarını çatıp, "Nasıl sana daha önce hiç hediye almadım?" diye sordu. "Aldım."

Almadın," dedi Mert. "Doğum günümün ne zaman olduğunu bile bilmiyorsun."

Uygar biraz da kızarak, “Biliyorum,” dedi ama Mert ne zaman olduğunu sorunca duraksadı.

“Doğum günümü bile bilmiyorsun. 18 Şubat!”

Uygar gerçekten de bozulmuştu. Sessizleşti fakat hemen sonra bir aydınlanma yaşadı. “18 Şubat mı?” diye sordu şüpheyle. “İmkânı yok, yaz ayı olduğunu hatırlıyorum en azından.”

Mert de duraksadı, aklı karışmış gibiydi. “18 Haziran da olabilir,” dedi yarım ağız.

“Kendin bile bilmiyorsun doğum gününü,” diye kızan Uygar, sinirli sinirli önüne döndü.

Mert lafını esirgemeyip, “Ama *hanımefendinin* doğum gününü bildiğine eminim,” dedi.

“13 Mayıs,” diye mırıldandı Uygar. Durup düşünmemişti bile.

“Düşmanının doğum gününü bil, dostununkini unut. Vay be!”

“Sen benimkini biliyor musun sanki?”

“15 Ocak?” Tepkisini yoklayarak ilerledi. “17 Ocak? 29 Ocak? 30 Ocak?”

“Doldurmamı ister misiniz efendim?”

İkili bir tartışmanın içindeyken genç bir garson yanaştı. Tam Uy-gar’la benim arama eğilip bizi birbirimizden ayırmıştı, elinde bir şampanya şişesi tutuyordu.

Hayır, diyecektim fakat kadın kaşla göz arasında tabağımın altına küçük bir zarf sıkıştırdı. “Evet, lütfen,” dedim hemen ve ani adrenalin tırmanışıyla sesimin titremesini diğerlerinin fark etmediğini umdum.

Kadın bardağı doldururken Uygar onu durdurdu. “Yeterli,” dedi. Uygar’la arama bariyer olmuş kadın bana zaman kazandırmıştı,. Hızlı davrandım ve

mektubu yelpazeyi siper ederek tabağın altından çekip çıkarıverdim. Küçük bir zarftı, yelpazemin arkasına sakladım onu.

Garson dönüp gitmişti. Uygar ise bardağımı kendi önüne almıştı. “İçme,” dedi bana. Ona ve ne söylediğine dikkat bile etmedim. Korkudan dilimi yutacaktım, ellerim titriyordu.

Bir mektup geldi! O yabancı adamdan mıydı yoksa? Onun Khalil olduğu ihtimali vardı gündemde.

“Uygar,” dedim az sonra. Yeterince zaman geçmişti ve Uygar şüphelenmiş görünmüyordu. “Lavaboya gitmem gerekiyor.”

Bana baktı, iyi olmadığımı fark etti elbette. “Neyin var?” dedi.

“İyiyim, yalnızca lavaboyu kullanmalıyım.” Bana eşlik etmek üzere yerinden kalktı. Dinlemeyeceğini bilsem de, “Ben giderim,” dedim ama nafileydi. *Her neyse. Kabine de benimle girecek değildi ya?*

Uygar, sarhoş olduğumu düşünerek yeniden tuttu beni, bir eli belimde diğeri de kolumdaydı. Oysa ben alkolden değil, stresten sarhoştum ve dengesizliğim yalnızca dizlerimin korkuyla titreyişinden geliyordu. İki yemek salonunu da ne ara geçip holü bitirdik ve sondaki lavabolara geldik, bilmiyordum bile.

Lavabonun önünde durduk. Uygardan ayrıldım, gayet de kendi başıma duruyor ve yürüyebiliyordum. Bunu ona da gösterdim. “Kal burada, iyiyim ben,” dedim. Beni dikkade izliyordu, lamam.

İçeri girdiğimde etrafı görmedim bile. Başım dönüyordu ve sarsak adımlarla kendimi kabinlerden birine attığım gibi kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. Titreyen parmaklarla yelpazemin arkasına sakladığım zarfı çıkardım, ön yüzünde çiçek kabartmaları vardı, arkasında ise bir sembol gördüm.

Yedi kollu, altından bir şamdan ve etrafına dolanmış kara bir yılan.

İçinden kâğıdı çıkarırken kalbim küt küt atıyordu. *Ve işte, karşımda yeni bir travma olmasından ölesiye korktuğum başka bir mektup daha!* Sertçe yutkundum ve güzel el yazısını okumaya başladım:

Sevgili Meira Shavit...

Adınızın anlamını hatırlıyor musunuz?

Meira, îbranicede ışık ve aydınlık gibi anlamlara denk gelir. Menora ise zarfın arka yüzünde de gördüğünüz gibi yedi kollu bir şamdandır. İnanışa göre Tanrı ışığını, Menoranın yedi kolundan dünyaya saçar.

Siz hiç şüphesiz o ışıklardan birisiniz.

Ama üzülerek görüyorum ki sizin kutsal ışığınızı söndürmeyi hayat amacı edinmiş bir dizi düşmanın pençeleri arastndastnız. Çaresizliğe düştüğünüzü ve içinizdeki ateşin sönmeye başladığını hissediyorsanız eğer bu kadar geç geldiğim için affınıza sığınırım lâkin artık bu kaygılan narin yüreğinizde taşımamanızı da rica ederim.

Çünkü buraya, sizi almaya geldim.

Yann gemi seyahatimiz bittiğinde bir sonraki durağınızın İsparta olacağını biliyorum. Sizi ne yazık ki öylece Uygarin elinden alamam. Bu, takdir edersiniz ki pek mümkün bir senaryo değil, bu nedenle sizin doğru zamanlamayla onu atlatıp bana gelmeniz icabet eder. İsparta'da kalacağınız yerin etrafına adamlarımı yerleştirdim, her hareketinizi izliyor olacaklar ve ilk firsatta sizi alacaklar.

Cüretkârlığımı mazur görün, geçirdiğiniz korkunç kaza, sebebiyle beni hatırlamadığınızı biliyorum ve size kendimi bu kadar geç tanıttığım için özür dileyerek bitiriyorum. Bendeniz, Khalil Avraham Ben-Shalom,

aile dostunuz ve güvenebileceğiz tek adam olarak size kendimi bütün varlığımla sunuyorum. Şimdilik ismim dışında bana dair bilmeniz gereken tek şey, sizi o canavarın elinden kurtarmaya kendisini adamış bir dost olduğumdur.

O halde, sizce de ait olmadığnız o yerden kurtulmanın zamanı gelmedi mi artık?

Sevgilerle...

Ait Olduğunuz O Yer.

1

UYGAR KARAŞAH

ŞEYTAN'IN AVUKATI

2012 / Ekim

7 Yıl önce...

Ait olduğun yerin benim yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum, Meira."

Günlüğümün ilk cümlesi bu oldu.

O gece soğuk bir geceydi. İçimdeki bu yabancılığı, bu hisleri, bu Uygar ı kaldıramadığım ve artık bir yerlere dökmeden duramayacağımı anladığım, önüme bulduğum rasgele bir günlüğü çekip açtığım ve sağ üst tarafına tarihi, soluna da Meira'yı yazdığım geceydi. Yazmazsam ve binlerine, bir şeylere Meira'yı anlatmazsam çıldırırdım. Yitirirdim kalan son akıl sağlığımı, içimden atmalıydım o fazlalığı, kanımı Mei-ra'nın aşın dozundan anndırmalıydım.

O gece, Şah Pub a gidip de sabaha doğru geç saaderde günlüğün başına geçmeden önce Meira'ya gitmiştim yine, provasını izliyordum, öğretmenini nazikçe uyardığım günün bir hafta sonrasıydı. öğretmen onları izlediğimi biliyordu, bir gözü tedirgin bir şekilde bendeydi. Biraz olsun yerimde kıpırdanacak olsam renginin gittiğini ta buradan, 273 numaralı koltuktan görebiliyordum.

Elbette Meira'ya, şu ana kadar hiç karşılaşmadığım bir güler yüzlülükle yaklaşıyor, hiçbir hatayı başına kakmıyor, sesini biraz olsun yükseltmiyor, aşağılama geçen herhangi bir hitabı geç, bir anlığına olsun kaşlarını çatmaya, ters bir ifade takınmaya dahi cesaret edemiyordu. Sürekli, "Harika!" diyordu ona. Meira yanlışlarının farkındalığıyla ona,

Ama... diyecek olsa da alelacele onu bölüyordu. “Hayır, hiç canını sıkma, her şey fevkalade!” *Fevkalade* en çok kullandığı kelimeydi.

Meira parçayı çalmayı bitirdiğinde beklentiyle hocasına baktı. Yine bir sürü övgüler, fevkaladeler... Neredeyse ayaklarına kapanacaktı adam. Yine de Meira’nın yüzü gülüyordu ve bu fark etmeden beni de gülümsetti, küçük bir kıvrılma belirdi dudaklarımda. Prova da bitti, mola vereceklerdi. Meira burada olduğumu biliyordu ve sonda bana reverans dahi yaptı. Onu bu denli neşeli görmek garip bir his saldı yüreğime. O an onu mutsuz edecek her fikre derhal düşman kesildim, o hep gülmeliydi.

Meira orkestra ekibiyle beraber sahnenin arkasına doğru gitti, öğretmen ise sahnedeydi. Memnun olup olmadığımı ölçmek ister gibi bana bakıyordu. Ona bana doğru gelmesi için elimle bir işaret yaptım. Hemen bir telaş dalgası geçti bedeninden, acele ederek sahneden indi. Ben de oturduğum yerden kalktım ve onunla ortak noktada buluştum.

Adam bana yaklaştığı gibi elini uzatacak oldu. “Nasılsınız?” diye alelacele bir selamlamayla konuşmaya girdi ama hiç dikkate almadan kolumu omzuna attım ve dışarıdan şüpheli gözükmemek adına onu kendime çektim.

“Ben Meira’yı *övüp dur*, demedim,” diyerek, adamı tutup kapıya doğru götürdüm. *“Adamakıllı öğret ne öğreteceksen*$_y$ dedim. Şimdi de kendini gelişdremeyecek. Aran yok mu senin, öğretmen?”

Meira’nın buraya geleceğini bildiğimden öğretmenle görünmek istememiş ve onunla çıkışa doğru yürümüştüm fakat o sanki onu cehenneme götürüyormuşum gibi titremeye başladı.

“Stres yapmasın diye...” dedi yarım yamalak. “Harika gidiyor yoksa. Gerçekten! Ama daha eleştirel olabilirim, tabii yumuşak davranarak. Normal bir seviyede.”

Tam ağzımı açmıştım ki arkadan, “Uygar!” diyen bir ses duyuldu. Omzumun üstünden geriye baktığımda Meira’nın sahnenin arka tarafından indiğini ve bize doğru geldiğini gördüm.

Adamı biraz uzaklaşması için ileri ittirdim. “Tamam, yürü hadi,” dedim sessizce ve öğretmen aceleci adımlarla salondan ayrılırken ben de Meira’ya döndüm.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı şimdi. Bana bu şekilde yaklaşıyor olması aklımı karıştırdı, dengemi altüst etti birden. Olduğum yerde kalakalıp bir ahmak gibi onun bana gelmesini seyrettim. Ne güzel şeydi bana geliyor olması. Hep gelsin istedim.

Karşıma geçti. Bir kafa kadar ya da belki biraz daha fazla kısaydı benden. Ayağındaki ökçeli ayakkabılarla hem de. Üzerinde fırfırlı bir gömlek ve altında da siyahlı beyazlı, kaşe bir etek vardı. O altın sarısı saçları salık ve ilk defa dümdüzdü. Kafasına siyah bir saç bandı geçirmişti.

Ne demişti? İnsanların düzgün giyinmesi onun için önemliydi, değil mi? Şöyle bir çaktırmadan üzerime baktım. *Siktir...* Yine rasgele bir şeyler geçirmiştim bu sabah üzerime. Sıradan bir pantolon, ince, siyah bir kazak ve ceket işte. Oysa o nasıl göründüğüyle uğraşan, tarzına özenen insanları seviyordu. Benim içinse bütün kıyafederin kumaş parçasından hiçbir farkı yoktu. Meira’nm giyinme şeklinden hoşlanma sebebim bile o kıyafetleri bizzat Meira’nın taşıyor olmasından geliyordu. Başka bir kadının üzerinde ne taşıyor olduğunu dahi görmüyordum.

Meira, sarı oldukları için pek görünmeyen kirpiklerinin çevrelediği yeşilleriyle bana alttan uzun uzun baktı. “Benimle gel,” diyerek ilerledi.

Salonun çıkışına doğru onu takip ettim. Aramızda birkaç adım vardı ve ben bu mesafeyi neden kapatmadığımı, neden yanında yürümediğimi bilmiyordum. Onunla aşamayacağım dağlar vardı sanki ortamızda ve ben birkaç adım olsa dahi ona yakınlaşmaya cesaret edemiyordum bir türlü.

Dışarıda buz gibi bir esinti savurdu Meira’nın saçlarını. Derhal ceketimi çıkarıp koşar adımlarla yetiştim ona. Tam ceketi omuzlarına bırakmak üzereydim ki, “Gerek yok,” dedi.

Binanın arka tarafında, her zamanki deniz gören köşedeydik. “Ne demek yok?” diye karşı çıktım hemen. “Buz gibi hava. Etek giymişsin bir de.”

Beni dinlemeden ağacın dibindeki banka oturdu. “Kıyafederime deri ceket yakışmaz,” dedi bacak bacak üstüne atarken.

Bu tavrına kızmaktan alıkoyamadım kendimi ve ceketi omuzlarına bıraktım.

“Podyumda değiliz.”

Sessizleşti, ters bir şey yaptığımı düşündüğüm için yanına oturmadım öyle hemen. Dalgın ama keyifli bir hali vardı. Ona iki üç beden büyük gelen ceketim bir battaniye gibi duruyordu omuzlarında. Bacaklarını ileriye doğru uzatmış, ayakkabılarına bakıyor ve tatlı bir melodi mırıldanıyordu.

O tatlı, ince sesi kulağıma ilahi gibi geliyor, kanıma bir zehir gibi karışıp vücudumu bu dondurucu havaya rağmen yakıp kavuruyordu

sanki. Nc derecede kutsal bir manzara yarattığından habersizce oturmakta olan kıza tutulup kaldım ayakta. İpek gibi saçları denizin dalgaları gibi usul usul salınarak, gözlerinin önüne gelirken, onları tıpkı çiçekler gibi tutup toplama isteği uyandırıyordu içimde.

Oturmayacak mısın?” dediği vakit ne kadar süredir böyle dikildiğimi bilmiyordum. Silkinerek kendime geldiğimde soluğu bankta, hemen yanında aldım ama elbette araya mesafe koydum. O bir uçta, ben diğerinde.

Bugün yaptığımız prova...” dedi. “Sana bahsettiğim büyük konser için. Moladan sonra solomu da çalacağım.”

Bana son anlattığı, daha doğrusu yüzüme ayakkabı fırlatarak azarladığı kısımda öğretmeninin solosunu çalmasına izin vermeyeceğini söylemişti.

Ben o problemi halletmeden önce yani. Şimdi elbette bilmiyormuş gibi davranacaktım.

“Solonu iptal ettiklerini sanıyordum,” diye mırıldanırken, omuzlarımı dikleştirip sigara için üstümü aradım. Ceketin içinde bırakmıştım paketi ama onu rahatsız etmek istemedim, arkama yaslandım bunun yerine.

Meira bana kısa bir bakış attı ve ceketimin cebinden sigarayla çakmağı çıkarıp bana uzattı.

“Solomu çalabileceğimi söyledi öğretmen. Ne oldu da birden fikrini değiştirdi, anlamıyorum. Benden özür bile diledi.”

“öyle mi?” Paketten bir dal çıkardım, esintiye elimi siper ederek sigaranın ucunu tutuşturdum. “İyi olmuş.”

Ceketimin içinde kaybolan vücudunun kıpırdandığını ve kafasını bana çevirdiğini fark ettim.

“Bunun için ne kadar hazırlandığımı biliyor musun Uygar? Günlerce uyumadan prova yaptım, hayatımı iki dize nota arasına sıkıştırdım.”

Meira’ya, o güzel gözlerinin ardında sakladığı hüzne, ona kibar ama savunmasız bir görünüm veren seyrek kaşlarının birine kızarcasına ama bir çocuğunkine benzer bir hınçla çatılışına bakarken, iç çekmeden edemedim.

“Keman çalmayı bu kadar mı seviyorsun?” diye sordum. Bende de canlanan onca anıyı görmezlikten gelmeye ve yalnızca Meiraya odaklanmaya çalıştım.

Meiramn iç çektiğini duydum. “Hayatımdaki birçok şeyi ben seçmedim,” dedi. “Doğduğum yer, doğduğum aile, benim için planlanan gelecek... Kendi seçtiğim tek şey keman oldu.”

"Bana ait hiçbir şeyin olmadığı bu hayatta, gerçekten sahip olduğum tek şey bir kemandı. ”

Bu sözler geçmişimden teklifsizce kopup gelmiş ve beni sarsmıştı. Kendime gelmek için silkinmem gerekti.

Meira’nın uysal bakışları denize dalmıştı, dalgın ve konuşkandı.

“Başkalarının yönettiği bu hayatta tutkular olmadan yaşanmazdı. Her insanın içinde bir boşluk var, yalnız tutkuyla doldurulabilecek bir boşluk bu. Hayat amacın gibi... Bir ressam senin tablonu yapsaydı seni o tutkuyla resmederdi gibi ve benliğinle o denli bir ki insanlar seni ondan ayırt edemiyor gibi. Ruhunu besleyen yegâne bir armağan, insanı insan yapan son parça. Benim de nefes alma ve tamamlanma şeklim.”

"Benliğimle bütün bir parça. ”

“Bu dünyadan kaçmak istediğimde sığındığım bambaşka bir evren.”

“Babanın cehenneminden kaçıp sığındığım yuvam.”

“Hayatta doğru yaptığım tek şey.”

“Sayısız yanlışım arasından tek doğrum. ”

Bu sözler zihnimde ardı ardına birer şimşek gibi çarpıyordu. *Geçmişten, yine bir kemancıdan...* Meira’nın anılarımın arasında benimle beraber gezinirken, annemin dilindeki sözcükleri cımbızla çekip önüme dizdiğini sanmış ve hazırlıksız yakalanmıştım ama Meira fikirsiz duruyor, içinde yanan ateşin şiddetinden bahsediyordu. Sertçe yutkunmadan edemedim, bir darbe yemiş kadar ürkek hissettim kendimi. Bu benzerlik karşısındaki afallamayla beraber bir hüzün dalgası sardı benliğimi.

Meira bir süreliğine sessizleşti, zihnimdeki kadınla benzer bir bakış vardı yüzünde. O sırada kendime gelmem gerçekten zor oldu.

Neyin var, Uygar? Geçmiş geçmişte kalmadı mı? Kafanı topla artık.

Az sonra Meira, “Soloda çalacağım parçaya *Şeytanın Trili* deniyor,” dedi. “Duymuşsundur belki,. Giuseppe Tartini’nin en ünlü bestesi. Yine Tartini’nin anlattığına göre bir gece rüyasında şeytanı görmüş ve nasıl çalacağını merak ettiği için ona kemanını vermiş. Şeytandan öyle bir solo dinlemiş ki Tartini’nin nefesi kesilmiş. Böyle çalmayı en cesur rüyalarında bile hayal edemezmiş. Uyanır uyanmaz hemen yapışmış kemanına, hatırladıklarını çalmaya çalışmış ve Şeytanın Trili’ni bestelemiş. En beğenilen bestesidir lâkin Tartini *bir de rüyamdaki şeytanı duysaydınız*, der. Tatlı bir tebessüm takındı o ışık saçan yüzüne. “Sanki benim de zihnimde olağanüstü bir yaratık var ve ben daima ondan dinlediklerimi hayata geçirmek istiyorum. Hep daha iyisi var, ona ye-

üşmeye çalışıyorum. Bu mükemmeliyetçiliğim sonum olacak gibi geliyor bazen ama hayatımın tutkusunun acı vermesini dahi seviyorum."

O denize, ben ise ona dalıp gittim. O hırçın dalgaları izlerken ben yüzündeki uysal ifâdeyi ezberledim. "Her neyse," dedi az sonra. Birden konuyu değiştirdi. “Bu sefer konsere geleceksin, değil mi?"

“Evet,” dedim.

İnanmadı, kaşlarını çattı hemen. Hep gülümsemeye devam edemez miydi? “Söz mü?” diye sordu.

<(p •• n

ooz.

“Yine gelmezsen...”

“Meira!”

Yabancı bir erkek sesi böldü onu. Meira’ya o denli odaklanmıştım ki çevremin hiç farkında değildim. Bir adamın dibimize kadar geldiğini dahi

fark etmemiştim.

“Efendim, Serdar. Ne var?” diye cevapladı Meira.

Zargana tipli, uzun saçlarını arkadan sıkıca topuz yapmış, birbirine uzak küçücük gözleriyle *Bull Terrier* cinsi bir herifti. Üzerindeki klasik yelekle tertipli bir görünümü vardı. Karşımıza gelene kadar kaşlarımı çatıp dikkatle onu izledim.

“Mola sona erdi,” derken önce bana kısa bir bakış attı. Kim olduğumu sorguluyor gibiydi. Ardından yeniden Meira’ya döndü. Haşan Hoca seni çağırmamı istedi.” Aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı. “Normalde gelip *işte bu yüzden asla top tier listesine giremeyeceksiniz çünkü tembelsiniz*, adlı resitalini sergiliyor olurdu. Birkaç gündür nazik olası tuttu. Kimseye hakaret etmiyor.”

Meira gülecek gibi oldu.

“Tamam, Serdar. Geliyorum ben şimdi, sen geç içeri.’

“Tamam, canım,” diyerek veda etti ve arkasını dönüp gitti.

Canım? Gergin bir şekilde oturuşumu düzelttim, herifin arkasından bakarken kirli sakalımı kaşıdım ve kaskatı kesilmiş boynumu kütlettim.

“Kim bu?” dedim olabildiğim en kibar halimle.

Meira pek oralı olmadan, “Orkestra ekibinden,” diye mırıldandı fakat az sonra yüzünde kızgın bir ifade belirdi. “Ayrıca insanlara zamirlerle hitap edemezsin. Çok kabaca. Neyse ki seni duymadı.”

İpimle kuşağım sikimle taşağım. Çok da umurumdaydı Serdara zamirlerle hitap edip kabalık yapmak!

Ben herife iyice kıl olmuş bir şekilde öyle kirlenip, kalırken Meira

ayaklandı. “Neyse.” Deri ceketimi üzerinden çıkarıp bana uzattı. “Ben de içeri geçeyim yavaştan.

Ben de sigarayı bir tarafa atarak hemen peşinden ayaklandım.

“Ben de geliyorum.”

Meira buna, “Hayır!” diyerek birden şiddetle karşı çıktı. “Şeytanın Trili’ni en mükemmel haliyle benden konserde dinleyeceksin.”

Serdar ibnesi dinleyecek amal

O zaten orkestrada.

Ha, bir de yakından dinleyecek, öyle mi?

Meira beni bir kez daha, “Gelmeyeceksin,” diye uyardı. Sanki bana güvenmiyor ve bir yaramazlık yapacağımdan şüpheleniyormuş gibi kısık gözlerle, sert olduğuna inandığı bakışlarla izledi beni. “Git. Haftaya gelip ilk kez konserde dinleyeceksin. Duydun mu?”

Ve itiraz etmeme müsaade etmeden, arkasını dönüp gitti. Sinir bozukluğuyla olduğum yerde kalakaldım. Birkaç dakika kendi kendimle savaşıp durdum ve sonunda Meira’nın sözüne uymak zorunda kaldım, arkamı dönüp motoruma doğru yol aldım.

“Canım mı? Peh!” Yolda gördüğüm taşı tekmeledim öfkeyle. “Canımmış. O canını senin...”

Motor çalışır bir haldeyken, birkaç dakika boyunca öylece oturup, düşünüp durduğumu fark etmemiştim bile. Canım sıkkındı. *Ne yapmalı?* Altımdaki motor gürlüyor ve yola çıkmamı söylüyordu artık. Eldivenimin tekini çözdüm, telefonumu çıkardım ve Mert’i arayıp kulağıma dayadım.

İki çalışta açtı bu sefer. “Mert,” dedim. “Yürü, sana işim düştü.”

Acil çıkış kapısının önünde, buz gibi esen soğuğun altında bana doğru yönelen adım seslerini duyduğum vakit sigara içiyordum. Akşa-müzeriydi, Meira’dan ayrılalı birkaç saat olmuştu.

“Uygar.”

Sisli akşamı aceleci adımlarla arşınlayan uzun bedenin sahibini takip etti gözlerim. Mert çatık kaşlarıyla yanıma vardığında yüzümden bir ipucu okumak ister gibi fikirsiz ve meraklı görünüyordu. “Bu sefer kimi mıhlayacağız?’’ Binlerini görme gayesiyle çevresine bakındı
fakat kimsecikler yoktu.

Son bir nefes daha aJdım sigaradan ve izmariti attım. “Benimle gel,” dedim ve acil çıkış kapısını açıp içeri geçtim. Karanlık bir holün ardından geniş bir yeraltı otoparkına çıkmıştık.

Mert çevresini gergin bakışlarla inceliyor, her yerden saldırı gelebilecekmiş gibi hazır görünüyordu. “Nasıl bir iş dönüyor, bilmiyorum ama çok pis bir işe benziyor,” dedi adımlarımı takip ederken. “Tabancayı neden arabada bıraktırdın? Üstümüzü mü arayacaklar? Kaç kişiler?”

Sessizliğim onu daha da gerdi. Aralarından geçtiğimiz araçlara doğru bakınıyor, buluşacağımız belayı arıyordu ama merdivenlerden çıkıp otoparktan ayrıldık ve büyük bir kapının ardından artık aydınlık tarafta, insanların arasındaydık.

Alışveriş merkezindeydik.

Mert çevreye bakarken, kaba bir küfür savurup, “Siktir!” dedi. “Po-lat’tan gizli ne iş çeviriyorsun?” Onu dikkate almadan yürümeye banladım. Hemen yetişmişti bana. “İnsanların içindeyiz, Uygar. Kadınlar ve çocuklar var. Nasıl bir iş bu?”

Çok değil, az ötede art arda birkaç erkek giyim mağazası karşımıza çıktığında adımlarım durdu. Kıstığım gözlerle vitrindeki erkek modelleri

izliyordum, ellerim cebimdeydi. Mert de benim gibi durdu, kafası oldukça karışmış bir şekilde nereye neden baktığımı anlamaya çalışa.

“Kadınların nasıl giyinen erkeklerden hoşlandığını araştırdığını söylemiştin,” diye başladım söze ama *beni de Meiranm hoşuna gidecek şekilde giydir,* diyemedim. O yüzden sustum.

Mert ise şaşkınlıkla bakakalmıştı.

“Hassiktir! Ciddi misin sen?” Sessiz kaldığım vakit birden çevreden geçen birkaç kişinin dönüp bize bakmasına sebep olacak kadar gür bir kahkaha attı. Olduğu yerde heyecanla hareketlenirken olmayan saçlarını sıvazlıyordu. “Sana tarz yaratmaya mı geldik gerçekten?”

Susması için dişlerini kırabilirdim. Tek bir sol ve yeterliydi.

“O kadın, değil mi?” dediğinde sabırla soludum yeniden. “Neydi adı? Meyda mıydı? Onun için değil mi?”

“Sus anık.”

“Gerçekten onun için yani!”

Çatık kaşlarla baktım ona.

“önemli bir konser verecek. Başkemancı, tamam mı? Bu kadar.”

Piç bir sırıtma vardı o suratında.

“Ve?”

Omuz silktim. “Güzel bir şeyler işte,” dedim yarım ağız. Konuş-

tukça kendime sinirleniyor, burada ne halt yediğimi sorguluyordum. Sadece çenesini kapatıp *şunu giy,* diyemez miydi bana?

“Ve sen de onun beğeneceği şekilde giyinmek istiyorsun. Bir hazine bulmuşçasına heyecanlı ve keyifliydi. “Hassiktir,” deyip duruyordu. “Tarih!” Aceleyle üstünü aradı. “Telefonum nerede? Sikeyim, telefonum!” Telefonunu çıkardığında tarihe baktı. “27 Ekim, saat 18.43 ve Uygar Karaşah bir kadını etkilemek için kombin yapacak!”

Dişlerimin arasından, “Senin ben...” diye laf atıp üzerine yürüsem de son anda vazgeçip, dönüp ilerledim. “İstemiyorum yardımını.”

Ama hemen koluma yapıştı. “Tamam, tamam! Sustum!” dedi. “Tamam, bak, gerçekten sustum! Söz bir daha bir şey demeyeceğim. Bak, şu marka çok lüks. Kızlar sever böyle şeyleri. Gel, girelim, öyle şık bir kombin yapacağız ki kız *kaçtr beni Uygar*, diyerek kucağına adayacak!” Pek bir seçeneğim yoktu, beraber mağazaya doğru yürürken Mert konseptin ne olduğunu sordu.

“Tartini’den çalacak.”

“Tantuni mi? Garip bir konsept, abi ama hallederiz. Sen gel hele şöyle.” Mağazadaydık, tek tük müşteri vardı koca yerde. Bir çalışan hemen bize yapıştı ama Mert onu gönderdi. Kendisi yönetecekd bu alışverişi. Lobide oturup kıyafet seçmesini bekledim. Kendimle yalnız başıma kaldığım gibi Meira’yı düşünmeye başlayacağımı biliyordum fakat bu sefer sadece onun hayaline kapılmaktan ziyade bu akşam yaşananları da düşündüm.

Sesli bir şekilde kendi kendime, “Adam sırf *canım,* dedi diye yakın olmak zorunda değiller,” diyor, kendimi rahadatmaya çalışıyordum. “Bazı insanlar gevşek ağızlıdır. Sadece bir söz.”

Hemen yanı başımdaki çalışan, içecek bir şeyler isteyip istemediğimi sormak için böldü beni. *“Canım* çok da önemli bir sözcük sayılmaz sonuçta, değil mi?” diye sordum. Çalışan da bir kadındı ve onun daha farklı bir bakış açısı katacağını düşündüm.

Kadın alakasızlığıma hazırlıksız yakalanmış olsa da ayak uydurarak, “Sadece samimiyetten söylenmiş olabilir, çok da önemli bir kelime değil,” dedi.

Bu herif ne diye altı boş hitaplarda bulunuyor o halde Meiraya? Biri gerçekten canın olmadan ona neden *canım,* dersin mesela? Pekâlâ... Sadece önemsiz bir kelimeydi, samimiyet için insanlar çokça kullanırdı böyle şeyler: *Canım, cicim, tatlım...*

Siktir! Tatlım mı? öyle de sesleniyor mudur?

Gergin bir şekilde oturduğum yerde hareketlendim, bir türlü sığamadım belki üç kişilik olan koltuğa. *O senin hiçbir şeyin değil. Onu, aklında bile olsa sahiplenmeye hakkın yok, Karaşah.*

Az sonra elinde onlarca kıyafetle Mert geldi. Hepsini koltuğa yığdı ve kendisini de aradaki boşluğa sıkıştırdı.

“Kadınlar, abi...” dedi çok bilmiş bir edayla. “Olgun erkekleri sever.” Tek kaşını kaldırarak üzerimdeki kıyafederi süzdü. “Olgun erkeklerse böyle giyinmez. Hep bir motorcu gibi giyinirsen sadece bir motorcu olursun. Sen aynı zamanda da bir avukatsın ve ŞAH Nakliyat’m yeni sahibisin. Bir işadamısın, bunu tarzına da yansıtmalısın! *Bak, ben işinde, gücünde, giyinmesini bilen, zevk sahibi, olgun bir adamım*, diye bağır malı kıyafederin. Senin kıyafetlerin ne diye bağırıyor biliyor musun?”

Kıçını kaydırıp bana doğru yanaştı ve kulağını deri ceketimin koluna dayayıp kaşlarını çattı. “ *Yat yere, bu bir soygundur, kıpırdayanın kafasını uçururum*, diye bağırıyor, abi. *American Horror Story* 1. Sezon, Tate’in okulu tüfekle bastığı sahne gibisin. 2009 senesinde *Tumblrdz*, *Hello Kittyli* yarabandı takan o sarışın *daddy issues'* kızlarla sevgili olan, dövmeli ve asker postallı iki metrelik *Tumblr* erkeği gibisin, abi. Bir tek kar masken eksik.”

Onu omzumla ittirdim.

“Sadece günlük kıyafetler.”

“Sürekli postal giyemezsin.”

“Rahadar.”

“Ve deri ceket.”

“Tek bir sigara dalı koymalık bölmesi var,” dedim, tam kol kısmın-daydı.

“Yine de...”

“Acil durum sigara dalı,” diye ikna etmeye çalıştım onu. Aklını çeldiğimi biliyordum, yüzünden okuyabiliyordum bunu.

Yine de, “Hayır, olmaz!” dedi. “Ayrıca sürekli siyah da giyemezsin. “Sen de siyah giyiyorsun.”

“Ben aristokrasi bebesi tavlamaya çalışmıyorum.” Sessizleştiğim vakit muzip bir ifadeyle aydınlandı suratı. “Bilirsin, abi...” dedi sinsi bir üslupla. “O tarz aileler çocuklarını hep kendileri gibi zengin diğer ailelerle evlendirmek ister. Kim bilir kızın çevresinde ailesinin uygun gördüğü hangi soyadına sahip insanlar geziyordun”

Sinirden çenem seğirmeye başladı. Mert nereden vuracağını iyi biliyordu. Bir hışımla kalktım ayağa.

“Hangisini önce giyeyim?”

* Çocukluk döneminde babasıyla olan sağlıksız. ilişkilerden ölürü kadınların yaşadıkları problemleri kapsayan bir kavram.

Mert’in sözünden pek çıkmamış, aldıklarımızı pakedetip benim eski eve yollacmıştık. Alışveriş merkezinin arka tarafındaki açık otoparkta, arabalara doğru yürüyorduk. Karşıda Mert’in bebeği, *BMW E39M5,* -tabii her

zamanki gibi- *Kızım,* diye sevdiği o gece mavisi arabası park halindeydi. Hemen yanında ise benim kızgın canavar, geceye kamufle olmuştu.

Gitmeden önce ayaküstü bir sigara içelim dedik. Mert'in keyfi ye-rindeydi, aklından neler geçiriyorsa artık olduğu yerde sigarasını içerken, sırıtıp duruyordu.

"Nasıl başladı bu iş?" diye sonunda konuşturdu aklmdakileri. Belli ki heyecanlıydı benim için. "Senin binlerine ilgili olduğunu görmedim ben. Sude vardı da... Onunla hiç böyle değildin."

İçimde Meira'yla ilgili rahatsız edici bir hissiyat kol geziyordu. Tekrar ona gidecek olmanın, onu görecek, ona her saniyesinde daha çok bağlanacak olmanın ve elbette, en nihayetinde onu elde etmek adına harekete geçeceğimin düşüncesi huzursuz etti beni. Ona maruz kaldıkça ondan kopmak zorlaşacaktı ama öylece bırakamıyordum.

Her şey o ilk gecenin, o küçük merakın, o vazgeçişin suçuydu.

Neredeyse bilinçsizce, "Konseri vardı," diye mırıldandım. "Afişte *Csârdds* çalacağı yazıyordu."

Mert bir anlığına detayı yakalayamadı, kafası karışmış gibi göründü ama son anda anlayıp, "Annen..." diyecek oldu.

"Evet," dedim hazırlıksız yakalanarak. "Son defa dinlemek istedim," diye de ekledim.

Mert bunu hemen yakaladı.

"Son defa mı?"

Derin bir nefes aldım. Elbette ne Ozan ne de Mert o gece ve öncesindeki bütün geceler kafama sıkmayı düşündüğümü bilmiyordu. Onlara iç dünyamı açmazdım, ne kadar yakın olursak olalım ben bile kendi iç dünyamdan iğrenirken bir başkasının karşısında bu denli savunmasız bırakamazdım kendimi.

Dolayısıyla itiraz edecektim ama on bir senelik arkadaşlıktı tabii. Anında anlamış ve sigarasını yere attığı gibi beni sertçe göğsümden ittirmişti. “Siktir git!” diye soludu öfkeyle. Yalnızca birkaç adım gerilemiştim. “Bana saçma bir şey planladığını söyleme!”

©

Sessiz kaldım, ona bakmak istemedim ve sakinliğimi koruyarak yeni bir nefes çekmek için sigarayı kaldıracak oldum ama ters bir hareketle koluma vurdu ve sigarayı düşürmeme sebep oldu.

“Uygar!”

Sıkılmıştım. Herhangi bir açıklama yapacak kudreti de bulamadım kendimde.

“Bu mu yani?” diye sordu hayretle. “Hiçbir şey söylemeden öylece gidecek miydin? Kafana mı sıkacaktın? On bir yıllık arkadaşlık...” Durdu. “Arkadaşlıktan da ötesi, kardeşlik yaptık biz birbirimize ve sen böyle bir dönemden geçerken...”

Ne yapacağını şaşırmış, kaybetme korkusuyla nefesi kesilmiş, kendince bir şeylere hayıflanmıştı. ikimize de küfretti sanırım.

“*Siktir!* Neden hiçbir şeyden haberim yok?”

“Uzatma,” diyerek ellerimi ceketimin cebine soktum. “O kadar da önemli bir mevzu değil.”

“Kendini öldürmene izin vermem,” derken asıl o beni öldürebilirmiş gibi hiddetli bir ifade vardı yüzünde. Buna rağmen benim sakin duruşum ve onu ciddiye almıyor oluşum iyice kafayı yedirtti ona. Ters bir hareket daha bekledim ondan ama o bunun yerine geri çekilerek ceplerini karıştırdı, aceleci bir hareketle telefonunu çıkardı.

Kaşlarımı çatıp neyle uğraştığını izledim.

“Ne yapıyorsun?”

“Anneni arayacağım.”

Hemen uzanıp kolundan yakaladım ve telefonu elinden aldım.

“Siktir git, Mert. Aklını mı kaçırdın?”

İttirdi beni.

“Kendini öldürmeni izleyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Yapmadım işte!”

“Yapacaktın!” derken delirmeseydim gözleri doldu diyecektim.

“Ama yapmadım,” diye tekrarladım sabırla.

Küçük bir duraksamanın ardından sağ gözümün üstüne beklemediğim kadar ani bir yumruk yedim. Ben bir yana savrulurken o, “Piç herif,” dedi hırsla. Daha toparlanamadan yakama yapıştı. “Bizi bırakacaktın demek. Bu kadar basit mi? Biz aynı yoldan geldik, ne oldu da... Neden?”

Birçok nedenimiz olduğunu biliyordu. O, zihnini uyuşturarak kendini kendi içinde öldürmüyormuş gibi benim kendi kafimi uçurma çözümüme de karşı çıkamazdı aslında.

Ama sonuna kadar reddetti. “Hayat bizim için hiçbir zaman kolay değildi ama hayır, olmaz, kabul etmiyorum, piç kurusu. Seni öldürürüm! Madem ölmek istiyorsun, seni ben öldürürüm!

Bir sol geçirdim kulağının arkasına. Geriye savrulup kıçının üstüne düştü. “Ganim öyle istedi!” derken başında dikiliyordum. Var mı bir diyeceğin?”

“Var!” Hemen toparlandı, alttan bacaklarıma sarılıp beni kendisiyle beraber yere attı. Ona doğru düzgün direnmiyordum bile. Üzerime çıkmasına ve

birkaç sağlam yumruğu yüzüme oturtmasına izin verdim. Kan tadı geliyordu ağzıma. Mert yeniden yakama yapışarak başımı kaldırdı, beni kendisine yaklaştırdı. Ya vuracak ya da sövecekti ama ondan önce çenesine bir tane ben indirdim. Hemen yana savruldu ve onu yere atıp üzerine çıktım. Yakasına yapıştım, üzerindekini yırtmak ister gibi tutup çektim. Tekrar vuracak, yüzünü iyice dağıtacaktım ama durdum, kaldırdığım kol havada kaldı.

Nefes nefeseydik. Keskin soğuk, dudaklarımızdan kopan nefesi buhara çevirirken dağılan yüzlerimize baktık. O vurmamı bekledi ama az sonra kalkan kolum geri indi. Yakasını da bıraktım ve dönüp hemen yanına, nemli asfalta sırtüstü uzandım.

“Benim...” dedim. Ciğerlerime giren hava yeterli gelmiyordu. “Kendimle savaşacak gücüm kalmamıştı. Hayatın bana sunabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir ödül cazip değil, hiçbir gelecek, geçmişi silecek kadar da parlak değildi. Hissizdim, yalnız ve bitmiştim. Daha da kötüsü bir gün aynaya baktığımda orada annemin bana söylediği lanetin gerçek olduğunu görmekten korkuyordum. Polat’a dönüşmekten korkuyordum.”

Mert de benim gibi yerde nefes nefese, kanlar içindeydi. “Polat soktu bizi bu işe,” dedi zar zor. “Çocuktuk, Uygar. Çıkıp gidelim şimdi.”

“Nereye gidelim? Polat’ın beni kontrol etmek için annemi kullanacağını bilmiyor musun sanki?”

“Anneni de alalım.”

Buna harbiden güldüm.

“Annemin ailesi var. Biliyorsun, Mert. Sen de gördün, beraber kovulduk *annemin yuvasından,* oğlum.”

Yine de pes etmeden, “Kendini öldürmene izin vermeyeceğim,” diye çıkıştı.

“Bitti zaten,” dedim. “Yapmayacağım, duydun mu? Vazgeçtim. Kendimi falan vurmayacağım.”

Gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. “Neden?” diye sordu Mert. Kafasında birkaç nokta birleştirdi ve derin bir nefes aidi. “O gösteri yüzünden mi?”

“Son defa dinlemek istedim,” diye tekrarladım. “Annem birkaç parçaya çok bağlıydı, üzerine esinlenerek yazdığı eserler, uyarlamalar, verdiği konserlerde defalarca kez bıkmadan çaldığı parçalar... *Csdrdâi* onlardan biriydi. Çocukluğum bir film olsaydı jeneriği bu parça olurdu. O gece afişte bu parçanın çalacağını öğrendiğimde de son defa dinlemek istedim. Sonra da olan oldu. Bir gece onunla, o kemancı kızla karşılaştım. Kendimi öldüreceğimi anladı, bir şekilde engelledi işte.”

Mert tereddüt ediyordu, bir kere o korkuyu vermiştim ya ona, şimdi hemen ikna olamamıştı doğal olarak.

“Bir dah-”

“Vazgeçtim,” diyerek lafını kestim.

«p.. ı>

Soz ver.

“Çocuklaşma.”

“Söz ver, Uygar,” dedi ciddi bir şekilde. Sessiz kaldığım vakit hemen, “Yoksa o kıza çocukluk fotoğrafım gösteririm,” diyerek beni tehdit etti. Bir tane çocukluk fotoğrafım vardı zaten, onunla da anasını satayım, kırk yıldır alay ediyorlardı.

“Kızı unut,” dedim sertçe. “O bizden değil.”

Hemen yattığı yerden doğruldu ve az önce ağzını yüzünü kırmamışım gibi keyifle bana baktı. “Resmen seni intihardan vazgeçirmiş kız, ne demek

bizden değil?" diye kızdı bana. "Artık canım, kanım o, abiî Dünya ahiret bacım o benim!"

Ondan önce ben kalktım ayağa, Mert i de elimi uzatıp kaldırdım ama kalkınca da ittirdim.

"Meira bizden uzak duracak."

Hiç kale bile almadı beni. Gayet mutlu mesut, "Ne zaman tanıştıracaksın bizi, abi?" diye sordu beklentiyle.

"Hiçbir zaman."

"Şu önemli konseri ne zamandı ki?" dese de cevap vermedim, o da eğilip yerdeki telefonunu aldı. "Neydi yengemin adı?"

Çatık kaşlarla, "Garip garip konuşma," dedim.

"Meyda mıydı? Meyra mıydı? İnternete bilet için bir bakayım."

Gerçekten de internetten bilet bakıyordu.

"Mert, elimde kalırsın," diye uyardım onu nazikçe.

O ise hiç oralı olmadan, "Ozana da müjdelemek lazım," dedi kendi kendine.

"Ozan'a bir şey söylersen..."

"Yalnızca yengemizden bahsedeceğim ona."

"Şöyle demeyi kes!"

Telefona bakarken sıkıntılı göründü.

“Bilet bulamadım hiçbir yerde, sen konuşup ayarlasana benim için.’
“Mert!”

Ama inat etti bir kere. “Ben de geleceğim, abi,” dedi. “Yengeyi merak ettim.”

Bir daha ittirdim onu.

“Hayır.”

“Dışarıda dururum.”

“Hayır.”

“Kıyafeder için o kadar yardım ettim,” diye pazarlık yapmaya çalıştı. “Yine de hayır.”

Israrla, “Seni on bir yıldır tanıyorum, sana bunu yapan kadını merak ediyorum,” diye üstelemeye devam etti.

“Aramızda bir şey yok, Mert. Hangi sıfatla seni tanıştıracağım?” “Ben araya bir şekilde kaynarım, sen merak etme.”

“Meira’yı hayatıma bulaştırmak istemiyorum, Mert,” dedim kesin bir tavırla. “Uzak duracağız ondan.”

“Uzaktan bakarım ben de.”

“Hayır.”

A

Meira’mn konser gecesi için Mert’in seçtiği takım elbiseyi giymiştim.

Aslında takım elbise giymeye mahkemelerden alışıkum fakat bu, gerçek bir beyefendiye yakışacak şekilde biraz da abartılı, yelekli ve yakasına ince bir zincirin takıldığı siyah bir takım elbiseydi. Saçlarımı da yana doğru taramış, o tertipli görünümü elde etmiştim.

Eski ve asıl evimdeydim. Şehir çıkışlarında sakin, müstakil bir evdi. Böyle özenip bir yere gittiğimi, yeni bir uğraşım olduğunu diğerlerinin görmesini, hele ki bunun Polat'ın kulağına gitmesini istemediğimden kendi evimde giyinmiştim.

Garajda yan yana duran iki canavarımla karşı karşıyaydım. Böyle bir kıyafet giyerken motorla gidemezdim, arabayı aldım. *Mercedes G63*. Elbette siyahtı çünkü gözümü yoran hiçbir renge tahammülüm yoktu. Takım elbiseyle bile Mert'i *pezevenk grisi* renginden vazgeçirmek için bir o kadar dil dökmüştüm.

Aynı opera binasındaydım. Yüksek tavan, ihtişamlı kristal avizeler, yapıyı destekleyen oymalı sütunlar ve duvarlara rönesans tablolarının resmedildiği, neoklasik mimariyle görkemli bir yerdi burası. Meira itirazlarıma rağmen bana en önden bir yer ayırtmıştı. Seyirci kitlesi ise aşağı yukarı aynı sayıdaydı. Birkaç kişiyi ikiden fazla kez burada görüşümdü, yeterince popüler olmasa da Meira izleyeni kendisine bağlıyor ve sadık izleyiciler kazanıyordu belli ki.

Sonunda ışıklar kapandı ve koca salon geçici bir sessizliğe gömüldü. Bütün o karmaşa bir anda jilet gibi kesildi ve küçük bir bekleyişin ardından müzisyenler birer birer sahneye çıkmaya başladı. Hemen kurulup hazırlandılar. Son bir kontrol, yüzlerinde rahat ama resmi bir ifade. Meira ve bir kız en son çıktı sahneye, orkestra şefi de kürsüdeki yerini aldı.

Meira yine beyaz elbise giyiyordu, bu ona dair ilk oluşan anılarımı tetildeyince garip bir hissiyat salındı içime. On ay kadar öncesi olsa da dün gibi aldımdaydı ona dair her şey. Yanındaki kız ise... Başta çıkaramadım, Meira'dan biraz daha kısa, biraz da kilolu, kumral saçlı ve temiz yüzlü bir kızdı. Bu kızı birkaç kere daha Meira'yla sahnede görmüştüm, yalnızca arkadaş olduklarını biliyordum.

Dört Mevsim le başladılar. İkişer ikişer çalacaklardı. Kumral kız için *İlkbahar* neşeli ve görünümüne uyan bir girişti. Geçişli ve

hareketliydi. Meira *Yaz* \ çaldı. Gözlerini kapatıyor olsa da parmakları ne yapacağının görev bilinciyle hareket ediyor, notalar bir kalınlaşıp bir tizleşiyor ve Meira bunların hepsine ayak uyduruyordu. Ardından tekrar *öykünün* mevsimi geldi, Meira durup arada yalnızca eşlik etti.

Tavandaki ve vitray camlardaki tanrıça çizimlerini kıskandıracak bir güzellikti onunkisi. Çizimlerdeki melekler, Afrodit, Müzler* ve Venüs dile gelse sırf Meiranın kutsallığına dahi gözyaşları dökerdi, öyle ki bu kutsal güzelliği onun için bir felaket bile olabilirdi. Irz düşmanı tanrıların da Hades'in de Poseidon un da Apollo'nun da gözlerini kör eder, hırstan akıllarını yitirtirdi.

Sonunda *Kış* kısmına geldi Meira. Bunu seviyordum işte Meira'da. Daha sert, notaların keskin birer bıçak gibi keman tellerini kestiği daha hırçın parçalar ona yakışıyordu. Onun bir su kadar duru, masum ifadesine rağmen hırçın benliğine, yerinde ve çocuksu hırslarına, tavırlarına uyuyordu. Elbette, *Dört Mevsimde* birbirine zıt iki mevsimi, *Yaz*\ a *Kış* \ Meiraya vermek akıllıcaydı. Yaz gibi eritiyor, kış gibi dondurup ürpertiyordu. Onun karakterinin alengirine de uyuyordu.

* Yunan mitolojisinde ilham tanrıçaları, ilham perileridir.

Hayran hayran izliyordum onu. Nasıl bu kadar yetenekli olabilirdi? Onca insanın arasında bir elmas gibi nasıl parıldayabilirdi? Ona beslediğim hislerim bu denli gözümü kör edemezdi, değil mi? Onda kesinlikle benim abartılarımla yüceltilemeyecek, varoluşundan gelme bir kutsallık vardı. Hal ve tavırlarında dahi insanda merak uyandıran gizemli ve çekid bir etki kol geziyordu. Bir büyü gibiydi âdeta veyahut kana karışan uyuşturucu gibi beyin kimyasallarıyla oynuyordu insanların.

Gecenin ilerleyen saatlerine yaklaşıyorduk. Birçok parça ve müzisyen gelip geçti. Araya on beş dakikalık bir molayı da sıkıştırdılar ve sonunda konseri kapatacak olan Meira'nm solosu geldi. Provalarına katılmama katiyen müsaade etmeyerek beni tam tamına bir hafta boyunca Meira'sız bırakan bu

parçaya sinirliydim biraz da. Onu yakalarından tutup, karşıma alarak *sen Meira olmadan bir hafia dayanabilirdin sanki*, diye azarlamak istiyordum.

Evet, şimdi Meira sahnenin ortasında ve odağındaydı. önce orkestra girdi, ardından Meira omzuna aldığı kemanı konuşturmaya başladı. Öyle acı, öyle kasvetli bir girişti ki seyircilerin yüreğini titretip geçti.

Şeytanın Trili.

Meira'nm anlatımına göre şeytan böyle çalıyordu.

Meira'ya *şeytan*$_y$ demezdim lâkin doğaüstü bir varlık gibi çaldığı doğruydu. Büyüleyiciydi, sırf o sarı kaşlarının kederle kıvrılması bile bütün bunların yalnızca bir keman konseri değil, aynı zamanda bir tiyatro olduğunu düşündürtüyor, kendisine hayran bırakunyordu. O, sahne için doğmuştu, spot ışıkların odağı olmak için dünyaya gelmişti. Bir kemancı olmak onun kaderine yazılmıştı. Bunu tek bakışta anlayabilirdi bir insan.

Meira'yı her elinde kemanla dinlediğimde aklıma geçmiş anılarım sirayet ediyordu. Çalma şeklindendi belki de. Notaları uzata uzata, acı acı kemandan geçirmesi, çocukluğumda soğuk odalan ısıtan annemin gece yarısı provalarını getiriyordu aklıma. İç çektim onu dinlerken. Bir bağ, bir tanıdıktık, kendi içimde ondan bir parça hissettim. Bu parçayı sahiplenme şekli bana da kol kanat gerdiğinin gülünç düşünü kurdurt-tu. Benim içimi de bu denli kavrayıp sarmaladığını düşündürdü, tıpkı çocukluğumdaki o geçici yalan gibi kendimi bir yerlere ait hissettirdi.

Bitti ama hemen açmadı gözlerini, etkisinden çıkamadı sanki bir anlığına ve dudaklarının arasından alıp verdiği kesik nefeslerle sakinleşti. Reverans verdi ve arka tarafa geçmeden önce benimle buluşturdu gözlerini. Heyecanlıydı ama beni görünce gerginliği gitti sanki. Küçük bir

rahatlamanın ardından bana doğru gülümsedi. O bana ne yaptığının farkında olmadan, arkasını dönüp, giderken ben sertçe yutkundum.

Bu kız bu gidişle benim ölümüm olacak.

Bir an geçmiyordu ki bütün varoluşumla bu kadına kenetlendiğimi hissetmeyeyim!

Soğuk hava iyi gelirdi belki. Kalkıp kalabalığın arasından sıyrıldım ve bir çırpıda kendimi dışarı attım. Buz gibi bir hava vardı neyse ki. Gömleğimin ilk düğmesini açıp derin bir iç çektim.

Ve, “Senin ben kafanı sikeyim, Mert,” dedim.

Çünkü Mert tam olarak karşımdaydı. Hemen peşimden binadan çıkmıştı. Bir de utanmadan, sırıtarak karşıma geçti. “Hangisi yengeydi şimdi?” dedi kravatını düzeltirken. O da benim gibi takım elbise giymişti. “Sondaki sarışın mı yoksa? Ona içli içli bakıyordun.”

Hemen ardından Ozan da çıkageldi. Kolunu Mert’in omzuna atıp, araya girerek, “Kesin oydu,” dedi. “Ben kimseye öyle baktığını görmedim.”

Kahretsin! Bir haberin çabucak yayılmasını istiyorsan Mert'e sır olarak söyle!

“Sizin ben...” Etrafıma tedbirle bakınarak İkiliye yaklaştım. “Mert, sana ben *kimseye söylemeyeceksin, sen de gelmeyeceksin,* demedim mi oğlum?” diye çıkışsam da nafileydi. O koca kepçe kulaklarından içeri giren, küçücük beynini bulamayıp geri çıkıyordu.

Mert yanaklarını içeriden vakumlayıp yüzüne saçma bir ifade yerleştirdi. “Balığım ben,” dedi, büzdüğü dudaklarını zar zor oynatarak. “Üç saniyelik hafızam var.”

“Ayıp oluyor, abi,” dedi Ozan da. “Ne demek kimseye söylemeyeceksin? Biz kimse miyiz?”

Mert de hemen, “On bir yıllık arkadaşımızın karısını görmeyi istemek suç mu?” diyerek destekledi onu.

Kaşlarım çatıldı.

“Ne karısı, lan?”

Meira’nın bunu duymuş olmasından çekinerek etrafımı kolaçan ettim.

“Yalnız, abi...” dedi Ozan, bir sigara yakmıştı. “Şu sondaki sarışın, Meira mıydı? Yüzü çok tanıdık geldi.”

Mert de paketten bir dal aldı.

“Değil mi lan? Ben de birine benzettim. Hayır, yüz hatları da sıradan değil yani.”

“Afişte falan mı gördük acaba?”

“Herhalde.”

İkisini de kolundan tuttum.

“Yürüyün. Meira sizi görmeden gidiyoruz.”

Ama şansıma arkadan, “Uygar...” diyen sesi geldi.

Adımlarım hemen durdu tabii. Meira’ya dönmeden önce ikilinin tuttuğum kollarını sertçe sıktım. “Sakın saçma bir şey söylemeyin, hayatınızı sikerim sizin,” diye ayaküstü nazikçe uyardım.

Mert ise ne kadar patavatsız bir herif olduğundan habersizce alınarak, “Ayıp ediyorsun, abi,” dedi.

Arkamızı döndük, kaçacak bir delik yoktu. *Meira benden uzak dursun,* dedikçe ikimiz de birbirimize batacakmışız gibi hissediyordum doğrusu. Bunun sonu nasıl bitecekti, merak ediyordum.

Meira, sahnedeki genç kızla beraber karşımıza geçti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, yalnızca bana bakıyor ve Menle Ozan İkilisini görmüyordu. “Beni görmeden mi gidiyordun?” diye sordu. Altında alıngan bir ima vardı.

“Hayır,” derken sesim ciddi ciddi titreyecek gibi oldu. Mert ve Ozan bu sudan çıkmış balığa dönen halime kendilerini tutamadan, kıkırdarken ikisine de kaşla göz arasında sen bir dirsek attım.

Hemen konuyu değiştirmek maksadıyla yanındaki genç kıza sorgulamasına baktım. Genç kız ilk defa konuşup, “Öykü,” diye kendisini tanıttı. Çok ince ve yorgunmuş gibi gelen bir ses tonu vardı Öykü nün. Sadece sesinden dahi sakin, ağırbaşlı bir kız olduğunu anlamak mümkündü. Meira’nın yanında daha olgun ve bir abla edasında duruyordu.

“Meira senden bahsetmişti,” dedi Öykü bana.

“Uygar,” dedim yine de. “Ben de seni sahnede birçok kez gördüm.”

Meira bu sırada Mert’le Ozana bakıyordu.

“Peki, siz?”

Mert hemen kocaman sırıtarak Meira ya elini uzattı. “Mert,” dedi hevesli görünerek. “Hayranınızım, efendim!”

Sabırla derin bir nefes aldım. Meira mn hayatımı kurtardığı inancına kapılmıştı ya, nasıl da seviniyordu ama. Ağzı kulaklarına varıyordu herifin.

Ozan da elini uzattı ve en azından daha ağırbaşlı görünerek, “Ozan,” dedi. “Uygarın yakın arkadaşlarıyız. Memnun oldum.”

Gergindim ama içten içe, asla dışarıya yansıtmayacağım şekilde bir keyif kapladı içimi. Kardeşim saydığım adamların ve çoktan birçok şeyim olmuş kadının karşımda oluşu imkânsız bir aitlik hissiyatına ka-

pılmama sebep oldu. Sadece bir anlığına, *acaba her ¡ey normal olsaydı, sıradan bir hayatta nasıl bir birlikteliğimiz olurdu*, diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi.

Tabii ben hiçbir şeyin normal olmadığının ve de olamayacağının bilincindeydim ama Mert değildi sanki. Delicesine muduydu benim için.

Meira'ya şimdiden kanı ısınmış ve alışmıştı. Eminim ki Meira'ya can borcu olduğunu da düşünüyordu, bir şekilde ödeyecekti de. Mert'i tanıyordum, Meira onun gözünde çoktan bizden biri olmuştu bile.

Ben dalıp gittiğimde bunlar bir hareketlendi. "Ne güzel!" diye atıldı Mert. "O halde bu konserin ardından güzel bir şeyler içmemiz yok mu hanımlar?"

Gözlerim hemen büyüdü. Kolunu tutup, çaktırmadan yeniden sıktım. Bu hareketin ne demek olduğunu biliyordu. *Ne yapıyorsun? Ben onu bizden uzak tutmak istiyorum, dedikçe sen ne diyorsun?*

"Saat geç oldu," dedim İkiliye.

Ama Meira beni hiç duymamış gibi Mert'e dönüp, "Olur," dedi.

Hemen kaşlarım çatıldı tabii. *Babası? O korumalar ne olacak?* Meira'ya dik dik bakarken onun da bakışları benimle buluştu. Meira kafamdaki soruları anlamış gibi, "Sorun değil," dedi, "öykü varken tolere edebilirler."

"öykü neyin oluyor?"

Omuz silkti Meira. "Aile dostumuzun kızı," diye açıkladı.

Mert sabırsızlanarak, "Hadi, beyler bayanlar," diyerek bizi böldü. "Çene çalmayı bırakıp içmeye gidelim!"

Derin bir nefes aldım ama itiraz da edemezdim artık. Mecbur, beşimiz beraber otoparka doğru yürüdük. Az ötede, binanın yan tarafında açık bir otopark alanı vardı.

Yürürken Mert kolunu omzuma attı. "Hakkımı nasıl ödeyeceksin, bilmiyorum," diyerek beni Meira'ya doğru ittirdi. Kendi ise hemen biz yalnız kalalım diye Ozanla beraber öykü'ye yanaştı. "Ee, öykü, anlat bakalım. Keman mı çalıyordun sen de?"

"Genelde çello çalarım."

"O da büyük keman işte!"

Üçü önden gidiyordu şimdi. Biz Meira'yla arkadan onları takip ediyorduk. Sessizdim, ne diyeceğimi bilemedim. Provalar dışında Meira'yla hiç görüşmediğimiz için olabildiğince garip ve alışılmışın dışında geliyordu bu münasebet. Sanki Meira böylesi doğal bir ortamda bünyeme fazla gelirmiş gibiydi. Uzatırsam elimi yakarmışım gibi cesaret edemiyordum ona varmaya bir türlü.

İlk konuşan o oldu. "Bu sefer farklı giyinmişsin," dedi.

Ne giydiğimi unuttum birden. Akıl mı kalmıştı bende? özel günlerde..." öksürdüm, yalan söyleyince öksürürdüm. "özel günlerde böyle giyinirim." Mahkeme ve savaş meydanlarını aratmayan iş görüşmelerinde su gibi akar giderdi yalanlar, tehditler ve dahası ama şu kıza iki yalan söyleyince bile şekilden şekle giriyor, boğazım düğümleniyordu.

Ellerini arkasında bağlamış, oyalanacak şekilde küçük adımlar atıyor ve takım elbiseme bakarken alttan alttan gülüyordu. Markasını anlamış gibi kendince, "Eh," diye mırıldandı.

Az önce on binlerce liralık takım elbiseye *eh* mi demişti o? Bu tasarımcı herif yüzünden dolabımda bir servet yatıyordu artık ve Mei-ra için etkileyici bile değil miydi? Hani kadınlar böyle şeyler severdi? *Ulan, Mert...*

Meira içimdeki bu kargaşayı da görüyormuş gibi muzip bir ifâdeyle izliyordu beni. "Bir dahakine mağazalardan hiçbir şey alma. Lüks marka her zaman kalite değildir. Çoğu zaman popüler kültüre uyup absürt tasa-nmlar çıkarırlar. Ailemin özel bir terzisi var," dedi. "İtalya'da oldukça ün salmış bir adamdır. Herkes için çalışmaz ama eminim ki favori müşterisine bir kıyak geçecektir. Senin için randevu alabilirim istersen."

Pekâlâ, Meira'nın aile terzisini tutacağtm.

Benim arabaya nihayet vardık. Bizim ikili Mert'in arabasıyla gelmişti ama ayrılmak istemediler, kızları ayırmak da olmazdı, öykü arkada Meira'yla oturacaktı, Mert de arkada, cam kenarında kendisini araya sıkıştırdı ve Ozan da yolcu koltuğuna geçti.

Meira için arka kapıyı açıp bekledim, gözlerimle onu takip ediyordum. önümden geçerken, başını kaldırıp bana kısa bir bakış attı ama beklediğim gibi içeri geçmeden önce durdu, gözleri sanki bir kusur yakaladı ve bana doğru döndü. Kollarını kaldırdığı gibi bana dokunacağını anladım ve nefesimi tuttum.

Kokusu...

Tatlı, sıcak bir esinti gibi gelip sarmaladı sanki beni. Ferah, çiçeksi ama boğucu gelmeyen, mistik bir parfiim kokuşuydu bu. Hayatımda daha önce hiç böyle bir koku almamış, baş döndürücü yoğun etkisiyle olduğum yere mıhlanmıştım. Meira ise durumu daha da kötüleştirmek istiyormuş gibi uzanıp gömleğimin üstteki açık olan düğmesini ilikledi. Yakamı da düzeltmek istedi. Parmak uçlarında yükselip bana daha da yakınlaşması ve gömleğimin yakasını düzelttiği sırada parmaklarının boynuma temas etmesi nefesimi kesti.

Nefes aLımıyorum. Meira'nın parmaklarını tenimde hissettiğim gibi kalp atışlarım yoldan çıkmıştı. Ne yapıyordu? Neden bu kadar yavaştı? Oyalanıyordu sanki. Beni öldürmek miydi amacı? Bilerek mi yapıyordu?

Parmaklarını yakamdan çekse bile bu sefer de o zümrüt yenili bakışlarını benimkilere kilitledi. Bana aşağıdan büyük gözleriyle bakarken sert bir yutkunmayla boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalıştım.

Bu kız benim ölümiim olacak.

O ise üzerimde ne derece dehşet bir etkisi olduğunun hiç farkında olmadan gayet de masumane ve fikirsiz bir tavırla, “Dağınık görüntü hiç hoş görünmüyor, Sayın Avukat,” dedi alçak tuttuğu, şiir gibi gelen sesiyle. Bakışlarını ayırmadan geri çekildi, ardında bir yıkım bıraktığının farkında değildi ve sonunda dönüp arabaya bindi.

Sol tarafımda bir ağırlık vardı. Bir hareketlenme, bir isyan... Kulaklarımda yankılanan can alıcı melodi, kalbimin etrafına ördüğüm duvarların çatırdama sesiydi sanki. *Ne oluyor bana?* Çok bağımsızdım dünyadan. Meira için açtığım kapıyı bile kapamamıştım henüz. Kendi zayıflığımın ve farklı bir adama dönüşüyor oluşumun şaşkınlığıyla öylece dikiliyordum orada.

“Hadi, Uygar! Kendi kendine mi gidecek bu araba?”

Hareket etmeliydim. Mert’in sesini takip ederek içimdeki bu karmaşadan çıktım. Meira’nın kapısını kapadım ve kendimi sürücü koltuğuna attım. Arabayı çalıştırırken bu gece sağ çıkabileceğimden şüpheliydim.

Yola çıkmıştık. Bizim taraftan uzakta olan bir mekâna götürecektim onları. Bölgeci insanlardı hepsi. Belli başlı sınırlar dışında hiçbir yere gitmez, hele ki yabancı mekânlarda içmezlerdi. Şehrin ta diğer tarafına sürüyordum. Kızlar ve Mert arkada, Ozan ise hemen yanımdaydı. Hepsi keyifli bir sohbete girişmişti.

Meira, İkiliye doğru, “Demek yakın arkadaşsınız,” dedi. “Uygar’ın pek arkadaşı olduğunu düşünmemiştim.”

Mert ise buna sırıttı. “On bir yıldır arkadaşız,” dedi. “Ve öyle düşünmekte haklısın. Herkes anlaşamaz onunla. Sadece ben, Uygar ve Ozan, çocukluğumuzdan beri beraberiz. Aslen Ankaralıyız, oradan geldik.”

“Demek öyle. Ankara. Hiç gitmedim o taraflara.”

“Bir gün götürürüz sizi de. SantraTi de gösteririz hem.”

“Santral?” diye sordu Meira.

“Orası Meira’ya uygun bir yer değil,” diyerek araya girdim.

“Biraz kaotik bir yer, doğrudur ama bir kere girdin mi çıkmak istemezsin. Araba yarışlarının yapıldığı ve herkesin birbirini tanıdığı samimi bir mekân.”

“Araba yarışları mı?” Kızlar birbirine baktı, öykü kibarca gülerken Meira ciddi görünüyordu. “Pis bir yere benziyor.”

Mert hemen, “Öyle demeyin,” diye itiraz etti. Santral biricikti onun için. “Çok harika bir yerdir. Herkesin Bizon gibi takma ismi var. Çünkü dev gibi herif ve-”

“Mert,” diyerek kibarca uyardım onu. Meira, muhtemelen nesillerdir soylu olan aristokrat bir aileden gelmeydi ve ona Ankara’nın araba yarışlarından bahsediyordu. Kız, *kim bu barbarlar*, dese yeriydi!

Ozan, Meira’ya dönüp, “Siz söyleyin asıl,” dedi. “Uygarla ne zamandır görüşüyorsunuz?”

Az daha direksiyonun kontrolünü kaybedecektim. “Görüşmek mi?” diye sordu Meira da.

“Sadece gösterilerini izliyordum,” diye düzelttim hemen. “Görüşmüyorduk.”

Mert’in sırıttığını aynadan gördüm.

“Uygar da bir süredir geceleri kaçamak yapıyordu. Meğerse seni izlemeye geliyormuş. Neredeyse bir yıl olacak.”

Meira sessiz kalmıştı. Bakışlarım sürekli dikiz aynasına kayıyor, Me-ira’nın bu düşünceli halini izliyordum. Diğerleri kadar sohbetle ilgili görünmüyordu.

Ozan yine, “Siz de yakın arkadaşsınız, öyle mi?” dedi. Onun da öykü’yü izlediği hissine kapılmıştım.

öykü gülümsedi.

“Ailelerimiz çocukluğundan beri dost, biz de öyle. Aslında Almanya’da yaşıyorum ama annem Türk. Sık sık Türkiye’ye, onun yanına geliyorum. Arada da böyle Meira’yla sahne alıyorum.”

Ben bundan öykü’nün annesiyle babasının ayrı olduğu çıkarımına varırken Ozan, “Tekrar Almanya’ya gideceksin yani?” diye sordu.

“Üniversiteyi orada okuyorum,” dedi öykü. “Tatil oldukça geliyorum. Yakında tekrar gideceğim ama dönmem uzun sürmez. Bir de abim va-”

Meira arkadaşının lafını, “Ne kadar kaldı?” diyerek böldü.

Sıkılmış olmalıydı.

“Az kaldı,” dedim.

On dakika kadar sonra mekândaydık. Sakin bir yer seçmiştim elbette. Şehrin ışıklarına karşı yükselen yedi katlı yapının teras katını beğeneceğini düşünüyordum Meira’nın. Arabayı park ettim, Mert inip öykü için kapıyı açtı. “Buyurun,” dedi ona gülümseyerek. Bu kibar görünen ama herkesin anlayabileceği üzere altında yatan haylaz adam tavrı öykü’nün hoşuna gidiyor olmalıydı. Mert bir yabancı olmasına rağmen ona şimdiden ısınmış gibi görünüyordu.

Meira ise benim onun için kapıyı açmamı beklemedi, kendisi çıktı ve aslında bu iyi oldu. Meira’ya bu kadar yakın durmak dengemi altüst ediyordu. Arabadan çıkıp öykü ye yaklaşmasını izledim sadece.

“Ben istesem hayatta beni böyle mekânlara getirmez!” diye sitem ediyordu Mert. Daha bir şeyler söyleyecekti ki onu kolundan tuttum, Ozana da başımla işaret yaptım.

“Biz bir sigara içip geliyoruz,” dedim kızlara. “Siz girin içeri. Geleceğimizi haber ettim, masamız hazır.” Kapıda gelenleri karşılayan bir çalışan dikiliydi. Beni tanıyordu. Meira ve Öykü’nün de bizden olduğunu anladı ve hemen onları karşılamaya gitti.

Onları içeri girene kadar izledim. Çalışan kabanlarını aldı, ben ise Mert’in karnına sert bir dirsek geçirdim. Nefesi kesilip, iki büklüm kalacakken de onu doğrulttum. Yakasını düzeltirken dışarıdan yalnızca dost olarak konuşuyormuşuz gibi görünüyorduk.

“Nereden çıktı içki şimdi?” diye soludum ona. “Sana Meira’yı bizden uzak tutmak istediğimi söylemedim mi ben?”

İnleyip doğrulmuştu, sırıtıyordu. “Her gece, âşığı gibi provasını izleyerek mi uzak tutuyorsun onu kendinden?” diye muzip bir ifadeyle karşılık verdi. “Neyden korkuyorsun ki? Sonunda seni hayata bağlayacak bir şeyler bulabildiğin için şükretmen gerekmiyor mu? Meira harika birine benziyor ve çoktan aranızda bir bağ oluşmuş gibi.”

“Yine de...” dedim. “Bu gece son. Meira’nın solosunu kutlayacağız ve son. Bundan sonra sadece ama sadece onun gösterilerini izleyeceğim. Birbirimizin hayatlarına dokunmayacağız.”

Ozan bir sigara yaktı, sakinleşmem için bana da bir dal uzattı. Mert’in aksine o daha tedbirli ve şüpheci yaklaşarak, “İyi, güzel ama çok çabuk güvenmiyor musun bu kıza?” diye sordu. Ondan uzak duracağıma dahi inanmayarak bunu söylüyordu. “Çok çabuk kapılmadın mı sence de?”

Neredeyse bir yıldır onu uzaktan izliyor, özümsüyordum zaten.

öyle alelacele bir bağlanma değildi benimkisi. İşlenmişti içime, beni hücrelerime kadar ele geçirmişti. *Kaptlmak*, demezdim ben buna. *Onda yaşamaya başlamak*, denebilirdi daha çok.

“Bu kadar gardım indirmemelisin,” diye devam etti Ozan. “Seni hiç böyle görmemiştim.”

“Nasıl?” diye sorarken uzattığı sigarayı yakıp nefeslendim.

“Böyle... Savunmasız. Mert âşık olmana seviniyor ama ben bu kadar basit olduğunu düşünmüyorum. Kimseye güvenmemeyi öğrendik biz, böyle görüp büyüdük. Kendi ailelerimizden bile hayır gelmedi bize, abi. Unutma.”

Kaşlarım havalandı. “Meira’nın bana bir kötülük yapabileceğini mi söylüyorsun?” dedim.

“Ona kalbini açarsan...” derken sigarasının dumanını üfledi. “Belki de parçalamayı seçer, diyorum.”

Buna ister istemez sırıttım.

“Ondan gelecek bir kötülüğe dahi razıyım ben.”

“Bu kadar emin konuşma.”

Onu ciddiye bile almıyordum. “Hiçbir güç...” dedim tereddüt dahi etmeden. “Hiçbir kabahat ondan nefret etmemi sağlayamaz.”

Varlığımın en hassas noktasında yeşermeye başlayan hayat ağacından nefret etmek mi? ömrümde bu kadar gülünç bir şey duymamış olabilirdim.

“Ya, dinleme şu havucu, her zamanki paranoyaklığı işte,” diye araya girdi Mert. “Meira’ya bakınca tek gördüğüm sende kayıp ne varsa onun tamamladığı. Böyle bir uyum görmedim ben hayatımda.”

Ozan bir süre sessiz kaldı. Sigaralarımız da bitiyordu, içeri geçecektik. O sırada aklıma takılan konuyu hatırladım. “Operada ne diyordun?” diye sordum Ozana. “Meira’yı birine benzettim dedin.”

Omuz silkti.

“Tanıdık geldi bir anlığına.”

“Zor,” dedim. “Buralı değiller sanırım.”

“Meira adı da yabancı duruyor.” Mert sigarasından son bir duman çekti. “Acaba o da Alman mı? öykü nün babası Alman sanırım. Çocukluk arkadaşıymış aileleri.”

“Alman...” Kaşlarım çatıldı düşünürken. “Olabilir. Dış görünüşünden de andırıyor ama Meira ismi lbranice kökenli.”

“Soyadı ne?”

“Sormadım,” dedim. Sigaralar bitmiş ve mekâna girmiştik.

“Neden sormadın?”

“Sana söyledim. Biz...” İç çektim. “Arkadaş bile değiliz, sadece gösterilerini izliyordum. Ona kişisel sorular sormak haddime değil.”

“Ben sorarım,” dedi Mert. Yüzünde haylaz bir ifade vardı.

Asansöre bindiğimizde işaretparmağımı Mert’e doğru salladım. “Onu sorularınla rahatsız edersen sana ne yaparım, bilmiyorum,” diyerek şimdiden uyarı geçtim ki sonra *aman. Uygar,* demesin.

“Bence sevdi beni. Gayet de iyi anlaşıyoruz.”

“Biraz soğuk bir kız,” diye mırıldandı Ozan. Elleri cebindeydi. Takım elbiseyle de olsa dağınık bir hali vardı. “Öykü de aksine çok sıcak

biri.

Mert'in yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi, "öykü çok tadı ama değil mi? Gülümsediğinde gamzesi çıkıyor ortaya. Şimdi gidip bir ton espri yapacağım ki gülüp dursun ve gamzesi ortaya çıksın."

Ozan sessizleşti, Mert ise sevinçten tavşanlar gibi sıçrayacak sandım ve sonunda asansörün kapıları teras katında açıldı. Cam kenarındaki bir masada karşılıklı oturmuşlardı. Mert, ben Meira'nın yanına oturayım diye hemen adımlarını hızlandırdı ve öykü'nün yanına oturdu. Ozan da masanın başına geçmişti. Sabırla soluyup Meira'nın yanına

geçtim.

"Evet, ne içersiniz, hanımlar?" dedi Mert. Garson başımızda dikiliyordu.

"Dirty Martini," dedi Meira. Bunu garipsedim, onun içtiğini bilmiyordum.

öykü de huzursuz oldu, kaşlarını çatarak ciddi bir ifadeyle Meira'ya baktı. "Meira, Benjamin amca içmenden hoşlanmaz, biliyorsun," dedi.

Meira omuz silkti.

"Söylemezsen bilmez, öykü."

"Ama anlar."

"Anlamaz, gizlerim," dedi Meira.

öykü, Meira'nın inadıyla baş edemeyeceğini anlayınca, üzerinde daha fazla durmadan kendine alkolsüz bir kokteyl söyledi, yanına da atıştırmalık, çerezlik bir şeyler. Ben araba süreceğim için hafif bir içki söyledim, Mert ise votkasız bir şey asla içemezdi.

"Sapıtacaksın," diye uyardım onu. İçip etrafı dağıtmasına izin veremezdim. Hele ki Meira'nın yanında. "Daha hafif bir şey söyle."

Meira'nm, "Sen her şeyi böyle kontrol etmeye mi çalışırsın, Kara-şah?" diye azarlar gibi ama olabildiğince sakin bir ifadeyle kibarca beni uyarması üzerine sessizleştim. "Sadece senin istediğin mi olur? Buna kontrol manyaklığı denir."

Ben hiçbir şey söylemedim ama Mert benim yerime coştu. Büyük bir sırıtmayla suspus oluşumu izlerken, "Hah!" diye neşeli bir nida attı ortaya. "Sonunda Uygara laf yetiştirebilecek biri. Şükürler olsun!"

Ters ters baktım ona. Bu gece illaki bitecek ve yalnız kalacaktık, değil mi?

Mert ise pişkin pişkin devam etti. "Çok doğru bir tespit, Meira," dedi keyifle. "Uygar hep böyle kontrol manyağının tekidir. İlla onun dediği olur, olmazsa da oldurur."

Kızlar gülse de ben gergindim. Meira'nın beni böyle kaba saba bir adam olarak tanımasından hoşnut değildim. O böylesi bayağılıklardan nefret edecek kadar soylu bir kızdı. Eğitimli, düzgün, kibar biriydi. Bizim kavgalı dövüşlü yabani bayatımız ona ters gelirdi.

İçkiler gelmişti. Garson hardaldan dağıtırken öykü, "İlginç bir üçlüsünüz," dedi. "Ne işle ilgileniyorsunuz?"

Mert, gururlu bir baba edasıyla, "Uygar avukat," diye atladı.

"öyle mi?" Öykü bunu takdir etmiş gibiydi. "Siz?"

"Biz... Nakliyat işindeyiz."

"Tam olarak nasıl bir iş yapıyorsunuz ama?"

"İşte, sevkiyat sorumlusuyum," dedi Mert. Doğal olarak detaya girmek istemedi.

Meira kokteylinden yudumlayıp, “Uygarın babası ŞAH Nakli-yat’ın sahibi,” deyiverdi. Ardından aldığı yudumla yüzünü buruşturdu. *Kahretsin! Meira babam hakkında ne kadarını biliyor?*

Meira’ya baktığımda onun bu rahat hali hiç de babamın işlerinin karanlık yüzünü biliyormuş gibi gelmedi, pek ilgisizdi hatta. Yine de gerildim, bu konu bir an önce kapansın istiyordum.

Ne yazık ki bu konu öykü’nün daha da ilgisini çekti.

“Ciddi misin? Hamburg’da da şubeniz var sizin.”

Mert, “O ne ki? On dört ülkede daha şubemiz var,” diye böbürlendi hemen.

Ama öykü, “Neyin nakliyatını yapıyorsunuz?” diye sorduğunda telaş yaptı.

“Petrol,” dedi gergin gergin. “Beyaz eşya... Nar...”

“Nar mı?”

Iç çekerek, “Global ticaret zincirlerinde rol alıp ithalat ve ihracat süreçlerini yönettiğimizden, yaptığımız anlaşmalara göre nakliyatın içeriği de değişebiliyor,” diyerek araya girdim.

Doğruydu. ŞAH Nakliyat yüzde doksan yasalar dahilinde, işlemesi gerektiği gibi işliyordu.

Öykü çenesini avcuna yaslamış, ilgiyle bizi dinliyordu. “Vay canına,” dedi. “Hem avukat hem de nakliyatçısın demek.” Sonra ipuçlarını kafasında birleştirmiş gibi birden, “Polat Karaşah,” dedi ve gülmeye başladı. “Onun senin baban olduğunu söyleme bana!” Biz üçümüz sessizleşirken öykü neşeli bir hareketle gülmesini bastırmaya çalıştı. “Alınma lütfen. Meira çok sevse de ben hiç siyasetten anlamam aslında. Babam, Polat Karaşah’tan nefret eder de o yüzden komik geldi.”

Mert keyifsizlenerek, “Biz de fanatiği değiliz, inan bana,” diye mırıldandı.

Ozan sıkılmış gibi görünüyordu. “Konuyu kapatsak mı?” dedi.

Polat, kırmızı bir çizgiydi. O an bunu anladılar ve konu değişti. Şimdi yalnızca Mert, Ozan ve öykü üçlüsü konuşuyordu. Ben belli başlı sebeplerden ötürü sessizleşirken Meira sohbete karşı ilgisini yitirdiğinden kendi halinde gibiydi.

Fakat az sonra hiç de beğendiğine inanmadığım içkisini yudumlarken bana doğru yaklaştı. “Babanı sevmiyor musun?” Beklenmedikti ve ne diyeceğimi bilemedim. “Dünyanın sonu değil,” diye mırıldandı. “İçine doğduğun aileyi seçemesen de içinde Öleceğin aileyi seçebilirsin.

İçinde doğduğun aileyi seçemesen de içinde öleceğin aileyi seçebilirsin.

Bu sözü yüreğime oturmuştu. Neredeyse heyecanlandırmıştı beni. *Ailemi seçebilirim, aile kurabilirim.* Bu delice bir düşünceydi, ben zaten böyle bir düş kurmaya cesaret edemezdim ama Meira öylece söyleyince... Mümkün olabilirmiş gibi geldi ve yaşadığını bilmediğim hislerimi kıpırdattı.

Masadan gülme sesleri yükseliyordu, öykü, “Bana Ankara yıllarınızdan bahsedin,” dedi İkiliye. “Nasıl arkadaş oldunuz?”

Mert hemen mikrofonu eline aldı tabii. Biricik Ankara’sı ve Santral hakkında konuşabileceği hiçbir fırsatı kaçırmazdı. “O zamanlar ben dokuz yaşında falanım. Ozan on, Uygar da on bir. Benim aile işlerim biraz sıkıntılıydı işte. Beraber kaçıp Santral’e giderdik. Tabii çocuğuz, araba yok altımızda ama dehşet bilgiliyiz. Fişek gibiyiz. O zaman da Uğur amcanın koleksiyon arabaları vardı işte. Santral’de sergileniyorlardı. Çalardık birini, etrafı birbirine katardık.”

“ Uğur amca Polat’ı arardı. *Gelip al ¡unlan yoksa Mert’i o kepçe kulaklarından Atakule’den sallandıracağım*, derdi.”

Ozan’ın yüzünde silik bir tebessüm belirdi.

“Ulan, Polat’ın bizi nasıl yakalattığını hatırlıyorum,” diye hayıflandı Mert. “Herif adam gönderir, dövdürerek toplardı bizi. Sonra da arka koltuğa üçümüzü tıkarlardı. O Polat’ın eski yardımcısının adı neydi?

“Sedat.”

“Sedat. Onun ben... Herifte bir huy vardı, öykü, elinde tabancayla konuşurdu hep. Onu sallardı parmak gibi. Sonra yanlışlıkla sol taşağını vurdu hatta.”

Ozan dürttü.

“öyle denir mi oğlum?”

“Ne diyeyim? Billur mu diyeyim? öyle de diyemem. İlkokul hocamın adı Billurdu, ayıp oluyormuş gibi hissettiriyor.”

Meira, üçlünün gülüşerek ettiği muhabbetten kendisini soyudamış, içkisini yudumluyor ve sessiz görünüyordu. Onu izlerken iç çektim. Yanağını avuçiçine yaslamış, saç tutamları yüzüne doğru dökülmüştü. Ayaküstü uyuklarken dahi kaşları hafifçe çatıku, bir rüya görüyormuş gibi gergin duruyordu. İyi bir içici olmadığını düşünmekte haklıydım demek ki.

“Meira,” diye seslendim ona. “İyi misin?”

Öykü ise telefonuna bakıyordu. “Zusman abi yoldaymış,” dedi. Bu absürt ismi hatırlamıştım, Meira’nın şoförüydü. “Bizi almaya geliyorlar.”

“Biz bırakacaktık,” diye itiraz edecek oldu Mert.

“Bu hoş karşılanmaz,” diye kibarca reddetti öykü. “Hatta lütfen aşağıya, geçirmeye de gelmeyin. Sizi görmemeleri daha iyi olur.” Çoktan toparlanmıştı. Meira ya dönüp, “Hadi,” dedi.

Meira oturduğu yerden salınarak kalktı, az daha dengesini kaybedecekti ki onu hemen tuttum. “Yavaş...” Kafasını bile kaldıramıyordu. Bir elimle belini sarmış, diğeriyle de kolunu tutmuştum. Onun bu hali beni endişelendirip kafamı oyalamasa herhalde bu yakınlığımızdan büyük bir gerginlik yaşardım.

Meira'yı en azından aşağıya ben indirecektim, bunu amaçlıyordum ama öykü geldi. "Ben hallederim," diyerek Meirayı kollarımın arasından aldı, ona bizzat kendisi destek çıktı.

Pekâlâ. Bir şey söylemedim. Geri çekilecekken, Öykü diğerlerinin fark etmeyeceği bir şekilde bana yanaşıp, "Uygar," dedi. Yüzünde sakın ama ciddi bir ifade vardı. "Meira nm yalnızca arkadaşısın, değil mi?

1

(lng.) *"Gül ¡eklindeki somon pime, salata sosu içinde kanftmlmif Almaş havyanyla taçlandtnlmtftır, efendim. "*

* (lng.) *'Yemek. "*

2

(lng.) *'Ben açım."*

3

(lng.) *"Tavuk."*

4

(lng.) *"inek. "*

5

(lng.) *"Biraz daha doyurucu bir feyler tercih ederdi. Belki de baflangıç yemeğini atlayıp doğrudan ana yemeğe geçebiliriz. Tefekkür ederim. "*

******* (lng.) *'Bayanlar ve baylar, bu akfamki müzayedemize hof geldiniz. Bu akfam olağanüstü ve çoğunlukla eftanevi bir antika koleksiyonunu*

gözler önüne sererken tizlerle birlikte olmak gerçekten bir onur ve ayncalık. “

******** (lng.) *“Şimdi, sözü daha fazla uzatmadan bu akfamki müzayedeye ilk lotumuzla laflayalım*."

******** (lng.) *“Açık artırmaya yarım milyon dolardan baflayacağtz. Bef yüz elli mi duyuyorum*

Meira benim için birçok şeydi, ben ise onun için belki birkaç önemsiz şeydim. O yüzden mecburen, “Evet,” dedim.

“Güzel,” dedi. “Öyle kaldığından emin ol lütfen.”

Kaşlarımı çatmış, neden bu kadar ileri gittiğinin hesabını kafamda yapmaya başlamıştım. “Bu bir tehdit mi?” diye sordum.

“Uyan.”

Meira’daydı bakışlarım, öyküye yaslanmış, kafasını da omzuna koymuştu. Gözleri kapalıydı. Meira’yı böyle savunmasız bir şekilde, ayakta durmakta ve o güzel gözlerini bile aralamakta zorlanırken, görünce onu sıkıca tutmak, yanıma almak, güvende olduğundan emin olmak istedim ama ondan uzak durmalıydım, değil mi? öykü doğru söylüyordu. Meira’yı kendime fâzla yaklaştırmamalıydım.

Değil mi?

Sadece onun yüzüne bakmak bile yarı kapalı bilincini, kötü bir rüya görüyormuş gibi çatılan ve hemen sonra rahatlayıp gevşeyen ifadesini izlemek bile huzursuz ediyordu beni. Çok uzaktık çünkü. Bu kadar yakınken bile karşı karşıyaydık. Birbirimizin hayatları teğet geçiyordu, oysa içimdeki his farklıydı. Meira’ya aşinaydı. Meira’yla beraber doğup büyümüşçesine bir aşinalık ve sıcaklıktı bu. Ona ait olduğunu iddia edebilecek cürete de sahipti.

Meira nın ait olduğu yer benim yanım olmalıydı.

İçimdeki, yüreğimdeki bu boşluğun sebebi de başından beri buydu. Orası Meira’ya aitti çünkü. Ancak o doldurabilirdi o boşluğu.

Dayanamadım. Kendimi öykü’ye sert bir karşılıkla *yoksa ne olacağını* sormaya hazırladım lâkin Meira kafasını zar zor kaldırıp bana baktığında, bütün o agresif iç tartışmalarım son buldu. Hazırlıksız yakalandım ve yeniden suspus oldum.

Meira’nın baygın bakışlarından ise bir eğlence, ilkel bir düşünce geçti. Dudaklarını kıvırmıştı, keyifle sırıtıyordu ve bana doğru uzandı, öykü onu tutmaya çalışsa da Meira çoktan yakama yapışmış, parmaklarının ucunda yükselip kulağıma kadar yaklaşmıştı.

Ve kulağıma bir şey söyledi.

Başta sarhoş olduğu için saçmaladığını ve düzgün bir cümle kuramadığını düşündüm ama hayır, farklı bir dildeydi. Çıkaramayacağım kadar bana yabancı gelen bir dildi. Sonra geri çekildi. Hâlâ parmaklarının ucunda yükseldiği için yüzümüz birbirine çok yakındı. Gözlerime, az önce kulağıma fısıldadıklarının etkisiyle baktı. Elleri omuzlarımday-dı, omuzlarıma tutunarak koruyordu dengesini.

Gözlerimi kırpıştırdım. “Anlamadım,” dedim. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. “Anlamadım, Mçira. Ne dedin?”

Meira’nın baygın bakışları, dudaklarının ucundaki o sırıtmayla, o yaramaz ifadeyle birleşince iyice muzip bir hal aldı. Dengemi altüst etmişti bu hali.

Meira ne kadar tehlikeli bir kadın olduğunun farkında mı?

öykü, Meira’yı kolundan çekip, “Hadi, Meiral” dedi. “Çoktan gelmişler!”

öylece bırakamazdım onu. “Meira, az önce bana ne söyledin?” diyerek peşinden gidecek oldum. Kafayı yiyecektim. Ne demişti? Neydi o söz? Neden öyle bakmıştı? Neden öyle gülümsemişti? Neyi ima ediyordu? Ama Öykü onu çekiştirip, çıkışa doğru götürürken, Meira sadece arkasına bakıp el sallamakla yetindi. Beni öylece soru işarediyle bıraktı. Hiç mi aklımı kaybedeceğimi düşünüp acımıyordu bana?

Kahretsin!

Ne söylemiş olabilirdi? Kötü bir şey olamazdı. Gözlerimin içine o sıfatla, ruhumu görüyormuş gibi bir derinlikle bakarken bana kötü şeyler söyleyemezdi. Her neyse o söz... Bilmediğim bir dilden ve Meira'nın bilmediğim bir tarafından gelmişti.

Mert arkalarından, "Ne korumacı aileleri varmış," diye mırıldandı. "Ya da normal olanı budur belki. Bizim aile hiç olmayınca tabii," derken sırıttı.

' Babası siyasetçi sanırım," diye sesli bir şekilde düşündüm.

"Ya, boş ver şimdi sen babasını," dedi Mert, "öykü çok iyi bir kızmış. Ne söylersem güldüğünü fark ettin, değil mi? Gülmenin çok yakıştığı insanlardan. Nc dersin? Belki benden hoşlanır."

Aynı gece, sabaha doğru geç bir saatte Şah Pub'taydım yine.

Midemi sonuna kadar alkolle doldurmuş ve anca o zaman o günlüğü önüme çekmiştim. Başta da söylediğim üzere, bütün bunlar plansızdı. Yazmak hiçbir şartta benlik bir hareket değildi ama sanırım insan yeterince Meira dozundan ve biraz da alkolden alınca her şeyi yapabiliyordu.

İşte o gece günlük tutmaya başladım. Bir daha yazmayı bırakmayacağımı bilmiyordum elbette. *Ait olduğun yerin yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum, Meira.* İlk cümlem bu olmuştu.

Ben yazmadım bunu, sanki sözcükler kendiliğinden sayfalara döküldü. Hayret ettim kendime, günlüğü bir anlığına kenara bıraktım

ama yazmazsam kafayı yiyeceğimi de biliyordum. O yüzden yazmaya devam etmek zorundaydım.

"Senin benim kanıma karıştığın gibi benim de senin kanma karışmayı ne denli arzuladığımı tahmin dahi edemezsin, Meira ama sen daha bana ne yaptığından bihabersin şüphesiz. Bu çok tehlikeli. Yaptığın şey, ne yaptığının farkında olmadığın o şey ikimiz için de çok tehlikeli. Benim yaşamam bile doğru değil, sana varmam ise büsbütün felaket! Bu

yüzden bir şeyler çok yanlış, yine de hiçbir yanlış bu denli doğru ve güzel hisset-tirmemişti.

Hissetmek...

Bu kelime benim lügatimde yeni, Meira. Ben ilk defa içimde bir şeylerin varlığını, yaşadığını, nefes aldığını hissediyorum. Oysa ne yaptın ki! Var olman yetti sanırım. Yine de korkuyorum. Ya evren seni bana, seni benden geri almak için veriyorsa! Ya sen bir cezaysan bana! Ya gidersen benden! Tam eksik yarımı buldum derken var olanı da paramparça edersen!

Gülünç kaygılar bunlar elbet. Sen bana hiç gelmedin ki gidesin, biliyorum. Daha sen yoksun hayatımda ama ben şimdiden sensizliği hayal dahi edemiyorum. ”

“Malların listesini mi çıkarıyorsun?”

Günlüğü öyle bir hızla kapadım ki elimden uçup gitti ve ötede bir yere kapaklandı, öylesine kaptırmıştım ki kendimi, bu savunmasız anımda bir an saldırı altında olduğumu düşünerek binlerine vurmaya dahi hazırlanmıştım.

Mert bu ani tepkime karşı, “Sakin ol, Dostoyevski,” dedi şüpheyle. “Ne yazıyordun öyle?”

Oturduğum yerden ona ters ters baktım. İşine bak sen, derken günlüğü de yerden aldım. Kendi odama kapanmadan yazmamam gerektiğini düşünüyordum çünkü birinin Meira’ya karşı hislerimi okumasından daha korkunç bir şey yoktu kafamda, “öyle ses etmeden ne yaklaşıyorsun?”

“Seslendim de duymadın,” dedi. Şüpheli bulduğu hareketlerimi izliyordu. “Romanınla pek meşguldün.”

Saatime baktığımda sabah yediye yaklaştığını gördüm. Bu kadar zaman nasıl geçmişti?

Şimdi de zaman ve mekân algımı mı alıyorsun benden, Meira!

Mert ise büsbütün eğleniyordu. “Ne o? Meira’ya aşk mektubu mu yazıyordun?” dedi pişkin pişkin. Sabırla soluduğumda beni taklit eder-

cesinc bir şeyler saçmaladı. “Sevgili, Meira. Hayat fani, ölıim ani, bir kere öpsen ne olur yani?”

“Siktir, git,” dedim.

Bir süre dalgasını geçip yeterince eğlendikten sonra ciddileşti. Saat yaklaşıyor,” dedi. “Adamlar limanda toplandı. Yavaştan kalkalım.

Doğru, elbette.

Lobiden ayrıldığım vakit Mert de arkamdan beni takıp ediyordu. “Polat da gelmiş,” dedi sıkıntıyla. “Onu çağırmamıştım ama haberi oldu tabii.”

Mert’in arabasıyla gidecektik. İçeride yerlerimizi alırken, “Zararı yok,” dedim. “Onun da haberi olacaktı eninde sonunda.”

Limana yakındık zaten. On beş dakika sonra ŞAH Uluslararası Kara ve Deniz Nakliyatı A.Ş. tabelasını gördük. Hemen altındaki Güvenilir Taşıma Ağında Tek Lider sloganı okunabiliyordu. Ana giriş kapısında kontrolden geçecektik. Güvenlik kulübesinden görevli çıktı, başıyla selam verirken bariyer kalktı ve içerideydik. Liman sakindi, henüz gün bile aymış sayılmazdı. Sağda tırlar art arda dizilmiş sırasını beklerken borulardan tüten duman soğuk ayaza karışıyordu. Gelen giden urlar, etrafta koşuşturan birkaç görevli, tepede devasa vinçler, taşıyıcı araçlara indirilen konteynırlar ve etrafta gezen forkliftlerle liman yavaş yavaş canlanıyordu.

Limanın sonlarında iki rıhuma da iki yük gemisi yanaşmıştı. “Malların hepsini yok ediyoruz,” dedi Mert. Biricik kızı BMW’sini idari ofisin -ki iki katlı bir ofisti, altı toplantı için kullanılıyordu ve üstü eskiden Polat’ın, şimdi ise asla ziyaret etmesem de benim ofısimdi- yanma park etti.

Ofisin alt katma girdiğimizde içerideki gürültü kesildi. Büyük bir salondu, yalnızca bizim üyelere ayrılmıştı. Elbette bir kenarda bilardo masası vardı.

Birkaç kişi oynuyor ve birkaçı da izliyordu. Darda oynayan da vardı koltuklara uzanıp esrar tüttüren de.

İçeri girdiğimi gördüklerinde oyunları kesildi, oturanlar kalktı ve konuşmalar bölündü. Ozan bize doğru yaklaşıp, “Herkes burada, abi,” dedi. Dostça bir hareketle omzuna vurdum.

Duvar kenarındaki koltukta Polat ve birkaç sadık köpeği oturuyordu, bir tek onlar kalkmadı. Onları yok saydım. Şimdi karşımda elliye yakın adam duruyordu. Çetenin en kıdemli adamlarıydı bunlar, önce bizim, daha sonra da bunların sözü geçerdi. Konuşmayı buraya yapacak ve alttakilere bildirmelerini isteyecektim. Keyfim garip bir şekilde

yerindeydi o sabah, sırıtıyordum ve daha önce buna hiç şahit olmayan adamları da bu hareketimle şaşırtıyor, muhtemelen kafama taş yediğimi düşündürtüyordum.

“Beyler,” dedim. Sigara ve otla harmanlanmış yoğun havayı ciğerlerime soludum ve bakışlarımı tek tek yüzlerinde gezdirdim. “Bugün sizi buraya bir amaç için topladım. Sizi yeni düzenden, işimizin yeni işleyişinden haberdar etmek istiyorum.”

“Yeni düzen mi?” diye birkaç meraklı mırıltıyı yakaladı kulaklarım.

Onları geçerek bilardo masasına yanaştım, kalçamı dayadım ve bir sigara çıkarıp yaktım. Garip, tarif edilmesi zor ve neredeyse heyecan diyebileceğim bir his vardı içimde. Sigaramdan derin bir nefes aldım. Başımı kaldırıp onlara baktığımda sırıtıyordum.

özellikle Polat’a bakarak, “Madem bu işin başında artık ben varım ve bütün kararlar yalnızca bana ait olacak...” dedim. “Bundan sonra hiçbir türlü uyuşturucunun ve mühimmatın ticaretini yapmayacağız.”

Polat bunu duyduğu gibi bastonunu dahi unutup, destek almadan ayağa kalktı. “Neler oluyor, Uygar?” dedi. Hayretle açılmış gözleri kızgındı, sorgulayan bir tavrı vardı.

Diğerleri de şaşırmış, kendi aralarında fısıldaşmalara başlamışlardı. “Yalnızca konuşmanızı istersem konuşun,” diye hepsini uyardım. Po-lat’ı da gayet onlara dahil edip ayrı tutmadım. Lafımı bölmeyin. Bir kere anlatacağım ve bir daha bu konuda yanlış yapanı ya da soru dahi soranı yakalarsam acımayacağım.”

Yeniden bir sessizlik oluştu. Polat çattığı gür kaşlarla devam etmemi, bütün bunları mantıklı bir açıklamaya bağlamamı bekledi.

“Silah ve uyuşturucu ticaretinde parmağımız olmayacak. Sırplar, Karteller, Afganlar, hepsiyle anlaşmaları feshettim. Cayma cezası neyse kendi cebimden ödeyeceğim ve bir daha o topraklarda iş yapmayaca-giz.

Herkesin yüzünde bir şaşkınlık ve dehşet ifadesi kol geziyordu, kafayı yemişim gibi bakıyorlardı bana. Belki çocukluklarından beri bunun gibi pis işlerin içindeydiler, bu işten para kazanıyorlardı ve şimdi birden kepenkleri indirdiğimizi söylüyordum onlara. Bir tek Mert’le Ozanın kenarda sırıttığını gördüm. Mert sırtını kolona vermiş, kollarını da önünde birleştirmiş, beni izliyordu. Ozan ise rahat rahat yayılmış, sigarasını içiyordu.

Polat çıldırmış gibi, “Uygar!” diye gürledi, önündeki adamları itekleyerek bana doğru geldi ve karşıma dikildi, sinirden kasları seğiriyordu. “Aklını mı kaçırdın sen? Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu ticaretin bizim asıl gelir kaynağımız olduğunu bilmiyor musun? Şahdamarımızı mı keseceksin?” Kendisi bile duyduklarına inanamıyordu.

Sigaramdan nefeslendim. Keyfim ycrindeydi ve kafam da biraz güzeldi. “Bana vermedin mi bu yeri?” derken dumanımı yüzüne doğru üfledim. “İstersem şahdamarını keserim.”

Uğradığı şaşkınlıkla gerilese de sonraki ilk refleksi belindeki tabancaya sarılmak ve bana doğrultmak oldu.

Mert de onunla aynı anda tabancasını çekip Polat a doğrulmuştu bile. "Ağır ol, Polat," diye uyardı onu. Ortam birden iyice gerilmişti. "Senin sözün daha burada geçmez."

Arkalardan bir adam, "Polat'a böyle saygısızlık yapamazsınız," diye öne atıldı. "Burayı kurmuş adama silah mı doğrultuyorsunuz? O olmasa siz hiç var olamazdınız."

Bu sefer de Ozan tabancasını çıkardı ve oturduğu yerden, rahatını bile bozmadan konuşan adama doğrulttu. Elbette adamın cesareti derhal kırıldı, diğerlerinin de ona destek vereceğini düşünmüştü belki de ama

onları buraya çağırmamın iki nedeni vardı: Bir, geniş bir salondu ve herkesi rahatça toplayabilirdik. İki, burada kimse seslerini duyamazdı.

Polat tabancayı indirdi, artık kontrolün tamamen benim elimde olduğunun bilincindeydi. Sadece ikimizin anlayabileceği derin bir anlamla baktı bana. *Ben babanım*, diyordu sanki. *Sen de benim oğlumsun. Bunu bana nasıl yaparsın?*

Onun çocuğu olduğum için ve bu pislikte yetişip büyüdüğüm, ona bu pisliği adımdan soyadımdan daha iyi bildiğimi düşündürdüğüm için işini bana devredebilecek güveni bulmuştu Polat. Ben ise ilk fırsatta o gemileri yakıyordum, değil mi?

"Ben bizi mahvet diye mi devrettim sana burayı?" dedi bana.

"Sadece birkaç düzenleme yapıyorum, o kadar," dedim basitçe ve kalabalığa doğru döndüm. "Bundan sonra piyasada uyuşturucu işinde olanlarla selam sabahımız dahi olmayacak. Alacağımız maddi zararı kapatacak yeni projeler de hazırladım. Her şey kontrolüm altında, bunun garantisini verebilirim.

Mert de silahını indirmiş ama kabzasını birinin kafasına geçirmekle

tehdit ediyormuş gibi, “Sen, dört göz, duydun mu?” diyerek adamın üstüne yürümüştü, “iyi dinle. Dağıtıcılarla görüşmeyeceksin artık, anladın mı?”

“Ayrıca...” dedim. Favori kısmıma gelmiştim. “Hiçbir suç çetesi üyesinin, liderinin, siyasetçinin avukadığını yapmayacağım. *Şeytanın Avukatı* lakabı geride kalacak, mesleğimi yalnızca kendi kariyerim için kullanacağım. Kimsenin avukatı değilim bundan sonra.”

Bu, Polat’ı iyice delirtti. Üzerime atıldı ve birden yakama yapıştı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye öfkeyle yüzüme doğru soludu. İrice araladığı gözleri fırıldak gibi dönüyordu.

Bu ifâdesi, yüzümde muzip bir sırıtma peyda etti. “Yeni devir, yeni düzen,” dedim ve sadece ikimizin duyabileceği bir sesle fısıldayarak, “Beni içine soktuğun bu pisliği temizliyorum, baba,” diye ekledim.

Bakışları dondu, yakamı kavradığı elleri sinirden ve kendisini sıkmaktan titriyordu. Baba ve oğul... Bir tek annemin oğlu olmak isterdim ama kader bana bu adamı yazmış, annemi benden almıştı.

Aniden bıraktı beni. Geri çekilirken aşağılayan, pis bir ifadeyle ama yenilginin de izlerini taşıyarak, “Anlıyorum,” dedi. “Yine o pişmanlık ırvalığı. Bunları aştığımızı sanıyordum ama demek ki hâlâ iyi olma saçmalıklarıyla uğraşıyorsun.” Kendi etrafında döndü, sakalını sıvazlıyor ve öfkeyle nefesleniyordu. “Ne oldu?” dedi düşmanca bir tavırla. “Silahları satmak istemiyorsun çünkü suç çetelerinin, teröristlerin öldürdüğü onca insan... Uyuşturucu ticaretinden elini eteğini çekmek istiyorsun çünkü sokaklarda geberen bağımlı veleder...” Ellerini coşkuyla kaldırdı. “Ne vicdanlı adammışsın sen be, Uygar! Baştan deseydin de bu cesetlerin başındaki tahta seni oturtmasaydık hiç!”

Göğsü hiddetle inip, kalkarken sinirle gülüyordu ama onu dinlersem sinirleneceğimi ve bu iyi ruh halimin içine edeceğini biliyordum. Onu

görmezlikten gelmeyi seçtim, bugün hiçbir şey keyfîmi bozamazdı. Artık işler farklıydı.

Yeniden diğerlerine doğru döndüm. Bitirecektim yavaştan. “Son olarak..." dedim. “Bu yeni düzene uymayacak olanlar şimdi gidebilir. Sonra başkaldırımızın bedelini ağır ödetirim size.”

Son defa baktım yüzlerine. Kafa karışıldığı, huzursuzluk, onlarca soru ama sessizlik. *Güzel.* “Kolombiya’dan gelen mallar şu anda yok ediliyor. Birkaç haftaya yeni işimize başlıyoruz.” İzmaritimi küllükte

söndürüp bıraktım ve arkamı dönüp çıkışa yöneldim. Hazır olsanız iyi edersiniz.

Kapıdan çıkarken Polat’ın arkamdan, “Uygar!” diye bağırdığını duysam da dinlemedim onu. Peşimden gelen Mert ve Ozan la orayı terk ettim.

O gün büyük bir değişimin ilk ve en önemli adımını atmış oldum. Böylesi bir suç hayatından sıyrılmak sadece fikirde bile zordu fakat kendimi ayrı tutmayı imkânsız saydığım bu bataklığı, şimdi ilk defe gerçek anlamda karşıma almış oldum. Birçok sebepten ötürü, birçok anıdan, acıdan, fikirden ötürü.

Ve elbette, en çok da Meiradan ötürü.

Meira... Düşüncesi dahi, onun adını içimde anmak dahi karanlık ve izbe zihnime huzur getiriyordu. Oysa huzur öylesine yabancı olduğum bir kelimeydi ki... Kaotik ve karanlık içimde, pis bataklığımda yeşeren bir çiçek gibiydi Meira. Bana rağmen filizleniyor ve büyüyor, yalnızca kendisi değil ama köklerinin uzandığı, dallarının dokunduğu yerlere de hayat taşıyordu.

Onu istiyordum. Benim olmasını, benimle olmasım istiyordum. Onu yanımda, yanı başımda, her anımda istiyordum. Her anlamda ruhumla

bütünleşmeliydi. Aklımda oyalandığı kadar kalbimde de oyalanıyordu ya, onunki de aynı olmalı, onun kalbi de tıpkı benimki gibi çarpmalıydı.

Onun yeri benim yanım olmalıydı.

Kolumu omzuna atabilmek, onu kendime çekebilmek, öpebilmek, sarılabilmek istiyordum. Sıcaklığını, birine güvenebilmenin, onu sarmalamanın, yuva belirlemenin aidiyetini istiyordum.

"Ama iki yabancı gibiyiz biz henüz, " diye devam ettim o gün günlüğe.

"Benim için yaratıldığın halde iki yabancı gibi karşı karşıya durmak ne kadar canımı sıkıyor, biliyor musun Meira? Neden yanımda durmuyor da hep karşımda duruyorsun?

Biliyorum. Birbirimize ait değiliz Farklı hayatların, arka planların, renklerin insanlarıyız Belki de birbirimiz için tehlikeliyiz uzak durmalıyız. Sana kendimi bulaştırma kötülüğünü yapamayacağımı söylemiştim,

oysa ben sana çoktan bulaştım bile. Çoktan her yerdesin, her fikrimde, her hayalimdesin.

Yine de bu halimle sana layık olamam. Sana bu kötülüğü yapamam. Seni, içimde solacağını bile bile bu çarpık, karanlık hayatıma alamam.

Ama söz veriyorum sana. Seni içimde yeşertebilmek için bu bataklığı gül bahçesine çevireceğim, Meira.

XVIII

MEİRA SHAVİT

2019 / Kasım

Günümüz...

Sonunda kurtuluyorum bu cehennemden, Uygar!

Sarhoş kafamı toparlamaya çalışarak belki on defa, hazmedene kadar tekrar tekrar okudum o mektubu. Sonunda Khalil bana ulaşmıştı! Uygar'm güzergâhını da öğrenmiş ve hemen plan yapmıştı. İsparta diyordu, orada beni bekleyeceği tam adresi bile yazmışu kâğıda. Benim için bekleyen insanlar olacaktı orada ve tek yapmam gereken bir şekilde kaçmaktı, gerisini o halledecekti.

Yapabilirim!

Bir suçlu olduğum için kendi isteğimle kaçmayacağımı düşünüyordu Uygar. Haklıydı da. Khalil'e güvenmeseydim dışarısı benim için bir cehennemdi ve parmaklıklarla aramda duran tek şey de Uygardı ama Khalil şimdi bana bir kapı açıyordu. Çok uzun zamandır hiçbir türlü kaçışın, çözümün,

yardımın olmadığı bu labirentte bir başıma ve çaresizdim. öylece savrulup çırpınmıştım ama şimdi birinin bana yardım eli uzatıyor olduğunun düşüncesi içimdeki buzlan eritmiş, en azından devasa yükümün bir kısmını üstlenmişti sanki.

Kalan küçücük aklımı da sevinçten yitirecektim şimdi. Gözlerim doluyor ve mektup artık okuyamayacağım kadar bulanık geliyordu fakat bu sevinci fazla uzun tutmuş, orada gereğinden çok oyalanmış olmalıydım. Kafam yerinde değildi ve dışarıdan Uygarın sesini duyduğum gibi telaşa kapıldım.

“Meira?”

Uygar!

Küçük kabinde birden telaşla kıpırdandım. Gidebileceğim bir yer varmış gibi kaçmaya hazırlanıyordum ve kâğıdı da düşürmek üzereydim. Kapının açılma sesini duymuştum, Uygar hiç çekinmeden içeri kadar girmişti.

“Meira?” diye seslendi yeniden. Neyse ki mektubu zarfıyla beraber klozete attım ve hemen sifonu çektim. Kabinin kapısını açıp dışan çıktım. Uygar lavabodaydı. Kaşlarını çatmış, sorgulayan bir ifadeyle beni izliyordu. Dünyanın en iyi yalancısı bile Uygar’m bakışları altında erir, iradesini yitirir ve kafasındaki yalanı çoktandır Uygar’la paylaştığı paranoyasına kapılıp saçmalardı. Bu yüzden arkasından işler çevirirken asla yüzüne bakamazdım, ben daha ağzımı açmadan anlardı. Şüpheli görünmemeye çalışarak onu geçtim ve elimi yüzümü yıkadım.

Beni izlediğini biliyordum, kalbim birazdan göğüs kafesimi paramparça edecekti. “Bir sorun mu var?” diye sordu. En azından konuşmuştu.

“Hayır. Biraz midem bulandı sadece,” dedim. Suyu ayılmak için defalarca kez yüzüme çarptım. Alkol hâlâ damarlarımda geziniyordu ve ben ayılmaktan ziyade içimdeki bu adrenalinle de beraber iyice zehirlendiğimi ve mayıştığımı hissediyordum. Belki de sert bir kahve iç-meliydim, böylesi

bir sır saklarken Uygar'm çevresinde savunmasız bir zihinle kalamazdım. O mudaka küçük bir açık bulur ve sonuna kadar sömürürdü o bilgiyi.

Yüzümü kurutmak için mendil alacaktım ama Uygar benden önce davranmış, birkaç parça mendili alıp bana uzatmıştı. Mendili alırken sadece gözlerine baktım, öyle dik ve altında kesin ama benim için belirsiz anlamların yattığına inandığım güçlü bir bakıştı ki bir anlığına hazırlıksız yakaladım. Aklımdan geçen tek düşünce, *her şeyi* biliyor olduğuydu. Bu düşünce beni iliklerime kadar korkuyla titretti.

tmkâm yok, biliyor olamaz. Nereden bilecek? Aldığım ilk mektubu bizzat benim yazdığımı ve kitabın arasına koyduğumu anılarımın arasından zaten gördüm, bu ikinci mektup ise geçmişteki Meira'nın bana *güvenebilirsin*, dediği adamdan gelmişti. İmkânı yoktu, güvendeydim. Uygar en fazla şüphelenebilir ama şüphelerine bir adres bulamazdı.

Yüzümü kuruttum ve lavabodan çıkmak için ilerledim ama Uygar girmem için önce kolunu uzattı. İtiraz etmedim. Bugün onun sinirini bozmayacaktım hatta bugün ona hiç kızmayacaktım bile. Kurtuluyordum sonunda!

Yemek salonu az önce bıraktığımız görkemiyle eğlenceye kaldığı yerden devam ediyordu. Şarkılar hızlanmıştı, insanlar çakırkeyf ve hareketliydi. Oturdukları yerde sabit durmakta zorlanıyorlar, ya dans ediyorlar ya da el ele kol kola masalarda gülüşüyorlardı.

Bizim masaya doğru ilerlerken Herman bizi karşıladı. Kollarını açmış, kıpkırmızı suratıyla pişmiş kelle gibi sırıtarak yüzümüze bakıyordu. "Nerede kaldınız?" dedi hafif sitemkâr bir tavırla. "Dans vakti! Buyurun, geçin hemen! Melis Hanım, sizi bekliyordum. Herhalde bana bir dans lütfedersiniz artık, ha?"

Herman elini uzatmışa. Bir de bu pislikle uğraşmak zorunda olduğumu düşünerek, sıkıntıyla iç çekip teklifini kabul edecek oldum ki Uygar ona

uzattığım elimi bileğimden tuttu ve nazikçe geri çekti.

“Lütfedemez,” dedi ve elimi koluna geri koydu. Herman a dik dik bakıyor ama çenesini sıktığı halde hafifçe gülümsüyordu. “Bana söz verdi.”

Herman beden dili okuma konusunda berbat olmalıydı. Uygarın, planları yüzünden ona katlanmak zorunda kalmasa onu seve seve gırt-1 aklayacağından bihaber bir şekilde, hiç bozulmayarak, “Ben beklerim,” dedi. *Patavatsız* geni}, rahat herif...*

“Uzun bir bekleyiş olur,” diye karşılık verdi Uygar. Gözlerini Her-man’nın gözlerinden ayırmıyordu. Oysa ne için diretiyordu ki? Onlara, bizim aramızda hiçbir şey olmadığını söylemişti, değil mi?

Hadi, açıkla bakalım. Uygar Bey. Aramızda hiçbir ¡ey yokken neden benim başkalarıyla dans etmemi istemiyorsun?

Sonuç olarak Uygar, Hermanla dans etmemem konusunda inatçıydı ve bana da ayak uydurmak kalmıştı. Mecburen beni öteki salona yönlendirmesine izin verdim. Geniş bir salondu ve kristal avizenin yansımalarıyla beraber loş bir podyuma benziyordu. Çok kalabalık değildi. Çiftler kendi hallerinde uysal melodiye kapılıyor ve beraber salınıyordu. Uygar önden yürürken parmakları kolumdan aşağılara indi, elimi tutuyordu şimdi ve öyle götürüyordu beni peşinden. Onunla el ele tutuşmak garip bir histi ama rahatsız edici diyemezdim.

Astor Piazzolla’nın *Libertango'sn*, orkestranın bizi görür görmez çalmaya başladığı parçaydı. Neredeyse bilerek yapuklarını sdüşünecek-tim. Evren düşman da olsak bizi birbirimizden ayırmamak için elinden geleni yapıyor ve bizi böyle ironik durumlara sokup trajikomik bir müzikale çeviriyordu.

Düşmanınla tango. Ne de klasik bir tema! Pekâlâ, sonunda kurtulacak olmamın şerefine son bir defa...

Uygar'ın adımları durdu ve beni karşısına aldı. Bir eli hâlâ elimdeyken diğer elini belime yerleştirdi. Üzerimde kıyafet olmasına rağmen parmakları sanki çıplak tenime temas etmişti. Bu yakınlığı ve bu sa-hiplenici kavrayışı içimdeki yangını körüklüyor, dizlerimi titretiyordu.

Libertango nun çello ve orkestra için uyarlamasıydı, daha sakin ve kederli bir başlangıcı vardı. Tanıyordum bu versiyonu, mutlaka çalmıştım bir zamanlar. Zihnimdeki soyut kas hafızası notaları anında yakalamış ve aklımda belli anılar canlanmasa da aşinalığıyla içimi titretmişti. Uygar da bunun farkındaydı. Gözlerini üzerimden ayırmadan, bana yukarıdan bakarken, hatırlayıp hatırlamadığımı soruyordu sanki. Kafamı kaldırıp ona bakmam asırlar aldı. İçimden *alt tarafı dans*, desem de vücudum benden bağımsız hareket ediyordu. İliklerime kadar bu temasa kendimi ait hissettiğim halde bir şeyler tersti, yanlış, tehlikeli ve günahtı. Birbirimize bu denli yakın olmamalıydık. Ben her ne kadar ona bakmaktan kaçınsam da o ısrarla beni izliyordu, ısrarla benim de ona bakmamı istiyordu. Bakmayacaktım. Yalnızca onun adımlarına ayak uydurup sakin bir şekilde eşlik ettim. Gözlerim, birbirimize bu denli yakın olduğumuzu bana unutturacak farklı arayışlar içinde çevremizdeki insanlarda oyalanıp duruyordu.

Ama Uygar buna müsaade etmedi. Nasıl ki onun tek odağı daima bendim, benimki de o olmalıydı sanki. “Bana bak, Meira,” diye nazik bir uyarıyla bana kendisini hatırlattı fakat sözünü dinlememiştim. Bununla beraber elimi bırakmadan parmaklarını çenemin altına yerleştirdi, güç kullanmadan tadı bir müdahaleyle ona dönmemi sağladı. Kaçamak ve çekingen bir bakıştı. Gözlerinin içine onun gibi cesurca bakamadım. Bir şeylerden şüphelenecek diye korkuyor ve bütün doğallığımı yitiriyor, onun karşısında bir budalaya dönüşüyordum. Uygar da başını hafifçe omzuna doğru yatırmıştı. Yeterince yakındık zaten. Bir de delici bakışlarının nefes alıp verişimi dahi anbean takip etmesi yok muydu? “Dalgınsın,” dedi. “Bir şeyler düşünüyorsun.”

“Hangi insan düşünmeden durabilir?” diye geçiştirdim.

Başını iki yana salladı. “Farklı bir şeyler düşünüyorsun.” Gözlerini kıstı. “Belki de düşünmemen gereken şeyler.”

Kibarca öksürdüm. Ona baktığımda yüzümde muzip bir gülümseme vardı. “Bendeki değişiklikleri hemen yakalıyorsun,” dedim imayla. “Gözlerin daima üzerimde, Karşah. Yorulmuyor musun hiç? Sanki tek işin benmişim gibi ve hayatın bir tek benden ibaretmiş gibi etrafımda dönüp duruyorsun.”

Hiç bozulmadı, aksine yanak çizgilerini ortaya çıkaracak samimi bir sırıtmayla şekillendi dudakları. Bana doğru eğdi başını, dudakları az kalsın şakaklarıma sürtecekti. Sıcak nefesini hissedebiliyordum tenimde.

“Benim hayatım uzun zamandır bir tek senden ibaret zaten, Meira, diye derin bir sesle fısıldadı. “Bu bir sır değil.”

“Ne zavallıca bir hayat. İnsanların saygı duyduğu bir adamsın oysa. ’ Belimdeki baskısını arttırarak bedenimi iyice kendine doğru çekti ve göğsümü onun gövdesine yaslamama sebep oldu. “Ne o?” dedi. “Senin hayatın da bir tek benden ibaret değil mi sanıyorsun yoksa?”

Adımlarım bir anlığına şaşacak gibi oldu. Onu boğazlamak istesem de elim kolum bağlı olduğundan hırçınlaşmanın ötesine gidemeyen halim onu eğlendiriyordu. Kibirli bir yaratıktı o. Mahvettiği hayadarla böylesine eğlenerek dalga geçebiliyor, bana yitip gitmiş hayatım için bir tek kendisinden ibaret olduğunu söyleme cüretinde bulunabiliyordu. Hani, *her şeyi elinden aldtm ve bir tek geriye baş düşmanın, bendeniz kaldı*, der gibi.

“Benden nefret ettiğini bu kadar belli etme,” dedi oyuncu bir sesle. Kendimi tutamayıp, “Elimde değil,” dedim. “Hep de nefiret edeceğim senden. Yaptığın hiçbir şeyi unutmayacağım.”

“Ve yapacağım. Yaptığım ve yapacağım hiçbir şeyi unutmayacaksın, diyerek cümleyi benim için baştan kurdu. “Seni daha çok üzeceğim ben, Meira. Sana bu günleri...” Muzip bir gülümsemeyle şekillendi dudakları. *“Mumla* aratacağım.”

Etim kemiğimden ayrılıyormuş gibi dehşet bir hisle irkildim, çenemi sıkmaktan az kalsın dişlerimi kırıp dökecektim ama kurtuluşa bu kadar yakınken susmalı, alttan almalıydım. Bu iğrençliğe karşı ben de sadece arkamı dönüp gitmek istedim fakat elimi bırakmamış, beni hemen geri çekmişti. Tekrar belimi tutup vücudumu kendi gövdesine bastırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yeniden onun karşısında ve onun kolları arasındaydım. Tekrar gitmeyi denemeyeyim diye bu sefer kavrayışı da kudretliydi, belimi kıracağını sandım.

"Pekâlâ, bu gece kavga yok," dedi. "Yelkenleri indirelim." Duraksadı. Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri daldı. "Bu gece seni rahatlatmak

• » istiyorum.

Dişlerimin arasından hırsla, "Bu günleri bana mumla aratacaksın demek," diye soludum. "Daha ne yapabilirsin bana? Neyim kaldı benden almadığın? Bir tek ruhum herhalde. Söylesene! Onu da mı alacaksın yoksa?"

r^{i}*S

1 335 I

Yaklaştı. Zaten yeterince yakın değilmiş gibi ve benimle tamamen bütünleşmek istiyormuş gibi şakağımı teğet geçerek kulağıma doğru eğildi. Yanağı yanağıma sürtüyordu. Dudakları da değecek ve beni sömürecek, oradan boynuma inecek ve omuzlarıma varacak sandım ama kulağıma doğru sadece fısıldamak için eğilmişti. Boğuk sesi kulağıma yabancı sözcükler taşıdı. Yanlış anladığımı, iyi duyamadığımı düşündüm fakat hayır, her ne söylediyse bana Türkçe değildi. Ibraniceydi. Hâlâ İbranice bilmesem de anılarımdan kulak aşinalığı yakalayabiliyordum. Bunun karşısında şimşek gibi zihnime çakılan geçmişten bir keşide kalakaldım.

Meiranın kanına karışan alkolle kısılan gözleri, kızarmış yanakları, Uygarın onu dikkatle izleyen, nefesine kadar takip eden tedbirli, ciddi bakışları... Meiranın ona doğru uzanması, omuzlarına tutunarak yükselmesi ve kulağına, tıpkı az önce Uygar'ın bana söylediği sözü fısıldaması... Geri çekildiği vakit Meiranın yüzünde beliren o yaramaz ifade ve Uygarın afal-layışı, fikirsizliği, tıpkı benim şu an karşısında durduğum

ğbi hiçbir şeyi anlamayışı, kaşlarını çatışı... Her şey aynıydı, bir tek roller değişmişti.

Uygar da ona, Anlamadım, ne söyledin bana, Meira?" diye sormuş ama cevapsız kalmıştı.

Şimdi ise anlamayan bendim.

Hem geçmişteki Meira'dan hem de şimdi Uygardan dinlediğim sözü kafamda tekrarladım. Garip ama tanıdık gelen bir telaffuzu olsa da zordu ve sadece okunuşunu toparlayabildim:

Ani ...et nishmatech.

Ama ne kadar denersem *deneyeyim* eksikti cümle. Kayıp kelimeyi bulmadan tamamlayamıyor ve ne olduğunu da zaten anlayamıyordum.

Sonrasında Meiranın gülümseyişi, yavaş adımlarla geri çekilişi ve öykü... öyküyle beraber arkalarını dönüp ğdiyorlar. Uygar ise Mert ve yabancı bir çocukla birlikte kalıyor.

Bizi böyle normal bir şekilde vakit geçiriyorken görmüş olmanın şaşkınlığıyla afalladım. Hayatımızda kavgadan ve kandan başka bir şey yok sanıyordum, oysa birbirinden nefret eden yüzler değildi bunlar. Mert özellikle... Gururlu ve bana saygı duyan bir ifadeyle gülümseyerek izlemişti beni. Bu Mert, benim tanıdığım Mert olamazdı herhalde. Şimdi yüzüme bile bakmaz, bakarsa da mutlaka bana edecek kötü bir çift lafı bulunurdu.

Nihayet şu andaydım. Salonda, Uygarın karşısında ve kollarının arasında. Uygar'ın yutkunuşumu dikkatle izlediğini gördüm. "Ne dedin?" diye sordum. "Az önce ne söyledin bana?"

O gülümseme ve gözlerindeki tehlikeli parıldama... Bilerek yapıyordu. Her şeyi, içimi ne denli büyük bir bilinmezlikle ürküteceğinin bilinciyle

yapıyor, her sözü özenle seçiyordu. Söylemeyecekti. Kulağıma az önce ne fısıldadıysa tıpkı benim geçmişte onu fikirsiz bıraktığını gibi o da beni karanlıkta bırakacak ve belirsizlikle bana eziyet edecekti. Yine. Yeniden. *Uygarın intikamı buydu, unuttun mu?*Yavaş yavaş, ona her ne yaşattıysam ve onu her nereden vurduysam...

“Gidebilir miyiz?” diye sordum. Moralim altüst olmuştu. Her şeyden öte öykü’yü görmüştüm. Anılarımın arasında koluma girmiş, ayakta zar zor duran adımlanma destek çıkıyordu.

Ve o kız artık bir ölüydü.

Ben öldürmüştüm.

Bunu hatırlamak tüylerimi diken diken etti, daha fazla bu dansı sürdüremezdim. Neyse ki Uygar da itiraz etmedi ve beni rahat bıraktı. Kollarının arasından sıyrılınca gerçek anlamıyla nefes alabildiğimi hissettim. Birden bütün bu kalabalık ve orkestra fazla gelmeye başlamıştı. Bu gece hiçbir şey keyfimi kaçıramazdı, kaçırmamalıydı. Uyandığım günden beri acı çekmek dışında hiçbir duyguyu içimde barındırama-mıştım, bugün ise bu cehennemden kurtulabileceğimin ilk somut planını öğrenmiştim ve bu hissi mahvetmeyecektim.

Masamıza doğru yürüdüm. Uygar ise hemen arkamdan geliyordu. Yere bakıp kendime tekrar tekrar *her şey yolunda,* dedim. *Bugün harika bir gün. Geçmişi unut, gitsin artık. Yalnızca geleceği düşün.* Yanından geçtiğim kokteyl masasının ortasında şamdan duruyordu. Nedense ona değeceğimi düşünerek hemen kolumu geri çekmiştim. Bir sorun yoktu fakat bu ani karşılaşmayla beraber telaş yapmış, birden mumu devasa bir ateşe benzetmiş, sinirle ve ani refleksle masayı iteldemiştim. Kokteyl masası elbette devrildi. Üzerindeki tatlılar, şampanya bardakları ve şamdan da yere düştü.

Uygar hemen kolumdan tuttu. “Yavaş...” dediği sırada çevredeki insanların da bize baktığını fark edebilecek kadar gerçek hayata dönmüştüm artık.

Herman bile kalkmış ve bize doğru gelmişti. “Bir şey mi oldu? dedi insanların arasından sıyrılarak.

Uygar herkese, “Görünmez kaza,” diye açıkladı fakat bana gelince,

eşlik etmek istiyormuş gibi kolumu tutup, beni yönlendirince kulağıma doğru, “Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedi hesap sorar gibi.

“Bilmiyorum, beni mumla travmatize ettiğin için aşırı tepki vermiş olabilirim,” diye iğneledim ama beni dikkate almadı. Masamızı geçmiştik bile, burayı terk ediyorduk demek. İşime gelirdi, bu gülünç kibarlar midemi bulandırmaya başlamıştı.

Mert de ayaktaydı, yine ne yaptığıma bakmaya gelmişti. Onun yanından geçerken, bana sinir bozucu bir şekilde sırıtarak baktı.

“Yine müziği kapatın diye etrafı ayağa kaldırmaya başlama.”

Uygar durmasa da ben dönüp, “Seni adam edeceğim, taktım kafaya,” diye kabaca laf attım ona.

Men ise Uygara doğru, “Sıkı tut şunun tasmasını, milleti ısıracak yoksa,” dedi keyifle.

Rezillik çıkarmaktan hoşlanıyor değildim ama bu tür bir öfkeyi içimde tutamazdım. Ona doğru uzanmaya yeltendim, “önce senin o dazlak, koca kafanı ısırıp koparacağım ama,” diye atıldım ama Uygar izin vermedi. Beni çıkışa doğru kolumdan çekiştirdi.

Tam o sırada fark ettim onu. Kalabalığın ötesinde, salonun diğer tarafında, bar kısmındaki yüksek taburede oturuyor ve eğdiği başıyla, neredeyse gözlerine kadar indirdiği fötr şapkasının ardından beni izliyordu. *Khalil...*

Önünde bir içki bardağı vardı, işaretparmağını bardağın ağzında gezdiriyor ve tam da gözlerimin içine bakıyordu. *Biliyordum.* Her nasılsa onunla karşılaştığımız ilk andan beri kalabalığın bir köşesinden daima beni gözetlediğini biliyordum. Gözü üzerimdeydi. Şimdi de neredeyse kaşlarının

çatık olduğunu söyleyebileceğim ciddi, uyarı dolu bir ifadeyle izliyordu beni. Bu sanki *sorun çıkarma*, demenin bir yoluydu. Haklıydı. Ne demişti? Beni Uygarın elinden öylece alamazdı, benim Uygardan kaçıp ona gitmem gerekiyordu. Böyle sorunlar çıkarıp Uygar'ın bana göz kulak olmasına sebep olursam kaçmak için fırsatı ne ara bulacaktım? Uygara tetikte kalması için sebep vermemem gerekiyordu.

Bu sebeple birden Uygar'a direnmeyi ve bütün o hırçın tavırları bir kenara bırakarak sakinleştim ve Uygar'ın beni salondan çıkarmasına izin verdim. Khalil diğerleriyle beraber salonda kaldı ama sorun değildi. *Yeniden buluşacağız, değil mi?*

Beraber koridoru geçerken Uygarın adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Ben birden sessizleşip sakinleşmiş olsam da Uygar kendi

kendine, "Bugün kavga etmeyecektik güya," diye söylendi. Neyse ki sinirli değildi.

"Ben bir şey yapmadım," diye geçiştirdim onu dalgın dalgın. Keyfim o kadar yerindeydi ki kanatlanıp uçabilirdim. Kendimi tutamayıp birden gülmeye başladım. Khalil'in beni izlemesi çok güvende hissettirmişti. Her şey yolunda gidiyordu, değil mi? Yarın bu gemiden, belki birkaç gün içinde de İsparta'da Uygardan ayrılıyordum. Var mıydı bundan iyisi?

Uygar elbette bu sırıtışı garipsemişti. "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Rahat rahat, "Benimle baş etmenin ne kadar zor olduğunu düşünüyordum," dedim.

Az sonra odadaydık. *Sonunda sessizlik ve huzur...* İnsanlar kir parçasıymış gibi geldiğinden aralarında kaldıkça kirleniyor ve kokuyordum sanki. Üzerimden büyük bir yük atmış ve rahatlamıştım, sırtüstü yatağa bıraktım kendimi.

Uygar’ın ayakta dikilip az önce aşağıda yeni bir kaos çıkarmamışım gibi rahat rahat uzanıyor oluşumu hayrede izlediğini biliyordum. Ben ise çoktan tavana bakıp hayaller kurmaya dalmıştım. Khalil ve ben vardık o hayallerde. Buraları terk edip gitmişiz, ne Uygar ne de sadık köpeği Mert var. Belki insanlardan uzakta bir yerlerde, müstakil bir evde yaşıyoruz, Khalil bana güzel yemekler yapıyor ve bir şekilde dava açıp Uygar a yaptığı her şeyin bedelini beraber ödetiyoruz. Sonra bütün mal varlığımı geri kazanıyorum. Hayatım, tekrar benim oluyor. Belki yine bir müzisyen olurum, belki de ailemin izin vermediği eğitim hayatına atılırım. Ama her şeyden öte...

Meirayı Uygardan geri alıyoruz, düşünsene?

Mutluluğun ve alkolün getirdiği bir sarhoşlukla uyuyakalmıştım. Habersizdim ama beşik gibi yatağımda salındığımın, etrafta bir yerlerde bir kıyamet koptuğunun bilincindeydim.

“Meira.”

Uygar’ın sesini işittiğimde bir irkilme bedenimi esir aldı. Sırtüstü yatıyordum. Kalkmam için bileklerimden tutulup çekildiğimi hissettim. Gözlerimi ağır ağır araladığımda karanlığın içinden bir yaratıkla göz göze geldim. Şimdi omuzlarımdan tutarak beni destekliyordu.

Elbette Uygardı.

Yüzümü buruşturdum vc pencereye doğru dışarıda kopan fırtınaya baktım. “Ne oluyor?” diye mırıldandım uykulu bir sesle.

“Kalk. Gidiyoruz.”

Gecenin körüydü ve cihanda kapıyı pencereyi zorlayan bir kıyamet kopuyordu. “Nereye?” dediğimde omuzlarımdan tutmayı bıraktı ve kendimi tutamayıp yatağa sırtüstü geri düştüm.

“Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim.”

Gözlerimi ovuşturup ona baktım.

“Bu saatte?”

“Yalnız olmalıyız.”

Bu söz her nedense beni derhal ayılttı ve tetikte bıraktı.

“Niçin?”

O sırada yatakta başucuma bırakılmış, karton bir alışveriş çantası gözüme çarptı. Üzerinde ünlü bir tasarımcının ismi vardı. Korkmaya başlamıştım lâkin bir an evvel ne işler çevirdiğini öğrenmek adına cesur davrandım ve poşeti alıp içine baktım. Başka bir kutu vardı içinde, onu da çıkardım ve kurdeleyi çözüp kapağı kaldırdım.

Kumaş parçasını gördüğümde tek kaşım havada Uygar’a baktım.

“İç çamaşırı mı?”

Ciddi bir tavırla, “Mayo,” diye düzeltti beni.

İki askılığından tutup neyin nesiymiş diye daha düzgün bir şekilde baktım. Yeşilin belki en koyu ve asil tonuydu, dantel işlemeleriyle ve dekoltesiyle de ilgi çekici bir mayoya benziyordu. Yine de buna bir anlam veremedim. “Beni denize mi atmak istiyorsun gerçekten?” diye sordum.

Elleri pantolonunun cebindeydi, gömleğinin kolları ise kıvrılmıştı. O şekilde ayaktan izliyordu beni. “Giyin,” dedi az sonra.

İtirazın bir yararı yoktu. Biraz da meraklıydım, gecenin bu saatinde havuza gidiyorduk belki de. Ona uyarak lavaboya girdim. Mayo oldukça ince bir kumaştan dikilmişti ve neredeyse ikinci bir deri gibi bütün hatlarımı sıkıca sarıyor, bazı yerlerde neredeyse transparan oluyor ve altından tenimi gösteriyordu. İnce askılarıyla beraber feminen bir tasarımdı, bütün vücut kıvrımlarımı gözler önüne seriyor ama fazlasını vermiyor, keşfedilmesi için alan bırakıyordu.

Lavabodan çıktım. Yalnızca mayoylaydım. Ayaklarım çıplaktı ve salık saçlarım da belime kadar uzanıyordu. Uygar yatakta oturmuş, beni bekliyordu. Sıkılmış gibiydi. Karşısına geçtiğim vakit tam da saatine bakıyordu. Bir elini yatakta geriye atıp destek almıştı. Altına dizlerinin

üzerinde biten bir şort giymişti. Üstüne de uzun kollu, siyah, spor bir tişört geçirmişti. Üstüne bu kadar dar şeyler giymezdi normalde, tişört vücuduna yapışmış ve sert gövdesini gözler önüne sermişti. Onu ilk defa böyle günlük kıyafetlerle görüyordum.

Karşısına geçtiğimde sonunda bakışlarını saatinden çekip bana kal-dırabildi ve kaldırdığı gibi de donakaldı. Başta bütün bunlara hazırlıksız yakalansa da az sonra ağır bir harekede başını bir omzundan diğer omzuna doğru yatırdı ve bu sırada gözlerini üzerimden ayırmadı.

“Gözlerim...” dedim, onu hayal dünyasından çıkarma arzusuyla. “Oralarda değil, Karşah.”

Yutkunduğunu, âdemelmasının bir aşağı bir yukarı çıktığım gördüm. “Biliyorum,” diye bilinçsizce mırıldandı. Yüzündeki ifade hâlâ bir afallamadan öteye gitmemişti.

“Güzelmiş fantezin,” dedim imayla.

Kibarca boğazını temizleyip bakışlannı benden kaçırdı. “Böyle olacağını... Bilmiyordum,” dedi. Gergin görünüyordu.

“Sen almadın mı?”

“Eskiden sevdiğin bir tasarımcıydı, senin için bir şeyler yapmasını istemiştim,” diye açıkladı ve birkaç kez daha bakışları bana yanlışlıkla değdi. Bu sefer çareyi tamamen ayağa kalkmakta buldu.

Bir şeyler mi? Başka şeyler de mi aldın?" Mayo bile böyleyse iç çamaşırları düşünemiyordum.

Unut gitsin," dedi. Arkasını dönmüştü. Eliyle dalgın dalgın saçlarını karıştırdı. "Üzerine bir şey geçir, aşağıya ineceğiz."

Siyah bir elb ise buldum. Ayak bileklerime kadar iniyordu ve efil efil, incecik bir elbiseydi. Onu üzerime geçirdim ve Uygarın peşinden odadan ayrıldım. Etrafta kimsecikler yoktu, koridorda yalnızca dekoratif ışıklar açık bırakılmıştı. Ayakkabı giymemiştim ve çıplak ayaklarla yürümek çok güzel hissettirmişti. Bir rahadık vardı üzerimde, birkaç yükten kurtulmuş gibiydim resmen.

Güverteden geçerken dışarıya baktım. Gerçekten de bir fırtına kopuyor, deniz köpürüyor ve devasa gemi beşik gibi sağa sola yauyordu. Eteklerim ve saçlarım uçuşuyor, buz gibi rüzgâr tüylerimi diken diken ediyordu. Aşağıda, zemin kattaydık. Karanlık bir koridorda Uygarın peşinden yalınayak yürüyordum. Koydukları cılız ışıklar her birkaç metrede bir anca yolumuzu ve Uygarın geniş omuzlarını aydınlatmaya yetiyor, gerisi karanlıkta kalıyordu. Fırtına, rüzgârın uğultusu ve geminin mekanik sesleriyle birleştiğinde bir korku filminde olduğumu-

zu düşündürüyordu. Geminin bu tarafına daha hiç gelmemiştim, eksi katlardaydı ve geminin geri kalan bölmelerine nazaran buz gibiydi.

Bu karanlık tünel gibi koridorun sonunda bir ışık gördüm. Mavimsi. parlak ve yerde uysal bir ritimle salınarak soyut sembollere varan bir ışıktı. Uygar oradan içeri girdi ve gözden kayboldu. Kapıya vardığımda ise içeride bir havuz göreceğimi biliyordum aslında fakat yine de hayrete düşmeden edemedim.

Mistik bir yerde olduğumu düşündüm. Geniş salonun duvarlarına, kolonlarına ve havuzlarına işlenmiş figürlerin, oymaların, mozaik mermer döşemelerle zenginleştirilmiş yerlerin eski fakat modernize bir yorumu

gibiydi burası, ileride, salonun ortasında birden farklı yükseklikte ve şekilde havuzların kesiştiği bir bölme vardı. En başta ise elindeki sürahiden su boşaltan bir melek heykeli duruyor ve havuzu besliyordu. Kenarlardaki mavi ışıklandırmalar fokurdayan suyu berrak bir okyanus suyuymuş gibi renkli gösteriyor ve bu mistik ahenk mermer tavana yansıyordu.

Uygar çoktan havuzların olduğu tarafa geçmişti. Arkası bana dönüktü, üzerindeki tişörtü bir çırpıda çekip başından çıkardı. Çıplak sırtıyla bakışıyordum şimdi. Kristal yansımalar, yapılı gövdesinde ve sırandaki yara izlerinde dans ediyordu. Atletik, yüzücü gibi bir vücuttu onunkisi. Ne göze kasıntı gelen bir kas yığını ne de bir zarganaydı. Yapılıydı ve bunlar ne yağdan ne de şişik kaslardan geliyordu. Belli ki hareketli bir geçmişi ve kutsanmış genleri vardı.

Haksızlık. Bu kadar korkunç bir kişiliği neden böyle bir yüz ve vücutla ödüllendirirsin ki?

Uygar Karşah, kibirli bir yaratık da olsa evrenin en çekici yaratığıydı şüphesiz.

Havuzu çevreleyen küçük, mozaik mermerden bir engel vardı. Bacağını onun üstünden attı ve suya girdi. Karşıya, en köşeye geçip oturdu ve sırtını dayadı. Kollarını, havuzun kenarı boyunca genişçe açtı. Şimdi arkasına yaslanmış, beni izliyordu. Havuz suyu karın kaslarına kadar anca gelirken su damlacıklarının çarptığı pürüzsüz gövdesinden bakışlarımı zor ayırabildim.

Onun bakışları ise üzerimdeydi. “Buraya gel, Meira,” dedi.

Elbisenin askılarını omuzlarımdan aşağıya bırakırken göz kontağını bozmadım. Uygarın istekli bakışları, kumaşın bedenimden kayışını takip etti ve elbise tamamen üzerimden sıyrılıp, yerle buluştuğu vakit âdemelması sert bir yutkunmayla inip kalktı. Adımlarımı sayıyordu sanki.

Bir an önce ona varmamı arzuluyor, sabırsızca beni izliyor ama bu sırada elbette ki yüzündeki o sert ifadeyi beceriksizce korumaya çalışıyordu.

Ve başaramıyordu.

Maskesinin, iradesizliğiyle yavaş yavaş yüzünden sıyrılışını, titreyen bakışlarından ve kasılan çenesinden anlayabiliyordum. Uygar Karşahtı bu, değil mi? Kendinden asla ödün vermeyen, yenilgi nedir bilmeyen ve düşmanları arkasında kuyu kazsa dahi hiçbirine düşmeyen dokunulmaz adam. Uygar, herkesi alt ediyor ama bana karşı daha silahlar çekilmeden kaybediyordu.

Bu zayıflığı zevk verdi bana. Hiçbir utanma, çekinme hissetmedim. Karşısında yarı çıplak dururken o irdeleyici bakışlarının arkasında masum olmayan niyetlerin hedefi olsam da büyük bir özgüvenle yaklaştım ona. Birbiriyle merdivenler aracılığıyla ayrılan havuzlar üç kısımdan oluşuyordu: Birincisi, Uygarın da içinde oturduğu, dize kadar anca gelen ortadaki havuzdu. İkincisi, hemen birkaç basamak yukarısındaki suyun bir karışı geçmediği sığ bir havuzdu ve sonuncusu da altta kalan yüzmek için yapılmış derin bir havuzdu. Geminin ağır hareketleriyle bu su kütleleri dalgalanıyor, bazen taşacak kadar hırçınlaşabiliyor fakat kenarlardaki ızgaralar bu harekediliği kontrol altına alıyordu.

Bacağımı atıp suya girdim. Sıcak suyu tenimde hissettiğim gibi bir rahatlama sirayet etti bedenime ve birkaç adım daha attım. Su dizlerime kadar anca geliyordu. Uygar gibi sırtımı havuzun mermer kenarına dayayıp tam karşısına oturdum. Aramızda birkaç metrelik bir boşluk vardı.

Dik bakışlarında bir sarsılma, bir sorgulama yakaladım. Tek kaşı havalanacak gibi oldu ve omuzlarını gererek oturduğu yerde harekedendi. “Bu hayatta...” dedi ağır ağır. “Yanımda değil de karşımda durman kadar nefret ettiğim bir şey yok.”

Elbette, şu takıntısı...

Daha çok karşında duracağım ben senin. Burada da dışarıda da yargı önünde de ve sen parmaklıklar ardına tıkıldığında da. Biz hep karşı karşıya duracağız. Uygar Karşah. Bizim omuzlarımız hiç birbirine değmeyecek.

Ama bunu elbette ona söylemeyecektim. Aksine konuyu değiştirmek istedim. Çevreme bakınıp yapının karanlık ambiyansını inceledim. Burası antik bir hamamı da andırıyordu. Endülüs mimarisinden esinlendiği söylenebilirdi belki. Büyüleyiciydi.

Sıcak su bedenimi mayıştırıyor ve gerilen kaslarım açılmaya başlıyordu.

“Demek beni rahatlatmaktan kastın buydu.”

“Başka seçenekler de sunabilirim,” dediğinde varla yok arasında bir sırıtmanın yüzüne yerleştiğini gördüm.

Yutkundum ve anlamamazlıktan gelerek, “Ne gibi seçenekler?” diye sordum.

Aynı sırıtmayı koruyarak ama ciddiyetle, “Daha yumuşak bir zemin gerektirecek seçenekler,” diye karşılık verdi.

Kalp atışlarım birden hızlandı. Yalnızca düşüncesi bile karnıma yumruk yemişim hissiyatıyla nefesimi kesecek gibi oldu ve daha da kötüsü, bu histen nefret edememiştim.

O ve ben... Bir bedende, öyle mi?

Aklımda canlanan görüntü hiç de masum değildi. Hemen bakışlarımı kaçırdım. Yalnızca beni kışkırtıyordu, biliyordum. Hemen o afal-layışımı yakalamış ve beni böyle savunmasız bırakmış olmanın keyfîyle sıntmıştı. Suyun altındaki elim yumruk halini aldı, benimle böyle eğlenmesine izin vermek benim hatamdı.

Ona bakmak istemiyor ve havuzların başında su döken melek heykelini izliyordum. “Bütün bunlar...” diye mırıldandım yarım ağız. “Beni neden mutlu etmek istediğini anlamıyorum. Beni sadece üzmekle ilgilendiğini sanıyordum.”

Meleğin bir bacağı kırılmış ve gövdesine doğru çatlaklar çıkmıştı. Uygar sakin gelen derin bir sesle, “Yakın zamanda... dedi. Bu rahatlığı çokça arayacağın sıkıntılı şeyler bekliyor bizi. Yeniden hastalanmanı istemiyorum. Seninle ilgilenmeliyim, değil mi?”

Bir şeyler ima ediyor gibiydi. Aklım karışmıştı. “Uygar,” dedim ama beni konuşturmadı.

“özellikle o adamı bulacağımı düşünürsek...” derken bir anlığına tepkimi ölçmek ister gibi duraksadı, tedbirle başını omzuna doğru yatırdı. “Sinirlerini hesaplaşmaya saldamalısın.”

Bilmezlikten gelmek ilk refleksimdi. “Hangi adam?” diye sorarken sesim titredi.

Cevabı çoktandır bildiğimi ima eden bir bakış attı bana.

“O adamı bulamayacağımı mı sanıyorsun?”

Yine mi Khalil? Uygar gerçekten de en küçük detayı bile bu kadar büyütüyor ve bir av köpeği gibi bir kere aldığı kokunun ardına düşüyordu, öyle mi?

İlk sefer olduğu gibi korkmadım. Khalil’e ve onun gücüne güveniyordum artık. Bu yüzden kısmen rahat görünerek, “Bu konuyu ko-

nuşmamış mıydık zaten?” diye sordum. “Neden taktın o adama bu kadar?” Suyu avcumun arasında kaldırıyor ve diğer koluma, omuzlarıma döküyor, oynuyor ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum. Uygar ın bütün dikkati üzerimde olduğu için bir anlığına duraksadığını ve devam edemeden bende kaybolduğunu düşündüm.

Az sonra, “Ne konuştuğunuzu merak ediyorum,” dedi..

“Sana söyledim zaten.”

“Bir de ondan duymak istiyorum,” derken sesi netti. Üstü örtülmüş bir davayı didiklemekte kararlı, sezgileri güçlü bir dedektif gibiydi. Bir kere o şüpheyi ucundan yakalamış ve şimdi de devamının nereye, hangi yola ve hangi sonuca varacağını merak ederek peşinden gidiyordu.

O noktada artık ona kendimi kanıdamaya çalışmaktansa aldım farklı şekillerde oyalamam gerektiğini, belki de onu kışkırtmam gerektiğini düşündüm. “Düpedüz kıskançlık bu,” diye suçladım onu yine. “Her neyse. Yarın bu yolculuk bitiyor zaten. Onu bulamayacaksın.”

Bu söylediğim onu neredeyse sinirlendirdi. Bana resmen haddimi bilmemi isteyen sert bir tavırla, “Acil işlerim olmasa bu gemiyi o adamı bulana kadar karaya yaklaştırtmazdım,” dedi.

Sinir bozukluğuyla güldüm.

“Sen kafayı yemişsin, Karşah. Sırf bir adamla konuştum diye...”

“Arkamdan bir işler çevirip çevirmediğini bilmek istiyorum,” derken duruşu net ve bakışları da bıçak kadar keskindi.

“Ne gibi işler? Bir yabancıya ne söyleyebilirdim? Şu anki durumumuza dair ne söylesem benim aleyhime. Kendi başımı olduğundan daha büyük belalara sokamam. Sana bin defa söyledim, yalnızca flört etti benimle.”

Bu açıklamayı daha önce de yaptığım halde onun için yeterli değildi, bana hiçbir anlamda güvenmiyordu. Şimdi de bu konuda tartışmakla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi sessizleşip ilgisini yitirdi ama aklının hâlâ aynı konuda dönüp dolaştığını biliyordum.

O *adam kim?*

Onunla ne konuştum?

Ve neden yalan söylüyorum? Neden bunu senden gizliyorum?

Cevapsız sorular nasılmış, Uygar Bey? İnsanı çıldırtıyormuş, değil mi?

Moralinin ne denli bozuk olduğunu anlamamak mümkün değildi. Beni geçiştirse de bir kan emici gibi bu zayıflığına yapışmak ve onu acımasızca sömürmek istedim. Yüzümdeki küçümseyen sırıtmayı en-

gellevemeden, “Şu haline bak,” dedim. “Sadece araya başka bir adam girdi diye aklını yitireceksin neredeyse.”

Buz gibi soğuk bakışları karşıladı beni.

“Seni kıskandığım yok. Kim bilir adama ne söylemişsindir, bunu öğrenmeye çalışıyorum sadece.”

“Elbette öyledir, Karşah,” dedim. *Elbette öyledir.*

Düpedüz bir saldırıya uğradığına ve kendisini savunması gerektiğine inanıyordu sanki. Onu hiç böyle görmemiştim. “Bunca baş ağrısına senin için mi katlandığımı sanıyorsun yani?” diye soludu. “Fazla romantiksin, Meira. Yalnızca gerçekleri öğrenmek istiyorum.”

Gülümsemiyor ama yine de o muzip, çokbilmiş ifadeyi yüzümde tutuyordum. “Elbette,” derken suya bakıyor ve parmaklarımın arasından süzülüşünü izliyordum. “Herman’ın beni dansa kaldırmasına da başını ağrıtır diye müsaade etmedin. Kesinlikle o adamı da yalnızca tehlikeli olabileceği için bulmak istiyorsun.”

Çelik gibi bakışlarından küçümseyen bir ifade geçti. “Kendini fazla önemli sanıyorsun, Meira,” dedi kendisini toparlayarak. “Yoksa her şeyi unuttuğun için sana o toz pembe günlerin geride kaldığını yeniden hatırlatmam mı gerekiyor?”

Suyun içinde iyice mayışıyordum ve ben böyle gevşedikçe sırıtasım, Uygarı daha da kışkırtasım, ortalığı karıştırasım geliyordu. Birkaç dakika böyle sessizce geçti. Aklimdakiler tehlikeliydi, zehirliydi ve Uy-gar’a varmak için can atıyorlardı. Onları daha fazla içimde tutamayacağımı düşündüm.

“Uyandığım ilk günlerde bana ne demiştin, hatırlıyor musun Uygar?” diye başladım. Belki de hâlâ damarlarımda varlığını koruyan alkolden ötürü böyle sarhoş gibiydim. “Beni tüfekle kovaladığın oyundan bahsediyorum. Hemen öncesinde söylediğin o şey. Sana, bütün bunların adil olmadığını, kendimi sana karşı savunamadığımı söylemiştim.” Altında kibirli imaların yattığı bakışlarım ona geri tırmandı. Sen de bana *sen benim hiç sahip olmadığım bir şeye sahipsin*, demiştin,” diye hatırlattım ona. “Bunun ne demek olduğunu düşünüp durdum.” Sessizdi. Elbette olacaktı. Küçük bir kıkırdama yükseldi benden. “Çok geç dank etti kafama.” Beni pürdikkat dinliyordu. “Senin zaafın olduğumu kastediyormuşsun meğer.” Keyiflenmiştim. “lstesen bile bana zarar veremeyeceğini, oyunu baştan kaybettiğini ima ediyormuşsun. Geçmişteki bir alakadan ötürü sembolik bir oyundu yalnızca, beni korkutmak içindi.”

O puslu ifadesi yerindeydi yine. Kim bilir neler geçiyordu aklından.

“Yani Uygar Karşah, ben senin zaafınım,” diye ifşa ettim onu dürüstçe. “Bana istesen de bir şey yapamazsın. Ve sen bütün bunlara rağmen beni umursamadığını, senin için çok da önemli olmadığımı ve beni asla ama asla kıskanmadığını mı söylüyorsun bana?”

Kısa bir süre tanıdım ona. Kendisini açıklamasını ve elbette çaresizce *hayır*, demesini bekledim ama o hâlâ susuyordu. “Zehir gibi adamdın, Uygar. Neden susuyorsun? Lanet bir sava değil miydin? Sa-vunsana kendini. *Hayır, Meira. Seni sevmiyorum, Meira. Seni hiç kıskanmıyorum ve umurumda da değilsin, Meira*, desene. *Bu yüzden hasta olduğunda aklımı yitirecektim ve bu yüzden gözlerimi senden alamıyorum ve bu yüzde-* ”

“Yeterli,” deyişi bir bıçak gibi lafımı kesti. “Meira.” Sıkmayla iç çekti.

Zevkin doruklarındaydım. Uygarın bu savunmasız hali çok doğru noktalara parmak bastığımı ve ona en iyi şekilde eziyet ettiğimi gösteriyordu. Öylece peşini bırakamazdım. Ona biraz daha eziyet etmek, onun aklıyla oynamak, ona benim için ne denli bir zavallı olduğunu göstermek istedim.

“Tamam,” dedim oyuncu bir sesle. “Tek bir şey duymak istiyorum senden ve sonra susacağım. Bir daha bu konuda da konuşmayacağım.” Bir merak dalgası geçti bakışlarından, sorumu bekledi gergin bir şekilde. Elbette, “Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordum.

İlk birkaç saniye donuk bakışlarını üzerimden ayırmasa da hemen sonrasında bakışlarını ilgisiz görünerek kaçırdı. Bana bakmadan, “Hayır,” dedi. Benimle göz göze gelseydi bu kadar emin konuşamayacağım biliyordu çünkü.

Kendimce mırıldanarak, “Hayır,” diye tekrarladım onu. Birkaç dakika öylece durdum. Ne o bir şey söyledi ne de ben ama sırıtmamak için dudaklarımı ısırıyor, sıkıca birbirine bastırarak o yaramazlığı dışarıya taşırmamaya çalışıyordum. *Hayır, demek*, diyordum keyifle içimden.

Oturduğum yerde hareketlendim, sırtımı kenardan ayırıp dizlerimin üzerinde doğruldum. Ne yaptığıma bakıyordu Uygar. Sudan çıkan ve dizleri üzerinde dikilen vücudumla karşısında duruyordum ama aramızda mesafe vardı elbette. *Mesafeler, evet. Çözülmesi gereken bir diğer problem.*

Uygar’ın tek kaşı havadaydı, yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı ama her ne kadar kendisine engel olmaya çalışsa da ihtiras dolu hırçın ba-

kışlan yeniden vücuduma indi. Su damlaları kıvrımlı Figürümü nazile okşayışlarla arşınlarken yavaşça öne doğru eğildim vc ellerim yeniden suya girdi. Bu sırada Uygardan gözlerimi ayırmadım, o da ne yaptığımı anlayamadan ilk defa kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Dizlerimin üzerindeydim ve ellerim de suyun içinde, yerdeydi. Su kalçalarıma kadar anca varıyordu. Uygarla aramdaki o küçük mesafeyi suyun içinde emekleyerek geçtim. Küçük, yaramaz bir oyundu yalnızca ama Uygar’ın bakışlarındaki o değişim, o kendini kaybedişi ve ne kadar denerse denesin toparlayamayışı, o küçük panik ve gergin bir şekilde yutkunuşu bana bütün bunların herhangi bir oyundan çok daha kudretli

olduğunu ve onun üzerinde müthiş bir etki yarattığını düşündürdü. Nefesinin kesilmek üzere olduğunun sinyali onun beynine gitmeden önce bana gelmişti sanki.

Onu bu denli etkileyeceğini bilemezdim ama beden dilinin bu ani değişimi bana bu ilişkide ilk defa gücü elimde bulundurduğumu hissettirdi. Kalkacak ve gidecektim. Yeterince eğlenmiştim. Bir amacım bile yoktu onu kışkırtmak dışında fakat elimdeki bu güç benim de aklımı çeldi, ona daha çok eziyet etmek, onu küçük düşürmek istedim.

“Hayır mı?” diye mırıldanırken onun karşısındaydım. O halde, ondan aşağıda, o dayanamayacağı bakışlarla... Gergin bir şekilde sırtını kenara vermişti. Hareket edecek ve itiraz edecek takati dahi kendinde bulamıyor gibi görünüyordu.

Yetmedi, emekleyerek daha da üzerine doğru ilerledim. Bacaklarını geçtim ve şimdi tam olarak bir kedi gibi ona sokulmuş, dibine girmiş oldum. Ellerim onun iki yanında yerdeydi, yüzüm ondan aşağıda kalsa da tehlikeli bir yakınlık vardı aramızda. Otursam erkekliğinin üzerindeydim ama bilerek oturmadım, yakınlığımıza rağmen hiçbir uzvumuz temas etmiyordu birbirine. Bir tek nefeslerimiz karışıyordu, onu da birazdan ondan koparıp alacaktım elbette.

Uygar bana doğru bakarken, onunla eğlenen, onu parmağımda oynatmaya hazır yaramaz bakışlarıma güçsüz karşılıklar verip, savaşmaya çalışırken, “Mcira...” diye yalvarışı boğuk bir inleme gibi dudaklarından döküldü.

Kaşları çatıktı ve yutkunuşu sertti. Beyaz bayraktı bu, değil mi? Durmam için yalvarıyor ve beyaz bayrak sallıyordu. Oysa ben bir kere yakaladığım zaafı köküne kadar kullanacaktım, titrek bakışlarındaki

afallayışı ve tutkuyu tüketmenin, onu manipüle etmenin sinsi yollarına başvuracaktım.

Biraz daha yaklaşıp kafamı kaldırdım, dudaklarım neredeyse çenesine değecekti. “İradeni kontrol etmek zor geliyor,” dedim uysal bir sesle. “Görüyorum. Anlıyorum. Gözlerinin içinden okunuyor.”

Tekrar tekrar yutkundu, artık boğazı kurumuştu sanki. Çoktan yenilgiyi kabullenmemiş gibi istifini bozmamaya ve bana yenik düşmemeye çalıştı.

“Güya düşmanız, kendini intikama adamış bir adamsın ve ne bana olan nefretinden ne de intikam yemininden taviz vermezsin, öyle mi?” Buna samimiyetle güldüm, onu hiç çekinmeden aşağıladım. “Kimi kandırıyorsun sen?” diye eğlenerek kızdım ona. “Sadece beni öpsen bile gömmeye çalıştığın bütün o duygular geri çıkar diye ödün kopuyor. Tek güzel sözümle bile tetiklenebilir iradesizliğin.” Gözlerimden ayırmamak için çokça çaba sarf ettiği bakışları da yenilip dudaklarıma indi. “Bundan korkuyorsun işte, Uygar,” dedi onun baktığı dudaklar. “Korkak herifin tekisin sen. Kendi sözüne ve kendi intikam yeminine bile sadık kalamamaktan korkuyorsun. Bu denli çıldırtıyorum çünkü seni. Bu denli hâlâ öldürememişsin içinde beni.”

İfadesi serdeşti, anık ciddi bakıyor ve çenesi kasılıyordu. Aniden ensemden kavradı ve kendisine doğru çekti. Burnu yanağıma değdi, hızlı nefes alıp verişi tenimle kesişiyordu.

Dişlerinin arasından, “Laflarına dikkat et, Meira,” dedi beni uyarır gibi.

tik defa ben kurttum, o da kuzu. Ona daha da yakın olmak gözümü mü korkutacaktı yani? İçinde verdiği savaşı kâğıda dökebilecek kadar iyi biliyordum artık.

Suyun altındaki ellerimi kaldırdım ve omuzlarına çıkardım, dizlerimi de kırıp kucağına oturdum. Şimdi omuzlarına tutunuyordum. Memelerim onun sertçe inip, kalkan göğsüne sürtünürken Uygar ise yediği yeni darbenin etkisiyle afallamış bir şekilde duruyordu. Yüzlerimiz karşılıklıydı, nefretimiz ve bir yerde tutkumuz da. Ben ona eziyet etmek için bu kadar ileri gidiyordum güya fakat üzerine oturduğumda hissettiğim sertliği, karnıma kramplar girmesine sebep oluyordu sanki. Benim de nefesim sıklaşıyor ve göğsüm onun çıplak gövdesini okşuyordu.

Yavaş yavaş bana teslim olduğunu, hem hislerine hem de erkek olmanın en basit temeline yenik düştüğünü biliyordum. Boştaki eli

belime tırmandı ve beni tutup iyice kendine yasladı, öteki eli hâlâ ensemdeydi. Beni öpecekmiş gibi yüzümü kendisine yakın tursa da hâlâ bir direnişte, bir isyanda ve itirazdaydı kendi içinde. Oysa vücudu çok farklı bir dilde konuşuyordu. Erkekliği çoktan boyun eğmişti bana, bacaklarımın arasına süzülüp barışı sağlayabilmek için bırak intikamı, bütün bir dünyayı sererdi önüme.

O bütün hücrelerine kadar bütün hücrelerimi arzuluyordu. *Ben peki?* Benim vücudum ne söylüyordu? Aklımla, varlığımla, anılarımla iğreniyordum ondan. Nefret ediyor, korkuyordum da fakat bedenim benim gibi yitirmemişti hafızasını. O Uygar'ın kokusunu aldığında dahi bana yabancısı olduğum hormonlar salgılatıyor ve irademe ihanet ederek elimi kolumu bağlıyordu.

Yine de bu savaşta ayağa kalksa dizleri tutmayacak olan ben değilmişim gibi büyük bir özgüvenle ona eziyet etmeye devam ettim. "Bana dokunduğun an kendine ihanet etmiş olacaksın, değil mi? Böyle düşünüyorsun," diye açıkladım ona kendini. "Bütün o intikam ve nefret. Meira, Uygara çoktan ihanet etti. Bir de sen mi ihanet edeceksin Uygara?

Bir şekilde, bir sebepten onda nefret uyandıracak kadar onu kızdırmış, hassas bir yerine dokunmuş ama yine de bana karşı koyamayacağı kadar da elini kolunu bağlamış, delirtmiştim.

"Beni öptüğün an kendine ihanet edersin," dedim zorla sırıtarak. Nefes almak neden bu kadar zordu? Sıcaktan, buharlı yoğun havadan elbette. "Böylesi bir nefretle dahi bana çekiliyor oluşunu itiraz ederek kendini gülünç duruma sokma hiç değilse. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

Bana karşı o çaresiz çırpınışı, tutkudan deliye dönmüş, aklını yitirmenin sınırlarında bir yerlerde kendinden ödün vermemeye çalışan ama çoktan parçalara ayrılmış zavallı hali... Sınırlarında olduğunu hissedebiliyordum, *her atılamda.* Erkekliğiyle aramda kumaş parçaları olsa da o raddede buna güvenemeyeceğimi düşündüm. Amacım zaten onu en yükseklere çıkarmak ve o doruk noktasında onu yalnız başına bırakarak en diplere çakılmasına sebep olmaktı.

Bu yüzden omzundaki elimi bu sefer onu hafifçe ittirmek ve kendimi uzaklaştırmak için kullandım. Kucağından kalkıp geri çekildim, gidecektim. Oyun buraya kadardı.

Fakat beklenmedik bir şekilde Uygar oturduğu yerden dizlerinin üzerine kalktı. Herhangi bir karşılık vermek için çok geçti çünkü çok-

tan bir eliyle çenemi yakalamış ve diğeriyle de kolumu tutarak beni geriye doğru, üstteki havuza doğru çekmişti. İki havuz birbiriylc üç dört basamaklı alçak bir merdivenle ayrılıyordu. Yukarıdaki havuz çok daha sığdı, belki birkaç santimi bile geçmiyordu su.

Uygar beni sırtım merdivenlere gelecek ve bedenim onunla merdiven arasında yay gibi gerilecek şekilde yatırdı. Saniyeler bile geçmemişti ve iri bedeni çoktan görüş açımı kapatıyordu. Eğlenen bir sesle, Nereye kaçıyorsun?" dediğini duydum.

Şimdi sıra onda mıydı yoksa?

Bir elimle koluna beceriksizce tutunmaya çalışıyordum. O ise hâlâ çenemi kavrıyor, diğer eliyle de kolumu tutup beni o yere sabidiyordu. Agresif ama yumuşak bir hareketti. Bedenimi kavrayışı, beni kendisine hapsedişi ama bir şekilde bütün bunları bana zarar vermeden, incitmeden yapışı nefesimi kesmişti.

Burnu yanağıma sürterken, “Edelim bakalım Uygara ihanet,” diyerek üzerime soludu.

Düşecekmişim gibi ona tutunmaya çalışmaktan nefes alamıyordum sanki ama buna rağmen güldüm. “Alışık zaten, değil mi?”
Çenemdeki parmakların baskısı artmış ve sitemkâr bir hırıltıya dönüşen sesi kulaklarımda yankılanmıştı. “Elinden her şeyini almışım,” dedim zorla, nefes nefese. “Seni bile senden almışım. O küçük aklını bile çelmişim o koca kafandan, Karşah.”

Beni tutup yukarıya itti ve artık tamamen üst havuzdaydım. Sırtım sert zemine değiyor ve geminin harekedcriyle çalkalanan bir karış su saçlarıma vuruyordu. Uygar beni yukarıya itip bırakmıştı, kendisi aşağıda kalıyordu. Birkaç adımlık bir mesafeydi o merdiven ama ben bu küçük fırsattan hemen yararlandım. Uzandığım yerden doğruldum ve ondan uzaklaşmak için kalçamın üzerinde geriye kaydım. O ise ayağa kalktı, bir kere yapışmıştı bana ve şimdi de peşimden geliyordu. Çıplak üst gövdesinden kopup sert çıkıntıları üzerinde süzülen su damlalarının güzergâhını izlememeye çalışıyordum. O yaklaştıkça ben geri çektim kendimi.

Bir dağ gibi yükseliyordu şimdi karşımda. Işığın oyunuyla kutsal bir heykele benziyor, başımı döndürüyordu ama bana doğru eğildiği vakit dönüp ayağa kalkmayı ve ondan kaçmayı denedim.

Yeniden dizlerinin üzerindeydi ve bu sefer ayak bileğimden yakala-

mıştı beni. “Gel buraya,” derken bacağımdan tuttuğu gibi beni kendine doğru çekmesi bir oldu. Dengemi kaybettim, sırtım yeniden ıslak zeminle buluştu ve bedenim birden ona doğru çekildi. Kalçalarım üst bacağına çarparken bacaklarımın arasındaki yerini aldı, tamamen ona yapışmıştım şimdi.

Gölge düşüyordu yüzüne. “Hiç sevmiyorum şu huyunu. Bir işe başladıysan...” Üzerime doğru eğildi. Ellerini iki yanıma yerleştirip, “O işi bitir,” diye tamamladı cümlesini.

Şimdi geniş omuzları ve sert gövdesiyle bütün görüş açımı kapatacak şekilde üstüme uzanıyordu. Gümbürdeyen kalbimin sesi yüzünden sağır olacağımı sandım. Bana nefes alacak alan bile bırakmıyordu. Dudakları yanaklarıma ve çeneme doğru tehlikeli bölgelere sürtünürken, ağır ağır soluyuşu tenimi yakıp kavuruyordu.

"Bu kadar mı istiyorsun beni?" diye sorduğumda yutkunduğunu gördüm. "Dokun," diye küçümseyerek lütfettim ona. "Biraz acıdım sana. Bir zavallı gibi âşık olduğun o kıza ilk dokunuşun ne de olsa."

Nefesi sıklaşıyor ve hızla inip kalkan göğsü benim gövdeme sürtüyordu. Yüzünü boynumdaki girintiye doğru indirdiği sırada dudaklan tenime sürtündü. "Nasıl?" diye sordum. "Kalbin pır pır atıyor mu? Gidip bunu da günlüğüne yazacak mısın?"

öpmüyordu. Tam orada durmuş, milimetrelerin bile arada eridiği sınırda soluyor ama dokunmuyordu. Güldüm birden. "Şiir de besteliyor musun bana?" derken ikimizi de bitirecek bir küstahlıkla konuşuyordum. "Aşkmış, senin için kendimi çiğnedimmiş... Zavallı şair seni. İstenmediğini bile anlayamayan, uslanmaz, ahmak âşık seni, öp hadi, izin veriyorum, öp beni."

Hırıltılı nefesi alev topuna dönmüş tenime çarparken, "Amacın zar zor kazanabildiğin hafızanı da kaybettirmekse bu gece bana, doğru yoldasın, Meira," dedi. "Devam et."

Pis imasına karşı sessiz kalsam da kesik kesik yükselen nefeslerim bir cevaptı ona. İçimdeki büyük bir yangını körüklüyordu bu adam. İliklerime kadar ondan nefret ettiğim halde bir şekilde irademin bütün iplerini elinde tutuyordu.

Oysa düşmanımın dokunuşları nasıl iğrendirmez beni?

Parmakları boynuma tırmandı ve sahiplenici kavrayışıyla beraber yüzünde tehlikeli bir sırıtma peyda oldu. "Merak ediyorum," dedi fa-

kat duraksadı. “Merak etmeyi bırakamıyorum,” diye düzeltti kendini. “Nasıl hissettirdiğini merak etmeyi bırakamıyorum, Meira.

Onu kışkırtmalı, kızdırmak, küçümsemeli, kendimden uzak tutmalıydım. Nefret ettirmeliydim, onu bana dokunmaktan iğrendirme-liydim ama yapamıyordum.

Sessizce ona teslim oluyordum.

Dudaklarının boynuma değmesiyle beraber bedenime bir titreme yayıldı. O ilk dokunuş bütün tüylerimi arşa çıkardı ve nefesimi tutmama sebep oldu, önce nazikti, acele etmedi hatta dudaklarını boynuma kapadığında kısa bir süreliğine onun da bu fikre alışması ve kendisini dizginlemesi gerekti. Sonuçta ağır soluklarının boynuma çarpmasını ve üzerimde titreyişini hissederek saniyeleri saydım.

Sonra yeterince acı çekmiyormuşum gibi bir de onun boynumda başlayıp aşağılara doğru inen ıslak öpücükleri ve bir eliyle sıkıca boynumu kavrayıp, diğer eliyle de belimden tutarak bedenimi kendi bedenine sabitleyişi vardı. Aklımı yitireceğimi sandım. Dudakları köprücükken¯! iğimin üzerinden daha da aşağılara, mayonun açıkta bıraktığı göğüs dekolteme yönelirken bedenimin üzerindeki kontrolü ve erkekliğinin baskısı altında çoktan teslim olmuştum bile.

Elleri, o güzel elleri sabit durmadı. Boynumdaki eli de bir yılan gibi sinsice aşağılara süzüldü, dokunduğu yerleri yakıp, kül ederek belimi geçti. Kalçalarıma yöneldi. Orada durdu, kalçamı hafifçe kaldırarak alt bedenimi kendisininkine yapıştırdı. Bu sırada dudakları tekrar boynuma çıktı, nereye gitmek istediğini, en çok neresiyle bütünleşmek istediğini biliyordum. Dudakları dudaklarımı arıyordu, ona muhtaçtı sanki. Orada nefes almak istiyordu hunharca. Bana olan kızgınlığıyla harmanlanmış tutkusunun cezasını dokunduğu yerleri sömürerek ödetecekti ne de olsa. Beni yiyip bitirmek, yok etmek istiyordu. Düşmandık ya hani, öpüşürken de savaşmalıydık, birbirimize dokunurken de can yakmalıydık.

Çok geç olmadan onu ittirmeli ve kendimden uzaklaştırmalıydım fakat uzuvlarımdaki bütün güç kesilmişti sanki. Parmağımı kaldıracak güce dahi

sahip değildim. Yalnızca onun bedenine itaat ediyor, parmaklarının beni yönetmesine izin veriyordum.

Cılız bir mırıltı yükseldi dudaklarımdan. Bu acı mırıltı onun ateşini de körükledi. Nefesinin sıklaştığını, göğsüme çarpan göğsünün bir canavar gibi inip kalktığını gördüm. Parmakları kalçamı rahat bırakıp biraz daha aşağılara indi. Tuttuğu bacağımı arkadan kavrayıp beline

doladı. Şimdi onu her çıkıntısıyla hissediyordum işte. Bu bir çılgınlıktı. *Durmasını söyle*, diye yalvarıyordum içimden ama yalnızca içeride kalıyor, bir türlü dillenmiyordu. Bu his... O kadar yabancı ama o kadar güzel ve ilkeldi ki... Yapamıyordum, yapmak istemiyordum. Aksine fazlasını istiyor, üzerimizdeki kumaş parçalarından nefret ediyordum. *Hadi, onları da çıkar,* demek istiyordum. Ben yapamayacağım için o söküp atmalıydı. Böylece şimdi ilkel hislerimi dinlerse sabah bütün suçu ona atabilirdim.

Uygar... Yüzlerimiz aynı hizaya geliyordu şimdi. Ter ve su damlacıkları pürüzsüz cildinde süzülüyor, sert yüz hatlarından kopup bana doğru düşüyor, dudaklarından çıkan sıcak nefes de benimkilere çarpıyordu. Birbirlerine dokunmak üzereydiler. Beni öpmek üzereydi. Uygar'la her şeyi yapabilirdim. Bütün sınırları aşabilir, onunla sabaha kadar sevişebilir, belki bütün bunları normalleştirebilirdim ama öpüşme fikri... Her şey bir yana, öpüşmek bir yanaydı. O da bu yüzden duraksadı. İliklerine kadar bana çekiliyor, bütün hıncını dudaklarımdan çıkarmak istiyordu, biliyordum ama yapmadı, yapamadı. Ben de yapamazdım, vazgeçişini izledim.

Boynuma geri döndü, oraya sığındı, orada nefes almaya ve bu sefer hunharca öpmeye başladı fakat titrek nefeslenmelerim arasında birden gözümün önüne gelen görüntüler bünyeme ağırlık yapmaya başladı.

O gece aynı böyle uzanıyordum, Uygar üzerimdeydi ve o mum... O lanet mum, cehennemin en dibinden çıkma, hangi hastalıklı zihnin eseri olduğu belirsiz o rezil eziyet... Yapamadım, yapamıyordum, öylece görmezlikten gelemiyordum. Sıcak basıyordu ve bu sefer daha farklıydı.

Karanlıkta dizlerinin üzerinde, başım eğmiş, kolları çarmıha gerilmiş gibi iki yanında uzanıyor ve mum bütün vücudu boyunca akıyor.

Uygar boynumu öperken, huzursuzlanarak başımı çevirdim. Kalbim patlayacak gibi hissediyordum. *Vücudundan süzülen mumlar, dokunduğu yeri yakıp geçiyor.* İçimi doldurup taşıran, sanrılara bulanmış bu ani korku sanki bütün uzuvlarımı ele geçirdi. Uygar'la arama mesafe koymaya, kendimi çekmeye çalıştım fakat Uygar çoktan kendini kaptırmıştı, ne halde olduğumun farkında bile değildi.

Bir kriz gibi geldi. Birden kendimden de beklemeyeceğim bir ag-resiflikle onu göğsünden ittirdim. "Çekil üstümden!" diye sertçe çıkıştım. Artık dudakları tenimde değildi fakat hâlâ üzerime eğilmiş bir şekilde elleri iki yanımda duruyordu. Onun için de bu ani tepkim beklenmedikti ve kısa bir anlığına fikirsiz, saf bir ifadeyle suratıma baktı.

Sinirlerim bozulmuştu. Az önce biraz daha fazlası için yalvarabile-cekkcn şimdi de derhal üzerimden çekilmesini ve yok olmasını istiyordum. Gözlerinin içine nefretle bakarken, "Çekil dedim," diye tekrarladım.

Yarıda bırakmış olmanın eziyetiyle o an gözüme darmadağınık göründü. Çıplak göğsü hızla inip, kalkarken, dudakları birden benden sökülüp alınmış olmanın boşluğuyla öylece aralık kalmıştı ve geri dönmeyi bekliyordu. Ona kalırsa hiç geri çekilmezdi sanki. Sinirle bir daha ittirdim, bir daha ve bir daha vurdum göğsüne. Sonunda ellerini geriye atarak ağır bir hareketle dizlerinin üzerinde doğruldu. Hemen altından sıyrıldım ve neredeyse dengemi kaybedip düşecek kadar ani bir hareketle ayağa kalktım. O gördüğüm sahne gelecektendi sanki. Bir uyarı gibiydi, bir felaketti. Uygar ise benim bu aceleci tavrıma karşı rahat fakat sessiz bir şekilde peşimden ayağa kalktı. Az önce birbirimize karışmak üzere değilmişiz gibi iki düşman olarak karşı karşıyaydık yine.

Sinirden dolan gözyaşlarımı gerilere itiyor ve yumruklarımı sıkıyordum. "Bana mumla eziyet etmeni asla affetmeyeceğim," dedim ona. İfadesizdi,

umurunda bile değildim. “O gece beni yalvarttığını unutmayacağım.”

Bu sözlerim onun keyfini yerine getirdi.

“Biraz geç hatırladın sanki. Yarın sabahı bekleseydin.”

Omzuna çarpıp, geçerken, “Cehennemin dibine git, Uygar!” dedim öfkeyle.

“Sen de orada olacaksan anlaştık,” diye seslendi arkamdan.

O gece Uygar odaya gelmedi.

Ancak sabah olduğunda kapı açıldı. Yatağımda yan dönmüş, pencereden dışarıyı izliyordum. Elbette uyku tutmamıştı. Kızarık gözlerle Uygarın duşa girişini takip ettim. Geri çıktığında ıslak saçlarına havlu tutuyordu ve üzerinde polo yaka, siyah bir kazak ve pantolon vardı. Benimle hiç muhatap olmadı.

Saat yedi gibi güvertedeydik. Gemi karaya varıyordu ve yanımda yine Mert’le Uygar duruyordu. Uygarla tek bir kelime bile etmemiştim ve onun olduğu tarafa bakmaktan dahi kaçınıyordum. Dışarıdan eminim ki hiç de dün gece az kalsın birbirine karışmak üzere olan tutkulu bir çift gibi görünmüyorduk, bu yabancılığımız o an bana bile garip geldi.

“Ne bitmek bilmeyen yolculukmuş,” diye söyleniyordu Mert. Gözlerini kısmış, sahili izliyordu. O siyah beresi her zamanki gibi kulaklarının üzerindeydi. “Aylardır buradayım sanki.”

Gemi durmuş, yolcular inmeye başlamıştı. Sabahın bu soğuk ve erken saatlerinde dışarısı kalabalıktı. Yolcular valelerin arabaları getirmelerini bekliyor, sohbet ediyor, gülüyor ve sigara içiyordu. Herman ve diğerleri de elbette bizi buldu. Kuyruğumuzdan ayrılamazlardı asla, ne münasebet!

“Demek yolculuğun sonuna geldik.” Herman’ın zavallı gömleği koca göbeğini bir arada tutmaya çalışırken ortadan ikiye yarılacakmış gibi duruyordu. “Ama elbette yine görüşeceğizdir. Sizi İstanbul’da da ağırlamak isterim.”

Ve elbette ben favorisiydim. Neredeyse babacan bir takılmayla bana, “Hiç altmış beş kadı bir gökdelen gördünüz mü?” diye sordu. *Köylü mü sanıyor beni?* “En üst katında ağırlayacağım sizi. Elbette, Uygar Bey’le beraber. İkinizi de beklerim, efendim.”

Bir şey söylemedim, söylememe de gerek kalmadı gerçi çünkü Uygar beni tutup nazikçe çekti. Ona başıyla selam verip, “Herman Bey,” diyerek veda etti. Arabamız gelmişti. *Sonunda!* Uygar’ın siyah arabasının arkasından Mert’in mavi BMW’sini getirmişlerdi. Ayrı ayrı arabalara bindik.

Uygar bir sinirle motoru çalıştırdı. “Şu iş bir bitsin de... diye kendince bir şeyler söylendi. Herman’ın, Pelin’in ve diğerlerinin yanından geçiyorduk. Herman elbette el salladı. Uygar onu görmezlikten gelip, “Tipini siktiğim,” diye mırıldandı. Uygar nadir küfrederdi ve ettiğinde gerçekten de sinirli olduğu anlamına gelirdi. Ona bulaşmamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Gazı köldedi ve açığa gelene kadar da yavaşlamadı.

Dikiz aynasından Mert’in arabasının bizi takip etmesini izliyordum. Uzun bir süre sessiz bir şekilde yol aldık. Ne konuşuyorduk ne de aramızdaki boşluğu dolduracak bir müzik çalıyordu. Yalnızca motor ve soğuk sokaklar. Bir yandan içimde kurtuluşa adım adım yaklaşıyor olmanın sevinci, öte yandan Uygarın bu yabancı adam işini bu kadar kolay boş vermeyeceğinin şüphesiyle bir süre düşüncelere daldım.

Yolda Uygara telefon geldi. “Biliyorum, haber verdiler,” diyerek yine işle ilgili bir şeyler konuşmaya başladı. Fark etmeden kulak ke-

sildim. “Sen halledersin. Bu saatten sonra gelemem artık. Ankarada buluşuruz.”

Neyden bahsediyor?

Dikiz aynasından Mert'in başka bir yola saptığını gördüğümde telaş yapmaya başladım. *Nereye gidiyor? İsparta'ya gitmiyor muyuz?* Uygar telefonu kapadığı gibi, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ankara'ya."

"Ne? Yani... Ankara'da ne işimiz var?" *Hani İsparta'ydı bir sonraki durağımız?* Ama bunu ona soramazdım elbette.

"önemli bir işim çıktı," diye açıkladı. Bu ani tepkimi garipsemiş gibi görünüyordu. "İsparta'daki işi Mert halledecek."

"İsparta'ya mı gidiyorduk?" diye bilmezlikten geldim önce. "Ankara'daki işin bitince mi gideceğiz yoksa oraya?"

Omzunun üzerinden kısa bir bakış attı bana.

"Niye soruyorsun?"

İç çektim.

"Hiç."

"Hayır," diye cevapladı sonunda. "İsparta'ya uğramayacağız artık. Görmek mi istiyordun?"

Israr etmeyecektim elbette ama o böyle sorunca şüphelenmeyeceğini düşünerek, "Evet," dedim.

"Belki başka zaman."

Ne yapacağım ben fimdi?

Khalil beni İsparta'da beklerken acil bir iş yüzünden ta Ankara'ya gitmek de neyin nesiydi? Ankara'dan İsparta'ya nasıl kaçacaktım? Kalp atışlarım yine her zamanki gibi düzensizleşmeye başlarken sakinleşmek için dışarıyı izlemeye daldım.

İçimde çok ama çok kötü hisler var, Meira.

2013 / Ocak

6 Yıl önce...

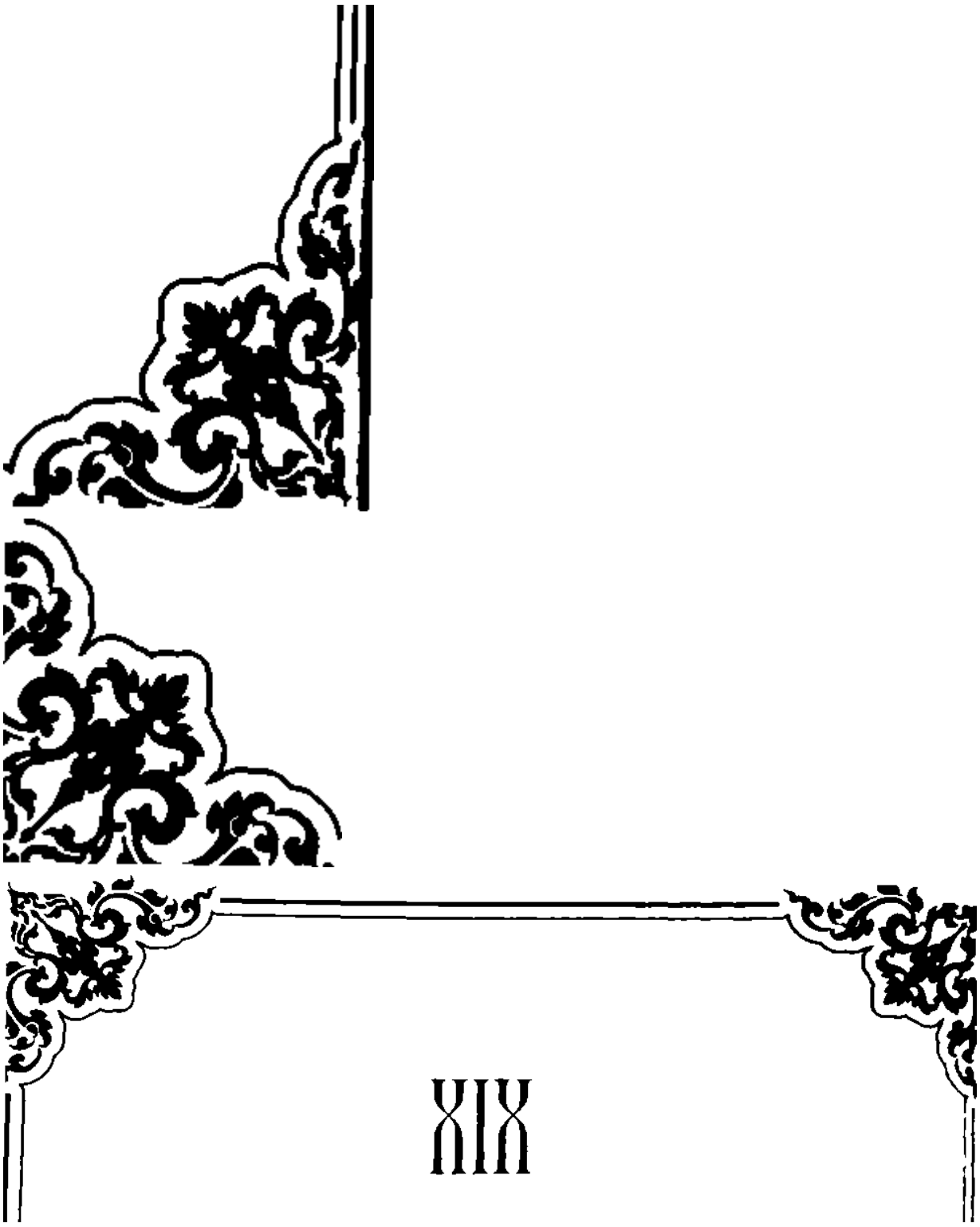
Karanlığa doğunca ışıktan korkarmışsın.

Doğruyu bilsen de yanlışı bırakarak risk alamazsın. Bildiğinden şaşamaz, konforundan kaçamaz, pek de bir değer vermediğin kendin için dağları aşamazsın. Korkaksın. Akıntıya uyum sağlar, öleceğin günü sayarsın. Ne için savaşacaksın? Kolayı seçeceksin. Çürümeyi, yozlaşmayı, hissizleşmeyi, kabullenmeyi... Kim için savaşacaksın? Kendin için değil, şüphesiz.

Biri için ancak.

En korkak adam bile sevdiği için canavarlara göğüs gerebilir. Kaderini baştan yazıp çizebilir. Dağları deler, çölleri aşar sevdiği için. Bir kadın için ve bir çift göz için.

Ama biz bu filmi önceden izledik. Kendimiz için değil ama biri için o dağları deldik. Defterimize yazılanları baştan yazıp çizdik. Dersimizi aldık, cezalandırıldık. Bu yüzden korkularım kâbusa dönüşüp uykularımı bölüyor, kafamdaki sesler hep aynı şeyi söylüyordu: *Ya yine aynısı olursa*? *Ya yine yarım btrakılırsak?*

XIX

UYGAR KARAŞAH

Oî)eptan'iH ¿Avukatı

Kara gözlerim hırçın denizin dalgalarında ama aklım geçmişteydi, içimde ukde kalmış o gençliğimde, yarım bırakılmış çocukluğumda, anası babası sağken kimsesiz kalmış erkek evladmdaydı.

Yıllar önce -unutur muyum unutmam, benim de ilahi cezam hiçbir

şeyi unutmayacak kadar güçlü bir hafızaya sahip olmam- annemin bana daima Uygar, ona ise oğlum, dediğini unutmam. Yuvasından beni kovduğunu unutmam. Polat'a mecbur kalifimı unutmam. Bir kere annemin oğlu olamadığımı unutmam.

9 Ocak 1990'da, Ankara'da doğdum. Neredeyse orada büyüdüm. Annem, Neşe Karaşah, başarılı bir kemancıydı ve babamın karanlığına rağmen ışık saçan bir kadındı. O zamanlar Santral'in sahibi Uğur amcanın himayesi altındaydı, manevi kızıydı âdeta. Polat, Uğur amcaya ihanet etmeden ve bizi de alıp, İstanbul'a getirmeden önce, belki bir aile sayılabilirdik orada.

Annem Ajıkara'da birçok keman konçertosu vermişti. Dillere destan bir kemancıydı Neşe Karaşah. Pek çokları onu izlemeye başka şehirlerden dahi gelirdi ama ben daima bir numaralı hayranıydım. Bir an olsun gözümü kırpmaz, kemana kendini kaptıran kadının kara saçlarının savruluşunu anbean izlerdim. Polat'ın *ne saçma uğraf*, diyerek kestirip attığı keman, annemin bütün hayatı, babamın baskısı altında nefes alabildiği tek kaçışı, kendini yaşıyor hissedebildiği tek an ve onun söylediğine göre de onca yanlışı arasından tek doğrusuydu.

İstanbul'a apar topar getirildiğimizde artık keman konserleri yoktu, sanat yoktu, müzik yoktu, ışık yoktu. Bir tek babamın karanlığı, bir tek bulaştığı işlerin başımıza sardığı belaları, siyasi dosdarı, onların gür kahkahaları, para ve güç peşinde harap edilen anne ve oğlu vardı. Soğuk odalarda gizlice çalınan keman sololarını annem bana özel olarak çalıyor sanıp sevinirdim oysa. Meğer babam duymasın, görmesin, bir daha kemanını parçalamasın diye yapıyormuş bunu.

Operalarda konserler, keman konçertoları, eğlenceler, müzikaller de neymif öyle pavyon gibi. Aranıyor muymuş yoksa? öyle bir kadın mıymış annem? Sahne kostümleri, taşlı, simli ve renkli makyajları varmış. Kimin için süsleıiiyormuş? Bir soyadı varmış Polatin. Bir eline kitabı, diğerine mikrofonu alarak milyonları soyduğu siyasi kariyerinde yükseliyormuş ya hani, adına sanına layık davranılmalıymış.

Çok konuşkan biri olmadığından kemanıyla dile gelen bir kadındı, bu yüzden babam ondan kemanı aldığında en hayati uzvunu kesmiş oldu. Hayatımıza renk getiren annemmiş, o bataklığı gül bahçesine çevirenmiş. Sanat aşkıyla, biricik kemanıyla, bazen de dilber sesiyle bana dünyayı sevdirenmiş. Bunu kemanını kaybettiğinde anlamıştım. Annemin beni suçlayacağını bilmiyordum. Polat'a bağlı kalmasının sebe-

bi olduğumdan bihaberdim. *Ben bileklerine prangaymışım, boğulmadan yüzecekse de beni çıkarıp atmalıymış.*

Hayatımıza renk getiren annemmiş, bunu o gittiğinde ve ben zifiri bir karanlığa gömüldüğümde anlamıştım. Hayat göründüğü kadar romantik değilmiş. Renkler o kadar da canlı değilmiş. Sular şırıl şırıl akmazmış ve güneş parlak doğmazmış. Bunları annem gidince anlamıştım. Bir gözlük vardı sanki gözümde ve onu da alıp gitmişti. Her şey değerini yitirince anlamıştım.

Ankara'ya gitmişti. Peşinden gitmez miydim hiç! Yürümeyi öğrendiğimden beri ilk refleksim anneme koşmak olmuştu. Sekiz, dokuz yaşlarım bir Ankara'da bir İstanbul'da, ne annemin ne de Polat'ın yanında, sokaklarda, bazen Uğur amcalarda, biraz Santral'de geçmişti ve ben hep annemin peşindeydim. Beni kabul etmesi için ne yapmalıydım? Ben Polat gibi değildim, kemanına âşıktım. Ne serserisi? Ben keman konçertolarını, müzikalleri, tiyatroları pek severdim. *Demek Tartini için altı parmağı var diyorlardı, demek o kadar güzel çalıyordu. Vay canına!* Hevesle dinlerdim.

Ne serserisi, anne? Beni Polat mı büyüttü ki onun gibi olayım? Ben senin tek bir provanı dahi kaçırmamış oğlunum. Molalarda iki koltuğa uzanıp uyurdum ve okulda annem kemancı demek için can atardım. Ne serserisi? Neden Polat gibi olayım? Bir ömrüm var ve onu da sadece seni izleyerek harcardtm.

İstenmemek, sürekli ilgi için yarışmak, başını sevsinler diye koşuşturmak, hiç değilse gülsünler diye şaklabanlıklar yapmak... Neden suçumun olmadığı konularda cezalandırılmak zorundaydım? Oradan oraya sahipsiz bir köpek gibi gezdirildim, istenmedim ama bunu bana söylemediler bile. Bahanelerle geldiler. *Zorlu bir süreçten geçiyorum, babanla kal,* dediler. Küçüktüm ama anlardım. Bütün bunlar bir ceza, oyun değildi artık bana.

Çok kıskanç bir çocuktum. Annemi kimselerle paylaşmak istemezdim ama ben sekiz yaşındayken annem Ankara'da başka bir adamla evlenmişti. Polat'tan kurtulup gerçekten sevileceği bir evlilik yaptığı için sevinmiştim. Hem beni de alırlardı yanlarına, değil mi?

Almadılar.

Annemin değil, Polat'ın oğluydum çünkü. Pis bir adamın, ikiyüzlü, yalancı, hırsız, güç için çevresindeki herkese ihanet etmiş, eli kanlı bir adamın çocuğuydum. Bu yüzden istemedi annem beni. Polat'a dair her şeyi silip atmak istedi, beni bile. Evlendiği adam da bir avukattı.

Düzgün bir aileden gelmiş, eğitimli ve disiplinli biriydi. Ben yine sekiz yaşlarındayken çocukları olmuştu. Ege'ydi adı. Annemin asıl oğluydu.

Kendimi kanıtlamalıydım. Annemi gururlandırmak, sevgisini kazanmalıydım. İstanbul'a dönmüştüm, babamın yanındaydım, derslerime asıldım. Lisemi erkenden üstün başarıyla bitirdiğimde Mert, *valideyi etkileyeceğim diye bilim adamı olacaksın bu gidifle, ulan*, diye takılırdı bana. Bütün hayatımı eğitimimden ibaret yapmıştım işte. Hukuk fakültesine

dereceyle girmiştim. Diplomamı elime aldığım gün ise soluğu Ankara'da alıp kapılarını çalmıştım.

Nasıl unutabilirdim ki o geceyi? Unutamazdım. Uygarın lanetiydi bu. Bir asır da geçse o gece, rahminden çıktığım annemle bu kainattaki birbirine en uzak iki yabancı oluşumuzu unutamazdın.

Annemin evlendiği adamdı Hakan. İlk defa evlerine almışlardı beni. Karşılıklı oturmuştuk. Ceketimin iç cebinde diplomalarım, başarı belgelerim vardı. Ben bir koltukta tektim, karşımda ise üç kişiydiler: Annem, kocası ve oğulları Ege. Bir aileydiler. Kendimi o an çok yalnız hissetmiştim. Bütün dünya bana karşıymış gibiydi ama ben ise yine bir başımaydım.

Ege henüz on üç yaşındaydı. Masmavi gözleriyle babasına çekmişti. Liseye yeni geçecekti. Hakan'la annemin arasında oturuyor, atıştırmalıklardan tıkınıyor ve bana *kim bu*, der gibi bakıyordu. Eşek kadar heriftim ama küçük bir çocuğu kıskanmıştım. Annemin sevgisini kazanmak için ne yaptı diye sorup durmuştum kendime. Bende olmayan ne vardı onda?

Mahcup hissettim kendimi. İstenmiyordum belli ki. Çaylarını bile içmedim, otururken arkama dahi yaslanmadım ama bir umut, biraz da heyecan vardı içimde. Hakan iriyarı, saçlarına ak düşmeye başlamış, kemik gözlüklü, hukukçu olduğu ötelerden belli bir adamdı. Burada ne aradığımı sorgular gibi bir ifadeyle iç çekip duruyor, bana ters ters bakıyordu.

"Hukuk fakültesinden mezun olmuş," diye mırıldandı annem de. Kızmasın diye ikna etmek istemişti sanki onu. Beni savunmuş gibi hissettiğimden neredeyse mutlulukla sırıtacaktım.

"Ee?" dedi Hakan. "Hukuktan mezun olmak başarı mı ki artık? Eskisi gibi zor değil üniversiteler.

"öyle deme," dedi annem. "Sen de bir hukukçusun. Hiç değilse bir iki tavsiye ver, yol göster." Biraz anlayış istedi. Neşe Karaşah m sert bir mizacı vardı. Kara kaşlı, kara gözlü, soluk benizli bir kadındı. Ne-

redeyse Hakan kadar uzundu, ince bir fiziği ve kemikli ama nazik, karakteristik bir burnu vardı. Yıllar onu değiştirmiş, çehresine bir keder eklemiş, eskiden hırsla parıldayan gözlerine mahsun bir ima işlenmişti.

Hakan istemeye istemeye, "İyi bakalım," diyerek kabul etti. "Neyin nesiymişsin, merak ettim ben de. İstanbul'un sokaklarından kopmuşsun, o kadarını babandan biliyoruz."

Hakan'la hiç muhatap olmak istemesem de annemin kocasıydı. Beni severse bu annemin de hoşuna gider sanmıştım. "Yıllarca yalnızca eğitimime odaklandım," dedim. "Liseyi erkenden bitirdim. İstanbul'un sokaklarında oynayacak vaktim yoktu."

Boğazını temizleyip üstten bir bakış attı bana.

"Hangi liseden mezun oldun? Meslek lisesi herhalde, ha?"

"Galatasaray Lisesi'nden mezun oldum."

Hakan duraksadı ama taviz vermedi. Çenesini kaldırıp, "Artık oranın da eski ağırlığı yok," dedi. "Tanıdıklara torpil geçiyorlar. Baban mı soktu seni oraya?"

"Babam okumama izin vermediği için gizlice girdim," dedim sakince. Babamın istediği eşkıya olmamdı, okumuş adam olmam değil.

Bu sırada Ege annesine doğru yanaştı. "Anne, Galatasaray Lisesi bizim istediğimiz değil miydi?" diye fısıldadığını zor da olsa duyabildim.

Hakan'ın gür kaşları çatıldı hemen.

"Bakarız dedik, daha iyisi de var sonuçta! Beklediğimizin altında bir not gelirse Galatasaray da olabilir belki.'

Ege’nin aklı karışmış gibiydi. Saf bir ifadesi vardı.

“Koç bu notlarla oraya girmemin zor olacağını söyle-

“Sus hele,” diye kızdı ona. Artık bir yarışmaya dönmüştü bu onun için. Bir açık arayan haşin bakışları yeniden bana döndü. Liseden erken mi mezun olmuştun?”

“Üstün başarı belgesi aldım ve üçüncü yılımda başvurumu yapıp erkenden mezun oldum.”

“Üniversite?”

Annemi etkilemeyi çok istemiştim. Diplomamı çıkarıp titreyen ellerle masaya koydum.

Bak, anne. Suç hayatıyla ne içim olur? Ben okumuş, etmiş adamım. Sanatsever, romantik bir gencim. Kariyerine odaklı, gelecek vadeden, planlı programlı, tıpkı beni hayatına almak yerine seçtiğin adam gibi disiplinli, eğitimli biriyim.

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Lisans Diploması

Adım, *Polat oğlu Uygar Karaşah* olarak kâğıttaydı. Sağ üstte de vesikalığım vardı. Yıllar sonra ilk defa diploma için gülen bir adamın fotoğrafıydı, tek düşünebildiği ise bu kâğıt parçasını annesine göstereceği

gündü.

“İstanbul Üniversitesi’nden 3.98 ortalamayla mezun oldum, dedim gururla.

Hakan bana bakarken tek kaşı havadaydı.

“4.0 değil. Neyine böbürleniyorsun?”

Annem, “Hakan,” dedi ama bunu beni savunur gibi değil *de yazık çocuğa, üstüne gitme,* der gibi söyledi ama o an bunun bir acıma içerdiğini fark etmedim.

Hakan iyice huzursuzlandı.

“İyi. Her neyse. Babana avukatlık yapacaksın herhalde, ha?”

Neden babam benim almmda bir kara leke? Nereye gitsem benden önce hep o var. Beni görmeden önce soyadımı görüyorlar.

“Hayır. Benim kendi kariyer planım var. öncelikle, Ankara’ya geri taşınmak istiyorum. Burada avukatlık yapacağım.”

Hakan kibirle baktı bana, “öyle hemen iş bulamazsın,” dedi. “Hangi parayla taşınacaksın? Baban okumanı desteklememiş. Kimden alacaksın bu parayı? Sakın bana buraya, benden para koparmak için geldiğini söyleme! Bu aileye yük olmak mı amacın?”

Kaşlarımı çattım.

“Hayır, sadece haber vermek istedim. Para bulurum ben, sorun değil.”
“Nasıl bulacağın da muamma. Babanın yardakçılarım ipten alırsın, paraya da para demezsin.”

Çenemi sıkmaktan kıracaktım artık.

“Babamdan ayrı bir hayat yaşayacağım.”

Alaya aldı beni.

“Ee? Hadi parayı da buldun, bunu da Polat’tan almadın diyelim. Peki, ya sonrası? Avukatlar da çok kazanmıyor artık.”

Sinirden seğirmeye başlayan sağ elimi yumruk yapmış ve sol elimle onu avuçlamış, öfkemi öyle bastırmıştım.

“Kariyerimde yükselmek istiyorum. Amacım geçinmek değil, bütün başarı merdivenlerini tırmanmak. Savcı olmak istiyorum.”

Bu onu büsbütün keyiflendirdi.

“Oho! Yok Galatasaray, yok İstanbul Üniversitesi, yok 3.98 orta-

lama diyorsun da sende kafa yok ki! Avukatlıkla geçinmeye çalışırken adli yargı sınavına mı hazırlanacaksın? O boşlukta sana kim bakacak?”

Sıcak basıyordu artık, yumruğumu o denli sıkıyordum ki titremeye başlamıştım.

“Biliyorum. Ben...”

Annemin yanında kalabilmek için burada çalışmak istiyorum.

“Savcılık kolay değil bir kere,” diye araya atladı Ege. “Babam kaç yıldır sınavı geçemedi.”

Hakan sabırla soludu.

“Ege, oğlum, geç sen içeri de büyükler konuşsun. Hadi.”

Ege tombul yanaklarını şişirdi ve kalkıp içeri geçti. O sırada öne doğru eğilmiş, sadece anneme bakıyor, sadece onun bana inanmasını, bende o ışığı görmesini istiyordum. “O kadar zor değil,” dedim. “Başarı her zaman disiplinden gelir, anne. Okumayı, yazmayı, öğrenmeyi seviyorum. Gözümü kırpmadan saatlerce masa başında çalışıyorum. Bu iş için doğmuşum. Staj yaparken hem paramı kazanır hem sınava çalışırım ve birkaç yıla savcı olurum.”

Hakan gür bir kahkahayla böldü beni. “Birkaç yıla savcı olacaksın, öyle mi?” Anneme baktı. “Senin bu çocuk amma hayalperest çıktı. Yok, dandik bir diploma yüzünden istersen direkt adalet bakanı yapalım seni. Ne dersin?”

Dişlerimin arasından, “Seninle konuşmuyorum,” diyerek uyardım onu.

Hemen celallendi, aradığı fırsatı yakalamıştı.

“Benim evimde her sözün bana söylenir! Kibirli herife bak hele!

Ne şiddet severdim ne de şiddetle çözüm bulurdum ama dayanamadım, bu adamı en azından şöyle bir ittirmezsem bana rahat yoktu ama ayağa kalktığım gibi annem de firladı ve aramıza girdi.

“Uygar! Tamam, Hakan. Sen de üstüne gitme. Yeterli.

Beni göğsümden tutuyordu. Gözlerini irice aralamıştı, bir kavga çıkmasından ölümüne korkuyordu. Genç ve aptaldım, beni korumaya çalıştığını sandım. Yeni hayatını mahvetmemden çekindiğini sonra anlayacaktım.

Beni Hakan’dan uzaklaştırırken, “Çayın bitti mi Uygar?” dese de bitmediğini biliyordu. “Hadi ben seni geçireyim o zaman.”

Annem o gece uzun bir süre sonra ilk defa bana karşı ilgiliydi, öyle sandım. Beni uğurlamak için aşağıya kadar indi. Betondan yapıların çevrelediği eski bir sitenin bahçesindeydik. Ankara ayazı kemikleri tit-

retecek kadar kudretliydi ama benim içim ilk defa sıcacıktı. *Bir diploma parçası mıymış beni bunca zaman annemden ayıran?*

Annem o gece önce, “Tebrik ederim,” dedi. “Kariyerinde daha da yükselirsin umarım.”

Bir *ama* daima vardı.

“Uygar,” dedi yine. Diploma da oğlu yapamadı beni ona. Benim seninle beraber olmak gibi bir planım yok. Benim bir ailem var artık. Oğlum Ege

liseye başlayacak. Çok zor geçiyor günleri. Derslerde zorlanıyor ve deneme sonuçları kötü geliyor. Bir anne olarak oğluma odaklanmalıyım.”

O ayazın bir aleve dönüşmesi ve yüreğimi kıskıvrak yakışı saniyeleri almadı.

“Ben?”

Bir yabancıymışım gibi, “Sen mi?” diye sordu. *Sen kimdin ki?* Sanki böyle der gibiydi. Hatırladı, bir yerlerde bir Uygar vardı. “Sen, evet, elbette... Senin bir ailen var zaten. O da Polat ve İstanbul’da, burada değil.”

İçimde bir şeyler bin bir parçaya ayrıldı. Bu parçalanma fâni bedenime de yansıdığı için miydi bilmiyorum ama biraz daha anlayışla yaklaşıp omzuma dokundu.

‘Beni anlıyorsun, değil mi? Bu zorlu süreçte başkalanyla uğraşa-mam, Uygar. Oğlumun bana ihtiyacı varken bunu yapamam. Buraya taşınmana da bir şey diyemem ama düşüncelerime biraz olsun önem veriyorsan bunu yapmamanı isterim. Hakan da haklı. Burada tek başına geçinmen zor ama İstanbul’da baban var.” Elini omzumdan çekti. “Herkes kendi ailesine, Uygar.”

Ege °ğl[u]> ben ise Uygardım sadece. Herhangi biri, bir yabancı gibi belki de. Dizlerim çözülecekti. “Benim ailem sensin, anne,” derken en küçük bir sevgi kırıntısı için öyle zavallı göründüm ki annem bile bana doğrulttuğu silahın ardından üzüntüyle baktı.

Ama yine de çekti tetiği.

“Bir kere, Uygar... Bir kere olsun kendimi seçiyorum.”

Sen beni hiç seçmedin ki?

Dönüp gitti.

Onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden uzun uzun izledim arkasından. *Herkes evine, Uygar*, dedi. Evsiz olduğumu bilmiyor muydu?

Polat senin ailen, dedi. Polat'ı babadan saymadığımı unutuyor muydu? Bir kere daha terk etmişti beni. *Bu savaşı onun için aç-*

mıştım, dedim. *Ben korkağım, dağları delemem*, *çölleri aşamam kendim için,* dedim ama bir ucunda annemin varlığıyla bu savaşı başlatacak gücü bulmuştum yüreğimde. Şimdi o da gittiyse ne için savaşacaktım? Kendim için mi? Ben hep ilk kendimden vazgeçerdim.

O bahçeyi nasıl terk ettiğimi hatırlamıyordum. Ancak sitenin dışında, Mert üzerime atladığında kendime gelebilmiştim. Başından beri dışarıda beni bekliyordu. Kolunu omzuma attı, neşeli ve heyecanlıydı.

"Nasıl geçti? Ne konuştunuz? Ne yaptılar diplomayı gösterince?" diye sordu hevesli hevesli. "Üstüne atladılar değil mi lan hemen? *Gel, soyadımızı verelim,* dediler. Biliyordum, amma koyayım. Zaten altın yaldızlı, taşaklı bir şey. Ben şunu sokakta birinde görsem hazır ola geçerim, gömlek mömlek iliklerim!"

Sessizdim. Bir elimde diplomayla Mert beni durdurana kadar bir robot gibi yürüdüm. "Ne oldu?" diye sordu işkillenerek. "Neden ses-sızsın?

Ne önemi var? Eğitim, hukuk, avukatlık, savcılık, adalet... Ne önemi var?

"Herkes kendi ailesineymiş," dedim kâğıdı ikiye ayırırken.

Mert kalın kaşlarını çatmış, daima kepçe kulaklarını dışarıda bırakarak taktığı beresini düzeltmişti.

"O ne demek, lan? Sen dış kapının mandalı mısın?"

Polat oğlu Uygar Karaşah. Kâğıtta öyle yazıyordu.

Mert köpürmüştü. "O Hakan bamya siklisinin de ne halt olduğu ortada! Üç beş kuruş için piyasada domalmayacağı adam yok ama bize okumuş,

bilmiş, profesör rolü kesiyor!” Elimdeki diplomaya vurarak sinirle yere attı. “Ya bırak, sikerim diplomasını da avukatlığını da! Yarak kürek kâğıdın teki işte!”

Beni o cinayet sahnesinden çekip uzaklaştırmak için acele etti. Az sonra yolda birer sigara yaktık. Durulmuştu. “Kardeşim,” dedi bana. “Bilirim, aynı olmaz ama benim ailem sensin. Seninki de istersen ben. Dostane bir hareketle omzuma vurdu. “Ben öyle diploma da sormam sana. En kötü cigara var mı diye sorarım ama o kadar da olsun. Erkek adamın cebinde cigarası da yoksa hani...”

Has adamdı Mert. Birkaç gün sonra İstanbul’da, ait olduğum çöplükte alkolden sızarken yanıma geldi. Bantlayıp birleştirdiği diplomamı masaya koydu. Taviz de vermedi hani, koca ahmak. “Yerde buldum,” dedi. Kimseden korkmazdı ama duygularını belli etmek ölümdü onun için.

Halimi gördü. İçinden bütün yaşam gayesi boşaltılmış fani bir et yığınıydım. “Kendini bırakma,” diye kızdı bana. “Bu halin ne? Ciddileşti. Endişeliydi. Masadaki diplomayı alıp kucağıma bıraktı. En çok da sen hak ediyorsun bunu,” dedi. “Sen bizden değilsin, bizim gibi değilsin. Okumuş adamsın. Polat taşaklarımı okşayabilir, senin yerin burası değil.”

Gülecektim. Bardağın dibini gördüm. “Polat’ın avukatıyım artık, dedim. Beyaz bayrağı çektiğimde kafamdaki sesler de duruldu. Alışmak böyle bir şeydi. Zehir de olsa yavaş yavaş verirsen alışırdı bünye.

İlk davamı aldım. Sonrasında *Şeytanın Avukatı* sıfatıyla anılacağım kanlı bir kariyere birçok kez imzamı attım. Annem haklıydı, en iyi olduğum şeyi yapmalıydım. Karanlıkta doğduysam ışık aramamalıydım. Ne sanatı? Ne müziği? Ne eğitimi? Yalnızca para peşinde koşmalıydım. Kan dökmeli, ki denmeliydim. Bu savaşa biri için girmiştim, o da gidince bir anlamı kalmamıştı.

Dersimi almıştım. Hissetmek yoktu artık.

Yine bir akşamüzeri, Meira'nın provası sonrası opera binasının arkasında, sahildeydim. Buz gibi bir soğukta hırçın dalgalan izliyordum.

İki ay geçmiş, nakliyat işinde birçok şey değişmiş, yeni düzene uymayanlar cezalandırılmış, Polat'ın yardakçıları bastırılmıştı. Yıllarca böyle işleyen, çeşitli iç ve dış bağlantılarla desteklenen bir kurumu birdenbire değiştirmek kolay iş değildi. Gecemi gündüzüme katarak bu işe vermiştim kendimi, öte yandan sınava da çalışıyordum elbette. Programım yoğundu ve üç saatlik uykuyla orada dikiliyordum.

O sırada birinin yaklaştığını hissettim. Az ötemde dururken sigarasını çıkarmıştı, bir yandan da telefonuyla ilgileniyordu. Serdar denen herifti. Meira'nın şu orkestra ekibinden arkadaşı. Zaten sinirlerim bozuktu. Ellerim cebimdeyken asabi bir hareketle kıpırdandım.

Canım, diye mırıldandım kendi kendime.

Serdar bana doğru baktı.

"Efendim. Ne?"

Ayağımla yerdeki taşa vurdum ve sonunda kafamı kaldırıp ona baktım.

"öyle herkese *canım* mı dersin?"

Serdar'ın kafası karışmış gibiydi.

r

1 367

"Anlamadım. Ne diyorsun?"

"Anlatayım," diye karşılık verişim ve ona doğru bir adım atışım bir refleks gibiydi ama ikimizden de bağımsız bir şekilde yükselen sesle beraber duraksadım.

"Serdar?"

Meira'ydı gelen. Olduğum yerde kaldım. Birden çıkıvermiş ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Serdar ise buna hazırlıklıymış gibi, "Seni bekliyordum ben de," diye hemen ona yanaştı.

Meira o güzel, özgüvenli duruşuyla karşısına geçti ve mesafeli, yeşil bakışlarıyla Serdar'a baktı.

"Ne oldu?"

Serdar bir anlığına gerilmiş gibi olsa da, "İlkbahar Balosu'na kiminle gideceksin?" diye sordu. "Kavalyen var mı?"

Ben ne döndüğünü anlayamadan, fikirsiz bir şekilde üçüncü şahıs olarak geride kalırken Meira, "Yok," dedi.

Fırsatçı pezevenk Bull Terrier Serdar ise hemen, "Benim de yok, beraber gidelim diyecektim," diye atıldı tabii.

Meira biraz ilgisiz görünerek, "Bana uygun," dedi.

Bir dakika, bir dakika!

"Ne balosu? Ne zaman?" diye birden araya girdim.

Serdar bana ters bir bakış arıp Meira'ya, "Görüşürüz o halde," dedi ve dönüp, giderek bizi yalnız bıraktı.

Meira, "önemsiz bir şey," diyerek geçiştirdi beni.

"Bilmek istiyorum."

"Sosyetelerin balolarından biri işte. Maskeli balo.

"Bana söyleseydin be-"

"Sen mi teklif ederdin?" derken bakışlarını bana doğru kaldırdı. Ona aniden maruz kalmak beni olduğum yere mıhlayabilecek kadar güçlü bir etki bırakıyordu üzerimde.

Ama buna rağmen ona direnip, “Evet,” diyebildim.

Muzip bir bakış belirdi suratında.

“Bu balo gençler arasında, aileler olmayacak. Yine de benim ailem düzenlediği için böyle bir etkinliğe dışarıdan bir adamı götüremem.”

Yine de dayanamayıp *Serdar ne sikime*, diyecek oldum ama sustum. Az sonra derin bir nefes alıp, “Neden Serdar?” diye sordum.

“Ailelerimiz arkadaş. Biz de arkadaşız. Yanlış anlaşılmaz.”

“Maskeli balo olacak demiştin. Kimse beni tanımayacak,” diye ısrar

ermeyi sürdürdüm.

“Yine de olmaz. Hem artık Serdar’ın teklifini kabul ertim. Birden fikrimi değiştirmem yakışmaz, ayıp olur.”

Aklımı yitirecektim. Serdar’a ayıp olacak çok şey vardı yapabileceğim ama bu kesinlikle onlardan biri değildi!

“Ayıp olmaz,” dedim net bir şekilde.

Gözlerini devirdi.

Hemen çatıldı kaşlarım. Bu ne demekti şimdi? Ne demeye çalışıyordu? Ne düşünüyordu? Meira nın aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama o sanki benim kafamın içini okuyordu. Anlamını çözemediğim bu mimiklerinden hemen nefret ettim.

Meira bir kitap gibiydi ve dilini de bilmiyordum. Onu bir türlü açıp okuyamıyordum. Bu beni deliye döndürecekti bir gün.

Dayanamayarak, “Neden öyle yaptın?” diye sordum.

“Hiç etik anlayışın yok, değil mi?” diye kibar bir şekilde kızdı bana. İlgisi bende değildi, bir yere bakıyor ve düşünceli görünüyordu. “Kaba saba olsanız da...” dedi. Neyle ilgilendiğine baktığımda Mert’i ve Ozanı bize doğru gelirken gördüm. “İyi insanlarsınız.”

“İyi akşamlar efendim,” diyen Mert hemen yanaştı. Bir kolunu omzuma atarken Meira’yı keyifle selamladı. Ozan da ona katıldı.

“Ne işiniz var burada?” diye sordum.

Mert pişmiş kelle gibi sırıtarak, “öyküyü almaya geldim,” dedi. “Beraber yeni çıkan filme gidiyoruz.”

Kısa bir sessizlik oluştu ortamda. Meira her ne kadar ilgisiz görünse de Mert’in öykü’yle dilediğince vakit geçiriyor oluşu küçük de olsa rahatsız etmiş olmalıydı onu. Ne de olsa kendi ailesi öykü’nünkine nazaran çok katıydı. Değil biriyle sinemaya gitmesi, yalnızca ailesinin onayladığı insanlar dışında biriyle konuşması bile hoş karşılanmıyordu. Meira da bu sorgulamayı yaşıyordu sanki içinde, bunu yüzünden seçebilmek mümkündü.

Ah, o yüzünü asma sebeplerinin hepsini bir bir yok edeceğim günü iple çekiyorum, Meira. Sadece biraz daha sabret.

öykü de sonunda dışarı çıktı. Mert’le birkaç aydır görüşüyorlardı, öykü gibi ağırbaşlı bir kız her nasılsa Mert gibi bir haylazı beğene-bilmişti. Onun adına elbette sevindim, mutlu görünüyorlardı beraber. Sırf öykü’ye bakarken bile Mert’in ağzı kulaklarına varıyordu, öykü ise öyle hemen gardım indirmiyor, ağırdan alıyor ama alttan alttan utangaç bir gülümsemeye de engel olamıyordu.

Kol kola girdiler. Heni'ız yeni yeni tanıyorlardı birbirlerini ama duyguları konusunda nettiler. Bütün engelleri görmezlikten gelerek kendilerini akışa bırakabilmişlerdi. Ben ise Meira’yı bir yıldır tanıyor, onu bir yıldır

rüyalarımda dahi görüyordum. Ona sırılsıklam âşıktım ama henüz yanında bile duramıyordum. Korkaktım çünkü. Meira'nın geçmişimi öğrenip benden nefret etmesinden ama en çok da ona benim yüzümden bir zarar gelmesinden çok tırsıyordum. Bu yüzden böyle bebek adımlarıyla yaklaşıyordum ona, önce yanımdaki yerini sağlama almaya çalışıyordum. Zarar görmeyeceği bir ortam oluşturmak ilk he-defimdi. Sonra ben de onu koluma alabilirdim işte böyle. Onu dünyanın diğer ucuna da götürebilirdim. Gezip görmediği neresi varsa ve en çok nereyi merak ediyorsa hatta hasta ailesi ondan neyi sakındıysa hepsini bir bir gösterecektim ona. Özgürlüğü öğretecektim Meira'ya.

"Zusman abi birazdan gelir," dediğini duydum öykü'nün. Meira'ya söylüyordu bunu ve Meira'nın yüzü asıktı. "Siz de gitseniz iyi olur," dedi bize. "Görmesinler sizi."

"Hadi," diye çekiştirdi Mert onu. "Geç kalacağız, Öykü."

"Zaten yiyip içmekten filme odaldanamayacaksın."

"İftira!"

öykü onu görmezlikten gelerek bize doğru, "Görüşürüz!" diye seslendi ve beraber gözden kayboldular. Ben gitmek istemiyordum ama az sonra Meira da bize, "Gidin hadi," dedi.

Meira'nın ailesine sinirliydim. Onu bu denli baskılamaları akıl kârı değildi. Reşit bir kız nasıl olur da dilediğince arkadaş edinemez, ge-zemez, tozamazdı? Her seferinde daha Meira'ya doyamadan ona veda etmek zorunda kalıyordum. Onun yanındayken çevremi saran sıcaklık, o gittiğinde onunla beraber terk ediyordu sanki beni ve ben her gece bu eziyeti tekrar tekrar yaşıyor, acı çekiyordum.

O soğuk evime geri dönmek, yalnız duvarların arasında düşünü kurmak...

Benimle olman için neler verebileceğimi tahmin dahi edemezsin, Meira.

Sonunda birbirimize varmamız için yapabileceklerimin bir sınırı yoktu. Bu korkutuyordu beni. Meira da istediği sürece, Meira'yı benden ayrı

tutabilecek bir güç var olamazdı. Bütün hayatımı, sırf beş dakika yanında daha fazla durabilmek için feda etmeye hazırdım oysa. Bu denli bağlanmıştım işte ona. Bu kadar bütünleştirmişdm varlığımı onunla.

Ama neredeyse bir yıldır her gece yaptığım gibi Meira'yı orada bı-

rakmak zorunda kaldım. Yürürken omzumun üzerinden tekrar tekrar ona baktığımda tek gördüğüm bizim iki ayrı ruh olamayacağımız oldu. Meira ya karşı olan aşinalığım kendime olandan fazlayken nasıl onu bir yabancı gibi görebilirdim? Onu nasıl etimden, kemiğimden, varlığımdan ayrı tutabilirdim?

Seni benden çıkarınca geriye bir /ey kalmıyor benden, Meira.

Uzaklaşsak da onu kolluyordum, şoförü arabayı kaldırıma yanaştırırken gözüm Meira'daydı. Ozanla birlikte otoparkın oradaydık. Hemen bir sigara yaktı ve bana da bir dal uzattı.

"Uğruna bütün suç hayatını bıraktığın kadın, abi," diye mırddandı ilk nefesin ardından. "Güzel bir his, değil mi? Âşık olmak"

"Onunla olan kalp kırıklığımı bile hiçbir şeye değişmem," dedim düşünmeden.

Bir hayret dalgası geçti yüzünden. "Vay be, abi." Düşünceliydi. Biraz durgunlaştı, sanki onun da aklında birileri vardı. "Nasıl anladın âşık olduğunu?"

Cevabı basitti. "Bütün yanlışların içinde bir tek o doğru hissettirdi," dedim.

Ama Meira arabaya binip gidince, "Daha aşılacak çok mesafen var sanki, ha?" diye takıldı bana.

Sigara dumanını üfledim ve kendimi konuşmaya kaptırdım. “Güzel tarafı da bu. Ben onun benim kucağıma adamasını istemiyorum zaten. Ona kavuşmak için sabırsızım ama bu hissi seviyorum, ona varmak için kendimi baştan yazıp çizmeyi seviyorum. Ben sadece Meira’yı sevmeyi bile seviyorum. Bunca zaman bu his olmadan nasıl nefes almışım, onu bile bilmiyorum. Eksikmişim hep. Ben de içimdeki bu ukde ne diye merak ediyordum. Meira benim de bir insan olduğumu hatırlattı sanki bana. Sol yanıma dokunmuş ve *bak,* demişti. *Burada bir kalbin var.* Bunca şeye rağmen onu sevmeyecek de hangi cehennemin dibine gideceğim?”

Ozan gülmeye başlamıştı.

“Şair olmuşsun sen, Uygar.”

İtekledim onu. “Hadi oradan, lan.” Az sonra da ona ben takılıp, “Seni ne zaman âşık göreceğiz peki?” dedim. “Ekipte bir tek sen kaldın. Mert de öykü’ye tutuldu.” Ozan sessizleşip sigarasını içti. Herhalde aklını biri oyalıyordu ki itiraz etmemişti, ben de üstelemedim. Onun yerine öykü için, “İyi kız,” dedim. “Sevindim onlar adına.”

“Ben de.”

Sigaradan son nefesleri çekiyordum, gözüm görkemli opera bina-

sındaydı. O sessizlik sırasında aklıma takıldı, yeniden Ozana döndüm.

“Sen onu bunu bırak da geçen kızların provaya gelmişsin. Sardı mı yoksa opera?”

Dalıp gitmişti.

“Efendim, abi. Ne?”

Şeytan dürtmüştü sanki beni. Karanlık zihnimde benim yerime bir iki noktayı birleştirdi. Sigara bitmişti, parmaklarımı yakmaya başlayacaktı birazdan ama Ozana kilitlenmekle meşguldüm.

Karşısına geçtiğimde beni izliyordu, birden aramızdaki havanın değiştiğini o da fark etti. “Söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordum.

Kahverengi, büyük gözleri vardı. Göz kontağını bozmadı.

“Yok, abi. Ne söyleyeceğim?”

Kaşlarım çatılmıştı. İki elimi yakasına çıkarıp düzelttim. “Ozan...” desem de devamı gelmedi, ağzıma almaya dahi yakıştırmadığım şeylerdi. *Ne düşünüyorum ben böyle?*

“Bir sıkıntı mı var, Uygar?”

Dilimi kurumuş dudaklarımda gezdirdim ve ellerimi geri çektim. “Hiç.” Son bir nefes daha çekip izmariti attım. “Operalar eğlenceli, benim de işlerim olmasa daha sık gelirdim.”

Sadece birkaç gün sonra saat yaklaşık dokuz gibi opera binasmday-dım. Yanımda maalesefyine Mert vardı. Onu son zamanlarda yanımdan kazımak oldukça zor olmaya başlamıştı, hele ki mesele bir şekilde Meira’yı ve onunla olan ilişkimi geliştirmeyi ilgilendiriyorsa hemen işe atlamak istiyordu.

“Geliyor,” dedi Mert sonunda. İçeride, boş sınıflardan birindeydik. Sandalyeyi kenara çekip oturmuştum ve sınıfın kapısı da hafif aralıktı. Benim bir şey yapmama gerek kalmadı, Mert tıpkı bir avcı gibi dışarıyı gözededi ve doğru an geldiğinde ileri atıldı.

“Oo! Başkan!” diyen Mert’in sesi duyuldu koridordan. “Gel bakayım sen şöyle bir.”

“Ne oluyor?”

“Konuşacağız.”

Ve az sonra kapı tekrar geri açıldı. Alelacele bir şekilde neye uğradığının şaşkınlığını dahi üzerinden atamayan Serdar ve yanında da pişkin pişkin sırıtan Mert içeri girdi. Mert hemen sınıfın kapısını kapadı,

ardından Scrdar'ı omzuna attığı koluyla yönlendirdi ve karşıma getirip çektiği bir sandalyeye oturttu.

"Gel bakalım, *canım,"* dedi Mert muzip bir şekilde. Serdar hâlâ şaşkındı. Bir karşısında oturan bana bir de başında dikilen yabancıya bakıyor, alakayı ve amacımızı çözmeye çalışıyordu.

tşim gücüm yeterince başımdan aşkındı. Hiç uzatmadan, Serdar Bey'i sandalyenin bacağından tutup kendime doğru çektim. "Serdar," dedim lafı gevelemeden. "O baloya gitmeyeceksin." Bakışlarını benden kaçırmamak için kendisini zorlayarak yutkundu. "Neden?"

"Çünkü hastalandın," diye açıkladım.

Kafası karışmıştı.

"Hastalanmadım ama."

Omuz silkip, "Ya da yaralandın," diyerek ikinci teklifimi sundum. Bana her türlü hava hoştu.

Mert de, "Merdivenlerden düşmüş olabilirsin," diye tatlandırdı biraz. "Düşerken bacağın da kırılmıştır belki," diye devam ettirdim.

"Ve yüzün..." dedi Mert.

Yüzümü buruşturdum.

"Çok kötü dağılmıştır eminim ki."

“Morluklar falan.”

Sıkıntılı göründüm.

“Atılması gereken onca dikiş...”

Mert de dertli bir şekilde iç çekti.

“Alçıya alınacak bacağın...”

Serdar ın ikimiz arasında mekik dokuyan bakışları korkuyla şekillenmişti. Kaçacak delik arıyor, terler atıyor ve böyle korkudan altına kaçırırken de hiç *elit* görünmüyordu.

Ve tam da o anda ona, “Ya da sadece hastalandın ve gitmek istemiyorsun,” diye ilk ve zararsız olan teklifimi tekrar sundum.

Zor olsa da kafası aldı sonunda. “Ha- Hastalandım,” dedi hipnotize olmuş gibi.

Mert ona doğru eğilip omzunu tuttu.

“öksür bakayım.”

Serdar zorlama bir çabayla öksürdü. Mert ise tatmin olmayıp omzunu sıktı.

“Daha sert, böyle ciğerden. Adıyaman tütünü içen tır şoförü gibi inandırıcı öksür bakayım!”

Serdar can havliyle öksürdü, boğazları acımış olmalıydı ve Mert’i ancak öyle memnun edebildi. “Aferin, koçum benim. Canım benim,” diye başını sevdi Serdarın.

Sorun çözülmüştü, oturduğum yerden kalktım ve gitmek için yeltendim fakat kısa bir anlığına duraksadım. Serdar da problemin ne olduğunu

bilmeden tedirgin bir bakış attı bana.

Ona doğru eğildim tekrar.

“Meira’mn bundan haberi olmayacak, son anda iptal edeceksin.”

Ve orada ben devreye gireceğim.

Serdar hemen başını salladı. Zaten bütün bunların aramızda kalacağını söylememe bile gerek yoktu, aksine cesaret edemezdi. Bu yüzden daha fazla vaktimi harcamamak için sınıftan çıktım.

Mert’in arkadan, “Ceket de fenaymış, çıkar bakayım, bir deneyeyim,” dediğini duydum en son ama sınıftan çıktıktan sonra hemen yetişmişti bana. Üzerinde yeni bir deri ceket vardı şimdi. Kollarım uzatmış, kılık kıyafetine, ceketin üzerinde nasıl durduğuna bakıyordu.

“İyi çocukmuş,” diye övüyordu bu sırada onu.

En azından, “Temiz çocuk,” dedim.

“Zarar gelmez bundan.”

“Yok, anne kuzusu biraz.”

Ve o gece Mert’in yeni bir ceketi oldu.

u

MEİRASHAVtT

2019 / Aralık

Günümüz...

“Kızınız bir deha. "

Karanlığı yaran ışık hüzmesinin ve arka planda çalan sakin melodinin altında birkaç yabancı sima. Yabancılardan biri de siyah bir kurdelenin süslediği uzun, sarı saçlarıyla küçük Meira.

“Bir müzik dehası!" diyor yüzü puslu yabana adam. “Çok yetenekli bir kemancı olacak büyüdüğünde. Gerçi bu gidişle büyümeyi bile beklemeyecek gibi. "

Hemen arkamda yükselen iki siyah siluet daha. Ebeveynlerim. Annem ve babam. Babam, ürkütücü gelen iri gövdesini bana doğru eğiyor, omzuma dokunuyor. Aralarına akların düştüğü gür sakallan ve küçük yuvarlak gözlükleriyle artık ezberlediğm bir sıfat kendisi.

Gülümsediğinde gözleri yok olacak kadar kısılıyor.

“Çok yetenekli bir kemancı olacağını söylüyor öğretmenin. Bu hayali kovalamak istiyorsun, değil mi kızım?"

Başımı sallıyorum iki yana. “Müzisyen olmak istemiyonım, baba. "Babanım kaşları çatılıyor, derin bir nefes alıyor. Yutkunuyonım. “Müzisyen olmak istemiyorum, " diye tekrarlıyonım.

“Ne olacaksın peki?" diye kızıyor o da. “Aynı zırvalıklardan bahsedersen bana..."

“Müzisyen olmak istemiyorum," *diyonım. Ah, küçük Meira. “Saçmalık!"*

375

"'Müzisyen olmak istemiyorum, baba!"

"Ne olacaksın o halde!"

Küçük Meirdnın küçük bedeni ve küçük yüzü farklı mekânlarda, farklı zamanlarda ve farklı kıyafetlerin içinde büyüyüp, gelişirken hep aynı şeyi söylüyor:

“Bir hayalim var. "

Karanlığı yaran ani ve sert bir spot ışığı beliriyor tepede. Zorla ışığa alışan gözlerim az sonra karşımdaki devasa seyirci kitlesini seçebilmeye başlıyor. İki katlı salonun her koltuğu, gölgenin ardına sığınmış silik siluetlerle dolu.

Bir koltuk dışında.

En arkada, ortadaki koltuk boş.

11273*!*

Sahnedeyim, sahnenin merkezindeyim. Bütün gözler benim üzerimde. Bütün gözler, yetişkin Meirdnın üzerinde ama Meira ne bir keman tutuyor şimdi ne de bir orkestra ekibi var arkasında. Tamamen yalnız sahnede. Ürkünç, karanlık ve sessiz. Konser verdiğim zamanlardaki gibi sıcak ve loş bir havası yok. Seyirciler de donuk şimdi. Yürüyorum. Birkaç adım kadarına cesaret edebiliyorum anca.

“Tanrıyalnızca bizimle konuşur. ”

Kim diyor bunu? Kafa karışıklığıyla çevreme bakınıyor, konuşan kişiyi seçmeye çalışıyorum ama yok. İnsanlarla dolu olmasına rağmen burası bir morg kadar sessiz ve hareketsiz.

“Tanrı yalnızca bizimle konuşur. "Kaşlarım çatılıyor bu fısıltı gibi gelip geçen sese. “Bizim kanımızdakilerle... ”

Oysa seyirciler hareket etmiyor. Aksine... Gölgelerin ardına sakladıkları çehreleri şekilsiz. Yüzleri yok. Bir gölge oyunu sansam da başta, hiçbirinin bir yüzü yok. Boş, ten renginde bir sayfa gibiler. Deriden bir kapak. Oyuncak birer bebek gibi oturmuşlar ve gözleri olmadığı halde beni izliyorlar.

Kalp atışlarım korkuyla hızlanıyor. Bu sefer de geriye adım atmaya çalışırken, tekrar uzaklardan kopup gelen yabancı bir ses, “Tanrı yalnızca bizimle konuşur, "diyor.

“Kim diyor bunu!"diye sesleniyorum titrek bir sesle.

Arkamda biri var. Nefesini ensemde hissediyorum, sanki santimler kadar yakın bana. Hemen telaşla dönüyorum ve bir bedene tosluyorum. Daha doğrusu bir yansımaya.

Binlerce yansımaya...

Aynalarla donatılmış sonsuz bir odadayım şimdi. Benimle beraber hareket eden binlerce yansımamın arasında kaybolmuş ve korkmuşum. Fısıltılar, geçmişe ve geleceğe uzanan sonsuz bir döngüyle tekrar eden anılar, çok uzaklardan gelen bir keman mehdisi, tatlı bir gülüş sesi... Hepsi birbirine karışıyor. Nereye dönsem ve nereye baksam bir yansıma kendi dünyasında hareket ediyor, yaşıyor, yaşatıyor.

“Bu nedir?[n]

Bu ses... Benim sesim. Küçük, fikirsiz adımlar atıyorum tedbirle ama bir yere varıyor değilim, sonsuzlukta kaybolmuş gibiyim.

[a]Bir insana bu kadar güç verirsen elbette yozlaşır. ”

Bu da babamın sesi. Karşılıklı oturuyoruz.

“Bu ne diyorum, baba?”

Bir dosya var karşımda.

“Tek yanlışına seni o yere geri tıkarım! Gözünün yaşına bakmam, Meira!"

Gözlerim büyüyor.

“Baba! Ben senin kızınım! Bana bunu nasıl yapabilirsin?"

Delirmiş gibi dönüyor gözleri.

“öyle bir yaparım ki... Değil amcanı görmeyi, bahçeye çıkmayı bile unut! Gün yüzü yok bundan sonra sana!"

Nefes nefese bu yansımadan çekip çıkarıyorum kendimi. Daha binlerce kaos var. Çığlıklar, tüfek sesleri, fısıltılar, gülüşmeler, nal sesi, lanet okumalar... ileride, ilgimi çeken bir diğer anıda kitap raflarının arasında gezinen ince vücudumu takip ediyor gözlerim. Sivri sözler ederken narin parmaklarım kitapların kapaklarına değiyor usulca.

“Dünyadaki ilk yaşam formlart geliştikçe, hayatı romantize edebilecek kadar bilinçlendikçe, hayatın bu hiç de romantik olmayan yaşam ve ölümle baş edebilmenin yollarına ihtiyaç duymaları, hayatta kalabilmeleri adına bir içgüdü haline geldi. Hayvanlar, yalnızca hayatta kalabilme şanslarını artırmak için bilinçsizce inanırken insanların hayatın bu denli aniliğine, birden doğan bir yavru ve ansızın ölüveren bir eş kadar acımasız olabilen doğanın çirkinliğine bir kılıf uydurması ve bütün büyükle baş edebilmesi için inanması gerekti, insanlar akıllandıkça romantikleşti ve romantikleştikçe aptallaştı. Güvende hissetmeleri için bir sürünün parçası olmaları gerekti. Bir inancın kubbesi altına girmeli, kalıplarla etrafına duvarlar örmeli, ışığı kapatarak karanlığı seçmeliydi. Bu doğru. Karanlıktan korkmuyorlar, görmekten korkuyorlar. Belirsizliğin verdiği huzur-

suzluk, bilmenin, düşünmenin ve topluma aykırı fikirleri dile getirmenin yabancılığı yanında basit kalırdı ne de olsa. ”

Bu yansımaların arasında yürümeye devam ettim ama aramıza tonsuzlar sığmış, zaman bölünmüştü. Ayrı evrenlerdeydik sanki. Birbirimize dokunamaz, birbirimizi etkileyemezdik.

Başka bir yansıma, soluk bir film şeridi gibi ileride parlayıp sönüyor.

"Sen hangisisin?”diyor biri.

“Kuzu postunda bir kurt. ”

Ve başka bir tanesi daha! Kamberin parlak mavi gözleri var orada.

“Neden yüzüğünü takmıyorsun, Meira!”

Bir diğer zamanda Meiranın yanaklarında kocaman eller. "Tek bir sözün yeter, ”diyen beden, Uygara ait. "Tek bir söz ve hepsini yok ederim senin için. Hepsini çiğneyip atarım. Seni hemen şimdi onlardan çekip alırım, Meira!”

Yeni bir yansıma hikâyeyi tamamlıyor. Karanlık, büyük bir zindandayız. Bir yerlerden içeriye ay ışığı sızıyor ve Uygar elindeki tabancayı bana doğrultuyor. Hemen aramızda, yerde iki beden var. Kanlar içinde iki beden: Annem ve babam.

“Uygar... ” ^

“Senin için her şeyi yaparım, Meira, ” diyor Uygar.

Biraz daha ileride Meira lacivert bir lise üniformasıyla yürüyor, san saçları omuzlarına kadar anca varıyor ve yüzünde de küçük, kibirli bir sırıtma var.

Elinde bir kamera, yürürken etrdfi da beraberinde çekiyor ve kameraya konuşuyor.

“Bugün güzel bir gün, ”diyor.

Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?”

“Hiçbir şeyi unutmamak için. ”

Biri omzuma dokunuyor. Buz gibi. Tüylerim ürperiyor. Hızlıca dönii-veriyorum kim olduğuna bakmak için. Karşımda biri duruyor ama uzun san saçlarıyla bu beden bana ait. Benim bu. Meira. Ama onun bir yüzü yok. Ttpkı seyirciler gibi o da yüzü olmayan porselen bir bebek yalnızca.

"Hatırla, Meira. ”

Ağzı yok ama ses onunla paylaştığım zihinden geliyor.

“Nasıl hatırlayayım!”

"içini açtın mı!”

Ter içinde ve kesik nefeslerle gerçek hayata uyandım.

İlk karşılaştığım şey karanlık olunca, yeniden aynı kâbusa sıkışıp,

kaldığımı sanarak dehşete kapılacaktım ki Farklı bir mekânda olduğumu fark ettim. Aklım yeni yeni geliyordu yerine. Bir odadaydım. Perdeleri çekildiği için karanlığa gömülmüş, büyükçe ama sade bir dört duvar arasında, iki kişilik bir yatakta tek başımaydım. Ter damlacıkları alnımdan kopup boynuma doğru yuvarlanırken etrafıma bakındım ve hafızamı yokladım.

Neredeyim ben?

Gemiden ayrıldığımızı ve yola çıktığımızı hatırlıyordum. En son arabadaydık, uyuyakalmış olmalıydım.

Odadan çıktığımda beni yine ucunda ışık olan, loş bir koridor karşıladı. Tok sesler geliyordu alttan. Merdivenlerin başındaydım şimdi, aşağı katı tarıyordu gözlerim. Oradaydı Uygar, modern bir salona bağlı mutfakta bir şeyler hazırlıyordu. Merdivenleri inip salona adımladığım gibi bakışları beni buldu ama benim önceliğim bu sefer nasıl bir cehennemde olduğumu öğrenmekteydi. Modern bir cehenneme benziyordu. Sade, koyu, kül ve beyaz renklerin ağırlıkta olduğu, neredeyse gotik diyebileceğim bir dizayndı.

Ve dahası, manzarası... Neredeyse bir duvarın tamamını kaplayan pencereden bütün bir şehri görmek mümkündü. Buludarın üzerinde olduğumuzu sandım birden. Kar yağıyordu. Pencereye yaklaşukça sisli bir ak$amüzerinde süzülen kar tanecikleri de netleşti. Gramofondan yükselen melodi de. Aklımı kurcalayan, geçmişle şimdi arasında benimle uğraşan melodi buydu işte:

Erik Satie'nin *Gnossiennes* bestesinin keman uyarlamasıydı.

Yalnız ve ıssız odalarda keman çalan Meira, gözlerimin önünden kasvetli birer film sahneleri gibi geçti. Altın sarısı saçları beline doğru salınmıştı. İnce, uzun parmakları nazik dokunuşlarla okşuyordu telleri ve tül gibi elbisesinin uçları yerlere sürtünüyordu. Dışarıda bir ressamın müthiş paletinden çıkmış gibi canlı duran dolunay, mistik ışığını pencereden içeriye saçıyordu.

Uygar'ın adımlarımı gözleriyle takip ettiğini biliyordum. Onu görmezlikten gelerek pencereye yaklaştım. Elim sanki kendiliğinden kalktı ve parmaklarım nazik bir dokunuşla camdaki yansımamla buluştu. Gözlerim, burnum, dudaklarım, hepsi yerli yerindeydi ama yine de bir bütün gibi gelmediler gözüme. Kaşlarım çatıldı kendime bakarken. Kâbusun etkisinden ayılamamıştım belli ki. O sırada boynumdaki kolye gözüme çarptı, varlığını unutmuştum zümrüt gözyaşımın.

"Endişelenmeli miyim?"

Uygarın varlığını bir anlığına unuttuğum için bu iç dünyamla arama girişi ürküttü beni. Kafamı çevirip salonu mutfakla ayıran bar tezgahının arkasındaki iri bedenine baktım. Beyaz gömleğinin kollarını sıvamış, bir şeyleri blenderdan geçiriyordu.

Bakışları yeniden önündeki uğraşa dönmeden önce, "Birden uyanıp camdaki yansımanı izlemenden bahsediyorum," diye açıkladı.

Beni delirtmek için itinayla uğraştıktan sonra çok ironik sözler değil mi bunlar?

O tezgâhın arkasında bir silah saklıyormuş da fırsat kolluyormuş gibi bir şüpheyle ona doğru yaklaştım. "Ne yaptın bana?" diye sordum direkt. Tezgâhın karşısına geçmiştim şimdi.

"Ya da sadece uyuyakaldın ve seni yatağa taşıdım," diye fikrini öne sürdü. Tek kaşı havadaydı. Ne diye birden bu denli şüpheli davrandığımı sorguluyordu elbette. Belki de aklından geçen düşünce, herhangi bir anıyı hatırlayıp hatırlamadığımdı.

Sessizleştim. Neyle uğraştığına bakmak istedim. Portakal, bal ve rendelenmiş zencefili koyduğu karıştırıcıya, küçük ölçü kabına döktüğü votkayı ekledi, ardından kapağını kapatıp çalkaladı.

Dikkade onu izlerken, "Çok yorgun hissediyorum kendimi," diye mırıldandım.

"Günlerdir doğru düzgün yemiyor ve içmiyorsun çünkü," derken, içeceği süzerek kokteyl bardağına akıttı ve önüme ittirdi. "Otur." Bar sandalyesi olduğu halde ayakta dikilmiş, onu izliyordum. O istedi diye değil ama zaten dizlerimde güç olmadığından buyurduğu gibi yüksek sandalyeye oturdum. "Enerjini geri kazanmalısın. İç.' Kollarını öne doğru uzatmış ve avuçiçlerini mermer tezgâha dayamış bir şekilde bana üstten, detaylı bakışlarla bakıyor, beni anbean izliyordu.

Böyle bir baskı altındayken söylenenin tersini yapmak zordu, ben de kokteyl bardağından bir yudum aldım. Daha dudaklarım bardağa değdiği andan, o tek yudumun boğazımdan aşağıya indiği son saniyelere kadar hepsini büyük bir dikkatle izledi. İğrenç, çok keskin bir tadı ve kokusu vardı. Kusacağımı sandım ama Uygar'a bunu bana zorla içirme zevkini tattırmak istemediğim için istemeye istemeye hepsini içmeye çalıştım.

Bu sırada, "Neresi burası?" diye sordum.

"Ankara."

"Doğru."

Khalil'le İsparta'da buluşmamız gerekirken nasıl da Uygar ın ortaya çıkan *gizemli* işi yüzünden ta Ankara'ya kadar geldiğimizdeydi aklım.

Kendi düşüncelerimden beni ayıran şey yine Uygar oldu.

"Ter içindesin. Kâbus mu gördün?"

Bardağı bırakıp, "Hayır," dedim hemen. "Uzun süredir uyuyor olmalıyım."

"Yaklaşık yirmi üç saattir."

Gözlerim büyüdü birden.

"Ne?"

Kolunu kaldırıp saate baktı.

"Ve yirmi sekiz dakikadır."

Khalil benden bir haber, bir hareket beklerken ben bir domuz gibi uyuyor muydum yani? *Kahretsin*!Telaşa kapıldığımı Uygara belli etmemeye çalışsam da o bendeki bu küçük değişimi fark etti, tek kaşı havaya kalktı

hemen ama bir şey demedi. Acele etmeden ağır adımlarla bar tezgâhının arkasından ayrıldı ve salona doğru geçti.

Ne yapacağını merakla izlerken salondaki L koltuğa gittiğini gördüm. Alçak sehpanın üstünde art arda dizilmiş üç adet beyaz, küçük kutu vardı. Üzerinde altın varaklı çiçek işlemeleri vardı.

Uygar kutulardan birini aldı. "Birazdan yola çıkacağım," dedi. "İstanbul'da kısa bir işim var. Gece yarısından önce dönmüş olurum. Seni tek başına bırakıp bırakamayacağımı düşünüyordum."

Daha bunu söyler söylemez avcuma düşen fırsatla beraber gözlerim büyüdü. Gidecek miydi yani? *Beni tek bırakacak, öyle mi?* Men İsparta'daki işi hallettiğine göre gerçekten de yalnızdım. Kaçmak için harika bir ftrsarn! Saat gece olmadan ben çoktan İsparta ya varır, Khalil'e ulaşırdım.

Heyecana kapıldığımı belli etmeden, "Çocuk değilim ben," diye yalandan kızdım ona. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kutuyu açtığında içinden cam bir parfüm şişesi çıkardı ve omzunun üzerinden kısa bir bakışla ilgisizce, "öyle mi?" diye mırıldandı. Bir şeylerin ters olduğunu düşünerek gerilmeye başladım ama Uygar sadece, "Güzel," diyerek konuyu kapattı. Elinde parfüm şişesiyle bana yaklaşmasını izledim. "Gitmeden önce küçük bir hediye vermek istiyordum. Sonunda bu sabah elime geçtiler."

Parfümün kraliçe tacı tasarımında camdan tıpası vardı, bombeli gövdesiyle iksir şişesine benziyor ve içinde parlayan altın sarısı sıvı hem gözalıcı bir hâzineyi hem de yılan zehrini andırıyordu.

Biraz garipseyip, biraz da iğneleyerek, "Bu aralar bana fazla iyi davranıyorsun," dedim. "Her şeyin daha da kötüye gideceğini söylemiştin.

Hepsi bu yüzden mi? Beni kurban etmeden önce, yemeden önce kuzuyu iyice besleyen kurt gibi bana da güzelce bakıyor musun?"

Adımlan yanımda bittiğinde parfümün kapağını kaldırdı. Sıkılabi-len bir tür değildi, parfümü sürmek için tıpaya bağlı bir çubuğu vardı. "Olabilir," dedi Uygar. Şişeyi tezgâha bırakınca, elimi tutup kaldırdı ve kokuyu bileğime sürdü. Koku tenime yerleştiğinde ise bileğimi burnuna götürdü ve direnmesi zormuş gibi tesirli olan bu notalar karşısında gözlerini kapatırken, "Güzel bir ziyafet çekmeyi arzuladığım doğru nasıl olsa," diye mırıldandı.

Tehlikeli sözlerinin altında yatan anlam karnıma ağrılar soktu. Elimi nazikçe çekmeye çalıştım lâkin yalnızca o istediği için kurtuldum. Şimdi de üzerime kilitlenen bakışları beni un ufak edecek sandım.

"Kokuyu beğendin mi?" diye sordu.

"Parfüm işte," diye geçiştirdim onu ama koku ilk andan beri kalbimi hızlandırıp beni tarifsiz bir aşinalıkla kaplamış ve bir anlığına esas Meira'yla aramdaki hafıza bariyerini kaldırmıştı.

Uygar da parfümün bu gizemini aydınlatmak isteyip, "Bu parfümden her beş yılda bir yalnızca üç adet üretiliyor," dedi. "Sen ise Mcira, üçünü de alırdın daima. Dünya üzerinde yalnızca sen böyle kokmak isterdin." Geri çekildiğinde boy aynasının karşısına geçmişti. Ceketini giydi, kravatını çekiştirdi ve yakasını düzeltti. "Beş yıldır yeniden üretilmesini bekliyordum. Artık üçü de senin."

Parfüm şişesini elime alıp baktım. *Meira Shavit...* Onun gibi kokmak, onun gibi düşünmeye, onun aklına girmeye, onun ruhuna dokunmaya benziyordu sanki, ilginç bir bağdı ama zihnim o küçük alakayı kurabiliyor ve garip hormonlar salgılatıyordu bana. Parfümün çubuğunu bu sefer boynuma sürdüm, o sırada Uygar'ın o noktayı yiyip bitirmek isteyen aç bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama görmezlikten geldim. Bütün odağım geçmişimdeki kadında ve onun bu olağanüstü seçimlerindeydi. Parfüm biraz odunsu, kremsi ve aralardan sızan bir tür çiçek kokusuyla da kesinlikle feminendi. Hangi çiçekti bu? Gardenya olabilirdi, belki alt notaların birinde de sandalağacı. Çok çekiciydi, çok sıcak ve çok soğuk,

derin ve gizemliydi. Kesinlikle yalnızca Meira'ya ait olabilecekmiş gibiydi. Onun bu parfümü kendisine saklamasına kızamadım doğrusu.

i 382)

Yine de, "Dünya üzerinde yalnızca onun böyle kokması bu kadar önemli miymiş onun için?" diye söylenmeden de edemedim.

Aynadaki yansımada tehlikeli bir sırıtma yakaladım. Meira... derken göğsünden yükselen sesin derinliği, o şekilde adımı dillendiriri yutkunmama sebep oldu. "Çok kıskanç bir kadındı," diye devam etti. "Ona ait olan hiçbir şeyi paylaşamazdı."

Ne kadar da farklıydık geçmişteki Meirayla. Benim dünya üzerindeki son problemim bile herkesten farklı kokmak olamazdı.

Uygar, "Meira'mn kendi tarzı vardı," diye devam etti. "Kendi renk s kalası, kumaş ve dikiş tercihi, özel tasarım aksesuarları, yalnızca şahsına münhasır desenleri olurdu. Bütün kıyafetlerini aile terzinize diktirirdi, bir köşesine daima ona özel bir nakış iliştirilirdi. Bir çiçek çoğu zaman, bir orkide, şakayık veyahut manolya. Duruşu ve yürüyüşü bile bir imza gibiydi. Taklit edilemezdi."

Etkilenmediğimi söyleyemezdim ama bir şeyler hoş gelmedi kulağıma. Şımarık desem değil, sonradan görme hiç değil. Başka bir şeyler. Bu hayat tarzında, bu düşünme biçiminde bir sebep olmalıydı. Bir motivasyon, yalnızca şımarıkça, kibirli bir sebeple, *sadece ben böyle olmalıyım*, değil de daha farklı, daha idealist bir düşünce belki.

"Buzdolabında yemek var, ısıtıp yersin," dediğinde beni daldığım yerden kopardı. "Mikrodalga çalıştıramayacak kadar da beceriksiz olamazsın herhalde, değil mi?"

Az kalsın ona gözlerimi devirecektim. Etrafa bakındım, o gidene kadar oyalanacaktım. Kalan kokteylimi yudumlarken pek de dikkat etmediğim eve göz attım. Bu yer çok garipti. Daha ilk günlerden beri içinde bulunduğum her mekân daima ahşap işlemelerle, oyma kolonlarla, antika mobilya ve barokla neoklasik esintisi taşıyan sıradışı mimarisiyle

zenginleştirilmişken ilk defa bu kadar günümüz modern tasarımlarına uygun bir yerdeydik. Şehrin göbeğinde yükselen bir gökdelendi burası. Titanikvari bir seyahatten, şık balolardan soğuk ve sade yapılara, tekdüzeliğe inmiştik. Uzun zamandır bir televizyon bile görmemiştim, yatak odasında duvara monteli televizyonu gördüğümde gülecek gibi oldum.

Nereden çıktı gökdelen fikri?

Bundan sonra burada mı yaşamayı düşünüyordu yoksa? Teknik olarak ondan ayrıldığım için bana fark etmezdi ama planlarını merak ettim. "Burada ne arıyoruz?" diye ağzını yoklamak istedim. "Nasıl bir iş bu?"

"Bilmen gereken bir iş değil," dedi.

"En azından artık burada yaşayıp yaşamayacağımızı söyleyebilirsin. O dağ evine bir daha hiç dönmeyecek miyiz yoksa?"

Olur da kaçamazsam diye yeni bir plan oluşturmuştum kafamda.

"Döneceğiz," dedi, "işlerim bitsin de."

"Güzel," diye mırıldandım. Uygarın kilitli kutusunda ne var bilmek istiyordum, orası hâlâ bir gizemdi benim için.

Bir anlığına daldığım için Uygarın bana geldiğini fark etmemiştim, oturduğum bar taburesini tutup beni ona doğru döndürmüştü.
Neye uğradığımı şaşırdım, bir anda karşı karşıyaydık. İki elini arkamda kalan tezgâha yaslayarak üzerime eğilmiş ve beni arada bırakmıştı.

Sırtımı iyice tezgâha bastırarak kendimi geri çekmeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Başını bana doğru eğmiş, üzerime bir gölge gibi çökmüştü. “Güzel olan ne?” diye sordu çatık kaşlarla.

Birden gerilen bu ortamın sebebini dahi anlamadan olduğum yerde kalakaldım. Bana fazla yakındı, hiçbir noktamız birbirine temas etmiyor olsa bile en fazla bu kadar sokulabilirdi dibime ve nefesimi kesebilirdi bu teklifsiz saldırısıyla, daha doğrusu istilasıyla.

“Dağ evine neden geri dönmek istiyorsun?” diye sordu sakin ve meraldi görünerek.

Bunun nereden çıktığını bile anlamadan sadece, “Orada kafam daha rahattı,” diye açıklama yaptım garipseyerek.

Bu cevabımdan memnun olmamıştı. “Lüks gemide seyahat, sosyete davetiyeleri, *lanet* bir gökdelen, dünyada eşi benzeri olmayan tasarım kıyafetler, kolyeler, parfiimler...” diye sıraladı. “Bunları beğenmedin mi? Ne diye o dağ başına geri dönmek istiyorsun şimdi?”

Bunun gerçek olup olamayacağının şaşkınlığıyla olduğum yerde donakaldım ama aklım başıma geldiğinde ve bunun bir saldırıdan ziyade zavallıca bir yakarış olduğunu fark ettiğimde onun aksine hayrede sırıtmaya başladım.

Şu an bir gökdelendeydik çünkü gemiden ayrılmadan önce Herman beni bununla etkilemeye çalışmıştı.

“Başından beri her şeyi bana mı beğendirmeye çalışıyordun yani?” diye sorarken onu küçümseyen bir sırıtış takınmaktan kendimi alıko-yamıyordum.

Uygar ise bu tepkimi yine kafa karışıklığıyla ama huzursuzca hatta biraz da sinirle izliyor, sesini çıkarmadan bir açıklama bekliyordu.

Başımı salladım. “Şimdi anlıyorum. Mcira’nın eski şatafatlı hayatına ayak uydurmaya ve beni tatmin etmeye çalışıyorsun. Belki Herman ve Kamber yüzünden, onların bana geçmişte verdiği ya da gelecekte verebilecekleri yüzünden hatta. Benden nefret ettiğin halde bana yetebileceğini kanıtlamak istiyorsun.” Uygar’ın yutkunduğunu gördüğümde, “Onları rakip olarak görüyorsun,” diye tamamladım onu yermeyi.

İtiraz edemezdi. Yalnızca sinirli görünerek, “Ne istiyorsun?” diye sordu. “Neyi arzuluyorsun? Hangi elbiseyi, hangi evi, hangi yaşam tarzını arzuluyorsun? Nasıl mücevherler istiyorsun, Meira?”

Keyifle sırıttım. “Ve öylece bana verecek misin?” öyle bir baktı ki yüzüme, bana gerçekten de dünyaları verebileceğini sandım. “Senden kurtulmayı arzuluyorum o halde.”

“imkânsız olmadığı sürece,” diye düzeltti bana verdiği dilek hakkım. “Bu intikam meselesini unutmanı istiyorum,” diye listeyi devam ettirdim. “Her ne yaptıysam beni affetmeni istiyorum.”

Huzursuz görünerek, “Şansını zorlama,” dedi bana.

‘Günlüğünü bana vermeni istiyorum.”

“Meira,” derken çenesi kasıldı.

“Bana baştan sona her şeyi anlatmanı istiyorum.” Sessiz kaldığında, Bütün malımı ve mülkümü -ait olduğu şekilde elbette- üzerime geçirmeni istiyorum,” diye devam ettim. Uygar yüzüme yenilginin getirdiği bir sinirle bakarken muzip bir ifadeyle gülümsedim. “Bunları gerçekleştiremeyeceksen eğer...” dedim ilgisiz görünerek. “Senin gibi ucuz bir adamın pis parasını gereksiz şatafatlarda harcamasına ihtiyacım yok. Senin yeni yeni gördüğün bu hayata doğmuşum zaten ben. Neyi beğendirmeyi çalışıyorsun bana, zavallı adam?”

Daha da söyleyecek bir şeyim olmadığı için kolunu İttirerek ayağa kalktım. Onu geçip gidecektim lâkin ani bir hareketle omuzlarımdan tutup sırtımı kolona çarptı. Saniyeler içinde parmakları da koluma sarılmış ve heybetli

bedeniyle bedenimi baskılayarak et ve kastan ibaret hapishanesinin mahkûmu yapmıştı. Küçük bir inleme koptu dudaklarımın arasından.

Yüzüme doğru hiddetle solurken burnu yanağıma sürtünüyordu. “Ucuz ve zavallı bir adam, öyle mi?”

Baskısı altında ezileceğimi sandım ama yine de zorla gülmeye çalıştım. “Para seni ucuz yapmaz mı sandın?” dedim ama bu başa bela özgüvenimin nereden geldiğini bile bilmiyordum. “Bindiğin araba, katıldığın davetler, kanla elde ettiğin o çok değerli statün, gözüme sok-

maya çalıştığın pahalı hediyelerin... Sen eline para geçmiş bir sokak serserisinden başka bir şey değilsin, Karşah.”

Bunu söylememe rağmen doğru olmadığını biliyordum. Uygar yalnızca bir suç makinesi değil, aynı zamanda da bir hukukçu ve işadamıydı. Rekabetin müthiş acımasız olduğu bir alanda altın harflerle ismini kazımıştı ama bunu ona söylemeyecektim. Aksine onu kışkırtacaktım. Elimde değildi, söküp atmayı arzuladığım o zehirli dilim daima kendiliğinden dışarıya yuvarlanıyordu. Kontrol edemiyordum söyleyeceklerimi, o küçümsememi, kibrimi, kışkırtma isteğimi...

O ürkünç bir şekilde sessizleşirken, “Milyarderin kızıydım,” diye sırıtarak belamı arıyordum ben. “isterse dünyaya sahip olabilecek biriydi Meira. Onun kılına bile dokunabilmek için sahip olman gerekenleri karşılayamayınca...” İtinayla, küçümsemeyle, o *zavallı çocuk seni* ifademle bakmayı sürdürdüm. “Tabii ki kahrolmuş olmalısın. Ne de olsa bir tarafta Kamber var, kendisi Shavit ailesine layık soylu bir adam, öte tarafta ise...” Gözlerim küçümser bir imayla aşağı yukarı indi. “Sen,” dedim ve kendimi tutamadan kıkırdadım.

Gözlerimin içine henüz herhangi bir tepki veremeyecek kadar donuk bir ifadeyle, sözümü tamamlamamı ve bir sonuca varmamı bekleyen bir şekilde bakıyordu. Belki de ilk defa onun yıkılmaz duvada-rındaki ve kusursuz

maskelerindeki çatırdamaların izlerini gördüm. Mükemmel bir soğukkanlılıkla gizlese dahi o küçük duraksama, gözlerindeki o küçük afallama her şeyi ele verdi benim için.

“Her türlü...” diye devam ettim. “Sen bizim seviyemize çıkamazdın, Karşah.”

Pekâlâ, sırf Uygarın canını yakmak için Kamber gibi rezil bir adamı öveceğimi düşünmezdim. Demek ki bu kadar ileriye gidebilecek şuursuzluğa sahiptim. Şimdi ne yapacaktım? İlerisini düşünmemiş, sadece canını yıkma fırsatını kaçıracak kadar olgun davranamamıştım.

Omuzlarımı tutup, beni duvara sabitleyen elleri gittikçe beni sıkmaya başlamıştı. Uygar’ın ne düşündüğünü ve ne hissettiğini bilmiyordum, ona bakmaktan dahi kaçınıyordum. Bugünü mahvetmiştim bile, daha fazla uzatarak etrafı iyice alevlendirmek istemedim ve duvarla beni arasına sıkıştıran adamı geçmeye yeltendim.

Elbette çıkmama müsaade etmedi, aksine iki tarafımda parmaklık gibi beni hapseden kollarından biri kalktı ve parmakları çeneme saplandı. “Demek öyle,” diye sakince solurken, kendisine gelip, boynunu,

içinde dizginlemeye çalıştığı sinirle küdetirken bir anlığına kesilen nefesimi hiç geri alamayacağımı sandım.

“Biraz da şimdiki Meira nın durumundan bahsedelim o halde, derken artık bedenimle bütünleşecek kadar kendisini bana dayamıştı ve bu tarif edilemez bir his saldı içime. “Tırnağı bile olamayacağım o kusursuz nişanlın nerede şimdi, Meira?” Hiddetle kalkıp inen göğsü göğüslerime sürtünüyordu. “Madem kendisi bu kadar soylu, madem ailene layık müthiş bir damat adayı, onu bizzat tıktığım o kara topraktan çıksın bakalım da alsın seni benden.”

Parmaklarının çenemdeki baskısını kullanarak beni ona bakmaya zorluyordu. Benim gözlerim şaşkınlıktan ve bu ani saldırıdan büyürken onunkiler ise nefretten, öfkeden kısılmıştı.

"O çok güçlü, *soylu* aileni de bekliyorum. Kaç defa dirilirlerse bir o kadar daha tıkarım onları yerin dibine, Meira. Çağır da gelsin asla layık olamayacağım o aileni, hadi."

Sinirle çenemdeki elini tutup çekmeye çalıştım ama hareket bile etmedi. Bu beyhude çabam onu eğlendirdi hatta. Kendi isteğiyle çenemdeki elini hareket ettirdi, kafamı dalga geçer gibi hafifçe sağa ve sola doğru yatırdı. Samimiyetsiz, tüyleri diken diken eden bir sırıtma peyda oldu dudaklarında.

"Meira Shavit'e de bir bakın," derken, göğsüne koyup, ittirmeye çalıştığım ellerim de aramızdaki mesafesizlikten ötürü sıkışıp kalmıştı. "En genç milyarderdin, dünyaya sahiptin, şimdi ise ne malın ne mülkün kaldı," dediğinde gözlerimi kapatıp sinirle soludum ama buna da izin vermedi, onu görmek istemeyişime bile müdahale ederek iyice sokuldu bana.

"Küçücük bir aklın kalmıştı bir tek..." Başparmağını şakağıma bastırdı. "Ama onu da aldım başından."

Dişlerimi sıkmaktan çenem kırılacaktı anık. Başım dönüyordu sistemime yayılan öfkeden. *Nefretten.* Gözlerim ve burnum yanıyor, sol tarafıma biriken ağırlığın, aşağılamanın yükü acıtıyordu.

Uygar bunu da yakaladı hemen. Beni rahat bırakmadan, "Ağır mı geldi?" diye sordu.

Dişlerimin arasından tehditkâr bir sesle, "önümden çekil," diye uyardım onu.

"Daha bitirmedim," dedi. Burnunu burnuma sürtecek kadar yakındı bana. "Sabaha kadar sayarım. O kusursuz aileni tarihten silip atışımı bütün detayıyla anlatırım istersen sana, Meira. Seviyenize çıkamayaca-

ğım o hayat standartlarınızın ikiyüzlülüğünü anlatırım sana.” Gittikçe, hiddetlenerek ama bundan zevk de duyarak iyice yüklendi bana. Yok etmek istedi sanki beni. “Şımarık bir veletten başka bir halt olmadığın için elindeki her şeyi nasıl da kaybettiğini...” dedi gülerek. “Ailenin seni nasıl da hiçbir zaman sevmediğini, sana âşık Kamber denen o iti bile kendinden nefret ettirecek kadar bencil bir cadı olduğunu anlatırım sana. ”

İkimizin de hızlı solukları birbirine karışıyordu. Duyduklarımın şaşkınlığıyla bakıyordum ona, o ise nefretiyle karşılık veriyordu bana.

“Buysa oynayacağımız oyun anlatırım, Meira. Sana o *kusursuz* ve *soylu* hayatını istediğin kadar anlatırım.”

Titrek bir nefes koptu dudaklarımın arasından. “Çekil,” dedim. Neredeyse bayılacaktım. “Son defa uyarıyorum seni. Çekil, Uygar.”

Bu karşılığım onu büsbütün eğlendirdi ve kocaman bir sırıtmayla yüzü şekillendi.

“Yoksa ne olur?”

Kendimi kasmaktan kaslarım ağrımaya başlamıştı artık.

“Uygar...”

O ise sınırlarını, “Beni nişanlına mı ispiyonlarsın?” diye beni küçümseyerek zorlamaya devam etti. “Mezarı nerede biliyor musun ki? Annenle babanınkini bile bilmiyorsun.”

“Uygar, yeter!”

Sinirden baştan sona titriyordum artık. Kendimi ölümüne tutma-saydım hüngür hüngür ağlardım ama ona bu zevki tattırmamak için elimden geldiğince sınırlarımı zorladım.

Uygar’ın nefes alıp verişleri yavaşladı, kısa bir anlığına tepkimi izledi. Dersimi alıp almadığımı tarttı sanki kafasında ve sonunda ikna oldu. Yalnız son bir uyarıyla, “Bir daha beni o herifle kıyaslarsan...” diye başladı ama bütün bunların bir an önce sonlanmasını isteyerek onu sertçe böldüm.

“Yapmayacağım,” dedim hemen. “Bir daha seni onunla kıyaslamayacağım.”

Çenemdeki baskısını azalttı ve sonunda bana nefes alabilmem için küçük de olsa bir alan tanıdı. “Güzel,” diye mırıldandı. Birden bu kadar sakinleşebilmesi onun büsbütün bir deli olduğunu düşündürüyordu bana. “Şimdi...” Elini çenemden çekmiş ve hatta dağılan saçlarımı da kısaca düzeltmişti. “İstanbul’a gideceğim. Ben yokken, buzdolabın-daki yemeğini ısıtıp yiyeceksin ve ben gelene kadar da sorun çıkarma-

yacaksm.” Gözlerimin içine bakıyordu ısrarla. “Anlaştık mı?” Ona bakmadan başımı salladım isteksizce ama, “Duyamadım!" diye üsteledi.

“Tamam,” dedim mekanik bir sesle. Ellerim titriyordu hâlâ. Onları yumruk yapıp görmemesi için iki yanıma sıkıca bastırdım, önümden nihayet çekildi. Boğazını kibarca temizledi, kravatını düzeltti ve kapıya yöneldi. Bir tek anahtarını alırken, dönüp bana baktı ve ardından evi terk etti.

Ben ise olduğum yerde, ağlamanın eşiğinde hırsla kalakaldım. Derin nefeslenmelerim, yumruğumu sıkmaktan kanatacağım avuçiçlerim ve zihnimde dolaşan kâbuslarımdan görüntüler hemen o saniyede aklımı yitireceğimi düşündürdü bana. Hep mi aynı muameleyi görecektim ben? Hep mi delilerin arasına düşecektim böyle?

Sınır bilmez reziller. Ailemin de o Kamber denen herifin de Uygar sosyopatının da canı cehenneme!

Annenle babanın mezarını bile bilmiyorsun.

Titreyen ellerimle saçlarımı düzelttim ve bir bardak soğuk suyu gırtlağımdan aşağıya gönderdim, ölürdüm de bu narsist, cani herifin yanında kalmazdım!

O yüzden kendini topla, Meira. Köpeğin doğasında ısırmak var. Kızıp, küserek vaktini harcama. Harekete geç ve kurtul fu cehennemden.

Elbette dış kapı kilitliydi, önce balkona çıktım. Buz gibi soğuk havada titreye titreye geniş balkonun iki tarafına da çekilmiş dekoratif bahçeye yaklaştım. İnce şerit şeklinde uzanan bu bölmede Japon sedir ağaçları ve diplerinde de çakıl taşları vardı. Bu taşlardan aldım ve balkonun korkuluğuna yaklaştım. Yükseklik korkum yoktu fakat aşağıya bakınca insanın içini ürperten bir perspektifle karşılaşmak başımı döndürmüştü, özellikle de kar yüzünden her yerin bembeyaz oluşu kör edecekti az daha beni. Bu yükseklikle aramda hiçbir türlü camın bulunmayışı ve rüzgârın sertçe esişi de az daha beni gafil avlayacak ve kâğıt gibi uçuracak sandım.

Etrafıma baktım, kimsecikler yoktu. Balkonlar boş, pencereler yalnızdı ama alt katın balkonunu görebiliyordum. Biraz aşağıya doğru sarkmam gerekti. Sorun yoktu, yalnızca donuyordum. Çakıl taşlarını birer birer alt kattaki dairenin balkonuna atmaya çalıştım. Taşlar oraya buraya denk gelip ses çıkardı ama bir süre herhangi biri ortaya çıkmadı.

Elimdeki çakıl taşları tükendiğinde yenilerini almak üzere doğruldum fakat tam o sırada aşağıda bir hareketlilik yaşandı. “Ne oluyor?” dedi kalın bir erkek sesi ve sesin sahibi görüş açıma girdi. Adam

fikirsiz bir şekilde, etraftaki taşların kaynağını bulabilmek adına balkondan aşağıya baktı.

Göz devirdim ona.

Budala, balkonuna düşen taş için nasıl aşağıya bakabilirsin?

Bana bakması için, “Pişt!” diye seslendim. Adam gaipten ses duymuşçasına bir ürkeklikle yerinden sıçrayıp, bütün vücudunu döndürerek yukarıya baktı. Beni gördü elbette. Gözlerini kıstı, ne istediğimi sorgulayan şaşkın bakışları vardı.

Ona yapabildiğim en kibar gülümsemelerimden birini gönderdim.

“Komşu komşunun külüne muhtaçtır, değil mi?”

Orta yaşlardaki adam merakla, “Bir sorun mu var, hanımefendi?" diye sordu.

“Kapımda bir problem var. Telefonumun da şarjı bitmiş. Resepsiyonu arayıp yardım çağırma ihtimaliniz var mı? Ama kendi adınıza çağırın tabii, daha sonra benim odama yönlendirebilirseniz çok sevinirim.”

Adam sorunu anlayınca eli telefonunu almak için hemen cebine gitti.

“Arayayım hemen de neden direkt sizin odanıza yönlendirmemi istemiyorsunuz?

Uygara haber vermeleri ihtimaline karşı önlem yalnızca.

Ama ona bunu söylemeden yalnızca, “Komşu komşunun külüne sessizce muhtaçtır, değil mi?” dedim nezaketimi koruyarak. “Biraz acele edebilirseniz yalnız... İşim var da.”

“Arıyorum hemen.”

“Teşekkürler!”

Hemen içeri geçtim. Biricik komşum kapı işini hallederken ben merdivenleri arşınladım. Ta İsparta’ya gidecektim, paraya ihtiyacım vardı ve Uygar yanında hiç nakit taşımazdı. Mecburen değerli bir şeyi alıp satmam gerekiyordu. Başta aklıma Uygar’ın bana aldığı Lilith’in Gözyaşı kolyesini satmak geldi tabii fakat böylesi ünlü bir parçayı sarmaya çalışırsam yakalanabilirdim bile. Sormaz mıydı kimse bana neden çarşıda, bu evsiz kılığımla bir sanat eseri satmaya çalıştığımı?

Mücevher fikrinden bu nedenle vazgeçtim. Parfümüm de aynı şekilde. Bunun dışında dikkat çekmeden satabileceğim ve ortalama bir fiyat edecek tek şey Uygar'ın kol düğmeleriydi. O yüzden direkt Uygarın odasına girdim. Elbette onun imza kokusu olan ud sarmıştı odayı, benimkinin aksine perdeler kapalı da değildi. Eşyalar da etrafa yığılmamıştı. Düzenli, sade bir odaydı. Gardırobunu açtığımda pamuk

gömlekler, yün ceketler, kumaş pantolonlar gördüm. Hepsi sade ama zengin kesimlerde, tasarımlarda, koyu bir renk skalasındaydı. *DevilWe~ ars Prada* gerçekten de doğruymuş.

Çekmecelerini karıştırdığımda, aradığımı kırmızı bir kutuda buldum. Oniks taşları olan, gümüş bir çift kol düğmesiydi. Yanıma aldım ve tam odadan çıkarken şifoniyerin üzerindeki siyah parfüm şişesi dikkatimi çekti. Benimkiyle aynı parfümdü, yalnızca siyahtı ve kapağı kral tacıydı. Üzerindeki *Black Oud*yazısını da gördüğümde *evet*$_y$ dedim. *îjte bu da Uygar m zehri.*

Odadan çıktım ve birkaç dakikada hızlıca giyindim. Siyah, dar bir pantolon, üzerime boğazlı, siyah, bol bir kazak, kalçalarımı örten kaşe kaban giymiştim ve dizlerimin üzerinde biten çizmelerle soğuktan korunacağımı düşünüyordum. Atkımı da saçlarımı örtecek şekilde kafama geçirirken merdivenleri indim. Bu sırada kapıdan sesler geliyordu. Tam zamanında açabildiler. Karşımda iki adam duruyordu. Biri hiç görmediğim bir çalışandı, alet edevatını yerleştiriyordu çantasına. Diğeri ise balkonuna taş attığım komşumdu.

"Çok teşekkürler," dedim minetde.

Çalışan, "Kapı kilidenmiş sadece," dedi. "Anahtarla açamadınız mı?"

Diğer adam da bana merakla bakıyordu.

İyi mısınız?

Sadece gülümsemekle yetindim. “Acelem var da biraz,” diyerek koşar adımlarla yanlarından geçtim ve arkama bile bakmadan koridorda ilerledim. Asansöre bindiğimde kalbim çarpıyordu. Kahrolası şey bir türlü giriş kata inmeyecek sandım. Bir de üstüne asansöre yarı yolda biri daha bindi. Derhal atkının ucunu biraz daha kaldırarak burnuma kadar çektim.

Genç bir adamdı. Yanımda yerini alırken, “Günaydın,” dedi nezaket gereği. Başımı kibarca salladım. “Hava korkunç. Tipi başlayacak gibi.”

Kapı açıldığında hiç resepsiyona ve güvenliğin tarafına bakmadan, kalabalığın arasına karışarak girişi geçtim ve kendimi bir çırpıda ama elbette bir şeylerin ters olduğunu çaktırmadan dışarıya attım. İlerideki sokaktan döndüm. Kimseciklerin olmadığı bir yerde durup düşünmek, soluklanmak ve kendimi hazırlamak için sırtımı duvar kenarına verdim.

Kocaman bir şehir ve sahipsiz bir ben.

Tek başıma o kadar küçük geldim ki bu şehre, o kadar kayıp ve korkmuş hissettim ki kendimi, sadece yarım saat adım atacak cesareti

* Şeytan Marka Giyer.

bulmayı bekledim orada. Nefes alıp verişimi düzene sokmaya, bu belirsizlikten doğan anksiyeteyi bedenimden kovmaya çalıştım.

Nereye gideceğim? Nasıl gideceğim? Ya başaramazsam? Ya çalışanlar Uygar a haber verirse? Ya yakalanırsam? Yolumu nasıl bulacağım? Kime güveneceğin? İsparta'ya ulaşabilecek miyim?

Bütün bu düşüncelerin ağırlığı altında ezileceğimi sandım. Değil başka bir şehre bir başıma gitmek, şuradan şuraya adım atacak hali dahi bulamadım. “Yapabilirsin, Meira,” dedim kendime tekrar tekrar. Hiçbir şey Uygar’ın yapacaklarından daha kötü olamaz. Şu adrese gittiğin gibi Khalil her şeyi

halledecek. Meira nın kendisi ona güvenmeni söyledi. Bir sorun çıkmayacak.”

Son bir defa daha derin bir nefesle temizledim ciğerlerimi ve bütün kötü düşünceleri aklımdan kovarak ileriye doğru kararlılıkla büyük bir adım attım.

Cennet. 27 Aralık 20191

Cehennemden kaçtığım ve özgürlüğün ilk tadını aldığım o kutsal gün.

Sabah saat sekiz sularında, açık bir hava beklenildiği söyleniyordu televizyonda. Yanıldılar ve asansördeki adam haklı çıktı. Dışarıda tipi vardı. Kahrolasıca *Efendi ile Uşağı* kitabına düşmüştüm sanki. Birazdan kar fırtınasında gözümü açamıyorum diye bir uçurumdan yuvarlanabilirim hatta. Şehrin ortasında, pekâlâ olabilirdi bu.

Şehrin ortasında diyordum tabii ama şehrin ortasında *kenardan köşeden* demem daha doğru bir tanım olabilirdi. Toplu kadiamdan aranıyorsanız öyle özgüvenli yürüyemezdiniz insanların içinde. Daima kenardan köşeden, göze batmadan sıvışmak gerekirdi. Aslında dışarıda bir tipi olduğu için şanslı sayılırdım, atkımı burnuma kadar çekmiştim ve kimse de *kim bu şüpheli görünen ve kesinlikle altı yıl önce korkunç bir cinayet işleyen kadına benzeyen yabancı* diye soramazdı. Kimsenin kimseye bakacak zamanı yoktu, sokaklar aceleci adımlarla geçiliyor ve geriye de bakılmıyordu.

Çok göz önündeki kalabalık mekânlara girmeyi reddettim ve sonunda pasajın birinde bir antikacıya benzeyen kuyumcuyu gözüme kestirdim. Yaşlı bir adam oturuyordu masada ve tek başınaydı. Vitrininde çeşit çeşit gerdanlıkların, değerli taşlardan yüzüklerin ve bileziklerin dizili olduğu kuyumcuya girdim.

Camdan bir masada oturuyor ve tek gözüne geçirdiği gözlükle kü-

çük bir taşla uğraşıyordu. “Merhaba, kolay gelsin,” diye seslendim. Çekingen birkaç adım atarak gotik bir antikacıya benzeyen dekorlara göz artım. Kirli beyaz sakallı, tombul suratlı adam ise beni fark etmedi. “Merhaba!” diye seslendim tekrar, kafasını bile kaldırmadı.

Neden hiç müfterisi olmadığım anlamaya başlıyorgibiyim.

Gıcırdayan sinir bozucu parkeleri yavaş adımlarla geçip adamın masasına vardım. Ancak karşısına geçtiğimde fark etti beni, şaşırmış gibi başını kaldırdı ve mavi gözleriyle ruhumun derinliklerine baktı.

Aniden, iliklerime kadar işleyen bir titremeyle sarsıldım ve gözlerimin önüne gelen flaş patlamalarıyla yabancı film şerifleri geçti zihnimin önünden.

“Meira, sağlığınyerindedir umarım?”

Karanlıkta kalmif, silik bir siluet.

Küçük Meira’nın ifaelesi nefeleniyor birden. “KhaliL, gelmişsin, ”derken ona doğru adımlıyor.

“Meira!” diye sertçe uyarıyor babam da. "O *senin denğn değl*!”

“Buyurun?”

Uğultular etrafımda dönüyor, bir kulağımdan girip beyin kıvrımlarımda dolaşıyor ve diğerinden çıkıyordu. Etrafimı yeniden seçebilmeye ve şiddetle dönen dünya yavaşlamaya başladığında karşımdaki sandalyenin başlığına tutundum.

Masanın ardındaki yaşlı adamın umursamaz küçük bakışlan üzerimdeydi.

İyi değilsen dışarı çık, bayılıp başıma kalma sonra.”

Zar zor yutkundum. “İyiyim,” diye mırıldandım. *O da neydi öyle? Khalire dair küçük bir anı ama her şey çok silik, bulanık, karmaşık.*

“O halde otur.”

Derin bir nefes aldım, açlıktan midem bulanıyordu. Dün gece akşam yemeğinde de çok bir şey yememiştim ve onun öncesinde zaten yirmi üç saat boyunca uyumuştum. Açlıktan bayılabilirdim, bir çırpıda kendimi sandalyeye attım. Ceplerimi karıştırdım aceleyle. İki kol düğmesini, aramızdaki masaya bıraktım. Adam gözlüğünü takarak o küçük mavi gözlerini iyice kıstı ve düğmeleri aldı.

“Bunları satmak istiyorum,” dedim ama herhangi bir cevap vermeden düğmeleri inceledi. Nedense incelemesi biraz fazla sürdü. *Gümüş işte, üç beş bir şey at da gidelim, babalık*, dememek için zor tuttum kendimi.

Gergin bir şekilde gülümsedim adama. “Çok bir şey etmeyecektir

■¿A»,

r—7

I 3*>3 ı ama...” diye pazarlık yapmaya çalışacaktım fakat beni duymamıştı yine. Oturduğu yerden kalktı, hemen arka duvarda, yerde kasası vardı. Onu anahtarla açtığında en azından para ettiğini düşünerek sevindim, bilet parası bile yeterli olurdu. Yemeği artık birinden çalardım.

Yaşlı adam geri döndüğünde ben bana yetecek bir parayı bile zor koparırım derken önüme desteler koydu. Sertçe yutkunmam gerekti. Ben dikkat çekmemek için kol düğmesi almıştım yanıma ama bu şey neredeyse elli bin ediyordu! Daha da kötüsü, az önce adama değerini de bilmediğimi ve bana ait olmadığını belli etmiştim.

Yaşlı adam yerine otururken hemen yanı başındaki telefonu kapacak ve polisi arayacak diye ödüm kopuyordu ama bunun aksine kolunu beni kovar gibi salladı. “Hadi, kaybol,” dedi.

Kaşlarımı çatıp bu huysuz adama baktım uzun uzun. O ise beni unutmuş gibi önündeki işine geri döndü. Sabırla soludum ve en azından şanslı olduğumu düşünerek desteleri kabanının cebine tıktım. Çantam yoktu zaten ve sonunda kalkıp aceleci adımlarla kapıya yöneldim.

“Ayrıca...” diye söylendi yaşlı adam arkamdan. “Bir daha çaldığın bir şeyi satmak istediğinde en azından bir kutuya koy. Böyle değerli kol düğmeleri kurusuz taşınmaz. Alıp getirmişsin bir de.”

Adımlarım komut almışım gibi ani bir hareketle durdu. Refleks gereği hiç düşünmeden, savunmaya geçip, “Ben çalmadım,” dedim. “Benim...”

Yaşlı adam elini ilgilenmiyormuş gibi savurdu.

“Evet, her neyse. Hadi, kaybol.”

Huysuz adamın buruşuk suratına bakarken hayretle soludum. *Ne sinir bozucu bir adam.* Çenemi kapatmak için aitdudağımı ısırdım ve arkamı dönüp kapı pervazını geçtim. *Ah!* Dayanamayıp geri döndüm. “Bahsine girerim torunların hiç ziyaretine gelmiyordur,” diye atıldım. “Nedenini hiç düşündün mü?”

Ve dönüp koşmaya başladım. Bir daha arkama bakmadan, pasajı yarıp geçtim. Tekrar sokağa karıştığımda cebimde yaklaşık elli bin lira vardı, sanki binlerinin gözü üzerimdeymiş ve hemen şimdi atlayıp paramı alabilirmiş gibi tetikteydim.

İsparta’ya otobüsle gitmeyecektim elbette. Görevlilere gösterebileceğim bir kimliğim yoktu, bir şekilde kendimi otobüse aldırmayı ba-şarsam bile Uygarın kaçtığımı fark ettiğinde kontrol edeceği ilk yer terminaller olurdu. O yüzden taksiyle gidecektim. Bir taksi durağı buldum, boş arabalardan birine yanaştığımda şoför camını indirdi. “Ne-

reye?” diye sordu bana, öncelikle yalan söyleyip yakınlarda bir yerin adresini verdim. Orta yaşlı, huysuz görünümlü bir adamdı. Mırın kırın etse de arabaya binmemi söyledi bana. Trafiğin sıkışık olacağından bahsedip söyleniyordu. Onu dikkate almadan kendimi arkaya attım.

Ve biraz sonra taksi durağından ayrıldığımızda asıl niyetimi dillendirip, "Taksici Bey," dedim nazik bir sesle. "Benim aslında İsparta'ya gitmem gerekiyor."

"Otobüs terminaline mi götüreyim o halde?"

"Hayır. Beni direkt sizin oraya götürmeniz gerekiyor."

Adam dikiz aynasından bana ters bir bakış anı.

"Şehir dışına çıkmamız yasak, hanımefendi."

Ona en nazik gülümsemelerimden birini gönderdim.

"Ama inanın bana parasını fazlasıyla vereceğim size."

Adam başını iki yana salladı, koca tombul eli vitesteydi.

"Takip sistemi konumumuzu durağa gönderiyor."

"Eminim ki diğer bütün teknolojik şeyler gibi kapatılabiliyordur da," diye sakince aklına girmeye çalıştım.

Taksici her türlü reddedecek gibi duruyordu ama yine de merakından, "Ne kadar vereceksin?" diye sordu. Formaliteyi bozma küstahlığına karşı kibarca öksürdüm.

Onu ikna edecek kadar çok ama yanımda fazla para taşıdığımı düşünmeyeceği kadar da az. Evet, düşününce gayet mantıklıydı. Tedbirli davrandığım için kendimi tebrik ettim ama bir ahmak olduğumu ve paradan da gerçek hayattan da kopuk büyüdüğümü unutup, "Otuz bin lira!" dedim adama.

Kim bir seyahat için otuz bin lira verir?

Adam da buna şaşırdı elbette, omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Yanında mı paran?" diye sorunca yutkundum.

Büyük bir hata yaptığımı düşünüyordum ama hem artık çok geçti hem de başka bir çarem yoktu. Otobüse binemezdim.

Peşin vereceğimi ima ederek, “Yarısı var,” dedim. Ona parayı koklatmazsam kabul etmeyecekti, biliyordum. “Diğer yarısını da İsparta’da bankadan çekip veririm.”

Hadi ama! Gayet iyi bir teklifti. Sadece beş saadik bir yol, benzin parasını ve bu süreç içindeki potansiyel müşterilerinin getireceği kazancı dahi çıkarsan çok iyi paraydı. O da bunu tanıyordu kafasında. Elini düşünceli bir şekilde tas kafa kesimi yaptırdığı saçlarına attı ve sonunda, dikiz aynasından tekrar bana baktı.

Suçlu musun? diye sormasıyla gergin bir şekilde yerimde kıpır-daııdım.

“Pardon?"

Neden otobüsle gitmiyor da gizli saklı iş çeviriyorsun? Başıma iş mi açacaksın yoksa?”

“Hayır!” diye itiraz ettim hemen ve ardından bir açıklama yapmak zorunda olduğumu bilerek ön iki koltuğun arasına yaklaştım. “Tamam, pekâlâ, sana söyleyeceğim.” Adam merakla yanıtımı beklerken biraz daha yaklaştım kulağına doğru. “Ben şu anda ailemden kaçıyorum.”

Kaşlarının çatıldığını gördüm aynadan.

“Neden?”

“Çünkü... Sevdiğim adamla beraber olmamı istemiyorlar.” *Ne bileyim, aklıma başka bir şey gelmedi.* “Ama ben onu istiyorum. Sevdiğim adama kaçıyorum. O da şu an İsparta’da beni bekliyor ve beni ona götürürsen eminim ki o da seni ödüllendirecektir.”

Lütfen buna inanacak kadarparagöz ol! Lütfen, lütfen, lütfen...

Düşündü. Ciddi bir ifadeyle telefona baktı, saate baktı, sıkıntılı göründü ve sonunda. “İyi bakalım,” diyerek birden kabullendi. “Ama yarısını peşin alırım.” Hemen parayı çıkarıp uzattım. Yolumuzu değiştirirken direksiyon başında, “Ailen başımıza bela açmaz umarım,” diye mırıldanıyordu.

Hepsi ölü artık, korkma.

Shavit soy adıyla bir tek ben yaşıyorum, o da Uygar beni bulana kadar. O yüzden sür, Taksici Bey!

“A mca! ” diye sesleniyor genç kız. Genç MHra.

Dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülüyor. Üzerinde dantelleri kolunu saran uzun, siyah bir elbise. Belki on üç on dört yaşlarında ama alımlı, yetişkin bir kadın kadar çekici ve zarif. Karşısında ise uzun boylu, beyaz gömleğiyle dik duruşlu bir beden, canavarı andıran yeşil gözleriyle Mei-raya bakıyor.

"Size böyle seslenebilir miyim bayım!"diye devam ediyor Meira, farklı bir lisanla. \Amca diyebilir miyim!” Adamın konuşmasına şaşırdığını görünce Meira kibarca gülümsüyor. “Almanca derslerim hep pekiyidir. ”

Adamın gür kaşları çatılmış olsa da sarı oldukları için görünmüyorlar bile. Tertipli, ciddi, biraz da huysuz görünüyor. Genç kıza baksa da

gördüklerinden hoşlanmıyor gibi tek bir söz etmeden onu izlemeye devam ediyor.

Meira, “Neden şimdi geldiniz?” diye soruyor merakla. “Ne de olsa söylediklerine göre zamanında beni terk etmişsiniz. ”

Biraz daha ileriye akıyor zaman, ikisi karşı karşıya şimdi. Adamın bakışları Meira'ya kilitlenirken, o süreçte her ne konuştularsa artık bir heykele benzeyen sert yüz hatları olabildiğince yumuşuyor ve gülümsemeye benzeyen bir ifade çıkıyor ortaya.

“Niklaus, "diye kendisini tanıyor. “Bana Klaus amca diyebilirsin.

Bütün vücudum bir beşikteymişiz gibi sallanırken uyandım.

Gözlerimi zar zor aralayabildiğimde ilk gördüğüm şey dışarıdaki beyaz dünya oldu. Kar bastırmış ve yeryüzünü kaplamaya başlamıştı. Hemen dikiz aynasına baktım, aracın dijital saati yolculuğumuzu yarıladığımızı gösteriyordu. Artık otoyolda değildik, şehirden nihayet uzaklaşmış ve iki taraftan da ormanların uzandığı mesafelere gelmiştik. Taksici, arayıp duran şefini aracın takip sisteminde bir problem olduğuna ikna etmişti ve her şey yolunda gibi görünüyordu.

Yoğun kar yağışı silecekleri meşgul ediyor ve yolun iki tarafına da birikiyordu. Henüz saat öğleden sonra üç olsa da hava kasvedi bir akşamüzeri mavisine bürünmüştü. Bu sırada kendimi uyanık tutmak için kara kara düşüncelere daldım.

Klaus amca mı?

Niklaus, tam adı.

Uygar bana bir amcam olduğundan bahsetmişti ama aynı zamanda onu öldürdüğünü de söylemişti. Hatırladığım kadarıyla bu Klaus denen adam, Uygar ailemi öldürdükten sonra bana sahip çıkmış ve beni bir süre Uygar’dan korumuştu. Tam da bu sebeple Uygar’ın hedefi olmuştu ve Uygar yine beni akıl oyunlarıyla kandırmadıysa eğer amcam şu an ölü olmalıydı.

Ben bütün bu düşüncelerle kendimi oyalarken birden aracın yavaşladığını hissettim. Kardan ötürü tedbirli davrandığı için yavaşladığını sandım başta. Aksi bir şey olduğunu dahi düşünmeden, doğrulup karşıya baktım.

Ve tam da bizim yolumuzu kesen iki araç gördüm.

Anında nefes borum tıkandı. Hemen Uygar ve Mert olduğunu düşünerek, taksicinin koltuğuna kedi gibi yapışıp, “Dur!” diye bağırdım.

Dur mu? Hayır, hayır! “Ya da durma! Ez onları! Ez! Daha çok para veririm! Ez!”

Ama adam beni dinlemedi, onlara doğru yaklaştıkça arabayı yavaşlattı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum ona şaşkınlık içinde. Arada resmiyet de kalmamıştı. Kalbim ağzımda atarken nezaketi cehennemin dibine göndermiştim bile. “Aklını mı kaçırdın? Ne diye duruyorsun?” Tırnaklarımı geçirdiğim koltuğunu sertçe salladım. “Bas dedim gaza! Bas! Bas!”

Taksici ise bu yabancı olması gereken adamlar yüzünden hiç telaşa kapılmamış, sorgulamamıştı bile. Aracı yavaşça kenara çektiğinde hay-rede bakıyordum ona. *Bu bir tuzak* farkındalığı çok geç geldi bana. Bayılmama ramak kala ihanete uğramış gibi hayal kırıklığıyla baktım ona.

“Yoksa sen Uygarın adamı mısın?”

Taksici oturduğu yerde vücudunu döndürüp bana anlamayan bir bakış attı.

“Ne Uygarı? Ne zırvalıyorsun?”

Telaştan ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bile şaşırmıştım. Arabadan adayıp kaçmayı da bu kimsesizliğin ortasında bir seçenek olarak görmüyordum. Donakalmıştım.

Taksici, “Uzatma da parayı ver,” derken, yolu kapatan araçlardan inen adamları da görünce şaşkın bakışlarım iki taraf arasında mekik dokudu. *Yani...* Uygarın adamları değiller miydi? Bu bir tuzak değil miydi? Uygara yakalanmamış mıydım?

Pekâlâ. Soyulmak, Uygara yakalanmaktan daha iyiydi hâlâ. Bunu kaldırabilirdim. Param olduğunu anlayınca hainlik yapmıştı anlaşılan. Sıkıntı şu ki taksicinin para için her şeyi yapacağı belli olan tekinsiz dpi ürkütüyordu beni. "Ben..." diye bir şeyler geveledim ağzımda. Sadece sana verdiğim kadarı vardı yanımda. Gerisini İsparta'ya gittiğimizd-

"Kimi kandırıyorsun sen?" diye kaba bir tavırla böldü beni. Diğer yarısının da cebinde olduğunu biliyorum. Başına bela almak istemiyorsan parayı ver. Daha sonra da sen işine, ben işime."

Yutkunup sırtımı arka koltuğa yasladım iyice. "Nerede çalıştığını biliyorum," diye bir tehdit savurmayı denedim çaresizce.

O da, "Suçlu olduğundan eminim," diyerek, karşı bir şantajla pişkin pişkin sırıtarak karşılık verdi bana.

"Sana ailemden kaçtığım-"

"Salak mı sanıyorsun sen beni?" diye etkisiz hale getirdi savunmamı. "Parayı ver."

Diğer iki adamın da arabaya baktığını, bir komut beklediğini gördüm. Yolda telefonuyla uğraşırken onlarla iletişime geçmişti demek ki pislikJ Sırf benim için iki kişi daha çağırmak ne demekti?

"Utanmadan arkadaşlarını çağırmışsın bir de!" diye öfkeyle çıkıştım ona. Sana güvenmiştim!

öyle hemen teslim olmayacaktım. Taksiciyi dinlemeden, kapıyı açıp arabadan indim. Olanca gücümle koşup anık nereye olursa kaçacaktım fakat hemen karşıma çıkan iki adam yüzünden durmak zorunda kaldım.

Taksici de arabadan inmiş. "Cebinde," diye talimat vermişti diğer ikisine.

Aradaki mesafeyi koruyarak, tetikte dururken, “Bu yaptığınız suç!” diye çıkıştım onlara. *Gerçekten mi? Eminim ki korkudan dizleri titriyor-dur çimdi.*

Taksici de buna güldü.

“Polisi arayıp senin suçlarını da soralım mı küçükhanım?”

“Uzak durun!” diye bağırdım.

Taksici, “Tutun şunu hadi,” diyordu sabırsızlanarak. “Geri dönmem lazım artık. Şef başımı şişirecek.”

Aynı anda üzerime çullandılar. Direnmeye, beceriksizce el kol savurmaya çalıştım ama göz açıp, kapayıncaya kadar biri arkama geçip kollarımdan tutmuş ve zapt etmişti bile beni. Bu sırada diğerleri ceplerimi aramaya başladı. Kabanımın iç cebinden paraları aldıkları andaki gülümsemelerini görünce bütün gücümle çığlık attım.

“Paralarım! Bırak! Bırak dedim!”

Paralarımı aldılar benden! Hepsini aldılar hem de!

Üzerimde daha fazlasının olmadığından emin olmak için her yerimi güzelce aradıktan sonra beni tutan kollar geri çekildi, kendimi birden yerde buldum. “Vay anasını!” diyordu taksici parayı sayarken. “Burada otuz binden fazla var. Şuna bak! Bu kadar nakitle ne halt yiyor bu kadın? Gerçekten de bir suçlu olmalı.”

Parasız ne yapardım? Nasıl giderdim başka bir şehre? Nasıl bulabilirdim yolumu? Otostop mu çekecektim? Pes etmeyecektim. Bir hışımla ayağa kalktım ve arkasını dönmüş, paramı büyük bir iştahla aralarında paylaştıran üçlüye atıldım.

Bürün ormanı inleterek, “Paramı verin!” diye çığlık attım, öyle ki üçü de hazırlıksız yakalanıp irkilir gibi oldu birden.

Adamın eline yapışarak, paramı tutup çekmeye çalıştım. “Çekil, git!” diye öfkeyle karşılık verdi adam da. Bir yandan o çekiştirirken diğer yandan da ben çekiştirdim ısrarla. Diğerleri de müdahale etti. Onların küfürleri, benim ise tiz cırlamalarım havada uçuşuyordu. İtip uzaklaştırmaya çalıştılar beni ama üç adamın bile baş etmesini zorlaştıracak şekilde yapışkandım. Onun elini bıraksam bunun kolunu tutuyor, bir şekilde onlardan kopmuyordum.

“Paramı verin dedim! İsparta'ya gidemezsem hayat benim için biter! Paramı verin hemen!”

“Kaçık karı! Bırak parayı, lan!”

“Tutun şunu!”

“Çek elini!”

“Aaa!”

“Siktir, git!”

“Saçımı bırak!”

Dakikalar sonra beni aralarından atmayı başardılar. Saçım başım dağılmıştı, nefes nefeseydim ve sabırla soluyan sinirli üçlüye bakıyordum. “Benim param o!” diye bağırdım yeniden. Bağırırken cırlamak gibi kötü bir huyum vardı ve bu üçünün de yüzlerini buruşturmasına sebep oldu.

“Yürü git, kadın. Belanı bizden bulma!”

“Hadi! Defol!”

Şu zamana kadar ne kadar aşağılayıcı, gurur kırıcı şey varsa yaşamıştım. Bütün dünya benimle dalga geçiyor olmalıydı, bir yerlerde gizli kamera bile olabilirdi. *Trurnan Shotvdaki* gibi bir deney faresi olabilirdim! Yoksa bütün bu çılgınlığın ve karşıma çıkan her insan evladının bana kötülük yapmasının başka hiçbir açıklaması olamazdı.

ğırdım

Birden beynime kan sıçradı sanki ve kendimi taksicinin saçlarına pençelerimi geçirirken buldum. Onu çiğ çiğ yemek isteyen bir ayı gibi çekiştirdim, tokat attım, tekme attım. “Paramı bana geri ver!" diye badiktir, git, ruh hastası!”

“Alın şunu başımdan!”

Biri beni belimden tutup çekmeye çalıştı ama bir kere pençelerimi taksicinin saçlarına geçirmiştim, onu bırakmadığım için o da acıyla inleyerek benimle geldi.

“Bırak! O İsparta’ya gidip Khalil’i bulacağım! Kimse beni engelleyemez! Kurtulacağım ben! Yetti artık!”

Çıldırmış gibiydim, üç adam da beni zapt edemedi. Beni ayırmak için sertçe çekiştirdiklerinde havalandığımı hissetim, ayaklarım yere değmiyordu artık ama bacaklarımı savurarak en azından adamların orasına burasına geçirdim. Taksici saçını bırakmadığım için iki büklüm olmuştu zaten, yumruk yaptığı eliyle elime vuruyordu ama hem soğuktan hem de sinirden hiçbir türlü acıyı hissetmiyordum bile.

“Hatta beni siz götüreceksiniz İsparta’ya!” diye tehditler savuruyordum havadayken. “Güvenle oraya vardığımdan emin olacaksınız! Başkasının parasını çalmak neymiş göstereceğim size!”

“Lan, alın şunu!”

“Geberteceğim o olacak!”

Biri benim de saçlarıma yapıştı. Her taraftan çekiliyor, itilip kakılıyordum. Tek bildiğim her nereyi tuttuysam orayı bırakmamaktı ama bu da agresif bir

savurma sonrasında işe yaramadı. Adamlardan biri beni sertçe ittirdi ve kalçamın üzerinde kara düşmeme sebep oldu.

“Eh! Yetti be!”

Saçımdan yakaladı beni ve kafamı kaldırdığı gibi sen bir tokatla bedenimi yerle buluşturdu. “Ne değerli paraymış! Canından daha mı değerli?” Ben daha kafamı kaldıramadan küçük bir miktarı yüzüme fırlattı. “Al sana bilet parası, dilenci kaltak. Siktir, git şimdi.”

önüme gelen dağınık saç tutamlarının arasından adama bakarken hücrelerime kadar titrediğimi hissettim. Onlar beni bir kir gibi yere attıktan sonra çoktan dönüp gitmeye hazırlanmışlardı bile. Ben ise bu hakareti kendime yediremiyordum. Bayılacak gibi dengesiz hissediyordum kendimi ama parmaklarım çalıştı ve kann içinde süzülerek, bir taşa doğru uzanıp onu yerden aldı. Neredeyse bir futbol topu kadar büyük bir taştı ve onunla ayağa kalktım. Tokadın etkisinden ötürü hâlâ kulağım çınlıyor ve başım dönüyordu ama güçlü durmaya çalışarak kesik kesik nefeslenmeler eşliğinde taşı tehditkâr bir harekede havaya kaldırdım.

Adamlar bu tehdidimden ürkmedi, aksine taksicinin cebinden çakı çıkardığını ve açtığını gördüm.

“İlla başıma bela alacağım diyorsun yani?”

Adrenalinden ötürü korkamadım bile. Geri adım da atmadım ve bana doğru elinde bıçakla yürüyen adamın karşısında durdum. Adamın kararlı adımlan kesinlikle bu sefer saçımı başımı çekmek için

atılmıyordu, bıçağın kabzasını kavrayan parmakları sıkmaktan kaskatı kesilmişti. O öfkeli ifadesiyle bana bu sefer günümü göstermeye kararlı bir şekilde yaklaşıyordu.

O pis ağzında, “Doğrayacağım kızım seni,” diye tehditler geveledi̇ğini duyunca titredim. Elindeki bıçağa hiç yabancı durmayışı da bu işte bana yeni olmadığını düşündürdü. Başta tedbirle yaklaşsa da az sonra birden hızlandı ve koşar adımlarla bıçağı bana savurmak üzere bir hareket yaptı, ben de taşı onun kafasına indirmek için doğru anı kolluyordum.

Fakat tam da bu sırada, ormanın derinliklerinde uyuyan bir canavarı uykusundan uyandırmışız gibi bir gürlemeyle tanıdık bir aracın motor sesi yükseldi. Dikkatim dağılmış, taşı fırlatmak üzere kaldırdığım kollarım havada öylece asılı kalmıştı. Dördümüz de sesin yankılandığı ormanda henüz gözükmeyen davetsiz misafirimizi arıyorduk.

Kahretsin, ben bu motor sesini tanıyorum!

Motor sesi gittikçe yükseldi, ileride karla süslenmiş sıralı ağaçların oradan bir araba bu yola doğru döndü. Siyah fılmli camlarından sürücüsü gözükmeyen ve bir arabadan çok gözümde ürkünç bir canavara benzeyen, artık adım soyadım gibi bildiğim siyah Mercedes, hızla bize doğru yaklaştı. UM yazan plakasını ezberlediğim halde yine de çaresizce o olmamasını umuyordum ama.

Uygar’ın arabasıydı.

Üç belalı adama karşı, bana bıçak çektikleri halde korkusuzca direniyor hatta karşılık vererek saldırıyor dahi olabilirdim ama Uygar m arabasını görmek bile dizlerimin bağının çözülmesine yetti.

Dilim çözülür çözülmez, “Siktir!” diye kabaca bir küfür savurdum ve taşı yere attım. “İstemiyorum, alın hepsi sizin olsun!”

Arkama bile bakmadan, telaşla dönüp yoldan uzağa, düşe kalka, sarsak ve aceleci adımlarla ormana doğru koşmaya başladım. Arkaya doğru bakıp, “Onda daha çok para var!” diye bağırdım. “Onu yakalayın! Onun kol düğmelerini satıp elli bin lira aldım! Onu soyarsanız yedi ceddinizi doyurursunuz! Çalıp satın hepsini! Beni rahat bırakın!”

Adamların arkamdan küfrettiklerini duydum.

“Nereye? Yakala şu manyağı! Onunla daha işim bitmedi!”

“Bu kim, lan?”

“Bak, başımıza bela alıyoruz, Remzi!”

“Aldık alacağımız kadarını. Yürü, şu herifi tut! Sen de kızı yakala!”

Aralarından birini peşime takmışlardı. Adam inanılmaz hızlıydı, o iri cüssesine rağmen saniyesinde bana yetişmişti bile. Tam o anda ormana dalıp, birkaç ağacın arasından sıvışarak onu şaşırtmasaydım beni kesinlikle yakalardı.

“Buraya gel!” dedi.

“Aaa! İmdat!”

“Dur, bir şey yapmayacağım!” diye bağırdı arkamdan.

“Senden kaçmıyorum! Uygardan kaçıyorum!”

Ormanın içinde, ağaçların arasında, birkaç santimi geçmeyen karda koşuyor, arkamdaki azgın köpeği atlatmaya çalışıyordum ama nefesim de çok çabuk tükeniyordu. “İkimizi de öldürteceksin!” diye bağırdım.

İnat, bırakmıyor peşimi! Nasıl bir deliliğin içindeyim ben böyle? Kha-lile vardığımda önce mutluluktan ağlayıp ona sarılacak, daha sonra da okkalı bir tokat savuracağım!

Ama Khalil’e varabileceğimin düşüncesi çoktan bir hayale dönüşmüştü sanki. Adam sonunda yetiştiğinde beni kolumdan yakaladı, çığlık atmak ilk refleksimdi ama sesimi çıkartarak yerimizi belli etmek ve bu adamdan daha tehlikeli bir yırtıcı olan arkadaki canavarı buraya çekmek istemediğim için kendimi tuttum ve sadece savaşarak ondan kurtulmaya çalıştım.

“Bırak! Bırak kolumu! Al işte paranı, diğerlerinin yanına defolup

git!

Adam beni dinlemedi, yalnız oluşumuzu firsat bildi anlaşılan. Beni kolumdan çekerek büyük bir ağacın gövdesine yasladı. O pis tütün kokusunu aldığım ve sararmış keskin bıyıklarını yanaklarımda hissettiğim gibi kusacağımı sandım.

“Ne güzel kokuyorsun sen böyle,” derken *Jean-Baptiste* kokumu sömürüyor ve beni aptal bir parfiim şişesine kapatmayı planlıyordu sanki.

Üzerime kapanan bedenine her türlü agresif karşılığı verdim. “Defol, git! Bırak! Bıraksana! Pis domuz!” diye ağzıma gelen her şeyi söyledim. Onu ısırmaya çalıştım ama bütün bunlar onu hiç etkilemiyor gibi görünüyordu.

Beni ağacın gövdesine sabitlerken ve ölüm döşeğindeki bir kuşun kalbi gibi hızla inip kalkan göğsüme bir hazine bulmuş gibi parıldayan gözlerle bakarken sakinleşmek zorunda olduğumu hatırlattım kendime. Böyle bir adama fiziksel olarak karşı koyamasam da aklına girmeliydim.

“Dur, bak, beni dinle,” dedim derin nefeslenmeler eşliğinde. Du-

daklarım boynumda hissedebiliyordum. Sakallan tenime batıyor ve beni kasındırıyordu. ‘‘Beni dinle, mantıklı davran, beraber gidelim buradan! Aklın varsa beraber kaçalım! Sonra ne istersen yaparız!”

Baçını kaldırmadan sakin sakin, “Kimden?” diye sordu bana.

“Az önceki adamdan.”

“Onu bir güzel marizlemişlerdir,” dedi rahat bir tavırla ve bir eli göğsüme çıktı.

Parmakları bedenimi keşfetmeye cüret ederken, “Iyy!” diye bağırdım iğrenmeyle. “Çek o elini! Çek!”

Sinirden gözlerim dolmuştu yine. *Bu ne cüret?* Bu dünyada bedenin üzerinde hak iddia eden bir adam kadar iğrenci yoktu! Onu göğsünden ittirmeye ve o pis dudaklarını kendimden uzak tutmaya çalışıyordum fakat gittikçe gücüm tükeniyor, uzuvlarım korkunun ve sinirin etkisiyle uyuşuyordu. O ise bundan sonuna kadar yararlandı, belimden tutarak beni kendisiyle ağacın gövdesi arasına iyice sıkıştırdı.

Bir canavar onu kaptı sandım.

Birden, ormanın derinliklerinden kopup gelen bir yaratık, pençelerini adamın boğazına sardığı gibi onu benden kopup uzaklaştırdı sandım. Ta ki adamın arkasında yükselen cüsseyi görene ve onu elbette tanıyana kadar.

Uygar Karşah.

Saniyeler içinde gerçekleşmişti her şey. Adamın boynuna kolunu dolayarak onu kendi gövdesine sabitlemiş ve diğer eliyle kaldırdığı bıçağı gözlerimin önünde, santimler kadar ötemde tekrar tekrar adamın göğsüne saplayıp çıkarmıştı. Bir kere değil, iki kere değil... Art arda durmadan ve adamın kıpırdamasına izin vermeden üst gövdesine defalarca kez o bıçağı batırmış ve çıkarmıştı. Her çıkardığında kanlar benim üzerime sıçramıştı. Saçlarıma, yüzüme gözüme, şoktan donakalmış vücuduma gelmiş, beni kana boyamıştı. Kalp atışlarım başka hiçbir sesi duyamayacağım kadar hiddetlenip, tenim adrenalinle beraber alev alırken, sırtımı olabildiğince ağacın gövdesine bastırarak yok olmayı denedim ve başka bir harekette bulunamadan yalnızca izlemekle kaldım.

Sonunda Uygar adamın boynunu bıraktığında adam dizlerinin bağı çözülmüş gibi kendisini yere attı ve iri iri araladığı feri gitmiş gözleriyle bana bakarken, tek bir sözcüğü dudaklarından yuvarlayacak hayati gücü dahi bulamayarak önüme yığıldı.

Ve karşımda ondan geriye sadece Uygar kaldı.

Elinde bıçağı, yüzünde tanıyamadığım o yabani ifadesi ve henüz avladığı yemeğin başından yeni kalkmış gibi taze, sıcak kanlar içindeki sıfatı olduğum yere mıhladı beni. Kaskatı kesilmiş vücudum, sırtımı yasladığım ağacın gövdesi boyunca kaymış ve fark etmeden yere oturmuştum. Siyah kıyafetlerine ve beyaz tenine bir aksesuar gibi sarılmıştı kan kırmızısı. Ona bakmak zordu, nefes almak imkânsızdı. Normalde olduğu gibi *bana zarar veremez,* diyemezdim. Her an yeni kurbanı ben olabilirdim ve tam olarak bu sebeple kıpırdayamadım, olduğum yerde kilitlenip kaldım.

Fakat ikimizin arasında, bütün hayati noktaları bilerek ıskalandığından henüz ölmemiş olan adamın bir solucan gibi yerde kıvranıp inlemesi beni kendime getirdi. Zar zor, düşe kalka, dengemi sağlamakta dahi zorlanarak ağacın dibinden kalktım ve laneder savurup, kendimi ondan uzağa atarak koşmaya başladım.

Belki birkaç sarsak, aceleci adım, dahasına varamadan belimden kavranmış ve bir hiçmişim gibi havaya kaldırılmıştım. Kaşla göz arasında yakalanmıştım bile. Belime dolanan tek kolu beni vücuduna sa-bitlemeye yeterken, dönüp adama doğru yürüdü.

“Taksici beni kaçırdı!” diye itiraz ettim hemen ağlamaklı bir sesle. *Ne bileyim ben*, *telaş yapttm! Herkes ilk refleksimin itiraz ve yalan olduğunu biliri* Madem başladık, devam da ettim. “Sadece biraz şehri dolaşmak istediğim için dışarı çıkmıştım. Bir baktım, taksici kafasına göre sürüyor! Yoldan çıkmış! Buraya getirdi beni!”

Uygar beni dinliyor ya da umursuyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Cevap vermeden az önceki ağaca geri döndük. Yerde kanlar içinde yatan adama bakmaktan kaçınarak, “Yalan söylemiyorum!” diye zırvalamaya devam ettim.

Uygar eğildi. Yerdeki adamı gömleğinin iki yakasından kavradı ve o şekilde havaya kaldırdı. Halihazırda onlarca kez bıçaklanan adam acıyla inledi, Uygar’ın kavrayışını güçsüz bir çabayla ittirmeye çalıştı ama işe

yaramıyordu. Uygar ikimizle beraber yürümeye başlarken ben artık kendimi kurtarmaya çalışmıyordum bile. Adamı bir çöp poşetiymiş gibi peşinde sürükleyiş şeklinden ve bunu yaparken günlük bir rutiniymiş gibi sıradan görünmesinden dehşete düşmüş, ağzımı bile açamamıştım.

“Abi, lütfen...” diye yalvardığını duydum adamın. Kesik nefeslen-

meler ve kanlı öksürükler eşliğinde resmen sürükleniyordu. Tam bıçaklandığı yerlerden tutulup çekilmesi, gırtlağından kopup gelen kanın sırtüstü durduğu için dışarıya çıkamadan gırtlağından geri gönderilmesi, anlaşılmayan yalvarmalar, sızlanmalar ve ağlamalar eşliğinde kıvranması Uygarı etkilemiyordu bile. Ne konuşuyor ne de yürümek dışında başka bir şey yapıyordu. Yüzüme bile bakmıyor, beni böyle cevapsız sorularla bir başıma bırakarak ve bir korku filminin aptal sarışın yan karakteri gibi hissettirerek beni katledeceği inine götürüyormuş gibi tedirgin ediyordu.

Ağaçlar sonunda seyrekleşmeye başladı. Adamın bilinçsiz sızlanışları ve benim sık nefeslenmelerimle beraber dakikalarca sürse de saader gibi gelen bu yolculuğun ardından aynı açıklığa geri döndük.

Fakat burayı tanıyamadım.

İlerideki iki adamın boylu boyunca uzanıp zar zor yaşam belirtisi gösterdiği karlı yer, tamamen kanla kaplıydı. İki adam da öldüresiye dövülmüş, yüzleri tanınmaz hale getirilmiş ve birkaç bıçak darbesinden nasiplenmişti. Onlara yaklaştıkça çırpınışım arttı. “Hayır, hayır, hayır,” diye bir şeyler söyleniyor, ben de tıpkı acı içinde kıvranan yaralı adamlar gibi bilinçsizce konuşuyordum.

Uygar’ın adımları yeterince yaklaştığımızda sonunda durdu. Buraya kadar sürüklediği adamı bir eşyaymış gibi diğerlerinin yanına attı ve artık boşta kalan eli, kabanının iç cebine girip oradan bir tabancayla geri çıktı. Bu tabancayı adamlara doğrulttuğunu gördüğümde gözlerim büyüdü. O pis

herif bana dokunmaya çalışmıştı ama yine de öldürüldüğünü görmeye dayanamazdım.

Hayır, ben varken olmaz. Ben gittikten sonra ne yapıyorsan yap!

“Görmek istemiyorum! Görmek istemiyorum!” Ama namlu hâlâ onları gösteriyordu. “Uygar, dur!” diye seslendim ona. Beni hâlâ tuttuğu için ona yakındım, uzanıp kolunu tutabilirdim ama bunu yapacak cesareti de gücü de bulamadım.

Uygar, birbirine mühürlediği o dudaklarını sonunda aralayabildi ve bu dağın başındaki buz gibi esintiden daha soğuk gelen bir sesle, “Hangisi?” diye sordu.

Afallamış ve bakışlarım Uygar’ın bir heykel kadar stabil olan yan profiline kilitli kalmıştı.

“Ne? Ne hangisi?”

“Hangisiyle buluşacaktın?” diye sordu.

Şaşkınlıktan donakaldım ve hiçbir şey söyleyemedi m.

Benim biriyle buluşacağımı nereden biliyor?

O da bu duraksayışım üzerine, “Gemideki adamla işbirliği yapıyordun,” dedi mesafeli bir sesle. “Hangisiydi? Yoksa bunlar sadece adamları mı?”

“Ben...” *Kahretsin!* Bu yüzden mi beni bir başıma bırakmıştı? Kha-lil’i t anı m asa da gemide konuştuğum adamı beni kurtarması için kandırmamdan ve onunla bir şekilde dışarıda bir buluşma ayarlamamdan şüphelenmiş, gerçeği ona asla söylemeyeceğim için de beni serbest bırakıp bana kendi çabamla kaçtığımı düşündürtmüştü! O adama gideceğimi biliyordu çünkü. Beni takip edip ona ulaşacaktı!

Başından beri tuzakmış hepsi!

Bu adamları da direkt öldürmediğine göre o Khalil'i canlı istiyordu. Khalil'in planlarını öğrenmek istiyordu. Az daha onu... Yakalatacak-tım!

"Kimsenin adamları değiliz," dediğini duydum aralarından birinin. Her nefesi son nefesiymiş gibi acı çeke çeke karnını tutuyor, ağlamaklı bir yüz ifadesiyle kafasını kaldırarak Uygara bakmaya çalışıyordu. O an Uygarın, bu taksiciyi yalnızca aracı olarak kullandığımı anladığını fark ettim. Diğer araçların yolu kesmesi ve yerdeki para desteleri de neler yaşandığının net bir açıklamasını sunuyordu zaten. Her şeyi batırmıştım. Uygar aramızda dönenleri okuyunca daha fazla soru sormasına da gerek kalmadı.

O an o bakışı, karar verdiği andaki o kilidenişi, dudaklarını sessizce birbirine bastırıp kaşlarını hafifçe çatışı bana bir sonraki hamlesinin ne olacağını açık bir şekilde söyledi.

"Uygar, hayır!" diye bağırarak onu engellemeye yekensem de silah çoktan kulakları sağır edecek bir gürültüyle padadı.

Bu art arda patlayan silah gürültüsünden korunmak için ellerimi hemen kulaklarıma kapatırken artık ayaklarımın da yere basuğını, Uy-gar'ın beni serbest bıraktığını fark ettim. Dizlerimin bağı çözülmüş, bütün dengem yitmiş ve birden kendimi karda, dizlerimin üzerinde bulmuştum. Başımı eğip bu hiç bitmeyecek gibi gelen padama seslerinden kendimi korumayı, bir devekuşu gibi kafamı toprağa sokmayı istedim. Gözlerimi de sıkıca kapamış, nefesimi tutmuştum.

Sonunda bütün şarjörü adamların üzerine boşalttıktan sonra anca durabildi Uygar. Kendimi teröristlerin imha etkinliklerinde gibi hissediyordum. *Kahretsin, az önce birileri gözlerimin önünde öldürüldü! Ne*

yapacağım? Elim kolum benden bağımsızdı sanki. Uyuşmuş ve işlevini yitirmişti, korkudan kilitlenip kalmıştım.

Sesler kesilince, tereddüt ederek gözlerimi açtım ve başımı doğrultarak karşısında durduğum manzaraya bakma gafletinde bulundum. Ne görmeyi bekliyordum ki? Bir cinayet sahnesi! Her yerde kan, delik deşik edilmiş vücutlar, aralık kalmış dudaklar, darmadağınık yüzler, pörtlek, kıpkırmızı, yaşamın zerresi kalmamış soluk gözler...

Midem bunu görmeyi kaldıramadı ve birden kendimi yere atıp, kusarken buldum. İçim dışıma çıkana kadar oraya bıraktım. Artık midemde bir şey kalmayınca da acı verici boş öğürmelere dönüştü hepsi. Kara geçirmiştim tırnaklarımı, sıkabildiğim kadar sıkıp yumruk yaptım ellerimi ve ciğerlerimi alev gibi yakan soğuk havayı soludum. Öğürmeler öksürüklere dönüştü, boğazım acıyordu artık.

Hak ettiler, diyerek yatıştırmaya çalıştım kendimi. *Şerefsizler. Hak ettiler! Sorun yok, sorun yok, sorun yok... Benim yüzümden ölmediler. Sakin ol, hak ettiler.*

Kolumdan tutulduğumda hiç direnmedim bile. Beni kaldırmasına ve kendisiyle beraber götürmesine izin verdim. Sarhoş gibiydim. Uygarın adımlarına uydurmaya çalıştığım sarsak adımlarımı düzgün atamıyor ve hatta bir elimle Uygar'ın kolunu tutarak destek dahi alıyordum.

İstemeden onları gördüm yine ama buna birkaç saniye bile dayanamayıp hemen başımı çevirdim. *Hak ettiler, önüne bak, Meira. önüne...*

Taksicinin arabasından sonra Uygar'ın arabası park halindeydi. Aracın motorunu, işinin kısa süreceğini biliyormuş gibi çalışır vaziyette bırakmıştı ve farları da silecekleri de açıktı. Yolcu tarafını açıp bir ölü gibi tükenmiş, kuklaya dönmüş, şok halinden çıkamamış soğuk bedenimi oturttu. Emniyet kemerimi dahi üzerimden uzanarak kendi taktı ve kapıyı çarpıp, aracın önünde dolaşarak kendi tarafına geçti.

Araba hareket ettiğinde kalp atışlarım kısmen yavaşlaşa da göğsümde farklı bir ağrı, bir rahatsızlık vardı şimdi. Huzursuzdum, ellerim titriyordu ve ilk defa sinirden değildi. Bu sefer saf korkudandı. Uygar ise bu korkuyu körüklemek ister gibi sesini çıkarmadan direksiyon sallıyor ve gözlerini asla yoldan ayırmıyordu. Duruşu gergin değildi, sinirli de diyemezdim rahat da.

Bir şeyler farklıydı onda. Bir şeyler yabancıydı. Çok dalıa tahmin edilemezdi şimdi gözümde.

Ne yapacağım ben bu canavarla?

r

UYGAR KARAŞAH

Ç&eptan'm A.mkalı

2013 / Nisan 6 Yıl önce...

Ben küçükken Polat bize yüzer lira kâğıt para verdi.

O bastonuyla yere vurarak, “Bu para sahte,” dedi. “Ve pazarda bunu okutmayı becereni ödüllendireceğim.”

Ozan mantıklıydı. Standı en kalabalık satıcıya gitti. O yoğunlukta adamın dikkat etmeyeceğini ve sahte paranın arada kaynayacağını düşündü. Yanıldı, adam fark etti ve Ozan başarısız oldu.

Mert hilekârdı. Meyveciden meyveleri çaldı ve Polat’a, “Bak, sahte parayı okutup aldım,” dedi. Yine de sağlam bir dayak yedi o gece.

Ben kurnazdım. Balıkçıya gittim çünkü elleri pis olduğu için parayı inceleyemez, direkt önlüğünün cebine atardı, öyle de oldu. Balıkçı verdiğim parayı hiç sorgulamadı.

Hep pis oynayan bir adamdım ben, küçük detaylarda ve risklerde buldum kazancı. Böyle yükseldim. Çok kısa sürede hem suç hayatında hem de hukukta saygı ve ün kazandım. İronikti ama birbiriyle oldukça çok çakışırlardı. Şimdi ise küçük bir dolandırıcılıktan başlayan ve uluslararası bir ticaret ağına dönüşen suç hayatımı düşününce, ta en zirvelerdeyken birden tekrar diplere geri çekmiştim her şeyi. Düşmüş değildim, ben kendi isteğimle inmiştim o zirveden.

Meira için.

Sıfıra geri indim ki bir daha yükseleyim, bu sefer kuralına göre ve Meira’yla.

Her yerde ağaçlara kadar tırmanmış ışıklandırmalar, birbiri ardına bahçeye giren sarı kırmızı plakalı milyonluk araçlar, valeler, silahlı korumalar ve Karalan modernizmini andıran zengin mimarisiyle devasa bir malikâne vardı karşımızda. Gülünçtür ki burası Meira'nın evi bile değildi. Babasının sosyeteyle bağlantısını çeşitli etkinliklerle bu malikânede yönettiğini duymuştum. Yalnızca iş ve eğlence için kullandıkları bir tür yemek salonuydu âdeta.

Men hemen az önce arabasından inmiş ve gömleğinin yakalarını düzeltirken eğlenen bir ifadeyle karşımızdaki şatafata bakmıştı. "Şu işe bak," dedi kravatını sıkarken. "Babası bir Arap şeyhi olabilir mi?"

Anca Araplar sever bu kadar gösterişi, diye düşünmeden edemedim. Suç dünyasında sessizlik, gösterişsizlik, göze batmamak adına yazılı olmayan elzem bir kural olsa da Araplar tam tersi gibiydi. Ne kadar kanlıysa parası o kadar parlardı altından süsleri.

Ceketimin önünü ilikledim. *Mert* ve *Uygar.* Takım elbise içinde iki iblis. Dışarıdan alımlı görünüşümüz, pahalı kıyafederimiz, cilalı ayakkabılarımız ve az önce valeye teslim ettiğimiz lüks arabalarımızla buraya ait gibi görünüyor olsak da aslında çok uzaktık sosyeteye. İkimiz de nefret ederdik sinekkaydı tıraşlı, makam araçlı, modern tarikatçı ibnelerden.

Etraf koruma kaynıyordu. Birilerinin bu kadar önemli misafiri koruması gerekiyordu sonuçta. Girişte davetiyeler kontrol edilirken üsder de aranmış, bir kadının tırnak törpüsüne dahi el konulmuştu. Dikkatli olmak gerekiyordu. Baloya gelecek olan iki herifi paketleyip yerlerine geçmiştik. Maskelerle gizlediğimiz yüzümüz ve diğer bütün erkekle-rinkine benzeyen takım elbiselerimizle herhangi bir şekilde ayırt edilmemiz imkânsızdı, ikimizin maskesi de aynıydı, yalnızca gözlerimizi örten motifli maskelerdi.

Kalabalığın ve bunca görkemin arasında Meira'yı aramaya başladım. Üç katlı olmasına rağmen devasa tavanlarıyla on kadı bir bina gibi gelen bu yapıda, bir şekilde ailesinin kulağına gidebileceğinden çekinerek, Meira'nın

başını derde sokmamak için kimselere sormadan kendimiz bulmaya çalıştık onu ve bulduk da. Üst katta, devasa avizenin parıldayan kristallerinin altında dans ediyordu biriyle. Kalabalığın ortalarındaydı. incecik belini korseyle saran ve eteğine doğru bollaşan fırfırlı beyaz elbisesi, salık bukleli saçlarına arkadan bağladığı kurdelesi ve dantelli eldivenleri içinde zarif hareketlerle salınışı olduğum yere mıhladı beni.

Onda kutsal bir varlığın yaşadığını hep düşünmüştüm zaten fakat şimdi onu böyle, masallardan fırlamış gibi olabilecek bir yerde, o güzel elbisesi ve dudaklarına eklenen dalgın tebessümle görünce onun gerçek bir prenses olduğuna gerçekten bütün kalbimle inandım.

Onu en son birkaç hafta önce provada görmüştüm. Nakliyat işindeki radikal değişimlerimiz sağ olsun, çoğu gecelerim uykusuz ve Mei-ra'sız geçiyordu. Uykuyu özlemiyordum ama bu prensese karşı duyduğum derin özlemin beni yataklara düşürmesinden korkuyordum.

Kalabalığın arasından geçtiğimiz sırada bakışlarım bir tek Meira'ya kilitlenmişti. Altından buklelerinin her adımında, küçük omuzlarını her hareket ettirişinde zıplayışı, gözlerini öykü'den ayırmadan, arada ona yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldayışı, etraftaki ışığı bir ayna gibi yansıtan gözlerindeki hayat dolu parıltı... Meira da diğer herkes gibi maske takıyordu. Yalnız gözlerini kapatan dantelli, kenarından tüyün yükseldiği bir maskeydi fakat bu kalabalığın içinde, bu loş ışığın altında, bir maskenin ardında dahi olsa bütün salon tanıyordu onu. Herkesin gözü onun üzerindeydi sanki, onun yaydığı ışığa hayrandı.

"Hanımlar," diye onları kibarca bölerken Meira nm hemen arkasın-daydım. "Sizi ayırmak zorundayım." İkisi henüz ne döndüğünü anlayamazken, ben Meira'nm elini tutup karşısına geçtim. Mert de aynısını öykü için yaptı.

Şimdi Meira benim kollarımın arasındaydı. Zarif parmaklarını av-cumun arasına almış ve onu belinden tutup kendime doğru çekmiştim. Maskenin ardında parıldayan yemyeşil gözleri kocaman kocaman aralanmıştı. "Sen..."

diyebildi sadece ve dönüp az ötedeki İkiliye, Mert ve öykü ye baktı, öykü nün sorgusu çoktan bitmiş, hemen kabullenmiş hatta kıkırdamalar eşliğinde kendisini seve seve Mert'in kollarına bırakmıştı bile.

Meira ise bana döndüğü gibi, "İnanamıyorum sana!" diye azarladı beni ve kendisini geri çekmeye çalıştı ama dışarıdan bir problem yaşadığımızı belli etmeyecek bir şekilde bu çabasını engelledim.

Meira'ya doğru eğilip, "Bağırırsan korkunç baban beni tanıyabilir," diye fısıldadım.

Benim bu rahat tavrıma nazaran Meira korkmuş görünüyor, dört açtığı gözleriyle etrafa tedirgin bakışlar atıyordu.

"Uygar... Lütfen hemen buradan git. Yalvarırım, git!"

"Kimse beni tanımayacak," dedim ve belindeki kavrayışımı sıkılaş-tırdım. "Maskemi çıkarmayacağım."

"Yine de..."

"Şşt! Sorun yok, *hanımefendi"* diye mırıldandım oyuncu bir ifadeyle. "Ne ben sizi tanıyorum ne de siz beni. Herkes herkesle dans ediyor, biz de yalnızca dans eden iki yabancıyız."

Biraz rahatlayabilse ve kendisini benim kollarıma güvenle bırakabilse çözemeyeceğim bir şey olmadığını fark edecek ve özgürleşecekti. Bugün ikimizin de acılarını bitirmek üzere büyük bir adım atmaya gelmiştim buraya.

Fakat ben ne söylersem söyleyeyim rahatlamış görünmüyor, aksine diken üstünde ter atıyordu. "Uygar, lütfen..." diye uysal bir sesle yalvarıyordu bana. "Beni dinle, hemen gitmen gerekiyor buradan!"

Etrafına bakınıp duruyor ve herkes maskelerin ardına gizlenip kalabalığa karıştığı halde biz çırılçıplak bir şekilde orada savunmasızca dikiliyormuşuz gibi tedirgin gözüküyordu. Onu böyle görmeye daya-namıyordum. Elimi kaldırıp yanağına dokunmaya yeltendim, artık korkmaması gerektiğini söyleyecektim ona ama o ani bir harekede kollarımın arasından çıktı. Koluna uzandım fakat santimler kala kaçırdım. Kaşla göz arasında o narin vücudunu kalabalığın arasına atmış ve koşar adımlarla benden uzaklaşmaya başlamıştı.

"Meira!" diye seslendim arkasından fakat Meira kadar kolayca sıyrı-lamadım kalabalığın arasından. Geride kaldım. "Bekle!"

Bir adamı ittirdim, bir kadının elbisesinin eteklerine bastım ve sanırım birini ezdim. Meira'dan gözümü ayırmamaya çalışırken onun çoktan kapıya vardığını ve salonu terk ettiğini gördüm. Nihayet salondan çıkıp peşi sıra devasa koridora vardım ama ancak son saniyesinde ileride köşeden dönüşünü yakalayabildim. Bir kovalamaca oyunundaydık sanki ve köşe bucak kaçıyordu benden.

Koridorun sonu, malikânenin arka bahçesine çıkıyordu. Kapıdan sıyrıldığım gibi soğuk hava dalgası çarptı yüzüme. Malikâneden yükselen ışıklar dışında ağaçlarla, melek heykelli süs çeşmeleriyle ve çardaklarla çevrili arka bahçe karanlıktı. Herkes dans salonundaki gürültüyle fâzla meşguldü, bahçede kimsecikler yoktu. *Güzel.* Bir labirente benzeyen, iki tarafında da özenle şekillendirilmiş çalıların, minyatür heykellerin ve kısa ağaçların yükseldiği bahçede, ilerideki çardakta gördüm Meira'yı. Altın sarısı saçları ele vermişti onu. Çardağın korkuluklarına tutunmuş, derin düşünceler eşliğinde manzarayı izliyor ve soluklanıyordu.

Yaklaştığımı duyana kadar hareketsizdi. Adım sesini duyunca, maskesini çıkarıp attı ve bana döndü. "Ah... Uygar, yapma bunu bana,"

diye sitem etti acı çekiyormuş gibi. "Sana gitmeni söyledim. Anlamıyorsun. Gerçekten anlamıyorsun!"

Ben de maskemi çıkardım. “Anlat o halde,” dedim ve iki adımda karşısına geçtim. “Sorun ne, Meira?”

“Sorun...” diye hararetli bir başlangıç yapsa da devamını getirmeye varmadı sözcükleri. Araladığı dudakları geri kapandı ve sıkınalı bir ifadeyle arkasını döndü ama öylece benden kaçmasına izin vermedim. Sadece temasıyla yanıp, bittiğim kadını tutup kendime çevirdim. Bir de ölüm fermanımı imzalamak ister gibi, “Meira,” dedim. “Gözlerime bak.”

İçinde verdiği savaşı yüzüne de yansıtan kadın, ısrarım üzerine o güzel zümrüt yeşili gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluşturdu. Hemen boğazıma oturan o sert cismi yutkunarak gidermeye çalıştım.
Ona dokunmak zordu, yeterince özen göstermezsem her an kırıtabilecek narin bir porselen bebek gibiydi. Ellerim daha da yukarılara çıkıp, yanaklarını bulurken ve onu iki yanağından tutup, yüzümü yüzüne yakınlaştırırken damarlarımda süzülen kanım kaynıyor, ciğerlerime hava gitmiyordu sanki.

Bu denli yüksek dozda kanıma aldığım kadına bünyemi alışurmaya çalıştım ve sonunda, “Biliyorsun,” dedim. Sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Hiçbir şeyi itiraf etmeme gerek yok, Meira. Sen her şeyi biliyorsun. Senin için çıldırdığımı görüyorsun.”

Evrenin bütün ışığını barındıran ve yansıtan birer cam gibi parlak iri gözleri titredi sanki. Dudakları bir itirazda bulunmaya yeltenir gibi hafifçe aralanmış fakat öyle de kalmıştı. Bir tek yüzündeki temasımı kesmek için ellerini kaldırıp kolumu tutmuştu fakat parmakları koluma sarıldığı gibi kaldı. Herhangi başka bir direniş sergilemedi.

Başımı salladım iki yana. “Meira, ben aklımı yitirmek üzereyim,” diye ne denli yaralı ve savunmasız olduğumu gösterdim ona. İçimi açtım ilk defa. Onun için kıvranan zavallı tarafımı, tek ve en büyük zaafımı sundum ona: *Meira.*

Bütün bunları fazla bulmasından ve ona ne denli derinden bağlandığımı bildiğine göre bundan ürkmesinden korktum ama artık daha fazla gizlersem ölecektim. Günlüğümün sayfaları yetmiyordu kalbimdeki bu ağırlığı paylaşmaya. Mürekkebim tükeniyordu sırf bir bakışına içimde harlanan

alevleri anlatmaya. O yüzden bilmeliydi anık. Herkesten sır gibi sakladığım bu bağımlılığımı bilmeli ve yükümü paylaşmalıydı benimle yoksa tamamen yitirecektim aklımı. Beni bir kere

ölümden kurtardığı gibi şimdi de boğazıma kadar battığım belirsizlikten kurtarmalıydı. Bana bir karşılık vermeliydi. Elimi tutarak o karanlıktan çıkarmalı ve olumlu veya olumsuz bir karşılıkla beni daldığım hayallerden kurtarmalıydı.

"Bedenimde iki kişi yaşıyor gibi," diye devam ettim konuşmaya. "Ben küçücük bir yere kıvrılmışım ve geriye kalan her yerde de sen varsın. Beni yönetiyorsun. Aklıma, fikrime, kalbime her yerden saldırıyor ve beni istila ediyorsun. Kanıma zehir gibi karışıyorsun."

Ona olan bağlılığımın ne denli büyük olduğunu fark ettiği andaki korkusunu yakalayabilmiştim. Haklıydı, ona kızamadım. Ben bile hislerimin derinliğine ve iliklerime dahi bu denli işleyebilmesine karşı dehşet duyuyordum. O nasıl olur da kabullenebilirdi bu fikri öylece? Sessiz kaldı o yüzden fakat içindeki karmaşayı, bir şeyleri söyleyip söylememesi gerektiğinin ikilemini yaşayışını, o savaşı okuyabiliyordum yüzünden.

Biraz daha yaklaştım ona. Alnım alnına değiyor ve göğsüm derin nefeslerle inip kalkıyordu. "Bilmem gerekiyor," dedim ve deli bir adam gibi göründüğümden emindim bu sırada. "Aynı duygu ve düşüncelerin zerresinin de olsa sende yeşerip yeşermediğini bilmem gerekiyor, Mei-ra. Bana söylemen gerekiyor."

Gerekirse bunun cevabını almak için dizlerimin üzerine de çökerdim. Birkaç kelime için ve beni avutacak birkaç basit sözcük için ayaklarına kapanabilir, iki dudağının arasından çıkacakları çölde su bekleyen bedeviler gibi bekleyebilirdim. Ve bu korkunçtu. Hayatımda korkuyu ilk defa o an Meira nın karşısında, bana olumsuz bir söz etme ihtimalini düşünürken hissettim. Bana, *seni sevmiyorum*, deme ihtimali kanımı dondurdu, bütün

tüylerimi arşa kaldırdı. Hayatımı, onun vereceği karşılığa bağladım. Beni bitirebilirdi. Orada bana son verebilirdi. Bu denli bir gücü vardı üzerimde ama sessizliğini korumaya devam etti. Bütün bunları söyleyebilmek için kendimle nasıl savaşlar verdiğimi biliyor muydu ki? Kendi duygularıma teslim olmanın, bu kadar savunmasız, iradesiz, zavallı bir âşık olduğumu kabullenmenin nasıl bir cesaret gerektirdiğini biliyor muydu?

“Bir şey söyle, Meira,” diye mırıldandım. “Yalvarırım, konuş be-nimle.

Duraksayışında bir tür kararsızlık ve çaresizlik vardı ama az sonra gözlerini kaçırarak göz kontağını bozdu benimle. “Biz...” dedi sıkmayla. “Olamayız, Uygar. Üzgünüm.”

Ama benden öylece kopmasına izin vermeden onu tekrar kendime döndürdüm. “Neden bunu söylediğini biliyorum,” dedim.
“Neyden çekindiğini biliyorum, Meira. Beni dinle lütfen.”

Durdu ve gerçekten beni dinledi. Sanki ikna edilmeyi bekliyordu. Kendisi karar veremediği için ve bu güce sahip olmadığı için benim yapmamı, onu yönlendirmemi, bu yaladığı ikilemi bitirmemi istiyordu.

öncelikle ona güven vermek isteyerek, “Her şeyi düzelteceğim, dedim. “Sen bile az da olsa biliyorsun. Pek iyi biri olmadığımı, iyi işler yapmadığımı biliyorsun ama her şeyi düzeltiyorum artık, Meira. Bütün bu hayatı geride bırakacağım.” Meira, küçük bir şaşkınlıkla baktı bana. “Adli Yargı sınavına gireceğim,” diye devam ettirdim. “Savcı olacağım.” Altdudağını üstdudağıyla kıstırdı ve kafası karışmış gibi bana baktı. “Savcı...” diye tekrarladı kendince. “Ne için?”

“Başka bir yol çizmek için,” dedim hemen. “Dürüst ve temiz bir kariyere odaklanmak için.”

“Sonra ne olacak?”

Tereddüt etmeksizin, “Seninle beraber olmak istiyorum,” dedim ona.

Bu teklifsiz itirafım üzerine gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ne diyeceğini bilemeden dudaklarını açtı ve sonra geri kapadı. “Sana layık bir hayat inşa edeceğim,” derken kanım kaynıyor, onun düşüyle harmanlanan varlığım coşuyor, kollannı sıkıca kavrayan parmaklarım titriyordu. “Seni de içine alabileceğim kadar temiz bir sayfa açacağım, Meira,” derken istemsizce bir deli gibi gülmeye başladığımı fark ettim. “Bütün pisliklerden uzakt-”

Endişeli görünerek, “Uygar,” diye böldü beni ve çevresine bakındı yeniden. “Başına nasıl bir bela almak istediğinden bihabersin.”

Onu daha sıkı kavradım. “Ailenden haberdarım,” dedim. “Kendilerine dair pek bir şey bulamasam da az çok anladım aranızdaki dinamiği. Reşitsin ama bir tutsak gibisin. Okula gönderilmiyorsun, yalnızca orkestrada sahne almana izin var ve o da sınırlı. Provalara korumalarla getiriliyor ve aynı saatte geri götürülüyorsun. Orkestra ekibi dışında -ki onları da ailenin seçtiğini düşünüyorum- kimseyle konuşma, arkadaş olma iznin yok. Sana ait bir telefon bile yok. Dış dünyadan, insanlarla iletişimden tamamen uzaksın. Resmen kuledeki Rapunzel gibi esir tutulmuşsun.”

Bütün bunları bu kadar apaçık bir şekilde söylememe şaşırmıştı ve saldırıya uğramış gibi bakıyordu.

“Sadece... Biraz sıkı bir ailem var."

“Aileni yargılamaya hakkımın olmadığını biliyorum, amacım bu değil en azından,” diyerek açıklama yaptım. “Yalnızca buna katlanmak zorunda olmadığını söylüyorum. Hem hukuki hem de siyasi kısımda güçlü bağlantılarım var. Ailene karşı istediğin başkaldırıyı sonunda yapabilirsin. Seni onlardan alabilirim. Dava açabiliriz ve sana gençliğini geri verebiliriz, Meira!”

Hayatını başkaları yöneten insanlar, en küçük değişimi tehdit olarak algılayıp daima böyle sinerlerdi. Yıllarca bastırılmışlardı ne de olsa. O korkuyu gördüm onda da. *Ben mi başkaldıracağım?* Bu düşüncenin bir kâbusa dönüşeceğine inanıyor olsa gerekti.

Gözlerinin içine baktım ki bundan sonra ona atılan her kurşunu seve seve göğüsleyebileceğimi görsün ve bundan güç alsın.

“Bütün bu süreçte seninle olacağım, bütün sorumluluğu ben üstleneceğim ve sana yemin ediyorum, kazanmadan çıkmayacağım bu savaştan. Karşımızda kim durursa dursun, yanındaki daima ben olacağım, Meira.” Ama tek bir söz istedim ondan. “Tek bir sözün yeter ve hepsini yok ederim senin için. Hepsini çiğneyip atarım. Seni hemen şimdi onlardan çekip alırım, Meira!”

Bu teklifim ona öylesine deli zırvası ve imkânsız gelmiş olmalıydı ki neredeyse gerginliği gitti ve gülecek gibi oldu.

“Beni alıp götürecek misin? Kapıdaki silahlı adamları gördün mü sen?”

İç çektim, “ön kapıda beş silahlı adam, girişte biri silahlı diğeri silahsız nöbetçi, içeride iki silahsız görevli, arka bahçenin dışında devriye gezen üç silahlı nöbetçi ve çatıda da başka bir adam. Toplamda on

silahlı ve üç silahsız, on üç adam.”

“Saymışsın bir de. Niçin?”

Küçük yüzüne yaklaştırdım yüzümü ve ona bir sır verir gibi, “Benim ise dışarıda talimatımı bekleyen otuz dokuz silahlı adamım var,” dedim.

Gözlerinin fal taşı gibi açılışını anbean izledim. îlk şoku atlattığı gibi göğsümden ittirdi beni ve inanamıyormuş gibi hayretle yüzüme baktı.

“Çıldırmış olmalısın herhalde! Beni alıp nereye götürecekmişsin?"

“Nereye istersen.”

“Hangi sıfatla?”

“Neyin olmamı istersen.” Salt düşüncesi bile nefesini kestiğinde sessizleşti. Ona bir daha yanaştım. “Mutsuzsun,” dedim. “Seni mut-

suz ediyorlar. Oysa ben bürün hayatımı sırf seni gülümsetmek uğruna harcayabilirim.”

Neredeyse sarkastik fakat acı çeken bir gülme sesi yükseldi ondan. “Bana bu kadar bağlanmış olamazsın” dedi itiraz ederek. “Ne istiyorsun, Uygar? Bana kalacak olan mirasta mı yoksa gözün? Bu yüzden mi pervane oldun çevremde? İstediğin bu mu?”

“Tek istediğim sensin ve seni kazanmak için de her şeyi kaybetmeye hazırım ben, Meira,” diye atıldım coşkuyla fakat kelimelerimin yetersiz olduğunun bilinciyle kendime öfkelenmeye başlamıştım anık.

Meira ise duyduklarına kapılıyor olmanın endişesiyle titrek bir nefes saldı dudaklarının arasından. “Uygar,” diye itiraz edecekken dili varmadı söylemeye. Bana güvenmekten ve o ilk adımı atmaktan korkuyordu ama bir kere elimi tutsa görecekti o düşmesin diye kendimi nasıl feda edeceğimi.

“Bir şey söyle,” diye çaresizce yalvardım. “Sevgimi sorguluyorsan eğer sana kanıtlarım, zaman istiyorsan veririm, gerçekten gitmemi istiyorsan dönüp giderim ve-”

Bir mucize.

Meira koluma tutunarak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir acemilikle dudaklannı dudaklarıma bastırdı.

Benim gibi bir günahkâra asla giremeyeceği cennetin neye benzediğini gösterdi.

Belki o ana kadar hayatımda gerçekleşen en güzel şeydi fakat Meira nın bu amansız saldırısına karşı bütün vücudum donakaldı ve şaşkınlıktan hiçbir tepki veremedim. Çok aniydi ve kısa sürdü. Üç saniye kadar hatta. Meira benden uzaklaştığında ise diğer yarımı da kendisiyle beraber götürdü. Şimdi de bana aşağıdan o iri gözleriyle, bir şeyleri çok söylemek istiyor ama

cesaret edemiyormuş gibi sıkıntılı ama çekingen bir ifadeyle bakıyor, benden bir tepki bekliyordu. Az önce cennetin nasıl bir yer olduğunu bana bizzat gösteren kadının kutsadığı dudaklarım cehennem ateşiyle kavruluyordu sanki. Sert bir yutkunuşla baktım ona, onun yeşilleri ise benimle çıkış arasında mekik dokuyordu.

İstemeye istemeye, "Artık gitmeliyim," derken, dönüp beni geçmeye yeltendi fakat onu kolundan yakalayarak ona doğru attığım büyük bir adımla vücudunu kendi bedenimle çardağın korkuluğu arasına sıkıştırdım ve dudaklarına kapandım.

Temasımla beraber bütün gerginliği silindi sanki, çok çabuk tes-

lim oldu bana ve kendini bıraktı. Onu öperken başparmağım yanağını okşuyor, dudaklarımız uyum içinde hareket ediyordu. Tanrı bizi en baştan tek bir insan suretinde yoğursun diye birbirimize karışıyorduk. *Sonunda... Bunun ne kadar uzun süredir düşünü kurduğumu biliyor musun Meira?* Bana istediğim işareti vermişti. Boşlukta tek başıma çırpınmadığımı, bana karşı hisleri olduğunu göstermişti!

Hayatımda en mudu olduğum günü hemen kafama yazdım: *14 Nisan 2013.*

Kendimi kaptırmış olmalıydım. Onu seviyor gibi değil de düşmanıymışım ve ondan hıncımı çıkanyormuşum gibi sömürüyordum dudaklarını. Çölde bulduğum suymuş gibi ve kimsesizliğime doğmuş bir güneş gibi bitirmek istercesine tüketiyordum onu. Geriye tek bir lokma bile bırakmadan büyük bir açlıkla ziyafetimi çekiyordum. Nefes almasına bile izin vermediğimi fark ettim, ben gayet de dudakları arasında nefessizlikten ölmeyi yeğlerdim fakat ona kıyamadım. Dudaklarımı, ona nefeslenmesi için müsaade ederek onunkilerden ayırdım ama ondan ayrılmadım, alnımı alnına yaslayarak aldığı derin nefeslere eşlik ettim.

Yeniden kavuşmayı sabırsızlıkla bekleyerek içimden saymaya başladım. *Bir, iki, üç, dört, beş... Bu kadarı yeterli mi?* Israrla baktım gözlerinin içine,

göğsünü şişiren derin nefeslerini de saydım ve ölümün kıyısında nefeslenen bir canlı gibi kıvrandığını görünce biraz daha zaman tanıdım ona.

“Meira!”

İkimizden bağımsız bir ses öteden yükseldiğinde Meira ateşe dokunmuş gibi bir refleksle ayrıldı benden. Aklımın başına gelmesi biraz zaman aldı ve bu olduğunda çardağın dışında dikilen İkiliyi görmeyi beklemiyordum: öykü ve Mert, öykü nün aldığı derin nefesler ve hayal kırıldığıyla Meirayı izleyişi epey aklımı karıştırdı.

Meira’nın hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim. Onu kolundan tuttum ve arkama aldım. “Sen yanlış bir şey yapmadın, korkma,” dedim ona.

öykü eteklerini çekiştirerek çardağa girdiğinde tek odağı arkamda sakladığım kızdaydı.

“Sen bize nasıl böyle bir şey yapabilirsin, Meira?”

Meira arkamdan çıkmak bile istemedi, “öykü, dur lütfen,” diye yalvarışı ve ona hesap vermesi sinirlerimi oynatmıştı. “Her şey göründüğünden çok daha karmaşık.”

¿Al

418

öykü’nün ağlamanın eşiğinde bir yerlerde sinir krizi geçirmeye yaklaştığını gördüm. “Hani sadece arkadaştınız? Aile baskısı alanda biraz nefes al diye bir de göz yumdum buna! Bcnjamin amcaya yalan bile söyledim senin için! Sen ise böyle rezil bir şeyi...” Nefeslendi, kıpkırmızı olmuştu. “Nasıl bir kızsın sen ya?”

Karışmamalıydım belki ama sabrım ince bir buz tabakasıydı ve Öyk ü inatla yürüyordu üstünde. “Mert, kız arkadaşına sahip çık, dedim sonunda. Bu iş iyi bir yere gitmeyecekti yoksa. “Onu alakadar etmeyen konular bunlar. Ne haddine hesap sormak?”

Mert de öykü'nün ne diye bu kadar tepki verdiğini anlamayarak, susmayı tercih ederken öykü bana doğru adımladı.

"Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?"

Neyi kastettiğini düşünmeye bile uğraşmadım.

"Arkadaşının seçimleri ne diye senin canını bu kadar sıkıyor?" "Arkadaşım mı?" diye sinirleri bozulmuş bir şekilde tekrarladı öykü beni. "Meira benim arkadaşım değil. Meira, abimin nişanlısı."

Meira, abimin nişanlısı.

Donakalan bakışlarım, kaskatı kesilmiş vücuduma kan pompalamayı kesen kalbim, aklım ve fikrim, ciğerlerime giren hava, hepsi az önce duyduklarımın etkisiyle benden ayrıldı. Benim bir parçam olmaktan çıktı ve bağımsızlaştı. Bir ruh gibi kalakaldım, oradaki herkesi kendimle beraber izleyecek kadar geriledi görüş açım.

'Ne?" diyebildim yalnızca, o kadarına vardı sözcüklerim.

Mert ise benden önce ayıldı. "Bir dakika, Meira nişanlı mı dedin?" diyerek öykü'ye yanaştı, "öykü? Bana böyle bir şey söylememiştin!" Biri tarafından *manuel* yönlendiriliyormuş gibi mekanikleşen bakışlarım öykü'den, öykü'nün yutkunuşundan arkamdaki Meira'ya, Meira'nın korkuyla aralanan yeşillerine, o irislere uzanan kırmızı damarlarına ve göz pınarlarında doluşan yaşlara kaydı.

"Çünkü size söylememi istemedi," dedi öykü burnunu çekerken. "Ailevi işlerimiz karışık ve abimle ilişkisi de çetrefilliydi diye bunu sır olarak tutmamı istedi benden ama belli ki aranızda arkadaşlıktan öte bir ilişki var. Daha fazla sır tutmam ben. Ne olursa olsun, bunun adı ihanettir!"

Meira'nın irice araladığı kan çanağına dönmüş gözünden tek bir damla gözyaşı yuvarlanırken yanağına, "Uygar..." diye mırıldandı.

Vücudumu hissetmiyordum. Uyuşmuştum. Göz kırpamıyor, hareket edecek bilinci kendimde bulamıyordum. Vücut dilimi okuyan

üçlünün gerildiğini, kızların tedirginleşerek birkaç adım geri gitmeyi akıllarından geçirdiğini ve Mert'in ters bir harekette bulunacağımı düşünerek öne adımladığını fark ettim.

Mert, Uygar," diye beni uyaracak oldu. Ellerini tedbir gereği kaldırmıştı.

Ama ben onları görmüyor, ilgilenmiyordum. Tek odağım Meira'y-dı. Neden itiraz etmiyordu? Neden bir şey söylemiyordu? Ben mi duymamıştım yoksa? Aklımı yitirdiğim, dünyadan koptuğum o anda mı itiraz etti de ben şahit olamadım acaba?

Meira," dedim uysal ama titrek bir sesle. Ben bile kendimi tanımadım. Ben bile bu sesi duyunca ürktüm ama durmadım, ona yaklaştım. Mert aramıza girmeseydi karşısına geçecektim ama Mert'in elleri göğsümden tutup durdurdu beni.

"Uygar," dedi yeniden. "Oturup doğru düzgün konuşalım."

Onu görmezlikten geldim ve yalnızca Meira'ya bakıp, "Ne diyor bu kız?" diye sordum. "Ne nişanlısı, Meira? Ne nişanlısından bahsediyor? Beni vazgeçirmek için söylüyor, değil mi?"

Meira sessiz kaldığında kaşlarım çatıldı ve bu gösterebildiğim ilk insani tepki, ilk mimik oldu. "Beni öptün, Meira," dedim konuşmak zorlaşırken. "Nişanlı olsan öyle bir şey yapmazdın. Sana nasıl hisler beslediğimi bile bile..." Yutkundum, öleceğimi sandım, "ölümün kıyısından senin için döndüğümü bile bile beni böyle bir oyuna sokmazdın," derken sesim titredi çaresizlikten. Meira'ya, Meira'dan daha çok güveniyordum. Hemen başımı iki yana salladım itiraz ederek. "Beni kendine yaklaştırmazdın. Beni asla öpmezdin. Yalan söylüyor olmalı. Bir açıklama yap, sessiz kalma şimdi."

Ama Meira yerine öykü cevap verip, "Doğruyu söylüyorum," dedi bana. "Meira, Kamber Dizman'ın nişanlısı."

“Sessiz ol. Sana sormadım,” dedim sakince.

Mert, “Uygar,” diye itiraz etti ama müdahalede bulunmadı. Doğruysa eğer ikisi de beni kandırıyor olacaktı çünkü ve Mert bana yapılan yanlışa göz yummazdı. Bilmeliydim bu yüzden, hemen şimdi bilmeliydim.

“Meira,” diye yalvardım tekrar. “Seni buna ailen zorluyor, değil mi? Kendin nişanlanmayı seçmedin elbette, henüz çok gençsin. O herifi sevmiyorsun. Seni buna zorluyorlar. Zaten esir gibisin onların elinde, kesinlikle seni zorluyorlar.” Onu kanatlarımın altına almak istediğimi göstermek için uzanacak ve yüzünü tutacaktım ama nasıl dengesiz bir

ruh halindeysem artık Mert bunu bile tehdit olarak algıladı ve yine araya girdi.

Mesafelere rağmen, “Onlardan korkma,” dedim. “Meira, benim babamın Polat Karaşah olduğunu biliyorsun. Görmeni istemedim bu tarafları ama benim kimseden korkmam için bir sebep yok. *Ben*, demek, zaten *sen,* demek, Meira. Senin de kimseden korkmana gerek yok bundan sonra. Senin canını kendiminkinden ayrı saymam. Son nefesime dek korurum seni.” Gözlerim yanmaya başlamıştı. “Şimdi yalvarırım bana gerçeği söyle. O adamla isteyerek nişanlanmadın, değil mi?

Cevap vermedi.

Cevap vermiyor. Neden cevaplamıyor beni? Gerçek olmasındansa ölmeyi tercih ederim, ölmeyi tercih ederim.

“Neredeyse bir yılım...” dedim ama devamını getiremedim.

Bir yıl... İlk defa aldığım her nefesin ciğerlerimde barınan alevi körüklemediği bir yıl geçirdim hayatımda. Büyük bir kısmında tek başı-maydım bu gemide, karşımda duran tek şey Meira’mn düşüydü belki de

fakat son aylar? Yaşama amacımı dahi ona bağladığımı bilen kadın, beni nasıl böyle bir oyuna sürüklerdi?

Meira cevap vermeden kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırdı. Gözyaşlarını tutmaya devam ederken, şu ana kadarki sükûnetimi geride bırakıp, benim dahi beklemediğim kadar ani bir tepki vererek, “Meira!” diye bağırdım ama öfkeden değildi. O, bu ani tepkimle ürkerken ve Mert’in üzerimdeki kavrayışı sıkılaşırken, “Cevap ver!” dedim sabırsızca. “Yalan söylüyor, değil mi?”

öykü, ‘ ‘İstediğine inan,” diye araya girdi tekrar. “Umurumda değil.”

Meira artık gözyaşlarını tutamaz olmuş, özgür bırakmışa onları. “Uygar, ben... Açıklayabilirim,” dese de duraksadı. Dudaklannı birbirine suçlu gibi bastırdı. “Açıklayamam,” diye düzeltti kendisini çatallı bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırdım. Boğazım düğümlenirken, “Doğru yani?” diye sordum. “Ailen de hiçbir şeye zorlamadı seni, öyle mi? Bile isteye mi gizledin benden bunu?”

Meira sessiz kalarak ve başını eğerek cevabım vermiş oldu, öykü ise, “Bundan sonra Meira’dan uzak durursun umarım,” diyerek beni uyardı. “Son bir defa görmezlikten geleceğim, o da ailelerimizin üzülmemesi adına. Bir daha da ikiniz asla bir araya gelmeyeceksiniz!”

Mert ona omzunun üzerinden sıkıntılı bir bakış attı.

“Bunca zamandır ikiniz bir olup bizi mi kandırıyordunuz yani?”

öykü, kırgın bir bakışla karşılık verdi ona ama toparlandı. “Sırası değil,” dedi. “Sonra konuşuruz, Mert. Şimdi birileri görmeden ikinizin de gitmesini istiyorum yalnızca.”

Boğazım düğümlenmiş, ellerim titremekten uyuşmuş, kalbim çarpıp durmaktan yorulmuş ve gözümden tek bir damla yaş kopmuştu.

Bu benim yuvam, dediğim kadın tarafından ilk defa vuruluşum değil Bu ilk ihanetim değil, sırtımdaki ilk hançer değil ama en ağırı, en acıtanı. Niye? Meira'yı annemden bile çok sevdim diye mi? Hayır, Meira'da temiz bir Uygar gördüm diye. Bana gelecek vaat etti diye. Hayatı benim için yaşanır kıldı diye. Biri bana ölmeyi arzulatırken diğeri beni ipin ucundan aldı diye.

Arkamı dönüp gittim çünkü kalmak daha zordu. İhanetin gözlerinin içine bakmak daha zordu. Üçünü de geçerek çardaktan çıktım ve arkama bile bakmadım. Malikânenin içinden bir daha geçmek istemedim, arka bahçenin demir kapısına yürüdüm ama hemen bir koruma belirdi karşımda. Onu görmezlikten gelip bahçe kapısını ittirdiğimde ise adam beni kolumdan tuttu ama o da benim gibi benim ne kadar sinirli olduğumu küçümsemişti ve onu omzundan ittirdiğimde tökezleyip yere kapaklandı.

"Dur orada!" diye bağırdı arkamdan ve eminim ki silahına da sarıldı ama Meira'mn sesi duyuldu:

"Dur! Dur! Sorun yok! Kendisi bir aile dostumuzun en büyük oğlu!"

"Ama efendim..."

"Hemen geleceğim! öykü... öykü fenalaştı. Koş, durumuna bak! İçerisi ne halde, biliyor musun? Burada dikilme. Derhal git!"

Arkamda bir karmaşa yaşandı ama durmadan ilerideki tenha yola yürüdüm. Araçlar arkada kalıyordu ve beni hiç kimse bu yere bir daha yaklaştıramazdı. Geberene kadar yürümeyi kafama koymuştum. Yol nerede bitiyorsa artık sabaha kadar yürürdüm belki.

Ama Meira'nın arkamdan bağırdığını duydum.

"Uygar!"

Meira şimdi de toprak yolda beni takip ediyor ama büyük adımlarıma o topuklu ayakkabılarıyla yetişemiyor, geride kalıyordu.

“Nereye gidiyorsun? Beni bırakacak mısın? Bekle! Bir ilişkimiz bile yoktu, ben...”

Adımlarımı birden durdurdum. O da hemen durdu, sözü dahi yarım kaldı. Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak, iki yanımda bana ait

değilmiş gibi sallanan ellerimi yumruk haline getirerek kendimi zar zor tuttum ve ona doğru döndüm.

Gözleri, burnu, dudakları, yanakları, her yeri kızarmıştı. Az önce bana ne sikim söylediğinin bilincindeydi ama hatasını örtbas ederek konuyu değiştirdi. “Daha az önce benimle yeni bir hayata başlama hayalleri kuruyordun,” diye kendisini savunmaya geçti. “Beni benden çok düşünüyordun. Bana ne denli âşık olduğunun şiirlerini yazıyor, şarkılarını söylüyordun!” Bir tepki alamadı benden, tekrar değiştirdi rotasını o yüzden. “Aramızdaki bu şey önemsizdi, Uygar. Küçük bir öpücüğü fazla ciddiye almıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. *Meira böyle biri değil* Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Birden bu kadar değişmiş olamazdı, korktuğu içindi belki de.

“Beni uzaklaştırmak için mi böyle davranıyorsun?”

“Hayır.”

Kalbim sıkıştı. “Nişanlını...” demek bile çok acıttı. “Seviyor musun?

O ise çok alakasız bir şeyden bahsediyormuşum gibi bir tavır takınıp, “Ne önemi var?” dedi. “Kamberin mantıklı bir aday olması yeterli. Bir diyeceğin mi var buna? Seninle aramızda bir şey yaşanmadı, ne diye beni bu kadar sahipleniyorsun?”

Ne dediğinin farkında mı?

Beni öptün," dediğimde sesim kızgın çıktı ama bu sefer cevap vermedi. Ben de bir süre sessiz kaldım, koca bir heykele dönüştüm sanki. *Kalbim atmıyor gibi.* Bakışlarım eline indi. Parmaklarında bir yüzük yoktu. Orada oyalandı bir süre gözlerim. Parmağında hiçbir zaman yüzük yoktu.

Soğuktan, elbette soğuktan gözlerime doluşan yaşları başımı öteye çevirerek sildim ve ondan gizledim. Ardından burnumu çekerek ona doğru adımladım. Bu hareketimle Meira söyleyeceği şeyi yutup tedirgin bir şekilde geriye doğru birkaç adım attı ama aradaki mesafeyi iki büyük adımda kapatabilmiş, ona yetişip, kolundan tutarak elini havaya kaldırmıştım. Nişan yüzüğünün takılı olmadığı eli aramızdaydı şimdi. Ben parmaklarına bakarken ve acı bir imayla tebessüm ederken o da dolu gözlerle karşılık veriyordu bana.

"Görmeyeyim diye her yanıma geldiğinde yüzüğünü saklıyordun demek," diye mırıldandım. Diğer bir damla daha soğuktan ötürü kopup yanağıma yuvarlandı ama onu bu sefer sertçe, büyük bir hınçla

sildim. "Daha ilk karşılaştığımız geceden beri parmağında yüzük yoktu senin. Başından beri bana farklı bir amaçla bile isteye yaklaştın demek. Bilerek gizledin." Titreyen dudaklarım, küçümseyici olması gereken ama ne denli acı çektiğimi belli eden zavallı bir kıvrılmayla şekillendi. "Heyecan mı arıyordun?" diye sordum. "Sıkıcı, görkemli hayatındaki sıkıcı müstakbel kocan tatmin edemiyor muydu seni? Sen de onu enayinin tekiyle aldatayım mı dedin? Bunun için hiç utanmadan intiharın eşiğinden birini bile döndürdün mü yani?"

Bana yaşlarla dolmuş yeşil gözleriyle bakarken, istediğinde ne kadar da masum görünebildiğini fark edip sinir bozukluğuyla güldüm ve tuttuğum bileği sertçe bıraktım. Geriye doğru adımlayıp, arkamı dönmeden önce, "Nişanlına git," dedim. "Yüzüğünü de takmayı unutma ama. Neden takmadığını sorarsa ne diyeceksin? *Uygar'ın yanından geliyorum,* mu?"

Tekrar dönüp yürümeye başladım ama daha dört beş adım bile atamamıştım ki enseme yediğim darbeyle beraber duraksadım. Bu darbeyi tanıyordum. Daha görmeden, ayakkabısını çıkarıp bana atuğını anlamıştım bile.

Arkamdan ağlamaklı, hırçın bir ses, “Bir gram aklın olsa neden senin olmaman gereken bir yerde bile yüzüğü parmağıma takmadığımı anlardın, pislik herifi” dedi.

Yeterince gergin değilmişim gibi bu sözle beraber iyice doldum, arkamı bir hışımla dönüp Meira’ya doğru baktım.

“Ne yani? Seviyor musun yoksa sevmiyor musun bu herifi?”

Sürpriz bir saldırıya uğramış gibi hazırlıksız yakalandı ama toparlandı. “Seviyorum!” dedi.

Çenem seğiriyordu sıkmaktan. “Ne konuşuyorsun o zaman?” dedim agresif bir tavırla.

Tek ayağı çıplak bir şekilde toprağa basa basa karşıma geçri. “Sen ne diyorsun asıl?” diye çıkıştı bana kırmızı gözlerle. “Ne demeye getiriyorsun lafı? *Nişanlı olduğun halde millete kuyruk sallama*, demeye getiriyorsun, değil mi? Beni sadakatsizlikle suçluyorsun!”

Benimle dalga geçtiğini düşündüm. Akıl sağlığımı ararken çevreye bakındım. Biraz olsun beni sakinleştirmesini beklerken siktiğimin gökyüzüne göz gezdirdim.

Ve tekrar ona baktığımda sırıtarak, “Evet,” dedim. *Uygarı kaybettim*.

Meira beni sertçe göğsümden ittirdi. “Rezil birisin, Karaşah! Hayatımda gördüğüm en rezil adamsın!” diye öfkeyle atıldı.

i -124 1

Yüzümdeki gülümseme solup, ifadesiz, soğuk bir hal alırken, Nişanlına git, Meira,” dedim. “Sokaklardan mı toplayacak seni böyle?

Düşünmedi bile. Sert bir tokadı refleks gibi indirdi yanağıma. İyi de oldu. *Nefret edelim birbirimizden ki bir daha görüşmeyelim.*

O da duygularıma tercüman olur gibi, "Yüzünü bile görmek istemiyorum bir daha!" diye bağırdı. "İğrenç yaratık! Yıkıl karşımdan!

önce birkaç adımı geri geri gittim. Meiranın gözyaşları içindeki darmadağınık haline baktım. Bir ayağı çıplaktı. *Sikeyim... Ayakkabım giy en azından.* Ardından arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Artık buradan gitmek istiyordum. Yanlış bir şey yapmamak için uzaklaşmam, kafamı toplamam ya da kafamı kelimenin tam anlamıyla dağıtmam gerekiyordu.

Yine uzaklaşmama fırsat tanımadan arkadan sinir krizi geçirir gibi cırladı ve diğer ayakkabısını da sırtıma fırlattı.

"Ahmak! Nereye gidiyorsun? Gerçekten de gidiyorsun!"

Elim ayağım titriyordu zaten, bir hışımla yeniden ona döndüm. "Şu ayakkabılarını ayağında tut!" diye bağırdım öfkeyle.

Ben böyle söyleyince üzerinde daha başka atacak bir şey aradı inatla. Bir tek saçındaki kurdeleyi atabilirdi. Onu sökercesine aldı ve bana doğru fırlattı ama toka fazla yol katetemeden ayakkabımın yakınma düştü. Bu başarısızlığa sinir bozukluğuyla tekrar cırladı, omuzları sarsılıyordu ağlarken ama bir şey söylemedi. Bana lanetler okur gibi baktıktan sonra döndü. Yol ayrımından sağa doğru gitti, ben ise soldaydım.

Gitsin, dedim içimden. *Gitsin benden. Bir daha da dönmesin bana.*

Ben de döndüm ve kendi yolumda yürümeye başladım. Sinirliydim, adımlarım hızlı ve aceleciydi. Etrafıma değil, önüme bile bakmıyor, gözlerimi yerden ayırmadan bir an önce buradan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Az ileride, sağ tarafta zaten ev, oraya gidiyor.

Artık o tarafta bir işim olduğundan değil, sadece kontrol etmek için öylesine omzumun üzerinden arkaya doğru baktım. Meiranın karanlığın

ortasındaki tek sokak lambasını geçtiğini gördüm. Evin bahçesine girmemiş, yol üstünden yürümeye devam etmişti.

Nereye gidiyor şimdi bu böyle yalınayak? Çantası, telefonu, parası, hiçbir şeyi yok.

Adımlarım durdu ve arkamı döndüm. “Meira!” diye bağırdım öfkeyle. “Ne yapıyorsun? Gir şu siktiğimin evine!”

Mert ve öykü hangi cehennemdeydi? Meira ise beni dinlemedi. Elbette dinlemedi, hiçbir sikimi dinlemezdi.

Ona doğru büyük adımlar atarken, “Nereye gidiyorsun?” diye arkasından bağırdım. Değil Meira, bütün bir yaka duymuştu herhalde sesimi ama o beni duymazlıktan geliyordu inatla. Yol üstünde az önce bana fırlattığı ayakkabılarını da topladım yerden. Mecburen koşmaya başlamıştım. Zaten ağır ağır, ağlaya ağlaya yürüyordu. Saniyeler sonra ona yetişmiştim bile. Kolundan tutup durdurdum onu, ayakkabılarını önüne bıraktım.

Sanki onu parmağımdaki yüzüğü gizleyerek bunca zamandır zehirleyen ve kandıran benmi§im gibi hıçkıra hıçkıra ağlaması yok muydu bir del

“Hem suçlusun hem güçlü,” diye homurdandım. “Çocuklaşmayı bırak da ayakkabılarını giyip eve gir. Ailen konusunda ciddiydim, benimle veya bensiz, bir sorun varsa çözeceğiz. Mert’e git, Meira. Benim kafamı toplamam lazım.”

Bana bakmayı, bana dönmeyi ve ayakkabılarını giymeyi reddetti. Sadece ağlıyordu. Artık iyice sinirimi bozmaya başlamıştı bütün bunlar. Onu kendime doğru çekip belini tuttum ve sırtını göğsüme yapıştırarak öyle havaya kaldırdım.

“Giy şu ayakkabılarını artık'” Müdahalem de bir işe yaramadı, bacaklarını savurdu inatla ve ayakkabılarını giymeyi reddetti. Bahçeye doğru baktım.

“Mert!” diye bağırdım. “Gelip al Meira’yı!”

Meira da öfkeyle, “Bırak'” diye cırladı. “Nişanlım alır beni!”

“Sikeyim nişanlını!”

Sinirden beni parçalamak ister gibi ellerini uzatıp yüzümü tırmıklamaya çalıştı. “Ben de seni *sikeyim*, Karaşah!” Fakat hayatında ilk defa küfretmiş gibi eğreti durdu bu kelime onda.

Sonunda Mert Bey bunca gürültüye evin bahçesinden çıkabildi. Koşar adımlarla yetişti bize, hemen peşinden öykü ve az önceki koruma da gözüktü.

“Lan, ne oluyor?” dedi Mert.

“Meira?” öykü bize doğru yaklaşırken korumaya da geride durması için bir işaret verdi.

“Meira’yla ilgilen,” dedim Mert’e ve onu tutmasını istedim. “Ne istiyorsa onu yap. Ben gidiyorum.”

öykü yerden Meira’mn ayakkabılarını alıp, ona giydirmeye çalışır-

kcn Mert de Meira’nın koluna girdi. Sonunda ayırdılar onu benden. “Meira, tamam, gel hadi,” diyerek hıçkırıklar ve krizler içindeki kızı ikna etmeye çalışıyorlardı.

Daha fazla katlanamayacaktım bu manzaraya. Dönüp yürümeye başladım belki onuncu defa. Mert’in arkamdan nereye gittiğimi sorduğunu duysam da cevap vermedim. Cevap verseydim de muhtemelen *cehennemin dibine*, derdim.

Arkadan kavga gürültü sesleri gelmeye devam ediyordu hâlâ.

“Bıraki”

“Meira, bir sakinleş artık, gözünü seveyim!”

“Bırak, çirkin dazlak. Bırak beni!”

Gözümün önüne doluşup görüş açımı bulanıklaştıran gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. Hızlı adımlarla rüzgârı göğüsleyip, karanlığa karışırken, titreyen dudaklarımı içimden kopup gelen hıçkırığı bastırmak için sıkıca kapadım.

Ve hayatımda en mutsuz olduğum o günü kazıdım kafama: *14 Nisan 2013. Cehennem.*

2019/Aralık

Günümüz...

Mum ışığı, çiçek desenli duvar kâğıdına, cilalı ahşap parkelere ve porselen takımın parlak yüzeyine yansıyor. Küçük bir yemek salonu, ortada bir yemek masası, çevresinde kıdemli askerler, kapıda tıraşlı kısacık saçlarıyla nöbet tutan, ciddi görünümlü bir subay ve...

Meira.

Henüz on üç on dört yaşlarında, al yanaklı bir kız çocuğu.

Bütün ilgisi, duvarlardaki ciddi adamların tablolarında ve daha önce hiç karşılaşmadığı, hiçbir türlü de bir anlam veremediği ilginç sembolleriyle bayraklarda. Masanın dört tarafı da askerlerle dolu. Bir akşam yemeği veriliyor ve Almanca konuşuyorlar.

“Siz, Niklaus Rosenfeld'inyeğeni olmalısınız, " diyen kalın bir sesle irkilecek gibi oluyor kız çocuğu. Yeşil bakışlarını karşısında oturan adama

çeviriyor. General Lennart'ın üzerinde asker üniforması, kolunda yine aklını karıştıran bir arma, göğsünde ise göz alan onlarca nişan ve madalya.

"Amcanız sizi çok övüyor, küçükhanım, " derken kaskatı çenesi şekillenip bir sırıtma halini alıyor.

XXII

MEİRA SHAVİT

“Saçmalık, ” diyor başka bir adam. “Bir çocuğın burada, böyle önemli bir toplantıda ne işi var?” İrice, çirkin bir adam yüzünü buruşturuyor masada. Oysa tek çocuk Meira değil. GeneraİIn yanında da kendisinin kopyası bir çocuk oturuyor ama küçük yaşına göre o kadar onlardan biri ğbi ki eğeti bile durmuyor.

“Fikirlerin yaşı olmaz, Bakan Bey, ” diye cevaplıyor General onu. Gü-

lümsese dahi dünyanın en korkunç adamt gibi görünüyor. Dudakları kıvnba da o gözlerde hayat yok, canlılık yok. Mimiklerinin altı boş ve yapay.

“Yeğenimin aklının zerresi bile sende yoktur, Heinrich,[m] diyor başka bir ses. Meiranın hemen yanında oturuyor o tanıdık beden. Kumral saçları ve yeşil gözleriyle Meira’nın kimin kanını tanıdığı hemen anlaşılabiliyor.

Klaus. Niklaus Rosenfeld.

Aynı asker üniforması, kolunda aynı kırmızı arma ve göğsünde sallanan birçok nişan. “Yeğenim yaşına göre oldukça zeki bir kız çocuğudur, diyerek neredeyse mekanik bir dille sözüne devam ediyor. “O şeytan bozması korkunç ailesine, daha küçük yaşlardan beri aklına girmeye çalışan, beynini yıkayan o pis köylülere ve onların bütün eziyetlerine rağmen yeğenim akılalmaz bir direnç ve irade gösterdi. Onu takdir edin lütfen, beyler. ”

“Elbette, ” diyor General. [u]Söyle bakalım, küçükhanım, seni o aileden kurtarmamızı istiyor musun? Yalnızca kısa bir süreliğine Almanya’da amcanla kaldığını duydum. Bunun temelli olmasını istemez misin?”

Meira adamın yüzüne uzun uzun baksa da cevap vermiyor. Onu dinlememiş veya hiç dikkatini çekmemiş gibi bakışları tekrar duvardaki tarihe dönüyor. Siyah bir bayrak var orada, üzerinde de daha önce hiç görmediği bir sembol. Birbirinin tıpatıp aynısı, şimşek çakmasını andıran iki şekil yan yana getirilmiş ve ortaya tüyler ürperten, güç timsali bir bayrak çıkmış.

“O *sembol... ”diye soruyor Meira, şimşeğe benzeyen run harflerini işaret ederek. “Ne anlama geliyor?”*

General, küçük kızın hangi, bayrağı işaret ettiğini bildiğinden dönüp de bakmadan, “Zafer anlamına geliyor, “ diyor hemen.

Meira’nın seyrek kaşları çatılıyor.

“Neyin zaferi? Savaşta değiliz. ”

“Daima savaştayız, ” diyor General Lennart.

“Barış döneminde mi?”

“Fikirlerin savaşı. ”

Fikirler... Duvarlara asılabilmek için somutlaşmış, sembollere indirgenmiş, bayraklara bastırılmış fikirler, renkler, motifler... Aynı alfabenin farklı harfleri gibi duran daha onlarca bayrak var, onlarca sembol, onlarca fikir.

“Hah!” General’in yanında oturan, sarışın, tertipli, küçük bir oğlan, kibirli sivri çenesini dikmiş, masmavi gözleriyle Meiraya bakıyor.

“Benden iki yaş büyüksün ve en basit şeyleri bile bilmiyorsun. ”

General, “Ludwig, ” diye uyarıyor onu.

Sarışın oğlan, “Daha kendi tarihini bile bilmiyor, " diye burun kıvırıyor.

Meira, oğlana takılmıyor bile. Orada değilmiş gibi onu dikkate almadan ilgisini tek tek duvardaki sembollerde gezdiriyor. Doğayı yeni keşfeden ilkel ilk adımlar gibi fikirlerin diyarında dolaşıyor fikirsiz aklı.

“Peki, ”diyor. “Oradaki sembol?”

General nazikçe dudaklarının kenarını mendille siliyor ve bir kar tanesini andıran sembole, "İnanç, " diyor. "Davamıza, kendimize, geleceğimize, kaderimize olan sarsılmaz inancımız. "

"*Yanındaki?"*

Üç başlı bir çatalı andıran sembol için, "Yaşam, " diyor. Aynı çatalın ucunun aşağıyı gösterdiği sembole ise, "ölüm. "

Yaşam ve ölüm.

Bütün bu şekiller mide bulandıracak bir karmaşada ve boğuculukta ama hepsinin en tepesinde, anlamı düpedüz ölüm olan sembolden bile daha tüyler ürperten tek bir güç var orada. Bütün bu fikirleri kucaklar gibi piramidin tepesinde duruyor.

Zafer, anlamına geliyor.

Zafer için gereken fikirler ise altında yatıyor.

"Bir hayalim var. "

Meira, daha da küçük şimdi.

"Nedir o hayal?"diyor babası.

Karanlık, zihinden bir mahzen. Zaman yok, gerçeklik yok, anılar var ve oldukça silik. "Farklı bir dünya hayali, " diye mırıldanıyor Meira. Henüz böyle konuşabilmek için fazla küçük olmalı ve bu babasını da şaşırtıyor.

"Nasıl bir dünya?"

Meira'nın seyrek kaşları kalkıyor. "Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum, " derken bir çocuğa ait olamayacak kadar kendinden emin duruyor.

Uzaklardan, "Soysuz, hain, Maria!" diye sesler duyuluyor. Benjamin üzgün görünüyor. "Ne yazık ki nefretsiz bir dünyanın var olabileceğini zannetmiyorum. "

Nefretsiz insanın var olamayacağı gibi.

"*Ludwig, sarışın küçük pislik. ”*

“Bazen... sinir bozucu davranabilir."

“Bu yüzden bile öldürülmüş olabilir."

“Babası bir generalmiş ve... ”

“Bu işin arkasında her kim varsa bunu ona çok kötü ödetecekmiş. n

ölüm bir kibrit yaktığında,

Nefretin kıvılcımı sahibine de sıçrar.

San saçlar meşale gibi geceyi aydınlatırken

Küçüğünü alevler, büyüğünü de şeytanlar yutar.

Gözlerimin önünde küçülen anılar, hızla benden uzaklaşmış ve aldığım derin bir soluğun ardından gerçek dünyaya birden çekilir gibi kendi bedenime, şu ana, Meira’ya dönmüştüm ama kendime gelmiş sayılmazdım. Kulağımda çınlıyordu bütün o sesler: Konuşmalar, askerler, çatal bıçak sesleri, çocuk gülüşmeleri, fısıltılar, uğultular, kibrit yakma sesi... Ama silik silik ve kesikti hepsi. Bir süredir gözlerim açık uyuyor, dış dünyada başıma gelenlerin korkunçluğu yetmiyormuş gibi içeriden de kanıyor, oradan oraya savruluyor ve aklımın yetmediği bir geçmişin pençeleri arasında acı çekiyordum.

Arabadaymışım hâlâ. Bunu anladım.

Gerçekle tamamen ilişiğimi kestiğim için başta birkaç saat önce yaşananları dahi hatırlamadım. Doğru, en son başarısız bir kaçma girişiminin büyük ve

kanlı bir travmaya dönüşmesine sebep olmuştum. Şimdi de Uygar'la yeniden aynı arabaya tıkılmış, evin yolunu tutmuştuk. Yolda birkaç kere telefon ettiğini duydum yalnızca, sonuçta ardımızda büyük bir dağınıklık bırakmıştık ve birilerinin bunu temizlemesi gerekiyordu ama bunun dışında bir yaşam belirtisi göstermedik ikimiz de.

Ona doğru bakamadım, hâlâ sanrılarımın etkisinden sıynlabilmiş değildim. Amcam, Niklaus dedikleri adam, ailemin küçüklüğümden beri benim beynimi yıkadığını söylüyordu o masada. Bana eziyet ettiklerinden, çeşitli oyunlarla beni zehirlediklerinden dem vuruyordu. Ailemin kötü olduğunu bilen biriydi ve görünüşe göre beni onlardan kurtarmaya da çalışmıştı. Peki, ailem ne konuda beynimi yıkamak istemişti? Neyin baskısını bana dayatmıştı? Kamber'le olan anlaşmalı evliliğim mi? Hayır, olamaz. Hepsi kısacık, belirsiz anılar veya sanrılar olsa da en azından eski olduklarını seçebiliyordum. Meira henüz küçük

bir çocuktu o zamanlar. Bir inanç meselesi olmalıydı. Politik, siyasi, dini bir dava belki de ve amcam bunu bilerek bir süreliğine de olsa bir şekilde beni yanma dahi almıştı. Belki de o yemek masasındaki askerler de bunun içindi. Bir tür itilaf, bir anlaşma dönüyordu aralarında. Babamın ne kadar güçlü biri olduğu düşünülürse amcamın beni onlardan alabilmek için yardım alması gerekmişti.

Asker, evet. Klaus bir askermiş. Anılarım güvensiz ve sarsak olsa da seçebildiğim kadarıyla birkaç nişan, onun oldukça yüksek rütbeli bir asker olduğunu söylüyordu bana ama Uygar, amcamı öldürdüğünü söylemişti, değil mi?

imkânsız. Bu bir şaka olmalıydı, öyle güçlü, makam sahibi bir adamı bile nasıl öldürebilirdi? Gücü buna nasıl yetebilirdi? Bu düpedüz çılgınlıktı!

Bakışlarım ağır bir şekilde sürücü koltuğunda oturmakta ve asla bu tarafa bakmadan, hiçbir duygunun okunamadığı düz ifadesiyle yolu izlemekte olan Uygar'a döndü. Üstü başı kan içindeydi. Kaşından başlayıp boynuna

doğru inen ve direksiyonu kavrayan parmaklarına kadar her yerine bulaşmış kan izi midemi bulandırıyordu.

Canavar.

Artık bir mecaz bile değildi bu sözcük. O gerçekten de kimsenin baş edemediği, kana susamış bir canavar olmalıydı. İlk defa, gerçek anlamıyla ilk defa şimdi, tam da yan profilini izlerken daha önce hiç hissetmediğim kadar ilkel bir korku işlendi içime. Önceleri de birçok kez terör salmıştı ruhuma ama bu sefer bir başkaydı. Onu, kafamda en büyüttüğüm haliyle bile fazlasıyla küçümsüyormuşum meğer. Gözümü korkutmak için abarttığını sandığım bürün bir çevremi içeren vahşet hikâyelerinin, belki zamanında estirdiği terörün çeyreği bile olmadığını anladığım için de olabilirdi bu ürperti hissi.

Uzun bir yolculuğun sonunda tanıdık gelen gökdeleni gördüğümde geldiğimizi anladım. Yer altındaki garaja uzanan yoldan girdi, görevli kulübesini geride bırakıp boş bir yere arabayı park etti. Motorun kapanma ve Uygarın kapısının açılma sesini duyduğumda kalbim duracak sandım. O inince ben de indim. Neyse ki etrafta kimsecikler yoktu. O önden gitti, ben ise arkasından onu takip ettim. Uygar'ın asansöre bindikten sonra dönüp bana baktığını gördüğümde istemsizce duraksadım. Dik duruşunda ve altından nasıl anlamlar geçtiğini tahmin edemediğim buz gibi bakışlarının üzerimde olmasında insanı ürküten, geri adım atmayı isteten bir güç yatıyordu. Hele ki kan lekeleri... Alnından

başlayıp gözünden dahi geçen ve boynuna doğru inen o kurumuş nehir yutkunmama sebep oldu. Tek gözünün pınarına kan dolmuş ve gözünün beyazlığı kızıl, hırpalanmış bir renge dönüşmüştü.

Asansöre ilk adımı nasıl attığımı bilmiyordum. Arka tarafta durduğu için ben önde kaldım ve onunla yüz yüze durmak istemediğimden ona arkamı döndüm. Kolunu uzatıp asansörün hemen yanımdaki düğmesine bastığında arkamdaki yakınlığını hissetmiş, istemsizce gerilmiştim fakat katı

tuşladıktan sonra geri çekildi. Asansör hareket ederken de başka hiçbir harekette bulunmadı.

Böyle tehlikeli bir sessizlikle arkamda dikiliyor olması bütün vücuduma ensemden başlayan bir ürperti yayıyordu. Hiçbir türlü temas etmesek de ediyormuşuz gibi ve onun göğsü sırtıma sürtüyormuş gibi bir hissiyatla tüylerim arşa geçiyordu sanki. Oysa onun bir şey yaptığı yoktu, henüz tek bir kelime dahi etmemişti ve buna rağmen şimdiden hükmediyordu bana.

Asansör üst katlardan birinde durdu. Sonunda geldiğimizi düşünerek, hangi katta olduğumuza bile bakmadan aceleci adımlarla dışarı çıkmaya yeltendim fakat hem kapı açıldıktan sonra karşıma erten bir engelin çıkmasıyla hem de Uygarın kolumu tutup beni geriye çekmesiyle beraber duraksadım. Uygar beni kendi yanına çekerken içeri giren adamla beraber de henüz kendi katımızda olmadığımızı anladım.

Asansöre binen adam, elinde telefonuyla uğraşırken bizi başta pek umursamamıştı tabii fakat kısa bir anlığına başım kaldırdığında gördükleriyle beraber elinden telefonunu düşürdü. Bir savaş meydanından çıkmışız gibi görünüyorduk ve Cadılar Bayramı kostümü diyerek de kandıramazdım onu. Adam kelimenin tam anlamıyla dehşete düşmüş, telaş yapmış ve asansörden çıkmak üzere arkasını dönmüştü ama kapı çoktan kapandı ve üçümüz yalnız kaldık. Adama, belki bu onu rahatlatır diye gergin bir şekilde gülümsemeye çalıştım. O ise bana bir canavarmışım gibi gözlerini pörtleterek karşılık verdi. Yüzüme doğru resmen patlarcasına sıçrayan o kan gölünden sonra belki dişlerime de gelmişti birazı ve böylece adamın iyice aklını kaçırmasına sebep oldum.

Uygar'ın yanındaydım artık. Çaktırmadan ona baktığımda, onun düz bakışlarla kapıyı izlediğini gördüm. Adamın bizi ihbar edebileceği, araştırılabileceğimiz ve sorgulanabileceğimiz gerçeği umurunda bile değildi. Adam telaşla en yakın kata tuşladı, yerden telefonunu alırken de düşecek gibi olup sarsıldı. Duvara, elbette bizden en uzak köşeye

tutunarak uzaklaştı. Az sonra kapı açıldığında dışarı fırladı. Arkasına bile bakmadan, koşarak bizden uzaklaştı.

Uygar ise hiçbir şey olmamış gibi kapıyı kapama tuşuna bastı. Yan yanaydık, yalnızdık ve omzum onun koluna değebilecek kadar yakındık birbirimize ama sessizdik elbette.

Asansör yine durdu. Kapılar bu sefer doğru katta açıldı ve önce Uygar çıktı dışarı. Ses etmeden peşinden ilerledim, evin kapısını açtığında ve önce benim geçmemi beklediğinde de itiraz etmeden içeri geçtim. Ev bu sabah bıraktığım gibiydi. Herhangi bir yuva hissiyatından yoksun, soğuk ve ruhsuz bir indi. İşıklar kapalıydı ve Uygar yine de açmadı. Henüz akşam saatleri olduğu için tam olarak etraf kararmamıştı. Bütün bu ambiyansı daha da gerici yapmak istiyormuş gibi kasvedi, soğuk bir gece mavisi tonları da pencereden içeriye süzülüyordu.

Eve girer girmez yukarıya çıktım. Peşimden gelmemesini ve en azından bu gecelik beni rahat bırakmasını umarak odaya girdim. Odada kilit yoktu ama lavaboda vardı, oraya geçip bekledim. Birkaç dakika boyunca gergin bir şekilde, kafamda onlarca senaryo, paranoya ve elbette planlarla beraber lavaboda döndüm durdum. Hiç tartışacak halde değildim ve neyse ki yeterince uzun bir süre boyunca ses seda çıkmamıştı ondan. Elbette, Uygar'ın sinirli olmasından ziyade sessizliğiydi asıl korkulması gereken fakat muhtemelen öncelikle sakinleşmek gibi sebeplerden ötürü ortalarda gözükmedi.

Yıkanmaya karar verdim. Üzerimdeki bu pis kan beni deli ediyordu. Yanıma temiz bir pijama takımı alarak duşa attım kendimi. İki saat boyunca kaynar suda, altta başka bir derim daha varmış gibi üsttekini soydum. Bu kanı bizzat ben akıtmışım gibi ondan ve bir nevi kendimden iğrendim. Bu sırada da duşta aklımı oyalayan sorularla baş başa kaldım.

Almanlar da neyin nesi?

Anılarım arasındaki o adamlar sanırım Almandı. General Lennart ve Ludwig gibi isimler duyduğumu sanıyordum. İlginç semboller, askerler ve birinin -her nedense bu trajik bir detaydı- kibrit yakması... Daha da önemlisi, Klaus bir Alman mıydı yoksa? Ne kadar kendimi zorlasam da

detayları hatırlayamadım. Ben bile bütün bunları boşlukları doldurmak adına uyduruyor olabilirdim. Silik hafızama güvenemez, birkaç yapboz parçasıyla bütün bir tabloyu tamamlayamazdım.

Kafam yine çeşit çeşit cevapsız sorularla, eziyetlerle ve bir şekilde birleşmeyen parçalarla iyice kazana dönerken, daha fazla kendimi yormadan duştan çıktım. Ne olursa olsun pes etmeyeceğimi düşünürsek

zaten bütün sorularımın cevaplanmasına sadece birkaç gün kadar uzaktım.

Çünkü aklımda yeni bir plan var.

Ve bu, Uygarın ne kadar büyük bir akıl hastası olduğuna göre başarı ihtimali yükselen, sinsi bir plandı.

Rahat bir pijama altlığı, üstüme de belimi zor kapatan ince, dar bir tişört geçirdim. Ardından aynada kendime baktım. Sutyen giymemiştim. İnce tişörtümün altında belirgin göğüs uçlarıma takıldı gözüm. Aşağılara indim sonra. Kolumu kaldırdığımda karnım açıldı ve sağ alt köşedeki yara izini gördüm. Geçmişte kendimi bıçakladığımı hatırladığım o sahne geldi aklıma. Tüyler ürpertici bir hissiyat salındı ensemden aşağıya. Çok da uzak bir geçmiş değildi, yara tamamen kapansa da bazen hâlâ hissedebiliyordum acısını. Belki de sadece psikolojikti, bilmiyorum.

Saçlarımı yarı ıslak ve salık bırakarak banyodan çıktım. Bu gece kafamı yastığa koyduğum gibi derin bir uykuya dalacak ve kendimi toparlayana kadar ve kafamdaki bu cesetleri gömene kadar da uyanmayacaktım.

Fakat ilk bakışta oda yan karanlık olduğu için fark edemesem de Uygar yatakta oturuyordu.

Onu görünce duraksadım ama bunun yaşanacağını içten içe biliyordum. Yine de kalbimin fiziksel bir şekilde hissedebileceğim kadar kaburgalarımın arkasında şiddetle atmasına mukayyet olamadım. Yüzünü seçemeyeceğim

kadar gölgede kalsa da o ifadesinin donuk durduğundan ve yaşayan bir canlıyı andırmayan ölü bakışlarının üzerimde olduğundan emindim.

Yatakta rahat bir oturuşu vardı. Tek kolunu biraz arkaya atmış, destek alırken diğer eli de bacağının üstündeydi. Ne kadardır bekliyordu beni acaba? Ne geçiyordu tam da şu an aklından? Kızgın mıydı? Yine bana ihanet zırvalığından bahsedecek miydi?

Sonunda bir hareketlenme yaşandı. Ağır bir harekede yataktan doğrulmasını izledim. Her şey sadece kafamda mı on kat daha yavaştı yoksa o gerçekten de beni germek isteyerek ağır ağır mı kalktı ayağa, usul usul mu işledi o gerginliği içime, bilmiyordum ama sonunda ayaktaydı işte.

“Bir daha...” dedim. İlk adımıyla beraber yutkundum ve onu göz hapsinde tutarken nefesim sıklaştı. “Bir daha bana o mumu dokundu-rursan...” İkinci ve üçüncü adımı da attığında geri gitme isteğime karşı

direnmek zorunda kaldım. Gitmeyecektim. “Kabul. Ben de sana eziyet etmiştim,” diyerek bir anlaşma yapmak istedim. “O gece seni bıçakla yaraladım ve sen de mumla bana bunun karşılığını verdin. Ödeştik saydım. Bir şekilde atlattım ama bir daha bana bunu yaparsan Karşah...”

Asla ödeştik saymadım, onu asla affetmedim ve unutmadım. Bundan sonra Meira’nın lügatinde *unutmak* diye bir sözcük yoktu ama o an Uygarın bunu bilmesini istemedim. Meira birçok şeyi artık umursa-mıyormuş gibi davranmakta kendisini bile şaşırtacak kadar başarılıydı. Bunu kullandım.

Uygarın adımları tam karşımda durdu. Belki tam da dibimde demeliydim buna. Şayet santimler bile sayılamazdı aramızda ve uzun bedeni bütün görüşümü kapatacak kadar büyük bir engel gibi yükseliyordu karşımda. Yüzünü az çok seçebiliyordum şimdi. Duş almamıştı, o kan izlerinin kuruduğu suratıyla, o aslanlarla ziyafetinden çıkmış sıfatıyla duruyordu karşımda. Kollarını yukarıya kıvırdığı gömleği vardı bir tek üzerinde, elleri ise cebindeydi.

Konuşmuyordu. *Hâlâ.*

Yalnız, üzerine gölgeler düşen karanlık bakışlarının rotası yüzümden aşağılara inmeye başladığında konuşmuş kadar oldu. Dudaklarını aralamasa da o bakışlar, gözlerinin dokunduğu yerler birçok şey söyledi bana. Birçok şey fısıldadı kulağıma ve gıdıklayan bir hissiyat yaydı tüm vücuduma. Gözleri aşağılarda, incecik tişörtümün altında, hiç de çekinmeden dikilen göğüs uçlarımdaydı. Başını ağır bir harekede omzuna doğru yatırmasını ve düz bir çizgi halindeki dudaklarının varla yok arasında dalgın bir sırıtmayla şekillenmesini izledim.

Yine de istifimi bozmamaya çalıştım. Ondan korkmadığımı, yüzleşmekten de çekinmediğimi gösteren bir duruştu benimkisi. Geri gitmiyor, dibime girdiği halde ondan kaçınmıyordum fakat bu dizlerimin titrediği gerçeğini değiştirmiyordu. Doğrusu, bilerek böyle giyinmiştim.

Gözleri hâlâ oradaydı, derin bir nefesle kabarıp indi göğsü. Tok sesi, “Güzel bir dikkat dağıtma yöntemi,” derken fısıldar gibi çıktı.

Kaşlarımı çatarak, “Uyuyacaktım,” dedim hemen.

Başını anlıyormuş gibi ağır ağır salladı. “Seninle işim bittiğinde uyursun.” Fakat bu sakin tavırları fırtına öncesi usulca esen bir esinti gibiydi. Rahat hissettirmektense birazdan kopacak olan kaosun habercisiydi sanki.

Dikkatimi topladım ve bilmezlikten gelerek, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Anlatmanı istiyorum,” dediğinde sonunda gözleri yeniden gözle-rimdeydi.

Bakışlarımı o kan çanağı tek gözünden kaçırmaya çalıştım.

“Anlatacağım bir şey yok.”

Uysal bir sesle, “Sen mi konuşursun yoksa ben mi konuşturayım?” diye sordu.

İlk savunmam, “Ben kötü bir şey yapmadım,” demek oldu.

Uygar da buna, “Güzel,” dedi başını sallayarak “O halde anlatmaktan çekinmene de gerek yok.”

Daha fazla itiraz etmek gibi seçenekleri elemiştim zaten, öncelikle insan gibi konuşmayı seçmesi bile büyük bir şanstı benim için ve bu şansı zorlamaktansa doğruyla karışık bir hikâye anlatmaya karar verdim. Yeni planım da buna bağlıydı.

Uygar da artık konuşacağımı anlayınca, “En baştan,” diye uyardı hemen. Bu kısaca, *yalan yok, oyun yok, çarpıtmak ve üstünkörü anlatmak da yok,* demekti aynı zamanda.

Uygar, her adımı planlayan ve üzerimde çeşit çeşit akıl oyun lan oynayan bir akıl hastası olduğu için Khalil’e dair, bu yolcuğa, amacıma hatta mektuplara dair ne biliyor -ya da herhangi bir şey biliyor mu?-hiçbir fikrim yoktu. Tamamen yalan söylemek tehlikeliydi bu yüzden. Beni denemek için bilmiyormuş gibi yapabilir ve hikâyemi kendi bildiği kadarıyla karşılaştırabilirdi. Kaldı ki beni, o adama gideceğimin düşüncesiyle serbest bırakarak takılmışn peşime. Sadece içgüdülerine güvenerek mi bu adama bu kadar kafayı takmış, onun bir düşman olduğuna inanmıştı? Kısacası, Uygar kesinlikle gösterdiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Bu yüzden doğruyu söyleyecektim. Yani *kısmen.* Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve Uygar’ın anlık olarak bakışlarının dudaklarıma kaydığını da yakalayarak, konuşmaya sakin bir şekilde, acele etmeden başladım.

“Gemide biriyle tanıştım,” dedim. Elbette Meira’nın mektubunu bulduğumu ve bu nedenle Khalil’e güvenmeyi seçtiğimi söylemeyecektim. “Senin de bildiğin gibi Mert beni kısa bir anlığına yalnız bırakmıştı ve o zaman bir adam yaklaştı bana. Kendini tanıt-”

“İsim?” diyerek böldü beni. Duraksadığım anda da hemen, “İsmi neydi, Meira?” diye vurguladı. Yalan söylemek için düşünmeye vaktim olmasın

diye hemen üstüme gelmişti.

“Adının Deniz olduğunu söyledi. Soyadı Alkan. Deniz Alkan,” de-

dim. Denizi tanımıyordum ama onun gemideki bir çalışan olduğunu biliyordum, -Khalil’i sorduğum çalışandı- bu sebeple yolcu listesinde adının olmayacağını tahmin edebiliyordum. Gemideki kimin ismini verirsem vereyim Uygar listeyi kontrol ettirip o kişiyi derhal bulacaktı zaten ama komik bir detay söyleyeyim mi? Deniz bir kadındı. Onu öne atmak bana zaman kazandırırdı. Ne de olsa listede onun adını bulamayınca daha da şüphelenecek, onun kesinlikle bilerek bana kötü emellerle yaklaştığını, bir düşman olduğunu, kendisine ulaşmak için beni kullanmaya çalıştığını düşünecekti. Onu bulduğunda ise üniseks ismin gazabına uğradığını fark edecek, bu zararsız şaka da kimseyi tehlikeye sokmayacaktı. Ben ise o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktım.

Uygar da şimdi Deniz Alkan denen *adamı* düşündü. Sosyete birbirini tanırdı, hemen bu ismi hatırlamaya çalıştı ama elbette bir yere varamadı.

“Hangi sektördeymiş? Kimlerden olduğunu söyledi mi?”

“Yalnızca adını, soyadını söyleyerek tanıttı kendisini.”

“Devam et,” dedi sabırsızca. Her türlü onu bulacağına inanıyordu muhtemelen.

Derin bir nefes aldım.

“Seninle aramdaki alakayı sordu.”

“Ne dedin?”

“Beraber çalıştığımızı söyledim.” Bir şey söylemediğinde de konuşmayı sürdürüp, “Benimle romantik bir alakan olmadığını anlayınca da içmeye

davet etti," dedim. "Adam öyle sandığın gibi bir düşman değildi. Aslında... Adamın bana karşı olan ilgisini fark edince bunu kullanabileceğimi düşünen bendim." Can alıcı kısım burasıydı. O gemideki herkes güçlüydü, Uygar. Sana karşı kullanabileceğim birilerini toplamam gerekiyordu. Ben de adama, gemi dışında buluşmayı teklif ettim. Elbette her şey gizli olmalıydı. Benimle direkt konuşmamasını rica ettim ve Mert'in geldiğini gördüğüm gibi de onu gönderdim." Devam etmemi bekleyerek sessizliğini korudu. "Sonrasında..." Tepkisinden çekinerek bir anlığına duraksadım. "Gemideki son gecemizde bir akşam yemeğine katılmıştık hani, orada garson içkilerimizi tazelerken elime bir mektup tutuşturdu."

Kaşları çatıldı ve ciddi, düşünceli bir ifadeyle, "Bu yüzden lavaboya gitmek istedin," dedi.

"Deniz mektupta nerede buluşacağımızın adresini yazmıştı."

"Neresi?" deyişi, bu sakin hali içime bir ürperti yaydı.

Ortamın iyice gerilmeye başladığını fark etsem de istifimi bozmadan, "Antalya'da ama gerisini hatırlamıyorum," dedim tamamen detaylı bir adresten kaçınarak. "Alkollüydüm ve sen de kapımı çalınca, telaş yapıp kâğıdı tuvalete attım."

Kısmen doğruydu. Antalya değil, İsparta'ydı sadece. Yeterince dürüsttüm bana kalırsa ama Uygarın bu açıklamayla tatmin olmayacağını biliyordum elbette. Tam tersine, bütün bu söylediklerim onu daha da doldurdu sanki. Sakin ifâdesi daha agresif, huzursuz bir hal almaya, kaşları ona sorgulayıcı, sert bir ima verecek şekilde çatılmaya başladı.

Ama sorun değildi, bu gece kesinlikle onun aklıyla oynayacaktım.

"Yani?" diye sordu kabaca. "Onunla buluşup ne yapacaktın? Bana karşı onu nasıl kullanacaktın?"

Yutkundum ve o bunu anbean izledi. Gözleri bir aşağı bir yukarı beni inceledi. Dudakları sıkıca birbirine mühürlüydü. "Ona

seninle aramızdakileri anlatamazdım," dedim sakince. "Başıma yıktığın onca suçtan sonra kimseye tek kelime edemezdim hatta ama bir şekilde onu kandırabilirdim. Avukatlar tutmasını, bağlantılarını kullanmasını sağlayabilirdim. Her türlü burada seninle olmaktan ve elim kolum bağlı oturmaktan daha iyi değil mi?"

Gözlerini kıstı hafifçe. Bu şüpheli, memnuniyetsiz görünümü gittikçe daha da kötüleşiyordu sanki. Hamlesini yapmadan önce tedbirli yaklaşır gibi, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet. Bu kadar."

"Güzel," diye mırıldandı başını sallayarak. "Çünkü inanmıyorum."

Elbette.

"Tanımadığın bir herif yüzünden böyle bir risk almaya niye razı olasın?" diye sert bir çıkarımda bulundu. "Hem de zamanında onun gibilerine neler yaptığımı bildiğin halde." Ben üzgün görünüp, sessiz kalırken o yüzüme doğru eğdi yüzünü. "Asıl niyetini söyle şimdi," derken buz gibi nefesi tüylerimi diken diken etmeye yeni. "Başka neler konuştunuz adamla? Neler planladınız? Ne amaçla yaklaştı sana? Sadece bir kere mi mektup gönderdi?" Sustuğumda üzerime gelerek beni daraltmaya devam etti. "Beni tanıyor muymuş?" dese de hemen sonrasında küçümseyen bir ifade belirdi yüzünde. "Gerçi tanısaydı dokuz canı olsa dokuzunda da böyle bir halt yemeye cesaret edemezdi." Kırılma noktama kadar beni zorlayacaktı. "Başka ne işler çevirdiniz arkamdan? Kimlerden olduğunu söylemedi mi sana? Ne vaatte bulundu onunla

bir olman için?" Sessizliğim onu iyice kızdırdı. "Konuş, Meira," dediği sırada göğüslerim onun göğsüne değecek kadar yakındı bana.
Bende soluyordu âdeta. "Kimin adamı olduğunu söyledi mi? Seni neyle kandırdı da kurtulabileceğini sanarak peşine takıldın?"

Artık dayanamamış gibi birden, “Çünkü güven verdi bana!” diyerek patladım.

Duraksadığını hatta bir anlığına hayret ederek, dalga geçip geçmediğimi sorguladığını yakaladım yüzünde. Ben ciddiyetimi koruduğum vakit de acayip bir şey söylemişim gibi havaya kalktı kaşları.

“Güven mi verdi?” Gülecek gibi oldu neredeyse. “İki günlük herif mi?”

Uygar iş bana geldiğinde kıskançlıktan mantığını bir köşeye bırakıyor, muhakeme yetisini bütünüyle yitiriyordu. Ona bir ayıdan hoşlandığımı söylesem ayıya dahi öfkelenir ve onunla boğuşmak isterdi. Böyle de bir ruh hastasıydı. Bunu kullanmak istedim ben de. Her ne kadar o itiraz etse ve birçok kez düşman rolüne uyacak şekilde bana aksi hareketlerde bulunsa da Uygarın zaafını biliyordum: *Ben.*

Deniz’in peşinden gitmesi gereken bir düşman ve daha da önemlisi, bir *rakip* olduğunu düşündürecektim ona.

“Bir kere mektuplaşmadık,” diye itiraf ederek bu oyunu sürdürdüm. “Birçok kez mektuplaştık. Sen görmedin. Seni ayakta uyuttuk, Uygar. Garsonlar yardım ediyor, anlık bir dikkat eksikliğinde bana mektupları veriyorlardı. Sen odada değilken de kapı altından atıyorlardı.”

O sessizliği, yüzündeki her bir kasın ve kafasındaki her bir düşüncenin olduğu yerde donakalışı tüylerimi diken diken etti.

“Mektuplaşıyordunuz,” diye kendince, dalgın bir şekilde mırıldandı.

Tedirgin olduğumu mükemmel bir şekilde gizleyerek omuz silktim.

“Biraz ilkel bir yöntem ama etrafta senin gibi bir adam varken buna mecburduk.”

Yutkunduğunu gördüm. Yeniden, bir anlam vermeye çalışır gibi, “Mektuplaşıyordunuz,” diye tekrarladı.

Dilimi tutamadan, “Hecelerine de ayırayım mı anlaman için?” diye tersledim. Ama içten içe ince bir ip üstünde yürüyormuşum gibi tetikte

hissediyordum kendimi. Yine de bu kışkırtmanın gerekli olduğuna inanarak, “Senin gibi pahalı hediyeler değil,” dedim. “Bana sadece birkaç güzel mektup ve çiçek verdi ama başından beri senin bana yaşattığın stres ve cehennemden sonra ne kadar iyi geldiğini tahmin bile edemezsin.”

Çenesini sıktığını fark ettim ve belki de duyduklarına inanamadığı-

O

nı. Gözlerimdeki o mest oluşu görüyordu, değil mi? Bir yalan değildi çünkü bu. Khalil bana birçok yönden iyi gelmişti. Bunların hiçbiri romantik bir alakadan kaynaklanmıyordu kesinlikle fakat benim kadar kaybolmuş ve çaresiz birinin en küçük de olsa bir ümide tutunabilmesi, şaibeli dahi olsa bir kurtuluşa inanabilmesi, birinin arkasında olduğunu, tamamen yalnız olmadığını bilmesi, ne denli bir hayat enerjisi salmıştı içime. Bunu görebilirdi, değil mi?

Yalnız savaşmak zorunda değilim, düşüncesi bu aşk zırvalığından daha yüce bir duyguydu benim için.

Belki de bu yüzden ilk defa yalan söylediğimi anlayamadı ve ben de büyük bir özgüvenle devam ettim sözlerime. Aklıma gelen o anıyı düşünürmüş gibi ve içim gitmiş, aklım orada takılı kalmış gibi, “Birinin beni düşünmesi...” dedim. “Hatta sadece mektupta *nasıl* olduğumu sorması bile, birinin benim nasıl olduğumu merak etmesi bile iyi geldi.” Konuşmadı, sadece beni izledi. “Başta evet, haklısın. Onu sadece kullanmayı düşündüm. Onunla planlar kuracak, gücünü sana karşı kullanacaktım ama samimiyeti ve birinin sonunda bana iyi davranması hatta yalnızca bana bir insanmışım gibi davranması bile harika hissettirdi.” Acı bir tebessümle kıvrıldı dudaklarım. “Bu yüzden Deniz bana güven verdi ve ben de o riski almak istedim. Hem güvenilir hem de güçlü biriydi. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin edebilir misin?” Ama sonunda omuz silktim. “İnanmıyorsan inanma,” dedim kendimden taviz vermeden. “Umurumda bile değil. Deniz iyi bir adam ve ben onu seçtim.”

Denizin peşinden gitmek zorunda. Beni yine yalnız bırakmak zorunda.

Sertçe yutkunduğunu gördüm. “Güçlü biri diye ona güvendin,” dedi. Güya Deniz’in bana hissettirdiklerine dair söylediğim her şeyi görmezlikten gelmeyi ve bu güveni, yalnızca güce bağlamayı istedi. Hislerimi kabul etmedi, inanmak istemedi. Kendine gelir gibi olduğunda sinirli bir ifadeyle, “Sırf bu yüzden tanımadığın birinin peşinden gidecek kadar mı muhakeme yeteneğini kaybettin?” diye çıkıştı. “Ona bu kadar mı güveniyorsun?”

Khalil’e güvenmek mi?

Ben kendime bile güvenemeyeceğim kadar sarsılmıştım bir kere. Hayır, kimseye güvendiğim yoktu benim ama elimde savaşabilmek için hiçbir şey yokken Meira’yı dinlemek zorundaydım. Bu güven değildi, çaresizlikti ama ben ne olursa olsun Khalile varacaktım. Khalil bir düş-

mansa bile, tehlikeliyse bile en azından elimden geleni yapmış olacak ve deneyerek yenilecektim. Uygar‘ın deney faresi olarak değil.

Onu hırslandırmak ve onu yanlış bir yere, olmayan birinin peşine çekerek düşürmek için, “Deniz güçlü biri,” diye tekrarladım. “Neden onun peşinden gitmeyecektim? Seninle mi kocasaydım burada?”

Sinir bozukluğuyla gülse de gözlerinde herhangi bir samimiyet yoktu. “Bu güçlü deyip durduğun herifin adını sanını bile duymadım daha. Nerenin yiğidiymiş piyasada soyadı bile yokken?”

“Onun bu tarz şeylere ihtiyacı yok,” dediğimde çenesi kasıldı. Kendisini biraz da olsa benden uzaklaştırdı. Hiçbir türlü samimi ve insani bir özelliği olmayan dudaklarındaki o yarım yamalak, ürkünç sırıtmasıyla bütün bunları kendine yediremiyormuş gibi kızgın göründü. “O pısırık orospu çocuğunun seni benden almaya gücü yetse öyle *oraya buraya gel,* diye çağırmazdı zaten seni,” dedi küçümseyerek. “Karşıma geçerdi adam gibi.”

“Sebepleri vardı.”

“Ne gibi sebepler?”

Bıkmış gibi nefesimi sertçe saldım.

“Neyse ne. Sana istediğin bütün bilgileri verdim, değil mi? Rahat bırak artık beni.”

Kara kara düşünceler eşliğinde başka bir yere baktı. Ensesini ovdu. Garip, sıkıntılı, öfkeli bir hale büründü. “Yalan söylüyorsun, öyle kolay kolay güvenmezsin sen kimseye,” dedi ama bunu az önceki gibi kendinden emin bir şekilde söyleyemedi. Daha sorgulayıcı, sinirini bozan bir türde tereddüt vardı ortada.

Doğru yoldayım demek ki.

Belki de şu anki bu garip, öfkeli ve neredeyse anksiyetenin agresif bir hali diyebileceğim tepkilerinin sebebi de geçmişteki travmasına dayanıyordu. Ona her ne yaşattıysam artık, ne tarz bir kötülükse bu bir türlü dilinden düşüremediği ihanet, onun arkasından çevirdiğim en küçük işte, hele ki başkalarıyla ona karşı kurduğum en küçük ittifakta onu travmalarına geri götürüyor ve onu böyle garip bir hale sokuyordum. Bu konuda bu kadar da hassas olacağını düşünmemiştim.

“Ne işler çevirdiğinizi bulacağım,” dedi tehditkâr bir tavırla. “Beni İnandırabileceğini sanma. Kimseden hoşlanmazsın sen. Adam sana be-

nimle alakalı bir teklifte bulundu, bununla yaklaştı, aklını çeldi. Çoktan bir planı vardı.” Alaycı görünmeye çalıştı. “Kimseye güvenmezsin sen. Hele iki mektuba... Kesinlikle sana bir teklifte bulunduğu için gittin peşinden.”

“İstediğine inan.”

Başını kararlı bir şekilde salladı.

“Bulacağım o herifi.”

“Bol şans.”

“Şans mı?” dedi. *Nasıl da hemen değifti tavırları!* Kendini zor tutuyordu sanki ve sesi gittikçe agresif bir tona bürünüyor, tehlike sinyalleri veriyordu. “O kim ki onun için şansa ihtiyacım olsun?”

Arkamı dönüp, “Onunla tanıştığında anlarsın,” diye gayet de rahat bir şekilde karşılık verdikten sonra yatağa doğru sakin adımlarla yürüdüm.

Uygar arkamdan sinir bozukluğuyla gülerken, “Hoşlanmışmış...” dedi. “Çocuk kandırıyor sanki.”

Onu hiç umursamadan yorganın altına girdim. Bu sırada kapı sesi duyuldu. Sonunda odadan dışarı çıkmış ve beni rahat bırakabilmiş-ti. Açıkçası bu kadar çabuk kanacağını düşünmemiştim, reddederken bile halinde öylesine bir tereddüt vardı ki sözlerim aklına bir virüs gibi sızmıştı. Şimdi inanmıyorsa bile bu virüs çoğalıp yayılacak, eninde sonunda bütün aklını ele geçirecekti.

Uygar'a ettiğim ihanet... Uygar gibi birini bile en küçük sarsdmada bir krize sokabilecek kadar güçlü bir ihanetti bu. Geçmişte aramızda yaşananları hep yanlış anladığını düşünmüştüm. Belki ailemden, belki Kamber yüzünden bir şekilde, özgürlüğüm için dahi olsa ona ihanet etmiş olabileceğimi ama Uygar’ın bunu bilmediği için beni suçlu saydığına inanmıştım başlarda ama ilk defa bu ihanetin daha farklı, Uy-gar’ın bu kadar basit bir illüzyona kanmayacağı üzere daha ciddi bir şey olabileceğini kabul ettim.

Yatağa uzanmış, gözlerimi kapamıştım. Günlerdir yorgunluğun pençeleri arasında hırpalanan vücudumu gevşeterek kendimi dinlendirmeyi umdum ve zihnime üşüşen düşünceleri birazcık huzur için kovaladım.

Henüz on dakika bile geçmemişti ki kapı aniden tekrar aralandı. Anlık bir ürkmeyle doğruldum ve başımı çevirip bir baskına gelmiş gibi duran Uygar’a doğru baktım. Karanlıkta yüzünü pek seçemesem de gergin bir duruşla ayakta dikildiğini gördüm.

“Rahat bırak beni,” diye mırıldanıp başımı yastığa geri bıraktım. Arkam ona dönüktü, varlığını görmezlikten gelmeyi seçtim ama yatağa doğru yaklaşan adım seslerini dikkatle dinliyordum.

Yatağın başında durdu, ağır ağır aldığı nefesleri işitebiliyordum. “Neyinden hoşlandın?” diye sordu. Derinden gelen, neredeyse yaralı diyebileceğim hırçın bir sesi vardı. Anlaşılan başlarda söylediklerimi sonuna kadar reddedip mantıklı olacağı üzere bana inanmamayı, benden şüphelenmeyi seçse de sonunda kafasındaki o seslere yenik düşmüştü.

Bu kadar çabuk mu? Sırıttım gizlice, *içe yaradı.* Aklını yitiriyor olmalıydı şu an.

“Senin tam zıttın olmasından hoşlandım,” dedim. Hâlâ aynı şekilde, gözlerim kapalı yatakta uzanıyordum.

“Açıkla,” dedi sertçe. “Mektuplarda sana neler yazdığını detaylı anlat.” Cevap vermediğimde sabırsızlanarak ve gittikçe agresifleşerek bir diğer soruya geçtip, “Hangi çiçeği aldı sana?” diye sordu.

“Gül,” dedim.

Birden kafayı yemiş ve bütün bunlara bir anlam veremiyormuş gibi, “Sen gül sevmezsin!” diye çıkıştı.

“Seviyormuşum demek ki.”

“Güllerden nefret edersin!”

“Belki de kimin verdiğidir önemli olan.”

Duymazlıktan geldi. Kendi de bütün bunlara inanamayarak, “Sen orkideleri seversin,” dedi. “Beyaz orkideleri...”

Eski Meira’dan, onun karakterinin en küçük yapı taşlarından, Me-ira’yı Meira yapan her şeyden, her zevkten, fikirden, seçimden nefret ettiğini sanıyordum. Bütün bu beni uyutma işi de bu yüzden değil miydi? Meira’dan kurtulmak için değil miydi? O halde ne diye...

Tekrar sessizliğe gömülüp onu cevapsız bıraktığım vakit artık hareketlendi. Adım sesleri duydum yeniden ama gözlerimi yine de açmadım ve her adımında kalp ritmim hızlanırken, ona arkamı dönmüş bir şekilde uzanmaya devam ederek sessizce ne yapacağını bekledim.

Birden yatağın sarsılmasıyla beraber ben de uzandığım yerde hareketlendim. Dizlerinin üzerinde yatağa çıkmış ve birden yorganı üzerimden çekip, kenara atarak vücudumu açığa çıkarmıştı. Kendimi karşısında çırılçıplak kalmışım gibi açıkta hissettiğimden yorganı tutup tekrar üzerime doğru çekmek istedim ama Uygar kollarımdan tuttu ve beni sırtüstü çevirerek bedenimi yatağa sabitledi.

“Bak bana, Meira,” derken, üzerime doğru eğilip bütün görüş açımı vücuduyla kapadı. “Yüzüme bakarak konuş şimdi.”

Bakrım. Santimler kadar uzağımda asılı duran, hâlâ kanlar içindeki o yüzüne baktım boş gözlerle. Yutkunduğunu, gözlerini kırpışırıp anlamaya çalışır gibi karmakarışık, darmadağınık bir ifadeyle kıvrandığını gördüm.

“Konuş benimle,” deyişi, çaresiz bir yalvanştı âdeta. Onu ilk defa böyle görüyordum. “Birkaç mektuba ve güzel söze mi tav oldun? Hep nefret ettiğin çiçekleri mi sevdin şimdi?” Kaşları çauldı, bütün bunlara kafası basmıyormuş gibi fikirsiz ve huzursuz göründü. “Kim bu adam? Neyi bu kadar etkiledi seni? Sana ne vaatte bulundu, Meira?”

Kollarımı iki yanımda sabitlediği için hareket edemiyordum. Onun baskısı, kontrolü altında uslu uslu duruyordum ama şikâyetçi de değildim. Aksine gülüyordum. Onu küçümsediğimi apaçık bir şekilde göstererek kıkırdıyordum.

“Sen kafayı takmışsın gerçekten,” derken gözleri büyük bir kafa karışıklığıyla yüzümde şekillenen her bir mimiği, her bir kası takip etti. “Niye çevremdeki her erkek sinekle yarışmaya giriyorsun? Bu kadar özgüvcnsiz biri gibi durmuyordun oysa dışarıdan.”

Sabırla soluduğu vakit, yüzü yüzüme tehlikeli bir mesafeye kadar yaklaştı. “Nezaketimi kaybetmek üzereyim, Meira,” dedi mırıldanan derin sesi. “Sözlerine dikkat ct.”

Muzip bir imayla kıvrılan dudaklarımı, “Tamam, susuyorum,” dedikten sonra birbirine mühürlediğimi gösterdim ona.

Bu, kaşlarını çatmasına sebep oldu. “Hayır, konuş!” dedi ısrarla. “Konuş, Meira! Anlat bana. Anlamamı sağla.”

“Neden bilmek istiyorsun? Kaygın, bu adamın Poların veya başka birinin casusu olma ihtimali değil miydi? Git ve bunu araşur o halde. Onunla aramdaki tutkunun davanla ne alakası var?”

Bir şaşkınlık dalgası geçti karanlık bakışlarından. “Tutku mu?” derken ona hayatının en büyük sırrını söylemişim gibi tekrarlayışı, o afal-layışı çok şey söyledi bana.

Kabul etmedi. “Saçmalamayı bırak anık!” dedi bileklerimdeki kavrayışı sıkılaşırken. “Sen kimseyi arzulamazsın. Sen kimseden... Hoşlan-mazsın, Meira. Sen kimseyi sevmez, değer vermezsin!”

Kurnaz bir sırıtmayla kıvrıldı dudaklarım.

“O *kimse* yalnızca *sen* olmayasın, Karşah?”

Bir kararsızlık geçti gözlerinden. Aklımı okumaya çalıştı sanki ve

ilk defa başarısız oldu. Oysa her daim *içimi görüyor*, dediğim adamdı o. Şimdi fikri dahi yoktu sanki. Hele ki bütün bu iddialarıma rağmen onun gözlerinin içine uzun uzun, neredeyse bir beklentiyle, onda erotik bir duygu uyandıracak şekilde bakmam ve sözlerimle davranışlarım arasındaki bu tezatlık onu mahvediyordu.

Sonunda, onun üzerinde oynadığım bu acımasız akıl oyunundan biraz olsun sıyrılabildi ya da sıyrılabildiğini zannetti. Aklını başına toplar gibi ve bana zerre kanmıyormuş gibi kendinden emin görünmeye çalıştı ama ilk defa akıl okuyabilen tek kişi bendim aramızda.

"Ne yaptığının farkındayım," dediğinde de dudakları burnuma sürtecekti az daha.

"Ne yapıyormuşum?"

Bakışları yüzümün her noktasında dolaştı.

"önce beni kışkırtıyorsun, daha sonra böyle... Cilve yapı-"

"Seni kahrediyorum, aklını başından alıyorum," diye uysal bir sesle tamamladım onu.

Yutkundu.

"Sonra da..."

"İlgimi aniden keserek seni boşlukta bırakıyorum."

Başını ağır ağır iki yana salladı.

"İşe yaramıyor. Oyununa gelmeyeceğim. Beni kontrol etmene izin vermeyeceğim, Meira. O adama karşı bir şey hissetmediğini biliyorum. Ya onu dediğin gibi kullanacaktın ya da adamın düşman olduğunu gizliyorsun. Bu kadar."

Kendisini ikna etmeye çalışıyordu yalnızca. Bu beni daha da eğlendirdi. "Tamam," diyerek kabul ettim. Bunun onu daha da çıldırtacağını bilerek ve uzandığım yerde hareketlenerek altından çıkmaya çalıştım.

Fakat bu sefer de kolumu tutan parmakları tenim boyunca kayarak bileklerime çıktı ve kavradığı bileklerimi de yukarıya çekerek başımın üstünde sabitledi. Şimdi daha da yakındı bana. Sadece yüzü değil, vücudu da benimle bütündü. Göğüslerim onun göğsüne sürtünüyor ve nefesi nefesime karışıyordu.

Beni bırakmayı reddederek, “Ne tamam?” diye üsteledi.

“Neye inanmak istiyorsan ona inan.” Keyifli görünsem de rol yapıyor, içten içe garip bir hissin bütün bedenimi kavurmaya başladığı gerçeğini görmezlikten gelmeye çalışıyordum. Uygar da bu ilkel hisleri körükleyecek bir yakınlıkla, bir sesle ve temasla iyice beni kapana kıstırıyor, benim oyunumu bana karşı çevirmeye çalışıyordu.

“Gemiden ayrılmadan önceki gece benimleydin," dediğinde o geceyi, en büyük günahımızı hatırlamakla karnıma bir sancı saplandı. “Kendin geldin bana.” Sırıtmaya çalışsa da hıncını çıkarmak istiyormuş gibi huzursuz görünüyordu. “Kucağıma çıktığını unuttun mu? Beni bilerek tahrik ettiğini unuttun mu? Çok *sevgili* kurtarıcın akimda yok muydu o zaman yoksa o aklını çoktan almış mıydım başından?

Bakışlarımı alev alan gözlerine geri çıkardım. “Seninle olan fiziksel yakınlığım benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” dedim. İfşa edilmekten rahatsız olduğumu gizlemeye çalışıyordum.

Sinirle güldü.

“Daha fazlası için yalvaran bakışların farklı şeyler söylüyordu ama bana.”

Kaşlarımı çattım.

“Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“Onu sevmediği-”

“Ve seni sevdiğimi mi?” diye tamamladım onu dalga geçercesine. “Pekâlâ, hoşuma gitmiş olabilir. Belki... Gözlerimi bu yüzden kapamı-şımdır o gece.

Karşımda sen yokmuşsun gibi düşünmek için.”

Yüzünün aldığı şekil, artık kontrol kendisinde değilmiş gibi bakışlarına inen yabancılık kalp atışlarımı arşa çıkardı. *Nefes alamıyorum.*

Son bir gayeyle, o kanlar içindeki pis, yabani, her anlamda şeytani sıfatını, içime saldığı garip hissiyatı görmezlikten gelerek yalanıma devam etmeye yeltendim. Titrek bir çabayla, “Belki...” dedim. “Aslında onu düşündüğüm için hoşuma gitmişt-”

Cümlemi bitirmeme müsaade etmeden nefesimi kesmek istiyormuş gibi bir hiddede dudaklarını dudaklarıma kapadı.

Nefesim gerçekten de kesildi, kalbim dahi atmayı bıraktı ve neye uğradığımın şaşkınlığıyla bir alev topuna dönmüş vücudum kaskatı kesildi. Dudakları hiç de yabancı değildi benimkilere, iki yapboz parçasıymış gibi kenetlendiler birbirlerine. Beni zapt etmenin yolunu, iki dudağımı da onunkilere hapsetmekte bulmuş gibi bunu sonuna kadar kullanacaktı.

Büyük bir nefretle, *afkla değil*, nefretle, hınçla, sinirle hareket ediyordu dudakları dudaklarımda ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmak istemedim başta. Kıpırdamadım. Ne direndim ne de ona katıldım ve yalnızca bu çılgınlığı, bu çarpık ve yasak ilişkiyi, bu günahı izledim. Hâlâ bileklerimden tutarak beni yatağa sabidiyor, o cüssesiyle bütün bedenimi örtüyordu ama bileklerimdeki baskısı azalmıştı. Niha-

yet saniyeler sonra kendime gelmem gerektiğini düşündüm. Bu saçmalığı hemen sonlandırmalıydım.

Kollarımı geri çektim ve önce onu göğsünden tutup güçle kendimden ayırdım, ardından ani bir hareketle suratına sert bir tokat attım. Karanlıkta doğru düzgün seçemiyordum bile onu. Bütün bunlar, onun yan gölgede kalan yüzünün aldığını bildiğim şekil, sarsılmalarla gelen derin nefes alıp

verişi, göğsünün inip kalkışı, bütün bu deliliğin kanımı kaynatması, ne halt yiyor olduğumuzun farkındalığı utanç duymamı sağladı.

Bütün vücudum onu geri isterken, “Senden...” dedim. “Nefret ediyorum. Yaptığın hiçbir şeyi unutmayacağım.”

Kısa bir anlığına sadece soluklanmalarımız konuştu. Yutkunarak gidermeye çalıştım o yumruyu. Tekrar bana dokunmasına ve benim bunun gizliden gizliye hoşuma gitmesine izin veremezdim. O gece değil başka bir adamı, onun dışında hiç şeyi aklımdan dahi geçirmediğimi itiraf edemezdim. Ruhumun ondan nefret ettiği kadar bedenimin nefret etmediğini ve bu tanıdıldığa çekildiğini bilemezdi. Buna hemen şimdi bir son vermeliydim.

Ama bir sonraki nefesimi onunkiyle birleştirmek üzere, kontrol edemediğim bir şekilde uzanarak onu yakasından kavradım ve dudaklarına yapışmaktan çekinmeyecek kadar kontrolümü kaybettim.

Kalbimi hissetmiyordum artık. Nefrede, *aşkla değtl*$_y$ nefrede, hınçla, sinide öpüyordum onu.

Yabani bir his bütün vücudumu hücrelerime kadar ele geçirdi. Bütün sinir sistemim bana düşman kesildi ve beynime yalnızca bu yabani, çarpık ve tehlikeli hissi yaydı. Ne kadar berbat hissettirdiyse, ondan ne kadar daha çok nefret ettiysem ve kızdıysam, bir o kadar da hoşuma gitti. Nefretin yönettiği, tutkuya benzeyen ama tehlikeli, yasak bir duyguydu bu ve bir zehir gibiydi o yayılan karıncalanma hissi. İğrenç bir şeye duyulan ilgi ve merak gibi ve rahatsız etse dahi gizliden gizliye tatmin etmesi gibi.

Ben de Uygar kadar aklımı yitirmiş bir sapık olmalıyım.

O da başından beri bunu bekliyormuş gibi hemen bütün kontrolü eline aldı. Beni omuzlarımdan tutarak dudaklarımın arasından bir inilti kopartacak bir hırsla sertçe yatağa sabitledi ve dizlerinin üzerinde biraz daha yaklaşarak, vücut kıvrımlarımdan aşağıya indirdiği parmaklarını bacaklarımı aralamakta kullanıp alt gövdesini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Parmaklarım kendiliğinden birer yılan gibi saçları-

nın arasına süzüldü ve bacaklarım beline dolandı. Uygar ise ağırlığını üzerime veriyor, bana nefes alacak bir alan dahi bırakmıyor ve bürün varlığıyla bütün varlığımı gasp ediyordu.

İkimiz de aklımızı yitirmişiz.

Bu gece ikimiz de kendimize ihanet ediyoruz İkimiz de düşman nasıl olunur, bilmiyoruz. Nefreti... Bulabildiğimiz her duyguda yaşıyoruz

Beni öyle büyük bir açlıkla öpüyordu ki hemen biri beni alcından alıp kaçıracaktı sanki ve o, bu son saniyelerini sonuna kadar kullanmak, beni tüketmek istiyordu. Büyük bir hırsla, güya hoşlandığım adam odanın bir köşesinden bizi izliyormuş da ona benim kime ait olduğumu gösteriyormuş gibi bu yedi yılın da hıncını çıkararak sömürüyordu beni. Ben ise ona uyum sağlamaktan başka bir şey yapmıyordum. Daha da korkuncu, akıl sağlığımı bana sorgulatacak kadar çılgın olanı bu sırada aklımdan onlarca düşünce geçiyordu. Onlarca anı, onlarca his, onlarca görüntü. Nefret ve korkuyla harmanlanan onca sann, onca söz ve eziyet. Karanlık, izbe odalar, tenimi yakan mum, aklımda canlanan aileme dair son görüntüler, onların yerde kanlar içinde yatması ve silahın Uygarın parmaklarının arasında olması hatta o silahı bana doğrultması...

Beni sömürmesine izin verdiğim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip çekiştirdiğim ve sertleşmiş erkekliğini aramızdaki onca kumaş parçasına rağmen hissedebildiğim saniyeler, aklımdan geçen şeyler bunlardı ama yine de beni istila etmesine izin veriyordum. Sorunumun ne olduğunu bilmiyordum ama çözümü, şefkati, tutkuyu bir canavarda arıyordum.

Sadece bir kere koptu benden dudakları ve tek elini omzundan geriye atarak, tişörtünü sabırsızca çekip üstünden çıkardı. Üst vücudunu çırılçıplak görmek tüylerimi diken diken etmişti. O sıcaklığını, o kavrayışını, üzerimdeki kontrolünü tekrar hissetmek istiyordum tenimde ve neyse ki hemen geri kapandı bana. Büyük bir açlıkla devam etti beni öpmeye fakat bu sefer elleri uslu durmuyordu, önce çenemde, ensemde ve boynumda

dolaşan, beni kavrayan, ona ayak uydurmam için beni sertçe yönlendiren elleri, onunla mükemmel bir uyumla hareket etmeye başlamam üzerine daha da aşağılara iniyordu şimdi.

Tişörtüm zaten kısaydı, belimi zar zor örtüyordu ve bu bir davetiye gibiydi onun için. Bel kıvrımıma inen parmakları tişörtün altından yolunu buldu ve bütün vücudumu titretecek bir temasla, usulca yukarıya doğru çıkmaya başladı. İki eli de tişörtümün alundaydı şimdi, düşman

©

inini istila eden casuslar gibi çırılçıplak tenimde süzülüyordu. Biraz daha buna devam ederse aklımı yitirebileceğimi söylüyordu iç sesim ama Uygar zaten eziyet etmeyi seviyordu bana.

O parmaklar göğüslerimi buldu sonunda, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan çıplak göğüslerimi avuçladı. Nefcslenebilmek için ondan zar zor ayırabildiğim dudaklarımın arasından acı bir inlemeye benzeyen tiz bir mırıltı koptu ve bu Uygarı büsbütün çıldırttı. Tekrar hırsla yapıştı dudaklarıma, nefeslenmeme kızmış gibi görünüyor, *ben almıyorsam sen de alma,* diyordu sanki bana.

Başparmaklarını göğüs uçlarıma bastırıyor, aynı zamanda diğer parmaklan da üst gövdemi kavrayabiliyor ve beni böyle tutarken, bana böyle eziyet ederken başparmakları göğüs uçlarımı okşuyordu. Her verimdeydi. Bütün vücudu vücuduma kapanmış, on parmağı da uzanabildiği her yere uzanıp kavramış, iki dudağı da iki dudağımı hapsetmişti. Ben Meira olmaktan çıkmış ve onun bir parçası olmuştum sanki, ben diye bir şey kalmamıştı geriye artık.

Ağlayabilirim.

Bunun ne kadar güzel hissettirdiğini tasvir edebilmek için gözyaşları dökebilirdim ve böylece utancımı da gizlerdim ama acı çekiyordum. Pantolonunun hâlâ üzerinde olması beni deli ediyordu. Neden kemerini çözmüyordu? Neden parmaklan, fazlalık gelmeye başlayan iç çamaşırımla beraber aramızdaki bütün engelleri kaldırmıyordu? *Neden benimle birlenmiyor artık?*

Avıyla oynayan bir yırtıcı gibi bana bu güzel eziyeti etmeye devam etti. Öpüşü hırslıydı, sertti, parmakları ısrarcı ve kavrayışı da bana yerimi gösteren, haddimi bildiren bir güçle beni kendisine sabidiyordu. Bunun için yıllarca beklediğini bana kanıdıyordu hareketleri, ihanet ve düşmanlık bile onun bana olan tutkusunu törpüleyememişti anlaşılan.

Tam da bu sırada, bütün vücudum zevkten titrerken yeni anılar geçmeye başladı gözlerimin önünden. Güzel bir elbisenin içinde Meira, bir çay bahçesinde, bir çardakta Uygar'ın dudaklarına kendi isteğiyle yapışıyordu. Geri çekildiğinde ise kaygılı bakışları, incinmesinden çokça çekindiğini anladığım karşısındaki adamda, Uygar'da geziniyordu. Onunla göz temasını bozmadan dolu gözlerle izliyordu onu.

Şimdiki Uygar ise dudaklarını benden ayırarak daha da aşağılara indi. Bir elinin parmakları hâlâ göğüs uçlarımı sertçe okşarken diğer eliyle de yukarıya doğru kaldırdığı tişörtümün ardından çıplak tenimde dudaklarını gezdirmeye başladı. Uygar yavaş yavaş yukarılara çıkıp

beni zevkle keşfederken bu sırada geçmişteki anılarda mekân ve zaman değişiyor, Meira'nın bir zamanlar aşkla parıldayan iri gözbebekleri, hiçbir duyguyu taşıyamayacak kadar küçülüyordu.

Geçmişteki Meira, silahın namlusunu Uygar a doğru kaldırıyordu. Yalnız değildi, Meiranın yanında Kamber de vardı.

Şimdiki Uygarın dudakları göğüs uçlarımı bulurken zihnimdeki Uygarın dudakları, Meira'ya son bir şey söylemek ister gibi aralandı. Kaşları kıvrılarak ona acı çeken bir ifade vermişti ama bakışları çaresiz değildi, korkmuş hiç değildi. Aksine inanıyordu Meira ya. O silahı patlatmayacağına inanıyordu.

Ama Meira, ardında hiçbir duygunun barınmadığı, kan çanağına dönmüş donuk gözleriyle Uygar'a bakarken tetiği çekti. Silah patladı ve kurşun Uygarın gövdesini delip geçti.

Geçmişteki Uygarın kalp atışları ölüme yaklaşıyor olmakla beraber azalırken şimdi benimkiler artıyor, kalbimin ritmi göğüs kafesimi kırıp geçmek ister gibi sınırları zorluyordu. Elim ayağım titriyordu gerginlikten. Kanımda gezinen o vahşi his, o korku, bir tek Uygarın bedenimdeki varlığını hissetmemle dinebiliyordu. Sanki açtığı o yarayı sadece kendi kapatabiliyordu. Pişmanlıkla ve dehşede kavrulan benliğime, bir tek onunla olan çarpık ilişkim iyi gelebiliyordu. Benden kötü biri olması belki de benim kötülüğümü gölgelediği için beni ona bağlıyor, kendi pisliğimi göremeyecek kadar gözlerimi karanıyordu. Suçlayacak birilerinin olması, Uygar'ın bu davada haklı olabileceği gerçeğini unutturuyordu bana ve ben anca öyle baş edebiliyordum bütün bu delilikle.

Uygar benden kötü, sapkın ve büsbütün bir canavar olmasaydı ne yapardım, bilmiyordum.

Göğüslerimi sömüren dudakları ve meme uçlarımı küçük ısırıklarla çekiştirişi vücuduma baş döndüren titremeler yayarken parmaklarım saçlarına yapıştı. Onu tutup yukarıya çekmeye çalıştım, beni tekrar sarmalasın, vücuduyla bütün vücudumu kapatarak sıcaklığını bana yaysın, beni bu şekilde olsa dahi yalnız bırakmasın istedim.

Tekrar tekrar kafamda oynayan silah patlama sesleri eşliğinde Uygar yukarı çıktı, ne istediğimi hemen okuyarak dudaklarıma kapandı. Şimdi çıplak göğüslerim onun çıplak göğsüne sürtüyor ve bu, gıdıklayıcı hissi iliklerime kadar işleyip beni nefessiz bırakıyordu.

Ama yetmedi, daha fazla hırpalanmam gerekti.

Bu yüzden parmaklarım aşağılara kaydı, pantolonunu bulduğumda

da kemerini tutup çözmeye çalıştım. Dudaklarıma doğru hırıltılı bir sesle inledi ve ben kemerini çözmeyi beceremediğim için kendi müdahale etti. Kemerinden yükselen metal sesiyle beraber nefesimi tuttum. Pantolonunun düğmesini de açtı ve sonunda elleri bana geri dönebildi. Tekrar tenimle

meşgul olmaya, parmaklarını kıvrımlarımda kaydırmaya ve sıcak nefesini içime işlemeye devam etti. Sırayla, sömürmediği tek bir nokta kalmadığından emin olarak öpmeye başladı şimdi beni. Yeniden dudaklarımı koparmak ister gibi beni tüketmesi yetmedi, o kanlı, ceset kokan elleriyle ensemi okşamaya başladı ve bunun karnıma sancılar saplayabilmesi bana tekrar delirdiğimi düşündürdü.

Sonra boynuma geldi sıra. Burnunu boyun girintime sürtüp ilahi bir mırıltıyla ödüllendirdi beni. Bu sırada eli aşağılara doğru indi ve tişörtümün ucunu yakaladı. Onu tekrar yukarıya doğru kıvırarak göğüs-lerımı ortaya serdi ama bu serer, yeniden aşağıya inmemesi için tişörtü ısırarak tutmamı sağladı. Ona hiçbir türlü itirazda bulunmadan, uslu uslu istediğini yaptığımı görünce de dudaklarında beni onaylayan yaramaz bir sırıtma belirdi. O sırıtma, yeterince kusursuz bir sıfatı yokmuş gibi ona oyuncu, tehlikeli bir görünüm veren kıvrılmış dudakları ve yanaklarında art arda beliren çizgiler iç çekmeme sebep oldu. Zevkten kısılmış gözleri tekrar çıplak göğüslerimi buldu, dudaklarının da onu takip etmesi uzun sürmedi. Sıcak nefesi, ıslak öpücükleri ve ısrarcı kavrayışı göğüs uçlarımı mahvetti.

Nefes alamıyordum. Ağzıma tişörtümün ucu tıkalıyken özellikle. Kıvranıyordum ve kıpırdamama bile izin yoktu. Başımı iyice yastığa bastırıp gözlerimi kapadım. Kesik inlemelerim tişört yüzünden iyice boğuk birer yalvarmalara dönüşürken her geçen saniyede Uygar'ın küçük ısırmaları sertleşmeye başladı. Fiziksel acının bu kadar zevk verebileceğini düşünmezdim hiç ama Uygar mükemmel ayarı tutturmuş olmalıydı ki ne bütün bunlar rahatsız edici bir işkenceye dönüşüyor ne de herhangi normal bir öpüşten farklı olmayacak şekilde hafif kalıyordu. Mükemmeldi!

Çıldıracağım, mükemmel'!

Gittikçe gürültülü olmaya başlıyordum. O bir göğsümü okşayıp, diğerini ısırırken, ben de parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp çekiştiriyor ve tişört yüzünden dışarıya salamadığım inlemelerin açışım ondan çıkarıyordum.

Her şey daha da can alıcı bir hal almaya başladı. Dudakları, karın

çizgim boyunca aşağılara doğru indi. Parmakları da yanlardan, belimden rakip etti bu alçalmayı. Kafamı kaldırıp aşağıya doğru bakmaya çalıştım ve Uygarın da yukarıya doğru, bana baktığını ve o yasaklanması gereken sırıtmasıyla bana karşılık verdiğini gördüm. Karnımı da geçti dudakları. Parmakları ise pijamamın bel kısmını tuttu, indirecekti ama bunu öyle hemen yapmadı. Doğrulup yükseldi, dizlerinin üzerindeydi ve elleri hâlâ belimin iki yanındaydı.

Beklentiyle bakıyordu bana. Artık salgıladığım tükürükten ıslanmaya başlamış olan ağzımdaki tişörtü dayanamayarak bıraktım. Kesik kesik nefeslenip pijamamı indirmesini bekledim.

Neden yapmıyor?

O da nefes nefeseydi. Gözlerine yansıyan sabırsızlığını, değil pijamamı indirmeyi, vakit kaybetmeden, yırtıp atmayı ne denli istediğini, o vahşi tutkuyu kör bile koklayarak anlardı ama o durmuştu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum zar zor. “Neden duruyorsun?”

Aldığı derin nefeslerle geniş omuzları inip, kalkarken, “Dcniz’e karşı hiçbir duygun olmadığını itiraf et,” dedi boğuk bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. “Ne?” Kafam o denli karışmışa ki bir anlığına De-niz’in kim olduğunu soracaktım ona.

“İtiraf et ve sabaha kadar çıkarmayayım seni bu yataktan,” derken şantaj yapan kendisi olsa da bir an önce konuşmamı mağdur bir kurban gibi bekliyor, resmen bana gözleriyle yalvarıyordu.

“Sen...” Hayret içinde kesik kesik soluklandım ve sonunda başımı yastığa bırakarak sinir bozukluğuyla gülmeye başladım. “Ne itirafı? Yalan söylemiyordum.”

Kalçalarımdaki parmakları sıkılaştı ve alt gövdemi kendi erkekliğine bastırması karnıma darbe yemişim gibi bütün vücudumu titretti. O his... Ne kadar tehlikeli ve sinsiydi, az kalsın bütün planımı mahvedecek kadar irademi bana yitirtecckti. *Yapamam.* Khalil'in beni çoktandır tanıdığını ve Uygar'ın gerçekten de bir düşmanı olduğu için peşinden gittiğimi söyleyemezdim. Mcira'nın mektupta Khalil'c güvenmemi istediğini bilmemeliydi.

"Yalan değildi," diyebildim bütün irademi kullanmak zorunda kalarak. "Sana bu yüzden onun peşinden gittiğimi söyledim. Hiçbir şey yalan değildi."

Çenesini sıkmaktan dişleri paramparça olacak sandım. Konuşmam için ve bu şeye, her neyse artık, aramızda nasıl çarpık bir oyun, nasıl bir

yasak aşk dönüyorsa artık, ona devam edebilmemiz için beni konuşmaya zorlayacak sandım.

Ama beni bıraktı. Parmakları tenimden ayrılır ayrılmaz üşümeye başlamış, tüylerim diken diken olmuştu. Dizlerinin üzerindeydi. Bana üstten, alevleri sönüp, soğumaya başlayan mesafeli bakışlarla bakarak açtığı kemerini geri taktı ve geri çekilip yataktan kalktı.

"Aklındaki ben değilsem yanındaki de ben olamam," derken çoktan arkasını dönmüş ve kapıya doğru yönelmişti.

Hayretler içindeydim. Tişörtümü çekiştirip göğüslerimi kapadım ve yarı doğrulur bir pozisyonda gerçekten de arkasını dönüp giden adamı izledim.

Beni bu halde mi bırakacak?

Sinirle komodinden kaptığım abajuru, daha Pişten bile çıkarmadan, direkt sökerek ona fırlattım ama çoktan kapıdan çıkıp gittiği için ona denk gelmemiş, duvara çarparak parçalara ayrılmıştı. "Bir daha bana dokunmana

izin veririm sanki!” diye bağırdım arkasından. Yorganı tekmeleyerek çığlık attım yatakta.

Ne düşünüyordun, Meira?

Ertesi gün yorgun argın, sinir stres demeden yine istemsizce erken kalktım. Uygar yüzünden biyolojik saatim günün ilk ışığına sabitlenmişti ve ben kalktığımda hava -kışın da etkisiyle- neredeyse hâlâ karanlıktı.

Güne lavaboda, aynaya karşı biraz içsel tartışma yaşayarak başlardım

hep. Bugünkü konum da belliydi: *Sen akıllanmazsın, Aleira.* Bütün bunlara neden izin vermiştim? *Bilmiyorum!* Geçmiş Meiradan ve hastalıklı zihnimden ötürü bütün vücudumu ele geçiren o virüs belki bilinçsiz, fiziksel bir çekimdi. Bu çekim beni, tercihlerimi ve mantığımı aşan bir olguydu. Tamamen bilinçaltımın derinliklerinden geliyor olmalıydı.

Demek ki geçmişteki Meirdnın Uygarı hiç sevmediği de bir yalandı. Dört kere öldürmüşsün beni Karşah ve ben zar zor kazanabildiğim korkunç anılarımla dahi sana çekilebiliyorutn. Bunca şeye rağmen...

İkimiz de hasta olmalıyız.

Ama benim anlamadığım, neden Uygar sürekli bana yalan söyleyerek tam tersini aklıma sokuyordu? Beni bıçakladığını söylemişti ama anılarımda gördüm ki o bıçağı bile isteye ben saplamıştım karnıma. Bana kaza geçirdiğim için hafızamı kaybettiğimi söylemişti ama kendime yazdığım mektupta, beni uyuşturucularla zehirleyip tekrar tekrar hafızamı kaybettirdiği bir intikam oyununa beni hapsettiğini öğrenmiştim. Başta ailemin beni sevdiğini ve beni Uygardan koruduklarını düşündürtmüştü bana ama ailemin beni istemediğim bir ilişkiye zorlayacak kadar baskıcı insanlar olduğunu öğrenmiştim. Ve şimdi de o gördüğüm anı, Meira’nın Uygarı geçmişte kendi isteğiyle öpmesi, ona sevgiyle uzun uzun bakması... Oysa Uygar, geçmişte onu hiç sevmediğimi ve bir ilişkimiz olmadığını söylemişti.

Amacın ne, Karşah?

Yine soruların cevapsız kaldığı bir sabahta sıkıntıyla yanaklarımı şişirerek odamdan çıktım. Açlıktan midem kazınıyordu. Uygarın yüzünü dahi görmek istemesem de aşağıya indim. Elbette her zamanki gibi benden erken kalkmış, kahvaltı etmeden kahvesini almış ve salonda, koltuğuna oturarak işinin başına geçmişti. Merdivenlerden indiğimi duysa da oralı olmadı.

Bilmiyorum, sanki o aklının pili benim ve bensiz çalıpnıyor.

O beni görmezlikten gelme rolüne çalışırken, ben de role gerek kalmadan, umursamadan, yanından geçip mutfağa yöneldim. Mutfak birleşikti zaten, yani onunla hâlâ aynı ortamdaydım. Benim için çoktan bir kahvaltı hazırlamış, tepsiye dahi dizerek kenara ayırmıştı. Kahvaltı ve akşam yemeğini hep beraber yerdik normalde, bu konuda sıkı bir düzeni vardı ve anca bir yerlere gittiğinde böyle kahvaltıyı ayırırdı.

Yoksa Denize mi gidecekti? Ona verdiğim sahte adresi kontrol edecek olmalıydı ve bu demekti ki beni bir daha yalnız bırakacaku. Adresin tam olmadığını da biliyordu ayrıca. Orada vakit geçirmeli, çevreyi sorup soruşturmalıydı. Bu da en az birkaç gün demekti.

Güzel.

Bar sandalyesine oturarak sırtım ona dönük olacak şekilde kahvaltımı ediyordum ki arkadan bir ses yükseldi:

“Islak rüyalarından uyanabilmek zor olmadı mı?”

Elbette ki beni kışkırtmadan duramazdı. Sandviçimi tepsiye bırakıp, “Dün gece banyoda işini kendin bitirmen gerekmemiş gibi konuşma,” diye seslendim ama dönüp de yüzüne bile bakmadım. “Sırf bana ders vereceksin diye acıdan sikin kopacaktı, Karşah. Kimmiş ıslak rüyalar gören?”

Bu tartışma her zaman olduğu gibi ateşlenecek sanmıştım. Bize yakışmazdı tabii böyle basit çıkışmalar ama Uygar ilk defa sustu. Daha savaş başlamadan yediği ağır darbeyle beyaz bayrağı çekti ve sessizleşti.

I 45S I

Onun için ne kadar acı verici olduğunu tahmin dahi edemezdim. Dün gece asıl eziyeti kendisine çektirmişti.

“Merak ediyorum,” dedim az sonra. “Bunca yıl *hislerine* sadık kaldığını söylüyorsun ama sonuçta yetişkin adamsın. Bilirsin işte, başka bir kadın nasıl girmedi hayatına?”

İma ettiğim şeyi derhal anlayıp, “Benim kimseyle gönül eğlendirdiğim yok,” diye huzursuz bir tavırla kestirip attı.

Omzumun üzerinden ona doğru bakarken kaşlarım şüpheyle havaya kalktı.

“Kimseyle? Bunca zamandır... Yedi yıldır? Benimle tanıştığından beri hiç kimseyle beraber olmadın mı?”

“Hayır,” derken kızgındı.

Hayretle sırıttım ve bakışlarım istemsizce vücudu boyunca aşağılara indi. “Yanıyor olmalısın,” derken ne kadar eğlendiğimi açıklayanı azdım. “Benim yüzümden mi? Benimle tanıştıktan sonra kimseye dokunmamışsın. İnanılmaz.”

Ensesini sıkıntıyla ovduğunu gördüm.

“Bitti mi eğlenmen?”

Susacaktım, biraz daha zorlarsam kızacağını biliyordum. En azından konuyu kapadım ama yine de konuşmamızı sonlandırmadım. “Hem...” dedim konuyu değiştirerek ve ağzını arayarak. “Bir yere mi gidiyorsun yine?”

“Antalya’da verdiğin adresi kontrol edeceğim,” diyerek tahminimi doğruladığında sevinçle sırıttım ama elbette ona göstermedim bunu, önüme dönüp sandviçimi yemeye devam ettim.

“Deniz’in bir suçu yok,” dedim bu sırada.

“Evet,” diye kabul etti hemen. “Senin suçun.”

“Kurtulmaya çalışmam benim suçum mu?”

“önüne gelen insana güvenmen senin suçun,” dedi sertçe. “O Deniz denen herif için değil sadece, o taksici bile... Nasıl bu kadar sağdu-yusuz olabilirsin?”

Omzumun üstünden ters bir bakış attım ona. “Her şey kontrolüm altındaydı. O kadar da kötü değillerdi,” dedim boş bulunarak.

Oturduğu yerde hareketlendiğini işittim. Dönüp bana bakmış olmalıydı hemen. “Meira,” dedi uyaran bir sesle. “Aklını mı kaçırdın? Seni soyduklarının ve sana daha da fazlasını yapacaklarının...”
Durdu, sinirlerinin yatışmasını bekledi. “Sana ne yapmaya yeltendiklerinin farkında mısın?”

Omuz silktim. “Onların birkaç koğuş yanında sen de hapis yatardın, Uygar,” dedim. “Kötülük skalasında birbirinize çok da uzak değilsiniz. Ne dememi bekliyorsun yani? *îyi ki beni o delilikten kurtarıp bu deliliğe getirdin,* dememi mi? Senin o kötü insanlardan Farkın ne?

Bu söylediklerim onu gerçekten de rahatsız etmiş olmalıydı. Burnundan derin bir nefes aldığını duydum. “Genç bir kızın boğazını deşen biri için fazla iddialı sözler bunlar,” diye mırıldandığında ona baktım hemen. “Duyan da seni melek sanacak.”

öykü...

Bu ismi anımsamak bile tüylerimi diken diken etmek ve beni o korkunç cinayeti işlediğim geceye götürmek için yeterliydi. Beni bu zamana kadar rüyalarıma dek avlayan trajedi, hiçbir türlü gizemini çözemediğim, kısacık ama dehşet bir anıydı.

“Bir sebebi...” Yutkundum. “Eminim ki çok mantıklı bir sebebim vardı.”

Koltuğun başlığına atmıştı kolunu. O şekilde dönmüş, bana bakıyordu ve ben bunu söylediğimde de büyük bir ilgiyle kıvrıldı dudakları. “Bütün bunları yapmak için benim de mantıklı sebeplerim var ama seni haklı çıkarıp beni haksız yapan ne?” Cevap vermeden ve gittikçe huzursuzlanarak ona baktım. O ise bu eziyete devam etmeye kararlıydı. “öykü yü neden öldürmüş olabilirsin? Potansiyel bir tecavüzcüden daha kötü olamayacağına eminiz, o halde benim cinayetimi haksız, cani, korkunç yapıp da şeninkini neden meşrulaştırıyoruz?”

Başım hafifçe omzuna doğru yatırarak benden bir cevap bekledi ama benden ses çıkmadı. Yalnızca katil olduğum ve karşımdaki bu herifle sebebim ne olursa olsun aynı kefeye konduğum gerçeğiyle yüzleşmenin rahatsız ediciliği vardı üzerimde.

Çenemi sıkmaya başladım ve bu onu çok eğlendirdi. “Kabul et, Meira,” dedi sırıtarak. “Bu ilişkide ikimiz de kötüyüz. Ben kurtsam sen de kuzu postunda bir kurtsun, unutma.”

Buna daha fazla dayanamadan, önüme dönüp sinirli sinirli sandviçimi ısırdım. Kuzu postunda kurtmuş, ben mi? *Belki...* Ama bunu düşünmek istemedim, beklediğim kadar masum biri olmadığım gerçeği urkutuyordu beni.

“Mert burada,” dedi az sonra.

Ağzımdaki lokmadan ötürü konuşmakta zorlanarak, “Niçin?” diye sordum.

“Ben yokken sana o bakacak.”

Meyve suyumu yudumluyordum.

“Geri geldiğinde İlcimizden birini ölü bulacağını biliyorsun.”

“Uslu durursan hiçbir şey olmaz.”

“Durmayacağımı da biliyorsun. Mert’ten nefret ediyorum.”

“Sadece birkaç gün. Seni başkasına bırakamam.”

Gözlerimi devirdim. “Söz veriyorum ocakla oynamam,” diye alay ettim ve oturduğu yerde hareketlendiğini duyduğumda göz devirmemi dahi sezdiğini sanıp şaşırdım.

Ama o sadece, “Düşmanlarla işbirliği yapmasaydın buna gerek kalmazdı,” diye karşılık verdi sert bir üslupla. “Şimdi Mert’e katlanmak zorundasın.”

“Düşmanlar?” diye sordum kinayeyi eksik edemeden. “En fazla iş sektöründeki hırslı, ruh hastası rakiplerin vardır etrafta, Karşah. Belki beni kaçırıp, zorla sıkıcı işlerinizi anlatarak eziyet ederler.”

Ama bu basit şakalaşmamı Uygar çok ciddiye aldı.

“Tek düşmanın ben miyim sanıyorsun?”

Tek kaşım havaya kalktı ama pek de ciddiye almadan, “Kimmiş bu düşmanlarım?” diye sordum.

O ise büyük bir görev bilinciyle, “Senin düşmanların, ailenin düşmanları, benim düşmanlarım,” diye saymaya başladı.

“Ne çok düşman.”

Hepsini toplasak bir sen etmezsin zaten.

İnsan en kötüsünü görünce korkamıyordu demek ki. Bu yüzden Khalil’in peşinden gidip risk almak zor olmamıştı benim için. *Uygardan kötü olamaz ya sonuçta*, demek bile yeterliydi.

Uygar ise bu tavrıma, “Meira, kes şunu!” diye çıkıştı. “Ciddiye al artık bir şeyleri!”

“Hı hı,” diye mırıldandım. *Sandviçe ton balığı çok yakışıyor doğrusu.*

“Herkes seni öldü sanıyordu.” Uygarın sesi gittikçe daha da gerici bir raddeye gelmişti. “Polat ölmediğinin haberini yayarak seni hedef yaptı.

Dört bir yandan senin için geliyorlar şimdi.”

“Polat niçin bana düşmanmış?”

“Sana değil, bana düşman,” dedi. “Beni kullanmak için seni ateşe atmaktan da çekinmez.”

Can sıkıntısıyla yanaklarımı şişirdim. “Tamam, Uygar, anladım. Yeterince korktum, bir daha kaçmaya çalışmam,” dediğimde ayağa kalk-

tığını ve bana doğru geldiğini duydum ama dalga geçmeyi kesemedim. “Pencerenin yakınından da geçmem, keskin nişancı pusuya yatmıştır belki. Kelleme ödül de koydular mı?”

Birden önüme sertçe bıraktığı kâğıdar yüzünden irkildim. Kâğıtları bıraktıktan sonra bar tezgâhının arkasına geçti. Şimdi karşımda duruyor ve benimle beraber ortamızda serili olan kâğıtlara bakıyordu.

“Sen dün sabah bu kapıdan çıktığın gibi onlarca herif taktın peşine,” diye açıklamaya başladığında anca dikkat kesilebildim. Kollarını masaya uzatmış, o şekilde destek alarak duruyordu karşımda. Ben belgeleri alıp, okumaya başlarken o da gözlerini benden ayırmıyor ve her tepkimi kaydetmek ister gibi ölçüyordu.

“Dışarıda, sokakta, kuyumcuda, ben durdurmasam ilk gölgede kapılıp götürülecektin,” derken de aptallığıma sinirlenmiş gibi görünüyordu. “Her adımın izleniyordu.” Sınır bölgelerinden gelen onca rapor, onlarca adamın pasaport fotokopisi, parmak izi, tarihler, günler derken bitmek bilmiyordu kâğıtlar. Uygar da bu belgeleri kısaca, “Polat senin ölmediğini duyurduktan sonra şüpheli bulduğumuz sınır geçişleri,” diye açıkladı.

13 Kasım’da otuz dört adam, Yunanistan, İpsala üzerinden Türkiye’ye geçmişti. Sonraki konumlan, Trakya’dan yükledikleri silahlar ve şu an, tam da Ankara’da bulunduklarına dair kamera kaydının fotoğrafları...

Avrupa'dan benim için mi gelmişler?

Sadece Avrupa da değil. İsrail'den gelen özel yolcu uçaklarının taşıdığı onca adam, Suriye sınırından geçen yine silahlanmış onca çete üyesi Ankara'ya kadar izimizi takip etmişti.

Kahretsin!

Yalnızca gözümü korkutup beni zapt etmek için abarttığını düşünmüştüm. Ağzından çıkan neredeyse her şey yalanken nasıl her dediğine güvenebilirdim sonuçta ama bu belgeler de yalan mıydı? Sadece adamlar da değil, onlarca silah! Bir kişi için! Benim için! Torpille bile yaralanabilecek kırk sekiz kilo bir kız için!

Gerçekten de kelleme ödül koymuş, soysuzlar!

"Ben..." Kâğıtlara daha fazla bakamadan geri bıraktım çünkü liste gittikçe uzuyor, onlarca değil, yüzlerce adamın sırf benim için Türkiye'ye geldiğini çeşit çeşit yöntemlerle doğruluyordu. Teröristlere benzeyen -hatta gayet de terörist bozması- sakallı tiplerdi çoğu. Sadece yüzlerine bakmak bile beni dehşete düşürmeye yetmişti.

"Bu belgeler sahte, değil mi?" diye sordum. Son bir şans ama inan-

mamak mümkün değildi zaten. "Ben böyle bir şeyi hak edecek ne yapmış olabilirim?"

Aklım almıyor.

Uygar ise tam da konuşması gerektiği yerde her zamanki gibi sessiz kaldı. "Bu bir siyasi zırvalık değil mi?" diye sordum ısrarla. "Ailem yüzünden, o büyükbabam olacak adamla alakalı değil mi bütün bunlar? Onun siyonist bir adam olduğunu söylemiştin. Sırf bu yüzden mi benim peşimden geliyorlar?"

Uygar, çaresiz çırpınışlarımı ilk defa keyifle izlemedi. Gözleri hafifçe kısıldı ve altdudağını yalarken düşünceli ama sıkıntılı, mesafeli bir ifade takındı.

“Ailemin Yahudi olması mı problem yoksa?” diye sitem ettim.

Ama Uygarın birden, “Ailen Yahudi değil,” demesiyle beraber hemen sonrasında sıralayacağım onca nutuk da yarıda kaldı.

Kafam karışmıştı.

“Nasıl yani? Etnik kökenimizi kastediyoruz, değil mi?”

Bunu söylemek istemiyormuş gibi görünüyordu ama sakin bir sesle, “Almansın sen, Meira,” dedi. “Benjamin ve Ahuva senin üvey annenle baban.”

İkimizin arasına kocaman bir sessizlik girdi. Görünmez bir duvara tosladığımı sandım ama Uygarın ifadesi ciddi olduğunu, benimle oynamadığını ve bütün bu olanlar yüzünden artık yalan söyleyebilecek lüksünün olmadığını gösteriyordu bana.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sorarken uyandığım ilk günden beri bana söylediği onca yalanı hatırladım. “Anlıyorum,” dedim benden beklenmeyecek bir sakinlikle, “ilk seferinde de olduğu gibi bu da hastalıklı akıl oyunlarından, değil mi? Hayır, bu sefer işe yaramayacak çünkü...” Söylemek istemesem de söyleyecektim işte. “Az da olsa hatırladım. Küçüktüm ve babamın yanındaydım. İbranice konuşuyorduk. Anlamasam da biliyorum. Amacının ne olduğunu artık tahmin bile edemiyorum ama aklımı karıştırıyo-”

“Evlatlıksın,” diyerek bir kez daha böldü beni. “Benjamin ve Ahuva Yahudi kökenli olsa da öz ailen Alman ve onlar ölmeden önce Bavye-ra’da yaşıyordunuz. Shavitler küçükken evlat edindiler seni.”

“Of ey tan bozması korkunç ailesine, *daha küçük yaşlardan beri akima girmeye çahfan, beynini yıkayan, o pis köylülere ve onların bütün eziyetlerine rağmen yeğenim aktlalmaz bir direnç ve irade gösterdi. “*

Gözlerimin önüne çekilen karanlık perdede oynatılan görüntüler

hiç de yabancı değildi bana. *"Soysuz!Kansız*!"diye açtıkları naraları kulağımda çınlamaya başladı. Geçmiş, düşündüğüm kadar geride kalmamıştı. "Evlatlığım," diye mırıldandım fark etmeden. Kaşlarımı çatmış ve daldığım noktada defalarca *soysuz*, denilerek aşağılandığımı tekrar tekrar anılarımın arasından canlandırmıştım.

"Bunu bana daha önce neden söylemediğini soracağım ama..." Dalgın bir şekilde, beceriksizce gülmeye çalıştım. "Tabii söylemezsin sen." Uygar istifini bozmadan, "Alman olduğun için peşinden geliyorlar," dedi. Benim içsel savaşımı umursamamıştı.

Silkinip o arbededen çıktım. "Neden?" Bıkkın bir şekilde nefestendim. "Şu yüzyılda sırf Alman olduğum için neden peşimden gelsinler?" "Kafanı çalıştır biraz, Meira," diye sitem etti sıkıntıyla. "Aileni öldürmekle suçlanıyorsun. Siyonist, tarikatçı bir aileyi öldürdün. Zaten Alman olduğun için onların kanından değilsin diye akrabaların tarafından kabul görmemiştin. Bir de böyle bir kan davasıyla suçlandın. Bu sıradan bir cinayet değildi, bu politik bir cinayetti ve bunu sana elbette ödetmek istiyorlar."

Hayrede baktım ona.

"Ben mi? Sen öldürdün ailemi! Suçu sen yıkun başıma!"

Basit bir şey yapmış gibi tepkisiz göründü.

"Benim yanımda durursan sorun çıkmayacak."

O halde ailemi öldürmekle suçlandıktan sonra bana sahip çıkan, beni hem Uygar'dan hem de o ailenin gazabından koruyan kişi, Klaus un ta kendisiydi. öz amcam. Benim aslında Shavit soyadıyla hiçbir alakam yoktu.

İnanamıyorum.

Tuttuğum ilk şeyi Uygar'ın alnının çatında kırmamak için büyük bir irade savaşı verdim. Bütün bunlardan hâlâ sıyrılamadan, "Nasıl bana böyle bir kötülük yapabildin?" diye sordum. "Korkunç birisin sen! Meira sana değer vermiş bir de. Sen ise kendini kurtarmak için o manyakları sarmışsın başıma!"

Uygar ise ona acayip bir şey söylemişim gibi garipsedi. "Kendimi kurtarmak istesem seni mi tutardım yanımda? Dart oyunundaki nişan tahtasısın sen artık, Meira," dedi gocunmadan. "Sadece sana değil, senin çevrendeki herkese doğrultulacak o namlular. Kendimi kurtarmak isteseydim seni onlara vermiştim çoktan. Aksine Herman'la niye anlaşma yaptım sanıyorsun? Heinrich'in örgütü Shavitlere düşman çünkü. Anlaşana! Ben herkese karşı durarak seni korumaya çalışıyorum."

©

Gemideki anlaşma bunun için miymiş?

Bu yüzden mi Mert bana *her şey senin suçun*, demişti? Yine de sinirlendim. Uygar'ın geçmişte yaptıkları nasıl benim suçum olabilirdi? Bir şekilde buna sebep olduysam dahi o tetiği çeken ve ailemi öldüren ben miydim? Kan davasına karışarak örgütü peşime takan ben miydim? Hepsi bir yana, madem beni günah keçisi yaptı, bir de üstüne üstlük Uygara yapışıp onun da hayatını tehlikeye atan ben miydim sanki?

Boğazımdaki o kuruluğu yutkunarak giderdim.

"O halde neden suçu bana attın? Neden bana kökenim hakkında yalan söyledin?"

"Bir sebebim var demek ki."

Ama...

"Yeter," dedi. Kaşları çatılmış, yüz hadarında sert bir ifade şekillenmişti. Masanın üzerinden bana doğru yaklaştı. "Bunların hiçbirini

söylemeyecektim sana ama arak bir şeylerin, düşmanlarının ciddiyetine var ve bir daha asla ama asla...” Hemen dikkat eksikliğimi yakalayıp masaya hafifçe vurdu. “Beni dinle, buraya bak. Asla benim dışımda herhangi birine güvenme aptallığında bulunma diye anlattım sana bunları. Duyuyor musun beni?”

Uygar’ı belki de hiçbir zaman bu kadar ciddi görmemiştim. Sadece kafamı karıştırarak bile bana eziyet etmeye bayılan adam, sırf her şeyi daha da ciddiye almam için kendi yarattığı bulmacalardan birini çözmüştü. Kendisi vermişti bana ilk cevabımı ama her nedense bu korkunç bir gelişmeymiş gibi hissettim. Uygar’ın dahi böyle bir önlem almasını ve bana doğruyu söylemesini gerektiriyorsa işler, belki de gerçekten de bittiğimin resmiydi.

Uygarın çatık kaşlarının altında alev alev yanan gözleri, sert ama içinde bir parça dahi olsa endişe barındırdığına inandığım bakışları bana kilidiydi hâlâ. Benim yeşil harelerimde ve tereddüt eden, kafası karışmış halimdeydi ilgisi.

“Bunlar sadece kötü adamlar değiller,” dedi tehlikeyi vurgulayarak. “Bunlar tarikatçılar, Meira. Fanatik manyak hepsi.”

"Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur!”

Küçücük, tıknaz bir adam kafama rulo yaptığı kâğıtla vuruyor. “Söyle şimdi küçük, kansız domuz seni. Domuz eti yiye yiye domuza dönüşmüşsünüz tabii. Söyle şimdi, hadi! Tanrı yalnızca kimlerle konuşur? Bizimle,

Meira. Bizim ailemizle, bizim kanımızdan kullarla! Tekrar oku. Baltan oku, hadi!”

“Duydun mu beni, Meira?” diyen Uygarın sert sesi beni kendime getirdi. “Aklını babına topla şimdi. Bir daha uyarmayacağım seni.”

Bütün bunları hazmedebilmek için ağır ağır nefeslenmem gerekti. Gözlerimin önünden geçen ve birbirine kenetlenen anılar ürküttü beni. *Benim Shavitlerle bir kan bağım yok. O aile bir tarikatçıymış ve yüzyıllık düşmanlarından bir kanı, beni evlat edinmişler.* Bu yüzden Klaus ailemin benim beynimi yıkadığını söylüyordu çünkü onlar bunca zaman hem dini hem politik mevzularda bana eziyet ediyorlardı.

Uygar ise o aileyi öldürmüştü.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve uyanışımın ilk gününden beri düşman bellediğim o sıfatını izledim, tik defa farklı bir his uyandırdı içimde, neredeyse güven gibi. Ailem karşısına çıktı diye onları öldürdüğünü söylemişti, değil mi? *Yalan,* istediği şekillerde bana eziyet etmeye devam etsin ama bu bir yalandı. Ailemi, bana ne yaptıklarını bildiği için öldürmüş olmalıydı. Beni korumak ve onların arasından almak için çekmişti o tetiği.

Sen her ne kadar aksini iddia etsen de geçmişte Meira da seni sevdiğine göre... Belki de suçu sen üstüme atmadın.

Ben üstüme aldım.

Seni korumak için...

Ve belki de o tarikatçı akrabaların elinde gördüğüm eziyet sonucu ihanet ettim sana. Belki seni yem etmek zorunda kaldım onlara. Sana silah doğrulttuğum sırada Kamber de vardı yanımda. Yine de bana kendi hür irademle mi seni vurduğumu söylüyorsun?

Meira her ne yaptıysa zorunda kalmıştı ve bu seçimler Uygarın başını yakmıştı.

Uygar, çoktan beni paylama seansını bitirip ilgisini kesmişti. Kendi halinde dolaptan çıkardığı soğuk suyu kafasına dikerken pencereden dışarı bakıyor ve düşünceli görünüyordu. Oysa derdenecek ne vardı bu kadar? *Daha fazla düşman, daha fazla acı çekmem demek değil mi Karşah?*

“Düşmanlarımın olması seni eğlendirir sanıyordum,” dedim.

Bana bakmasa da kaşlarını çattığını gördüm.

“Tek düşmanın ben olabilirim. O kansızların senin adını dahi anmalarına izin vermem.”

Derin bir nefes aldım.

“Temizle o halde şu herifleri.”

“Hepsini,” dedi emin bir şekilde. “Hepsini geldikleri deliğe geri sokacağım. Yeter ki sen söz dinle.”

Kaçmayı düşünme, başkalarına güvenme, uslu dur, demekti bu elbette. Bu adamlar beni öldürmek isteyerek Uygardan daha fazla merhamet gösteriyordu bir nevi ama Uygar Bey bunu bana bir lütuf olarak addediyordu sanki.

Sen beni dört defa öldürdün, Uygar. Hatırlatırtm. Hiçbir düşmanım bana bu kadar büyük bir kötülük edemez.

Kendi kendime düşünürken, gülmeden edemedim. “Beni bu kadar düşünmen çok romantik,” diye takıldım. Galiba ben de tehlikeye gülecek kadar delirmiştim. Ayrıca *romantik* kelimesi ne kadar da eğreri duruyordu Uygarla aynı cümlede, değil mi ama?

“Arabanın plakasında bile bizim baş harflerimiz var,” dediğimde alayla kıvrıldı dudaklarım. “ *UMl* Ciddi misin?”

“Ve *ummak* fiilinin kökeni aynı zamanda,” diye ekledi bozulmadan. Hâlâ dışarıyı izliyordu.

Ummak mı?

“Neyi umuyorsun?” derken bir yandan da düşünmeye başladım. Bu bir refleks harta. Sorularıma cevap vermeyeceğini bildiğim için ondan önce kafa yormaya başlardım hemen. Beklediğim gibi cevap vermedi tabii. Ben de birkaç ihtimali kafamda değerlendirdim.

Ama düşüncelerimi bölen sifon sesiyle beraber bakışlarım koridora kaydı. Az sonra Mert göründü. Salona geçerken, “Tuvalete bir süre girmeyin,” diye uyanda bulundu.

Yüzümü buruşturduğum sırada Mert’in eşofman takımıyla burası babasının eviymiş gibi rahat rahat gezmesini izliyordum. Az sonra yanıma gelmiş, tek dirseğini tezgâha dayayarak yaslanmış ve tabağımdaki zeytinleri hiç gocunmadan ağzına atmıştı.

Doymuştum ve daha fazla yemeyecektim ama yine de onu rahatsız etmek istediğim için, “Benim o,” diye kızdım.

“Zaten çirkinsin,” dedi hiç çekinmeden. “Bir de kilo mu alacaksın?”

Düşmesi için omzundan sertçe ittirdim ama bu onu yerinden kıpırdatmaya bile yetmedi. “Yıkıl karşımdan,” dedim bunun yerine.

Ağzına benim sandviçimden kalanları tıkarken hafifçe bana doğ-

liAia

464

ru eğildi. Uygar’ın duyamayacağı şekilde, “iki gün aynı evde kalacağız bak, aman kendini balkondan çamaşır gibi sarkarken bulma,” diye tehdidini dillendirdi.

Ben de aynı şekilde ona doğru yaklaştım.

“İki gün aynı evde kalacağız, Mert. Aman gırtlağında bıçakla uyanma.”

Dilini damağına vurdu. Beni tiye alarak, “Kılıma bile dokunamazsın,” dedi.

Onu korkutmayı amaçlayarak biraz çocuklaştım. “Çok kritik bilgiler öğrendim az önce,” diye fısıldadım ona doğru. “Ailem bir tarikata bağlıymış. Her an seni yakalayıp üzerinde kanlı ayin yapabilirler.”

Hiç oralı olmadan, “Ben mi dünyanın en güçlü siyonist ailesini sikip attım?” dedi. “Senin defterini dürmeye geliyorlar, Meira Hanım. Benim gibi Ajıkaralı garibanı ne yapsınlar?”

Diyecek bir şey bulamadım o an. “Dazlak,” diye kendimce mırıldanarak bitirmeye karar verdim tartışmayı.

Tabii bu onun zayıf noktasıydı. “Ne dazlağı?” dedi sinirli sinirli ve kafasındaki bereyi tekte çıkarıp başını eğdi. “Ne bunun adı?” diye sordu hırsla. “Saç! Üç numara deniyor buna.”

“Sıfır numara,” diye düzelttim.

Birden Uygar’ın tok sesi, “Kimse kimseyi öldürmeyecek,” diyerek aramızdaki tartışmayı böldü. Uygar ne ara hazırlandı, çantasını da beraberinde ne ara aldı hiçbir fikrim yoktu. Men dazlağına laf yetiştirmekle meşguldüm ve Uygar’ın çoktan bizi geçtiğini bile görmedim. “Geri geldiğimde aynı uzuvları yerinde görmek istiyorum,” diye uyardı bizi. Her nedense bunu özellikle bana bakarak söylemişti.

Mert, “Bu sosyopat sevgiline anlat onu,” diyerek topu bana attı.

“Göstereceğim sana sosyopatı,” diye söylendim kendi kendime.

“Bıdı bıdı konuşma kulağımın dibinde.”

Tam elimin tersini tattıracağım sırada, Uygar bizi bir kere daha ayırarak, “Yeter,” dedi. “Men, telefonunun şarjına hayannda bir kere olsun sahip çık. Ben aradığımda ulaşabileyim.” Mert dalgın dalgın salladı başını. Uygar da son defa baktı yüzümüze. “Anlaşıldığımı düşünüyorum,” diye sorguladı. Kabanını çoktan üzerine geçirmişti. “Gidiyorum o halde.”

Mert onu umursamadan salona geçti ve kendini kanepeye anı. Uygar ise çıkmadan önce son bir defa daha bana baktı. Farklı bir bakıştı bu. Hiçbir

şey oyun değildi şimdi, beni test etmiyordu artık. Deniz sorununun ne kadar kritik olduğunu biliyordu ve gitmek zorundaydı. Kafasında soru işaretleri dahi olsa o adamı birçok sebepten ötürü yok et-

mek zorundaydı. Daha da ilginci, o kısa duraksayışı bir rereddürten gelmiyordu, bir kaygı gibiydi daha çok. Sadece iki gün benden ayrı kalacağını düşünmesine rağmen sanki bir parçası da burada kalıyormuş gibi bakmasından anlayabiliyordum bunu ama ne olursa olsun bu sefer oyun yoktu.

Uygar Karşah ilk defa benim oyunuma kanıyordu aksine.

Sonunda, o huzursuzluğuna rağmen nihayet arkasını dönüp evden çıktı. Beni Mert'le yalnız bırakabildi. Uyandığım günden itibaren iç ve dış, hiçbir türlü huzurun beni bulmamasından ötürü şimdi kendimi kötü hissettiğimi söylemek abes kaçabilirdi. Ne de olsa ne zaman herhangi bir konuda iyi bir öngörüm oldu ki şimdi kötü bir hisse kapılacaktım?

Elimde değildi. Bir şeylerin ters gittiğini sezinlediğimi ve çok ama çok kötü şeylerin yaşanacağını zihnimin bana bizzat fısıldadığını görmezlikten gelemezdim.

İçimdeki o ses *Uygarı bir daha görmeyeceksin** diyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

2013 / Mayıs

6 Yıl önce...

“Elbet bir gün buluşacağız,

Bu böyle yarım kalmayacak. ”

Buz gibi havanın içimdeki yangını söndürmeye yetmediği ve kafamda dönenlerin susması için alkolü damarlarıma saldığım kasvetli bir gece yarısı daha.

“Nişanlıymış demek...” Ozan büyük bir sıkıntıyla aldığı nefesin ardından üstüne bir de rakı bardağını dayadı ağzına. Dibinde kalanı tekte dikti kafasına, bardağı da sertçe geri bıraktı masaya.

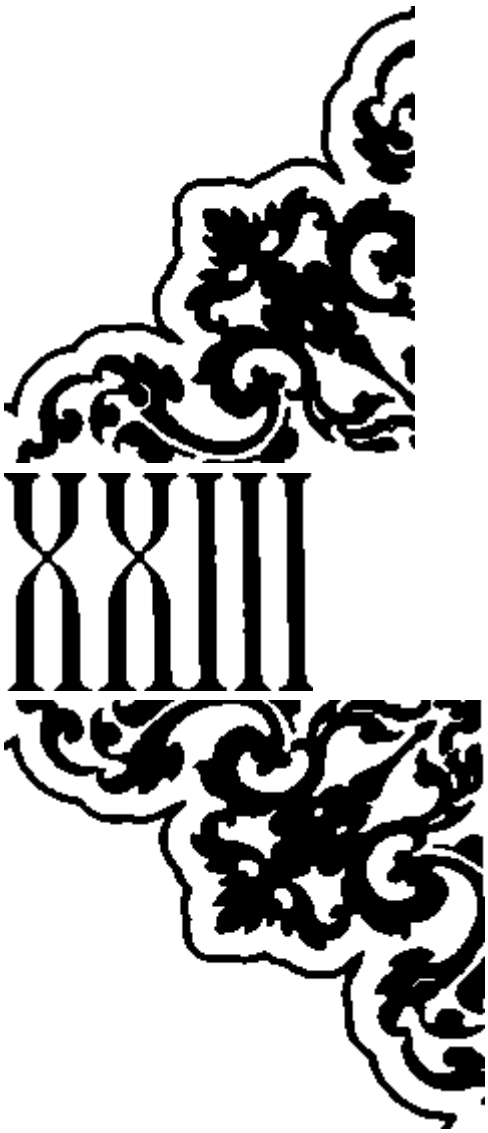
“Belki bir deniz kenarında,

El ele maziyi konuşacağız ”

Kaçıncı sigarayı yaktığımı bilmiyordum. Küllük ağzına kadar dolmuş, açık havada olmamıza rağmen başımızı bir duman sarmıştı. Kulübün terasında, direkten sallanıp cılız bir ışık yayan ampulün altına kurulmuş masada, dolu kafada, titreyen ellerle aldığım aslan sütümü gönderdim boğazımdan aşağıya. Dokunduğu yerleri de beraberinde yakışı hâlâ hayatta olduğumu hissettiren tek şeydi bana.

“Benim içimde yanan ateş var,

Sevgilim, ne zaman buluşacağız. ”

Ve radyodan yükselen acıklı ses. Üç kişilik bir rakı masası, bütün şehrin manzarasına karşı. Bir daha doldu bardaklar. Nefes almayı unutup zıkkımlanmakla soluklandım sadece, bir an olsun kendimle baş başa kalırsam buna dayanamam sandım.

“Aklım almıyor,” dedi Mert. Kalın kakları yine çatılmış, üç numara kısacık saçlarına şapka, onun üstüne de kapüşon geçirmişti. “Çok iyi bir kızdı, bunca zaman nasıl yalan söylemiş olabilir?”

“Uygar, kardeşim...” Ozanın elini, dostane bir hareketle sıktığı omzumda hissettim. “Beni dinle. İşin aslını bilmiyorsun hâlâ. Evet, yüzüğü senden gizleyip yaklaşmış sana. Nişanlı olduğu halde yakınlaşmış seninle ama...” Turuncuya kaçan kumral kaşları çatıldı. “İllaki bir sebebi olma-”

“Yüzük saklamanın nasıl haklı bir sebebi olabilir?” diye sıkıntıyla böldü onu Mert.

Ozan sigarasından bir nefes çekerken, “Belki düşündüğümüz gibi değildir,” diye mırıldandı.

Parmaklarım şakaklarımı okşuyor, çatlayan başımın ağrısını dindirmeye çalışıyordu. “Açıklama yapmayacağını söyledi.” Yutkundum, gözlerimi sıkıca kapatıp geri açtım ve etraf dönmeye başlarken Ozan’a zor odaklandım. “Ona sordum, Ozan. *Ailen mi zorluyor*, diye sordum.”

“Benim gönlümde hâlâ o arzu,

Sevgilim, ne zaman kavuşacağız. ”

“Bu kadar sıkınulı bir ailesi varsa öylece sana söyleyememiş olabilir.”

Mert bunun üzerine biraz kızmıştı, “öyleyse bile yüzüğü saklamasını da mı ailesi söyledi? insanları öylesine öpmezsin, Çilli. O yakınlaşmanın sıradan bir tarafı yoktu. Benim ailem beni böyle bir şeye zorla-saydı kimseyi yüzük gizleyerek ya da karşımdakinin bana karşı hisleri olduğunu bildiğim halde nişanlı olduğumu söylemeyerek kendime yakınlaştırmaz, öpmezdim. Karşındakini biraz olsun umursayan insanın yapacağı şey değil bu.”

Hepsi bir yana, sadece özür de mi dileyemedin benden?

O geceyi hatırladım. Ben içimde cehennemi yaşarken bana o umursamaz, yabancı gözlerle baktığı ve bana dünyanın en değersiz insanıymışım gibi hissettirdiği o gece büyük bir yara olarak kaldı içimde. Kendimden

vazgeçtiğim, insanlıktan çıkacak kadar zavallı bir harabeye dönüştüğüm o karanlık günlerimi, o karanlık hissizliğimi gözlerimin önüne getirdim. Beni nasıl bir yıkımın ucundan çevirdiğini bile bile beni böyle boktan bir konuma koyabildi yine de.

Niye senin için kalbimi kırmak bu kadar kolay? Üzerine titriyorum diye beni basit ve cepte mi görüyorsun? Bu yüzden, her fırlattığında geri geleceğimi sandığın için mi beni dilediğince atıp tutuyorsun? Bir gün geri gelmeyeceğini düşünmüyorsun, değil mi? Köpeğin olmama alışmışsın.

Ozan da dertli dertli, “Ne yapacaksın peki şimdi?" diye sordu. “Onu... öylece unutacak mısın?”

“Bana ait olmayan bir kadının peşinden mi gideyim?” demenin bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. “Kendi söyledi, aramızda bir şey yokmuş. Her şey anlamsızmış. Küçük bir hevestim anlaşılan. Peşinden gidemem. Hayatında başka biri varken bunu yapamam, öyle bir adam değilim ben.”

“O halde...”

“Hayatıma devam edeceğim," diye mırıldandım, sanki *hayatımı fimdi sonlandıracağım*, demişim gibi bir kederle ve bardağı diktim kafama.

Mert’in, “O kızı gerçekten de sevmiştim,” dediğini duydum. “Sana çok iyi geliyordu. Yazık oldu, kardeşim.” İç çekti, bardağım masaya bırakıp omzumu tuttu ve sıktı. “Ama her neyse, sen iyi ol yeter ki. Vardır belki onun da bir sebebi ama bu uğurda kendini yıpratma.” Ozan bir şey söylemese de bakışlarındaki o tereddüdü görmezlikten gelmek mümkün değildi. Mert de ona doğru, “Peşinden gitmesini mi söyleyeceksin?” diye yakındı.

Ozan, “Bir şeyler doğru hissettirmiyor,” diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. “Yaptıkları ve sonrasında takındığı tavır yanlış olsa da bir yıldır âşık değil

misin sen bu kıza? En azından karşılıklı yüzleşmeden bitir-memelisin diye düşünüyorum.”

Ozan daima daha mantıklı ve ılımlı yaklaşan tarafa bu üçlüde ama benim kendimi öldüreceğim gece Meira’yla tanıştığımı, Meira’nın bir nevi beni kurtardığını bilmiyordu. Nasıl bir ruh hali içindeyken, cehennemin dibindeyken, hayatımın merkezine onu koyduğumu gayet de farkındayken Meira’nın bana bu yalanı söylediğini bilmiyordu. Ama Mert biliyordu. Bu kadar insanlaşabilmem için ne kadar acı çektiğimi biliyordu ve bu yalana karşı Ozan kadar ılımlı yaklaşamıyordu. Tekrar tekrar incineceğimden çekiniyor olmalıydı ki Ozanın bu fikri hoşuna gitmedi, kızar gibi oldu.

“Yapma,” dedi Mert. “Ne olursa olsun o nişanlı bir kadın, Uygar. Yakışık almaz. Bir söyleyeceği varsa gelip kendi söyler. Kaç gün oldu, ne aradı ne sordu, öykü’ye bile sormamış halini.”

Onlara Meira’nın yaşadığı hayatın gerçek yüzünü söyleyemezdim, bu Meira için özel ve elbette ki hassas bir konuydu. Meira o evde tutsak gibiydi, her ne kadar onu kurtarmamı istemese de onu o şekilde bırakmak içimi yakıyordu ama ne yapabilirdim ki? O benimle olan ilişkisini önemsiz görüyordu ve bir... *Nişanlısı var.*

Her türlü engeli aşar, her türlü ihaneti göğüslerdim ama başka bir adam mı?

M e İra... Başka bir adam...

Meira’nın ailevi problemlerini takip edecek ve ona yardım edecek binlerini ayarlayacaktım. Ben dahil olmaz, sadece Meira’nın iyi olduğundan emin olarak ondan uzakta devam ederdim hayatıma.

Evet, bundan sonra işler böyle yürüyecek.

Son bir yudum daha aldım bardağımdan. “Gitmeyeceğim,” dedim Mert’in içini rahatlatarak. “Bir daha ona gitmeyeceğim.”

Ayık kalırsam onu düşünürdüm ve uyursam rüyamda onu görürdüm. Ben de mecbur, içip durduğum bir döngüye hapsettim kendimi. Ne çare! Kendi adımı bile unutacak kadar sarhoş oldum ama Meira'nm adını her dilde yine yazardım.

Gürültüye atıldım bu kez. Şah Pub'ın alt katına, müziğin kafam-dakileri bastırabilecek kadar yükseldiği kalabalık bara indim. Daima karanlık bir atmosferi vardı buranın. *Güzel.* Lobilerden birine attım kendimi. Bizimkilere haber vermemiştim, yalnız kalmak istiyordum aslında fakat Mert'in gözü üzerimdeydi. Çocuklardan biri geldiğimi söylemiş olmalıydı ki ikisi de peşimden geldi ve daha da kötüsü onlarla beraber başkaları da geldi.

Kafamı koltuğun başlığına atmış, tavanı izliyordum. Huzursuzluğumu belli etmekten çekinmeyerek, "Kim bunlar?" diye sordum.

"İş," dedi Mert ve adamları buyur etti. Sistemim kendi hayati faaliyetlerini yerine getirmekte bile zorlanırken Mert'in kıçımda sürekli işten heriflerle dolaşması can sıkıcıydı. Beni başıboş bırakmamaya, dikkatimi işle dağıtmaya ve beni gerçek hayata döndürmeye çalışıyordu kendince.

Ozan adamlarla sohbet ediyor ve benim el atmamı bekliyordu. Mert ise bana doğru yaklaşıp, "Bu gece de mi içeceksin?" diye sordu.
Cevap vermedim ama avcumun arasındaki bardağı kafama dikmem yeterli bir cevap oldu onun için. "Uygar," dedi kızarak. "İşi de çok başıboş bıraktın. Ozan ve ben yetişmeye çalışıyoruz ama biliyorsun, bu Polat ve çakalları rahat bırakmaya gelmiyor. Bir gün ayık kal bari de şu işe bir bak. Adamlar onca yol gelmiş Hollanda'dan." Sessizdim, yeni bir yudum aldım. "Uygar," dedi yeniden vurgulayarak. "Adamlar bankamızı

değiştirmemizi öneriyorlar, karşılığında dudak uçuklatacak bir komisyon ödeyecekler. Polat'la bir konuda daha farklı yollara sapacağız, iyice ondan bağımsızlaşacağız. Bu fırsatı görmezlikten mi geleceksin?" bonra, diye geçiştirdim onu. bonra.

Benden iş çıkmayacağını anlayınca iyice keyfi kaçtı. Adamları da kendi halinde bırakamazdı elbette, dönüp onlarla ilgilenmeye ve benim boşluğumu Ozanla doldurmaya çalışu. Ne konuştuklarını bilmiyor, duymuyor, dinlemiyordum. Ozan bu işleri pek bilmez, Mert bilse de fazla yabani kaçar, mutlaka bir noktada adamlarla ters düşer, kavga çıkarır, birinin kafasını gözünü yarardı. İkisinin uzmanlık alanı kesinlikle insanlar ve pazarlık değildi, bu işi batıracaklarına şüphe yoktu fakat değil bu işi, bütün bir iş hayatımı mahvetseler bile umurumda değildi artık.

Umurumda olan tek şey elimdeki içki ve ne kadar daha değdiği yerleri yakabileceğiydi.

Tam on dokuz gün olmuştu onu görmeyeli, duymayalı. Aylak aylak dolaştığım on dokuz gece, on dokuz gündüz ama bir kez olsun varamadım ona. Varamazdım da bir daha.

Kızgın değildim ona. Kırgındım.

Bana bakarken ilk defa o gözlerinin ardında hiçbir his yatmıyordu o gece. O boş bakışları, gözlerinde yaş olduğu halde ruhsuz hissettirdi bana. Herhangi birinden, sıradan bir adamdan bahsediyormuş gibi ve bir paçavraymışım gibi beni savurabilmesi, hiçbir pişmanlık taşımayan o tavrı... Hangisinin daha acı verici olduğunu bilmiyordum. Bana karşı bir şey hissetmemesi mi yoksa beni öldüreceğini bile bile bana bunu yapabilmesi mi? Bilmiyordum. *Bunu yaşayacağıma bir sene önce o gece Meirayla karşılaşmasaymış da gideceğim yere gidip sıkacağım kurşunu sıksaymışım keşke,* diyordum yalnızca. Oysa ben böyle hayal etmemiştim hiçbir şeyi. Hayatımın hiçbir döneminde sadece bir hafta sonrasını bile planladığımı hatırlamıyordum, herhangi bir hayal kurduğumu, bir şeylere ümitlendiğimi, heveslendiğimi bilmiyordum. Ancak Meira'dan sonra başrolünü Meira'nın üstlendiği onlarca düş kurmuştum kafamda. Bir gecede nasıl altüst olabilmişti hepsi?

Bu bir yıl içinde, belki bin defa *uzak duracaksın ondan*, dedim kendime. Bin defa da dinlemedim kendimi. Bin birinci kez, bu sefer son olacak şekilde, bir daha uyardım bu akılsız *başımı, provalarına gitmeyeceksin,* diye. *Gidemem. Onu bir daha görmeyeceksin,* dedim. *Göremem. Başka bir adam varken sebebi ne olursa olsun benimle oynamasına izin veremem.*

Meira'dan uzak duracaksın, Uygar!

“Benim mi kafam güzel yoksa o Meira mı?”

O kutsal adı duyduğum gibi sırtımı dayadığım koltuktan doğruldum. Aklım karışık ve kanım alkolden bulanık olsa da hemen Mert’in bakışlarını takip ederek Meira’yı bulabildim.

Ben, sistemime karıştırdığım zehirlerden artık sanrılar görecek kadar delirdiğimi düşünüyordum ki Ozan da Meira’yı kanlı canlı karşısında gören tek kişi olmadığımı doğrular nitelikte, “Meira’nın ne işi var burada?” diye sordu.

Meira...

Gerçekten de Meira’ydı! Mekânın orta kısımlarındaki iki kişilik masalardan birinde oturan bedenini, o altın sarısı saçlarını ve o ilgisiz, soğuk tavırlarını tanımamam mümkün değildi.

Mert’in, “Burayı nereden biliyor?” dediğini duydum.

“Uygar için mi geldi yoksa tesadüf mü?” dedi Ozan.

“Nasıl tesadüf olabilir?” dedi Mert. “Meira gibi biri buralarda ne arasın?

Ne arıyorsun burada, Meira?

Hemen ayağa kalktım ama Mert’in elini kolumda hissettiğimde duraksadım. “Uygar, gitme,” diye uyardı beni. “Bizim çocuklara söyleyeyim onlar göz kulak olsunlar. Sen gitme.”

Onu dinlemeden lobiyi geçtim ve tek başına oturan, bu karanlık bara baştan sona tezat duran kıza yaklaştım. Bana dikkat etmiyor, çevreye ilgisiz bakışlar atarken kokteylini yudumluyordu. Yanımdan geçen korumayı

kolundan yakaladım ve kulağına eğilerek, “Onu neden buraya soktunuz?” diye sordum huzursuz bir tavırla.

Koruma bir Meira’ya bir de bana baktı.

“Tanıdık olmadığı için uyardım, abi ama itiraz etti.”

“Ne için geldiğini söyledi mi?”

“Hayır.”

Kolunu bırakıp gitmesine izin verdiğim sırada görüş açımdaki kadını, bir tek benim izlemediğimi fark ettim. Onu bir avmış gibi gözüne kestiren adamları gördüğümde o tarafa baktım ve tek bakış yeterliydi, bir daha bu tarafa gözleri değmedi.

Kokteyl içiyordu, etrafına bakınsa da kimseye dikkat etmiyor, dalgın görünüyordu. Masasına yaklaştım, karşısındaydım artık.

“Meira? Ne işin var burada?”

Beni gördüğüne şaşırmam işti, umursamadı hatta. Etrafına bakarken, “Biraz kafa dağıtmaya geldim,” dedi soğuk bir tavırla.

“Buraya?”

Tek kaşım havaya kalkarken onunla beraber mekâna kısa bir göz attım.

“Evet. Ne var?”

Polat’ın adamlarının da çevrede olduğu bir mekânda Meira yı bulundurmak istemiyordum ama o inatçı tavrı daha çok işim olduğunu söylüyordu bana. Ben de mecburen karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. “Burası hoş bir yer değil,” diye açıklamaya çalıştım.

“O halde çıkıp gitmelisin,” diye tersledi beni. *Beni kendi mekânımdan kovdu.*

Sabırla soludum.

“Bu mekândaki insanlar tekin değil, Meira.”

“Burada olmana şaşırmamalı o halde,” dediğinde çenemi sinirle sıktım. Buraya sırf beni öfkelendirmeye mi gelmişti yani? Benim mekânıma elbette ki benim de buralarda olacağımı bilerek geliyor, kendini böyle bir hale sokuyor, bir de beni tersleyerek yanından mı kovuyordu?

“Gidiyoruz,” dedim.

“Sen...” dedi vurgulayarak. “Sen gidiyorsun, ben burada kalacağım. Yalnızca rahat bırak beni.”

Ne yapmaya çalışıyor?

Kendimi tuttum. “Şu haline bak,” dedim. Onun için olan endişem iyice artıyordu. Şimdiden sarhoş olmaya başlamıştı bile. “Ne tarz bir belaya bulaşmak üzere olduğundan bihabersin, nasıl seni rahat bırakabilirim?”

Meira sinir olmuş gibiydi. Hemen garsonu çağırdı ve kibar bir üslupla, “AfFedersiniz,” dedi. “Bu adamı tanımıyorum ve beni rahatsız edip duruyor.”

Samet bana baktı, bizim çocuklardandı elbette. “Uygar Bey,” diyecek oldu.

Sabrımı sınayan Meiradan gözlerimi ayırmadan, “Sorun değil, gidebilirsin,” dedim ona.

“Harika!” diyerek sinir bozukluğuyla güldü. Yeniden içkisinden yudumladı ama içemiyor, yalnızca kendisine eziyet ediyordu resmen. *Derdi ne bu kızın?*

Daha fazla bunu izlemeye sinirlerim dayanmayacaktı. İçkiyi elinden aldım. Bana ters ters baksa da geri vermedim. Belli ki dinleme-

yecek, inat edecekti. Bu yüzden biraz daha uysal yaklaşmaya çalıştım ona. "Meira," dedim. "İnat itmeyi bırak ve seni doğru düzgün bir yere götürmeme izin ver. O zaman istediğin kadar seni rahat bırakırım ama burada tek başına kalamazsın."

"Uygar," dedi ciddi gözükmeye çalışarak. Sarhoştu, gözleri kısılmıştı ve yanakları da pespembeydi. "Masamdan kalk."

"Meira."

"Uygar," diye tekrarladı sertçe. "İyi bir gün geçirmiyorum zaten, tek istediğim birkaç kadeh içmek." Ve az önce içkisini bana kaptırdığı için yandan geçen garsona yeni bir içki siparişi verdi fakat ben garsona işaret yapınca elbette diğer içkisi de yalan oldu.

"içmeyi bile bilmiyorsun," diye kızdım. Yalnızca beni sinir etmek için geldiğini düşünüyordum ama değişik bir şeyler vardı ona. "Bir şey mi oldu?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Ne diye onca mekân arasından kendini böyle bir yere atıp içiyor ve düşüncesizce sarhoş oluyorsun?

Nişanlınla kavga mı ettiniz, diye sormamak için zor tuttum kendimi.

"Canım içmek istedi ve ben de içiyorum," dedi ters bir tavırla. "Şimdi gider misin lütfen?"

Dinlemeyecekti. Kendi başını belaya sokmaya kararlı, düşüncesiz bir kızdı. Polat ona değer verdiğimi bilse kendisini kukla olarak bulacağından habersiz, gecenin köründe soluğu tekinsiz sokaklarda alacak kadar sağduyusuz ve en can sıkanı da bir keçi kadar inatçıydı.

Anlaşıldı.

Sandalyeyi çekip ayağa kalktım ve yanma gittim. Ondan gelecek herhangi bir itiraza ve karşı koymaya müsaade etmeden, onu kolundan tutup

kaldırdım. Belini tutup desteklemeseydim düşecekti. “Sarhoşsun,” dedim. Onun bu hali içimi sızlatıyor, kendi kırgınlığımı unutturuyordu bana. “Seni yalnız bırakamam, başka bir zaman nefret edebilirsin benden ama şimdi seni evine götüreceğim.

Onu çocuklara da bırakabilirdim aslında. Ondan uzak durmak benim için daha az eziyet edici olurdu ama onu bu sarhoş haliyle kimseye emanet etmek istemedim. Mert ve Ozan alkol almıştı zaten ama ben iyiydim. Hiç olmadığım kadar tetikte ve ayıktım artık. Meira’nın da iyi olduğunu bilmem, onu evine götürmem gerekiyordu.

Bana direnmeden -daha doğrusu direnebilecek kadar ayık kalamadığından- uysal bir şekilde onu yönlendirmeme izin verdi. Dışarıdaydık, buz gibi bir sokakta yürüyorduk. Arabam biraz ötedeydi. *Şu haline*

bak. Giydiği tülden kumaşlar dikkatimi çekmişti. Rüzgâr eteklerini uçuşturuyordu. *Donuyorsun, Meira.*

Derin bir nefes alıp durdum, onu karşıma aldım ama çok sarhoştu. Başı hemen göğsüme düştü. Onu tuttum ve kabanımı çıkarıp omuzlarına bıraktım, sıkıca örttüm önünü. Başını bile dik tutamıyordu. Yüzüne bakmaya çalıştım, yanakları soğuktan mı yoksa içkiden mi al aldı anlayamadım. İyi miydi? İçki mi dokunmuştu yoksa? Yanaklarından tutup başını kaldırdım ve bana bakmasını sağladım. “Ne kadar içtin böyle?” diye sordum hayretle. Ben onu fark etmeden öncesinde de içmiş olmalıydı. Böyle bir yerde sarhoş olmayı isteyerek içmesi delilikti, kesinlikle delilik!

“Birkaç bardak,” diye uykulu bir sesle mınldandı.

Onu düzelterek kolundan tuttum ve dengesini sağlamasına yardım ederek yönlendirdim. “Bu yüzden içmemelisin,” diye kızmaktan da kendimi alıkoyamadım. “Ne düşünüyordun? Ya ben burada olmasaydım?”

Arabaya vardığımızda onu yerine oturttum, üzerinden uzanıp kemerini taktım. Beni izlediğini, o yeşillerinin üzerimde gezindiğini biliyordum. Uyuşmuş, uysallaşın işti. Onu görmezlikten gelmeye, işimi çabucak bitirip ondan uzaklaşmaya odaklanmışum.

Kemeri taktıktan sonra geri çekilecektim ama Meira bana ansızın, “Benden hâlâ hoşlanıyor musun?” diye sordu.

Bunun üzerine istemsizce duraksadım. Geriye zerresi kaldıysa eğer o küçücük moralim de bunu duyunca altüst oldu, öylesine, canı sıkılmış da benimle uğraşmak istiyormuş gibi pervasızca sorduğu bu soruya bir cevap veremedim. Ona neler söylemiş, onun için neler yapmış ve daha ne vaatlerde bulunmuştum. Kendi varlığımın yegâne amacını ona bağlamış, kalbimin dört odacığını da ona ayırmıştım ve o bunu basit bir hoşlantı olarak mı görmüştü? Başından beri hiçbir şeyi ciddiye almamıştı, bundan bir kere daha emin olmuştum.

Ben cevap vermeyince, göz temasını bozarak, “Üzgünüm,” dedi. Birden ne için özür dileyeceğini bekleyerek nefesimi tuttum ama o, “Seni terslediğim için...” diye ekleyince beklentilerim suya düştü.

Sessizleştim. Kendimi hiç bu kadar boktan hissetmemiştim. Yine de yüzünün böyle asık olmasına, o ince kaşlarının kasvede çatılmasına dayanamadım. Moralinin neye bozuk olduğunu bilmeliydim.

“Neden bu haldesin?” diye sordum kendime gelerek. Meira huzursuz görünüyordu, bakışlarını kaçırdı. Bu beni iyice huzursuz etti. Çe-

nesinden tutup onu bu tarafa bakmaya zorladım. “Meira,” dedim ciddi bir sesle. “Yüzüme bak, bir sorun mu var? Neden garip davranıyorsun?”

“Sen kimsin ki? Normalimin ne olduğunu bilecek kadar tanımıyorsun beni,” diye mırıldandı soğuk bir tavırla.

Çenesindeki parmaklarım, gözlerindeki gözlerim donakaldı. Mei-ra'yı ilk gördüğüm gün belki daha yakındık birbirimize, şimdi büsbütün iki yabancıymışız gibi hissettirmişti yine. Tanıdıktı bu his. Annemin gözlerimin içine bakması ve beni hayatına dahil etmeyeceğini söylemesi, o gece beni Ankara'dan nazikçe kovuşu tıpkı böyle hissettirmişti. Tıpkı böyle yabancı gibi bakmıştı bana, *evimde ne işin var,* der gibi. Meira da *sen kimsin ki, hayatımda ne işin var sanki,* der gibiydi.

Doğru, ben kimim ki?

Başka bir şey söylemeden geri çekildim. Kapıyı kapatıp kendi tarafıma geçtim. Yolculuk boyunca da ona bakmadım. O da konuşmadı ve alnını cama yaslayarak yalnızca dışarıyı izledi. Bir tek adresi istemek için açtım ağzımı, onda da yarım ağız, isteksiz bir cevap alabildim.

Uzakta yaşıyordu. Şehrin çıkışında, iki tarafında da ormanların yükseldiği bir yoldan sıyrılınca devasa genişlikte bir arsaya çıkmıştık. "Burası mı evin?" derken uzaktan bile büyük görünen yapıya bakıyor, bir saraya geldiğimizi dıişunuyordum.

"Evet," diye mırıldandı keyifsizce ve duyamayacağımı düşünerek, "Maalesef," diye ekledi.

Yine provadan kaçıp gelmiş olmalıydı. Çok kızacaklardı ona. *Sikeyim böyle* /y/7 Elimden bir şey gelmeyişi, daha doğrusu onun benim sorumluluğumda olmayışı ve Meira'nın beni reddedişi çaresiz bırakıyordu beni. Ama tekrar tekrar *o nişanlı bir kadın,* diye hatırlattım kendime.

O nişanlı bir kadın, Uygar. Yalnızca kendi işine bak.

Yosun tutmuş taş duvarlarla dış dünyadan soyutlanan ve barok dönemi mimarisiyle gerçekten de Holyrood Sarayı'na benzeyen bu evin ön kapısına yaklaştırdım aracı. Maskeli balonun verildiği malikâne neydi ki buranın yanında? Görkemi zerre sevmeyen benim gibi bir adamı bile bir anlığına hayrete düşürebildi. Ne zenginlikler gördüm de böylesi... Gerçek değil gibi gelmişti. Meira'nın sadece evi bile Polat'la benim toplaşan bütün servetim ederdi herhalde.

Arabayı demir bahçe kapısına yaklaştırdığım gibi köşedeki bir diğer küçük kapıdan tıknaz bir adam çıkıverdi, şapkasını düzeltti ve önce plakama, daha sonra da bana kıstığı gözleriyle baktı. Kalkan kaşlarının ona verdiği şüpheci ifadeye bakılırsa yabancı misafirlere alışık değildi.

I 476 |

Hemen yanımda, yolcu koltuğundaki Meirayı görmeseydi beni içeri de almazdı elbette fakat Meira'yı gördüğü gibi öncelikle cebinden çıkardığı telsize bir şeyler söyledi, ardından kumandayla devasa kapıyı bir tiyatro perdesini açar gibi açtı.

Girişteki duvarda Shavit Malikânesi yazan demir bir tabela vardı. Etrafını kurumuş sarmaşıklar sarmış ve bir felakete davet eder gibi ürkütücü görünüyordu. Meira'nın soyadını ilk defa duymuştum ama nedense bir anlığına gözüme tanıdık geldi, yine de üzerine pek düşünmeden yolu takip ederek avluda ilerledim. Buraya avlu değil de aile bile denebilirdi. Sadece eğlence etkinliklerini düzenleyebilmek için ayrı bir malikânesi olan aileden de daha az bir şatafat beklenemezdi.

Brezilya'da iş yaptığım bir adam geldi aklıma öylesine, Al Capone u aratmayan mal varlığıyla bir Favela'da,** tuvaleti dışarıda olan gecekondusunda yaşıyordu. Ve elbette ben de iyi bir örnek olabilirdim, bir gece kulübünün teras katında kalıyordum şimdilerde. Bir yandan Meira'nın hayatına baktığımda ise berbat bir ailesi olsa bile içinde büyüdüğü varlık akılalır gibi değildi. Bu zenginliği sürdürmek için başka zengin bir aileyle evlilik yoluyla anlaşmaları çok sık yaşanırdı bu zümrelerde, belki Meira bu yüzden vazgeçemedi bütün bunlardan. Onu kurtarabileceğimi bildiği halde, ailesi kötü olsa dahi hem bu lüksü hem de geleceğini garantiye alan bir evliliği gözden çıkaramadı. İki taraflı oynadı, beni de bırakamadı, o adamı da. Şatafatı sevmiyorum diye beni çulsuz sanmıştı belki de. Ev ne kadar genişse içinde o kadar yalnızlaştığımı, bu yüzden kendimi tek ait hissedebildiğim o çöplükteki teras katına kendimi sıkıştırdığımı bilmiyordu. Bilmeyecekti de. Bundan sonra bilmesine gerek yoktu.

Arabamı az ötede evin girişine, merdivenlerin önüne park ettim. Bahçesindeki çalıları güzelce biçilmiş, her yer heykellerle doldurulmuş -en

ünlüsü Milo Venüsü reprodüksiyonuydu-'*' yer yer bu heykellere sarmaşıklar da dolanmış ve su çeşmelerinin kenarlan yosun tutmuştu. Oldukça eski bir yapıydı aslında, bir servet değerinde olmalıydı. Sanat sevgisi Meira'ya ailesinden geçmişti anlaşılan.

Ama asıl fark ettiğim şey etrafta hiç koruma olmamasıydı.

Kızlarını dört korumayla provaya bırakan, ona telefon bile almayacak kadar *korumacı* olan psikopat ailesinin çok düşmanı olduğunu sanıyordum ama ailenin değil, sadece Meira mn düşmanları varmış gibi

* Geleneksel olarak ağaçlar ya da büyük çalılar hanı olan geni; ve düz bir cadde ya da yoldur.

** Brezilya'daki gecekondu mahallelerine verilen isim.

*** **Bir sanat eserinin aslına uygun kopyasıdır.**

onun etrafını adamlarla çevrelemeleri, onu yalnızca esir tutmak için olamazdı. O halde sahne almasına, insan içine karışmasına dahi izin vermezlerdi en başta.

Bu işte bir iş var.

Ben kapımı açıp indiğimde evin kapıları da açıldı. Aceleci adımlarla birkaç kişinin dışarı fırladığını gördüm ama dikkatim Meira'daydı. Önce onu arabadan indirdim, düşmemesi için kolumla destekledim ve ailesine doğru götürdüm.

Merdivenlerden inen üç kişi seçtim, endişeli ve biraz da kızgın üç surat. İkisi orta yaşlardaydı, annesi ve babası olmalıydı fakat yanlarındaki bir diğer adam biraz daha genç görünümlüydü. Bu herifin Mei-ra'nın nişanlısı olduğunu düşündüm. Elimde değildi, torpidodaki silahım bana kendini

hatırlattı. Yabani, canavarca bir his beni gıdıklıyordu sanki. Boynuma doğru tırmanan ve sinirlerimi okşayan bir tür içgüdü gibiydi *çekip vur* fısıltısı...

Babası olduğunu tahmin ettiğim iriyarı, esmer bir adam, o koca gözlerini iyice açarak, "Meira? Kızım?" diye garip, kaba bir aksanla soru sorar gibi seslendi. Bu sırada daha bana hiç bakmamıştı bile, kızı için endişeliydi. "Nerelerdeydin?" Ardından babanın bakışları ilk defa bana kayarken, "Bu kim?" diyecek olsa da duraksadı.

İkimiz de ilk defa birbirimize, yüzlerimize dikkat ederek bakmıştık. Bu ikimizi de olduğu yere mıhladı.

Kaşlarım çatıldı usulca.

Meira'nın nişanlısı olduğu konusunda yanıldığım adam, Meirayı kollarımın arasından koparırcasına aldı. "Meira Hanım," dedi ona. Annesi kâhyaya kızını içeri götürmesini söyledi ve bütün bunlar, onları su altından dinliyormuşum gibi boğuk bir şekilde geldi kulağıma.

Bu adam...

Meira, çalışanlar ve annesiyle beraber içeri geçerken ben babasıyla dışarıda tek başıma kaldım. Hareket edemedim. Bir aptal gibi suratına bakarken, ağzımı açıp tek bir söz bile söyleyemedim. Kan beynime sıçramıştı sanki;. Ellerimin titrediğini, göğsüme feci bir ağrı saplandığını ve o acıyla beni de beraberinde karanlığa doğru sürüklediğini hissettim.

O da bu karşılaşmaya şaşırmış ama benden çabuk toparlanmıştı. "Şu işe de bir bak," diye keyifsizce mırıldandığını duydum.

"Sen..." dedim ama devamını getiremeden nefesim kesildi. Parmaklarımı şokla saçlarımın arasına daldırdım. Bir titreme dalgası geçti bedenimden ve arkamı dönüp birkaç adım attım.

Hayır, hayır, hayır! Bu bir faka olmalı!

Eğildim, ellerimle dizlerimi tutarken derin derin soluklandım. Küfürler, lanetler, aklıma gelen bütün kötülükler, her birini içimden savuruyor, birbiri ardına kenetlenen yapboz parçalarının oluşturduğu bütünü, o tabloyu sonunda anlıyor olmanın farkında!ığıyla aklımı yitirecekmiş gibi hissediyordum.

"İlginç bir tesadüf," dediğini duydum adamın. "Ama şimdi senden gitmeni isteyeceğim, Uygar."

Adamın gür sesi beni kendime getirdi. Derin soluklar eşliğinde doğrulurken kendimi kırmızı görmüş bir boğa gibi hissettim. Adama geri döndüğümde elimden bir kaza çıkmasına, kendimi tamamen kaybetmeme ve bu yeri ateşe vermeme saniyeler kalmıştı.

Birkaç hızlı adımda ona vardım ve hiç düşünmeden yakasına yapıştım. "O belgeleri..." dedim nefes nefese. "Hemen şimdi bana geri vereceksin!"

Neredeyse benimle aynı boyda, heybedi bir adamdı ama beni kendinden ayırmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Yalnızca sert bir ifadeyle, "Ne diyorsun sen, Avukat?" diye çıkıştı. "Aklını mı yitirdin? Parasını ödediğim işin belgelerin-"

"Üç katını veririm," dedim hemen. Durup, "Beş," diye düzelttim. "Ne istiyorsan veririm!" Bütün paramı ŞAH Nakliyat için feshettiğim anlaşmalara cayma bedeli olarak yatırmıştım ama bulurdum. Bulurdum! "Ne istiyorsan yaparım! O belgeleri hemen bana geri ver!"

Koyu kahve bakışlarında bir duraksama, bir sorgulama yakaladım fakat bana, "Unut bunu," dedi. "O belgeler benim için hayati. Hem sen kim oluyorsun da bir gece ansızın kızımı eve getiriyorsun böyle? Meira'yla ne gibi bir alakan var?"

Hayatımda hiç o kadar zavallı hissetmemiştim kendimi. Adamın yakasını nefretle kavradığım halde parmaklarımda hiç güç yoktu. Sinirden, neye uğradığımın şaşkınlığından, çaresizlikten kafayı yemiştim. Daha fazla dayanamadım, yakasını bırakıp geri çekildim. Kalbim ağzımda atıyordu

sanki, öleceğim sandım. Eve doğru baktım, üst katta bir odanın ışığı açıktı. Devasa bir yük binmişti şimdi omuzlarıma ve ben ne yapacağımı bilemedim.

“Ben...” derken yüzümü sıvazladım. Ne denirdi? Tek bir şey biliyordum. Düştüğümde, kaybolduğumda, mahvolduğumda, tek bir dua vardı dudaklarımda. Tek bir isim. Biz neyiz, bilmiyorum ama ben...

Meıraya aşığım. Meıraya aşığım!

Ne yaptım ben?

Gözlerimi yeniden açtığımda adamın bana uzun uzun baktığını ve kendince derin düşüncelere daldığını gördüm. “Yazık olmuş,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Meira nişanlı.”

“Sen...” İki kelimeyi bir araya getirmekte bile zorlanan âciz bir yaratıktım. Yaratık! Yaratıktım! Elimi kaldırıp sert bir tokat attım kendime. *Yaratık!* Yetmedi, bir tane daha yapıştırdım yüzüme. *Yaratık. Pislik seni. Kendi hayatının lanetliğiyetmedi, onunkini de mahvettin! Yaratık!* Saçlarıma asılıp yeniden çekiştirdim ve nefeslenmeye çalıştım.

Ne yaptım ben sana, Meira?

Benjamin beni vahim bir vaka izler gibi izliyordu. “Delikanlı,” dediğinde yine o suyun altından çıkabildim. “Burası yeri değil.”

Doğruldum. Fırıldak gibi dönen gözlerimle adama bakarken kendimi kontrol edemiyordum. *Kendim mahvettim her şeyi!*

“Yoksa Meirayı yanında tutabilmek için onu bu belgelerle tehdit mi ediyordun? Bu evliliğe de onu böyle mi zorladın?”

Ben orada parçalara ayrılırken adam ciddiyetini, o mesafesini hiç bozmadan, “Ailemin özeli seni hiç alakadar etmez, genç adam,” diye payladı beni.

“Başlatma ailenin özeline!” diye gürledim. Sesim bütün bu deli hastanesi boyunca yankılandı sanki.

Adam da bu agresifliğimden hoşlanmadı ama üslubunu koruyarak, “Endişen kızımın sağlığı ise eğer...” dedi. “O bizimle gayet güvende, için rahat olsun. Bunun haricinde, tekrar gitmeni isteyeceğim senden.”

“Şantaj yapıyorsun ona!” diye sitem ederken sesim göğsümden gür bir ağıt gibi yükseldi.

Kaşları çatıldı.

“Kızım benimle güvende. Söz dinlediği takdirde o belgeler hiçbir zaman kullanılmayacak. Kendi kızımın başını derde sokmak mı istiyorum sence ben? Aklımda zorum mu var benim sanıyorsun? Yalnızca onu terbiye edebilmek ve yanımda tutabilmek için yapıyorum bunu.”

Bu adamı...

Nefeslendim.

Sakin ol, Uygar.

Hayır, bu adamı doğduğuna pişman edebilirdim. Sırf Meira hakkında böyle konuştuğu için, onu hapsedilmesi, terbiye edilmesi gereken bir hayvan gibi gördüğü için, o kibirli bakışı için ve o kendini baba sanan hastalıklı figürü için onu binlerce kez öldürebilirdim.

Yapamam. Yapamazsın, Uygar. Belgeler onda. Sikeyim! Bu nasıl bir oyun böyle?

Adam da iyice huzursuzlarım işti.

“Sana daha fazla açıklama yapamam. Aile dramımız seni ilgilendirmiyor. Cevabını da aldığına göre sanıyorum ki geldiğin yolu geri bulabilirsin.”

Gidemezdim, çaresizdim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Adam da gitmeyeceğimi anladığında, “Kızıma değer veriyorsun,” diyerek sıkıştırdı beni. “Eğer benim canımı sıkarsan ona bu belgeyi senin hazırladığını söylerim. O zaman da çok iyi anlaşırsınız eminim ki.”

Gözlerim birden kocaman açıldı. Nefes alamadım. Sadece düşününce bile, Meira’ya ona bu kötülüğü yapmış olmam yetmiyormuş gibi bu işin arkasında benim olduğumu öğrendiğini, benden nefret ettiğini düşününce bile bir ağrı saplanıyordu sol yanıma.

“Sakın...” dedim üzerine basarak. “Sakın... Bu yeri başına yıkanm senin!

Kaşları çatıldı, huzursuz bir ifade vardı sert yüz hadarında. Onu tehdit etmemi umursamadan, “Meira’nın arkadaş edinme fikri hoşuma gitmiyor,” diye açıkladı ama sanki içinde bir tür tereddüt yaşıyor, bu söylediklerini aslında kendine hatırlıyor ve kendini tembihliyordu. “Bir daha seni etrafımızda görmeyeceğim.”

Delirmiş gibiydim. Onu görmezlikten gelerek kafamda planlar kurmaya, kendimi bu bataklıktan çıkarmaya çalıştım. “Eğer ona söylersen...” dedim hummaya tutulmuş gibi öfkeyle titrerken. “Bütün sosyeteye senin, kızını şantajla elinde esir tutan ve onu zorla evlendirmek isteyen bir adam olduğunu yayarım! Bütün iş hayatını altüst ederim. Gittiğin her yerde, her masada, her anlaşmada, kimsenin elini bile sıkmak istemeyeceği hale getiririm soyadını!” İlginç bir şey söylemişim gibi kaşları yukarı kıvrıldı. “Aileni medyadan uzak tutuyorsun. Mei-ra’yı gizli tutar ama hepinizi medyaya yem ederim! Duydun mu beni?” Yetmedi, kuyruğuna basılmış bir kedi gibi agresifçe karşılıklar vermeye, tehditler savurmaya devam ettim. “Seninle ve işinle ilgili açıklar bulabilirim. İsraillisin, çeşit çeşit pis işler çeviriyorsundur. Her birini açığa çıkarırım! Hele ki o belgeleri kullanmaya ya da Meiraya bu işte olduğumu söylemeye cesaret et...”

Ama bana kızıp, sayıp sövmektense küçük bir sessizliğin ve kafasında ölçüp tartmanın ardından ansızın, “Bu kadar mı değer veriyorsun ona?” diye sordu.

Duraksadım. Kafam karışıktı. Darmadağınık ve yitiktim.

Ne diyor bu adam? Dalga mı geçiyor benimle?

Adam bu çaresizliğimi son ana kadar dikkatle, merakla, bir araştırma yapar gibi izledi. “İkimiz de sessiz kalırsak bu işten iki taraf da faydalı çıkmaz mı sence de?” diye sordu. “Ben Meira’ya, onun hayatındaki en büyük kötülüğü yapanın, o belgeleri hazırlayan ve onu esir tutan kişinin aslında sen olduğunu söylemem. Sen de beni medyaya ifşa etmezsin. Kendimi çok umursadığım söylenemez ama ailemin yıpranmasını göze alamam. Kızımın adı çıkamaz, hiçbir türlü kötü işe bulaşamaz.”

Çenemi kapatmamı, Meira’yı bu hayata mahkûm etmeye devam etmemi söylüyordu bana ve ben ona bir şey yapamadım. Hiçbir şey yapamazdım. O belgeler onda olduğu sürece elim kolum bağlıydı.

“Anlaştık diye düşünüyorum?” diye sormasıyla kendi iç dünyamdan sıyrıldım. Elini uzattı, sıkmamı bekledi. O eli sıkmamı bekledi.
Kendi ellerimle mahvettiğim kızın hayatı için onunla anlaşmamı bekledi.

Elini sıkmadım ama itiraz da edemezdim. Kendi topuğuma sıkmıştım ben ve şimdi de bunun bedelini ödüyordum. Kendi yarattığım yıkımın arasında yürüyordum. Arkamı döndüm, ilk birkaç adım ruhsuz olarak atılsa da hemen sonrasında arabama doğru hızlandım. Buradan bir an önce defolup gitmeli, artık nefes almalıydım.

“Uygar,” diye seslendiğini duydum arkamdan. “Belki de sığ sandığın sular bir yanılsamadır ve göründüğünden de derindir. Sakın, delikanlı... Sığ sandığın sularda sakın boğulma. İyi geceler.”

Ne ara Şah Pub’a vardığımı bilmiyordum. Arabayı rasgele park edip kendimi aşağıya attım ve meraklı gözler beni takip ederken, rüzgâr gibi esip içeri geçtim. Adımlarım beni hızla ikinci kata, lobilerin bulunduğu ve bilardo oynanan salona çıkardı. Her zamanki gibi duman altıydı. Gruplar

halinde dağılan üyelerin keyifli kahkahaları ve hararetli tartışmaları duyuluyordu.

İleride Ozanla Mert'i gözüme kestirdiğim gibi birden etraftaki diğer herkese, "Dışarı!" diye bağırdım. "Hepiniz dışarı!"

İkili, oyunlarına son verdi ve bizim dışımızda herkes lobiyi terk edip, bizi yalnız bırakırken merakla bütün bu gürültünün sebebini açıklamamı bekledi. "Ne oluyor?" dedi Ozan.

Mert ifademi, nasıl bir dehşet içinde olduğumu gördüğünde, "Bi-

liyordum işte!" diye hayretle soludu ve sigarası ağzından düştü. "Mei-ra'nın çocuğu da varmış, değil mi?"

Ozan hemen, "Kes şunu!" diye susturdu onu. "Meira'yı o kadar da iyi tanımıyorsun, hatalı olsa bile bu kadar gidemezsin üstüne."

"Meira'nın üstüne gittiğim yok," diye homurdandı Mert. "Ailevi meselelerine bakacak binlerini ayarladık bile, bundan sonra ikisi de kendi hayatına baksın istiyorum sadece."

"Yine de-"

"Mahvettim," dedim ikisini de bölerek. Aralarındaki hararedi tartışmayı bırakıp bakışlarını bana çevirdiler. Durumun ciddiyetini sanırım ilk o an anlamışlardı. "Mahvettim," diye tekrarladım kendimi. "Her şeyi kendi ellerimle mahvettim. Sevdiğim kadının hayatını mahvettim."

Bana yaklaştıklarında, ikisinin de yüzünde endişeli bir ifade taşıdığını gördüm.

"Ne oluyor, Uygar?"

Avuçiçlerimi yanan gözlerime bastırıp konuşabilecek kadar sakinleşmeye çalıştım. “İki yıl önce bir iş almıştık,” diyebildim.

“Binlerce iş aldık, abi. Hangi biri?” diye sabırsızca sordu Mert.

Konuşamıyordum, koca bir yumru oturmuştu boğazıma. *Gitmiyor! Gitmek bilmiyor!*

“Bir işadamıydı,” dedim çaresizce. “Kızı için bir dosya hazırlamamızı istemişti ve ben de bir avukat ekibini görevlendirmiştim. Ozan, sen de o ekibin başındaydın.”

Daha başka bir şey söylememe, detay dahi vermeme gerek kalmadan Ozan hemen örüntüyü kendi kafasında kurdu ve kurduğu gibi de gözleri irice açıldı. “Hassiktir!” dedi şaşkınlıkla. Birkaç adım geriledi. “Biliyordum! Biliyordum! Meira’mn bir yerden tanıdık geldiğini biliyordum! Belgelerin son kontrolünü yaparken vesikalığını görmüştüm!”

Mert’in de bu pişmanlık zincirine katılması çok sürmedi, kalın kaşları kalkabildiği kadar kalktı.

“Siz ciddi misiniz lan?”

Ozanın bakışları benim üzerimde donakaldı. Çizik kaşları derinden çatılmış ve şimdiden herhangi bir çıkış yolu gözeten aklı, bu zorlu bela içinde çıkmaz sokağa varmıştı. “Mert...” diye mırıldandı. “Böyle derin bir boka daha önce hiç batmamıştık.”

Soğuk bir akşamüzeri. Tarih 2011. Neredeyse iki yıl öncesi.

Polar Karaşah’ın, namıdiğer Topal Polat’ın bir ziyaretçisi vardı. Onu büyük bir titizlikle her daim düzenli tuttuğu ofisinde ağırlaması, onun adına sağlam bir Iskoç viskisi açtırması ve koleksiyon değerindeki Küba’dan getirme purolarından ikram etmesinden de anlaşılacağı üzere, bu ziyaretçi

değerli bir ziyaretçiydi, ikili meseleye, bu buluşmanın asıl sebebine kısaca giriş yapsa da ilerisi için Polat, oğlu Uygar'ı bekleyeceklerini dile getirdi beyefendiye.

Ziyaretçi Benjamin Shavit, Doğuda kumaş ticaretinin deviydi ama bugün burada, Polat'ın karşısında bir işadamı olarak değil, bir baba olarak oturuyordu. Uzun boylu, sert bakışlı, esmer baba, ofisin kapısı aralandığında ve genç, temiz yüzlü bir adam içeri girdiğinde gözleriyle onu takip etti. Gencin birkaç büyük adımda Polat'ın yanına değil ama hemen çaprazındaki üçüncü bir koltuğa oturmasını izledi.

"Evet, ne vardı?" diye sordu Uygar. Henüz gencecik bir ruh olsa da bakışları hiçbir tez cana ait olamayacak kadar hırçındı. Vahşi doğaya neredeyse yeni atılmış olsa da doğanın acımasız işleyişine hemen alışmış, genç bir aslan gibiydi.

"Beyefendi, Benjamin Shavit," diye tanıttı Polat. "Avukatım, Uygar Karaşah. Genç olsa da çocukluğundan beri bizimle çalışıyor, aynı zamanda da kendisi benim öz oğlum. Tez canlı bir avukat ama bana mısın demiyor, sahada büyümek böyle bir şey işte. En iyi avukat, suçlulardan olur!"

Uygar Karaşah, hukuk fakültesini henüz birkaç ay önce bitirmiş olsa da idaresinde çete için çalışan bir avukat ekibi vardı, öncesinde davaları ekip üzerinden yönetse de şimdi ilk davasını kendi başına alması üzerine babası tarafından öne sürülmüştü ve ileride, *Şeytanın Avukatı* lakabıyla anılması için ona yeterince kötü şöhret kazandıracak başarılarının zincirini, bu ilk halkayla oluşturmuştu.

Benjamin Shavit, çantasından dosyayı çıkarıp masaya bıraktı ama Uygar ilgili değildi. Masaya bile bakmadan ayağa kalktı. "İşim var," diye geçiştirdi onları. "Ozan halleder."

Daha geleli çok olmadan ofisten çıkmıştı bile. Polat da bastonunu alarak peşinden gitti, kapının önünde onu durdurdu, "özel bir müşteri bu adam," diye bilgilendirdi umursamaz oğlunu. "Kendisi İsrailli bir işadamı. Bir milyarder! Sadece bilinmesine izin verdiği mal varlığıyla bile dünyanın en zenginlerinden. Bizimle iş yapması yararımıza olur, Uygar."

“Bir siirü avukatın var,” diye yanıtladı Uygar.

“Ama ben seni istiyorum,” dedi Polar ve biraz daha yaklaştı oğluna. Parmağında büyük, aile yadigârı bir yüzüğü taşıyan elini Uygarın omzuna koydu.

“Kendini avukatlıkta kanıtlamak için al sana altın bir firsat! Zor bir iş bile değil, sadece her zamanki gibi avukat ekibini kullanabilirsin ama bütün bu süreçle bizzat senin ilgilenmeni istiyorum.”

Uygar bir şey söylemedi. Karşısında bir yabancı duruyormuş gibi ruhsuz gözlerle babasını izledi. Henüz birkaç ay önce annesinin yuvasından kovulmuş, Ankara’dan dönmüş ve kendisini hayatın anlamsızlığına kaptırıp gecesini gündüzünü içmeye verdiği karanlık bir deliğe düşmüştü. Hiçbir şey ama hiçbir şey umurunda değildi.

Polat derin bir nefes aldı. “O avukadar dışarıdan,” dedi hırıltılı bir sesle. “Hayatımıza, işimize giren herkes bir gün gidecek, belki bir gün bize ihanet bile edecek ama biz aileyiz, Uygar. Kanımın kanısın sen. En iyisi olmadan, en iyisi olmak için eğitilmeden, paçalarını çamura bulamadan nasıl yolunu bulacaksın? Benim güvenebileceğim tek kişi sensin. Günün sonunda bir tek sana sinimi yaslayabilirim ve evlat, sen de eninde sonunda göreceksin ki herkes gidecek ama bir tek ben kalacağım geriye.

Bütün bu sözler Uygar’ın üzerinde bir etki yaratmasa da bu işi zerre istemese de babasının bu tatlı sözlerinin yerini fiziksel müdahaleye bırakacağını, istediği olmazsa önce yavaş yavaş, fark ettirmeden onu bu işe zorlayacağını ve hep olduğu gibi en sonunda hayaunda değer verebildiği birkaç kişiye ateşinin sıçrayacağını biliyordu. Ozan, Mert, annesi, hiç sevmese de annesinin o küçük iti... Polat anlayışlı görünen biri olsa da usul usul sisteme yayılan bir zehir gibiydi.

Tam da bu yüzden tekrar ofisteydi Uygar. Bu sefer babası onu takip etmedi. İkilinin işlerini görmesine, kendi müdahalesi olmadan izin verdi. Uygar

yine aynı yere oturdu. Benjamin Shavit'in öne sürdüğü belgeleri alıp göz attı, bu sırada da önüne bir kâğıda kalem çekti.

tik işi, adamın adını tekrar öğrenmek ve not almak oldu. Ona bakmadan ve elbette kabaca gelecek bir hitapla, "Adın?" diye sordu.

Benjamin kibarca öksürüp, "Benjamin Shavit," dedi. Hiç duymadığı bir isimdi, yabancı olduğunu o an anladı ve ismi hızlıca yazdı. Kâğıda kısaca göz atan Benjamin, hemen yanlışı fark edip, "Ş harfiyle değil," diye onu düzeltti. "Shavit. S ve h harfi beraber. Okunuşu yalnızca *Şavit*."

"Her neyse," diye mırıldandı Uygar. Sarhoş sayılırdı ve *Şavit* olarak

bıraktı. Benjamin, gencin bu kabalığı ve kendisine yağ çekmemesi karşısında hayrete düştü ama bozmadı.

Uygar hemen ardından, notlarına devam edebilmek için Benjaminin açıklama yapmasını bekleyerek, "Evet," dedi. "Neden elimde bir intihar vakasının dosyası var?"

Uygar'ın yüzünde mimik oynamıyordu. Bu işin nereye gideceğini, kendi tez tecrübeleriyle dahi biliyordu. Ya birini öldürür intihar süsü verirsin ya da bir intihar vakasını olmayan deliller ekleyerek birinin başına yıkarsın.

Az sonra Benjamin, Uygar'ın düşüncelerini doğrular nitelikte bir kaygıyla, "Bu bir intihar vakası ama bunu intihar süsü verilmiş bir cinayet vakasına çevirebiliriz, değil mi?" diye sordu.

Uygar cevap vermeden dosyaları inceledi. Genç bir çocuk çatıdan atlayarak intihar etmişti. Fiziksel veya psikolojik bir şiddet gördüğüne dair bir kanıt, tanık ifadesi, olağanüstü bir otopsi raporu veya tutanak yoktu ekte.

"Böylece..." diye devam etti Benjamin. "Ben bu davayı açmak isteyene kadar güvenli bir şekilde, kimsenin sorgulamayacağı ve başımızı belaya

sokmayacağı şekilde intihar vakası olarak kalabilir fakat eğer istersem...” Yutkundu. “Bu davanın her an araştırılmasına ve elbette bu alakanın, kızıma bir şantaj olarak kullanılabilmesine sebep olabilirim, değil mi?”

İşte o an Uygarın tek kaşı ilginç bir şey duymuş gibi merakla kıvrıldı. “Sahte cinayeti kendi kızının başına mı yıkmak istiyorsun?” diye sordu. Belgelerde kıza dair bir şey bulunmuyordu. Kızının bu intihar vakasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Benjamin oturuşunu düzeltti, kravatı sıkı gelmiş olacaktı ki hafifçe bollaştırdı ve sonunda, “Evet,” dedi.

“İlginç,” diye mırıldandı Uygar ve kâğıda yeni bir not düştü.

Benjamin kaygılı görünüyordu. “Yeterince gizli ve temiz bir iş olursa cömert davranacağımdan emin olabilirsiniz,” diye temin etti.

Uygar da dosyadan devam edip, “Çocuk Almanmış,” dedi. “Ham-burgda bir lisede yaşanmış olay. Kızın o dönemde neredeydi? Bağlantı kurulabilecek herhangi bir çakışma var mı?”

Benjamin, “Kızım da o dönemde, aynı lisede ikinci sınıf öğrencisiydi,” diye yanıtladı. “Almanya’da bir süreliğine amcasının yanında kalıyordu.” Uygar notlarını alırken Benjamin ölen çocuk için dalgın bir şekilde, “Ludwig, bir generalin oğluydu,” dedi. “Bu general kızımın

başını oldukça ağrıtabilecek biri. O yüzden bu davanın esnek olmasını, sadece istediğim takdirde kullanabileceğim şekilde bana bağlı kalmasını ve üçüncü şahıslara katiyen ulaşmamasını istiyorum. Gizliliğin neden önemli olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Kızımın bilgilerini size vermeyeceğim. Benim de kendi avukatlarım var. Sizden istediğim tek kısım bu intihar vakasını sahte kanıdarla cinayet vakasına çevirmeniz, yasaları bu uğurda olabildiğince eğip bükmenizdir. Ne de olsa babanız suç hayatında

sanıyorum ki kimselerin yükselemeyeceği kadar yükselmiş biri. Kanıtları bana getirdiğiniz takdirde gerisini ben kendi avukatlarımla halledeceğim."

Kısacası *pis kısmı siz yapın,* demeye getiriyordu. Uygar ilgisizce başını sallarken, kâğıdın üstündeki isimlere şaşırmadan edemedi. "Sadece bir *general* mi?" Alkolün de etkisiyle neredeyse gülecekti. "Lennart Stahlberg, Bundesvvehr'in en yüksek rütbeli subayı." Başını kaldırmadan adama baktı. "Diplomatik bir savaş mı çıkarmak istiyorsun? Neden gidip sıradan bir cinayet veya intihar vakasını kullanmıyorsun?"

Benjamin yutkundu ama istifini bozmadı.

"Böyle olması gerekiyor. Kesinlikle."

Uygar iç çekti, meşakkadi bir işti.

"O halde Lennart Stahlberg'in aynı zamanda bir örgüt üyesi olduğunu da biliyorsundur herhalde, değil mi? Hayatını karartabilir bu adam."

*ur** **n**

Evet.

"Ve yine de kızının başına bu örgütü saracaksın, öyle mi?"

"öyle."

Uygar, belgede özellikle kız için gereken kısımlarda eksiklikler ferk etti. Anlaşılan Benjamin bazı kısımları kendi yararına olacak şekilde gizliyor ve kesinlikle bu çeteye güvenmiyordu. İlginç bir davaydı. Uy-gar'ın damarlarında gezinen alkolü bile nötrleyecek gibi oldu,.
Ludwig Stahlberg'in ölümünden hemen önce General Lennart'ın yükselmesi de tuhaftı. Ludwig'in aslında intihar etmediğine, daha kanıdan bile incelemeden emindi. Bu, General Lennart'ı hedefleyen polidk bir cinayetti ama bir şey söylemedi.

Benjamin ise Uygarın aldığı nodarı izlerken dikkat kesildi. "Korkunç bir adam olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Uygar bakışlarını ona kaldırmadan önce, “Aramıza hoş geldin,” diye mırıldandı.

“önemli olan şey o belgeleri nerede tuttuğu.”

Ozan masanın bir diğer ucunda oturmuş, kafasını gömdüğü kâğıtların arasından yüzünde sıkıntılı ve şüpheci bir ifadeyle geçtiğimiz yıllarda arşivlenen raporlara göz atıyordu.

Mert, “Kopyasını da çıkarmış olabilir,” diye bir fikri öne sürdü. Çaprazımda, bol tişörtünün içinde, bütün ağırlığını sandalyesinin ön iki ayağını havaya kaldıracak şekilde arkaya vererek oturmuş, sigarasını içiyordu.

“O cinayet dosyasını kızına karşı yalnızca şantaj için kullanıyor, katiyen duyulmasını istemiyor,” derken gergin bir şekilde ensemi ovuyordum. “Etrafa kopyalarını yayacak kadar pervasız davranmış olamaz. Güvenli bir yerde tutuyor olmalı.”

Ozanın turuncu-kumral kaşları havalandı. “Belgeleri evinde tuttuğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Bankada kasa kiraladığını düşünüyorum,” dedim.

Mert doğruldu, sandalyesinin ön ayakları tok bir sesle yerle buluştu ve sigarasını dudaklarının arasına alarak boştaki eliyle önüne bir kâğıt çekti. “Anlaşmalı olduğu bankalara bakacağım,” derken bunu kâğıda not olarak da düştü.

Aşağı kadardan lobiye sızan boğuk müzik sesi eşliğinde, masaya son bir hafta içinde bulabildiğimiz bütün belgeleri yığmış, hepsini tekrar tekrar inceleyip hatmetmişdk. Kalın bir sigara ve esrar dumanı yükselmişti tavana doğru. Sophie Tucker’ın gür sesi duvarlarda sekip yankılanıyor ve tepemizde cılız bir çabayla yaşam savaşı veren lamba, titreşerek gözleri

yoruyordu. Ceza hukukuna gömülmüştüm. Kendi hazırladığım, ilmek ilmek işlediğim dava dosyasının bu kadar sağlam delillere dayandırılmış olmasına küfrediyordum fakat öncesinde adaleti nasıl manipüle edebildiysem ve sahiplerimiz bize nasıl bu gücü verdiyse şimdi yine aynısını yapabilir, davayı düşürebilirdim. Bu kez zor olacağını bilsem de bunu yapabilirdim. *Meira için her şeyi yapabilirim.*

Okumaya daldığım kitaptan beni Ozan'ın sesi ayırdı. "O belgeleri aldığımızda artık Meira'yı kontrol edebileceği herhangi bir şey kalmayacak elinde, değil mi?" diye sorması sıkıntıyla çenemi sıvazlamama sebep oldu.

"Bilmiyorum ama elinde bu kadar güçlü bir şantaj dosyası varken neden başka şeylere ihtiyacı olsun ki?" dedim. Birçok şey belirsiz olduğu için hâlâ kesin konuşamıyordum. Mert de Ozan da bu belirsizliğe canı sıkılmış gibi bakıyordu. Kitabı bıraktım, masaya biraz daha yak-

laşıp moral vermek ister gibi onlara baktım. "Bakın, bu adamın son istediği şey bile o belgelerle davayı cinayet davasına çevirmek değil. Bütün ailesini medyadan uzak tutan bir adamdan bahsediyoruz. Böyle bir haber yayılırsa en az kızı kadar kendisi de zarar görecek-

"Ama Meiramn nişanlısıyla olan evlilik anlaşması bir şekilde onun için ve işi için çok önemli olmalı," dedi Ozan. "Bu yüzden Meira onu dinlemezse kullanmaktan çekinmeyecektir."

Haklıydı ve bu sinirlerimi bozuyordu ama cn kötü ihtimalle yargıda davayı manipüle ettiğimi itiraf edecektim. Meirayı kurtarmak için kendimi yangına atmaktan çekinmezdim. İşimden, geleceğimden, gençliğimden olurdum belki ama hak eniğim de buydu. Evet, koca bir gündür aslında tek düşünebildiğim şey başından beri böylesi bir gücü hak etme-diğimdi ve bunu anca o ateş Meira ya sıçrayınca anlayabilmiştim.

"İstediği gibi sessiz kalacağımı göstereceğim ona," diye planımı açıkladım. "Bu sırada da belgeleri nerede tuttuğunu, kopyası olup olmadığını ve elinde

başka şantaj malzemesi bulundurup bulundurmadığını öğrenecek, bütün hepsini de yok edeceğiz. Siz şimdilik bunlarla uğraşın, ben ise Benjamm e karşı kullanabileceğimiz başka şeyler araştıracağım. Muhasebecilerini, iş ortaklarını, daha önce bulunduğu projelerin detaylarını, siyasi bağlantılarını bulacağım."

Adam medyadan uzak duruyor," dedi Mert. "Onun hakkında basit şeyleri öğrenmek bile çok zor oldu. Hem ya aradığımız gibi pis işler

* • «V»

çevirmiyorsa?

Tek kaşım havalandı. "İşadamı o, Mert. Tonla halt yediğine eminim. Sadece kumaş ticaretinden mi bu kadar zengin oldu sence?" Bu sabah İbranicedcn çevirip, bana faksladıkları belgeleri alıp masanın ortasına bıraktım. "Ne diye birden İsrail'deki işlerini, ailesini, düzenini bırakıp buraya yerleşti?" İkilinin yüzünden düşünceli bir ifâde geçti. Mert tekrar arkasına yaslandı, sigarasını tüttürmeye başladı. "Türkiye, mafyalar ve kaçakçılar için altın madeni gibi," diye devam ettim. "Dünyanın dört bir yanından kodamanlar buraya krallar gibi yaşamaya, dilediği gibi ticaret yapıp kimseye hesap vermemeye geliyor. Bilmediğimiz şeyler değil bunlar. Benjamin'in de aynı olduğuna eminim. Boş yere ailesini de işlerini de medyadan uzak tutmuyor. Saklayacak çok şeyi var çünkü." İkisi de ağır ağır başını sallarken, "Hepsini ifşa

edeceğim," dedim. "Bütün pis işlerini, yolsuzluklarını, kanlı parasını ifşa edip onu hapse tıkacağım."

Meirayı içine attığım bu cehennemden kurtaracağım.

"Yalnız..." dedim uyaran bir sesle. "Polat'ın bu işten haberinin olmaması gerekiyor. Meirayı bana karşı kullanmak isteyecektir, belki bunun için

Benjamin'le bile anlaşabilir. Bu işi yalnızca üçümüz halledeceğiz, başka kimseler bilmeyecek."

İkisi de görev bilinciyle başını salladı. Ozan bardağını doldururken Mert de çalan telefonunu ağzında sigarasıyla açtı. "İşim var, birader," dedi fakat karşı tarafı dinler dinlemez, az daha dengesini kaybedip sandalyesiyle beraber yere çakılacak gibi oldu. Son anda tuttu kendisini ve ayağa firladı. "Uygar!" dedi telefonu bile kapamadan. "Meira gelmiş! Aşağıda şu an!"

"Ne?"

Ozan da şaşırmıştı.

"Yine mi?"

Meira'nın adını duyar duymaz zaten ayağa kalkmıştım. Hemen lobiden ayrıldım ve merdivenleri ikişerli ikişerli inerek kendimi girişte buldum. Son iki gündür uyumuyor, yemek yemiyordum. Dosyalardan kafamı kaldırmadan bütün bir arşivi baştan sona incelemekle ve hukuk kitaplarını ezberlemekle tüketmiştim kendimi. Yürürken bir an dengemi dahi kaybedecek gibi oldum, birinin omzuna çarptığımı fark ettim ama sonunda varabildim ona.

Oradaydı. Ayakta dikiliyor ve sıkılmış görünüyordu. Çevresine ilgisiz bakışlar atarken dudak büzüyordu. Ona yaklaşırken, "Meira..." diye mırıldandım. Yorgunluğum, bitikliğim, biraz uyku için çırpınan bünyem, Meira'yı gördüğünde elektrik akımına kapılmış gibi canlandı birden.

O yeşil bakışlarını bana kaldırdı. Çok kısa bir saniyeliğine kırgın bir parça yakaladım gözlerinin ardında ama hemen örtbas etti bunu. Ciddi ve biraz da memnuniyetsiz göründü. Burun kıvırdı bana, burada olmaktan memnun olmadığını açıkça göstermekten çekinmedi. Ben ise yine kafamda tonlarca felaket senaryosu kurmuştum bile. *Bir }ey oldu ve yine kaçarak bana geldi. Başı dertte hatta belki de benim yüzümden dertte*, diye düşündüm ama mekânın dışında bekleyen adamları ve o artık tanıdık gelen simasıyla özel şoförünü görünce işin renginin başka olduğunu anladım.

“Senin için gelmedim buraya,” diye hemen ilk hırçın saldırısında bulundu Meira. “Babam istediği için buradayım.” Dışarıda dikilen

adamlardan biriyle göz göze geldik ama kulağım Meira’daydı. “özel olarak konuşmamız lazım.”

“Bence de,” dedim. Çete, Polat ve beni destekleyenler olmak üzere ikiye ayrıldığından beri onların taraf Şah Pub’a pek uğramazdı ama yine de yerin kulağı vardı. “Burası olmaz. Dışarı çıkalım.”

Meira beni umursamadan, “Yukarıda kaldığın bir oda olduğunu duydum,” derken yanımdan geçip gitti ve merdivenlere doğru yürüdü. *Odama mı gidecektik?*

Hemen ona yetiştim.

“Dışarı çıksak daha iyi olur.”

En küçük bir anlaşmazlıkta hemen o kaşları çatılır ve çocuksu bir hınç belirirdi yüz hatlarında. “Diğerlerinin bizi duymasını istemiyorum,” dedi sert bir tınıyla.

“Arabada oturabiliriz.”

“Hangi kattaydı odan?”

İç çekip dışarıda bekleyen Meira’nın korumalarına baktım. Bu davayı çözmek için gecemi gündüzüme kanığımdan kafamdan dumanlar çıkıyor olmalıydı, bir çözüm düşünemedim bile. Mcira’nın inadına karşı oynayamazdım sonuçta, mecburen pes enim. Ortada dikilip Po-lat’ın yardakçılarına görünmekten iyiydi.

“Beşinci katta,” dedim.

Üst katlarda ışıklar biraz loşlaşıyor, alt kattaki sıcak kafe ortamına nazaran insanı yalnız hisseniren uzun koridorlar karşılıyordu bizi. Doğrusu burası labirentleri olan ve arka odalarında pis işlerin döndüğü koca bir caz kulübüne benziyordu ama şu an birkaç çalışan dışında kimsecikler de yoktu etrafta. Ozan onları alt kattan çıkarmıyor olmalıydı.

Ara sıra kaldığım oda teras karındaydı. Kapıyı ona açarken geril-diğimi hissettim. Sıradan bir odaydı. En kenara dayanmış metal bir karyola, diğer tarafta cama yakın bir çalışma masası, ceketlerimi asıp kasklarımı yerleştirdiğim duvara monteli birkaç raf, bir gardırop ve etrafta birbiri üstüne dizilmiş, köşelerde küçük dağcıklar oluşturmuş yüzlerce kitap vardı. *Tabir Sami Bey misin sen amma koyayım*, dese kız, dibine kadar haklıydı.

Bu odanın tek güzel gelebilecek tarafı balkonuydu. Şehre bakan üstten bir göz gibi açılıyordu dışarıya. Küçük ama pineklemesi güzel bir köşeydi. Meira da içeriyi kısaca bir inceledikten sonra -ki bu hepi topu beş saniyesini almıştı- neredeyse gülecek gibi oldu ama sanki kendine sinirli olduğunu hatırlattı ve dudaklarını birbirine mühürledi.

Onu izlerken, “Buraya gelmene nasıl izin verdiler, Meira?” diye sordum.

Nihayet bana döndü ve biraz kibirli görünerek, “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama babam seni sevmişe benziyor, Karaşah,” diye memnuniyetsiz bir şekilde mırıldandı.

Bana kızdığında ya da alay ettiğinde soyadımla seslenirdi sadece. “Ben...” Kafam onunkinden daha çok karışmıştı. “Bir şey yapmadım.”

O herif ne diye beni sevsin?

Dışarıdaki buz gibi havaya rağmen incecik bluzu ve eteğiyle bağışıklık sistemine bir düşmanmış gibi duruyordu karşımda. “Her neyse," diye geçiştirdi ve asıl konuya geldi. “Üç gün sonra doğum günüm var. Babam senin de gelmeni söyledi.”

Kaşlarım hemen şüpheyle çatıldı.

“Benim gelmemi mi istedi?”

“Hayır,” dedi kızarak. “Gelmeni söyledi. Babam bir şey derse o kesinlikle olur. Mecbur geleceksin.” Ben cevap veremeden, Benjamin’in ne işler karıştırdığını düşünürken Meira da küçümser bir ifâdeyle bana baktı.

“Bunu gelip bizzat sana söylememe dahi izin verdi,” dedi beni süzen yeşilleri kinayeyle parıldarken. “Anlaşılan sana güveniyor ve sen inleyken beni başıboş bırakabiliyor. Sadece bu bana biraz daha özgürlük verdiği için buradayım, bu yüzden sana kadanıyorum yoksa bir daha asla gelmezdim yanına. Anladın mı Karaşah?”

Benjamin mi bana güveniyor? Ne sikim çeviriyor bu adam? Geçenlerde yakasına yapışmadım mı ben bu adamın? Birbirimizi tehdit etmedik mi?

Meirâya geri döndüm. Elbette bana hâlâ kızgındı. Hırçın bakışlarından, sivri dilinin her an beni sokmaya hazır oluşundan, sürekli ayağıyla yerde ritim tutuşundan belliydi ama Meira’nın öfkesi fazla çocuksu ve histerikti. Çok hassastı, kızarken dahi aniden parlayıp ağlayabilirmiş gibi ince bir çizgi üzerinde duruyordu.

Söyleyeceğini söyledikten sonra hareketlendi, arkasını dönüp bir hışımla gitmeye yeltendi ama birden kolunu tuttum. Bunu ben de beklemiyordum. “Meira, bekle,” dedim. Parmaklarım gitmesin diye koluna sarılıydı.

Durdu. Dönüp soğuk bakışlarını tuttuğum koluna indirdi ve yüzüme aynı mesafeyle geri çıkardı. Muzip bir sırıtma belirdi dudaklarında.

“Nişanlı bir kadına dokunmak iğrendirmiyor mu seni?”

Meira, ben...” Sustum. *Şantajla tehdit edildiğin için nişanlı olduğunu öğrendim*, diyemezdim. Hele ki bunun başta sebebi benken, benim

Meira istemediği bir hayata zorlanırken... “özür dilerim, dedim ben de pişmanlıkla kavrulurken. “Mantıklı düşünemedim, Meira. Benim için böyle şeyleri görmezlikten gelemeyeceğim kadar değerlisin, hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Seni paylaşma düşüncesi beni deli etti! Buna nasıl göz yumabilirdim?”

Sessiz kaldı ve bu beni iyice çılgına çevirdi. Kendimi nasıl affettireceğimi, her şeyin suçlusu benken nasıl sözler sarf edeceğimi bilemedim. “Ama şimdi anlıyorum,” dediğimde tek kaşı merakla kıvrıldı.

“Neyi?” diye sordu.

Bir şekilde bu evliliğe zorunda kaldığını anladığımı bilmeliydi en azından. “Sizin zümrelerde evlilikle-” diyerek açıklayacak oldum ama beni kabaca böldü.

“Nefesini yorma, zoraki bir evlilik değil bu.”

Elbette öyle söyleyecekti. “Zoraki olmasa da... Mantıklı olduğu için kabul ettiğini biliyorum. Yoksa o yüzüğü gizlemezdin, sürekli bu kadar mutsuz görünmezdin, nişanlın varken yabancı bir adamın ilgisine muhtaç kalmazdın.”

Kızgın ama biraz da kırgın görünerek, “Sen...” diye beni uyaracak oldu.

Birden iki kolunu da tuttum. “Hayır, seni suçlamak için söylemiyorum,” diye açıkladım hemen. “Anlıyorum. Anlıyorum diyorum, Meira ve üzgünüm.”

Az önceki kadar hırçın değildi artık, o bakışlarına çektiği buzulları eritmiş ve göz pınarlarına doldurmuştum ama yine de istifini bozmadan, “Kamber’i seviyorum,” diye nefesini tüketti.

O adı duyduğumda içimde pompalanan nefret kanı damarlarımda kol gezerken, Meira’nın o çok sevdiğim sıfatına bakarak sakinleştirdim kendimi.

“Artık yalan söylediğinde anlayabiliyorum, Meira.”

Pes ettiğini ama yine de tereddüdünü yenemediğini gördüm. Bir ikilemdeydi ve ruhunun ıstırap içinde olduğunu, en küçük kasveti barındırdığı an çöken o dolu gözlerinden anladım. “Sakın bu söylentiyi medyaya yaymaya çalışma,” diye beni hemen uyardı. İşaretparmağını tehditkâr bir imayla bana doğrultuyordu.

“Yaymayacağım,” diye güven verdim ona. “Ucu sana dokunan bir şeyi asla yapmam.”

Küçük bir kontrol maksadıyla şüpheli şüpheli baktı yüzüme ama sonunda, “Güzel,” dedi. “Ayrıca Karaşah, Kamberi sevmediğim doğru

ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de onu bırakıp seninle olamam. Eğer bunun düşünü kurduğun için yeniden yaklaşacaksan bana, unut bunu. Neyin içinde olduğunu bilerek, hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmadan çevremde bulunabilirsin artık anca.”

Hayatımda kendimi zapt edebilmek ve bir şey söylememek için bu kadar zorlandığımı hatırlamıyordum ama burnumdan soluyup sessiz kaldım.

Meira da bana eziyet etmeye devam edip, “Ben nişanlı kalmaya devam edecek ve elbette birkaç sene içinde Kamberle...” Duraksadı. O çaresizliğini hissettiğimde, dolu gözlerini kırpıştırarak iç çektiğinde yüreğime bir ağırlık çöktü. Yine de, “Onunla evleneceğim,” diye tamamladı o lanet cümleyi.

Bu söylediklerine benden daha çok içi gitti, bakışlarını kaçırarak güçlü ve umursamaz davranmaya devam etti. “Bunu bozmayacaksın. Anlaştık mı?”

Bir şey diyemedim, çenemi dişlerimi kıracak kadar sıkıp sadece Me-ira’yı dinledim ve böylece ona göre onu onaylamış, uslu durmayı kabullenmiş oldum. *Bütün dünyayı yakar ama yine de o adamla evlenmene izin vermem, Meira,* diyemeyeceğim için başımı eğip bekledim.

Meira da tatmin olunca birkaç adım geriledi. Arkasını dönüp, gitmeden önce, “Pazartesi, saat akşam yedide, Karaşah,” dedi. “Geç kalma. Babam geç kalan insanlardan hiç hoşlanmaz.” Döndü ama gitmeden önce son bir defa odaya baktı. “Hah! Polat Karaşah’ın oğlu ve ŞAH Nakliyat’ın sahibisin ama böyle bir yerde mi kalıyorsun?” Yeniden gülecek gibi oldu ama parmaklarını dudaklarına kapadı. Kapıdan çıkmadan önce, “ilginç bir kişiliksin,” diye mırıldandığını duydum.

Peşinden beş katı geri indim, sessiz ve düşünceliydim. Girişte bizi gören Mert ve Ozanın ayaklandığını gördüm. Mert hemen yaklaştı. “Abi, bu lavuklar içeri girmek istedi ama almadık,” dediğinde onu omzundan tutup durdurdum.

“Sorun yok.”

Meira kısaca bana bir bakış attı. “Anlaştığımız gibi, Karaşah,” dedi ve bardan ayrıldı. İleride korumalarıyla beraber arabaya binişini takip etti gözlerim. Elim kolum bağlı bir şekilde, o cehenneme geri dönüşünü izlemekle yetindim yalnızca.

Ama yemin ediyorum sana, Meira... Senin gözünden bir damla yaş döken herkesi kendi gözyaşlarında boğacağım.

m

MEİRA SHAVİT

2019/Aralık

Günümüz...

Doğrusu, evlatlık olduğuma pek şaşırmadım.

Benjamin ve Ahuva, hatırlayabildiğim halleriyle hem esmer hem de kara kaşlı ve kara gözlüydüler. Elbette atalar ve gen kombinasyonlarının da fenotipte büyük bir etkisi vardı ama hiçbir yönden benzemeyişi-miz de başından beri çok şey söylüyormuş meğer, öte yandan Niklaus, öz amcam, benimkine göre biraz daha kumrala kaçan saçları, yemyeşil gözleri ve herhalde gen havuzumuzda baskın olan seyrek kaşlarıyla benim birebir kopyam gibiydi.

Kısacası, aslen Alman olduğumu öğrenmiştim.

Yahudi, tarikatçı bir aileye çocukken evlatlık verilmiştim ve bu da bütün o ritüel bozması korkunç anılarımı, anlamsız kitaplarını ve sloganlarını, o mabede benzeyen inlerini ve bana dayattıkları anlayışları açıklıyordu. Beni hiçbir zaman kabullenemeyişlerini, ailemden bunu duymasam da

akrabalarım olduğunu düşündüğüm kişilerden sürekli *soysuz*, *katıstz* gibi hakaretlere, ayrımcılıklara maruz kalışımı ve bir esir olarak tutulmamı da mantıklı bir sebebe dayandırıyordu.

Siyonistlerin en güçlü ailelerinden birini öldürmem, daha doğrusu öldürmekle suçlanmam da kırılma noktası olmuştu. Meira, akılalmaz bir kan davasının ortasına düşmüştü. Bu yüzden herkes peşimdeydi. Bu yüzden Uygar beni yıllardır bir dağ başında saklıyordu ve yine tam da bu yüzden Polat'ın benim aslında ölmediğimi -her nasıl öğrendiyse artık-bütün düşmanlarıma haber etmesiyle beraber oradan ayrılmak zorunda kalmıştık. Hermanla dahi, bir nevi benim güvenliğim için anlaşma yapmıştık, değil mi? O Alman örgüt, Shaviderin düşmanıydı çünkü.

Mert'le tek geçirdiğim ilk gece...

Kendisinin televizyona kilitlenip bütün gece maç izleyen fanatiklerden olduğunu söyleyebilirdim. Basketbol maçıydı. Kendisi Fenerbahçe'yi tutuyordu. Karşı takıma bin birinci defa sövüşünden de artık sadece ben değil, bütün dünya biliyordu onun takımını.

Uygar ın gittiği günden beri tek muhabbetimiz ise paşalar gibi oturduğu yerden hiç rahatsız olmayı göze alamayarak, "Yemek ısıtsana bana," diye seslenmesi olmuştu.

“En son baktığımda mikrodalga basit bir aletti, sen bile kullanabilirsin,” demiş, en sade haliyle onu aşağılayarak bırakmıştım. *Üç dört kelime biliyor, ateş yakabiliyor, mikrodalga... Belki onu da kullanabilir.*

Mert beni şaşırtarak, “Dur, kendim yaparım,” dediğinde biraz akıllandı sanmıştım ama yanımdan geçerken, “Zehir falan katarsın şimdi sen,” demesiyle iç çektim.

“Sen kendini hep zehirliyorsun zaten, bana ihtiyacın yok. Bir gün nalları dikeceksin o uyuşturucu zıkkımından ötürü.”

Bar taburesine oturmuş planlar kuruyor ve herhangi bir çıkış yolu için fırsat kolluyordum. Uygarın anlattıkları beni tereddüde düşürmüştü lâkin bu kaçış benim için hiçbir zaman keyfî veya bir seçenek olmamıştı, ben kurtulmak zorundaydım. Bu sebeple bütün günümü buna kafa yormakla geçirdim ama birinci günü elde sıfırla bitirince telaşlanmaya başladım. Sonuçta Uygar Antalya’da olmayan birini arıyordu, ona verdiğim adresle ve kısmen yanlış bilgilerle bir süre daha oyalanabilirdi ama nereye kadar? Elbette ki gerçeği çok kısa bir zamanda öğrenecekti. *O zaman da vah benim halime!* Bir an önce bir çözüm bulmak zorundaydım. Hazır Uygar beni bu yarım akıllıyla bırakmışken bundan yararlanmalıydım.

İkinci gün saat neredeyse akşam dokuza geliyordu. Neyse ki Uygar bu gece değil, yarın sabah gelecekti. Gergin ve tetikteydim. Artık gökdelenden adama ve hayatta kalma şansıma güvenmek bile delice gelmiyordu kulağa. En korkuncu ise Uygar’dan ses yoktu. Gittiğinden beri bir kere olsun aramamıştı. Deniz’i bulamadığına göre ya iyice şüphelendiğinden aramaya hâlâ devam ediyordu ya da fırtına öncesi sessizlikti bu ve her an kapıda bitebilirdi.

Mert, o dazlak kafasını evdeyken bile daima bir bereyle örter ama kepçe kulaklarına kadar çekmez, biraz yukarıda bırakırdı. Şimdi de altında eşofman, üstünde de kısa kollu bir tişörtle kanepeye yayılmış maç izliyor, aç karnına içiyordu. Onu kısa kollu görünce ilk dikkatimi

çeken şey dövmeleri oldu elbette. Sağ elinden başlayan ve kolu boyunca dolanıp kulağının arkasına kadar yükselen onlarca dövmesi vardı. Daha doğrusu o dövme bir bütün gibiydi ve eminim ki tişörtünün altından da gövdesi boyunca devam ediyordu ama bir farklılık vardı elbette. Bunu onunla tanıştığım ilk zamanlarda da fark etmiştim.

Dövmeleri, yaralarını kapamak için yapılmıştı.

Dövmeleri, altındaki teni çok az gösterecek kadar sık ve bitişik de yapılmış olsa derisindeki yer yer kabartmalar ve kesik çizikler seçilebilir yordu. Gemide onu tartaklarken ve birçok kere de içimden o yaralarla dalga geçtiğimi hatırlıyordum.

Şimdi o kadar pervasız davranamadım. "O yaralar..." dedim cevabından çekinerek. "Nasıl oldu?" Cevap vermedi ama bir şekilde, dümdüz bakışlarla televizyonu izlemesinde bile bir şeylerin farklı olduğunu anlar gibi oldum. "Acaba... Geçmişte istemeden buna ben sebep olmuş olabilir miyim?"

Bu sefer bir hareketlilik yaşandı, başını çevirip bana ters bir bakış attı. "Niye kafamı ütülüyorsun şimdi?" diye sordu kaba bir tavırla. "Odana falan git, rahat bırak beni."

İç çektim. *Sabırlı ol, Meira.*

"Ben de tam insan gibi konuşabilirsin sanmıştım."

O kalın kaşları hemen çatıldı ve huysuz bir ifadeyle, "Sana bakıcılık yaptığım yetmiyor, bir de gönlünü mü hoş tutayım yani?" diye çıkışu sertçe, önüne dönerken de zar zor, "Senin yüzünden Santral'e gidemedim zaten," diye bir şeylere söylendiğini duydum.

Hemen merakla, "Santral?" diye sordum.

Yüzüme bile bakmadan, "Araba yarışlarının yapıldığı bir yer," diye yarım ağız cevapladı. Daha önce bu yerin adını duyduğumdan emindim.

"Doğru, araba falan seviyordun," dediğimde de rahatsız olmuş bir tavırla bana baktı.

“Her arabayı değil.”

Pek de umursamayarak, “BMW," diye düzelttim kendimi.

İyice gıcık oldu bu tavrıma. “Düzgün konuş,” diye uyardı beni. “BMW E39 M3 bu.”

“Her neyse.” O gece mavisi, gürültülü arabasını hatırladım. “Çok da bir şeye benzemiyor.”

Ani bir hareketle kafasını yeniden bana çevirdi. “Bana istediğini söyle ama arabamla doğru konuş!”

Onu görmezlikten gelerek çenemi avcuma yasladım ve gülümseyerek, “Araba yarışı demek,” diye dalgın bir şekilde mırıldandım. “Beni de oraya götüremez misin?”

Dudaklarına alaycı, samimiyetsiz bir gülümseme yayıldı.

“İyi deneme.”

Hemen oturduğum yerden kalktım. Çok zararsız, masum, suçsuz bir kız çocuğu gibi görünerek, “Hadi ama,” diye aklına girme serüvenime başladım. “Bir düşün, Mert. Uygar yüzünden buradasın. Oysa dışarıda yanşa katılabilir, o harika E29’unla tozu dumana katabilirsin.” “E39,” diye düzeltti sakince.

“Evet, ondan.”

Ama, “Hayır,” dedi. Yine de net bir *hayır* ile *olabilir hayır* arasındaki fark gayet de barizdi. Mert burada *hayır*, derken kesinlikle *olabilir,* diyordu.

O önüne dönmüş, televizyon izlerken ona yaklaştım. Koltukta yanına oturdum. Yayılarak oturmayı, kolunu koltuğun arkasına atmayı sevdiği için

arada biraz mesafe de bıraktım. “Kendine hiç mi güvenmiyorsun?” diye sordum hayret eder gibi görünerek. “Yanında bir yere kaçamam, Mert.”

İçten içe zaten kaçıp gitmemi istiyor, çok diretmeyecektir. Bunu kanıtlar nitelikte sessizleşti, televizyon izlese de düşünceli duruyordu. Bunu körükleyerek, “Sadece birkaç saat,” dedim ona. “Evde çok bunaldığım ve ben de yarışmak istediğim için istiyorum bunu.”

Gerçekten de samimi bir şekilde güldü. İlk defa onu böyle, birkaç saniyeliğine de olsa neşeli gördüm.

“Seni arabamın direksiyonuna herhangi bir şekilde yakınlaştıracağımı mı düşünüyorsun?”

“Sen yarışırken yanında oturmayı kastetmiştim,” dedim bozularak.

“Bagajda oturabilirsin belki.”

“Şakalaşmayı bırak,” diye tersledim. Bana öyle saf baktı ki gerçekten de şaka yapmadığını anlayıp bir anlığına dehşete düştüm, *öyle dayak-Itk herifsin ki Mert.* İç çekip görmezlikten geldim. “Ciddiyim,” dedim. “Hep arabada olmayacak mıyız zaten? Nereye gidebilirim başka?" Cevap vermediği vakit de pencereye doğru uzun uzun baktım. “Hava da ne kadar güzel, baksana. Sisli ve soğuk. Kimsecikler de yoktur şimdi yollarda. Hmm...” Göz ucuyla baktım ona, o da pencereye doğru bakıyordu. “Ama evde kalırsak Uygara yazdığım bütün akrostiş şiirleri sana okumam gerekebilir,” diye ikincil ve daha can alıcı saldırımı yaptım. “Gerçekten de sıkılmayacağından emin misin?”

Kaşlarını çattığını ve benim bir aptal olduğumu düşündüğünü ama dışarıdaki havanın mükemmel bir kıvamda olduğu konusunda aynı fikri paylaştığını, hepsini gördüm o suratında. Biraz düşündü, sabırla solurken ayağıyla yerde ritim tuttu ve tekrar tekrar tereddüt içinde pencereye baktı. *Hadi ama Mert. Sen benden kurtul, ben de şenelen!*

Sonunda, şükürler olsun ki ayağa kalktı ve bana gerçekten tehditkâr bir bakış atarak, “Uygara tek kelime bile edersen...” diye başladı.

Hemen peşinden ayağa fırlayarak, “İkimizi de öldürür!” diye tamamladım onu. “Karşılıklı anlaşma!”

Sevinçten bu budalaya bile sanlabilirdim ama o hâlâ bu kararın doğru olduğundan tereddüt ediyormuş gibi görünürken kararını değiştirmeye vakti olmasın diye üstümü değiştirmek için hemen odaya doğru koştum.

“Sıkı giyin,” diye seslendi arkamdan. “Santralde götün donar.”

Dar bir pantolon giydim ve üzerine dizlerime kadar gelen bir çizme çektim. Vücudumu ikinci bir deri gibi kaplayan boğazlı, siyah bir kazak ve kalça hizamda biten bir kabanla az sonra hazırdım. Men de kargo pantolon altına ağır postallar giymiş ve üzerine geçirdiği deri ceketi iliklemişti. Kafasında her zamanki gibi düştü düşecek bir bere ve ellerinde de eldivenler vardı. Aşağıya indiğimde postallarını salondaki cam sehpaya dayamış, bağcıklarım bağlarken gördüm. Kafasını kaldırmadan bana kısa bir bakış attı ve doğruldu. Doğrusu, bu simsiyah kıyafetler içinde bir askere benziyordu.

Evden çıktık. Beklediğim gibi katlarda korumalar olmasa da aşağıda her çıkışta korumalar vardı. Hemen bizi tanıdılar ve aralanndan ikisi bize doğru yaklaştı. “Mert Bey?” diye sorgulayacak oldu ama Mert ona yaklaştı, omzundan tutup dostane ama buyuran bir üstünlükle durdurdu.

Burnunu çekerek, “Uygar’ın haberi olmayacak,” dedi. Adamın omzuna hafifçe vurdu. “Çocuklara da söyle, sorun yok, bir iki saate gcli-rız.

Adam tereddüt etse de Mert’in kesin tavrı üzerine başını sallayıp çekilmek zorunda kaldı. Mert’in tersinin pis ve çekilmez olduğunu biliyor olmalıydılar neticede. Mert, Uygar’ın en sadık köpeğiydi, onun emrini elbette dinleyeceklerdi.

Yeraltındaki garajdaydık. Az öteden Mert’in park halindeki gece mavisi BMW’si göründü. Bu araba tam bir yarış canavarı olmalıydı. Arabalardan pek anlamadığım halde içimi kıpır kıpır eden bir havası

vardı. Motoru çalıştırdığında da bu doğrulandı. Konuşur gibi gürleyen motor, tozu dumana katmak için sabırsızlanıyordu sanki. Mert'in hareketlerini dikkatle takip ettim. Arabayı sürüşünde net bir rahatlık, uzun süreli bir tecrübe vardı.

Garajın çıkışındaki güvenlik kulübesi normalde sadece bu yapıya ait olsa da Uygar oraya da fazladan birilerini dikmişti, aralarında polis dahi vardı. Bariyere yaklaştığımız vakit bu polislerden biri yaklaştı. Mert camını indirirken, adam hafifçe eğilip, "Haber ettiler, Mert Bey, iyi akşamlar," diyerek bariyeri kaldırttı. "Bir sorun olursa haber verin." "Hadi, kolay gelsin, koçum."

Ve dîvandayız!

Henüz iki gün önce çıkmıştım buradan. Temiz havayı solur solumaz özgürlükle beraber bir anksiyete arağı da geçirmiştim telaştan fakat şimdi kendimi çok daha rahat hissettim. Oysa daha dün Uygar bana peşimizdeki tarikatçılara dair çok korkunç bir nutuk okumuştu. Uygar haklıydı, benim hiç sağduyum yoktu. Nerede korkup kaçmam ve nerede cesur olmam gerektiğini hiç bilmiyordum.

Elbette rap dinleyen tiplerdendi Mert. *HanocnedoK.* Şarkıyı söyleyen adamın sesi de Mert'e benziyordu. Bir süre bunu düşünüp durdum. Bu sırada dışarıya bakıyor, bu sisli havada ilerleyen arabaları ve yolların kenarında biriken karı izliyordum. Herkes, bütün trafik, bütün şehir normal görünüyordu gözüme. Uygar, o gün daha kapıdan çıktığım gibi peşime bir sürü adam taktığımı söylemişti oysa. Kafama takıldı bu biraz.

"Mert," dedim, yalnızca yola bakan ve hiç oralı olmayan sürücüye. "Uygar izlendiğimizi söylemişti."

Normal bir şey söylermiş gibi, "Evet," dedi. "Arkada, beyaz Toyota."

Gözlerim büyüdü ve dönüp hemen arkaya baktım. Dümdüz otoyolda, kendi işine bakıyormuş gibi görünen onlarca arabadan bir diğeriydi sadece. Nasıl anlaşılırdı ki birilerinin seni takip edip etmediği? Mert nasıl bu kadar rahat bir şekilde fark etmişti? Yarım saattir etrafı izleyen bendim ve ruhum bile duymamıştı. O halde kaçtığım günü hiç düşünmek istemedim. Uygar gizlice peşimden gelip bana göz kulak olmasaydı beni çiğ çiğ yerlerdi bu saflıkla.

“Ne olacak şimdi?” diye sordum tedirgin olmaya başlayarak.

Ama Mert rahat görünüyordu. “Anlaşma var ortada,” diye açıkladı. “Herman’la işbirliği yaparken öylece bize saldıramazlar ama seni yalnız avlayıp sonra da üç maymunu oynayabilirler.”

“Yani...” dedim iç çekerek. “Sadece sizin yanınızda güvendeyim.”

Omzunun üstünden bana o ölü gözleriyle kısa bir bakış attı. En azından şimdilik.” önüne döndüğünde boynundaki dövmede gezindi gözlerim. “Herman’a güvenmiyorum ama Uygar bu işin içindeyse düşünmeye bile gerek yok. Yanımda kaldığın sürece güvendesin.

Uygar, Herman’la benim iyiliğim için anlaşma yaptığını söylerken bunu kastediyordu yani. Bu anlaşmanın, Polat’a büyük bir güç dahi verdiğini duymuştum. Sırf benim dokunulmazlığım için mi kendinden böylesi bir taviz vermişti yoksa arkasında başka sebepler de vardı mıydı? Gerçi, konu Uygar Karşah ise asla tekdüze bir cevap beklemezdim. Onda daima çarpık ve hastalıklı bir ters köşe olurdu. *Daima!*

Konu şeytanlık olduğunda, Uygar’m üstüne tanımadığım için Mert’in yanında güvende olduğuma inanarak artık çevrede hepsinin şüpheli gelmeye başladığı arabaları görmezlikten geldim. *Bana dokunamazlar. Unutma*, *Mert var yanında.* Her ne kadar bu gece için farklı planlarım olsa da...

Yolun geri kalanında, içinde olduğum tehlikeyi değil de son öğrendiklerimi düşündüm. Hayır, siyonistlerin kan davasına bulaşmış evlatlık bir Alman olduğumu kastetmiyordum. Geçen gün gördüğüm o sanrıyı, anıyı ya da kâbusu, onları düşündüm. Askerleri, konuşmalarını, nasıl da ailemin tarikatçı olduğunu bildiklerini, o sembolleri hatta bayrakları... Artık sadece ailemle alakalı bir çatışma içinde değil de daha büyük, daha karanlık ve üçlü bir çatışmada olduğumu anlamıştım. Almanya'daki ailem ya da ailemden geriye kalanlar, Yahudi üvey ailem ve Uygar. Bu üç tarafın arasındaydım. O günkü anılar da bunun bir kanıtı niteliğindeydi.

Politik, karanlık bir şeyler dönüyordu ortada ve kesinlikle bütün bunlar beni aşıyordu.

Ben de en azından o gördüğüm anılardaki semboller için Mert'in ağzını yoklayabileceğin» düşündüm. "Mert," dedim yeniden ilgisini isteyerek. Bir şeyler hatırladığımı anlamasından kaçınarak, olabildiğince üstünkörü bir şekilde, "Daha önce..." dedim. "Hiç siyah bir bayrak görmüş muydun?

Çizik tek kaşının havaya kalktığını gördüm.

"Neden sordun?"

Rahat görünmek isteyerek omuz silktim.

"Okuduğum bir kitapta anlatıyordu. Garipsediğim için sordum. Bildiğim kadarıyla hiçbir ülkenin bayrağı siyah değil."

O da bunu doğrulayıp, "Tamamen siyah bir bayrak olmaz," dedi, "özel bir kuruluşun bayrağıdır."

Anılarım çok silikti ve o sembolleri ayırt edebilmem güçtü. Hepsi tanıdıktı. *Dilimin ucunda,* derler ya hatta onun akıl haliydi. Aklımın uçundaydı. Hatırlamak için kendimi zorladığımda ise en azından o siyah bayrağı, tasarımı basit olduğu için daha detaylı anımsayabildim.

Ona da, “Siyah bir bayrağın üstünde şimşek çakmasına benzeyen iki sembol yan yanaydı,” diye tarif ettim. Sustu ama yeminler ederim ki anladığını biliyordum. Biliyordum işte! Bir şeyler saklıyordu! *Yine.* Hemen pes etmeyerek, “Bir fikrin var mı?” diye zorladım.

“Yok.”

Ah! öldüreceğim kendimi!

“Özel bir askeri birlik gibi bir şeydir belki,” diye mırıldandım. *Korniş artık, yalvarırım.*

Ama o, “Belki,” diyerek geçiştirdi beni.

Çok önemli bir ipucu yakalamıştım anlaşılan ve Mert bu konuda ağzını sıkı tutuyordu.

“Bayrağı siyah renkteyse amacı iyi bir şey olamaz ama değil mi?”

“Bilmem.”

Lütfen tez zamanda öl, Mert.

Gürültülü bir nefes alıp sinirim bozulmuş bir şekilde önüme döndüm. *Yine cevaplardan çok sorularla baş başa kaldık mı? Kaldık. Ne güzel.*

Az sonra trafikten sıyrıldık. Şehrin çıkışına yakın bir yerlerdeydik ve kocaman bir santral vardı karşımızda. Basbayağı, santrale *Santral* ismini vermişlerdi. Terk edilmiş bir yer olmalıydı. Devasa fabrika bacaları ve neye yaradığını bile bilmediğim ama çevresinin tellerle çevrilmesinden tehlikeli olduğunu düşündüğüm makineleriyle pek de yarışmaya uygun bir yer gibi durmuyordu. En küçük bir kazada havaya uçmaya dayalı bir heyecan arayışı mıydı acaba bu yarışlar?

SantraTin çevresi gruplar halinde belki binlerce insanla, her modelden modifiyeli renk renk arabalarla ve buranın ayrı bir dünya olduğuna beni inandıran çeşit çeşit küçük dükkânla doluydu. İnsanlar arabaların ve büfe karavanların çevresinde oturuyor, yiyip içiyor, müzik dinliyor, devasa bacaların etrafında dönen yarışı, asfaltları yakan arabaları izliyor, tezahürat

ediyordu. Yaklaştıkça farklı bir evrene geçtik sanki. Ne hatırladığım kadar geçmişimde ne de şimdiki hayatımda böyle bir ortama girmiş, havasını solumuştum. Çok yabani hissettim kendimi. İnsanların ne kadar mutlu olduklarını ve yaktıkları ateşin çevresinde

içtiklerini gördükçe, imrenmeden edemedim. Bu gecenin amacı bu değildi elbette ama daha o ortama girer girmez dikkatim dağılmış, nereye bakacağımı, kime odaklanacağımı bilememiştim. Buradaki insanların kıyafetleri bile bir ayrıydı. Kadınlar özellikle, ne de güzellerdi öyle. Günlük sıkıcı kıyafetlerden ve renklerden ziyade yaratıcı, yırtık pırtık, fileli, ezber bozan kesimlerde üst başları, *piercing* ve dövmeleri, en önemlisi de özgüvenleriyle harikulade geliyorlardı gözüme.

Eski Meira'nın bir saray kuşu olduğunu biliyordum. Çok nazik, kibar biriydi. Asla böyle yerlere uyum sağlayamayacak ve hemen o kaşlarını çatıp, "Toprakta mı yürüyeceğim? Ayakkabılarım ne olacak? diyecek tarzda biriydi. Şimdiki Meira'nın ise bir karakteri yoktu. Sevdiği ve sevmediği şeyler, bir tarzı, tercihleri... Sadece hayatta kalmaya o kadar odaklanmıştım ki nereye, nasıl fikirlere, kimlere ait olduğumu bilmiyordum bile.

Dolayısıyla, daha arabadan bile çıkmadan dışlanmış hissettim kendimi.

Mert arabayı, karavandan kumpir için açık büfe yaptıkları ve bu yere KUMPIRAVAN ismini verdikleri yerin arkasına çekti. Onun arabasının girdiğini görenler hemen onu tanımış ve coşkuyla karşılamıştı bizi. Bu garipti. Uygar yalnız bir adamdı, Men dışında kimsesi yoktu ve hiç kimse de onun geldiğini görünce coşkuya kapılmazdı. Çevresindeki tek tük insanlar da iş çevresindendi ve hepsi, herkes, her şey çok resmiydi fakat Mert'in belli ki çok ayrı çevresi vardı. Daha arabadan çıkar çıkmaz hemen birileri onunla tokalaştı.

Ben de dışarı çıktım ve Mert'in çevresindeki küçük gruba baktım. "Yüzünü gören cennetlik be kardeşim!" dedi, bu dondurucu havada üstü çıplak duran

manyak herifin teki. “Herhalde dedik yine binlerini kızdırdı da kodese tıktılar.”

Beni de fark ettiler. Mert’e yaklaşmış ama aralarına girmek istemediğim için biraz geride kalmış, kalçamı arabaya dayayarak onları izlemiştim.

Genç adam, “Vay, yeni biri,” diye samimi bir tepki verdi. “Kim bu sarışın fıstık?”

“Ne fıstığı?” dedi Mert yüzünü buruşturarak. “Hurma o.”

Ters ters ona baktım, genç adam da buna güldü.

“Kim kendisi?”

“Bir arkadaş işte.”

“Beni bana da sorabilirsin,” dedim adama sert bir üslupla.

Adam bu tepkime hiç bozulmadı. Aksine sevecen bir ifade takınıp hemen birkaç adımda bana yaklaştı. “Kusura bakma,” dedi. Elini sıkmam için uzatmıştı. Tarzan.

Hâlâ arabaya yaslanıyor, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, boş bakışlarla, *Tarzan da nasıl birisim*, diye düşünüyor, bu düşünceyi herhalde ona da yansıtıyordum. Elini sıkmayacağımı anlayınca geri çekildi ama sevecenliğini yitirmemişti. “Sadece takma bir isim,” diye açıkladı. Ruh gibi beyaz teniyle mavi gözleri ilgi çekiciydi. Kumral saçları kısaydı ama sakalı ve bıyığı gürdü. Tarzan fenotipine benzediğini söyleyemezdim, daha çok bir Viking’e benziyordu ama bu soğuk havaya rağmen gövde gösterisi yapmasına bakılırsa beyaz bir Tarzan da olabilirdi aslında.

O ve birkaç kişi yüzüme beklentiyle bakıyordu. İsmimi söylemem gerektiğini düşündüm ama yine de söylemedim. Tarzan da bembeyaz dişlerini ortaya serecek şekilde gülümseyerek, “Sana takma bir isim lazım,” diye mırıldandı.

Aralarından kızıl saçları ve kısacık kıyafcderiyle genç bir kız sıyrılıp, “Aramıza hoş geldin,” dedi. “Bugün sen de yarışacak mısın?”

Mert benim yerime, “Hayır,” diye cevapladı. “Araba sürmeyi bilmiyor daha. Ne yarışı?”

Tarzan, “öğretiriz,” dedi kendinden emin bir şekilde ve kızıl saçlı cızın omzuna kolunu attı. Sevgililerdi sanırım. Her nedense fazla güzel geldiler gözüme. Birbirini seven insanlar görünce şaşırmıyor değildim. Herhangi bir canlıya bu denli güvenip değer verebilmek, onunla kol kol girebilmek o kadar yabancı bir histi ki... İki gece önce Uygar’la neredeyse birlikte olmak üzereydim ve buna rağmen karşımdaki çiftin sadece şu basit hareketinin samimiyetine bile yaklaşamamıştık. Bizim tutkumuz bile nefrettendi ve sevgiyle uzaktan yakından bir alakamız yoktu. Ben yaşadıklarımdan sonra herhangi birine inanabilecek kadar iyi biri değildim artık. Çok yıpranmış, düpedüz bir sinir hastasına dönüşmüştüm ve bu, daha anılarımın çeyreğini bile kazanmadığım halimdi. Uygar’ın içinde ise çok fazla nefret vardı. Kısacası berbat bir ikiliydik.

“Beyler ve bebekler! Gece yarısına yaklaşıyoruz!”

Biri öteden gür sesiyle bağırıp gruplar halinde dağılmış olan insanların ilgisini topladı. Mert’e yanaştım hafiften. O da bana, “Yarış öncesi bahisler alınacak,” diye açıkladı. Yeni sigara dalını dudaklarının arasına alıp yakmıştı. Herkes o tarafta toplanıyordu, ben de Mert’in peşinden giderek onlara uydum.

Heyecanlanmalar, para muhabbetleri ve bahisleri kimlere yatıracaklarının tartışmaları dört bir taraftan yükselen müziklere karışıyordu. Tarzan ve o

kızıl kız da hemen yanımdaydı, “tik defa gelişin tabii,” dedi Tarzan. “Ee, nasıl buldun Santral’i? Kumpiravan’da bir kumpir yapıyorlar, var ya, bağımlısı olursun! Denemeyi unutma.

Ona yan gözle baktım. Bütün söylediklerini görmezlikten gelerek, “Üşümüyor musun?” diye sordum.

“Beni sıcak tutacak çok şey var.”

Kaşlarımı çattım. “Ne gibi?” Sırıttığında bütün yüzü çocuksu bir sinsilikle aydınlandı. Anlamayıp sinir olmuş bir şekilde, “Ne?” diye sordum. “Cevap versene sırıtacağına.”

Mert’in bir kulağı bizde olmalıydı ki omzumu tutup beni Tarzan’ın yanından ayırdı. “İki dakika birine sataşmadan duramıyorsun, değil mi?” derken elini omzumdan çekmeden o şekilde benimle yürüdü. “Adrenalinden ve ottan bahsediyor.”

Kafamı kaldırıp ona doğru baktım.

“Hepiniz keşsiniz, değil mi?”

Sigarasını ya da artık ne zıkkımsa onu dudaklarının arasına yerleştirip soluk aldı ve geri salarken, “Neden bu boktan şehirde bu kadar mudular sanıyorsun?” diye sordu.

“Keşlik sende işe yaramamış anlaşılan,” dedim alayla. “Seni ne zaman görsem suratsız ve çirkinsin.”

“Sen varken otu götüme de soksam yetmez.”

Küçümseyen bir sırıtma yayıldı dudaklarıma.

“Nasıl da âşıksın ama bana...”

Tenekelerde yaktıkları ateş etrafı aydınlatmaya yetiyordu. Yüzlerce insan vardı etrafımızda. Birkaç kişi ise ortada eski model bir arabanın bagajını açmış, bahis kâğıtlarını topluyordu. Çevredeki arabalara baktım. Birinde ön kaportasına, arabayı bir canavara benzetmek için sivri dişler takmışlardı.

Diğerinin ise yan tarafına, bir canavar pençelemiş gibi gözükmesi için gerçekçi çizimler yapıştırmışlardı. Başka bir tanesi tamamen *Helb Kitty* çizimlcriylc doluydu ve pembe de bir platform ışığı vardı.

Bütün bunların hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Hayatım o kadar karanlık ve tekdüzeydi ki böylesi bir renk skalası, sadece arabalar değil, müziklerin dahi canlılığı uzun bir süre sonra ilk defa yaşıyormu-şum gibi hissettirdi bana.

Bu sırada Mert de küçük kâğıtlardan aldı ve avcuna koyup üzerine

bir şeyler yazmaya başladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Sadece izlemeye gelmedik mi?”

“Bahis oynayacağım.”

Kaşlarım merakla kalktı.

“Kime?”

“Kendime.”

Bir anlığına mırın kırın edeceğim tutsa da vazgeçtim. *O yarışırken kaçabilirim, güzel fikir*: Karşımızda duran adam kâğıdı aldı ve büyük bir coşkuyla kalabalığa doğru, “Tiramisu ve Sarışın, dört numarada!” diye bağırdı.

Tiramisu nasıl bir takma isim diyedüşünemeden Sarışının ben olduğumu anlamamla beraber gözlerim irice açıldı. Mert’e dönüp, “Bir dakika, bir dakika!” dedim. “Sürücülüğüne güvenip bir elektrik bombasının etrafında seninle beraber yarışacağımı düşünmüyorsun, değil mi?” “Düşünüyorum,” dedi dürüstçe. “Seni yalnız bırakamam.”

O diğer bir kâğıdı eline alırken ben de Kumpiravan dedikleri açık büfeye doğru baktım. “Kumpiravan’da kumpir yiyor olacağım. Tarzan çok övdü oranın kumpirini. Bir yere ayrılamam zaten,” diye onu ikna etmeye çalıştım. “Şu yere bir bak! Kuş uçmaz, kervan geçmez!”

Ağzından sarkan o sigarasıyla beraber gözlerini kısmış, kâğıda bakıyordu. “Sen bulursun bir yolunu,” diyerek beni geçiştirdi.

İtiraz etmek için hazırlandım fakat az önceki adam bu sefer bahisleri almaya gelerek sözümü böldü. Dövmelerden yüzü bile gözükmüyordu. Terminatör kılıklı dev, “Ne kadar koyuyorsun, Tiramisu?” diye sordu.

“Bugün havamdayım,” dedi Mert ve kâğıda öyle bir miktar yazdı ki ağzım açık kaldı.

“Kimin parası bu?”

Sanki babasının parasıymış gibi bir rahatlıkla, “Senin,” dedi.

“Ne?” diye öyle bir cırladım ki bütün Santral kavga var düşüncesiyle bize baktı.

Mert ise yine büyük bir rahatlıkla omuz silkti. “Param yok. Geçen yarışta hepsini kaybettim,” dedi sırıtarak. “Uygara söylersem hayatımı bitirir ama senin hesapların bende de var. Uygar hesaplarını dondurmuştu normalde ama bugün sen ısmarlıyorsun bize, Meira Hanım.” Bütün bunları bana pişkin pişkin anlatabilmesi kanımı kaynatıyor, tansiyonumu düşürüyordu. Kendimi tutamadan ona doğru yaklaştım ve birden yakasına yapıştım. “Sen...” Ne diyeceğimi şaşırdım öfkeden. “Senin canını alırım senden! Benim paramı böyle kumarda çarçur edebileceğini kim söyledi sana?”

Yakasına yapıştığım halde rahat rahat sigarasından nefeslenip, “Zırlama boşuna,” dedi. “Kazanacağım.”

“Hayır! Ya kaybedersen?”

Omuz silkti.

“Denizden bir bardak su eksilse bir şey olmaz.”

Hemen itiraz ederek başımı salladım.

“Şimdi yapan, hep yapar! Uygar’a söylerim!”

“Bir bok söyleyemezsin.”

Onu hiddetle ittirdim ama elbette hiç etki etmedi. Sinir olduğumla kalmıştım. Hesaplarıma erişimi varken elimden bir şey gelmezdi. Pislik, kaç kere paramı Uygardan gizlice yürütmüştü kim bilir!

Denizmiş, bir bardak sudan bir şey olmazmış! Sen öyle bir herifsin ki o eienizi içerek bile bitirirsin!

Bahisler yapıldı. Kalabalığın büyük bir kısmı Tarzan’a, bir kısmı da Mert’e bahis koydu. Yarışı kazanamazsak bütün bu paranın kat kat fazlasını kaybedecektik. *Benim param*... Yarım saate yarış başlayacaktı ve o sırada bazıları araçlarındaki son kontrolleri yapıyor, yarı çıplak tanrıça kadınlar kalçalarını sallayarak pistte geziyor, herkes bir muhabbet içinde kaynaşıp gidiyordu. Mert de kaputu açmış, motoruna bakıyor, başka birinden debriyaja, frene basmasını istiyor, asla anlamadığım kontroller yapıyordu.

Tarzan ve o kızıl saçlı sevgilisi yanıma geldi. Adam hiç çekinmeden, sormadan sanki kırk yıllık dostuymuşum gibi rahat rahat kolunu omzuma attı. Bu kadar laubali tavırlar sergileyebilmesine sinirlenip kolunu tuttum ve indirdim.

Buna da hiç bozulmadı ve ilerideki arabayı işaret etti, ön tamponunda canavar dişleri olan siyah, kanatlı, kırmızı platform ışıklı bir yarış arabasıydı. Buraya geldiğimde ilk o araba dikkatimi çekmişti.

Tarzan da onu göstererek, “Supra MK4,” dedi. “Onunla yarışacağım.”

“Yani?” diyemeden edemedim.

“Arabalarla ilgili değil misin?” diye sordu şaşırarak. “Bu yüzden buraya geldiğini sanıyordum. Supra dediğim anda tansiyonlar yükselir normalde.”

Sıkıntıyla iç çektim ve onu görmezlikten gelme kartımı oynadım. Kızıl saçlı sevgilisi de buradaydı, en azından belki o çekilebilir biridir diye ona bakmayı seçtim. Hemen bu ilgimi yakaladı ve kırmızı ruju taşmış dudaklarını kocaman bir gülümsemeye çevirdi.

“Roze,” diye tanıttı kendini. *Bir diğer takma isim daha.*

“Neden gerçek isimlerinizi kullanmıyorsunuz?” diye sorduğum va-kir, Mert motorla işini bitirmiş ve ellerini çırparak bize yaklaşmıştı.

“İş yemeğinde kendini Melis diye tanıtan kıza da bir bakın,” derken sadece ikimizin duyabileceği kadar bana yaklaşmıştı.

Sinirli bir sırıtmayla diğerlerine dönüp, hiç gocunmadan, “Onun gerçek adı Mert, polis sorarsa diye söylüyorum,” diye ifşa ettim.

Tarzan buna güldü. “Roze, ben ve Tiramisu yakınızdır,” diye açıkladı. “Hatta Bizon da bizdendir. Sekiz ya da dokuz yıl oldu herhalde.”

Kadınların güzel güzel takma isimler seçip erkeklerin Tarzan, Tiramisu, Bizon, Rakı Balık ve Kılıçdaroğlu gibi takma isimler seçmeleri peki?

Dayanamayıp, “Tiramisu mu?” dedim. “Ciddi misin?”

Fikirsiz görünüyordu.

“Ne var? Tiramisu severim.”

O sırada ileride bir hareketlilik yaşandı. Bizon dedikleri adam saatini kontrol edip kalabalığa doğru o gür sesiyle, “Yarış başlıyor! Beyler ve bebekler, arabalarınıza!” diye bağırdı.

Kalbimin ritmi birden arttı. Bütün bu delilerle yarışacağımızın düşüncesi endişelenmem için yeterliydi. Araba kazası travmam olduğunu söylememe gerek yoktu herhalde ama itiraz ederek Mert'i ikna etmeye çalışmadım hiç. Bu yarışa paramı koymuştu ve ben o arabada olacaktım.

Kimse paramı böyle çöplüklerde çarçur edemez!

Mert'in peşinden arabaya bindim. Şarkılar dahi değişmiş, gerilim ve heyecanı artıracak ritimlerle insanları *sür ya da öl* ruhuna sokmaya başlamıştı. İlk işim emniyet kemerimi güzelce bağlamak oldu. Nefestendim. Dazlak değil de sürücünün Tiramisu olduğunu düşünmeye çalıştım. En az sekiz dokuz yıldır buralardaysa tecrübeli olmalıydı.

O Tiramisu. Dazlak değil, sakin ol.

Araba başlangıç çizgisindeki yerine doğru ağır ağır hareket etti. Kalabalığı yavaşça yararken insanlar çılgına dönmüş, alkışlar, ıslıklar, tezahüratlar, camlara yapışıp övenler birbirine karışmıştı. Hatta birkaç kadın Mert'in tarafından cama kocaman, kırmızı rujlu bir öpücük bile bıraktı. Herkes anın heyecanına kapılmış, içkiler kafaya dikilmişti. Soğukta kısacık şortlar giyerek alay eden uzun bacaklı kadınlar başlangıç çizgisine gelmiş, bayraklarını sallamaya, tansiyonu artırmaya başlamıştı. Yan yana dizilmiş arabaların motorları gürlüyor, arka tekerlekler acı içinde çığlık atarken yükselen dumanlar gecenin sisine karışıyor ve tezahüratlar, şarkının bir parçası mı yoksa değil mi anlaşılmıyordu.

Bayrağın inmesini beklerken, elerin bir nefes alıp, "Paramı kaybetmeyeceksin," dedim emin bir şekilde.

"Ne cimri karısın," diye söylendi direksiyonun başında.

"Uygardan bütün malımı mülkümü geri alacağım zamanlar hiç gelmeyecek mi sanıyorsun? Benim hakkım olanı kumarda çarçur etmene izin

vermeyeceğim.”

Bana omzunun üzerinden baktığı sırada kendinden emin bir sırıtma esir aldı dudaklarını. “Kaybetmeyeceğim,” dedi ve ardından önüne dönüp artık sadece yola kilitlendi. “Hazır mısın Sarışın?”

Değilim.

Ve Roze’nin bayrağı indirmesiyle sekiz araba bir yırtıcı gibi bütün gücüyle ileriye doğru atıldı. Anında vücudum geriye gitti, koltuğa sertçe yapıştım ve kafamı bile oynatamadım. Motor, padayan egzoz ve lastiklerin çığlık sesiyle kulaklarım tırmalanmaya başlamış, yüzüm buruşmuştu. Birkaç saniye bu olağanüstü hıza alışamadım.

Düz bir yol değildi elbette. Konilerle çevrelenmiş kıvrımlı, keskin virajları olan asfalt bir yoldu. Bu yüzden biraz düz gitsek az sonra hemen arabayı yanlayacak şekilde dönüyor, kayıyorduk. Bu kıvrımlardan ötürü vücudum bir sağa yatıyor, bir sola yatıyor ve saçlarım dağılıyordu.

Bugün kesinlikle öleceğiz.

Ama en azından kazanırken ölebilirdik çünkü başta Mert geride kaldı diye etrafta kimse yok sanırken aslında herkesten önde olduğumuz için etrafın boş olduğunu anladım. Kalbim ağzımda atıyordu ama bunun hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Drift atarken tozu dumana kaldırışımızı, yol kenarlarındaki konileri santimlerle ıskalayışımızı ve arkamızdaki arabaların öne geçmemesi için her seferinde arabayı manevralarla hareket ettirişimizi izledikçe heyecandan nefesim kesiliyordu. Mert resmen domine ediyordu yarışı. Agresif sürüşü, arkasındaki kimseyi öne getirmeyecek kadar kurnaz hamleleri ve virajlardaki korkusuz keskin dönüşleriyle bir süre hatta neredeyse koca iki tur boyunca yarışı domine etmeye devam etti

Fakat bu birinciliğimiz fazla uzun sürmedi. Tarzan, o çok övdüğü canavar dişli Supra’sıyla resmen yanımızdan bir şimşek gibi geçti. Asıl canavar oydu gerçekten de. Egzozunda tüfek olduğunu ve ateş ettiğini sanıp kulaklarımı bile korkuyla tıkadım.

Tarzan elbette racon da kesmeliydi. Arabayı yavaşlatıp kafasını camdan çıkardı ve bize doğru baktı. “Arabanı yıkatmayı unutma, Tiramisu!” diye seslendikten sonra da dönüşte arka tekerleri asfalt yolun

dışına, toprak kısma attı ve bilerek kaldırdığı toz yüzünden ön camımız toza bulandı.

Kısa bir anlığına etrafı göremedik. Mert hemen suyu ve silecekleri çalıştırdığında Tarzan çoktan fark atmıştı. Sadece o değil, bu duraksamadan ötürü birkaç kişi daha bizi geçti.

Mert sinirle, “Pezevenk,” diye söylendi.

Resmen dördüncü sıradaydık ve bir süre de öyle kaldık. Kaç dönemeç geçtik ama bir türlü diğer arabaların arkasından çıkamadık. Kalp atışım iyice hızlanıyor, geriliyor, oturduğum yere sığamıyordum artık.

Sonunda dayanamayıp, “Geç şunu!” diye bağırdım. “Bas gaza!”

Üçüncü veya dördüncü turdu, bitmesine az kalmıştı ve Mert de iyice gerilmişti. “Basılsa basmaz mıyım ben, lan?” diye çıkıştı. Öndeki arabalar geçmesine izin vermeyecek şekilde daima Mert’in önüne kırıyordu.

“Bastığın halin bu mu?” diye üste çıktım kabaca. “Koşarak geçerim

• i»

seni!

Tam karalara bağladığım anda hakaretlerim işe yaramış olmalıydı ki Mert keskin bir dönemeçte, cama yapışmama sebep olacak ani bir manevrayla öndeki iki kişiyi geçti. Neredeyse arabanın kıçı onların arabasına sürtecek kadar yaklaştığı için iki araba da yavaşlamak zorunda kaldı.

Geriye sadece Tarzan kaldı. Kanım kaynıyordu o arabaya bakarken. İçim kıpır kıpırdı.

“Bir şey yap!”

Sağ olsun, gerçekten de yaptı. Dönemeçler her şeyi değiştirebilecek kadar kritikti. Bitiş çizgisinden birkaç dönemeç öncesinde agresif manevralarıyla Tarzan’nın arabasına yetişti. Kısa bir anlığına burun buruna gittiğimiz için bitiş çizgisini de öyle geçeceğimizi sandım ama son virajda Mert, arabanın kıçını Tarzan’ın önüne doğru öyle güzel kaydırdı ki onun yavaşlamaktan başka çaresi kalmadı.

Ve bitiş çizgisini önce biz geçtik.

Elim ayağım titriyordu ve gerginlikten boynum kaskatı kesilmişti. Zar zor açabildim ağzımı ve şaşkınlıkla, “Biz kazandık,” diye mırıldandım. Mert arabayı yavaşlatıp, çılgına dönen kalabalığa doğru sürerken, “Kazandık!” diye sevinçle cırladım. “Paramı kaybetmedim! Kazandık! Hepsini geçtik!”

Çok heyecanlıydım. Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiş, hiç bu kadar yerimde sabit oturmakta zorlanmamıştım. Bu gerilim, risk, kazanacak mıyım yoksa kaybedecek miyim telaşı, az daha

ölecektim düşüncesi ve elbette zafer... Sanki vücuduma elektrik akımı salmışlar da ölen bütün hücrelerimi diriltip beni hayata geri getirmişler gibiydi. Böyle bir hayatın kısa bir anlığına da olsa bir parçası olmak bana ilk defa yaşıyormuşum gibi hissettirdi.

İnsanlar arabanın dibine girmiş, çıkmamızı bekliyor, tezahüratlar ediyor, camlara vuruyorlardı. Sonunda daha fazla sabredemediler. Birden kapım açıldı ve kollarımdan tutulup dışarıya çekildim. Beni görenlerin coşkusu daha da arttı. Islıklar kulaklarımı tırmalamaya, bağrışlar kafamı karıştırmaya başladı.

“Shot shot shot!”

Beni çeken adamı tanımıyordum bile ama uzattığı shot bardağını reddetme fırsatı bile bırakmadı bana. Israrla elimi tutup, ağzıma götürünce ben de birden kafaya diktim, ne bileyim? İçkiler dikildi. Tebrikler, gülüşmeler, bulabildiği her şeyi içmelerle beraber herkes yarın ölecekmiş gibi olabildiğince o anın tadını çıkarmaya çalışıyordu sanki. Birden başka biri tuttu beni, el değiştirdim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarımın altından kafasını geçirdi ve ayağa kalktığında beni de omzunda havaya kaldırdı. Tiz bir cırlamayla tepki verip düşmemek için kısacık saçlarına yapıştım. Kim olduğuna bakuğımda Tarzan’ı gördüm tabii.

Dengemi artık koruyabilsem de saçlarını hırsla çekiştirmeyi bırakmadan, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye çıkıştım. Yerinde salınarak dans ediyor, kendince eğleniyor, beni ciddiye almıyor, başka biri ise bana alttan yeni bir shot bardağı uzatıyordu. “Kes şunu!” dedim öfkeyle kafasına tokat atarken. “Hemen indir beni.”

“Sarışın! Sarışın! Sarışın!”

Çılgınlar gibi bağırıyorlardı. Başımı kaldırıp da etrafa ancak o ses yüzünden bakabildim. Yüzlerce insanın arasında, Tarzan’ın omzunda oturuyor ve bütün Santral’e yukarıdan bakıyordum. Herkes ama herkes eğleniyor, kaybedenler bile hiç bozulmuş gibi görünmüyordu. Az önce yarıştığımız birkaç kişi bile bana bakarak içkisini kaldırıyor ve yüzlerindeki o samimi sırıtmayla selamlıyordu beni.

Vay canına! Hırs olsa dahi nefretin pek olmadığı bir yerdi anlaşılan. Ben kaybetseydim nasıl da bütün bu yeri yakmak isterdim ama... Çok ayrı dünyaların insanları olmalıydık. Buraya asıl ait olmama sebebim buymuş meğer. Şaşaalı bir hayattan geldiğim için değil, asla onlar gibi kendimi hayatın akışına bırakarak mutlu olamayacağım içinmiş. En küçük karşılıklar bile benim için tehdit olduğu içinmiş. Her şey bir

yarıştan ibaret olduğu için ve *kazanmazsam dünyam başıma yıkılırmış* gibi hırstan ibaret olduğum içinmiş. *Vay canına, Meira. Sen hiç buraya ait değilsin.*

“Sarışın, Sarışın, Sarışın!”

Bütün huysuzluğumu ve Tarzan’ın saçını başını yolma isteğimi almıştı bu manzara. Gülmeden, galiba ilk defa herhangi bir eğlenceye dahil olmadan edemedim. O kadar uzun zamandır gülmüyordum ki kaslarım da bu duruma şaşırdı, ağzım garip bir hal aldı sanki ama sonunda bu azmış kalabalığa gülebildim.

Roze hemen yanımızdaydı. Bana yeni bir shot bardağı uzattığında aldım ve tekte kafama diktim. Mert ötede yarıştığımız adamlardan biriyle konuşuyordu. Tarzan beni omzunda ona doğru götürdü. Alkol hemen kanıma karışmaya başlamıştı sanırım, Tarzan’ın saçlarına tutunmasam geriye doğru düşecektim ama o zaman bile bu kalabalıkta yere çakılmazdım herhalde. İnsanlar şarkıya uyarak, dans ederken adım atacak yer bırakmamışlardı geriye. Kalabalığı hiç sevmeyen ve hemen daralan biri olarak nasıl bu kadar insana kadanabildim hatta bunu eğlenceli bulabildim, hiçbir fikrim yoktu. O kalabalığı su gibi görüp yüzmek bile istedim aralarında.

özgürlük böyle bir his demek.

Tarzan beni, Mert’in arabasının kaputuna oturacağım şekilde yavaşça indirdi. Hayret ki Mert arabasına oturdum diye kafayı yememişti, umursamadı bile. Bu sırada birkaç kişi daha yanımıza geldi, yarıştığımız kişilerdi bunlar. El sıkıştılar diğerleriyle ve centilmen davranarak, “iyi maçtı,” dediler.

Hiç sportmenlikle uğraşmadan dürüstçe, “Bitirdik sizi, dedim.

Mert de pisliğime, “Karım yaptım hepinizi,” diyerek katıldı. *Bazen de net olmak gerekir işte.*

Tarzan, kollarını birleştirmiş kenarda dururken, “Kardeş olabilir misiniz siz?” diye takıldı.

Hemen bir mide bulantısı yükseldi tabii. İkimiz de aynı anda, “Asla!” dedik.

Roze de dudaklarında sigarayla -ya da sigaraya benzeyen bir zıkkımla- yanıma oturdu. Kısacık bir etek sarıyordu ince bacaklarını, eteğin kemeri eteğin kendisinden daha uzundu herhalde. Fileli çorapları yırtıktı ve küçük cepleri olan, fermuarlı, karmakarışık kısa bir üst giyiyordu. Mert bir tarafta arabanın kaputuna yaslanmış çocuklarla konuşu-

yor, ben ve Roze kaputun üstünde ne için olduğunu bile bilmediğim bir konuda gülüşüyor ve binlerinin bize getirdiği çerezleri yiyorduk-

Az sonra Bizonun dev cüssesi kalabalığın arasından sıyrıldı. Elinde küçük, spor bir çanta tutuyordu. Çantayı Mert’e verdi. Param gelmiş olmalıydı. Hemen dizlerimin üzerinde doğruldum ve bunu yaparken de düşecek gibi oldum ama Roze beni tuttu. Mert’in tarafına dikkade yanaşıp omzunun üzerinden elindeki çantaya baktım.

“Bakayım,” diyerek burnumu soktum. Para destelerini görünce gözümden ışıltılar çıktığına emindim. Mert’in omzuna tutunup onu heyecanla sarstım. “Bu kadar kazandık mı gerçekten?”

“Yarışta birinci olmanın parasıyla kendime oynadığım bahsi kazanmanın toplam miktarı,” diye açıkladı sırıtarak ve çantayı kapaup arabanın içine attı. Şimdi kumarın neden bir bağımlılık olduğunu anlıyor gibiydim.

“Bir daha yapalım!” diye sevinçle sarstım onu. “Bu sefer bütün parayı yatıralım!”

Mert bile, “Orada dur,” dedi. “En son böyle dediğimde az kalsın babaannemi de kumarda kaybediyordum.”

Can sıkıntısıyla kaputa geri oturdum. Mert de bu halime bakıp, “Bir daha kazanamayız,” dedi.

“Hepsini geçtik. Bir daha geçeriz.”

Dudaklarını yalayıp omzunun üzerinden Tarzan'a baktı. "Bilerek kaybetti," dedi.

Kaşlarım çatıldı. Tarzan arabasının yanında diğer yarışçılarla konuşurken kafa karışıklığıyla, "Neden?" diye sordum.

Bana, *deldi misin sen*, der gibi baktı. "Eli sikinde sürseydi bile yolun tozunu yuttururdu bize." Bir sigara dalı çıkardı paketten ve elini siper ederek ucunu tutuşturdu. "Tarzan, Santral'in en iyisi. Adil olsun diye birkaç kere yavaşladı ama şansımızı çok da zorlamayalım."

O kadar parayı adil olmak için mi kaybetti yani? İlginçti ama Tarzan'ın bu idealist tavrını geçip, "Ben de araba istiyorum," dedim. Bu gece buna karar vermiştim. "Madem benim paramla daha fazla para kazandık..."

"Benim sürücülüğümle," diye yerimi bildirdi bana. Sessizleştik ve bir süre bütün Santral ahalisiyle beraber, kalabalığın merkezindeki sahneden yükselen *Calijomia Love* parçasını dinledik. Klasik müziklerden ibaret hayatıma *hiphop* biraz fazla alışılmadık ve kaba kaçsa da fena değildi, ritmin dili ortaktı. Demek Mert'in hayatı böyleydi. Uygar'ın-

kinin aksine iş görüşmelerinden, ceza soruşturmalarından ve kalın hukuk kitaplarından ibaret değildi. Çok daha renkli, ciddiyetsiz ve biraz da yaramazdı.

Mert az sonra bir işi çıkmış gibi meşgul görünerek bize doğru yaklaştı. Roze takma adlı kızıl saçlı kıza, "İki dakika bak şuna, hemen geliyorum," diye tembih etti.

Roze'nin incecik kızıl kaşları çatıldı.

"Şuna mı? Nasıl bir hitap şekli bu, pis dazlak seni?"

Mert hiç buralı olmadan, giderken ben kıza hayretle baktım.

“Ona dazlak mı diyorsun sen de?”

“Dazlak çünkü.”

Başımı salladım.

“Sıfır numara.”

Bu sırada biri yeni bir içki daha uzatmıştı bize. Kim verdi? İçine bir şey kattı mı? Zehir mi? Bunların hiçbiri umurumda değildi. Kendimi böylesi bir kayıtsızlığa bırakabilmeyi, yaşadığım onca şeyden sonra kendime küçük bir tatil olarak gördüm ve kafaya diktim. Roze de bana iyice yanaştı, kendi sigarasını dudaklarımın arasına uzattığında ona itiraz etmedim. İlk nefesi aldığım gibi öksürdüm ama İkincisi çok doğal geldi.

“Sigara değil bu,” derken dilim acıdan yanıyordu.

“Sinirlerini gevşetmene yardımcı olacak.”

Yeni bir nefeste her şey çok daha iyiydi. “Sinirlerimin çalıyla çimenle gevşeyeceğini hiç sanmıyorum,” dedim dürüstçe.

Kaputa uzanmış, sırtlarımızı ön cama vermiş, kalabalığı, dans etmelerini ve bir gün böbrek yetmezliğinden ölmeyeceklermişçesine alkolü su gibi tüketmelerini izliyorduk ama Roze bunu sadece izlemekle yetinmek istemedi anlaşılan. Kolumu tutup, “Benimle gel,” dedi ve kaputtan indi. Hiç itiraz etmedim, edebilecek kadar da irademin yerinde olduğunu sanmıyordum. Mayışmıştım ama fiziksel olarak değil, aksine bana içirdiği zıkkım enerjimi yerine getirmiş ve kanımın içinde çoktandır gezen alkolü de tedkleyerek kıpır kıpır yapmıştı beni. Sadece mantıklı kararlar verme yetimi yitirmiştim. Düşünmemenin ne kadar büyük bir nimet olduğunu o an anladım. Her düşünce paranoya ve korkuyla, sanrı ve kâbuslarla birleşince gün boyu fiziksel hiçbir eylemde bulunmasa bile yorabiliyordu insanı. Şimdi ise hiç düşünmeyerek bir ahmak gibi ve kukla gibi kalabalığın, tansiyonun, o an her ne seviliyor ve isteniyorsa onun beni yönetmesine izin verdim.

Çok uzaklaşmadan Roze bize kalabalıkta yer edindi. Yine bir arabanın yanındaydık. Dehşetti, simsiyahtı, ön tarafındaki canavar dişleri, bir kertenkeleninkine benzeyen dili ve farlara kılıf olarak geçirilen fırıldak gibi dönen gözleriyle grotesk, iğrenç bir canavardı.

Oradaki kızlara başım dönerken, "Uygarın da böyle eğlenceli arabası olsaydı keşke," diye söylendiğimi hatırlıyorum.

Kızlar sanki beni hayatlarında ilk defa görmemişler gibi ilgiyle etrafımı sardı.

"O ne kullanıyor?

"Bilmiyorum. Kasalı, büyük bir şey," diye nasıl tarif edeceğimi bilemeyerek salladım.

"Kasalı mı?" diyerek güldüler.

Roze koluma tutunup çenesini omzuma yasladı. "G kasadan bahsediyor," dedi.

Gülüşler birden durdu ama şarkı durmamıştı. Yeni bir şarkı başlamıştı. *Don t need no hateration, holUration in this dancery* kısmındaydık. Roze'ye yaklaşarak, "Sen de mi Uygarı tanıyorsun?" diye sordum.

hvet.

Kollarım tutup ona eşlik ettim.

"O da mı geliyor buraya yoksa?"

Sesini duyurabilmek için bana doğru eğildi.

"Eskiden gelirdi."

‘ Yedi yıl kadar önce mi?” diye bir tahminde bulundum.

«*r** n

Evet.

Beni tanımadıklarına göre aramızdakileri de bilmiyorlardı demek. Uygar’ın bana âşık olduğunu ve ona ihanet ettiğim için düşman kesildiğimizi de...

Roze düşüncelerimi bölerek, “Genelde motor sürerdi o zamanlar,” dedi.

Motor... Uygar’la motor çok zıt gelmişti kulağıma. Ne şimdiki hayat tarzına ne de giyim kuşamına motorlar, yarışlar, sokaklar yakışıyordu ama motor fikri uzak gelse de anılarımın arasından seçebileceğim kadar tanıdıktı da. Silik bir anı olsa da Uygar’ın beni karşısına aldığını, motor kaskını kafama geçirdiğini ve motorda arkasına otururken kollarımı sıkıca onun beline doladığımı hatırlayabiliyordum. *Geçmiş Meira bir de!* Böyle şeylerden nefret edecek birine benziyordu oysa.

Birileri yine içki getirdi. Kusacaktım artık ama Roze benim için de bir bardak aldı. Kaşlarımı çatarak bardağa baktım. “Alkolle aram...” Nefesimi sıkıntıyla saldım. “İyidir. Bu yüzden uzak durmalıyım.”

Roze’nin tek kaşı havalandı.

“Sapıtanlardan mısın?”

“Çok.”

Sırıtmaya başladı.

“Güzel. Çok güzel.”

İrademin bedenimi çoktandır terk ettiğini söylemiştim, bu yüzden bu sefer de itiraz etmeden zehri gırtlağımdan aşağıya gönderdim. Geçtiği yerleri

yaksa da birkaç saniye sonra tadı gidiyor, etkisi kalıyordu geriye.

Roze'nin elleri kolları üstümdeydi, benimkiler de onun bedeninde elbette. "Fazla gerginsin," dedi.

"Peşimde tarikatçı terörisder var. Evet, biraz gerginim."

"Ne?" Gülerken birden yüzü aydınlandı. Kulağıma doğru eğilip, "Çok ilginç bir kızsın," dedi. "Iç. İçtikçe senden daha da garip şeyler duyacakmışım gibi hissediyorum."

"İnanmayacaksan sorun yok. Anlatırım."

"Santralde olan Santralde kalır."

"Umarım," dedim bunu temenni ederek. "Bütün bunlar Uygar'ın kulağına giderse... Hah!" Yandan geçen çocuğu yakalayıp içkisini elinden aldım. "Bir bardak daha alayım ben en iyisi."

Roze bana dokunarak müdahale ediyor, hareket etmemi, tamamen kendimi bırakmamı, akışa uymamı ve üzerimdeki ölü toprağını atmamı istiyordu. Ben de bunu istiyordum açıkçası. Katillerden, siyasetten, kirli geçmişten ve entrika dolu oyunlardan arınıp bir an olsun yaşamak istiyordum. Bu yüzden Roze'ye uydum. Çevremdeki kızlarla sırt sırta verip bedenimi ritme bıraktım.

Bu sırada ötede, arabasına yaslanmış, çevresindekilerle muhabbet etmekte olan Tarzan'ın bana baktığını fark ettim. Kendimi sıkmayı bırakıp eğlenmeye başlamama sevinmiş gibi görünüyordu. Bakışlarımız kesişince, içkisini kaldırıp gülümsedi.

Gözlerimi Tarzan'dan ayırmadan, "Baksana," diyerek Rozcyc yanaştım. "Tarzan erkek arkadaşın mıydı?"

Gülümsedi ve gamzesi gözler önüne serildi.

"Evet ve sen sormadan söyleyeyim, hayır. Sana sarkmıyor. Erkeklere karşı bile böyledir. O herkesi sever."

“Bir peygamber falan mı?”

Bu onu eğlendirdi.

Sadece nahif biri. *Nefret etmek ve surat asmak için yeterince uzun yaşamıyoruz*, der hep.”

O

Nefret etmek ve surat asmak için yeterince uzun yaşamıyorum demek-Uygar’ı da böyle yapma formülünü soracaktım aslında ama onun yerine, “Kesin Mert onunla çok uğraşıyordur,” dedim.

“İnanır mısın hiç yapmıyor. Her kötü davrandığında Tarzan onu öpmeye çalışır çünkü. İstiyorsa uğraşsın!” Bu bilgi beni keyiflendirdi, Roze ise biraz daha sokuldu bana. “Santralde nefret olmaz, Sarışın. Bu yüzden gerçek isimlerimizi, sabah gittiğimiz işlerimizi ve maskelerimizi geride bırakır, takma isimlerle yaşarız burada.”

Kollarımı boynuna doladım, onun elleri ise betimdeydi. Büyük bir ilgiyle dinliyordum onu çünkü *nefretsiz* bir yer bana masal gibi geliyordu. Nefretsiz bir yer mi? İnsanlarla dolu olduğu halde mi?

Başım dönüyor ve midem bulanıyor olsa da hayatımda hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum. “Demek böyle bir hayatın var,” diye mırıldanırken elbette özendiğimi belli etmekten kendimi alıkoyamadım. “Biraz daha bahset bana bundan.”

Tatlı tatlı yanağımı okşuyordu. “Bir göz kırpmasına sığabilecek kadar ani ölüm. Ben sadece yaşamak istiyorum. Her anımı, son anımmış gibi düşünmek istiyorum. *Tek bir hayatım var ve onu da en küçük monotonluğa harcayamam*, diyordum ki yetişkinliğe atılana kadarmış bu hayaller. Sıkıcı hayatımdan kaçmak için de burada Roze oluyorum. Kimseyi dinlemek istemiyorum. Stabil bir hayat, evlilik, çocuk, hayatım boyunca taksitini ödeyeceğim mobilyalar istemiyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum ve tekdüze bir yaşam da beni mudu edebilecek bir şey değil. İkinci bir kimlik yaratmalıydım ve Santral bana bu şansı verdi. ’ *İkinci bir kimlik mi?* Onu

büyük bir ilgiyle dinlediğimi gören Roze gülümsedi ve kulağıma doğru eğildi. “Senin hayat anlayışın nedir, Sarışın?”

Bilinçsizce, “Hayatta kalmak,” dedim. Herhangi bir dünya görüşü geliştirebilecek kadar kendimi bu bataklıktan çıkaramamıştım henüz ama Roze beni ciddiye almayarak güldü, belki de deli olduğumu düşünüyordu. Ben de Roze’nin bir deli olduğunu düşünüyordum.

Dans ederken, bedenlerimiz şarkının ritmiyle birbirine sürterken, kıvrılırken, saçlarımız uçuşurken biraz kendimi kaybetmiştim.
Roze arkamdaydı bu sefer. Belimden tutup bedenimi iyice kendisine yasladığında iki elimi de omzumun üzerinden geriye, Roze’nin saçları arasına, ensesine doğru attım. Bu şekilde ona eşlik ediyor, kafamı geriye, omzuna doğru yaslıyor ve gözlerim de kapalıyken bedenimi ona sürtüyordum. Roze’nin elleri ise belimi iki yanımdan tutarak bedenimi ona

uyacak şekilde kıvırmama yardımcı oluyor ve beni istediği gibi kullanıyordu. Bir ara hafiflediğimi, üzerimden bir şeyler çıktığını ve asıl şimdi nefes almaya başladığımı hissettim. Çevreden birkaçının ıslık çaldığını duydum. Tamamen somut bir dünyadan soyut bir dünyaya geçmiştim sanki, öylesine gevşemiş, kendimi kaybetmiştim ki sırıtmadan, aptalca şeyler düşünmeden duramıyor, içtikçe içiyor, içtikçe sapıtıyordum. Arkamda Roze, önümde başka bir kadın... Kimin kim olduğunu bile bilmiyordum ama dünyanın en güvenli ve en eğlenceli yerindeydim. Bütün sorunlardan, hayatımın bütün kasvetinden ve renksizliğinden uzakta, bambaşka bir evrende, olabildiğince gürültülü, olabildiğince pozitif ve renkli bir cennetteydim. Dön Meira da böyle bir hayat yaşamamıştı. Dört Meira da eminim ki hiç bu kadar eğlenmemişti. Dört ayrı cehennemde yaşamış ve kendisini deşecek kadar çıldırmıştı. Şimdi de bu rahatlık, bu umursamazlık imkânsız geliyordu kulağa.

Ama bütün bunların uzun sürmeyeceği çok geç denk etti kafama. Hatta bu eğlencenin sadece bu geceye mahsus olduğu, bir daha muhtemelen buraya

asla getirilmeyeceğim ve Uygar'ın bunu istemeyeceği gerçeği vardı ortada. Burası yeni evim, sığındığım bir liman veya artık güvende olduğum o yuva değildi ki yalnızca küçük bir tatildi. Ne yapıyordum ben hâlâ burada?

İnanamıyorum! Ben kaçmayı unuttum!

Bütün bu hayalden geç de olsa uyandım. Başım bu kadar dönerken yere kapanmamamın tek sebebi insanların bedenlerinin buna engel olmasıydı. Etrafıma bakınıp bir süre ayılmaya çalıştım. Soluklandım ve Roze'nin dikkatsizliğinden yararlanarak kalabalıktan sıyrılmaya çalıştım. İnsanların arasından kendime yer açarak beni danslarına katmaya ve içkiler sunmaya çalışanları adatarak zar zor sıyrılabildim o kalabalıktan ve daha rahat bir yere geçtim.

Daha iki adım atamamıştım ki biri çıktı karşıma. Ayakta bile zor duruyordum. Kafamı kaldırıp kim olduğuna bakmaya çalıştım. 'Bir sonraki yarışta olacağım," diyen kişi yabancı bir adamdı. "Binmek ister misin Sarışın?"

"Hayır," deyip geçiştirdim ve onu geçmeye çalıştım ama kollarımdan tutarak tekrar önüme geçti. Can sıkıntısıyla, "Rahat bırak beni, yılışık piç," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne dedin?" Bir anlığına şaşırıp bozulsa da yine de sarhoşluğumu fırsat olarak görüp güldü ve ısrarla kolumu okşadı. "Hadi ama! Yapma, Sarışın. İçki ısmarlayayım en azından sana."

Sonunda adamın neye benzediğini seçebildiğimde yüzümü buruşturdum.

"Çok da çirkin bir şeysin. Bu ne cüret? Derhal çek ellerini üzerimden!

Hayretle soludu ama kollarımı da bırakmadı.

“Ne sanıyorsun sen kendini, lan? Alt tarafı arabama binip binmek istemediğim sor-

“Ben bineyim,” diye bir ses duyduğumda sarhoş koca kafamı o tarafa çevirmem yıllar sürmüş gibi hissettirdi bana.

Mert.

Bir yerlerden çıkıverdi ve kaşla göz arasında beni geri çekerek çocukla arama girdi. “Seni Santral’e kim soktuysa burada kadınları rahatsız edemeyeceğini söylemedi mi sana?” derken adamın burnunun dibinde soluyordu.

Yabancı adam, Mert’in onun ters bir hareketini tetikte bekliyormuş gibi agresif duruşuna karşı bütün özgüvenini yitirdi ama bunu belli etmemeye çalıştı. “Sadece bir teklif sundum. Sakin ol, Tiramisu,” diye sırıttı pişkin pişkin. “Santral’de kavga olmaz, nefret olmaz, unutm-”

Mert’in hareket ettiğini bile görmedim. O kadar ani bir yumruk savurdu ki adam suratının ortasına yediği darbeyle beraber dağılıp yere yuvarlandı. Şimşek gibi yumruğun kendisi yumruk sesinden önce gitti sanki ya da ben çok sarhoştum.

Mert ise ceketinin yakasını düzeltip, “Unutmam,” diye karşılık verdi ve bana doğru döndü.

Adam yerde burnunu tutup, kıvranırken ben de Mert’e bakıp sırıttım. “Gören de beni çok önemsiyorsun sanır,” diye keyifle ona takıldığım sırada Mert kolumdan tutarak beni kalabalığın içinde yönlendirdi.

Adamın yanından geçerken tekme atmayı ihmal etmedim tabii. Ciyakladığını duydum arkamdan. Mert ise, “Seni dinleyen aklımı sikeyim,” diye hem bana hem de kendisine söyleniyordu. “Ne yapıyorsun? Ne diye içiyorsun? Ne bu halin?”

Eğildi ve yerden kazağımı aldı. Kazağımın yerde ne işi vardı? O halde benim üzerimde ne vardı? Başımı eğip göğüslerime baktığımda, orada

neyse ki bir *bodysuit* gördüm. Mert kazağımı yüzüme atıp, "Giy şunu," dedi.

Hemen kazağımı üstüme geçirmeye çalıştım ama ya kafam çok bü- [1] yüktü ya da kol kısmına kafamı sokmaya çalışıyordum. Mert söylene söylene kazağı düzeltti ve sonunda saçlarım elcktriklense de kafamı geçirebildim.

Mert üstümü giyene kadar bana bakmamıştı aslında ama bir koku aldı ve bana döndü. Kaşlarını çatmıştı. Yüzündeki o ciddi ifadeyle bana yaklaşarak beni bir köpek gibi kokladı.

"Ot mu içtin sen?"

Omuz silktim.

"Bilmem. Ne verirlerse içtim."

"Siktir!" dedi dazlak kafasını sıkıntıyla okşarken. "Sen de sapıtmaya yer arıyormuşsun! Uygar sabah erkenden evde olacak, o zamana kadar düzelmezsen yarağı yedim." Hemen kara kara düşünerek bir plan oluşturdu kafasında. Ciddi görünerek, "Eve gidiyoruz," dedi. "Çamaşır suyuyla derini yüzene kadar yıkanıyorsun, kıyafederini imha ediyoruz ve bulabildiğimiz bütün kafeini gırdağından aşağıya gönderip, tokatlayarak ayıltıyoruz seni."

Onu büyük bir umursamazlıkla duymazlıktan gelip cilveli cilveli, "Hey, Mert," diye yanaştım. "Hiç alkollüyken araba kullandın mı? Kullanalım mı?"

"Bırak saçmalamayı," dedi beni yürütürken.

"Dönemeçlerden yeterince hızlı dönersek takla bile atabiliriz. Bak," dedim heyecanla. "Bir fikrim var. Bütün paramızı bu yarışlara yatırıyoruz şimdi, tamam mı? Beni dinle. Sonra ben her adama tek tek, yarışı bırakmaları halinde onları öpme sözü veriyorum. Sonra bu zavallılar durunca da paraları topluyoruz, bir güzel sakalımızı sıvazlayıp kârımıza bakıyoruz. Nasıl fikir?"

Ters ters baktı bana.

“Uygar da beni öpsün sonra ama değil mi?”

Büyük bir küçümsemeyle baktım ona.

“Sen bizi Uygarla sevgili sanmıyorsun, değil mi? Bazen yakınlaşıyor olabiliriz ama bu yi-”

“İğrenç! Sus!”

“Ama bu yine de beraber olduğumuz anlamın-”

“Sormadım!”

“Anlamına gelmiyor. Bizimkisi biraz kuralları bozmak. Bilirsin, bir şey yasaksa daha caziptir. Adem ve Havva’nın cennetten atılma sebebi yasaklı elmayı yemeleri, değil mi? Ben gerçekten de elma yediklerini sanıyordum. O bir sembolmüş. Aslında ne yapmışlar, biliyor musun?”

O müstehcen cevabı vermek için bir hınzır gibi sırıtarak suratına baktım fakat birden ötelerden yükselen gür bir sesle dikkatim dağıldı.

“Aynasızlar!”

Bu sesi duydukları gibi kalabalığın hareketlenmeye ve karıncalar gibi dağılıp kaçışmaya çalıştığını gördüğümde kıkırdamaya başladım.

“Aynasızlar ne? Bir tür canavar mı?”

“Polisler geliyor, aptal!” diye bağırdı Mert.

Saatlerdir kanıma karıştırdığım bütün o kimyasallar hiç var olmamış gibi sistemimden geri çekilirken, “Ne?” diye cırladım.

Mert kolumdan çekiştirerek kalabalığı yarmaya çalışıyor ve bu sırada ötelerden siren sesleri yaklaşıyordu. Biri coşkuyla, “Hayalet!” diye çığlık

attı.

“Hayalet!”

“Hayalet!”

Neler oluyor?

Sonunda arabaya vardık ve Mert beni aceleyle arabaya tıkıp sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırır çalıştırmaz bir düğmeye bastı ve sanırım bununla beraber plakayı değiştirdi çünkü etraftaki birçok aracın da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Bütün arabalar motorları gürleterek, tozu dumana katarken ve Santral’i terk etmeye başlarken polis araçları kalabalığa daldı.

Korkudan kalbim gümbürdüyordu. “Polis!” derken iri iri açıldı gözlerim. “Mert, polisler geldi!”

Mert vitesi geriye attı, arabayı kaydırarak aniden sertçe döndürdü ve bu sırada, "Cırlama kulağımın dibinde!” diye beni paylamayı da eksik etmedi.

Oturduğum yerde kayarak eğilmeye, gözükmemeye çalıştım. Ağlak bir sesle, “Yakalanırsak biterim ben!” diye hayıflanıyor, araba sarsılarak, dönerken zar zor tutunuyordum. “Cinayet zanlısıyım ben! Nereye getirdin beni?”

“Sen istedin gelmeyi, lan!” diye çıkıştı.

“Yalan söylüyorsun! İndir beni! Ben sizden değilim!”

Mert vitesi atıp duruyor, kalabalığı, arabaları ve engelleri manevralarla geçiyor, bir yandan da bana laf yetiştirmeye çalışıyordu. Panik içindeydim! Cinayetten aranıyordum, bir de illegal bir yarışta ve kanımda kimyasallar varken yakalanmak da neydi öyle? ölene kadar hapishanede çürüyecektim!

“Yakalanma!” diye bağırdım panik içinde. “Sakın yakalanma! Yakalanırsan biterim! Duyuyor musun? Sakın yakalanma, Mert!”

Aşağıya doğru kaydığım yerden etrafımı seçmeye çalışırken camdan Roze’nin arabasına yaklaştığımızı ve bu sırada Roze’nin sakin sakin direksiyon salladığını gördüm. Hiç umurunda bile değildi, bu durum onu eğlendiriyordu aksine. Beni fark ettiğinde de o kocaman dudaklarını büzerek bana öpücük gönderdi.

Sonunda asfalt yola gelebildik. Tek bir yol geçiyordu, arabaların yarısı sola, diğer yarısı da sağa döndü. Polisler de onların peşinden ayrıldı ama peşimizde yeterince polis aracı vardı ve ısrarcıydılar. İçimden bildiğim bütün duaları sıralayacakken ve dindar biri olmadığım için pek de bir şeyler bulamazken ani bir dönüşle daha yolumuz değişti. Kafamı kaldırıp etrafa baktığımda geniş bir otoyola geçtiğimizi gördüm. Çevremizde beş altı araba, arkamızda ise yine bir o kadar daha polis aracı vardı ve bize fazla yakınlardı.

Yarış arabalarının renk kattığı gecede, otoyoldaki ışıkların yeterli gelmediği sisli bir yolda ve şehirden uzakta bir yerdeydik. Tam da bu sırada Mert’in düğmelerden birine basmasıyla beraber birden elektrikler kesilmiş gibi gösterge paneli de dahil arabanın bütün ışıkları söndü.

Zifiri karanlığa gömüldük.

Neye uğradığımı şaşırdım. Mert’i bile görmüyordum. Panik içinde ne olup bittiğini anlamaya çalıştım. Sadece biz değil, bizimle beraber kaçan diğer arabalar da tek tek aynı şeyi yaptı ve bütün ışıkları söndürerek, gecenin karanlığına, otobana karışıp gözden kayboldu.

Tek kelime dahi edemeden uzandığım yerden yavaşça doğruldum ve etrafıma bakmaya çalıştım, ön cam ve aynalar farklı bir türdendi. Çok hafif de olsa diğer araçlar, sanki gece gözlüğü görüş açısını kulla-nıyormuşuz gibi seçilebiliyorlardı ama onun dışında gerçek anlamıyla zifiri karanlıktaydık. Sadece biz değil, diğer bütün araçlar da aynı şekilde karanlığa gömülmüştü ve ön camımıza, arada bir yola yansıyan sokak lambalarına rağmen sanki bir hayalet olup, geçip gidiyormuş gibi süzülüyorduk gecede.

“İnanılmaz,” diye mırıldandım. “Sen... Sen ne yaptın az önce?”

Karanlığa gözüm az da olsa alışabildiğinde Mert’i zar zor seçebildim. “Hayalet,” derken sesi kulağa keyifli geliyordu. “Bütün ışıldan kapatıyor ve motorun sesini minimuma indiriyor. Bir hayalete çeviriyor bizi. Takip edebiliyorlarsa etsinler şimdi.”

Bizimle beraber diğerleri de arka farları birkaç kere flaş gibi açıp

kapatıyor, resmen arkamızda kalan polislerin aldım karıştırıyor, onları bu karanlığın içinde epilepsi krizine sokuyordu. Böyle giderse kaza yapabilirlerdi. Mert de polislerin yavaşlayışına, uzunlarını açsalar dahi bize yetişemedikleri için işe yaramayışına güldü.

Sanki eski anıları canlanmış gibi, “özlemişim,” diye mırıldandı.

“Hayalet demek,” derken yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştım.

Beklemediğim bir şekilde, “Uygar’ın Santraldeki takma ismi Hayalet,” dedi Mert. “Yani eskiden öyleydi.” Yüzünü net bir şekilde göre-mesem de ona şaşkın şaşkın baktım. “Hayalet modifiyesiyle polislerden kaçmayı Santral’e Uygar getirdi. Santralde bir efsane gibidir. Yedi yıldır gitmese de...”

Geçmişe dair anılarım oldukça sınırlı olsa da ikisi kesinlikle apayrı insanlar gibi geliyordu bana. “Neden bu hayatı bıraktı?” diye merakımı dillendirdim fakat Mert sessizliğe gömüldü. Zar zor seçebildiğim yan profilinin gergin durduğunu fark edebildim sadece. O bir şey söylemeyince ben de sustum. Dışarıda, otoyolda, dönüşlerde, kimin nerede olduğu belli değildi. Arada şehrin herhangi bir yerinden düşen ışıkla bir anlığına görünseler de hemen az sonra geceye karışarak yok oluyorlardı. Tıpkı bizim gibi.

Sonunda, Mert farları kısa bir anlığına açtı. Bu, nerede ve hangi şeritte olduğumuza dair arkadaki polislere bir ipucu verdi ama ışığı kapatır kapatmaz ilerideki yol ayrımına saptı. Doğal olarak bunu takip

edemeyen polis arabaları, az önce Mert'in ışığı yaktığı şeritten devam ederek bizden uzaklaştı. Diğerleri de farklı aynmlardan dönüp gözden kayboldu.

Kalbim hızla çarpıyor, siren sesleri bizden uzaklaşırken adrenalinin her zerresini kanımda hissediyor, bütün bunları bir çılgınlık ama hayatımdaki *en tatlı* çılgınlık olarak görüyordum. Polisleri tamamen atlatmıştık. Saptığımız yol da sessiz, kimsesiz, geniş bir çıkıştaydı. Mert az sonra yavaşlamaya başladı ve durduğunda ışıkları geri açtı. Yeniden etrafı, arabanın içini, Mert'i ve kendimi görebilmeye başladığımda heyecanla sırıttım fakat gür bir motor sesini duyduğumda kısa bir anlığına telaş yapıp irkildim. Polislerin tekrar peşimize takıldığını düşünerek arkaya bakmaya yeltendim.

Tam o sırada sürücü tarafına Tarzan'ın arabası yanaştı ve frenlere asılıp durdu. Camı açıktı. Kolunu da dışarıya atmış, dudaklarından sarkan sigara eşliğinde *Hot in Herre* dinliyor ve bize bakıyordu.

"Hey, Sarışın," diye seslendi bana doğru. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bir ara uğra da sana araba kullanmayı öğreteyim.

"Aslında biliyor sayılırım," dedim.

Bu sefer benim tarafımda başka bir araç daha frenlere asıldı. Dönüp baktığımda karşımdakinin Roze olduğunu ve dudaklarındaki o muzip sırıtmayla bana baktığını gördüm.

"Yine geleceksin, değil mi?"

Altdudağımı sıkıntıyla ısırıp, ne diyeceğimi bilemeyerek etrafıma bakındım. Cevap vermek nedense zor geldi ve bir daha görüşmeyeceğimizin düşüncesi içimi daralttı. Sonunda mecburen, "Bilmiyorum," dedim.

Roze iddialı bir sırıtmayla, “Yolu bir kere Santral’e çıkan, her sokakta bizi görmeye başlar,” dedi.

Bana cevap vermeye vakit tanımadılar. Tarzan’ın arabası ileri atılmaya hazır bir şekilde gürlerken, “En yakın zamanda o halde, Sarışın, kendine iyi bak,” dedi ve sonunda gazı kökleyerek önden gitti. Roze de Tarzan’ın ardından ona eşlik etti.

Bu insanlar şaka olmalıydı. Bana insanlığı sevdirecek, yaşam enerjilerini bana da bulaştıracak ve az kalsın bana *belki de dünya benim bahtım kadar kötü bir yer değildir, belki seçeneklerim vardır*, dedirtebile-ceklerdi. Neredeyse ama. Neredeyse...

Bir süre polislerden ve bütün Santralden uzakta, normal bir hızla devam ettik. Gayet de huzurluydu her şey. Yollar sessiz sakin, gece sisli ve bedenim hâlâ onca adrenalinle alkolden uyuşuktu ama tadı bir uyuşukluktu bu. Huzurlu ve tam da ayarında bir tarzda sarhoşluktu.

Fakat az sonra Mert’in telefonunun çalmasıyla ve ekrana baktığı gibi panikle, “Uygar arıyor!” diye seslenmesiyle yaslandığım yerden fırlamasına doğruldum.

“Ne?”

Mert’in direksiyon kontrolü bir anlığına şaşar gibi oldu ama hemen toparlayıp arabayı yol kenarında durdurdu. “Şşt!” diye konuşmadığım halde sertçe uyardı beni.

“Sana *}ft* asıl!” dedim ve elindeki telefonu kaptım. “Bana ver, sen kesin belli edersin.”

Mert telefonu almak için oturduğu yerden uzandı.

“Ver şunu! Sarhoşsun! Anlar!”

Dazlak kafasına vurarak onu uzak tutmaya çalıştım.

“Bırak!”

Bütün vücudumu da beraberinde götürecek kadar kuvvetle telefonu çekip zorla ellerimin arasından aldı. Ben daha itiraz edemeden de

telefonu açıp kulağına dayadı ve sahtesinden bir öksürükle, “Buyur?” diye girişti.

Nefesimi tutmuş bir şekilde ne konuştuklarını anlayabilmek için ona doğru yaklaştım. Uygarı duyamıyordum, yine de dikkat kesildim. “İyi her şey,” dedi Mert. “Meira... Uyuyor ya. Nereden biliyorum... Çünkü saatlerdir bana sataşmıyor. Kesin uyuyordun” Kendimi sıkmaktan kaskatı kesilmiştim bile. Mert de kaşlarını çattı. “Tamam,” dedi istemeye istemeye. “Kontrol edeyim. Edeyim tabii.”

Ahmak herif, telefonu aşağıya indirip ayaklarıyla çıkardığı sahte yürüme sesini telefona dinletti. Sonra da telefona doğru, “Hmm...” dedi. “Uyuyor. Evet, yemek de yedi. Hayır, içmedim. Tamam. Bir şey olursa haberdar et.”

Ve telefonu kapadı.

İri iri açtığım gözlerimle onu izliyordum. “Ne olmuş? Anladı mı?” Alnıma vurdum sertçe. “Kesin anladı! Kim öyle yürür ki? Penguen misin sen? Uygar buna kanar mı sence? Kesin yolda şu an! Bir işi de doğru yapsan...”

“Offi Sus biraz,” dedi telefonu bırakırken. “Anlamadı bir şey. Acelesi vardı zaten, gürültülü bir yerdeydi. İşi uzamış ayrıca.”

Duraksadım ve yutkunarak, Mert’in arabayı yeniden çahşunp yola çıkışını izledim, öyle bir yük kalkmışu ki üzerimden, anlatamazdım. Birden neşem hiç gitmemiş gibi geri geldi.

Oh! Bozuk saat de olsan arada bir doğruyu gösteriyorsun işte,” diye Mert’i bile övdüm.

Ters bir bakış attı.

“Elimde kalacaksın, haberin yok.”

Pişkin pişkin sırıttım.

Hadi, dazlak, sür! Bugün sana daha fazla sataşmayacağım. Şanslı günündesin.”

Sabırla solurken, “Bir sıkımlık canı var,” diye homurdanıyordu.

Biz eve geldiğimizde saat sabahın beşine geliyordu. Mert beni özenle, üzerine bastıra bastıra, *çamaşır suyunda* yıkanmam için tembihleyip yukarı gönderdikten sonra kendisi altta, salona maç izlemeye geçti. Evet, bu saatte.

Onca içtiği zıkkımdan sonra uyuyamazdı tabii. Ben de gözlerimi pörtletmiş, aynanın karşısında hayatımı sorguluyordum. Bu gece kesinlikle uyuyamazdım hatta birkaç gece daha hiç gözümü kırpamaz-dım. Alkol uyuşukluk verse de başka şeyler de almıştım sistemime ve bu yüzden delice bir enerjiyle bütün vücudum, sistemim, sinirlerim şaha kalkmıştı.

Ben de el mecbur sıkılıp aşağıya indim. Çok acıktığım için bir şeyler atıştıracaktım. Mert’i geçip mutfağa girdim ama bir yandan onu da izliyordum. Hâlâ alkol içmeye devam edebiliyor ve kusmuyordu. *Gerçek bir Tiramisu içte.* Uygar’la Mert’in nasıl bu kadar alkole dirençli olduğunu hep sorguluyordum. Santralde doğup büyümüş olmalıydılar. Sadece tek bir gecede benim bile direncim artmıştı. *Roze sağ olsun!*

Sandviçimi hazırladıktan sonra odama çıkmak üzere mutfaktan ayrıldım fakat bir anlığına gözüme vestiyer takıldı. Daha doğrusu, vestiyerde asılı olan ve Mert’in bugün Santralde giydiği deri ceketi.

Mert’e doğru baktım. Arkasında kalıyordum ve kesinlikle benimle ilgilenmeden yalnızca hakemi dinliyordu. Ben de bunu fırsat bilerek, yaktırmadan vestiyere yaklaştım ve kaşla göz arasında deri ceketini karıştırmaya başladım. Anahtarı orada bırakmayacağını biliyordum elbette ama ben de farklı bir şey arıyordum zaten.

Ve buldum da.

Iç cebinden küçük, şeffaf bir poşetin içindeki beyaz tozu gördüğümde sırıtmaya başladım. [u] Kah rol asıca keş seni," diye mırıldandım keyifle. Bugün Santralde yanımdan ayrılıp birine gittiğini ve gizlice ondan bir şey aldığını gördüğümde şüphelenmiştim zaten. Şüphelerimde de haklı olduğumu görmüştüm.

Poşeti avcumun arasında saklayıp geri döndüm. Odaya çıkmaktan vazgeçip mutfaktaki bar taburesine oturdum ve sandviçimi orada yemeye başladım. Mert'in umurunda bile değildim. Neden kalktığımı, neden gidip sonra tekrar geri geldiğimi sorgulamadı. İçkisini içmeye ve boş gözlerle maçı izlemeye devam etti. Uzun bir süre beklemem gerekti. Sandviçimi yavaş yavaş yedim ve onu bekliyormuş gibi görünmemeye, kendi halimde takılmaya devam ettim, önümdeki dergiyi karıştırıyordum. *Hmm... Ne güzel bir elbise!*

Sonunda, yeterince sabırla istediğime ulaştım. İçki mesaneyi hızlı dolduruyordu ve Mert uzandığı yerden doğruldu, tuvalete gidecekti. Koridordan dönüp gözden kayboldu. Birkaç saniye yetmişti bana. Hemen kalkıp Mert'in az önce oturduğu yere gittiğimde içkisine paketin içindeki bütün tozu boşalttım ve iyice çözülene kadar karıştırdım. İşim bittiğinde yerime geçtim, sakin sakin sandviçimi yemeye ve dergimi

karıştırmaya devam ettim. Mert az sonra geri geldi, aynı yere kuruldu ve içkisini yudumladı. Hiçbir şeyi anlamayacak kadar dili uyuşmuş ve tat duygusu çoktan gitmiş olmalıydı. O kadar kimyasal aklını karıştırıyordu insanın. Mert de hiçbir şey anlamadı ve saf saf içmeye devam etti.

Hiç acele etmeden yukarı çıktım. Üzerime kalın bir şeyler geçirdim ve saçlarım hâlâ ıslak olduğu için bere taktım. Hazırdım. Ondan biraz da nakit aşırmıştım ve yanıma başka bir şey almama gerek yoktu. Aşağıya indiğimde daha on beş dakika bile geçmemişti. Mert hâlâ aynı yerde sıkıntılı görünerek maça odaklanmaya çalışıyor fakat elbette bunda zorlanıyordu.

Sesimi duyduğunda başını zar zor çevirip bana baktı. “Neden?” Yutkundu, yakasını çekiştirdi sıcaklamış gibi. “Ne- Neden giyindin?”

Cevap vermeden ona baktım. Kafası karışmışu. Tek bir yere odaklanamıyor, başını dehşet bir ağrı saplanmış gibi tutuyordu. Zorlanarak ayağa kalktı. Bana doğru gelirken de birkaç kere devrilecek, düşecek gibi oldu ama bir şekilde karşıma geçti. Ensesini tutarken, bedeninin verdiği bu anormal tepkiyi anlamaya çalışırken ve nefesi yavaş yavaş kesildiği için solukları hızlanırken kan çanağına dönmüş gözlerini bana kaldırdı.

“Sen...” demeye çalıştı boğuk bir sesle. “Se- Sen... Ne yaptın?” Birden yalpaladı fakat bileğimden tuttu beni. “Sen...”

“Bırak beni!” diye cırlayıp, telaş içinde onu ittirerek kendimden uzaklaştırdım ve zaten dengesini kurmakta zorlandığı için sertçe yere düşmesine sebep oldum. Yan bir şekilde yerde uzanıyor, eliyle boğazını tutuyor, sesini çıkarmaya çalışır gibi kesik kesik nefesler alıyordu. Kıpkırmızıydı suratı, gözleri, elleri. Bütün damarları şişip belirginleşmişti. Boğuluyormuş gibiydi ve bu görüntü korku saldı içime.

Acele etmeliydim. O, yerde kıvranırken ben de eğildim ve pantolonunun ceplerini karıştırdım. Evin anahtarını bulup aldığımda güç bir çabayla bileğimi tuttu ama hemen kendimi geri çektim. Kalkacaktım fakat duraksadım. Diğer cebini de karıştırıp telefonunu aldım ve öyle kalktım. Bana mâni olup hiçbir şey yapamadı. Koşar adımlarla vestiyere yaklaşıp oradan da arabasının anahtarını aldım, kabanımı üzerime geçirdim ve bu süreçte de Mert’in nasıl yerde titrediğini, ağzının açık kaldığını ve bütün kaslarının gerildiğini anbean izledim.

Artık gözleri bana bakmıyordu. Göz kırpmıyor, sadece ileriye bakıyor, ıkınır gibi kasılıyordu.

“Güzel bir gece geçirdik diye bana yaptıklarınızı unuttum mu sanıyorsun?” derken elim ayağım titriyordu korkudan ama yine de yumuşayamaZ' dım.

“Bundan sonra Meira hiçbir şeyi unutmayacak.” Ona acımayacağımı göstermek istedim ve arkamı döndüm ama içimde garip bir boşluk ve yüreğimde de batıp duran rahatsız edici küçük iğneler hissediyordum.

Gözünün yaşına bakmayanlara şefkat mi göstereceksin? Seni tekrar tekrar ağlatsınlar diye mi?

Dayanamadım, kapıdan çıkmadan hemen önce son bir kere daha baktım ona. içim sızlıyordu, buna nasıl engel olabilirdim? Mert’in ağzından çıkan beyaz köpükler eşliğinde yerde hareketsiz ve gözleri açık bir şekilde uzandığını gördüğümde yutkunmak zorunda kaldım.

Uygar sana işkence ederken sesi çıkmıyordu, şimdi de senin sesin çıkmasın.

Benim hayatımı cehenneme çevirdiklerinde oldukları kadar soğukkanlı davranamadım. Ellerim titriyor ve bir canlıya bunu yapıyor olduğumun vicdani yükümlülüğünü kaldırmak zor geliyordu.

Ama yine de dışarı çıkıp kapıyı ardımdan kapadım.

Artık koridordaydım. Asansöre kadar tedirgin gözükmemeye çalışarak yürüdüm. Bu saatte etrafta kimsecikler yoktu, yine de gerginlikten bayılacak raddeye gelmiştim ama neyse ki asansör -1 otopark katına kimse durdurmadan varabildi. Nihayet kapılar açıldığında da kimse üstüme atlamadı. Karanlık ve sessizdi. Bir tek ileriden, çıkıştaki kulübenin oradan küçük, cılız bir ışık yayılıyordu etrafa.

Arabaların arasında eğilmiş gizlice yolumu bulmaya çalışıyordum. Mert’in arabayı nereye park ettiğini biliyordum fakat karşı yola geçmem gerekiyordu. Küçük bir boşluktu ve korumalar her ne kadar uzakta olsalar da beni görebilecekleri bir açıda kalıyordum ama başka çarem yoktu.

Muhabbet eden iki adam seçtim ötede, arkaları bana dönüktü ve meşgul görünüyorlardı. Bunu fırsat bilerek hemen kalktım fakat şansıma, tam o anda biri kulağındaki kulaklığı tutup karşı tarafı dinledi ve birden arkasını dönüp bana baktı. “Durun!” diye bağırdığında etraf hareketlenmeye başladı.

Kulübeden bir adam daha çıktı ve dışarıdan da birkaç kişinin içeri girdiğini, bana doğru koştuğunu fark ettim.

Lanetler ederek, Mert'in arabasına doğru koşmaya başladığımda anahtara basıp kilidi önceden açtım ve kendimi bir çırpıda arabaya attım. Düşünmüyordum, kesinlikle düşüncelerim hareketlerime yetişemezdi. O adrenalinle ne yaptığımı bilmeden ama Mert'ten gördüğüm

şekilde sonuna kadar debriyaja bastım, vitesi kontrol ettim. Boştaydı, Mert de Uygar da hep park ederken boşta bırakırdı. Sonra kontağı çevirirlerdi. Sonra... *Sonra?* Vites! önce hep sol üste atarlar, sol ve üst. *Sol ve üst!* Attım! *El frenini indir!* Debriyajdan ayağımı yavaşça çektim -tıpkı ikisinden birçok kez gördüğüm gibi- ve gaza bastım ama araba birden öne doğru sertçe atıldı ve tamamen durdu.

Adamlar yaklaşıyor!

Stresle çığlık attım, aklım karışmıştı. "Derdin ne?" diye bağırdım direksiyona vururken. *Vites boşta, debriyaj, el freni...* "Çalışsana! Aptal araba! Çalış!"

Nefes al, nefes al! Sakinleş. Nasıl yapıyorlardı? Biliyorsun araba sürmeyi, geçmişte de sürdün. Mert'in yarıştan önceki kontrollerini de hamda. Debriyaj soldaki, fren orada, gaz... Daha önce de yaptın, Meira. Hatırla. Ama önce sakinleş. Sakinleş.

Debriyaj. Sonuna kadar bastım. *Kontağı çevir.* Vitesi bire artım, debriyajdan ayağımı yavaşça çekerken o boşluğu, arabanın ileriye atılmaya hazır oluşunu hissedip yavaşça gaza bastım ve...

Vrum! Vrum!

Aynı anda adamlardan birinin bana yetişmesi ve yolcu tarafındaki kapıyı açması bir oldu fakat arabayı, motorun sesini yankı yapacak şekilde tıpkı

bir yırtıcı gibi ileri doğru anığımda adam bu ani harekete yetişemedi ve kapı kendiliğinden geri kapandı. Saniyelerle, hayır, saliselerle yarıştım! Arabayı, lastiklerinden çıkardığı tiz ses eşliğinde kaydırarak aradan hızla çıkardım ve çıkışa doğru giden düz yola soktum.

Etraf adam kaynıyordu. Çıkıştaki bariyeri indirmişler ve önüne engel olarak geçmişlerdi. Hızlanmalıydım, vites anım ama araba hızlanmadı. *Debriyaj!* Bir daha bastım, o zaman aracın motor sesinden de vitesi attığımı anlayabildim. Çıkışa yaklaştığımda duracağımı düşünüyorlardı. Çubuk bir bariyerin ve birkaç enen bedenin beni durduracağını sanıyorlardı ama aksine yaklaştıkça hızlandığımı gördükleri andaki tereddüdü gözlerinden seçebildim. Onları ezmek istemedim ama kurtuluşun yolu buradan geçiyorsa pekala ezebilirdim de. Durmayacak kadar gözümü kararttığımı saniyeler kala sonunda anladıklannda ise yana atlayarak kurtuldular yoksa hepsini eziyordum. Bariyeri de gürültüyle kırıp geçtim ve hepsini geride bırakarak yukarıya çıkan spiral rampaya saptım.

Kalbim ağzımda atıyordu. Dikiz aynasından arabalara doğru koşuştuklarını gördüm. Telefonlar ediliyor, telsizlerle iletişim kuruyorlardı.

Kaç kişiydiler? Uygar bu sefer işini şama btrakmamıştt demek. Tarikat konusunda ciddiydi.

Bu kadar spiral ve dar bir yol için çok hızlı ve acemiydim. O rampadan çıkarken araba sertçe sağ duvara yapıştığında, tiz bir metalin taşa sürtme sesi ve kıvılcımlar yükseldi ama durmadım. O şekilde, sür-te sürte, sarsıla sarsıla yukarıya doğru yüksek bir hızla çıktım ve yola ahırdan kaçmış kurbanlık tosun gibi daldım. Sabahın çok erken saaderi olsa da işe yürüyerek ya da arabayla giden onlarca insan vardı çevrede. Kısmen işlek bir caddedeydik ve ben oraya dalana kadar da herkes işinde gücünde, sessiz sakindi. Arabayı bağırtarak, tekerleri yakarak ve her şeyi ama her şeyi yanlış yaparak büyük bir hızla aralarına atladım. İnsanlar kaçışıp, çığlıklar atarak çocuklarını çekiştiriyor ve arkamdan bağırıyor, küfrediyordu. Bir

anda her yeri birbirine kattım. Sabahın bu erken saatini gürültülü, kaotik bir savaş alanına çevirdim.

İleriden dönüp başka bir yola saptım. Adamlar hâlâ arkamda gözükmese de kesinlikle ardımda bıraktığım kaosu takip ederek, beni bulabilecekleri için onları adatmak üzere sokaklarda rasgele köşelerden dönüp durdum ve onları kaybetmeye çalıştım fakat bu sırada da her yere yandan yandan çarptım. Yine de bunca sapmaya rağmen az sonra aynadan göründüler. Birkaç siyah araç beni takip ediyor, selektör yakıyordu. Derin bir soluk alarak direksiyonu sıktım.

Benden iyi sürücü olabilirler ama benden çaresiz kesinlikle değiller.

İlerideki engelleri çiğneyerek arabayı birden işlek meydana soktum. Burası, ilk kaçışımda kol düğmelerini bozdurmak için kuyumcu aradığım meydandı ve az çok biliyordum etrafı. Kornaya basa basa, telaş içinde, "Çekilin lütfen!" diye bağıra bağıra kalabalığı yarıp geçtim. Bir adamın kalçasına yandan vurup onu devirdim, birkaç ele kola çarpıp küfür yedim. *Sorun yok!* Bir kere de sağ tekerler bir şeyin üstünden geçtiği için hafifçe zıpladım. Kasistir, deyip geçtim.

Hâlâ arkamdalardı. İki taraf da Uygar'ın korkusundan bu kadar hırslı olunca bu kovalamaca iyice dehşet bir boyuta ulaştı. Heyecanla kabaran göğsümü kontrol altına almaya çalıştım ve hırsla soludum. Hemen bildiğim o yolu takip ederek -yolda da tabii ne varsa onu da beraberimde götürerek- başka bir meydana çıktım. Daha az insan ve kocaman bir pasaj vardı karşımda. Daha önce geldiğim pasajdı burası. Birkaç merdivenle inmen gereken girişe hiç yavaşlamadan, zıplayarak ve büyük bir gürültüyle daldım. Pasajın, arabanın sığabileceği kadar geniş bir koridoru vardı neyse ki fakat içinde, dükkânının önünde otu-

ran nc kadar esnaf varsa onları da telaşla kaldırarak, tavla oyunlarını bölerek ve dışarıya koydukları nc kadar tezgâh varsa hepsini darmaduman ederek geçmek zorunda kaldım. Tam da o kuyumcunun Önünden geçtim. O

yaşlı, huysuz adam dükkânının önünde eğilmiş, elindeki süpürgeyle toz alıyordu. Ben böyle apar topar dalıp, önünden geçerken de bir saniyeliğine göz göze gelmiş olabilirdik. Aklından, ja'/î* *mi çıktın karşıma*, diye geçirdiğini okur gibi oldum. Biraz fazla gereksiz, romantik bir andı. Zaman yavaşlamıştı sanki fakat onu geçtiğimde zaman aynı hızıyla akmaya devam etti. Kazasız belasız pasajı yarıp geçtim ve diğer çıkıştan tekrar yola atladım. Çarşının diğer tarafındaydım aruk, o adamlar ise yolu takip ettilerse çarşıdan çoktan çıkmış olmalıydı.

Az sonra sapasağlam bir şekilde otoyola çıkabildiğimde tıpkı Menin yaptığı gibi düğmeye basarak plakayı değiştirdim. Her şey yolundaydı. Kimsecikler yoktu arkamda. Tek başımaydım, yoldaydım, gerçekten de sıyrılmıştım artık! Ecel korkusuyla bir canavara dönüşüp bütün kontrolü bedenimin, reflekslerimin ve hafızamın halletmesine izin verdiğim için bilincim devre dışı kalmıştı sanki. Tehlikeyi adattığımda bilincim geri geldi. Peşimde şüpheli binlerinin olmadığından emindim şimdi. O ilk rahatlamada bir sevinç çığlığı koptu dudaklarımın arasından.

"Kim demiş araba kullanamıyorum diye?" Coşkuyla bağırdım arabanın içinde fakat tam da bu sırada resmen bana cevap verir gibi bir ironiyle arabanın tamponu kopup gürültüyle yere düştü. Araba üstünden geçerken de oturduğum yerde zıpladım.

Hâlâ pratik yapmam gerekiyor olabilir.

Şimdilik sadece otoyolu takip ettim. Doğru yoldaydım, şehirlerarası yeterince bilgilendirici tabela vardı zaten. Zamanı geldiğinde de Mert'in telefonundan GPS'i açıp takip edecektim. İsparta'da Khalil'in beni bekliyor olduğunu söylediği tam adres aklımdaydı elbette. Kimseye güvenmeye gerek kalmadan, hiçbir yerde durmadan, mola vermeden, kesinlikle hiçbir aracı kendime yaklaştırmadan kendim bulacaktım yolu.

Yaklaşık iki saat sonra yeterince sakinleştiğim, her şeyi geride bıraktığıma ve artık güvende olduğuma inandığım bir anda Mert'in telefonu çaldı. Kalp atışlarım hızlandı hemen. Direksiyondaki ellerim şiddede titremeye başladı ve bakışlarım, orada bir canavar oturuyormuş gibi yolcu koltuğunda bıraktığım titreyen telefona döndü. İsrarla çalmaya devam ediyordu. Açıp

açmamakta kararsız kaldım başta ama en sonunda dayanamayıp telefonu elime aldım.

Ekranda Uygar'm adı yazıyordu.

Sertçe yutkundum. Mert'in haberini hemen aldığını düşünürsek çoktan İstanbul'dan dönmüş olmalıydı. Titreyen parmağımla ekranı kaydırıp aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma dayayarak, hiçbir şey söylemeden yalnızca dinledim. Başta o da konuşmadı ama arkadan ambulansın siren seslerini, o hastane kaosunu, doktorların bağrışını duyabiliyordum.

Hırıltılı bir ses yükseldi telefondan. Dişlerinin arasından soluyor, kendine hâkim olmaya çalışıyordu sanki. "Meira..." dediğinde karnıma bir sancı girdi, gerilmekten koca arabaya sığamaz oldum. Konuşmakta zorlanıyor ve aldığı derin nefesler hemen yanımdaymış gibi kulağımı okşuyordu. Yalnızca öfke değildi bu. Belki Mert gerçekten de ölmüştü, öyle bir sitem vardı sanki sesinde.

"Seni yakaladığımda hiç doğmamış olmayı dileyeceksin, Meira."

O sözünü bitirene kadar ben nefes almadığımı bile fark etmemiştim. Titrek bir solukla kendimi toparladım. Güçlü durmalıydım. "Cehennemin dibine git, Uygar," dedim tek nefeste. "Mert'i orada yalnız bırakma."

Ve telefonu kapadım.

Uygar arayalı bir saati geçmişti. Bir daha ses çıkmamıştı. Çevremdeki her araba bana hem şüpheli geliyor hem de gelmiyordu ama az sonra yollar daha da tenhalaştı ve neyse ki ve arabalar azaldı. Sabah saatlerindeydik. Hava koyu mavi, göz yoran ve akşam hissiyatı veren bir tona bürünmüştü. Yol kenarlarında kar birikintileri, iki tarafta da yükselen kuru ağaçlar ve geniş açıklıklar normalde güzel bir manzara olsa da şimdi yalnız olunca bir korku filmi dekoru gibi geliyordu. Tabelalar azalmıştı, GPS'i açmalıydım

artık. Neyse ki Mert telefonuna şifre koyma gereği bile görmemişti. Zaten bomboş bir telefondu, sadece haberleşmek için kullanıyordu belli ki.

Haritalara girip, bir gözümü yoldan ayırmadan konumu yazmaya çalıştım. Tam istediğim adres yoktu. Biraz karıştırıp en yakın konumu işaretlemeye, nasıl gideceğimi çözmeye çalıştım. Şansıma, telefonun şarjı da azdı ama idare edeceğini düşündüm. Belki kimseler yoksa yol üstünde bir gaz istasyonunda durabilirdim.

Bu sırada kısa bir anlığına dikiz aynasına bakmamla arkamdaki aracı görmem ve hemen içime bir şüphe salınması bir oldu. Aynı araba-

nın arkasından birkaç tane daha çıktığında birden çoğalmış oldular ve hızlandılar. Uygarın adamları devletin tahsis ettiği bir ajanstandı ve hepsi Mercedes sürerdi. Araçları da zırhlıydı ama bu arabalar tamamen farklıydı. Camları fllmli dört tane SUV saydım arkamda, kasalı arazi araçlarıydı ve az sonra fark ettim ki hepsi yabancı plakaydı.

Kalbim teklerken, vitesi atıp hızlandım. Onlar da hızlandı ama şansıma Mert'in arabası gerçek bir canavardı ve onlara fark aram. Yalnız burada yollar ıslaktı, direksiyon kontrolümü kaybetmemek için sıkıca asılıp dikkat kesildim, böyle giderse onları adatabileceğime inanıyordum.

Dikiz aynasından arkadaki arabaları kontrol etmekle fâzla meşgul olduğum için karşıdan, ters yolda olduğu halde üzerime doğru gelen diğer arabaları çok geç fark ettim. Onları görünce telaşla çığlık aram, az kalsın refleks gereği direksiyonu da bırakacak ve ellerimi önüme siper edecektim ama yalnızca frene basarak hızımı kesmekle kurtarabildim. Bana çarpacaklarını ve beni öyle durduracaklarını düşündüğümden korkudan bayılmama ramak kalmıştı ama çarpmadılar. Aksine geri geri gitmeye başladılar. Yolun iki tarafını da kapladıkları için makas atmam mümkün değildi, mecburen onların hızına ayak uydurmam ve onlarla burun buruna gelmem gerekti.

Arabaların burnu birbirine değdiğinde de iyice yavaşlamaya, beni de böyle yavaşlatmaya çalıştılar. Telaş içinde yoldan saparak geri gitmeyi düşündüm fakat daha direksiyonu çeviremeden, arkadan gelen araba sertçe bana çarparak öndekiyle arasına sıkıştırdığında tekrar çığlık attım. Resmen beni aralarında sıkıştırarak durdurmaya çalışıyorlardı! Uygar' ın adamları olsa asla böyle bir şey yapamazlardı.

"Hayır, hayır, hayır! Kimsiniz siz?"

Gaza basmaya ve onları zorlamaya çalışum ama olmuyordu, araba gittikçe daha da yavaşladı. Dört yanımı da kapatmışlar, bana nefes alacak yer dahi bırakmamışlardı. Kaçış yoktu, onlar durunca ben de durdum. Hâlâ gaza basmaya, arka tekerlekleri acı içinde çığlık attırarak, dumanlar çıkararak ve öndeki arabayı yavaş yavaş da olsa geriye itekleyerek aradan çıkmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Tamamen durmuştum.

Son nefesini veren zavallı bir yaratık gibi nefes nefese korkuyla etrafıma bakındım. İlk refleksim telefona sarılıp Uygarı aramayı düşünmek olduğu için çıldırdığımı dahi sandım. Hemen bu düşünceyi kafamdan atarak arabayı karıştırmaya başladım ve torpidoyu açtım. Biliyordum! *Tabanca*...

Torpidodaki tabancayı çıkardım ve Uygar'ın o adamları kurşuna dizmeden önce ne yaptığını hatırladım. Emniyeti açıp, sürgüyü çekerken bu her nedense fazla kolay geldi parmaklarıma. Az kalsın aşinası olduğumu düşünecektim. Tıpkı yıllarca piyano çalmasa da başına geçtiği gibi biricik parçasını ezbere dillendiren bir piyanist gibi tabancayı çok rahat kavradım.

Etrafımdaki arabalar, artık durduğum ve hiçbir yere gidemeyeceğim için geriye çekilirken, ben de kapımı açıp arabadan indim. *Beş, altı, yedi, sekiz...* Onlarca araba gözlerimi kör eden farlarıyla beni sarmalamış ve yolu kapatmıştı. Uygarın bahsettiği adamlar bunlardı, değil mi? Bana anlattığı korku hikâyeleri doğruydu. Almanya'dan ve İsrail'den benim için gelen onlarca düşman şimdi gerçekten de karşımdaydı.

Tabancayı onlara doğru kaldırdım ve boğazımı yırtarcasına bir sesle, “Vururum!” diye bağırdım. “Hepinizi vururum! Yaklaşmayın!”

Arkadan başka bir arabanın daha yaklaştığını gördüm.

“Yaklaşmayın!” Etrafımda dönüp tabancayı her arabada tek tek gezdirdim. “Tarikat marikat dinlemem, kendimle beraber ne kadarınızı götürebilirsem götürürüm! Duydunuz mu beni! Sıkarım dedim!”

Sonradan gelen araba hepsini geçti ve karşımda durdu. Hemen tabancamı ona doğrultup tetikte bekledim. Arabanın kapısı açıldığında ise gözlerim büyüdü. “Geri dur!” diye bağırdım öfkeyle. “Sakın yaklaşma bana!”

Siyah, rugan bir ayakkabı arabadan ilk adımını attı ve ayakkabının sahibi kapıyı kapatarak aramızdaki perdeyi çekti. Parmağım tetikteydi, neredeyse ateş alacak kadar sert tutuyordum ve hazırdım da. Yüzünü gördüğüm gibi ateş edecek, kimi vurabilirsem artık hepsini cehennemin dibine, Mert’in peşinden gönderecektim.

Fakat arabadan inen adamı tanımamla beraber afalladım. Kaşlarım hayrede havalandı. Tetikteki parmağım gevşerken, gördüklerime ina-namayarak, “Khalil...” diye mırıldandım.

Onu bıraktığım haliyle, daima tıraşlı, tertipli, sakin sıfatıyla, üzerinde bir takım elbise ve resmi duruşuyla karşımdaydı şimdi. Ceketinin önünü iliklerken bana gülümsedi. Ona silah doğrultmamı umursamıyordu bile. Yalnızca gözlerimin içine bakıyor ve tetiği çekmeyeceğime güveniyordu.

Nihayet dudaklarını aralayabildi ve o irdeleyici kehribar bakışlarının taşıdığı aşinalık tüylerimi diken diken ederken, “Siz bir türlü bana gelmeyince ben size geldim, Meira Hanım,” diyen derin sesi duyuldu.

1

Genellikle vücudu sıkıca saran ve tek parça olarak tasarlanan bir giysi.

UYGAR KARAŞAH

OfbepLm'ın Avukatı

2013 / Mayıs

6 Yıl önce...

Doğum günüymüş.

Hayatıma bir ışık gibi giren kızın doğduğu o kutsal günmüş. Nişanlı olduğunu öğrendiğim o cehennemden hallice günün ardından on dokuz gece on dokuz gündüz onsuz kalmış, sonumuzun geldiğine ve artık bir geleceğimizin olamayacağına inanmıştım. Ne korkunç bir buhranmış ki o dipsiz kuyuda son nefesimi vereceğimi sanmıştım.

Ya ben bunu hiç öğrenmeseydim, M e İra? O adamı seçtiğini düşünerek ya senden vazgeçseydim? Hayat yüzüme gülmeyi sevmez ama bir kere şansım döndü de seni evine bıraktığımda babam gördüm. Yoksa nereden bilecektim bileğindeki zincirleri zamanında babana benim verdiğimi? Şimdi kendimi toparlamış, bir yandan seni kurtaracak çalışmalar yaparken bir yandan da sana kendimi nasıl affettirebilirim, kara kara onu düşünmeye başbımıştım.

Hediye işine çok kafa yordum. Dünyaca ünlü markalardan kıyafetler, ayakkabılar, mücevherler düşündüm. Belki saat? Parfüm? Hiçbir fikrim yoktu. Her şeye sahip olan bir kadına ne alınırdı? Hem de oldukça seçici bir kadından bahsediyorduk. Ona beğenmeyeceği bir hediye alacağımın ve onu memnun edemeyeceğimin endişesiyle bu üç gün boyunca dört dönüp durdum. Ne sever? Ne ister? Neyi eksik?

Kitapları seviyor. Kitap mı alsam? Hangi kitabı?

Hep broş takar. Nasıl bir şey seçeyim?

Kolye belki? Pırlanta mı yoksa safir mi? Zümrüt mü yoksa yakut mu?

Nereden bileyim!

Meira'nın sevebileceği bir hediyeyi aramak mayın tarlasında yürümek gibiydi. O kadar seçici ve kesin biriydi ki bir şeyi ya çok sever ya da tamamen ondan tiksinirdi. Babasının neden beni doğum günü küda-masına davet ettiğini de o zaman anladım işte. Meira'ya beğenmeyeceği bir hediye alacağımı ve onun benden nefret edeceğini biliyordu çünkü. *Bu kesinlikle bir komplo!*

Çıldıracak gibiydim. Akşam yedide orada olmalıydım ve daha hediyesi bile kesin değildi. Aldığım hiçbir şey beni tatmin etmemiş, Meira'ya hediye edebileceğim kadar değerli ve anlamlı, yeterli gelmemişti. *Ya nişanlısı olacak it benimkinden daha çok beğeneceği bir hediye alırsa ona? O zaman o herifle ikimizden biri ölmek zorunda yoksa ben yaşamaya devam edemem.*

Derken, iyice karamsarlığa kapılmışken ışıklarda durduğum sırada yan tarafta o çiçekçi dükkânını gördüm. Dünyadaki en eski hediye âdetiydi çiçek vermek] Kimsenin reddedemeyeceği üzere de gayet anlamlı ve sade, yeterince zarif ve her şeyi olan birine verilebilecek kadar da farklıydı.

Hah, *o yarım akıllı herif şimdi maildi değeri olan hediyeler alır ona. Görgüsüz. Meira'yı bu kadar basit sanıyor!*

Arka koltukta üst üste yığılmış kutulardaki onlarca mücevheri, broşları, saatleri görmezlikten geldim ve Meira'ya, *bu sanayakışır>* diyerek başka bir hediye verme riskine girmek istemediğimden daha sönük olsa da çiçek almayı kabul ettim.

Ve çiçekçiye girdim.

Bütün çiçekler ottu benim gözümde, birinin diğerinden hiçbir farkı yoktu. Çiçekten anlamazdım ben, o yüzden de içeriyi gezerken bana Meira'yı andıracak zarif bir tanesini seçmeye karar verdim.

Sonra bir çiçek gördüm.

İpek gibi narin yaprakları ve uzun ince sapıyla gözüme Meira kadar zarif görünmüş, hemen ilgimi çekmişti. Bu çiçeğin bir sahibi olacaksa o Meira olmalıydı. Ya da daha iyi bir tabirle, Meira bir çiçek olsaydı tıpkı böyle bir çiçek olurdu. Diğer çiçekleri görmez oldum ve *işte bu*, dedim seçer seçmez.

Satıcı kadın da çiçeği görünce gülümsedi. "Beyaz orkideler," dedi. "Güzel bir seçim."

Beyaz orkide... Sahibi gibi narin, masum bir canlıydı. Her şeyiyle Meira'nın o gözalıcı ama aynı zamanda da alçakgönüllü
güzelliğine, mükemmelliyetine ve zarafetine uyuyordu işte.

"Hediye mi alacaksınız?" diye sordu satıcı kadın. Çoktan çiçek saksısını getirip önüme koymuştu bile.

"Evet," dedim. Çiçeğin üzerine doğru eğilip daha yakından incelemeye başladım. Onu dikkatle kokluyor, çiçekte bir yamuk, çirkin bir kısım var mı diye emin olmaya çalışıyordum. Meira'ya gerçekten de layık mı emin olmalıydım.

"Harika bir seçim!" dedi kadın gülerek. "Orkideler masumiyeti ve asaleti simgeler. Çok nazlı çiçeklerdir, çok asil ve kırılganlardır ama sevildikleri takdirde hemen yapraklarını açarak bunu gösterirler. Dünyada açan ilk çiçek olduğu da söylenir, bu sebeple birine hediye ettiğinizde *sen benim dünyamda açan ilk çiçeksin*, demiş olursunuz."

"Harbi mi?" diye kabaca bir soru sordum kadına ve heyecanlanarak sırıtmaya başladım.

Doğru! Nasıl düşünemedim! Meira benim bataklığımda yeşeren bir hayat ağacı, demiştim, işte şimdi de çiçekleri açmış hali!

Cüzdanımı çıkarmaya çalışırken sonunda en uygun hediyeyi bulduğumun sevincini de yaşıyordum.

“Şöyle güzel bir vazoya koyar mısınız? O da beyaz ve sade olsun.”

İşte böyle kurtarmış oldum günü. Elimde orkidelerimle, sanki her an düşüp de kırılabilirmiş ya da biri onu elimden alıp kaçabilirmiş gibi tetikte yürüyor, bir yandan da içimin kıpır kıpır olmasını bir türlü engelleyemiyordum. Arabaya atladım. Sırıta sırıta gidiyor, yan koltukta bana eşlik eden emniyet kemeriyle sabidenmiş orkidelerle konuşuyordum.

“Beğenecek mi dersin?” diye sordum ve keşke biraz deli olsaydım da çiçeğin kafasını çevirerek, *e tabii oğlum*, deyişini duyabilseydim. Ne de büyük bir rahatlama olurdu benim için.

Yol boyunca böyle içim içimi yiye yiye anca varabildim. Zaten o belgeler, babasının beni buraya davet etmesindeki amaç, ne gibi entrikalar çevirdiğinin paranoyaklığı, o nişanlısı olacak it herifin orada olacağı gerçeği, bütün bunlar iyice germişti sinirlerimi. Bir an yol hiç bitmeyecek sanmıştım ama sonunda eve vardım. Bahçe kapısında yine aynı güvenlik, telsize bir şeyler söyledi ve düğmeyle kapıyı açarak beni buyur etti.

Eski ve alabildiğine görkemli, mimarlık şaheseri bir malikâneydi. Birkaç görkemli söğüt ağacının olduğu ön bahçede, elindeki testiden

su döken melek heykelinin beslediği su çeşmesinin önünde durdum fakat garip olan, benim dışımda başka hiç kimse, hiçbir araba yokru etrafta.

Sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi yan taraftaki başka bir kapıdan o geceki kâhya çıkıverdi birden. Elbette temiz ve ütülü olan takım elbisesinin içindeydi. Bana mesafeli bir bakış attı.

“Hoş geldiniz, Uygar Bey,” dedi garip bir aksanla ve kolunu kaldırıp saatine baktı. “Sanıyorum ki biraz erken geldiniz.”

Gözüm Meira’yı arıyordu. “Evet,” deyip geçiştirdim onu.

“Buyurun o halde.” Ana giriş kapısına yönlendirdi beni. Elimde orkidelerle beraber adamı takip ederek bitmek bilmeyen merdivenleri çıktım ve tavana kadar uzanan dış kapının benim için aralanmasıyla beraber içeri geçtim.

Neresinden başlamak gerek?

Her bir köşeye yerleştirilmiş antika eşyalardan mı yoksa tamamını görebilmek için kafanı gerilere atmanı gerektirecek kadar yükselen tavandan ve bu tavandan sarkan devasa, onlarca kollu avizeden ve bütün bu ışık şölenini bir ayna gibi yansıtan fayanslardan mı başlasaydım anlatmaya? İşlemelerle, oymalarla zenginleştirilen kirişler, pervazlar, kolonlar... Anlatmakla bitmezdi. Belli ki görkemi fazlasıyla seven bir aileydi.

Ben böyle etrafı izlerken salona açılan büyük girişten Meira’nın babasının gür sesi duyuldu. “Ah, şu delikanlı!” diye seslendiğinde ciddi iş kıyafetleri içindeydi, ceketine geçirdiği yaka iğnesinin parıltısı gözümü alıyordu. “Meiranın arkadaşı,” dedi bana doğru yaklaşırken ve hemen yanında yine o geceki kadın belirdi.

Arkadan bir köpeğin havlaması da duyuldu ve az sonra küçük bacaklarıyla *Cavalier King Charles Spaniel*ırkı kahverengi-beyaz bir köpek belirdi. Kulaklarındaki tüyler örülmüş, ucuna da kırmızı bir kurdele iliştirilmişti. Buraya pek misafir gelmiyor olmalıydı ki köpek yabancı birini hemen yadırgadı ama Benjamin, köpek daha benim yanıma gelmeden onu kucağına aldı. “Elizabeth,” dedi kızarak. “Misafire böyle davranılır mı hiç?” Ardından köpeği kâhyaya verdi ve bana içtenlikle gülümsedi. “Elizabeth, Meira’nın biricik köpeği. Doğası gereği uysal olsa da bazen sahibi gibi hırçınlaştığı olur.”

Hemen çatıldı kaşlarım. Adamın ne diye bana birdenbire böyle samimi davrandığını anlayamadan bana yaklaşmalarını sert bir ifadeyle izledim. Benjamin ise sevdiğim kadının hayatını mahvetmeme sebep

olmamış ve kendisi de öz kızını şantaj yoluyla evinde esir tutmuyormuş gibi bir coşkuyla, bir samimiyetle, aramızdaki kavgayı unutmuş gibi karısıyla beraber karşımda duruyordu.

“Görüyor musun Ahuva?” dedi neşeli görünerek ya da rol yaparak. “Erkenden gelmiş, ne de özenmiş üstüne başına. Ne hoş doğrusu! Gençsin diye aklının havada olmasından korkmuştum. Gayet aklı yerinde bir delikanlıya benziyorsun. Meiranın böyle bir arkadaşı olması çok iyi!”

Ne yapmaya çalışıyor bu herifi

“Onlar orkide mi?” Babası garip bir şekilde arkadaş canlısı davranıyor ve ilgiyle elimde tuttuğum çiçeğe bakıyordu. “Açıkçası çok zarif bir düşünce. Hediye konusunda sadelik hep önde gelir ama hem sade hem de anlamlı bir şey bulmak da zordur. Güzel bir seçim olmuş. Eminim ki kızım da çok beğenecektir.” Ve karısına doğru dönüp, “Değil mi Ahuva?” diye sordu.

Adamın bu sözde cana yakın tavırlarına karşın kadın çok soğuk, mesafeli hatta neredeyse bana karşı hoşnutsuzdu. Belli ki burada olmamdan mutlu değildi. Kara kaşlı, kara gözlü, başında saçlarını zor kapatan siyah bir eşarp ve dizlerinin biraz altında biten eteğiyle beraber ince siluetli, uzun, tamamen siyahlara gömülmüş bir kadındı. İncecik kaşları öyle bir şüpheyle ve huzursuzlukla çaulmıştı ki arkasında bir tabanca sakladığını ve her an çıkarıp ateş edeceğini sandım. Benjamin beni salona doğru yönlendirdi. Tek kelime olsun etmeyişime ve onlara birer düşmanmış gibi sert sert bakışıma hiç içerlemiyor, bozulmuş gibi gorunmuyordu.

Salondaydık. Aynı görkem ve aynı barok dönemi mimarisiyle bana şu zamana kadar gördüğüm ve yaşadığım bütün zenginlikleri unutturdu. Bu artık farklı bir düzeydi. Evleri sanat eserleriyle, benzeri olmayan heykellerle ve altın kaplama antika şamdanlarla doluydu. Düpedüz bir saraydı burası. Benjamin Shavit’in bütün servetinin sadece kumaş ticaretinden geldiğine inanmak zordu.

Salonda Meira yı göreceğimi ummuştum ama yoktu. Hana kenarda dikilen ve emir bekleyen iki hizmetli dışında başka hiç kimse yoktu salonda. Sadece ben mi davetliydim yani? Ne nişanlısı ne de başka bir akrabası veyahut herhangi bir aile dostu vardı. Sadece ben, öyle mi? Burnuma pis

kokular geliyordu elbette. Meira'nın yanına tabancayla gelmek istemediğim için arabada bırakmıştım ve şimdi de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Benjamin, salondaki geniş koltukta yerimi aldığımı gördükten sonra kâhyaya doğru döndü ve bilmediğim bir dilde bir şey söyledi. Adam da merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu. Benjamin bu kafa karışıklığımı elbette fark etti ve rahatça kurulduğu yerden bana gülerek, bir yandan da uzun siyah sakallarını okşayarak baktı.

"Rahatsındır umarım, Uygar?"

Oturduğum yerde istemsizce kıpırdandım. Onun sorusunu görmezlikten gelerek, "Meira nerede?" diye sordum.

"Onun süslenmeleri hep uzun sürer," dedi Benjamin sırıtarak. "Siz nasıl dersiniz? *Anasına bak, kızını al,* değil mi?"

Kadın neredeyse kafasından düşecek kadar kayan tül eşarbını düzeltti ve adama doğru garip bir aksanla, "Benjamin," dedi. Gerisini de anlayamadım zaten ama yine o dilde bir şeyler söyledi. Elbette benim hakkımda konuşuyorlardı ve yine bariz bir şekilde belli olduğu üzere de kadın kocasına benden yakınıyordu.

Çevreye bakındım. İlk ilgimi çeken şey, şömine üzerine astıldan devasa bir aile tablosu oldu. Shavit ailesinin gerçekçi bir yağlı boya çizimiydi ve gözalıcıydı. Resimde Ahuva denen kadın ahşap, oyma bir koltukta oturuyordu. Tıpkı şimdi karşımda olduğu gibi yine cenaze havasında simsiyah giyinmişti, tül eşarbı saçından düştü düşecekti ve kucağında herhalde beş altı yaşlarında olan Meira oturuyordu. Altın sarısı lüle saçları iki yandan atkuyruğuyla toplanmıştı ve isteksiz bir suratla bakıyordu. Benjamin ise ayaktaydı. Bir eli eşinin omzunda, diğer eli de ceketinin küçük cebindeydi. Pek suratsızlardı doğrusu, ürkütücü bir tablo olduğunu bile söyleyebilirdim.

Meira’nın küçüklüğü... Doğrusu, en görmeyen göz bile ona baktığında onun asil bir kan taşıdığını anlayabilirdi. Umursamaz boş bir bakışı ve henüz şimdiden ortalama bir yetişkinin bilgi dağarcığını geçmiş olmanın verdiği küçük de bir kibri vardı yüzünde. Küçücük burnu ve sivri çenesi bilmişlikle havadaydı, varla yok arasında görünen sarı kaşları bile sorgulayan bir imayla kıvrılmıştı.

Dikkatimi, bu aile hakkında daha fazla fikir edinmek adına etrafıma vermeliydim. Açıkçası nereye baksam bilememiştim, burası bir saray müzesi gibiydi. Tarih kitaplarından gördüğüm bazı eserlere de rastladım ama en ilgimi çeken şey gerçek boyutlu bir kadın heykeli oldu. Kadının üzeri yine taştan bir örtüyle kaplıydı ve nasıl bir şaheserse aruk kadının teni kumaşın altından görünebiliyordu. Bu görkemli heykele özel bir yer ayrılmıştı, kendi ışıklandırması bile vardı.

Benjamin, “Barok vc rokoko dönemi sanatını çok severiz,” diyerek ilgime eşlik ettiğinde ona baktım. Her nedense pek hevesli görünüyordu. “özellikle barok, Rönesans’a göre daha şatafatlı, hareketli ve dramatiktir. Kumaşlar uçuş uçuş, figürler sarsıcı, mimikler tiyatrovaridir. Doğrusu modernizmden nefret ederiz, insanın her gün gördüğü evinin bir parçası sıradan olmamalıdır. Her nesnenin bir karakteri olmalı, zanaatkarının anlattığı, kıvrımlarının, işlemelerinin, motiflerinin atıfta bulunduğu bir dönem olmalıdır. Şimdilerde her şey sıradan, renksiz, kişisellikten uzak ve sıkıcı. Oysa sanat, her köşeye itinayla iliştirilmeli-dir.” Bakışlarım görkemli heykele geri döndüğünde Benjamin kibarca boğazını temizledi. “Antonio Corradini’nin ünlü eseri *Modesty* mermer heykelinin reprodüksiyonu,” diye açıkladı. “Taştan nasıl kumaş oyulur, Uygar? Görüyorsun, ipek gibi. İncecik ve şeffaf. Bir kumaş taciri olarak gördüğüm ilk andan itibaren beni büyülemiş bir şaheser kendisi.” Dalgın bir şekilde güldüğünü duydum. “Sanaun güzelliği, herhangi bir taşa bile hayat verebilmesinde yatıyor. Bakuğında hayat bu taş gibi anlamsız, sert, soğuk ve şekilsiz. Onu yoğurup ruh verecek olanlar ise bizleriz. Ruhu da en iyi sanat besler. Müzik besler,

okumak yazmak, şiirler bestelemek, danslar etmek besler. Bir insanın ruhunda sanat aşkı yoksa herhangi bir taş gibi şekilsiz ve değersizdir.”

Büyük bir tutkuyla anlattığı sanat aşkını dinlemek benim için ilginç bir deneyimdi. Hayata karşı böylesi romantik ve derin bakış açılan olması kendi kızına cehennemi yaşatmış bir adama yakışmıyordu. Çiçeklerin bile açmadığı, izbe bir bataklığın merkezinde, cadı kulübesinden hallice bir yerde yaşayacak bir yaratık olurdu ondan ancak. Ne sanatı ne sevgisi?

Salonda bu ikiliyle mahsur kaldığım dakikaların sonunda nihayet merdivenlerin başında bir siluet belirdi.

Meira.

Onu gördüğüm gibi ayaklandım ve ceketimin önünü ilikledim. Bir telaş dalgası geçti bedenimden ve elim ayağım birbirine dolaşacak gibi oldu. “Bu elbisenin sana yakışacağını söylemiştim!” dedi babası.

Vücut kıvrımlarını takip eden, dizlerinin bir karış üstünde biten etekleri çiçek motifleriyle kabartılmış, İspanyol kol siyah bir elbise giymişti. Eteklerindeki çiçekler beyazdı ve şakayığı andırıyordu. Sıkı, alçak bir topuz yaptığı saçlarında tek bir perçemi kıvrılarak çenesine doğru iniyordu ve yüzüne çok az renk sürmüştü.

Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum. Herhalde büyülenmiş

bir ahmak gibi ağzım açık kalmıştı ve gözümü bile kırpmadan onu izliyordum ama elimde değildi, o kadar güzeldi ki aklımı başımda bırakmıyordu bir türlü.

Fark etmeden ona doğru adımladım. “Çok... Çok güzelsin,” diyebildim ve aramızın hâlâ bozuk olduğunu hiç mi hiç hatırlamadım. Bana o soğuk bakışlarıyla karşılık verişi ve hiçbir şey söylemeyişi bir anlığına yüreğimi

dağladı. Bugünü özel bir gün olarak gördüğümden belki bana karşı dargınlığı da bir anlığına olsun silinir diye ummuştum oysa.

Bu sırada babası da sabırsızlanarak, “E hadi o halde, yemeğe geçelim,” diye seslendi ve karısıyla beraber önden, kâhyanın peşinden gitti.

Meira da bana herhangi bir şey söylemeden, dönüp onları takip edecekti ki onu durdurdum. Döndü ve soran bakışlarla yüzüme baktı, durgundu. Yutkunmam ve bu saldırıya karşı irademi savunmam gerekti bir anlığına.

“Hediyemi almadın,” dedim. Kocaman çiçeği ellerimin arasında tutuyor olsam da o kadar umursamıyordu ki henüz ben söyleyince fark edebilmişti. “Ne alacağım konusunda kararsızdı-”

“Demek orkide aldın,” diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

Hemen, bunun yalnızca bir çiçek olmadığını kanıtlamak maksadıyla, “Asaletin, masumiyetin ve sevginin sembolüymüş,” diye açıkladım gururla. “Orkide için *dünyada açan ilk çiçek*, derlermiş. Bunu birine hediye etmek ise o kişinin dünyanda açan ilk çiçek olduğunu söylemekmiş.” Biraz utanıp sıkılsam da asıl kısmı da eklemiş oldum.

“öyle mi?” derken bana doğru adımlayıp vazoyu eline aldı ve nereden geldiğini bilmediğim imalı bir şekilde dudaklarının kenarı varla yok arasında kıvrıldı. “Orkide demek, hmm...”

Beğendiğini düşünerek gülümseyecek gibi oldum. İnce uzun parmakları çiçeğin yapraklarında usulca dolanmaya başladı. O sırada fark ettim nişan yüzüğünü. Tabii, evde olduğu için takıyor olmalıydı. Bu fena sıkmıştı canımı. Hemen çenem kasıldı ama bu gece Meira’nın doğum günüydü, sakin olacaktım. O yüzüğün bir değeri yoktu, Meira isteyerek takmadığına göre beş para etmezdi ve çok yakında da kendi ellerimle çıkaracaktım onu. Bu yüzden şimdilik görmezlikten geldim.

Meira büyük bir ilgiyle parmaklarını gezdiriyordu çiçekte. “Mitolojide Orchis genç ve güzel bir yarı tanrıdır aslında," diye mırıldandı uysal bir sesle. “Ama işlediği büyük bir günahın bedeli olarak tanrılar onu vahşi

hayvanlara paramparça ettirerek cezalandırır. Orchis'in vücut parçalarının düştüğü yerlerde de orkide çiçekleri yeşerir." Irdele-

yici yeşil gözleri bana doğru tırmanırken dudaklarının kenarındaki o muzip sırıtmayı muhafaza etti. "Derler ki..." dediğinde yutkundum. "Orkide çiçeği Orchis'in saf güzelliğini temsil ederken soğan köklerine benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil eder.

Olduğum yerde donakalmasaydım herhalde arkamı dönüp giderdim.

Başımda o kadar bela varken, üç koca gün boyunca sabah akşam hediye arayıp, en sonunda da güzel bir jest olacağını düşünerek çiçek almam ve o çiçeğin belki de koca dünyada tek kötü anlamlı çiçek olması... Onlarca çiçek arasından, lanet kırmızı güller, papatyalar, laleler, şakayıklar, kasımpatılar ve zambaklar arasında bula bula bunu mu bulmuştum yani? Kıza *ikiyüzlü, soğan köklü, çirkin, pis kokan, günahkâr birisin*, demiştim yanlışlıkla, öyle mi?

Senin kökün soğamnki gibi çirkin, demiştim, ulan!

Hemen uzandım ve ellerinin arasındaki çiçeği aldım. "Bir yanlışlık olmuş," diye yarım ağız, huzursuz bir şekilde zırvaladım.

Fakat Meira benim sinirli bir şekilde bahane üretmemden ve her şeyi elime yüzüme bulaştırmamdan eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Ayrıca..." derken, kollarını arkasında birleştirip bana doğru yaklaştı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak bana alttan muzip bir bakış attı. "Orkideler Antik Yunanda erkekliği, cinselliği ve doğurganlığı da temsil eder."

Birden şiddetle öksürmeye başladım. Herhalde daha fâzla batırama-yacağımın düşüncesiyle ne desem ve ne yapsam bilemedim. "Yani..." dedim zorlanarak. "Satıcı kadın *aşk,* dedi. *Masumiyet*, dedi. Dünyadaki ilk çiçekmiş."

Hâlâ ısrarla dibimde dikiliyor ve beni o keskin bakışlarıyla dikkatle izliyordu. Boştaki elim birden havaya kalktı. Ondan tarafa bakmamaya çalışırken, gömleğimin yakasını tutup çekiştirdim. “Sıcakmış burası da,” diye mırıldanmaya başladım. “Ne çok şey biliyormuşsun ayrıca orkideler hakkında.”

“Evet,” dedi ve sonunda bana eziyet etmeyi bırakıp geri çekildi. “Kendileri en sevdiğim çiçektir çünkü.”

Söylediği şeyle birden şaşkın şaşkın bakmaya başladım ona.

“Orkideler mi?”

Uzanıp orkideyi elimden geri aldı ve ilgiyle çiçeklerine baktı. “Evet, çok severim beyaz orkideleri. Soğan köklerini bile. Her çiçeğin kusursuz bir güzelliği olmak zorunda değil.” Kısa bir anlığına ters bir bakış attı bana. “Neyse ki gül almadın. Güllerden nefret ederim.”

Ne yani? Fark etmeden, büyük batırdığımı sanıp aslında yanlışlıkla kıza alınabilecek en güzel hediyeyi mi aldım?

Ulan, Uygar, nasılsa hep dört ayak üstüne düşüyorsun, oğlum.

Ben böyle kendi kendime sırıtırken, Meira daha bir söz etmeden, arkasını dönüp yürümeye başladı ve yol üstünde de kenarda bekleyen hizmetçi kadına saksıyı uzattı. “Esma Hanım, çiçekleri güneş görecek bir yere koyun,” diye buyurdu o tarafa bakmadan.

Yaşlıca kadın, “Ama bunla-” diyecek oldu.

Meira, “Dediğimi yapın lütfen,” diyerek sözünü böldü.

Meira’nın peşinden yemek salonuna varmak üzere malikânenin diğer kanadına doğru, olabildiğince uzun bir koridordan geçtim. Koridorun sağ

tarafı art arda sıralanmış yüksek pencerelerle kaplıydı. Sol tarafı ise aile resimleriyle, apliklerle ve Benjamin'in pek sevdiği dönemlerin en ünlü tablolarıyla doluydu. Bu uzun yolculukta bana bir süre eşlik ettiler. Öyle garip bir aileydi ki beni kandırdılar ve ayine götürüyorlar sandım. Mimarisiyle, hangi sikimden geldiğini bilmediğim üst katlardan taşınan bu keman melodisiyle, ailesinin garip davranışları ve hizmedilerinin de sanki korkunç şeylere şahit oluyormuş gibi boynu bükük duruşuyla her şey iyice bir korku filmine döndü. Neyse ki korku filmlerinde her önüne fırlayan canavara refleks gereği yumruk atan o herif ben olurdum işte, birkaç ayinciyi kaldırabilirdim, önce babasını alırım, sol kroşe. Sonra döner...

"Ne düşünüyorsun?"

Meira'nın aniden düşüncelerimi bölen nazik sesiyle beraber birdenbire suçüstü yakalanmış gibi gerildim. Yemek salonuna da hemen şimdi girmiş olmamızın getirisiyle, "Mimari..." diye salladım. "Evinizin mimarisi çok güzel.

Meira hiç ilgili görünmeden, "Ev işte," diye geçiştirdi. *Ev işte...* Sonra bunu fark etti. Dönüp, sandalyeye otururken, "Doğru," diye mırıldandı. "Rutubetli bir tavan arasında yaşadığını unutmuşum. Sana ilgi çekici geliyor olmalı tabii."

Ne diyeceğimi bilemeden sessizce yanına oturdum. Doğrusu, Me-ira'nın evi bana yalnızca Meiraya ait olduğu için ilgi çekici geliyordu. Fayanslara bakıyor ve *demek Meira buralardan geçiyor,* diyordum. Duvarları, motifli sütunları görüyor, *demek Meira buralardan geçerken şöyle bir elini sürüyor, kıvrımları parmaklarında hissediyor,* diyordum. Tabloları görüyor ve *vay be, demek Meira'nın seyir zevkini bunlar kaplıyor,* diyordum. Benim uzun bir süredir dünyevi şeylere ilgim yalnızca

Meira'yla kesiştiği takdirde anlam buluyordu, içinde Meira olmadan bu altın şamdanlar metal zımbırtıdan, tarihi eserler birkaç karalamadan,

mermer heykeller de taştan farksızdı. Bütün bunların güzel olma sebebi başta Meira'ydı.

Yemek salonunda bir melodi yankılanıyordu, içeri girdiğimden beri merakımı cezbeden bir şey varsa o da kesinlikle yer yer duvarlara gömülü bir şekilde yerleştirilmiş olan hoparlörlerdi herhalde. Eski bir teknolojiydi. Gelen ses de cızırtılıydı ama nostaljik bir havası vardı. Oradan çıkıyordu işte keman sesi. Çok tanıdık geldi elbette, eski bir film müziği olduğunu anlayabilmem biraz uzun sürdü.

Yumeji's Theme.

Meira da konserlerinde daha önce bu parçayı çalmıştı. Şimdi yemek salonunda alttan alttan yankılanan bu yatıştırıcı ve kasvedi notalar, Meira'nm parmaklarından çıkanlar kadar tadı olmasa da en azından biraz da olsa sakinleştiriyordu beni. Upuzun bir masanın yalnızca bir köşesine oturmuştuk, ilerideki şöminede kuru odunlar çatırdıyor ve tepemizden sarkan avizenin loş ışığı, bir tek kuş sütünün eksik olduğu masamıza vuruyordu. *Herhalde zehirlemeyeccklerdir beni?*

Şaraptan biraz içtiğim vakit Benjamin'in irdeleyici bakışlarını üzerimde hissettim.

"Şarabımızı beğendin mi?"

Şarap adamı değildim ben.

"Evet, güzel."

Meira solumda, annesiyle babası ise hemen karşımızda oturuyordu. Bu nedenle Benjamin'in kara sakallarını sıvazladığını görebiliyordum. "Arka tarafta üzüm bağlarımız var," dedi gururla. "Kendi şarabımızı kendimiz yaparız. Yanılmıyorsam senin de şarap ticaretiyle ilgilendiğini duymuştum, delikanlı."

Aslında hayır, bu eskiden Polat'ın kullandığı bir yöntemdi. Şarap şişelerinin altında bombe bir girinti bulunurdu ve Polat oraya saklanılan uyuşturucuları

ülkeye sokardı. Bu sebeple adımız piyasada bir süre boyunca *Şarapçı* olarak geçti.

“Evet,” dedim yine de. İştahım yoktu. Bir şeyler yiyormuş gibi görünüp, şarap içip durdum.

Yine de babası susmuyordu. Bana bir rahat vermeden, “Nasıl tanıştığınızı merak ediyorum,” dedi. Bu girişimin Meiraya küçük bir gerginlik verdiğini hissedebiliyordum. Benjamin de bunun üstüne, “Senin

de bildiğin gibi Uygar...” dedi vurgulayarak. “Meira yalnızca operaya gider. Orada tanıştığınızı düşünüyorum.”

“Evet, baba,” derken keyifsiz göründü Meira.

“Seyirci olarak mı gidiyordun?”

Meira yine benim yerime, “Evet,” dedi.

Ama babası onu kibarca, “Sana sormadım, Meira,” diye tersledi.

Her ne kadar o an Benjamin’i dünya üzerinden silmek istesem de yine de Meira’nm önünde babasına saygısızlık yapamazdım. Meira’nın bundan kesinlikle nefret edeceğini bilirdim. Bu nedenle sineye çekip, “Evet, operada tanıştık,” dedim.

Benjamin’in kaim kaşları kalktı.

“Bu ilginç.”

“Neden?” diye sordu Meira hemen.

Elbette, kızına şantaj yapabilmek için tuttuğu avukatın, sonradan kızıyla tesadüf eseri tanışmasını şüpheli bulmasından bahsediyordu Benjamin.

Muhtemelen benim bilerek Meira'ya yaklaştığımı düşünüyordu. Belki beni bu yüzden doğum gününe davet etmişti. Beni daha iyi tanımak istiyordu. Kızına ne sebeple yaklaştığımı ve ne gibi planlarım olduğunu anlayabilmek için beni yakınında tutuyor, bir yandan da beni ortadan kaldırmayı amaçlıyordu.

Kibarca öksürerek konuyu değiştirmek istedim. "Gösterilerine aksatmadan gittiğim için tanıştık," desem de Benjamin sanki aradığı cevap bu değilmiş gibi yine ve yeniden şüpheli göründü.

Fakat üzerinde çok durmadan, "Sanatla ilgili misin?" diye bir diğer ama elbette ki bağlantılı soruya geçti. *Kızımla böyle bir yerde karşılaşacak kadar sanatla ilgili misin kanunsuz Avukat Bey*, demekti bu bir nevi.

"Ben mi?" Dudaklarımın kenarını peçeteyle sildim. "Sayılır. Annem de kemancıydı. Keman dinlemeyi severim."

"Anlıyorum."

"Affedin," diye ağır bir ses girdi araya. "Bölüyorum lâkin anneniz, kendileri şu an nerede?" Kadının derinden gelen sesi, ağır bir üslubu ve neredeyse ne dediğini anlayamayacağım kadar da farklı bir aksam vardı. Kelimeleri özenle seçse de hiç pratik yapmıyor olmalıydı çünkü telaffuzu olduğu gibi kalmıştı.

Kadının bu girişimine karşı Benjamin, "Ahuva, hayatım," diyerek kibarca uyaracak oldu.

Kadının ince kaşları çatıldı. Zaten sivri bir burnun ona verdiği sert mizacı, sürmeli gözlerini kısması ve kaşlarını çatmasıyla iyice mesafeli

bir hai aldı. "Madem kızımla arkadaş, ailesiyle de tanışmak isterim, dedi kabaca. "Nereden ve kimlerden geldiği belirsiz bir adam kız-

“Ahuva, rica ediyorum.”

Derin bir soluk aldım.

“Annemle babam yıllar önce ayrıldı. Annem yeni eşiyle başka bir şehirde yaşıyor.”

Meira’nın bana baktığını hissediyordum. Kadın ise, “Annenizle görüşmüyor musunuz?” diye sordu birden.

“Hayır.”

“Neden?”

Benjamin yeniden, “Ahuva,” dedi.

Kadın, “Cevap vermek istemiyorsa vermesin, Benjamin,” diye tavrını ortaya koydu ve beklentiyle bana baktı.

Gizlenecek bir şey yoktu ortada, basit bir konuydu. Ben de dürüstçe -her ne kadar bu konu hakkında konuşmayı sevmesem de- “Yeni eşiyle pek anlaşamadığım için görüşmüyoruz,” diye açıkladım. *Annem bu sefer kendini seçecekmiş ve yine beni terk etti.,* diyemedim tabii.

“Babanızla kalıyorsunuz o halde?”

Pek sayılmazdı ama yine de, “Evet,” dedim.

“Ne iş yapıyor kendisi? Soyadınız nedir?”

Çatal bıçağın tok sesi bizi böldü. Meira, “Anne, yeterli,” diyerek araya girdi. “Doğum günümde yapmayın bari.”

O yeşillerinin annesine kilitlenişi ve annesinin sakin ama hırçın bakışlarına daha tez bir canla, acemilikle karşılık verişi dikkatimi dağıttı. Benjamin ise ortamdaki gerginliği dağıtmak maksadıyla, “Kusura bakma, evlat,” dedi bana doğru. “Pipiriklidir biraz.” Fakat dili sürçtüğünden *pinpirikli*, diyemedi de *pipirikli*, dedi. Bir tek Meira’mn Türkçesi mükemmele yakındı bu ailede.

Benjamin, duruşunu düzeltip, “Seni tanımak istiyoruz, Uygar,” diye devam etti. “Tabii bu şekilde değil. Ben hobilerini ve fikirlerini bilmek isterim öncelikle.”

Neydi bu? Dalga mı geçiyorlardı benimle? Ne yapacaktı hobilerimi de fikirlerimi de? İkisine de acayip bir şey görmüşüm gibi bakmakla yetindim. Buraya zehirleneceğimi, yakalanıp eziyet göreceğimi, öldürüleceğimi ve belki tutsak olup, şantaja maruz kalacağımı düşünerek, bütün bunları kafamda kurarak gelmiştim ama onlar hiç beklemediğim bir eziyet yöntemi uyguluyorlardı bana.

Sohbet eziyeti?

Hayatını elbirliğiyle mahvettiğimiz kızına iyi bir arkadaş adayı mıyım yoksa değil miyim diye beni tanımak istediğine inanacak kadar deli değildim herhalde ama garipti davranışları. Bir şeyler çok tersti ama anlayamıyordum.

Meira için sabret.

“Hobilerim mi?” diye tekrarlarken, olabildiğince sıkıntılı görünmemeye çalıştım. Hobilerim -eskiden buna daha sofistike cevaplar verebilirdim fakat artık- içmek, Santral’de toz kaldırmak, araba ve motorlara dair her şey, biraz da basketboldü. Bu kadardı ama sadece, “Basketbol,” dedim. Meiranın gözünde bir serseri gibi görünmek istemiyordum. Her ne kadar o konuda biraz geç kalmış ve takım elbise giyerek bunu telafi etmeye çalışıyor olsam da...

“Basketbol demek! Sporla ilgilisin yani?” diye atıldı Benjamin hevesle. “Ne güzel! Meira da polo oynamayı pek sever. Bu geceyi biz bize geçirmek istedik ama yarın Meira’nın doğum gününün şerefine arka bahçemizdeki hipodromda etkinlik düzenleyeceğiz. Neden sen de bize eşlik etmiyorsun? Hem Öykü kızımız da orada olacak, öykü’yle de arkadaşlığınız olduğunu hatta bir grup kurduğunuzu duydum.”

Ama benim aklıma takılan başka bir şey olmuştu. “Arka bahçenizde hipodrom mu var?” dedim. Tepki benden bağımsız çıkmıştı. *Vay ana-sıniy* dememek için böyle sormuştum.

“Peh, öyle şatafatlı değil, küçük bir şey işte!” diye alçakgönüllü bir açıklama yaptı. “Arada kendi aramızda etkinlikler düzenleriz. Boş bir çayırlık alt tarafı. Söyle bakalım, gelecek misin? Ortak arkadaşlarınızı da getirebilirsin.”

O an Benjamin’in arkamdan hain planlar çevirdiği düşüncesini falan siktir edip Meira’yla daha fazla vakit geçirebilme fırsatına sazan balığı gibi atladım. Sıfır irade yönetimiyle, “Olur,” dedim. Mert ve Ozan’ı bile tehlikeye atıyor olabilirdim. *Ne yapayım? Meira’yla vakit geçirme fırsatını mı kaçırayım?*

Babası bu muhabbetle fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyordu. “Başka şeyler de söyle, Uygar,” diye buyurdu. “Senden senin fikirlerini dinlemeyi isteri-”

Meira bu sefer sandalyesini geri çekti. “Yeterli bu kadar,” diyerek babasını böldü. “Uygar, doydun, değil mi?”

Nihayet.

“Evet,” dediğimde Meira çoktan masadan kalkmıştı.

“O halde kalk. Sana evi gezdireyim.” Hemen yerimden kalktım. O ise ebeveynlerinden “İzninizle, size afiyet olsun,” diyerek izin istedi.

Benjamin hoşnutsuzdu.

“Çok erken değil mi kızım? Pasta kesecektik daha ve hediyelerimizi bile vermedik.”

Meira umursamadı.

“Hediyelerinize yarın bakarım. Ayrıca ben şeker yemem, bilmiyor musunuz? Şimdi arkadaşımla biraz vakit geçirmek istiyorum. Sonra istirahat edeceğim. Yorgunum.”

“Pekâlâ, nasıl istersen.”

Meira’nın yanında yürümek isterdim fakat bu sefer biraz daha gerisinde durmak ve onun bir prenses gibi şatosunu bana bilmiş bilmiş gezdirmesini izlemek istedim. O da elbette bu role uyarak ve her zaman yapnğı gibi ellerini arkasında birleştirerek merdivenlere doğru yavaş adımlarla ilerledi. Onun peşinden merdivenleri çıkarken bütün evde çok kısık ve boğuk ama hoş bir melodi şeklinde hoparlörden yayılan klasik müziği dinliyordum.

“Sürekli böyle çalıyor mu?” diye sordum kendimi tutamadan.

“Evet.”

Kaşlarım çatıldı bunu duyunca.

“Yormuyor mu?”

“Klasikler mi?”

Şimdi, *Waltz No. 2* çalıyordu. Meira’nın birçok kez çaldığı parçalardan biriydi. Her ne kadar sevsem de bütün gün bir şeyler dinlemek herhalde kafamı ütülerdi ama belki müzisyen kafası farklı çalışıyordu. Bilemezdim.

Meira da buna ek olarak, “Müzik her çaldığında notaları zihnimde canlandırmak zorundayım, bu benim takıntım,” diye açıkladı.
“Ancak müzik kesilirse salt düşüncelere geçerim ve ailem bundan pek hoşlanmaz.”

Bu, kafamı olabildiğince karıştırdı.

“Nasıl yani? Sen... Sen düşünme diye mi müzik açıyorlar?”

“Evet.”

Bu hayatımda duyduğum en psikopatça şey olabilirdi ve eğlence için adam doğrayan KolombiyalIlarla çalışmış biri olarak söylüyordum bunu. Üst katta, tünel gibi uzun bir koridordaydık. Meira'nın arkasından bakıyor ve bu evin nasıl bir akıl hastanesi olduğu konusunda bütün tahminlerimin yetersiz kaldığını düşünüyordum.

Birkaç hızlı adımda ona yetiştim ve kolundan tuttum.

"Bir dakika. Sen ciddi misin?"

"Küçüklüğümden beri bazı bırakamadığım takıntılarım var," diye ilgisizce mırıldandı. Neden bütün bunları abarttığımı sorgular gibiydi. "Notaları kafamda canlandırmak da bunlardan biri. Müzik duyduğumda başka bir şeye odaklanamıyorum. Ailem de bunu rahatlamam ve düşüncelerden ziyade kendimi soyut bir akışa bırakabilmem için bana karşı bir terapi olarak kullanıyor."

Meira'nın rahatsızlığı bir tür OKB olmalıydı ama ailesinin tavrını bu kadar kabullenebilmiş olmasına şaşırdım.

"Daha çok eziyete benziyor. Ayrıca anlamıyorum. Düşünmenin nesi yanlış?"

İma dolu küçük bir sırıtma yakaladım o dudaklarında. Yanlış, çok yanlış bir şey yaptığını bilen yaramaz bir çocuğunkiyle eşdeğer bir pa-rıldamaydı o gözlerindeki. "Toplumlar, hoşlarına gitmeyen her düşünceyi tehlikeli bulup sesini kısma eğiliminde," diye fısıldadı. "Kafamda-kileri susturabilmeleri için orayı epey karıştırmaları gerekiyor. Rahatsızlığımı bana karşı kullanıyorlar."

Yutkundum. Hipnotize olmuş gibiydim. Tüylerim diken dikendi.

"O halde... Müziği nasıl bu kadar sevebiliyorsun? Bütün bu konserler senin için eziyete dönüşmüyor mu?

Gülümsedi ve kendisini aradan çıkarıp yürümeye devam etti. “Gel,” dedi ama beni ardında karmakarışık bırakmıştı.

Peşinden koridorun sonuna kadar takip ettim onu. Bu sırada duvardaki Parnassos Dağı’nda oturan Apollon’la Müzler’in tablosu ve koridor boyunca farklı boyutlarda, eski olduğunu anladığım, çeşidi motiflerle zenginleştirilmiş kemanlar çarptı gözüme. Çocukluğundan beri çalıyor olmalıydı.

Meira koridorun sonunda büyük bir kapıyı araladı ve içeriye girdi. Peşinden girdiğim gibi de kapıyı kapadı. Başta burasının yeni bir koridor, belki başka bir salon veyahut bir hobi odası olduğunu sanmıştım. Ne de olsa bana etrafı gezdireceğini söylemişti ama hayır, burası düpedüz bir yatak odasıydı.

Meira’nın yatak odasındaydım.

öylece durup baktım. Daha fazla ilerlemeye, Meira’nın kutsalı gibi gördüğüm mabedinde bu kadar cüretkâr davranmaya cesaret edemedim. Etrafı incelemeye başladım. Hafızama kazıdım her bir detayı. Olabildiğince geniş bir odaydı. Meira kesinlikle alan seviyordu. Klasik

bir dört duvar değildi, odanın tam şekli yarım bir daire gibiydi daha çok. Yatağı, odanın düz tarafındaki tavana kadar uzanan pencerenin hemen yanına konumlandırılman. Karşıda ise kuyruklu bir piyano vardı. Biraz ötede çello, henüz çalmayı yeni bırakmış gibi yalnızca duvara yaslanmış bir şekilde sahibini bekliyordu. Odanın diğer bir tarafında ise L şeklinde yine tavana kadar uzanan bir kütüphane bölümü vardı. Tavana kadar derken aşağı yukarı dört metreden bahsediyordum. Orası ise zaten apayrı bir cennetti. Çiçeğe böceğe benzeyen hareketli romantik motifler dallanıp, budaklanarak köşelerden tavanın ortalarına doğru uzanıyordu. O orta kısma ise bir parmak dokunuyordu. İşte o parmağın sahibi buranın asıl etkileyici detayıydı çünkü odanın ortasında dekoratif bir sütun vardı ve devasa, zarif bir kadın heykeline oyulmuştu. Parmaklarını tavana uzatarak ince bedenini yukarıya doğru kıvırmış ve tavana dokunuyormuş gibi görünmesi

sağlanmıştı. Son olarak ise tam karşıda bu yarım daireyi dışarıdan dolaşan bir balkon vardı.

Ne yalan söyleyeyim, Meiranın kayıp bir prenses olduğunu hep söylemiştim ama bu kadarını da beklemiyordum. Odama geldiğinde neden güldüğünü şimdi daha iyi anlamıştım doğrusu. Benim kırık şilte ve motor kaskı rafım ona gülünç gelmiş olmalıydı. Kendisi gerçek bir sarayda yaşıyordu.

Meira öncelikle kitaplığına doğru ilerledi. Ben ise kendimi etrafı incelemeye kaptırmış, makyaj masasına kadar gitmiştim. Aynası bile zengin motiflerle çerçevelenmişti, sanatı dokundurabileceği hiçbir noktayı esirgememişti. Her şeye ama her şeye bir güzellik, bir estetik katmıştı resmen.

Bu sırada bir parfüm şişesi gözüme çarptı. Küçük bir rafı vardı, orada duruyordu ve bir iksir şişesini andırıyordu. Onu açıp kokladım. Elbette, hemen Meira çıktı şişenin içinden. Daima sürdüğü şu dehşet lezzetli parfümdü. Çiçekli bir kokuydu ama hangi çiçek olduğunu anlayamadım, tek bildiğim kokladığım hiçbir şeye benzemediğiydi. O kadar Meira'ya aitti ki bu kokuyu başka birinin teninde düşünemiyordum bile.

"Beğendin mi?" diye bir ses duydum arkamdan. "O parfüm beş yılda bir yalnızca üç adet üretiliyor. Her seferinde üçünü de alırım." Parfümü aldığım yere bırakıp Meira ya döndüm. Kitaplığına ait koltuğa oturmuş, beni izliyordu. "Şımarık ve israfçı bir kız olduğumu düşü-nüyorsundur," diye mırıldandı.

Hemen, "Hayır-" diye itiraz ettim.

"öyleyim," diyerek beni saf dışı bıraktı.

Ona katılsam dert, katılmasam ayrı dertti. Sessiz kaldım ve ben de kütüphaneye yaklaştım. Yine yüzüğü takıldı gözüme. *Sorun yok,*

görmezlikten gel.

Kitaplığını kafama kazıyacaktım öncelikle. Bu kız ne sever, ne düşünür, ne okur, diye merak ettiğimden bütün isimleri az çok aklımda tutup kitaplarını okumayı düşünüyordum ama kitaplarından bir sik anlamadım. Neredeyse hepsi Almanca ya da İbraniceydi. Seçebildiğim birkaç Türkçe kitap ise tarih üzerine yazılmış kitaplardı. Kitaplığı dolaştım, doğru düzgün anlayamadığım için de en ilgimi çekeni buldum aralarından. Yeşil kapaklı, oldukça kalın ve eski duran bir kitaptı. Kapağında yaşlı ve yaralı bir aslan figürü vardı. Tutup onu aldım. Şansıma o da İbraniceydi.

S'PbTD D7D1 S*7^{y}J7 3*727

"Bu kitap," dedim merakla. "Ne anlatıyor?"

"Politika."

Kaşlarım çatıldı.

"Daha çok bir din kitabı gibi duruyor."

Aynı şey.

Dinler insanları, nihayetinde de toplumları ve her türlü ilişkilerini yönettiğine göre pekâlâ. Kitabı yerine bırakıp hemen yanındaki bir diğer kırmızı kapaklı kitabı aldım elime. Birbirine olan zıtlıkları ilgimi çekmişti.

Die Ideen Sterben Nicht.

Elbette hiç Almanca bilmediğim için Meira, "Fikirler ölmez, diyerek çevirdi bana. Bu kitabı da daha önce hiç duymadığıma emindim. "Peki, bu ne anlatıyor?" diye sordum merakla. "Oldukça seviyor olmalısın. Her yerini işaredemişsin."

"Irk ve etnik ilişkiler sosyolojisi üzerine eski bir kitap," diye ilgisizce mırıldandı.

Bu tesadüf ilginçti.

“Tarihi ve siyaset bilimini çok seviyorsun anlaşılan.”

“Çok.”

Kitabı yerine koydum. Kafamı karıştıran ve merak ettiğim için cevap aradığım daha başka sorular vardı ama onları da dillendirip dillendirmeme konusunda kararsızdım. Meira’nın rahatsız olmasını istemezdim ama şimdi sırasıymış gibi hissettim.

Birden, “Meira, ailen nereli?” diye sordum. *Siz* değil de *ailen* olarak sorduğumu fark etmemiştim başta.

Meira ise hemen bu detayı yakaladı ve gülümsedi. “Hiç onlara benzemiyorum, değil mi?” diye sorduğunda daha önceden evladık olduğunu anladığımı bu şekilde belli ettiğim için gergin hissettim kendimi. Meira’nın kalbini kıracak en küçük fikre düşmandım.

Ama o büyük bir rahatlıkla, “Evlat edinildim,” diyebildi. “Biyolojik ailem ben küçükken öldü.”

Belki de ona bunu söyletmemeliydim. İsterse kendi söylerdi. “Üzgünüm,” dedim.

İnce kaşları havaya kalktı. “Neden üzgünsün? Onları sen mi öldürdün yoksa?” Ben neye uğradığımı şaşırırken Meira da yumuşayıp sırıttı. “Şaka yapıyorum. Araba kazasında ölmüşler. Benjamin ve Ahuva Yahudi. Beni evlat edindiklerinde küçüktüm, bir süre İsrail’de yaşadık, ardından Türkiye’ye taşındık.”

Bana bakmıyordu ama üzgün de görünmüyordu. Bundan ötürü, “Sen aslında...” diyebildim.

“Aslen Almanım.”

Yahudilerin arasında büyüyen bir Alman.

İlginç bir tesadüftü. Bu kadar genç yaşında neden böylesi ağır kitaplar okuduğu, politika ve tarih gibi çoğuna sıkıcı gelecek konulara hâkim olduğu anlaşılabilirdi şimdi. İkili bir çatışma içinde olan iki ayrı kültürde yetişmiş bir kızdı o. Kimliğine ve geldiği yere dair kafası çok karışmış, kaybolmuş olmalıydı. Hele ki zehirli ailesini düşünürsek onlara rağmen yolunu bulabilmek için fikir sahibi olması ve geleceğini aydınlatabilmesi için geçmişini didiklemesi gerekliydi.

O gerçekten çok zeki bir ktz.

Ama öncelikle bütün bunları bir kenara bıraktım. Benim başımın etini uzun süredir yiyen başka problemlerim vardı elbette. Beni gece uyutmayan ve sinirden duvarları yumruklatmayı isteyecek türden bir virüstü bu. Her ne kadar Meira bu konu hakkında konuşmamı yasaklamış olsa da karışmayacağım konusunda bana yeminler ettirse de ve ben de bu konuda çenemi kapatacağıma başta inansam da o yüzüğü gözümün önünde sallıyor oluşu bütün yeminlerimi yutturdu bana.

“Meira...” Oturduğu yerden beni izliyordu. Ben de karşısında, kitaplığa yaslanmış bir şekilde dikiliyordum. Olabileceğim en sakin halimle, “O nişanlın olacak herif,” dedim.

“Kamber,” dedi.

Sinirle solumadan edemedim.

Kambermiş, sikimin başı! O belgeleri alıp yok ettiğimde kim kurtaracak seni benim elimden, oğlum?

“O herif işte,” diyerek kelimeleri ağzımda keyifsizce yuvarladım. “Neden burada değil? Baban onunla aynı ortama sokmak için beni davet etti sanmıştım. Haddimi bildirmek için işte, her neyse.”

Buna nazikçe güldü.

“Kamber iş gereği bir süredir Almanya’da. Babasının yanında.” Gergin bir şekilde ensemi ovdum.

“Kamberle liseden mi tanışıyorsunuz?”

“Kamberin babası ve benim babam çocukluk arkadaşı ama evet, biz Kamberle kısmen liseden beri görüşüyoruz.”

“Peki, o...”

Hemen sert bir tavırla, “Nişanlım hakkında konuşmaya mı geldin buraya?” diyerek, sabrının bittiğini bildirip beni susturdu.

“Nişanlım, deme şu herife,” diye huysuzlanarak mırıldandım. “Neden?”

“Onu sevmiyor ve istemiyorsun çünkü.”

Dudakları kıvrıldı.

“Bu yine de onun nişanlım olduğu gerçeğini değiştirmez.”

O belgeleri geri aldığımda değiştirecek.

Meira, o herife yapacaklarımın kafamdaki hassas görüntülerini bölecek bir hareketle ayağa kalkıp karşıma geçti. “Sana söyledim,” dedi kızarcasına. “Eğer yanımda olacaksan bu işe karışmayacağını söyledim. Sen de kabul ettin. Unuttun mu? Buraya yalnızca arkadaşım olarak gelebilirsin.”

Arkadaş. Sikeyim arkadaşlığı. Seni kendime düşman yapartm da arkadaş yapmam.

Ama sustum tabii. *Şimdilik.*

Yüzünde o bana acımayan sert ifadesiyle, “Ayrıca...” dedi. “Bu rahatlığın beni şaşırtıyor. Seni affettiğimi mi sanıyorsun, Kara$ah? Babam istediği için buradasın yoksa burada yanımda durmaktansa o çöplüğünde sızana kadar içiyor olurdun.”

Bu ani saldırısı beklenmedikti. Neye uğradığımı şaşırıp, “Meira...” dedim. İtiraz edecektim.

“Geç oluyor,” diyerek, kestirip attı sözümü. “Seni annemle babamın çenesinden kurtarmak için buraya getirdim ama artık gitsen iyi olur.” “O gece için bir açıklasam kendimi.”

Hiç umursamadı vc dönüp kapıya doğru yöneldi. *!fte, öfkenin seni yönetmesine izin verirsen böyle bitersin, Kara}ah.* Ne dese haklıydı. Duygularımın, kıskançlığımın beni deli etmesine ve gözümü kör etmesine izin vermeseydim o gece Meira ya öyle korkunç laflar etmeyecek, belki onu dinlediğimde sakinleşecektim.

Mecburen, kuzu kuzu takip ettim onu. Aynı yolları geçtik ve salona indik. Benjamin ve Ahuva yemeklerini çoktan bitirmiş ve şöminenin kenarına kurulmuşlardı. Şaraplarını yudumluyor, İbranice bir şeyler konuşuyorlardı. Bizi görünce Benjamin ayaklandı. Sıkıntılı bir ifade takındığımı görmüş olmalıydı ki kaşlarını çattı.

Bu gece için farklı planlarım vardı.

Merdivenler bittiğinde saatime baktım. “Aslında saat çok geç olmuş,” diye mırın kırın etmeye başladım. “Ve sanırım alkol beni biraz çarptı.”

Benjamin tereddüt etmeden, “Şoförümüz seni bırakır,” diye teklifte bulundu.

Cık.

“Araba tutar,” dedim.

“Mide ilacı getirteli-”

“İlaç sevmem.”

“Dokto-”

Korkarım,” dedim. “En iyisi mi bu gecelik ben burada kalayım.”

Benjamin ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı.

Bakalım, ne dönüyor bu deli hastanesinde.

Belgeleri ya da herhangi işime yarayabilecek başka bir ipucunu bulma şansım vardı gizlice. Bu aile bir sır küpü gibiyken, onları dışarıdan araştırarak herhangi bir şey öğrenmeye çalışmak çok zordu.
Benjamin bütün ailesini ve işlerini medyadan olabildiğince sakınıyordu.

Meira ise bu yüzsüz girişimimden hoşlanmamış olacaktı ki bana doğru yanaşıp, “Uygar!” diye seslendi. “Ne yapıyorsun?”

Ama Benjamin çoktan, “Pekâlâ, delikanlıya bir oda ayarlayın hemen,” diyerek kabul etmişti bile.

Zorlayacağını düşünmüştüm oysa. *Aferin, babalık.*

Meira’nın kulağıma doğru, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldamasıyla yüzümü buruşturdum.

“Midem kötü,” diyerek rol kesmeyi denedim.

Yemedi elbette.

“Saçmalamayı bırak!”

Ona hayretle baktım. “Misafirlerinize bu kadar kaba mısınız hep, prenses?” Onu geçip, evin çalışanına doğru yürürken, “Cık cık cık,” diye söylendim. “Biraz keyfini süreyim hem. Malum, rutubetli bir tavan arasında yaşıyorum.”

Bana oda değil de ev verdiler sandım. Üç artı bir evdi burası.

Pencerenin kenarına büyükçe bir koltuk atmışlardı. Oraya kuruldum. Sigaramı içip dışarıyı, arka bahçeyi izliyor, saatin geçmesini ve ahalinin uyumasını bekliyordum. Etrafı biraz kurcalar, belki kapı dinler, birkaç işime yarayacak ipucu bulurdum. Planım biraz yüzeyseldi.

Kapım çalındı. Elbette, Meira'nın geldiğini sanıp hemen ayaklandım ama ufak tefek bir kadın elinde tepsiyle içeri girdi. Meira'nın orkideleri verdiği çalışandı. Esma'ydı sanırım adı. Benimle hiç göz temasında bulunmadan küçük bir porselen çaydanlığı ve çay fincanını sehpaya koydu.

"Meira Hanım size ikram etmemi istedi," diye açıkladı.

Çayın değişik, çiçeksi bir kokusu vardı. Yüzümü buruşturarak, "Nedir bu?" diye sordum.

"Lavanta çayı. Sinirlerinizi yatıştırır, efendim." Bendeki sinir çiçekle çayla yatışacak cinsten değildi ama kadının, "Meira Hanım sizin için bizzat kendisi hazırladı," diye eklemesi üzerine o çay bir anda dünya üzerindeki en önemli varlığım gibi geldi gözüme.

"Benim için mi hazırladı? Kendi elleriyle?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kadın beni cevapsız bırakarak, tın tın dışarı çıkarken ben de fincanı elime aldım. İçinde çiçek yapraklarının olduğu çayı yüzümdeki dalgın sırıtma eşliğinde koklayarak mest oldum.

Benim için yaptı, öyle mi? O narin ellerini benim için yordu...

Az önce çiçek kokusu diye laf atan sen değildin sanki.

Siktir oradan, iftira.

Büyük bir hevesle aldım ilk yudumu. Çok da çabaladım geri çıkarmamak için. Yalan yok. Hemen yüzüm gözüm buruştu, bitki çayı adamı olmadığımı anladım ama Meira'nın elinden, emeğinden çıkma hiçbir damlayı ziyan edemezdim. Manzarayı izleye izleye içmeye çalıştım.

Bekliyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti fakat dışarıya yansıyan ışıklardan anladığım kadarıyla hâlâ uyumayanlar vardı. Biraz bugünü, Benjaminin ne acayip herif olduğunu düşündüm. Çok romantik bir adama benziyordu, sanata verdiği değer ve kızına gösterdiği

özenle akılları karıştırıyordu. Bunların hepsi bir şov olamazdı herhalde. O halde kızına olan bu düşmanlığı nereden geliyordu? Prestijli bir General ve örgüt liderinin çocuğunu öldürmekle onu suçlatacak ve bileklerine zinciri takmasına sebep olacak kadar onu bu hırsa ne itiyordu? Bu adamın kızına herhangi bir şekilde değer verdiğine inanmak delilikti. Kendi çıkarları uğruna kızını hapseden ve istemediği biriyle evlenmeye zorlayan bir adamdan bahsediyorduk. Benjamin hayatta olmayı bile hak etmiyordu. Bir şeyler vardı onda, nasıl adlandıracağımı bilemediğim gizli bir taraf barınıyordu sanki içinde.

Amacım asla dikizlemek değildi. Mcira'nın silueti belirene kadar Meira'nın odasının sol kanatta, benimkinin hemen karşısında olduğunu fark etmemiştim bile.

Oradaydı.

Perdelerini çekse de içeride zayıf bir ışığı açık bırakmış olmalıydı ki ince bedeni tüle bir tiyatro sahnesindeymiş gibi düşüyordu. Kafamı çevirdim hemen. Ellerimin arasındaki çay fincanını sıkmaya başladığımı dahi fark etmedim. Biraz daha içtim sıcak çaydan ve arka bahçedeki geniş çimenliği, biçimli çalıları, yosunların kıvrılarak üzerine urmandığı heykelleri ve hepsinin en gerisinde, ilerideki üzüm bahçelerini izledim.

Ne güzel bahçe. Çok güzel. Harika. Mükemmel. Şuradaki kuş mu?

Sonra yeniden bakışlarım ona döndü. Kendimi tutamadım. Konu Meira olunca irademe sahip çıkamıyordum. Sadece ne yaptığını merak ediyordum, o kadar. Sadece bir saniyeliğine bakacaktım.

Üzerini çıkarıyor.

Tam da elbisesinin askılarını omuzlarından çekip yere bıraktığı anı yakaladım. Arada perde olduğu için bunların hiçbirini tenini görmeden izledim ama zihnim her şeyi kendisi tamamladı. Buna engel olamadım. *Siktir!* '

Yeniden önüme döndüm. *Sapık mısın oğlum?* Fincanı titreyen ellerimle sehpaya bıraktım ve pencerenin önünden çekildim. Orada duramazdım, gözlerime ve merakıma hâkim olamazdım. Ben de yatağa attım kendimi. Bir elimi kafamın altına yerleştirdim ve öylece tavanı izledim.

Shavit ahalisi uyuyacaktı birazdan. Birkaç saat daha bekler, öyle çıkardım dışarıya. A

"Uygar?"

Bir rüya.

Silik, puslu biranı gibi görmekte, duymakta, algılamakta eksiğim. Bir fısıltı gibi gelip geçen uysal ses, bir sesleniş ve tatlı bir koku.

“Uygar?”

Bir göz kırpması ve şimdi Meira karşımda. Benim üzerimde duruyor, yüzlerimiz karşılıklı ve saçları yüzüme düşerken o ezberlediğim uysal çehresi masum bir gülümsemeyle aydınlanıyor, öyle güzel, öyle zararsız bir gülümseme ki bu, içimi neşeyle dolduruyor. Uzanıp dokunmak, yanağını okşamak, o masum, çocuksu gülümseyişini parmak uçlarımda hissetmek istiyorum.

Ama uzaklaşıyor benden. Nereye gidiyor?

Kafamı kaldırmakta zorlanıyorum. Deniyorum. Nefes alamıyorum. Bir ağırlık var üzerimde. Biraz, çok az kaldırıp aşağıya bakıyorum. Meira y la göz göze geliyorum yeniden. Dizlerinin üstünde, emekleyerek aşağılara çekiliyor. Elleri vücudumda. Daha da iniyor, parmakları kamımı geçiyor ve pantolonumu buluyor. Kemerimi tutuyor. Gözlerini gözlerimden ayırmadan o eziyet veren bakışlarının hedefi yapıyor beni ve kemerimi açıyor.

“Meira... "

Nefes alamıyorum. Kemerim bittikten sonra düğmesi kalıyor geriye. Onu da hallediyor. Her saniyesinde nefesimi kestiğini bile bile bana eziyet ediyor.

Daha fazla bakamıyorum. Kafam yastığa geri düşüyor. Kendimi kasmaktan, ellerimi yumruk yapmaktan kaslarım ağrıyor artık. Meirayı tutmak istiyorum. Ona dokunmak, onu hissetmek istiyorum.

“Beni seviyor musun?"diyen sesi bir esintiğbi uğulduyor kulaklarımda.

Hiç düşünmeden, “Evet, "diyorum.

“Beni istiyor musun?"derken elleri bacaklarımın arasında.

“Her şeyden çok."

“Benim için ölür müsün?"

**tn »*

Seve seve.

“Benim için... öldürür müsün?"

“Şüphesiz. ”

Nefes alıp verişim hızlanıyor, tatlı bir acı yükseliyor bacaklarımın arasından. Meiranın dokunuşlarını hissetmek istiyorum biraz daha. Ağırlığ-nı istiyorum üzerimde. Belinde istiyorum ellerimi. Gözlerinde gözlerimi.

“öldür o halde."

Ama ona varamadan uzaklaşıyorum sanki. Nefesimi kesen teması üzerimde değil şimdi. Ne kokusu ne de sıcaklığı var artık. Terk ediyor beni. Tekrar yalnızım, tekrar kapanıyor gözlerim. Meirayok, Meirayok. Gelemez mi geri?

"Uygar, beni istiyor musun?"

"Uygar?"

Ter içinde nefes nefese uyandım. Bir an nerede olduğumu anlayamadım. Nerede olduğumu, neden burada olduğumu rüyanın da etkisiyle hatırlayamadım. Sudan çıkmış balık gibiydim.

Meiranın evindesin. Gece etraf karıştıracak ve Benjaminin ofisine girecektin.

"Hay sikeyim! Uyuyakalmışım!"

Gözlerimi açtığımda saat çoktan sabah altıya geliyordu ve koca bir aptal gibi uyuyakalmış, etrafı kurcalama şansımı kaybetmiştim. Küfrederek kendimi lavaboya attım. Elime, yüzüme, boynuma soğuk su çarptım. Odaya geri döndüğümde havluyu almış, boynumda gezdiriyor ve binlerinin uyanık olup olmadığını anlayabilmek için pencereden dışarı öylesine bakınıyordum.

Onu gördüm.

Henüz güneşin yeni doğduğu bir vakitte, üzerindeki incecik elbisesiyle dışarıda, çimenlerin üzerinde oturuyordu. Onu sadece görmekle bile içimi neden böyle garip ve heyecan benzeri bir his kaplıyordu? Sanki damarlarımda farklı bir zehir geziniyor, aklım, fikrim şaşıyor, kalbim tamamen benden bağımsızlaşıyor, alıp başını gidiyor ve geriye de bakmıyordu.

Dışarı çıktım hemen. Arka bahçede, çimenlerin üzerine serdiği bir örtüde oturuyor ve kitap okuyordu. Hava henüz böyle incecik, askılı bir elbise giyebilmesi için yeterince ısınmamışu. Daha ona doğru yürürken üzerimdeki ceketi çıkarmış ve yaklaştığımda da omuzlarına bırakmıştım.

“Erkencisin,” dedim teklifsizce yanına otururken.

Bana bakmadı, kitabıyla ilgilendi ama beni cevapsız da bırakmadı.

“Havalar ısınıyor. Dışarıda oturmayı özledim.”

“Ne okuyorsun?”

Kitabın kapağını kapatıp bana uzattı. Garip bir kitaptı. Kapağında sanırım çöl fotoğrafı vardı ve İngilizce okuyordu. *Ne çok dil biliyor öyle.* Sadece bilmek de değil, kitapları kendi orijinal dilinden okuyabiliyordu. Milyarderin kızı da olsa ve babası şu an batsa bile bu varlığın içinde

ölene dek dertsiz tasasız yalayabilecek ve bütün bir hayatını bomboş bir eğlenceye yatırabilecek de olsa Meira öğrenmeyi ve kendisine daima bir şeyler katmayı seçiyordu. Henüz gencecik yaşta olduğu halde hem de.

Bu beni istemsizce keyiflendirdi. Bir tane kusuru olsaydı bari yalandan!

Dalgın dalgın sayfaları karıştırıyor ve kitapta nerede kaldığına bakıyordum. Meira’nın bana yakınlaştığını bile fark etmedim Az sonra kulağımın dibinde o ilahi gibi sesini duyunca tüylerim diken diken oldu.

“Kuzular dağda kaybolunca ağlarlar, Uygar,” dedi tatlı bir esinti gibi. “Bazen anne gelir. Bazen de kurt.”

Kaskatı kesilmiştim yakınlığımıza. Ancak o kendini geri çektiğinde kanım damarlarımda kaldığı yerden akmaya devam etti. Titrek bir nefes eşliğinde ona baktım. Dudaklarını kıvırmış, keyifle beni izliyordu.

Bu fikirsiz, savunmasız halime karşı, “Kitaptan,” dedi. “Kitaptan bir soz.

Yutkunup gerçeğe döndüm ve gözleriyle işaret ettiği, ellerimin arasındaki kitaba baktım.

Kitaptan bir sözmüş sadece, kendine gel.

Ben de katılmak istedim bu oyuna. “Sen hangisisin?” diye sordum. “Kuzu mu yoksa kurt mu?”

“Kuzu postunda bir kurt,” derken neredeyse neşeli olduğunu düşünecektim.

“Kuzu postunda kurt demek,” diye mırıldandım sırıtarak. Aklımda bir avukat olmam vardı elbette. Adaletsiz bir avukat. Adaletin postuna bürünmüş bir kurt.

“Annesinin yokluğunda acı acı ağlayan zavallı bir kuzu,” derken dalgın göründü, ilerideki ormanlığa bakıyordu. “Ağlayacaksın. Canın yanarken anneni isteyecek, onu çağıracaksın ama çaresiz çırpınışların bir kurdun da dikkatini çekebilir. Bu yüzden doğada zafiyetini göstermemen gerekir.” Başını çevirmedi ama bana döndü gözleri. “Çünkü her ağladığında annen gelmez kuzucuk, bazen de kurt gelir.”

İç çekerek kitabı kucağına bıraktım. “Bilmece gibi konuşuyorsun hep,” diye eklemeden de edemedim. Meira’nın sözleri biraz fazla oyalıyordu kafamı.

Meira buna bir tepki vermedi hatta omuzlarına attığım ceketi de bıraktı ve ayağa kalktı. Ne yapacak diye bekledim. İçeri gireceğini sanmıştım ama ilerideki ormanlığa doğru yürümeye başladı.

“Meira?”

Ben de kalktım peşinden. Çardağı geçmiş, bahçenin çıkışına, ormana doğru yürüyordu. Söğüt ağaçlarının arasında doğal bir patikayı takip etti, ben de

onu tabii. Her adımda merakım daha da körükleniyordu. Meira ya yetişme değil de onu böyle arkasından takip etme fikri, bu gizemli hali içimde ilginç bir heyecan da yaratmıştı. Nerede olduğu belirsiz böceklerin sesleri, kuş cıvıltıları, yerdeki çalı çırpının çıtırdayışları, bir süre bunlar eşlik etti bize bu erken saatlerde.

Az sonra uzaklardan gelen su sesinin bir çağlayana ait olduğunu gözlerimle görünce Meira'nın ardından durdum. Dibindeki su berrak ve temizdi ama büyük ihtimalle derindi. Meira tepesine yaklaşu, aşağıya bakıyordu. Suyu sevdiğini düşündüm.

"Yüzmeyi sever misin?" diye sordum ona boş bulunup.

"Yüzmeyi bilmem."

Bu şaşırtmıştı beni.

"Nasıl?"

Arkasını döndü ve sonunda bana bakabildi. "Sudan pek hoşlanmam," derken ilk defa elbisesine dikkat edebildim. Belki buna bir elbise demek yanlış olurdu, daha çok bir gecelikti. İncecik askılarının her an kopacakmış gibi omuzlarından göğüs dekoltesine doğru uzandığı, vücudunu saran satenden bir kumaş parçasıydı. Gözlerimi içine hiçbir şey giymediği için göğüs uçlarından, o tehlikeli görüntüden almam fâzla irade gerektirdi.

Yutkundum. Dalgın bir şekilde, "Yüzemiyorsun," diye mırıldandım.

Bu nedense onu keyiflendirdi. "Yüzemiyorum, Karaşah," derken göz temasını bozmadan geri geri birkaç adım gitti.

Kaşlarım çatıldı hemen. "Meira?" Bilinçsizce yaklaşum ona. "Ne yapıyorsun?" Gözlerimin büyüdüğünü ve her an onu tutmak istermiş gibi ellerimin uzandığını görünce yaramaz bir sırıtma esir aldı dudaklarım. "Meira, dur," diyemeden de kendini geriye, suya bıraku.

Düşünmedim bile. Koşarken ceketi bıraktım ve Meira'mn ardından suya atladım. Her şey olabilirdi. Canı yanmış olabilirdi, suda kayalar olabilirdi,

yeterince derin değilse bir yerini çizmiş veya su yutmuş olabilirdi. Bunların telaşıyla kalbim tekliyordu. Ona varana, suyun altında bedenini zar zor seçip de tutana kadar telaştan aklımı yitirecektim.

Sonunda kolundan tuttum ve bedenini bedenime yaslayarak kendimle beraber yüzeye çektim. Bana tutunuyordu. Aşağıya baktığımda onun göğsüme bu kadar yapışmış bir şekilde, bana kısa bir soluk kadar yakın durmasını beklemiyordum. Nefes nefeseydim. Aklım hâlâ karışık

olmasaydı bu yakınlığımız başımı döndürebilirdi belki ama kızgındım. Meiraya, ıslak kirpiklerine, ışığın da vurmasıyla su yeşiline dönmüş irislerine, o titrek bakışlarına bakıyordum.

“Neden atladın?” diye sordum. Hızla inip kalkan göğsüm onunkine sürtüyordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, bacaklarını belime dolayıp, “Peşimden atlayıp atlamayacağını merak ettim,” diye mırıldandı.

Sert bir yutkunmayla oyaladım irademi, “ölüme terk etme ihtimalim olduğunu mu sandın?” dedim.

Elleri omuzlarıma tırmandı. “Belki sen de yüzme bilmiyordun,” dedi. Şimdi hem bana tutunduğu hem de bacaklarım belime doladığı için benimle aynı boya kadar yükselmişti.

“Beraber boğulurduk o halde,” dedim.

Gülecek gibi oldu buna. Soluklan yüzüme çarpıyor ve ıslak bakışları bir şeylerden emin olamıyormuş gibi tereddütle beni izliyordu. Sonunda, “Çıkmak istiyorum,” dedi.

Tabii. Sonsuza kadar böyle kalamazdık. *Ne yazık ki.* Onu kendimle beraber kıyıya doğru çektim ve önce onun çıkmasına yardım ettim, dizlerine kadar

uzanan elbisesinin uçlarını düzelttim. Kendisi çıktıktan sonra da peşinden ayağa kalktım fakat beklemediğim bir şekilde Meira beni suya geri itti. Gözlerimi açtığımda sudaydım yine. Meira çoktan arkasını dönmüş, gidiyordu.

Tekrar kıyıya çıktım ve Meira'nın peşinden sırılsıklam bir şekilde gittim. Elbisesi -pekâlâ, geceliği- ıslandığı için bütün vücuduna yapışmış, daha önce hiç görmediğim kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Odağımı bozmamaya çalışarak onun adımlarına yetiştim. Hâlâ bana kızgındı, değil mi? Benden hıncını çıkarmak için en küçük fırsatı bile kaçırmıyordu.

"Beni affettin mi?" diye seslendim.

Hiç düşünmeden, "Hayır," dedi.

Bir adımda ona yetiştim ve kolundan tutarak karşısına geçtim. "Kendimi nasıl affettireceğim peki?" dedim büyük bir çaresizlikle. "Bana bir şey söyle. Benden bir şey iste. Bilmiyorum, Meira. O gece için bütün hıncını çıkar benden. Bir şekilde affet beni. Ne istersen yapacağım!"

Islak kirpiklerini birbirine sürttü ve ne tarz bir imanın geçtiğini anlayamadığım o soğuk bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Ne istersem yapacak mısın?"

"Evet!"

Düşünür gibi yapsa da aklında bir süredir olan bir fikri dillendirip, "Bugün birkaç akrabam ve sosyeteden aile dosdarımız gelecek," dedi. "Babamın dün bahsettiği üzere hipodromda etkinlik düzenleyeceğiz. Benimle ata bin, Uygar."

Aklım karışmıştı.

“Ata mı bineyim? Anlamıyorum. Bu kadar mı?”

Buna cevap vermeden, “Mert ve Ozanı da getirebilirsin, dedi, “öykü de burada olacak. Hem öyküyle Mert’i barıştırmış olursun. Gerçi o kızda ne buluyor, anlamış değilim.”

Ata binmek nereden çıktı, anlamamıştım. Bir de öykü için ettiği söze takıldım. Meira ise arkasını dönmüş gidiyordu. “Meira,” dedim ama devamını getiremedim. Bu kadın beni olduğum yere mıhlamayı bir şekilde hep başarıyordu. ^

Saat öğleden sonra biri gösteriyordu.

öncelikle Benjamin’in, “Eh işte, küçük bir yer,” dediği evlerinden oldukça uzak arka bahçesindeki hipodrom pek de küçük değildi. Benjamin yalnızca alçakgönüllü davranıyordu. Belki ortalama bir hipodromdan küçüktü ama pekâlâ daha görkemli olduğu kesindi. Bitişiğinde bir polo sahası bile vardı. Ortada çimden bir pist alanıyla uzunluğu bir kilometre olabilirdi ve yalnızca baş kısımda karşılıklı olmak üzere tenteler yerleştirilmişti. Tentelerin altında ise koltuklar konumlandırılmış, sehpalar serilmişti. Uşaklar aceleci adımlarla servisleri yetiştirmek üzere gezinirken yaklaşık kırk kişilik bu misafir grubu da güneşten korundukları tentelerin altında şarküteri tabaklarından tadıyor ve Benjamin’in açtırdığı özel bir seri şarabı yudumluyordu.

Ben, Mert ve Ozan, birkaç dakika önce çalışanlar tarafından arka bahçeye yönlendirilmiştik. Mert ve Ozan at binmeyeceği için yalnızca spor kıyafetler giymişti. Kastım bir centilmen giyimiydi, polo yaka tişörtler ve kumaş pantolonlar işte. Mert’i o gopnik’ tarzıyla buraya alırlarsa onu hadım edeceğimi söylemiş olabilirdim.

Ben ise at binecektim. Binici çizmeler, denizci mavisi fermuarlı spor gömlek, üzerine de Kibrit yelek giydim. Üçümüz bahçede dikilmiş, pistteki polo oynayan küçük grubu izliyorduk.

“At binmeyi biliyor musun ki?” diye sordu Mert. Sekiz dakikadır sigara içmediği için elleri titriyordu. [1]

“Santralde binerdim.”

“On üç yakındayken falan,” dediğinde ona baktım. O da biraz geç de olsa dönüp bana baktı, çoktan onu geçip piste doğru yürümeye başlamıştım. Benjamin, Ahuva ve öykü üçlüsüne yaklaştım. Ahuva’nın kucağında Meira’nın köpeği Elizabeth oturuyordu ve kulağındaki tüylerin ucunda her zamanki gibi kırmızı bir kurdele vardı.

Benjamin beni görür görmez ayaklandı. “Uygar! Yine zamanında geldin.” Karşısına geçtiğimde tokalaştık. “Geç bakalım.”

Onlara yine orta yaşlarda bir çift eşlik ediyordu. Buradaki herkes aile dostu olmalıydı, birkaç akrabasının da geldiğini duymuştum ama kimin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Karşımdaki adam da aynı soruyu benim için soruyor gibiydi. Gözlüğünün ardından bana baktı.

“Kimdir kendileri?”

“Kızımın arkadaşları,” dedi Benjamin. “Onlardan henüz yeni haberim oldu, bu yüzden yakından tanımak maksadıyla bugün buraya davet ettim. Hem kızımın birkaç akrabası da burada, çocukların kaynaşmasının ıyı olacağını düşündüm.

Benjamin’in bakışları, öykü ve Meira’yı da aramıza aldığımız bu arkadaş grubunun kalan diğer üyelerine döndüğünde Mert hemen öne çıktı ve hepsiyle el sıkıştı.

“Mert Hasbaş, efendim.”

Ozan da gülümseyerek kendini tanıttı. Gözü bir anlığına pek bu tarafa bakmayan öykü’ye kaymıştı.

“Ozan Yener. Memnun oldum.”

Gözler bana döndüğünde, “Uygar Karaşah,” deme şeklimi yabancılar ve Ahuva Hanım muhtemelen yadırgadı.

Yabancı adamın gözleri şüpheyle kısılmıştı.

“Karaşah? Polat Karaşah’ın nesi oluyorsunuz?”

Maalesef, “Oğlu,” dedim.

Adam gülerek Benjamin’e baktı.

“Siyaseti sevmezsin sanıyordum ama oradan arkadaşlar edinmişsin.

Benjamin pek rahatsız olmuştu bundan. “Polat Karaşah’la bir alakam yok,” dedi. “Hele ki siyaset bataklığına hiçbir güç sokamaz beni. Bilmiyormuş gibi konuşma, Turgut.”

“Doğrudur.”

Gözüm Meira’yı ararken, “Buyurun, oturun,” diyerek bizi masaya davet ettiler. Mert ve Ozan hemen kuruldu. Ahuva’nın sürmeli cinli bakışlarına maruz kalmak onları oturdukları yere sindirmişti. İkili sus-

pus kalıp, tavırlarına dikkat ederken özellikle Mert’in öykü’dcn tarafa baktığını, öykü’nün de son yaşananlardan sonra ona çekingen bir şekilde yaklaştığını gördüm, öykü’yü bu nişan olayından ötürü suçlamıyordum. Bunu Mert’e de söylemiş, aralarında bir engel olmayacağımı belirtmiştim. Bu ailenin karanlık sırları, öykü gibi genç bir kızı aşıyordu şüphesiz. Meira da öykü de suçsuzdu, bu onların davası değildi.

Benjamin piste baktığımı gördü. “Yoksa sen de mi oynayacaktın?” dedi.

“Evet. Meira onunla oynamamı istedi.”

Tam bu sırada kahyalardan biri ahırdan at getiriyordu. Meira muhtemelen her şeyi ayarlamıştı. Pistteki oyuncular da yalnızca ısınıyor olmalıydı. Bir kısmı hipodromda turlarken, bir kısmı da polo pistinde gruplaşarak birbirlerine top paslıyordu.

Benjamin pek şüpheli göründü.

“Bu oyunda tecrüben var mı ki?”

Hayatımda hiç oynamadım, yalnızca at sürmeyi biliyorum, diyemezdim. “Biraz,” dedim onun yerine. Neyse ki eskiden spora ilgiliydim ve polo da izlerdim. Hiç değilse oynanışı ve kuralları biliyordum. Gerisini fiziksel yetenek gerektiren her konuda olağanüstü bir şekilde becerikli olma özelliğime bırakacaktım. Bu konuda kutsanmış genlerim olduğunu iddia edebilecek bir kibirdeydim. Spor benim işimdi. Dayanıklılık, soğukkanlılık, hızlı kavrama ve uyum sağlama, hepsi bendeydi. Adımımı attığım hiçbir spordan mağlubiyetle ayrılmamıştım şu ana kadar.

Kâhya siyah bir polo atını dizginlerinden tutarak karşıma kadar getirdi. ‘Uygar Bey,” dedi aksanla. “Bu at sizin için hazırlandı, efendim.”

Hem dizginleri hem de kaskımı elime aldığım sırada pistten ayrılan bir at gözüme çarptı. Meira kask takmadığı için onu hemen tanıdım. Altın sarısı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Onu at üstünde görünce bir heyecan bastı. *Ne güzeldi öyle, hassiktir!* Her daim giydiği zarif elbiseleri üzerinde yoktu şimdi. Beyaz, dar bir binici pantolonla, uzun çizmelerle ve kısa kuyruklu bir ceketle nefes kesici görünüyordu. Elimde dizginle ve kaskla kalakaldım öylece. Atım huzursuzlamp kiş-nemeseydi daha da izlerdim ama irkilip kendime geldim.

Benjamin, “Delikanlıya dirseklik getir bakayım,” dedi kâhyaya.

“Gerek yok. Hareketimi kısıtlamasınlar,” dedim sanki çok profesyonelmişim gibi.

“Bu da Meira gibi!” diye söylendi Benjamin. “Meira da kask takmaz, dirseklik takmaz. Neymiş, saçlarını bozuyormuş! Atlarla oyun

olmaz. Ne kadar tehlikeli ve güçlü canlılar olduklarını unutup küçümsemek budalalıktır.”

Meira’dan başka bir şeye odaklanamadığımdan iki saat ne anlattığını dinleyemedim. Meira ise karşımıza geçti ama inmedi, bana üstten baktı. “Gelmişsin,” dedi bunu beldemiyormuş gibi.

“Gelmeyeceğimi mi düşünüyordun?”

“Korkup kaçacağını düşünüyordum,” dedi.

Gülesim geldi.

“Niye korkacaktım?”

“Bana karşı oynayacaksın çünkü.”

Bunu beklemiyordum. *Benimle ata bin,* dememiş miydi? Ben daha çok beraber at bineceğimizi ve buraya geldiğimden beridir de aynı takımda oynayacağımızı kastettiğini sanmıştım.

“Sana karşı mı oynayacağım?”

u r» »

Evet.

Küçük bir intikam oyunu demek. *Pekâlâ, Meira Hanım.* Kaskı başıma geçirdim. En son on üç yaşımda at bindiğim doğruydu, kelleyi korumak lazımdı. Eldivenlerimi taktım ve neyse ki yıllar önceki yeteneklerim silinip gitmediğinden acemi gözükmeyecek bir hareketle eyere oturdum. Elime de bir polo tokmağı verdiler.

Meira atını döndürdü ve piste doğru ilerletti. Peşinden gitmesi için atın dizginlerini salladım, başta bir huysuzlanır gibi olsa da bana uyum sağladı. Yalnız Benjaminin, “Delikanlı,” diye beni çağırdığını duydum. Omzumun üzerinden ona kısa bir bakış attım. “Dikkatli ol. Bizim çocuklar biraz sert oynar.”

önüme döndüm ve kayışları tekrar salladım. Kaygılarım atı sürene kadardı. Atın iyi huylu olması da avantajdı ve Meira'nın ardından piste doğru sorunsuzca sürdüm. Polo oynayacağımız grup benimle beraber toplamda sekiz kişiydi. Geldiğimizi gören genç erkeklerden biri at üstünde bize yanaştı, sarışın saçları ve mavi gözleriyle Meira'ya benzettiğim bir çocuktu. Saçları neredeyse omuzlarına kadar geliyordu ve arkadan toplamıştı. Sakalsız, temiz, genç bir yüzü vardı. Meira'yla yaşıt duruyorlardı.

Ben orada bir yabancıydım ve derhal herkesin ilgisini çektim, özellikle de sarışın çocuğun. " *Wer İst er?"* diye Almanca bir şeyler söyledi. Muhtemelen kim olduğumu sormuştu.

Meira, "*Nur ein Freund',*"[2] [3] diye umursamaz bir karşılık verdi.

Onu ilk defa başka bir lisanla konuşurken duyuyordum. Derhal büyülendim, benim başka işim mi vardı zaten? Kızın bilmediği lisan yoktu. Sporda iyiydi. Bir prenses kadar güzel ve kibirliydi. Daha mükemmel bir karışım olabilir miydi? Bir kadın daha mükemmel yaratılabilir miydi?

Bu sarışın çocuğun birebir kopyası gözüktü. Herhalde ikiz erkek kardeşiydi. O da hakkımda Almanca bir şeyler söyledi. Biraz kibirli diyebileceğim tiplerdi. Meira ya yanaştım.

"Kim bunlar, Meira?"

"Niklaus amcamın ikiz çocukları. Rainer ve Gunther Rosenfeld."

İkisi birbirinin tıpa tıp aynısı olduğu için hangisinin kim olduğunu çıkaramadım.

"Amcan vardı. Doğru, öz amcan, değil mi?"

u T"* *yy*

Evet.

Birden boşta bulundum ve patavatsızlık yapıp, "öz amcan dururken neden evlat edinildiğini anlamıyorum," deyiverdim. *Ağzımı sikeyim.*

“İstenmedim,” diye verdiği cevap hızlı ve neni. Benim derhal suratım asıldığında Meira’nın yüzünde yaramaz bir sırıtma vardı. Atını hareket ettirdi ve etrafımda küçük bir tur atarken, “Klaus amcam bir askerdir,” diye uyardı. “Çocuklarını da birer asker gibi yetiştirdi. Dik-kadi ol derim, Karaşah.”

Benden küçük duran bu iki sarı pipiyi pek ciddiye alamadım doğrusu.

“Neden?”

Meira arkamda kaldığı için ben de atımı döndürürken, “Ağladın ve bu sefer kurdan çağırdın,” dedi bana. Ağına düşmüş bir avmışım gibi irdeleyici zehirli bakışları ve o keskin sırıtması altında takip etti beni. “Kuzucuk.”

Ben de istemsizce sırıttım.

“Doğrusu masum masum at bineceğimizi sanarak gelmiştim buraya ama savaşmaktan çekinmem.”

Benimle oynaması bitmişti. Atını ilerletirken gözlerini son ana kadar benden çekmedi, bana bir bağımlı olduğumu hatırlatan tehlikeli bakışlardı bunlar. İçimi titretti ama neyse ki önüne döndü. Bu sefer de İbranice konuştu ve karşı takıma seslendi. Karşıda üç kişi vardı, bize yaklaştılar. Açıkçası Meira’nın tarafı ne kadar açık tenli, sarı saçlı, renkli gözlüyse onlar da tam tersi esmer ve kara gözlüydü. Gerçekten grubu bilerek böyle böldüklerini dahi düşündüm.

567

'30?'

Meira bana doğru, “Chaya, Yosef,” diye karşıdaki İkiliyi tanırken ben de onun arkasından pistin ortasına doğru ilerliyordum. “Onlar da üvey ailemden akrabalarım. Kendileri kuzenlerim olur. Takımlarında bir kişi eksik. Oraya gideceksin.”

“Seninle oynamak isterdim.”

Seni affetmemi istiyordun, değil mi?" Keskin bakışları yutkunmama sebep oldu. "Beni yen o halde, Karaşah."

Bu haksızlıktı ama sesimi çıkarmadım. İstediği buysa adam gibi oynayacak ve hakkımla kazanacaktım. Dizginleri çektim ve karşı takıma geçtim ama öyle suratsızlardı ki içim karardı. Uzun saçlarını iki yana örmüş bir kadın vardı, yine Meira'yla yaşıt sayılırdı ve atını bana yaklaştırdı, incecik, dik inen burnu ve çekik gözleriyle oldukça karakteristik bir yüzdü. Meira onun Chaya olduğunu söylemişti sanırım. Kaşlarını çatarak bana îbranice bir şeyler söyledi.

"Anlamıyorum," dedim ona. Almanca gibi tahmin de edemiyorsun ki karman çorman bir dildi.

Bu sefer Yosef denen eleman araya girdi ve sanki mucizevi bir şekilde îbranice anlamaya başlayacakmışım gibi bana yine îbranice konuştu. "Hâlâ anlamıyorum," dediğimde de sinirli sinirli bana baktılar. Sanki, *bize kala kala bu mu kaldı*, der gibiydiler. Sabırla soluduğum sırada da parmaklarını kaldırıp dört işareti yaptılar, defans oynayacağımı anlatıyorlardı herhalde. Başımı salladım ve yerlerimize geçip hakemi beklemeye başladık.

Meira karşı takımda bir numarada hücumdaydı. Eldivenlerini kontrol ederken mesafelere rağmen gözlerindeki o hırsı seçebildim. Birazdan ziyafet çekecek bir yırtıcı kadar sabırsızdı. Eldivenleriyle uğraşması da keskin dişlerini biledğini düşündürdü bana. Hiç keman başında olduğu gibi kırılgan görünmüyordu, onu hep tasvir etmekte kullandığım üzere bir prenses gibi değil de bir savaşçı gibiydi şimdi. Tüylerimi ürpertti bu hali.

Hakem maçı başlattı. Paslaşmalar, manevralar, saldırı ve savunmalar oynandı. Neyse ki kendimce bir şeyler yaparak, ısınıp alıştığım sırada bana pek bir iş yükü düşmedi. Bizim savunmada Chaya denen Mci-ra'nın kuzeni vardı ve her topa atlama konusunda hırslıydı. Bir süre oyun böyle geçti.

Meira... Nasıl anlatayım onu? At üzerindeki duruşu, soğukkanlılığı, oyunu takibindeki ustalığı ve topa her vurduğunda tokmağı elinde 360 derece çevirmesi dahi izlemesi büyüleyici bir manzaraydı. Oyuna

alışmaya zor odaklandım, tek istediğim Meira'yı ve onun ustalığım izlemekti.

Meira bir canavardı, gerçek bir canavar.

Salt at sürüşü bile diğer işinin ehli oyunculardan farklıydı. Oturuşu sabitti, bacaklarını biraz geriye çekmiş ve gövdesini öne eğmişti. Böylece stabil bir duruş sergiliyor, dengeli hali atın hızına rağmen topa vurmasını kolaylaştırıyordu. Yalnız topa vuracağı vakit sağ omzu iniyor, sol omzu kalkıyordu. Topa vurmadan önce de tokmağı havada çevirerek momentum kazanıyor ve sertçe topa vuruyordu. Rakipsizdi, zaten bu az sonra da kanıtlandı. Hırsla yanıp biten Chaya'ya ağzını bile açmadan hakaret etti. Onu aşıp benim yanımdan da şimşek gibi geçti ve kaleye gol attı.

Atı yavaşlayıp sekerken Meira tokmağını çeviriyor ve bize bakıyordu. Gülmeden edemedim. Hayatımda hiçbir yenilgiden bu kadar haz duymamıştım ama yanımdan geçen Chaya sert bir dille yine İbranice bir şeyler söyleyince güzelim manzaram bozuldu.

Chaya'nın ardından ters ters bakarken, "Anlamıyorum kızım, anlamıyorum," dedim sinirle.

Bu kuzenler arasında nasıl bir nefret kol geziyordu böyle? İlginç bir aile dramasıydı muhakkak, herhalde Meira nın öz olmayışını dert ediniyor ve ona kin besliyorlardı. Çok net bir kibir vardı iki tarafın da yüzünde, ben bu güç savaşında arada kaynıyor gibi hissediyordum.

Kaleler değişti. *Pekâlâ, toparla kendini*, dedim kendime. Meira'nın beni affetmesi için bu maçı kazanmam lazımdı. Tekrar başladık. Paslar atıldı, maçı bu sefer daha yakından takip ettim. Ata da alışmıştım tokmağa da ve topu bir kere yönlendirdim hatta. Fena sayılmazdım ama Meira ikinci golü atmak üzere kaleye yaklaştığında tokmağı savursam da ıskaladım ve ikinci bir gol daha geldi. Meira bu sefer bana dönüp bakmadı bile. Alman kuzenlerinin yanına gittiğinde aralarında gülüşüyorlardı.

Nefeslendim. *Hadi bakalım, odaklan.* Belki Meira dışında biri olsaydı onu durdurabilirdim ama Meira o kadar agresif bir oyuncuydu ki atım bile sanki bunu seziyor ve ona yaklaşmaya çekiniyordu. Şansımı yine de olabildiğince zorladım. Yan yana sürdüğümüz bir sıra top sürüşüne müdahale edecek şekilde tokmağımı onunkiyle tokuşturmayı bile başardım ama bir hareket yaptı, topu resmen zıplattı. Hani bilardoda önündeki taşa gelmesin diye ıstakayla topa alttan vurup hoplatırsın ya, kadın bana bunu yaptı! Neye uğradığımı şaşırdım. Topun bende ol-

duğuna inanıyordum ama bir baktım ki Meira topu almış, gidiyor! Ve yeni bir gol daha attı.

Kaybedersem beni asla affetmeyecek!

Meira uzaklaşırken kendime sert bir tokat savurdum. *Tamam*, dedim. *Bu sefer yapacağım.* Meira'yı izliyordum. O bu kadar agresif bir oyuncuysa ben de ona aynı şekilde agresif karşılıklar verecektim.

Paslar atıldı. Meira topla beraber bana geliyordu, peşine takıldım hemen ve tokmağı havaya kaldırıp hazırda bekledim ama Meira atını benimkine fazla yaklaştırdı. Atlarımız dip dibeydi resmen, bu olağanüstü hızda dengem şaşırıyor ve atım da huzursuzlanıyordu ama onun atı bu tehlikeden hiç rahatsız değildi. Aksine şiddete alışmış gibiydi. Atımı sürekli ondan kaçırmaya çalışırken Meira'nın atı da inada buraya yanaşıyordu. Yetmedi, Alman kuzeni birden solumda belirdi. Beni aralarına almışlardı. Meira'nın kaskı bile yoktu, neydi bu agresif oyun tarzı? Neredeyse gol atmak için değil, beni devirmek için oynuyorlardı.

Hakem de bunu fark etti ama Meira tam o sırada beni baskılamayı bırakıp topu savurdu ve gol attı. Nefes nefeseydim, saçlarım tel tel ayrılmış ve alnıma yapışmıştı. O sarı kafa kuzeninin bir piç gibi gülerek bana baktığını gördüğümde az kalsın tokmağa oturtacaktım onu.

Göğsüm sinirle kabarıp, inerken elimin tersiyle alnımı sildim. Gür bir sesle, “Chaya!” diye takımımdaki hücum oyuncusuna seslendim. Bana bakan kadına ise elimle *bir* işareti yaptım. Kaşları çatılmıştı ama şu ana kadar yediğimiz goller düşünülürse onun tecrübeli ve benim tecrübesiz olmam arasında bir fark kalmamıştı. Problem Meira’ydı, onun karşısında tecrübeli olmak önemsizdi. Bu yüzden Chaya benimle yer değiştirdi ve ben hücuma geçtim. Şimdi birebir Meira’ya karşıydım. O da bu kararımı sorgulayan iğneleyici bir bakışın hedefi yapmıştı beni. Derin nefeslerle karşılık verdim ona. Bir an gözlerimi kıstım, kurumuş dudaklarımı ıslattım ve başımı yana doğru yatırdım. Beni taklit eden bir hareketle o da aynısını yaptı, fazlasıyla eğleniyor olmalıydı.

Başladığımızda hızla ileriye atıldım, topu aldığımda olabildiğince Meira’dan uzak tuttum ve kendimi bile şaşırtacak bir çeviklikle defansa kadar vardım. Sarı pipi ikiz kuzenlerinden biri tokmağını kaldırdığında ise topu birden hemen arkamdan gelen Yosef’e gönderdim. İyi bir oyuncuydu, bizim takım biraz daha arkada kaldığı için ikimiz dört kişinin arasında yalnız kalmıştık ama profesyonelliğini göstererek topu kaptırmamayı başardı ve bana geri pasladı. Ben de sert bir vuruşla kaleye gönderdim.

Atlar yavaşlarken sırıtmaya başladım, gözüm biraz daha arkada kalan Meira’yı aradı. Hemen kaybetmekten nefret eden bir kadın olduğunu anladım, benden beklemediği bu performans onu memnun etmemişti anlaşılan. Sessizce yanımdan geçerken sonuna kadar ona baktım, o da bana ama tek kelime etmedik.

Bu daha ne ki Meira Hanım? Bu bana ilk ve son kaybedişin olmayacak. Hem gönül işlerinde hem de böyle seni kazanmam gereken muharebelerde. Sen daha bana çok yenileceksin.

Oyun devam ediyordu. Taktiğim bir deli gibi oynamak ve agresif-leşmekti yoksa kaybedecektik. Onların takım oyunu inanılmazdı, birbirlerinin ne yapacaklarını daha önceden biliyormuş gibi bir uyumları vardı. Bizim takım

ise ortak bir dilde bile konuşup anlaşamıyordu. Chaya bana hâlâ İbranice bir şeyler anlatmaya çalışıyor, Yosef ise asla beceremediği İngilizcesiyle tercüme ettiğini sanıyor, kafamı iyice allak bullak ediyordu.

Yeniden Meira'yla yan yana geldiğim bir pozisyonda buldum kendimi ama bu sefer şansım yaver gitmedi, onun önüne geçip topu almayı başarsam da hakem, "Faul!" diye bağırdı.

Şaşırmıştım, kurallara yeterince hâkim değildim sanırım.

"Ne yaptım?"

Meira arkamdan gelip, beni geçerken, "Önümü kesemez, topa yalnızca yanlardan ya da arkadan yaklaşabilirsin," dedi soğuk bir sesle ama az sonra keyiflendi. "İlk defa mı polo oynuyorsun, Karaşah? Söylesey-din seni daha az zorlayacak bir oyun önerirdim."

'Sorun değil," dedim nefeslenirken. "Kazanacağım."

Meira'nın Alman kuzenleri az çok Türkçe biliyordu belki de ve bunu söylememle beraber gülmeye başladılar. Meira'nın da yüzünde küçümseyen bir sırıtma vardı ama sahte bir çabayla onlara dönüp, *Hört auj* ' dedi. Tekrar bana döndüğünde tek kaşı havadaydı. "Beni yeneceksin, öyle mi?"

Bu sefer de ben güldüm.

"Ben maçı değil, seni kazanmak için oynuyorum."

Atın dizginini çektim ve topun peşine takıldım. Her nedense Meira daha sakin başladı, top bir süre oradan oraya paslandı ve kimse gol atamadı. Top nihayet bana geçtiğinde ise varımı yoğumu ortaya koydum, nefes kontrolleri eşliğinde bir hırsla atı sürdüm ve topu bir süre kaptırmadım ama Meira arkadan yaklaştığında aum da *kaybettik, dos** (Alm.) "Durdurun şunu!"

tum, *boş ver*, der gibi bir halde yavaşladı sanki ya da bu benim kendime olan güvensizliğimi atın derhal sezmesiydi. Atlar, hele ki polo için özel olarak eğitilmiş atlar epey zekiydi. Meira'yı görünce de anladı tabii ve *bu kadın bizim hayatımı siker*, dedi.

Bu sefer her şey çok farklıydı. Şu ana kadar her şey bir oyunsa şimdi Meira'yla yan yana geldiğimizde ve bu baş döndüren yüksek hızda yeniden atlarımız birbirine fazla yakınlaştığında, iliklerime kadar bir tehlike sezmemle beraber artık bir savaş muharebesinde olduğumuzu fark ettim. Bir şeyler tersti, atım da bunu biliyordu. O da tehlikeyi benim gibi seziyor ve huzursuzlanıyordu.

Meiraya döndüğümde o da bana döndü. Tanrı varsa şahidimdir ki bu kadın beni o an öldürmek istedi. Sırf bir oyun yüzünden. Tüylerimi ürpertecek bir avcı bakışıyla Meira değil de başka biri gibi göründü gözüme. Top onun sağındaydı ama ileriye, ortamıza denk gelecek şekilde attı ve ardından sola doğru eğdiği üst gövdesini gererek iyice sola doğru savurduğu tokmak, atıma geldi. Tokmak esnekti ama atın burnuna isabet etmiş olacaktı ki birden kişneyerek sarsılmaya başladı. Dizginleri çekiştirip ikimizi de düzeltmeye çalışsam da beni geçen Meira'nın bana görünmeyecek bir şekilde omuz atmasıyla beraber dengem tamamen altüst oldu. At çıldırarak çifte atmaya, şaha kalkmaya başladığında çoktan dizginleri kaybetmiş ve yere düşmüştüm.

Tamamen kontrolsüz bir düşüş değildi, çimenin de yardımı dokundu. Bir tek ciğerlerime giden hava akışı kısa bir süreliğine kesilir gibi oldu. Sırtüstü uzanmış o ilk birkaç saniyenin şokuyla gökyüzüne bakıyor ve nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Bu sırada nal sesleri duydum, az sonra da gökyüzünde Meira'nın kafası belirdi. Hiçbir duygu geçmiyordu o yeşil gözlerinden, atından bile inmedi.

"Bir daha Karaşah..." dedi buz gibi bir sesle. "Bana sokaklardan toplanılması gereken bir kadın olduğumu söylemeden önce iki kere düşün."

Kuru bir öksürükle sarsıldığım sırada Meira da intikamını almış olacaktı ki hareketlendi fakat dönüp gitmektense basbayağı atı üstüme sürdü. Kollarımı yüzüme siper ettim ve gerçekten beni ezmesini bekledim ama az sonra nal

sesleri benden uzaklaştı. Kollarımı çektiğimde de temiz bir gökyüzüyle karşılaştım. Yaşıyordum.

Gök masmaviydi, uzuvlarım hâlâ yerindeydi ve bir deli gibi sırıtıyordum. *Bu kadın neymiş böyle?* En küçük yanlışımda bana dünyayı dar edecek biriydi ve bu nefesimi kesti. Hak etmiştim, hiçbir itirazım yok-

tu. Meira'ya yaptıklarımın yanında beni her öğlen böyle yerden yere vurabilir, hıncını benden çıkarabilir, kırgınlığını böylece, beni ezerek gizleyebilirdi. Hakkıydı.

Hakem mola verip, bana doğru koştururken, ben de dönüp ayağa kalkmaya çalıştım. Benjamin de bana doğru gelip, "Delikanlı!" diye seslendi.

Hakem ondan önce vardı ve kollarımdan tutarak ayağa kalkışımı destekledi. Meira'nın kuzenleriyle beraber uzaklaşmasını izlerken, "Molaya gerek yoktu," dedim.

Benjamin bana acayip acayip bakarken, "Omzun!" dedi.

Baktığımda sağ omzumu daha yamuk gördüm. Aşağı eğilmişti, çıkık duruyordu ama kırılmamıştı sonuçta. "Bir şey olmaz, oynarım," dedim de bu omuzla tokmağı savurmam imkânsızdı herhalde.

"Olmaz!" diye atıldı Benjamin. "Ah, şu kız! öyle bir hırstır ki onunkisi... Benden almadı bu huyunu, anasından gelmiş olmalı. Ahuva da böyledir. Gel, bu halde oynayamazsın."

"Olmaz, oynayacağım." Yoksa nasıl affedecekti beni Meira? Ona yaptıklarım, ona düşünmeden ettiğim laflar, kalbini kırdığım anlar, bunların karşılığı bir oyundu alt tarafı ve onu bile mi yapamayacaktım?

"Diskalifiye oldun çoktan."

İkimiz de hakeme baktığımızda adam, *[u]Er darf nicht ıveitermachen, sonst verletzt er sich schıuer*dedi Benjamin e. Hiçbir şey anlamadım ama herhalde bu halde oynayamayacağımı dile getirmişti.

Son çare Meira'ydı. İleride kuzenleriyle beraber at üstünde sohbet ediyor, diğer *üvey* kuzenleriyle asla muhatap olmuyordu. "Meira! Beni oyuna almalarını söyle!" diye seslendim.

Meira bana bakmadan, "Git ve omzuna baktır," demekle yetindi.

Bu karşılığı içime biraz soğuk su serpti. Öncelikle, ödeşmiş olmalıydık yoksa devam etmemi isterdi ama daha da önemlisi, beni mi düşünmüştü yani? Hırsından yaralanmamı bile önemsemez sanıyordum ama o sağlığımı önemsemişti.

Benjamin ise sağlam kolumdan tutup beni pist dışına yönlendirdi.

"Benimle gel."

Dalgın dalgın sırıtıyor, Meira'nın *omzuna baktır*, dediği anı düşünüyordum. Ne ara seyircilerin arasına karıştığımızı bilmiyordum, diğerlerinin yanındaydık. Mert kendisini öyle kaptırmıştı ki Ahuva ve öykü ye hararetli bir şekilde küçükken vurulma anısını anlatıyordu.

* "Devam etmemeli, aksi takdirde ciddi şekilde yaralanacak.

Iç çektim. Ahuva Hanım muhtemelen *kızım bu serserilerle mi takılıyor* düşüncesiyle dehşete düşmüştü.

"Gel bakalım şöyle." Benjamin beni karşısına aldı, bir eli omzum-dayken diğeriyle de kolumu tuttu. Masadakiler ilgiyle bizi izliyordu. Benjamin kolumu hafifçe kaldırıp, indirerek, doğru noktayı ararken, "Meira'ya ata binmeyi ben öğrettim," dedi. "Ben ise çocukluğumdan beri binerim. Bu bedenimin dili olsaydı da kırıp incittiğim yerleri ko-nuşabilseydi! Şöyle dur

bakayım.” Doğru noktayı bulduğunda kolumu gövdeme yapıştırmış ve omzuma vurarak sertçe yerine oturtmuştu, öykü gözlerini kaçırdı hemen, Men de bu halime sırıtıyordu.

Omzum yerine oturduğunda bu sefer kendim tuttum ve kolumu döndürmeye, kontrol etmeye çalıştım. İyiydi. Benjamin de koluma vurarak güldü.

“İyisin iyi. Delikanlıya şöyle buz gibi bir cin tonik getirin bakayım!”

Kendimi Ozanın yanma atıp nefeslendim. Bütün uzuvlarım ağrıyordu, anlaşılan düşündüğüm kadar kontrollü bir düşüş değildi bu. Olayın sıcaklığıyla hâlâ farkına varamadığım başka kırık çıkık dahi olabilirdi. Benjamin haklıydı, Meira sert bir oyuncuydu. Hâlâ kuzenleriyle maçtaydı ama bitmesine az kalmıştı. Üvey kuzenleri büyük bir mağlubiyede yenilmek üzereydi, yüzlerindeki o ifadeyle Meira’yı çiğ çiğ yemek istiyormuş gibi duruyorlardı. Kâhya cin toniğimi getirdiğinde büyük bir yudum aldım ve yalnızca Meira’yı izlemeye daldım.

Ozan, tekli koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve bana doğru yanaştı. “Uygar, bu insanlar bir garip,” dedi yalnızca ikimizin duyabileceği bir sesle. “Oyunda sana nasıl davrandıklarını gördüm.” Onu pek dinliyor gibi görünmeyince biraz daha yaklaştı bana. “Uygar, âşıksın ve bu yüzden gözlerin kör oluyor ama... Meira seni küçümsüyor, abi.”

Meira yeni bir gol daha attığında kuzenlerinin yüzünde o kibirli sırıtma belirdi.

“Hak etmiştim. Sorun değil.”

Ozanın başını iki yana salladığını göz ucuyla görebildim.

“Sen, sana böyle davranılan bir yerde duracak adam değilsin. Nasıl katlanıyorsun bu muameleye?”

Meira, Chayayı tıpkı bana yaptığı gibi atıyla sıkıştırdı. “Meira’nın doğası böyle,” dedim. “Onu biliyorum, beni küçümsediğini hep biliyordum. Kibirli, yaramaz bir kişiliği var. Ona kendimi kanıtlamamı istiyor belki de.”

“Meira’yı severim ama...” Ona baktığımda sustu ve içkisinden yu-

dumladı. İç cebimden sigara paketimi çıkardım, paket ezilmişti. Aralarından en sağlam duran dalı çekip çıkardım ve yaktım.

Bu sırada Mert, fazlasıyla ortama alışmış, “Santral diye bir yer var, Benjo,” diye konuşmaya bile başlamıştı. “Seni bir ara oraya götüreyim. Senin Bentley’yi oraya soktuk mu çıldırır millet! Tarzan piçine koleksiyon araba neymiş gösteririz!”

Benjamin gür kahkahalar atıyordu.

“Bildiğim tek yarış, at yarışıdır, delikanlı.”

“O da var,” dedi. “Santral birçok tesisi olan, özel bir kurum. Çiftçiliğimiz de var.”

“Hadi ya!”

“Valla!”

Ozan surat asarak izliyordu bu manzarayı.

“Şuna bak, hemen kaynaştı. Bu insanların Meira’ya yaptıklarım bile unuttu. Ne budala adam.”

“Onu suçlayamazsın,” derken Benjamin i izliyordum. “Onun, kızına yaptığı kötülüğü bilmesem ben de iyi bir adam sanacağım.” Bu konuda aklımı karıştırdığı için kendimi suçlu dahi hissediyordum. Benjamin’in insanı kendine çeken ilginç bir sıcakkanlılığı vardı. Hem de o iri cüssesine, kara saçma, kara sakalına ve haşin bakışlarına rağmen göründüğü kadar kaba saba bir adam hiç değildi.

Birden alkış ve ıslık sesleri koptuğunda yeniden piste döndüm. Me-ira kazanmıştı. Karşı takım sinirle kasklarını çıkarıp, atarken ve aralarında muhtemelen küfredip, pistten ayrılırken Meira'mn takımı sakindi. Yalnızca gülüşerek konuşuyor, başından beri galibiyet alacaklarını biliyorlarmışçasına rahat görünüyorlardı. Doğrusu, Meira kuzenleriyle beraber gerçek bir canavar gibiydi. Sanki bu, onların soylarına mahsus geleneksel bir oyundu ve başkalarının onlara bu konuda meydana okumaya cüret etmelerini de gülünç buluyorlardı.

Son kısımda Meira'nın at sürme becerilerini bir kere daha gördük. Karşı takımla dalga geçercesine bir şov dahi yaptı. Atı seksek oynar gibi tek tek bacaklarını kaldırıp sekmeye başladı.

Mert hayretle izliyordu onu. "Yalnız senin kız harbi yetenekliymiş," dedi Benjamin'e. "Biraz korkutucu görünüyor harra."

Benjamin çok keyifliydi. "Öyledir. Kimin kızı! Kızım birçok kez Royal Ascot'ta bile yarışmış biri. Tabii! Ne sandın?"

Karşı takımdan özellikle Chaya, Meira'ya onu öldürmek ister gibi o sürmeli gözlerle bakıyordu. Atından indiği sırada da Benjamin e doğ-

ru baktı, sanki bu galibiyete karşı tepkisini merak etmişti. Benjamin ise ona bakmıyordu bile. Ayağa kalkmış, kızını alkışlamaya başlamıştı. Chaya ve Yosef, her nedense bu karşılığı almalarını bir hakaret olarak görmüş gibi Benjamin e hayrede bakıp, dönüp gittiler ve karşı taraftaki tentenin altına oturdular.

Bu garip çatışmayı fark eden tek ben değildim. Benjamin'in arkadaşı da, "Yaşanan onca şeyden sonra iki taraftan da kuzenleri buraya davet etmen ne büyük incelik," diyerek ağzını aradı. "Akrabalarınla bütün bağını kestiğini sanıyordum."

Meira bize doğru gelirken Benjamin alkışlamayı kesmedi.

Ebeveynlerinin hatalarını çocuklarına yıkamam. Ben benimkileri seçmemişdm, onlar da seçmedi.”

“Yine de...”

“Burası yeri ve zamanı değil.”

Meira atını durdurup indi, hemen bir kâhya belirmiş ve dizginleri elinden alarak atı uzaklaştırmıştı. Ben de ayağa kalkıp Meira’yı karşıladım. Herkesi kendisine hayran bıraktıran performansından sonra sıradan bir rutini gerçekleştirmiş gibi görünüyordu, kazandığı için mudu bile değildi.

“Bugün formundasın, kızım,” dedi Benjamin ama Meira’nın ona karşı olan asık suratı belki de Benjamin’in misafirler sebebiyle ona böyle cana yakın davrandığını düşündürdü bana. Aralarındaki gerilimin sebebi buydu belki de.

Meira’nın ardından iki at daha yanaştı bize. Şu Rainer ve Gunther denen Alman ikiz kuzenlerdi. Adarından indiler ve Meira’ya yaklaştılar. Üçü beraber şimdi karşımızdaydı, özelikle de Meira’nın arkasında duran o ikiz kuzenlerinin yüzünde tek bir mimik bile yoktu. Heykel gibi dikiliyorlardı. Bu insanların kendileri dışında başka insanlarla konuşmadıklarını düşünmeye başlamıştım. Burunları bu kadar mı havadaydı? Klaus denen adam, kendi öz yeğenini, Meira’yı istememişti. Meira bu yüzden evlatlık verilmek zorunda kalmıştı ve şimdi de onu evlatlık «ilan adama mı surat asıyorlardı? Derdi neydi bu insanların? Gerçekten de Alman-Yahudi çatışması mıydı mesele? Çok ilginçti doğrusu.

Benjamin de Alman kuzenler tarafından hoş karşılanmadığını biliyordu ama alttan aldı.

“Buyurun, geçin, acıkmışsınızdır.”

Ben yerime otururken Meira, “Yorgunuz,” diyerek teklifi reddetti. “Biraz istirahat edeceğiz. İzninizle.”

Meira'yla gitmek istiyordum ama onlara eşlik etmem doğru olmazdı. Mecburen oturduğum yerde kaldım. Turgut denilen adam da kuzenlerin ardından bakarken, "Niklaus'tan bir haber yok mu?" dedi Benjamine.

Benjaminin kalın kaşları çatıldı.

"Adı batsın onun!"

"Onun çocukları da senin hakkında aynı şeyi düşünüyor. Baksana sana olan bakışlarına."

"Meira'nm öz ailesi onlar, ayrı tutamam," diye iç çekti Benjamin. "Klaus bu eve adımını atamaz ama çocukları kızımla benim kontrolüm altında görüşebilir. Onu tamamen kendi kanından ayrı tutamam ya sonuçta. Hem ne olursa olsun çocukların bir suçu yok."

Ne yaşandı bu aile arasında?

Daha doğrusu, bu üç aile arasında çünkü Meira'nın öz ailesi Alman taraf ayrı, Benjamin ayrı, İsrail'den gelme Shavit tarafı ayrıydı. Benjamin iki tarafla da görüşmüyor, yalnızca çocukların arasının açılmaması açısından buraya gelmelerine izin veriyordu. İlginç bir üçlü çatışmaydı. Aralarında bir tür entrika dönüyor olmalıydı ve içimden bir ses, bu Meira'nın esaretiyle alakalı diyordu.

Meira'nın peşinden gitmem garipsenmesin diye biraz zaman geçmesini bekledim. İkinci sigaram biterken Meira'nın eve girmesini izledim, ardından son bardağı kafama diktim ve içine izmariti atıp ayağa kalktım. "Lavaboya gitmeliyim," dedim diğerlerine. Benjamin hemen bir kâhyaya el işareti yapıp bana eşlik etmesini istedi.

Bütün misafirler arka bahçedeydi ve ev boştu. İlk katın lavabosuna geldiğimizde etrafta birilerini göremedim. "Bundan sonrasını hallederim," dedim. "Gidebilirsin."

Kâhyanın ardından ilk işim salona, daha sonra oturma odasına bakmak oldu ama burada değillerdi. Meira'nın odasında olduklarını düşünerek yukarıya çıktığımda koridordan gelen gülüşme sesleri bana doğru yolda olduğumu söyledi. Kapıya yaklaşırken kuzenlerin konuşma seslerini duyabiliyor ama söylenenleri anlamıyordum. Sadece bir yerde Benjamin lafının geçtiğini duyar gibi oldum.

"Ich würde mich umbringen, wenn ich seine Gene hätte."

* (Alm.) "Onun genleri bende olsa kendimi öldürürdüm."

¿te.

577

"Er ist groß und schwarz wie ein Bär!"

"Nein nein! Wie ein Zigeuner!"'

Kapıyı tıklattığımda Meira, "Gir," diye seslendi.

İçeri girdiğimde kütüphane kısmının koltuklarına oturmuş üçlüyü gördüm. Masada gül şarabı, şarküteri tabağı ve satranç tahtası vardı. İkili beni gördüğüne mutlu olmadı elbet, az önce koridordan duyabildiğim şen kahkahaları kesildi, yeniden heykele dönüştüler.

"Meira." Koltukta oturmuş, bir elini koltuğa yaslayıp avuçiçiyle başına destek olmuş, beni izliyordu. "Konuşmamız lazım."

ikizler birbirlerine bakıp bir şey söyledi, sabırla soluduğum vakit de Meiranın bütün bu tepkilerimi takip ettiğini gördüm. Diğerlerine, *"Lasst uns alicine,""* demesi nedense fazla zaman aldı ama sonunda ilcili ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Artık yalnızdık. Meiranın ayağa kalkmasını izledim. Ceketini çıkardığı için üzerinde fırfırlı beyaz gömleği vardı, en üstten iki düğmesini açmasını izledim.

Konu başlatmak için, "Ne konuşuyordunuz?" diye sordum öylesine.

“Bütün ailemi gaz odasında yakma fikrini.” Kaşlarım çatıldığında karşıma geçmiş ve gülümsemişti. “Şaka yapıyorum. Bugün fazlasıyla doluyum.”

“Gördüm. Pistte çok hırslıydın. Sorun ne?”

İlk defa açıkça, “Ailem,” dedi ve hemen dikkat kesildim. “O kadar ikiyüzlüler ki... Sosyete burada diye beni övüp durmalar, alkışlamalar... Hah! Normal bir günde Chayayı yendim diye asla beni alkışlamazlar.” Çenesini sıktığını ve bu durumun gerçekten de kanına çok dokunduğunu kendi gözlerimle gördüm. Hiçbir zaman dışarıdan göründüğü kadar sert ve duygusuz değildi, aksine bu mesafeli duruşuyla herkesi itmeye çalışmasının bir örtü olduğuna inanıyordum. İçi bu kadar kırılgan bir kızın kabuğu sert olmalıydı ne de olsa yoksa basıp çiğnerlerdi onu.

Sonra bana baktı. Biraz kızarak ve iğneleyerek, “Bakıyorum da onun maskesine hepiniz kanmışsınız,” dedi.

Dönüp gidecekti ama izin vermedim, kollarından tuttum.

“Ben kimsenin maskesine kanmadım. Daima senin yanındayım.”

Küçümseyen bir sırıtma peyda oldu dudaklarında. “Onunla gülüp eğleniyordunuz. Oysa onların bana neler yaptıklarını biliyor musunuz?” Geriye çekilerek benden uzaklaştı. Kendince, “Bu hayatta kimse* (Alm.) “Tıpkı bir ayı gibi büyük vc siyah.”

** (Alm.) “Hayır hayır! Daha çok bir çingene gibi.”

*** (Alm.) “Biai yalnız bırakın.”

yc sahip değilim ve bu daima yüzüme vuruluyor,” deyişi bir hatırlatma

gibiydi

“Bana sahipsin.”

“Aileden,” diye düzeltti.

Ben olurum ailen.

Sustum.

Meira iç çekti. “Klaus amcam da beni kullanan bir adamdı, çocukları da pekâlâ aynı menfaat peşinde olmalılar. Annemle babam beni övünecekleri bir süs gibi görüyor, Shavitler ise beni istemiyor. Dahası ailem bana... Neyse.”

Ne kadar da çarpık ailevi ilişkilerdi bunlar böyle? Bir de Polat, Neşe ve Hakan arasında heba olan gençliğime yanıyordum. *Bu kız ne yapsın?* “Sana neler yapıyorlar, Meira?” diye eşelemeden de edemedim.

Her şeyi anlatmak isteyen o bakışı yakaladım yüzünde. Gerçekten, bir anlığına bütün duvarları yıkıldı ve kendisini birinin kollarına bırakma gafletinde bulunmayı düşündü. Sadece bir düşünceydi ama geldiği gibi hızla geri gitti ve dalgın bir şekilde, “Sen neden geldin?” diyerek konuyu değiştirdi. “Benjamin ve Ahuva’yla keyif yapıyordunuz en son.”

Kendimi korkunç hissediyordum. “Seni merak ettim,” diye mırıldandım.

Gördün. İyiyim.

Orada öylece dikildim, gitmedim. Dokunamadığın yarayı nasıl tedavi edecektim? Meir, kanayan ama yaklaşmama izin vermeyen bir kadındı. Onun en büyük yarasını da ona bilmeden kendim açmıştım hem de. Ne yapacaktım şimdi?

“Keşke beni içeriye alsan Meira,” derken tekrar yanaştım ona. “O duvarlarını bir kere yıksan en azından. Sana merhem olmak için yanıp tutuşuyorum. Bir kere alsan beni.”

Yeniden kollarından tuttum, o ne kadar benden giderse gitsin hep de tutacaktım onu.

Ona bakmak için başımı eğmem gerekti. O zümrüt yeşili gözlerini gözlerime kilidemem gerekti.

“Göreceksin, senin için biçilmiş kaftanım. Kanına karışacak o ilacım, dermanınım ben senin, Meira. Hayatımı buna adayacağım.”

Kabul edemedi bunu. “Arkadaş olduğumuzu unutuyorsun,” dedi ama bunu aslında kendisine hatırlatıyordu, o açığı derhal yakaladım.

Biraz daha yaklaştırdım yüzümü yüzüne. “Seninle düşman olurum da arkadaş olmam ben,” dedim bir hırsla.

Güler gibi oldu. “Düşman mı?” dedi ama düşünceliydi. “Geri dön, Karaşah.”

Başımı iki yana salladım.

“Beni affettiğini söyle.”

Iç çekerek, “Düşman değiliz,” dedi. “En azından. Aradığın cevap buysa.”

“Arkadaş da değiliz ama unutma,” diye uyardım onu.

Gerçekten bana hayret ediyor gibiydi. Gözlerimin içine aramızdaki o birkaç santimlik mesafeyi unutarak cüretkâr bir şekilde baktı.

“Sana ne yaparsam yapayım benden vazgeçmiyorsun.”

“Asla,” dedim, yemininde kesin ve davasını yüreğinde taşıyan bir asker gibi.

“Böyle giderse bir gün dayanamayacak ve bana gerçekten de düşman kesileceksin.”

“Seni bana düşman edebilecek bir güç yok bu dünyada.”

Neye uğradığını şaşırdı ve biraz da beni vazgeçirmek istedi.

“Kimse istemiyorken ben-”

“Ben hepsinin yerine isterim seni,” diye onu kesin bir tavırla böldüğümde sustu. Bu beni iyice coşturdu. Ona karışmak, onunla bütünleşmek istedim. Kollarındaki ellerim benden gitmesini önlerken ona daha da yanaştım. “Daha iyi hatta,” dedim. “Her şeyinle bana kalırsın. Yeter ki söyle, o biricik gönlünü nasıl alacağım?”

Onu böyle dengesiz bir hale sokmak zordu. Meira daima kesin ve mesafeli bir kadındı ama bunca zamandır kendini baskılıyormuş da şimdi hisleri ve düşünceleri konusunda özgür kalmak istiyormuş gibi bakışlarındaki o dalgalanmalar, bana hazırlıksız yakalandığını ve bugün beni pistte yense de hemen şimdi burada kendisinin de mağlubiyeti tattığını gösteriyordu.

Sonunda başından beri yapmak istediği şeymiş gibi dudaklarını araladı. “On altı buçuk dakika,” dedi, gözleri gözlerime.

“Anlamadım. Ne?”

Kirpikleri titredi. Dalgın, küçük bir tebessümle dudakları şekillendi. “Küçük takıntılarım, saniyeleri saymalarım. On altı buçuk dakika bir diğeri.”

Kaşlarım çatıldı.

“Anlamıyorum.”

“On altı buçuk dakika,” dedi yeniden. “Beni nefes almadan öpmen için.”

Zaman durdu sandım.

Gözlerimi kirpıştırıp, doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Neye uğradığımı şaşırdım, bütün dengem altüst oldu. Ondan uzak durmamı söyleyen, o herifle olan nişanını istemese dahi araya girmememi isteyen, yalnızca arkadaş olduğumuzda direten kendisi değil miydi?

“Seni affetmem için Karaşah,” dedi bir fısıltı gibi. “Nefesimi kesmen için. Beni bir kere, on altı buçuk dakika öpebilirsin ve sonra bir daha birbirimize dokunmayı-”

Onu tutup çektiğim gibi büyük bir açlıkla dudaklarına yapıştım.

Bir elimle belinden tutarak onu kendime sabidiyor, diğer elimle de ensesini kavrıyordum. Onu öpecek değil de onu kıracak gibiydim. Kendimi kontrol edemedim. Onu tüketmeli, son damlasına kadar iç-meliydim. *Nefes alma*, demişti. Almıyor ve onun da almasına izin vermiyordum. Ona istediğini verdim. İsteğinin onun boyunu aştığını da fark etti elbette, hemencecik nefesi kesildi fakat on altı buçuk dakika değil, bir dakika bile geçmemişti henüz. Oyunbozanlık yapmasına izin veremezdim.

Büyük bir hırsla dudaklarını çekiştirirken adımlarımız birbirine karıştı, saniyeler sonra duvarla aramdaydı. Parmaklarım kolundan aşağılara indi, elini tuttum ve nişan yüzüğünü bir çırpıda parmağından çıkararak odanın bir yerine fırlattım. Buna itiraz edecek olduysa da dudaklarını çekmesine izin vermedim. İkimiz de bugün bu oyunu kazanacaktık. Yüzüğünü atmama sesini çıkaramayınca bu sefer ellerini saçlarımın arasına daldırdı ve hırsla çekiştirmeye başladı. Dudaklarıyla da karşılık vermeye çalışıyor, zavallı kalbimi iyice oyuncağı ediyordu. Yalnız burunlarımızdan soluyor ama beynimize yeterince oksijen gitmediğinden iyice doruğa çıkıyor, olağanüstü bir deneyim yaşıyorduk. Bu doğruydu, belki de bu yüzden nefes almamamızı istedi çünkü beyne giden oksijen azaldığında insan vücudu daha da hassaslaşıyor, her zevki doruklarda yaşıyordu. Sırf bu deneyim için kendini yanlışlıkla öldüren onlarca insan George Carlin’ın bir *stand-up* şovuna dahi malzeme olmuştu.

ölebilirdim, nefessizlikten değil ama fâzla dozda Meira’dan. Onun kanıma bir uyuşturucu gibi karışan tatlı zehrinden aklımı yitirerek bir akıl hastanesine kapatılabilirdim.

Daha da alevlendik. Dudaklarında soluklanırken dengesiz adımlarımız makyaj masasındaki birçok şeyi devirdikten sonra yatağına kadar vardı. Kendimle beraber onu yatağa attım. Üstündeydim ve hemen biri

onu altımdan çekip çıkarabilirmiş gibi bir aceleyle, ısrarla öpüyordum. Dudaklarını tüketiyor ama ne kadar tüketirsem tüketeyim doymuyor, daha fazlasını istiyor, açlıktan ölüyor, acıdan kıvranıyordum.

Elleri aramıza girdi, göğsümden ittirip dudaklarımızı kopardı ve bileğindeki saate baktı. “Geçti,” diyebildi nefes nefese. Dudakları kıpkırmızıydı. “On altı buçuk dakika çoktan geçti!”

Fark etmesine canım sıkıldı, belki yirmi dakikaya yuvarlarım diyordum fakat mecburen yan dönüp ondan ayrıldım. Meira ise yatakta sırtüstü uzanıyor ve göğsü derin nefeslerle sarsılıp, hırpalanmış dudakları biraz olsun nefes için aralık kalırken düşünceli bir şekilde tavanı izliyordu. Ben de onu, elbette. Ne güzeldi. Atkuyruğu yaptığı saçları dağılmış ve gömleğinin bir düğmesi daha çözülmüştü.

Hep benim manzaram olamaz mısın Meira?

Az sonra bu keyfim de sona erdi çünkü kalkıp gitti. Hâlâ nefes alıp verişini tam olarak düzene sokamadan yerde yüzüğünü aramaya başladı. “Nereye attın?” diye sordu kızarak.

Kitaplığın oraya düşmüştü ama bilmezlikten geldim. O yüzüğü» o herifin başka bir tarafına takacak ve onu çok yakında acı bir gerçekle evlendirecektim. *Çok yakında. Sabret. Sadece sabret.*

Maalesef yüzüğü buldu ve geri taktı. “En azından evdeyken takma şunu,” diye homurdandım huzursuzlanarak.

“Ne diye işime karışıyorsun?” diye tersledi beni. Dağıttığımız etrafı, yere düşen makyaj malzemelerini topluyordu. Ben ise yatağın üstünde oturmuş,

ilgiyle onu izliyordum. Az sonra başını kaldırıp bana ters bir bakış attı. “Evet? Neyi bekliyorsun? Benimle burada kalacak halin yok ya, Karaşah.”

Dalıp gittiğimi o an fark ettim. Mecburen ayağa kalktım. “Gidiyorum. Gitmeliyim,” diye bir şeyler mırıldandım isteksizce.

Meira’dan koptuğum vakit ciddi bir yoksunluk çekiyordum sanki. Bütün hislerim sönüyor, renklerim soluklaşıyor ve bir daha onu görene kadar da hiçbir canlılık belirtisi gösteremiyordum. Buna rağmen ondan bir gün daha kopmak zorunda kalarak arkamı döndüm ama çıkmadan önce son defa ona baktım. Hayatıma renk veren ve uğruna aşamayacağım dağ olmayan kadındı Meira. Bugün de olduğu gibi bin defa da yenilsem yeniden kalkacak ve yılmayacaktım. O darbeleri bana vuran Meira olsa bile...

Odadan çıkmıştım. Bakışlarım yerde, düşünceler eşliğinde koridorda yürüyordum. Meira’yı kazanmak için ve onu soktuğum bu bataklıktan çıkarıp geleceğimizi inşa etmek için çılgınca fikirler dönüyordu aklımda.

Şu belgeleri bulacaksın, Meiranın gırtlağına dolanan elleri uzaklaştırıp onu özgür bırakacaksın. Zaten geleceğini de sağlama alıp beyaz bir sayfa açıyorsun. Savcılık sınavına gireceksin. Sen Polat’tan kurtulacaksın. O da Benjaminden ve bu istenmediği yerden kurtulacak.

“Kızımla fazla yakınsınız.”

Benjamin’le koridorda denk düştük. O da tam çalışma odasına giriyordu. Beni görünce durmuş, ve kapı da aralık kalmıştı. Elinde buharı tüten çayıyla beraber kapının pervazında dikiliyordu.

“İçeri gel,” dedi ve bir cevap beklemeksizin, dönüp odaya girdi.

Yüzleşmekten kaçınmıyordum. Gerekirse Meira'nm bütün sülalesini çiğneyip geçerdim. Peşinden odaya girdim.

Rafları kitaplarla dolu uzun dolapların çevrelediği büyük bir çalışma odasıydı. Karanlık bir ambiyansı ve kitap kâğıt çokluğu sebebiyle düzenli de olsa dağınık bir görünümü vardı. Duvarlarda birkaç manzara tablosu, masada ise aile fotoğrafları ve yarım kalmış bir mektup gördüm. Mektuptaki *Meira* yazısını seçebildim. Gerisi Benjamin'in mükemmel eğik el yazısıyla bir çorbaya dönmüştü gözümde. Mektubun yanı başına ise dalında taze osmantus çiçekleri konmuştu. Çiçeğin tatlı kokusu bütün odayı sarmış, muhakkak mektuba da sinmişti.

Bir tek çalışma masasındaki ışık açıktı ama oraya oturmadı, öndeki koltuğa geçti ve benim de karşısına oturmamı anbean izledi. "Dışarıdaki gürültü başımı şişirmeye başladı," dedi. "Küçük bir kaçamak yapayım dedim. Çay ya da kahve ister misin?"

"Kalsın," diye kestirip attım. "Beni buraya açık açık konuşmaya çağırdıysan uzatmadan amacının ne olduğunu söyle."

Çayından yudumlarken tek kaşı havalandı.

"Amacım mı?"

Dalga geçiyor bu herif benimle.

Sinirim bozulmuş bir şekilde, "Sadece, medyaya yaptıklarını duyururum diye kızına yakın olmama izin vermiyorsun herhalde," dedim. "Beni böyle özel etkinliklere çağırmalar, ilgi alakalar, çıkan omzumu bile yerine oturtmalar... Bir amacın vardır elbette." *Bir tuzağın yani.*

Sonunda ağzındaki baklayı çıkaracağı ana gelebilmiştik. Duruşunu hafifçe düzeltirken, "Açık konuşacağım," dedi. "Babanın seni daha

[1]

Rusya, Ukrayna, Belarus ve diğer eski Sovyet cumhuriyedcrindc düşük sınıfbanliyö bölgelerinden, genellikle Z ve Y kuşağından erkeklerin

oluşturduğu bir alt kültürün üyesi.

[2]

(AJnı.) “Kim o?”

[3]

(AJm.) "Sadece bir arkadaş."

i 566 |

t[2]*?*

çok küçükken attığı bu bataklıktan kurtulmaya çalıştığını biliyorum ve bunu takdir ettiğimi söylemeliyim. Kızım için çabalaman, suç dünyasını geride bırakmak için kollarını sıvaman ve savcılık için sınavlara hazırlanman beni etkiledi. Hayatını ve kendini düzene sokmaya çalışıyorsun."

Küçümser bir ifadeyle, *"Boşuna uğraşma kızım nişanlı*, demeyecek misin yine bana?" diye sordum.

Kibarca güldü.

Hayır. Açıkçası Kamber'in ona iyi bir eş adayı olmadığını düşünüyorum."

Bu büsbütün hazırlıksız yakalamıştı beni. "Ne demeye çalışıyorsun? Ne diye kızına onunla evlenmesi için şantaj yaptın o halde?" Cinayet dosyası sadece bu evlilik için değil, başka sebepler için de hazırlanmıştı elbette ama ben, "Bunun için başına bir cinayet bile yıktın!" dedim.

Rahatını hiç bozmadı, her ne yaptıysa pişmanlık duymuyordu.

"İki aile de birbirini uzun yıllardır tanıyor. Bizim camialarda mantık evliliği yaygındır."

Yüzüm öfkeyle buruştu.

"İki yıldır nişanlıymış. Reşit bile değildi o zamanlar ve siz onu sevmediği bir herifle nişanlanmaya zorladınız."

Sakin sakin, "Anlamanı beklemiyorum," dedi.

"Sikerim anlamasını!"

Derin bir soluk aldı ve istifini hiç bozmadı. "Bu birlikteliği isteme sebebim ailemizi güçlendirmek için değildi, hiçbir zaman değildi. Kamber, Meira'ya en yakın insandı. Ona ve fikirlerine, iç dünyasına en çok hâkim olan, onu en iyi tanıyan ve onu en iyi yönetebilecek kişiydi. İyi de anlaşıyorlardı. Bu yüzden ikisini nişanlandırdık ama Kamber'in..." Duraksadı, nasıl

açıklayacağını bilemedi sanki. Onun değiştiğini ve artık kızıma layık biri olmadığını görebiliyorum.”

Sinirle yumruklarımı sıkmaya başladım. “Değişir tabii,” dedim hid-dede. “Çocukken nişanlandırmışsınız. Aynı kalacağını mı sanmıştın?”

Bütün bunları pişkin pişkin anlatmasına iyice sinirlerim bozulmuştu. Ne tarz hastalıklı bir oyun çevirdiğini bilmesem de bir önemi yoktu. Belgeleri bulup yok ettikten sonra nasıl bir derdi olduğu da önemsiz kalacaktı. Meira’yı da alacak ve buradan defolup gidecektim. Bu manyakların arasında çok bile dayanmıştı!

O yüzden daha fazla hiç bu psikopada uğraşmadan, kalkıp gitmeye

hazırlandım fakat birden, “Uygar,” dedi. “Eğer istediklerimi yaparsan Meira’yla birlikte olmana izin veririm. O yüzüğü sen takabilirsin.” Olduğum yerde durdum ve Benjamine dönüp bakmam zaman aldı. Ciddi olup olmadığını ve suratına yumruk atmak için hangi anı kollamam gerektiğini kafamda tarttım. O ise daha da alçalarak manipülatif, sakin bir üslupla, “Açıkçası...” dedi. “Kızıma ne denli derinden bağlandığını görünce...”

Sinir bozukluğuyla gülerek, “Meira yla evlenmemi istiyorsun çünkü beni dilediğince kontrol edebilirsin, değil mi?” diye zırvalığını böldüm. “O belgeleri benim hazırladığımı söylemekle tehdit ederek beni istediğin gibi yönetebilirsin. Ben kötü koca olurum, sen de iyi baba.”

Hiç bozulmadı bu sözlerime ve rahat rahat arkasına yaslandı, “istediğini düşünmekte özgürsün. Ben yalnızca kızımın iyiliğini istiyorum. Tek istediğim, gözümün arkada kalmayacağı kadar sağlam bir adamın onun yanında durduğunu ve ona sahip çıktığını görmek.” Sahip çıkmaktan kastı, kontrol etmekti elbette.

Başımı iki yana salladım. “Meira’nın yanında duracak düzgün insanlara ihtiyacı var, bu doğru ama sahip çıkmak ne demek oluyor? Kızını ona buna kakalamaya çalışmandan onu bir mal gibi gördüğünü anlıyorum. Bu halinle beni Meira’yı düşündüğüne inandıramazsın.” “Meira özel bir kız,” dedi bir şeyler gizleyerek.

“Öyle.”

“Hayır, kastettiğim biraz farklı. Kolay baş edilebilecek biri değil. Bazen...” Kızını ifşa etmeden doğru ve açıklayıcı kelimeleri aradı lügatinde. “Bazen ileriye gittiği olur. Sınırları aştığı ve birçok insanı kızdırdığı yani.”

Bu sözleri hiçbir şey ifade etmediği gibi kafamı da karıştırdı. Benjamin ise bana büyük bir sır verir gibi, “Düşünceleri, Uygar,” dedi. “Çok keskindir. Başına bela almaya çok meyillidir. Belki biliyor-sundur, kendisi tarih, politika ve diplomasiyle daha çocukluğundan beri ilgili. Bazı radikal düşünceleri sebebiyle daha küçük yaşından itibaren başına çok kez bela aldı.”

Bu beni gerçekten de samimi bir şekilde güldürmeye yetmişti. “Bu mu yani?” diye sordum. Artık gerçekten burasının bir akıl hastanesi olduğuna emindim. “Biraz farklı politik bir düşüncesi var diye mi onu kontrolün altına şantajlarla ve korkutmalarla alman gerekti? Meira en fazla ne düşünebilir, Benjamin? Neyin diplomasisi? Neyin radikal fikri bu da başına büyük belalar aldı?”

Benjamin'in gür kaşları çatıldı.

“Lütfen kızımı küçümseme. O hepimizin aklını ikiye katlar.”

İnanmıyordum. Düpedüz saçmalıktı.

“Bunun için neden hapsedilmesi gerektiğini anlamıyorum.”

Duruşunu düzeltti. “Belki ailemize yeterince yaklaşabileceğin kadar sana güvenirsem daha açık bir dille konuşabilirim. Seninle bazı konularda

işbirliği yapmak istediğimi de söyleyebilirim lâkin şimdilik kızımın güvenliği için susuyorum. Yalnızca, seninle anlaşmaya açık olduğumu bilmelisin. Benimle işbirliği yapmak istersen çok geçmeden o nişan yüzüğünü sen takarsın. Meiranın da bunu istediğini biliyorum."

Sanırım beni enayi ya da kendisi gibi bir psikopat sanıyordu.

"Böyle aşağılık bir yardıma ihtiyacım yok benim," dedim. Bu herifi çok bile dinlediğimi düşünerek ayağa kalktım. Sessizce dönüp gidişimi izledi, kapıya kadar da itiraz etmedi fakat kafamdaki soru işaretlerine açıklık getirmek için bir anlığına duraksadım.

Şüpheyle, "Ne tarz düşüncelerden bahsediyorsun?" diye sordum gitmeden önce.

Sonuçta Meiranın etrafının yüksek makamlardan insanlarla çevrelendiğini düşünürsek siyasetin ne kadar pis olduğunu, sarayları yolsuzluğun inşa ettiğini ve zenginin cebini yoksul halkın doldurduğunu görüyor olmalıydı. Belki de bu sisteme karşı radikal eleştirileri sebebiyle bazılarının hedefi olmuştu.

Benjamin ise ufkumu genişleterek, "Ülkeler arası diplomasiye karıştı," diye yanıtladı beni.

"Ne?" Kendimi tutamadan neşeyle sırıttım. "Meira mı? Nasıl? Me-ira daha kaç yaşında? Ne demek diplomasiye karıştı?" O içtiği şey çay değildi sanırım, şimdi anlaşıldı. "Diplomasi öyle çoluk çocuğun oyun alanı değil," dedim ve bununla beraber, ikinci defa Meira'yı küçümsediğimi düşündüğü için rahatsız olduğunu hissettim.

Yine de üslubunu bozmadan, "Amcası olacak o alçak herif, onu Almanya'yla ilgili bir düzine siyasi olaya ortak etti," diye açıkladı. "Siyaset kirlidir, Uygar. Bunu belki en iyi sen biliyorsundur. Kızımı o fanatiklerin fikirlerinden ve beyin yıkamalarından korumak istiyorum yalnızca."

"Onu bütün bunlardan korumamı mı istiyorsun yani?" dedim. Doğal olarak bana da bunu soruyordu.

u r< »

Evet.

Doğrusu, ağzı iyi laf yapıyordu. Neredeyse gerçekten de kızını

önemsediğini düşünecektim. Ama kesin bir tavırla, “Meira’nın hiçbir düşüncesini kısıtlayamam,” dedim. “Onun aklından çıkacak her fikre ölümüne bağlıyım. İstediği buysa etrafı dilediğince dağıtsın.
Ben arkasından toplarım. Sen kızını koruyabilecek kadar güçlü bir adam olmayabilirsin ama ben öyleyim. Bütün varlığımı onun fikirlerine adayabilirim ama yapacağım son şey bile önüne taş koymak olmaz.”

Benjamin, bunu sonuna kadar düşünceli ve ılımlı bir şekilde dinledi. Başını ağır ağır sallıyor ve duyduklarından memnun mu yoksa karşı çıkıyorum diye rahatsız mı belli etmeyecek bir tavırla oturuyordu. “Aşk ne güzel bir duygu, değil mi?” diyebildi sonunda. “Ne kadar okşuyor yüreği, hele ki hiç sevgi görmemiş bir çocuksa içindeki. Ama bir o kadar da tehlikeli aşk. Gözünün önüne indirdiği perde nelere razı geldiğini de saklar senden.” Kaşlarımı çatarak ciddiyetle dinledim onu. Benjamin ise, “Bu derinden bağlılığını takdir etsem de mantığını kullanmaya davet ediyorum seni, evladım,” diye uyardı beni.

Başımı iki yana salladım.

“Kızını manipüle ederek kontrol altında tutmamı ne de şiirsel bir dilde anlatıyorsun ama bana...”

İç çekti. “Meira’yı kontrol ederek onu beladan uzak tutmama yardım et, Uygar,” diye sürdürdü ısrarını. “Şimdiden görüyorum ki Meira sana karşı bir tür bağlılık geliştiriyor. Meira’nın ilk defa birine karşı bir şeyler hissedebildiğini gördüğüm için sana bu kadar taviz gösterip şans verdim, bunu unutma.”

Meira mı bana bağlılık geliştiriyor? Daha birkaç saat önce beni attan düşürüp az kalsın öldürtüyordu.

Benjamin, "Kamber akılsız bir adam," diye devam etti. "Cahil, boş bir teneke. Açıkçası onu severim, iyi yüreklidir. Biraz kaba olabilir belki ama babasını tanırım, küçüklüğünü bilirim, yine de biraz saftır. Meira yla baş edebileceğini düşünmüyorum artık." Tepkisizliğimi koruduğum vakit, Kısacası..." diye bitirmeye yaklaştı. "Meira'nın sana karşı geliştirdiği güveni, onu kontrol etmek için kullanmak isterim. Meira kolay kolay kimseleri dinlemez."

Kaşlarım imayla havaya kalktı.

"Bu beni dinlediği hali mi?"

Gülecek gibi oldu.

"İnan bana, olabileceği en itaatkâr hali bu."

Dönüp kapıyı açtım, çıkıp gidecektim bu adamın zehirli zihninden.

"Düşün bunu, Uygar," dedi arkamdan.

"Senden Meirayı satın almayacağım. Boşuna uğraşma."

"O halde, Mcira'yla hiçbir zaman bir arkadaştan öteye gidemeyeceksin."

Orasını göreceğiz. Belgeleri bulamayacağımı sandığın için değil mi bu özgüvenin? Bana böyle şantaj yapmaya devam edebileceğini sanıyorsun, de-ğl mi? Psikopat herif. Kendi ellerimle getireceğm senin sonunu, Benjamin.

"İyi geceler, Uygar," dediği vakit dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapadım.

Delilik bu. Kesinlikle!

Meira'yla aramda zar zor geliştirebildiğim o güven ağını, Meira'nın bileklerine birer ip olarak geçirmem için kullanmamı mı istiyordu yani benden? Bu şekilde de Meirayı bir kukla gibi yönetmemi ve onu kendi oyuncağım yapmamı söylüyordu bana. Çıldırmış olmalıydı bu adam!

Hiçbir güç, Meirayı kendime esir etmemi sağlayamaz!

"Uygar, sonunda Benjamin'in cinayet dosyasını nerede sakladığını buldum!"

Mert aceleci adımlarla içeri girdi. Elinde bilgisayarını ve düşürmek üzere olduğu kâğıt yığınlarını tutuyordu.

Ne zamandır bunu bekliyordum. Oturduğum yerde, Benjamin için hazırladığım dava dosyasından kafamı kaldırıp Mert'e doğru baktım. Ozan da görebilmek için yerinden kalkıp yanıma geldi. "Belgeler neredeymiş?" diye sordum merakla. *Muhtemelen İsrail'dedir*, diye düşünüyordum bu sırada. Meira, Benjamin'in kendi öz ailesi olan Shavitlerle birlik olarak onu dışladığını söylüyordu sonuçta.

Mert ise, "Kimdeymiş," diyerek düzeltti beni.

Kaşlarım şüpheyle havalandı.

"Nasıl yani?"

Kâğıda bakarak zar zor, "Khalil... Abraham... Bilmem ne sikim, diye okumaya çalıştı.

Kâğıdı hemen önüme çektim.

KhalilAvraham Ben-Shalom.

Daha önce hiç duymadığım bir isimdi.

"Kim bu adam?"

"İsrail kaynaklarında eskiden iş sektöründe, Benjamin'le aynı kumaş ticaret zincirinde çalıştığını bulabildim. Uzun yıllardır beraber oldukları yazıyor

ama adama dair başka hiçbir bilgi, bir fotoğraf dahi yok. Kimliğini değiştirmiş olma ihtimali yüksek.”

Ozan da şüpheyle gözlerini kısmış, “Şantaj belgelerini neden bu adama verdi ki şimdi?” diye sorguluyordu.

Mert, “Belki de Uygara güvenmediği içindir,” diye yanıdadı. Belgeleri ona zarar vererek alacağını düşündüğünden hiçbir türlü ulaşama diye üçüncü birine vermiştir. Olamaz mı?”

Kafama yatmamıştı bu fikir.

“Khalil’i bulamayacağımı mı sanıyordu yani?”

“Ya da belki de bulsan bile öyle kolayca alt edemeyeceğin kadar güçlü bir dostu diye güvendi Khalil denen adama. Durup dururken böyle hayati bir belgeyi üçüncü kişilerle paylaşacak biri değil sonuçta, kesinlikle sağlam sebepleri olmalı.”

O adam hiçbir şeyi boşuna yapacak bir tip değildi, bundan emindim. Meira’yı dört koldan sıkıştırdıkları pis bir oyun dönüyordu muhakkak. Benjamin de kendisi burada olmadığı takdirde Meira’yı kontrol edebilecek birini istediğini söylediğinde bunu ifade etmiş oldu. Meira belki de Benjamin’in ve Khalil’in sırlarını biliyordu. Yanlışı hiç çekinmeden söyleyen dobra bir kızsa ve siyasetin pisliğine karşı radikal fikirleri varsa babasına da onun karanlık işlerine de karşı gelmiş olabilirdi. Belki de bu yüzden göz kulak olmalıydılar Meira’ya. Gerçekleri konuşmasın diye. Bazen açıksözlü bir insan, herhangi bir silahtan daha tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden bizim işlerde ağzı çok laf yapanı ve çok bileni daima susturacak kurşunlar hazırdı.

Kâğıdara göz atmaya devam ederken, “Nerede yaşıyor bu herif?” diye sordum. Avcumun içi kaşınıyordu ve bu genelde kan dökülecek demekti.

“Uzun bir süredir Almanya’da yaşıyor.”

Garipti. Benjamin de Meira’nm Almanya’da siyasi bir meseleye karışarak başına bela aldığından bahsetmişti. “Bana bir bilet ayarla hemen,” dedim yerimden kalkarken. Kâğıdarı da aldım. Bu işi hemen halletmeli, o belgeleri bulup yok etmeliydim. Meira düşündüğümden çok daha karanlık ve entrikalı bir oyunun içindeydi.

Aynı gün -ki bu 16 Mayıs demekti- birkaç adam toplayıp Almanya’nın Hamburg iline uçakla indim. Bizzat halletmem gereken ve başkalarını gönderemeyeceğim bir meseleydi bu benim için. Hele ki Polat’ın bu mevzudan asla haberi olmamalıydı, Benjamin onun nasıl biri olduğunu biliyorsa onunla gizlice görüşecekti ve arkamdan kuyumu kazmaları an meselesiydi. Her yerde gözüm kulağım, özellikle de ŞAH Nakliyatta adamlarım vardı. Olan bitenden, Polat’ın bir gününü oyalayan mesele-

lerden ve kulağına gidenlerden haberdardım. Temkinliydim ama iş Polat Karaşah olunca darbe daima en beklemediğin yerden gelirdi.

Ekiple arabalara doluşup, giderken belki yanıma daha fazla adam almalıydım düşüncesi kafamı oyalıyordu. Ne de olsa bu belgeleri elinde turan adam onu olabildiğince sıkı bir şekilde koruyor olmalıydı ama şaşıracağım şekilde Khalil denen herifin merkezden uzakta, sakin bir yerde bulunan evine geldiğimizde sadece birkaç korumayla yaşadığını ve nadiren şehre inip oğlunun yanına gittiğini öğrendik. Eski diplomattı, burada Kari ismiyle yaşıyordu ve birkaç sene önce Türk eşiyle boşanmıştı. Bütün bildiklerimiz bunlardı.

Elbette, bunun bir tuzak olabileceği başından beri aklımdaydı. Tedbirliydim ama şaşıracağım üzere bu bir tuzak da değildi. Gerçekten de iki korumayla böylesi önemli bir belgeyi koruyacak kadar enayi bir adamdı Khalil. Belki de onu hiçbir zaman bulamayacağımızı sandığı için fazla önlem almamıştı. Ne de olsa Mert’in olağanüstü bağlantılarıyla bile herhangi bir bilgiyi yakalayabilmemiz haftalar sürmüştü. Bu delilikti ve bir nevi neden ekstra korumaya ihtiyaçları olmadığını açıklardı. Davetsiz misafir olmayacağı için

elbette, öte yandan Khalil'in Almanya devleti için çalışması vardı, ona bulaşmak ciddi bir belaydı ama gözümü karartmıştım.

Sabahın erken saaderinde, bahçesinin önünde toplanmış ve sayın Khalil Beyin kapısını kırdırarak adamlarımı içeri göndermiştim. Adamlarımın etrafı birbirine katışını, pusu ve tuzaklar için temkinle odaları didik didik arayışını izledim.

Sonunda biri geri gelip, "Yukarıda," diye bildirdi. Diğerleri bu sırada iki kişiyi daha silah zoruyla dışarı çıkarıyordu.

Merdivenleri çıktım, kapının önünde bekleyen adamları gördüm ve açtıkları kapıdan içeri geçtim. Bu anı o kadar çok beklemiştim ki heyecanlandığımı hissettim, bu bir tür coşku haline dahi dönüşebilirdi. Damarlarımdan farklı bir hırs akıyordu şimdi. Onu gördüğümde de klasik bir çalışma odasında, masasının başında, bütün bunların neyin nesi olduğunu anlamakta zorlanan, şaşkın, telaşlı, yaşlıca bir adamla karşı karşıya geldiğimizde de sonunda yakaladığım avın coşkusuyla sırıttım.

"Khalil Bey!" diye seslendim, belimden tabancamı çıkardım ve sürgüyü çekerek tehlikenin ilk çanını büyük bir zevkle çalmış oldum, lri-yarı, kilolu bir adamdı. İkinci bir çenesi, küçük kepçe kulakları ve kaba bir burnu vardı. Saçları epey ağarmış, gözlerinin çevresi pek kırışmıştı. "Çok uğraştırdın beni ama sonunda elime geçtin, babalık."

O küçücük mavi gözlerini, beni tanımaya çalışmak için kıstı. "Sen kimsin?" diye sordu sandalyeden kalkmaya çalışırken.

"O elindeki belgeleri teslim edeceğin kişi," dedim ve omzundan tuttuğum gibi onu sandalyeye geri oturttum. Şimdi tepesinde bir ölüm meleği gibi dikiliyor, tabancamı gırtlağına dayamış, cevaplar istiyordum.

Nihayet bağlantıyı kurabildiğinde sakinleşmeye çalıştı. "Anlıyorum," dedi titrek bir nefesle, tabancaya bakmamaya çalıştı. "Meira için burada

olmalısın. Ne yazık ki isteğini yerine getiremem. Bu belgeler bir tür sigorta, babası bana güvenerek teslim etti bunları. Meira hiçbir zaman ulaşamasın diye benim elimdeler."

"Bankada bir kasada da tutabilirdi. Ne diye sana verdi?"

Khalil bu savunmamı gülünç bulmuş gibiydi.

"Shavit ailesini şu ana kadar anlamadıysan diye söylüyorum, oldukça karmaşıklardır. Yalnız, dostumun özel hayatını sana açıklayamam. Uzgunum.

"Açıklayamazsın..." diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Gayet de sakinleşmiştim. Kapının dışında beni bekleyen adamlara doğru, "Dağıtın," diye seslendim. "Yakıp yıkın etrafı."

Üç adam da hemen içeriye doluştu ve ne rafta kitap bıraktılar ne masada vazo. Her yeri indirdiler. Koltukları, masaları kaldırdılar. Dolapları arkasında bir şeylerin gizlendiğini düşünerek çektiler ve her yeri kontrol ettiler. Burası bitince diğer odalara da geçtiler. Biz çalışma odasında beklerken onların etrafı dağıtma ve kırıp dökme seslerini dinliyorduk.

"Yapmayın!" diye zayıf bir çabayla kalkmaya çalıştı Khalil ama onu yine geri oturttum.

"Uslu dur."

"Nasıl bir işe bulaşmak üzere olduğunun farkında değilsin!"

Sandalyenin kolunu tutarak ona doğru eğildiğimde tabancamın varlığını yeniden hatırlattım, onca yağ katmanı onu yine de kurşun geçirmez yapmazdı.

"Ben neye bulaşacağım bilmiyorum ama sen Meiraya bu kötülüğü yaptığında bana çoktan bulaşmış oldun, Khalil Efendi. O sebeple, belgeleri bana ver ve ikimiz de kefaretimizi ödeyelim. Yoksa bütün evi başına mı yıkmamızı istersin?"

Khalil terler atmaya başlasa da ağzını bıçak açmadı. Tam o sırada çalışma masasındaki fotoğraf çerçevesi gözüme takılmış, dikkatimi

591

'«VS*

dağıtmıştı. Doğrulup çerçeveyi elime aldım ve incelemeye banladım. Fotoğrafta, benim yaşlarımda duran genç bir adamın yanında... *öykü?*

Kumrala kaçan saçları, yuvarlak mavi gözleri ve o geniş gülümsemesiyle öykü'nün ta kendisiydi fotoğraftaki kız. O halde yanındaki adam da abisi ve Meira'nın da nişanlısı Kamber olmalıydı, ikisi Khalil'in çocukları mıydı yani?

Sikeyim! Bir bu eksikti.

Benjaminin neden bu belgeleri Kamber'in babasına verdiği daha anlaşılır olmuştu şimdi gözümde. Bu insanlar Meira'yla bir kukla gibi oynuyor, ona istediklerini yaptırıp onu esaret altında tutuyorlardı. Belki öykü bile bu işin içinde olabilirdi. Meira'nın ona olan kırgınlığı ve agresifliği, polo oynadığımız gün Mert için *o kızda ne bulduğunu* sormasını bile anlamak mümkündü. Bu insanların hepsi birer şeytandı!

Yine de hiç istifimi bozmadan düşünceli bir şekilde silahın namlusunu fotoğrafta gezdirdim. "Ne yapmamı istiyorsun, Khalil?" diye sorarken sahte bir sıkıntıyla iç çektim. "İlla çocuklarınla mı şantaj yapayım sana? O kadar çirkinleştiğimi görmek istiyor musun?" Khalil'in küçük gözleri mümkün olduğunca büyürken, fotoğrafı bırakmadan ona doğru döndüm. "Çünkü Meira için geçmeyeceğim sınır yok," dedim ve bu öylesine bir söz değildi. Gerçekten, artık benden bağımsız bir durumdu bu. Meira için çiğneyip tükürmeyeceğim tek bir insan evladı yoktu şu dünyada.

Khalil'in gözlerindeki gerçek korkuyu sezdiğimde, "Şimdi..." dedim. "Boşu boşuna güzelim evi yıktırma başına da nerede tutuyorsun belgeleri onu söyle. Kopyaları var mı? Başka insanlar da bunu biliyor mu? Meira ya şantaj olarak kullandığınız başka şeyler var mı? Dökül." *işin ucunda çocukları varken de susmaz herhalde,* derken pes etmesi uzun sürmedi. "09

numaralı dosyada," dedi bir çırpıda. "Şu kırmızı dosya. Başka kopyası yok, olamaz da! Bu Benjamin'in de başını derde sokardı. Kırmızı dosyaya dair her şey gizli tutuldu."

Darmadağınık olan etrafa bir göz attım ve bahsettiği, diğerleriyle beraber öylece yerde duran dosyayı bulup aldım. Günlük dosyaların arasına sıkıştırmıştı, öyle mi? Benjamin'in aldığı bu güvenlik önlemi koca bir yıllık eğlencemi karşılamıştı herhalde. Ciddi ciddi bu herifin beni durdurabileceğini mi sanmıştı yani?

Belgelere bakarken keyifle sırıttım. Gerçekten hepsi buradaydı. Tutanaklardan raporlara, tanık ifadelerinden sahte kanıtlara kadar hepsi

içindeydi ve orijinal dosyaydı. Ben dosyalan incelerken Khalil, "Anlamıyorsun!" dedi. "Büyük bir hata yapıyorsun! O belgeleri Benjaminin bana vermesi için sağlam sebepleri vardı. Eğer onları benden alırsa-"

"Nc olur?" diyerek onu ilgisizce böldüm.

"Felaket!"

İyice celallenen herife ters bir bakış attım.

"Felaket mi? Bu yüzden mi Meirayı hapse tıkacak kadar sağlam bir cinayet dosyasını şantaj olarak kullanmanız gerekti?"

"Onu kontrol altında tutabilmek için gerekti!" diye çıkıştı birden.

Bu telaşlı ve gergin halini izlerken kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Çünkü o tehlikeli!"

Hayatımda bu kadar komik bir espri duymamıştım. Şimdi Khalil ve Benjaminin neden en iyi arkadaş olduklarını daha iyi anlayabiliyordum işte. “Meira mı tehlikeli?” diye sordum büyük bir keyifle. “Onu tepsi suratlı oğlunla zorla evlendirmek istedin sadece. Gözün Shavitle-rin mirasındaydı. Basit bir diplomat olduğunu düşünürsek Meira sizin için altın yumurtlayacak bir tavuktu ama artık bitti, belgeleri yok ettiğimde elinizde bir şey kalmayacak.”

Khalil dehşete düşmüş gibi görünüyor, derin ve kesik nefeslerle bana bakıyordu.

“Başına ne kadar büyük bir bela aldığının farkında değilsin. O belgeleri yok edersen...”

Birden hata yapmış gibi sustu.

“Ne? Yok edersem ne? Uzatma da söyle artık.”

Bu kadarını bile söylememesi gerekiyordu belli ki. Hemen kapandı dudakları, daha fazla sır ifşa edemezdi. Birkaç adımda hemen yanına gittim ve suçluluk duygusuyla sessizleşen yaşlı adamın yakasına yapıştım. “Konuşsana!” diye sarstım sertçe. “Yaşlısın diye canına okumam mı sanıyorsun? Meira’ya yaptığınız onca şeyden sonra sizi yaşatmam için yalvarmanız lazım bana!”

Ama adam bunca tartaklanmaya daha fâzla dayan amadan, kalbini tutarak ve kasılarak kafasını geriye attı. Kalp krizi geçiriyordu sanırım. Yakasını bırakırken, “Hay senin kalbini ben...” diye öfkeyle soludum. “Duracak zamanı buldu. Samet, Tekin! Götürün şunu hastaneye! Ama başıboş bırakmayın, ondan alacak daha çok cevabım var. Bu iş burada bitmedi.”

Can sıkıntısıyla Khalil’i ya da cesedini -neyse artık- geride bırakıp dışarıya, bahçeye çıktım. Adamlar içerisiyle ve Khalil’le uğraşırken ben ellerimin arasında tam tamına elli sekiz sayfalık bir dava dosyası tutuyordum. İki yıl

önce Meira'nın ölümünü tescillediğim ve şeytanla anlaşarak onu psikopatların biricik oyuncağı yaptığım o lanetli belgeler bunlardı işte.

Kanıtları kendim yok edecektim elbette. Çakmağı çıkardım ve fitili ateşledim. Bakışlarım alevleri takip etti ama kâğıda dokunduracakken Khalil'in, *o belgeleri yok edersen*, diyen sesi kulağımda yankılandı.

Yok edersem ne olurdu?

Sıkıntıyla soluklandım. Bakışlarım dosyanın üzerinde yazan Meira Shavit ismindeydi. Başım ağrıyordu artık, sanki beynimin içinde bir çadak vardı da orası gittikçe açılıyor, her yere yayılıyordu. Sonunda pes ettim ve çakmağı kapatıp belgeleri ceketimin iç cebine sıkıştırdım. Bunun yerine çıkardığım sigarayı tutuşturdum, derin bir soluk aldım ve derin düşüncelere daldım.

Neyi kaçırıyorum?

Bu tabloda eksik bir yapboz parçası vardı ve o olmadan oldukça farklı bir resim görüyor, bütünü kaçırıyordum sanki. Belki geriye gitmeli, resme uzaktan bakmalı ya da belki de bir yapboz parçası olabilecek bu belgeleri saklayarak doğru zamanda bütünü tamamlamalıydım.

Evden çıkan Samet, "Yok ettin mi belgeleri, abi?" diye sordu.

Evet.

MEİRA SHAVİT NÄHÄS

ALMANYA / HAMBURG

Lacivert bir lise üniformasıyla, elinde kamera, arada kadrajı kendine çeviriyor ve gülümsüyor Meira. Arkasında siyah bir yılan, kıvrılarak genç kızın adımlarını takip ediyor sinsice.

“Bugün özel bir gün, ” diyor Meira. Cıvıl cıvıl ilkbahar renklerini gösteriyor kameraya. “Görüyor musun baba? Her ¡ey yolunda. ”

Okulun bahçesinde, yeşilliğin arasında ve gün ışığından kaçtnmak için bir ağacın gölgesinde iki genç. Kamber, “Şşt, Meira!” diye sesleniyor ona. Kendinden kısa bir çocuğun yanında dikiliyor. “Meira, güzel görünüyorsun. ”

Meira kamerayı ikisine döndürüyor. Kısa olan, sarışın bir çocuk. Yüzünde o memnuniyetsiz ve kibirli ifadesiyle genç kıza bakıyor. Ludwig Stahlberg, General Lennart Stahlberg'in öz ve tek oğlu.

“Çocuklar, ne yapıyorsunuz bu güneşte?” diyor Meira. Güneş yüzünden gözlerini kısıyor. Yılan baldırından kıvrılarak yukarıya doğru süzülüyor

sessizce.

“Seni bekliyorduk. ” Kamber birkaç adımda Meira'ya yaklaşıyor ve kolunu omzuna atıyor. “Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?”

“Hiçbir şeyi unutmamak için,” diyor Meira.

“Unutmamak için demek, ” diye tekrarlıyor Kamber.

“Ve elbette, babama göstermek için. Almanya'da neler yaptığımı merak ettiğini biliyorsun. ”

XXVI

Ludwig bakışlarında bir küçümsemeyle Meira'yı izliyor. Her z/ımanki gibi küçük ve şımarık bir çocuk. Meira, Kambere doğru, "Bana soğık bir içecek alır mısın?" diye rica ediyor.

"Hemen. "

Az sonra Ludwig ve Meira yalnız kalıyor. Sarı kafalı çocuğa, "Neden surat asıyorsun? " diyor.

Yılan ince beline dolanıyor, dilini çıkararak tıslıyor, cennete stzacak doğru anın bu olduğunu biliyor. Zayıf bir irade günahkârlığın ilk tohumunu eker. Kin, nefret, intikam ve hırs köklerini bu verimli, tez canlı toprakta besler ve ahlaki çürümenin son meyvesi olarak deliliği hasat eder. Yılan da bunu biliyor, süzülerek felaketin doğuşuna tırmanıyor.

Ludwig ise kollarını göğsünde birleştirmiş.

“Bu akşam toplantı var. Anlamıyorum. O toplantıda ben olmalıydım. Beni götürmeliydiler. Sen sonradan geldin aramıza ama şimdi her şey senden ibareti” Meira kamerayı kapamıyor. Kadraj sarsıntılı, Ludwigin kumaş pantolonu seçilebiliyor ve cızırtılı, mekanik bir ses, “Seni yalnızca kullandıklarını biliyorsun, değil mi?”diyor.

Meira gülümsüyor.

“Kinci birisin, Ludwig."

Ekran titreyerek parazitlense de hemen geri geliyor. “Ciddiyim,” diyor Ludwig. “Bunu konuşurlarken duydum, Maria. Doğruyu söylüyorum, seni kullanıyorlar. Babam bunu sana anlattığımı duyarsa beni öldürür ama...”

Sır verecekmiş gibi yaklaşıyor. Kayıttan bir süre ses duyulmuyor. Yalnız parazitlenmeler ve cızırtılar yükseliyor. Yılan ise göğsüne doğru sessiz ve sinsi bir imayla süzülüyor.

Ve zorlama bir gülme sesi, itirazların eseri...

“Mümkün değil.”

Yılan, göğsünden sıyrılarak boynuna doğru çıkıyor, bir mücevher gibi dolanıyor etrafında. Ellerini titreten nefrete aşina. Fikirler bu yüzden birer tohum ve ne kadar gençken ekilirse akla, o kadar sağlam tutunur kökleri ruha. İleride bir hayat ağacına dönüşür bu nefret, söküp atmak ne mümkün! Maria’nın deliliğinin tohumlan da burada, masumiyetini kaybettiği on altı buçuk yaşında ekiliyor. Bütün hayatını yazıp çizdiğini sandığ doğrular, yalan çıkıyor. Sonunda ait olduğu yeri bulduğunu sanırken aslında başından beri düşmanın ininde olduğunu anlıyor.

Cehennem, evi olmayanlara kapılarını açar. Bu yüzdendir kayıp ruhların daima günaha tutunuşu. Erdemde ve iyilikte değil, kötülükte teselli bulurlar çünkü sadece karanlık onları gerçekten kucaklar.

Düşmüş bir melek, şeytanın doğuşudur.

Hayalim, nefretsiz bir dünya. Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum. Nefretsiz bir dünyantn var olabileceğini zannetmiyorum.

Nefretsiz insanın var olamayacağı gibi.

îmanın her yere, kendisiyle beraber yıkımı da götüreceği ve varlığıyla bütünleşmiş karanlığından asla kaçamayacağı ğbi.

I 597 |

TÜRKİYE 2019 / Günümüz...

Ciğerime hava gönderen kanalların sonunda açılmasıyla beraber derin bir nefes aldım.

Gözlerim iri iri açılırken parmaklarımın arasındaki silahın varlığını yeni hatırlar gibi oldum ve bütün hayatım buna bağlıymış gibi birden yeniden kabzasını sıkıca kavradım. Neye uğradığımı, zihnime çakılan sanrılar yüzünden bir süre anlayamamış, sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Gözümü alan araba farları da cabasıydı. Korku ve panik içinde etrafıma bakındım.

Arabalar, yabancı adamlar, Khalil, elimdeki silah...

Nefes al, nefes al...

Bu kafa karışıklığımı Khalil de dikkatle izliyor, tek kaşı hafiften kalkarken bana doğru bir adım atmaya yelteniyordu.

Tetiği çekmem bir refleks kadar benden bağımsızdı ve silahın gürültüyle patlamasıyla beraber kurşunun Khalil'in etrafına bir yerlere denk gelmesi beni de ayıltır gibi oldu. "Yaklaşma!" diye bağırdım panikle.

Khalil bu agresif tepkimi garipsedi. "Meira Hanım?" diye sordu sakin bir sesle. "Anlaştığımızı sanıyordum."

"Yaklaşma dedim!"

Durdu, sözümü dinledi. Herhangi ters bir harekette bulunmadan beni gözlemledi. Adamlarının da arabalardan inmesine müsaade etmedi. Bana

büyük bir sabırla sakinleşecek kadar zaman tanıdı. Ben de bu sırada derin nefesler alarak zihnimi yoran sanrıların etkisinden çıkmaya çalıştım. Öyle ürkünç bir hissiyat sarmıştı ki bedenimi, sanki o sürüngen, o yılan, soğuk, nemli derisiyle çıplak tenimde süzülüyor ve kulağıma doğru sırlar verir gibi tıslıyordu.

DÖRDÜNCÜ MEİRA SHAVİT

Bu iğrenç hissiyattan kurtulmaya çalıştım öncelikle ama bu sırada silahı da indirmedim elbette. Khalil ise krizimin bitmesini bekledikten sonra, “Sakinleştiniz mi?” diye sordu. O kehribar rengi irdeleyici ba-^ . kışlarını üzerimden asla ayırmıyordu. “Sizi incitmeye gelmedim. Araba

şovu için üzgünüm. Bize güvenip de durmayacağınızı biliyordum. Kaybedecek zamanım da yoktu. Şimdi, silahı indirebilir misiniz lütfen?”

Kesik soluklarımın arasında kaşlarım çatıldı. “Buraya sana güvendiğim için geldiğimi sanmıyorsun, değil mi?” diye sordum. “Başka çarem olmadığı için geldim.”

M e İra böyle istedi diye geldim.

Kalırsam Uygarın beni bir daha uyutacağını biliyordum çünkü.

Yine de Khalil’e güvenmek zorunda oluşum tedirgin ediyordu beni. Bu tereddüdümü ona karşı da dillendirmek istedim. Bütün bunları bana Meira’nın mektupta anlattığını söyleyemedim de, “Aile dostumuz olduğunu söyledin bana, Khalil,” dedim. “Ama benim ailem kötü insanlardı. O halde nasıl benim de düşmanım olmazsın?”

Khalil, ağır ağır başını salladı.

“Anlıyorum. Hafızanızı hâlâ tam olarak geri kazanamamışsınız.”

Şüpheyle kısıldı gözlerim.

“Hafızamı kaybettiğimi biliyordun tabii.”

Ellerini pantolonunun cebine attı, bu konuşmanın uzun süreceğini düşünüyordu sanki.

“Size her şeyi anlatmama izin verin ki tek dostunuz olduğumu size göstereyim, Meira Hanım.”

“Nereden biliyorsun hafızamı kaybettiğimi? Gemide seni tanımadım diye öylece tahmin mi ettin yani?”

Parlak kehribar bakışları elime indi.

“Tabancayı indirin öncelikle.” İndirmedim. Khalil ise sakin görünerek, “Tabancayı indirmeden başka bir şey söylemeyeceğim,” diye belirtti. “Arabamda bekliyor olacağım.”

Gerçekten de arkasını döndü ve acele etmeden ilerideki beyaz SUV a bindi. Ben ise etrafımı sarmış adamların arasında elimde silahla kalakaldım, öyle hemen karar veremedim, stresliydim ve kafam karışıktı ama başka bir seçeneğimin olmayışı beni o arabaya doğru yürüttü. Silahı indirmiş ve ön farlarının kızgın bir suratı andırdığı arabaya doğru ilerlemiştim. Yolcu kapısına vardığımda başka bir adam geldi yanıma,. Ters bir harekette bulunacağını düşünüp silahımı kaldırmaya yeltendiysem de yalnızca silahı ona vermemi istiyordu. Elbette vermemeyi tercih ederdim ama başka şansım yoktu.

Yolcu koltuğuna geçtim mecbur. Kapıyı ardımdan kapadığım gibi içeride yalnızca Khalil ve ben vardık şimdi. “Evet,” dedim. “Anlatmanı bekliyorum.” Motoru çalıştırdı fakat uzandım ve kontağı kapadım.

“Geleceğimi söylemedim,” dedim sert bir tavırla, “önce ne anlatacağını duymak istiyorum. Sonra seninle gelip gelmeyeceğime karar vereceğim.”

Aslında başka seçeneğim yoktu ama en azından içimi rahatlatmasını istedim. Hayatımı riske atmama değecek miydi Khalil? Meira böyle söylüyor bile olsa bir garanti istedim, bana gerçekten de aynı safta olduğumuzu söylemeliydi. Yalnız başıma savaşmalarım, kimseye güvenemeyişlerim ve ıstırap dolu bir kayboluşta oradan oraya savrulmalarım yetmişti.

Mert’in arabasıyla yüz yüzeydik, ön tamponu tamamen kopup düşmüştü yolda. Sağ farı da kırıktı ve yalnızca sol farı yanıyor, gözümüzü alıyordu.

Khalil’in, “Meira Hanım, dürüst olacağım,” diyen derin, sakin sesini duydum. Çenesini sıvazladı, neyi nasıl açıklayacağını tarttı sanki kafasında. “Sizin kimseniz yok.” Hareli kehribar bakışları bana dönmüştü. “Demeye çalıştığım, benden başka hiç kimseniz yok. O yüzden bana güvenin ve Uygar’a karşı benimle işbirliği yapın.”

Onu ciddiye almadan tekrar, “Hafızamı kaybettiğimi nereden biliyorsun?” diye sordum.

Yalnızca Mert ve Uygarın bilmesi gereken bir sır nasıl onda olabilirdi? Onu ilk gördüğümde tanımadığım için böyle bir varsayımda bulunmuş olamazdı herhalde. Yıllar olmuştu ve yalnızca eski bir aile dostuydu, ona dair tek anım dahi çocukluğuma kadar geriye gidiyordu. Elbette onu tanımayacaktım!

Bu soru onu zorlar gibi oldu. Gözlerini kıstı ve dudakları aralık kaldı. Fit vücudunu saran siyah bir takım elbise giymişti. Durgun bakışları ilerideki arabaya daldı.

“Yakında size her şeyi açıklayacağım.”

“Şimdi açıkla,” diye direttim. Yine sessiz kaldığında artık güvenin zerresi yoktu ona dair içimde ama en azından birkaç cevap almak için çabalamak istedim. “Hiç değilse ailemi öldürmekle suçlandığım halde neden bana yardım ettiğini bilmek istiyorum. Benjamin arkadaşındı. Kaşlarım, aklıma gelen fikirle havaya kalktı. “Yoksa ailemi gerçekte öldüren kişinin Uygar olduğunu bildiğinden mi bana yardım ediyorsun?

«T-* »

fcvet.

Onun için de mi bir intikam meselesiydi yani bu? Bu yüzden mi Meira mektupta Khalil’e güvenebileceğim konusunda diretiyordu? İkimizin de düşmanı aynıydı çünkü.

“Nereden biliyordun ailemi benim değil de Uygarın öldürdüğünü?”

Duraksar gibi oldu ve sonunda bana bakarak iç çekti.

“Pekâlâ, Meira Hanım. Neyi, ne kadar hatırladığınızı bilmiyorum. Her şeyi de açık açık anlatamam, kelimelerimi dikkatli seçmek zorundayım ve şu an tek yaptığımız vakit kaybetmek.”

(4 *A* »

Ama-

Kesin bir tavırla, “Uygarın adamlarının çoktan yolda olduğunu hatırlarım,” diye böldü. “Muhtemelen konumumuzu biliyorlar.” Birden konudan koptum ve her an bir yerlerden Uygar fırlayabilirmiş gibi etrafıma bakındım. Khalil’in bakışları ise üzerimdeydi. “Telefon,” diye ipucu verdiğinde bir aptal gibi suratına baktım. Geç dank etti ve hemen cebimden Mert’in telefonunu çıkardım. Yalnızca hattını çıkaracaktım fakat Khalil onu

elimden aldı ve camdan dışarıya fırlattı. İtiraz bile edemedim. Bu raddeden sonra Uygara yakalanmak demek ölüm demekti zaten.

Khalil, bana söz tanımadan arabayı çalıştırdı. Etraftaki arabalar da hareketlendi. Birinin Mert'in telefonunun üzerinden geçtiğini gördüm. Tedirgin oldum ister istemez.

"Nereye gideceğiz şimdi?"

"Şehir dışında bir otele gideceğiz öncelikle."

Mert'in arabasının yanından geçerken ona istemsizce garip bir hisle baktım. Kapısı da ışıkları da açıktı. *Kızım,* diye sevdiği arabası hasarlı, kırık dökük ve terk edilmişti artık. *Belki de sahipsiz de kalmıştı.* Mert'in arabası dikiz aynasında küçülerek gözden tamamen kaybolduğunda bu rahatsız edici, vicdan azabına benzer yakıcı his göğsümde iyice kavrulmaya başladı ama görmezlikten geldim. Gelmeye çalışum.

öldüyse de böyle olması gerekti. Bu sefer senin yaşaman gerekti, Meira. Ne olursa olsun...

Yola çıktığımızda bize eşlik eden arabalar da azalmıştı. Toplamda beş arabaydık ama kendimi asla güvende ve kurtulmuş gibi hissetmiyordum. Khalil'in bilinmezliği içime korku salıyor, paranoya Uygardan da büyük düşmanım olmuş, zihnimi kemirip tehlikeyi kulağıma fısıldıyordu, öyle ki bir noktada bu geri dönülemez yolda hiç değilse Khalil'in, Uygardan daha az tehlikeli olduğunu umduğum bir çaresizliğe bile kapıldım.

Yeterince sabretmiş, ona vakit tanımıştım herhalde. "Evet," dedim hemen sonra. "Konuşmayı düşünüyor musun? Buradan uzaklaşırken de bana her şeyi anlatabilirsin, değil mi?"

Khalil'in gözleri yorgundu. Daima sakin ve ifadesiz tuttuğu yüzü de onu okumayı zorlaştırıyordu. "Uzun süredir buralarda değildim," dediğinde

dikkat kesildim. “Polat Karaşah, geçtiğimiz aylarda ölmediğinizin bilgisini yaydığında sizin için geri döndüm vc gemiye kadar takip ettim. Gerisini biliyorsunuz. Uygar fazla dikkatliydi, sürekli bankaları tarafından da izlendiğinizi düşünürsek bu kadar bariz bir hamlede bulunup sizi öylece ondan alamazdım. Kendiniz çıkmalıydınız oradan. Ve elbette, beni şaşırtmadınız.”

Yan profilini süzdüm şüpheyle. “Sen de ölmediğimi Polat’tan öğrenip peşimden gelmişsin,” dediğimde aklımda Uygar’ın anlattıkları, Polat yüzünden benim için Türkiye’ye gelmiş onlarca düşman vardı.

Bu suçlamamı gayet sakin karşıladı. “Polat Karaşah’la herhangi bir alakamız var diye değil, kendisi sizden nefret ediyor diye herkese yaydı zaten bu bilgiyi. Bütün dost ve düşmanlarınıza yani.” Tam da ağzımı açıyordum ki yanlış anlaşılmayı, “Dost derken, yalnızca kendimden bahsediyordum,” diyerek düzeltti kendini.

Harika!

Moralim bozulmuştu çoktan. Yarım ağız, “Polat niye benden nefret ediyormuş?” diye sordum.

“Oğlunun hayatını mahvettiniz çünkü,” dedi açık açık. “Ve elbette, sizi yakalayarak Uygar’ı kontrol etmek istiyor.”

Polat’la Uygar arasındaki çetrefilli çatışmayı da biliyordu demek ki. Uygar’la düşmanlığımın asıl sebebini biliyor muydu peki? Uygarın benim düşmanım olduğunu kendisi de söylemişti ama bunu neye dayandırmıştı?

Büyük bir umutla baktım ona. “Uygar’a ettiğim ihaneti de biliyorsun, değil mi?” Duraksadı, omzunun üzerinden bakışlarını benimle buluşturdu. “Söyle bana, geçmişte ne suç işlemişim böyle de yıllardır bunun cezasını ödüyorum?” diye üsteledim. Heyecandan karnım kasılmaya başlamıştı artık.

Ama Khalil, çaresizce aradığım kelimeleri benden hor görerek, “Maalesef,” dedi. “Henüz bunu size söyleyemem.”

Gözlerim hayretle büyüdü.

“Dalga mı geçiyorsun benimle? Onca yolu neden geldim sanıyorsun? Çok mu meraklıydım sana?”

Bu ters tepkimden rahatsız olmuş gibi göründü, kaşları çatıldı ve önüne döndü. “Bana lazımsınız, Meira Hanım ve eğer geçmişinizi şu an öğrenirseniz çökecek akıl sağlığınızla baş edemem,” dedi soğuk bir

sesle. “Bunun yerine, neden bana biraz müsaade etmiyorsunuz? Sizi götürdüğüm yerde bütün cevapları alacaksınız zaten ama bu yolu bir ölüyle gidemem.”

Bu söyledikleri beni duraksattı. *Bu yolu bir ölüyle gidemem* mi? Ciddi miydi? Cevabından korkarak, “O kadar mı kötü?” diye sordum.

“Aylarca dayandınız, sadece birkaç gün daha dayanamaz mısınız?” diye sorduğunda bütün hücrelerim *hayır,* diye bağırmamı istedi ama kendimi tuttum, önüme döndüm ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Kısa bir bakış attı bana.

“Tek istediğim bana güvenmeniz. Sizi bu işten en az zararla çıkarmaya çalışıyorum.”

“Sırf ailemin hatırına mı?” Çok soru sormamdan rahatsız olmuş gibi göründü. Bu gerçekten de canımı fazlasıyla sıku. “Aylardır herkes bana üstü kapalı, şifreli cevaplar veriyor. Sen de aynı şeyi yapacaksan kenara çek de ineyim madem.”

Khalil’in derin bakışlarını üzerimde hissettim.

“Muhtemelen yeniden unutmayı isteyeceğiniz bir konu için bu kadar hevesli olmayın.”

Yine duraksadım. İçime garip bir ürperti yayıldı. *Görür ve duyarsan bu oyunu kaybedersin.* Meira böyle demişti. *Bu kadar büyük ne yapmış olabilirsin, Meira? Kendini bile kendinden korumanı gerektirecek ve ne denli acı olduğunu bildiğin halde karanlıkta kalmayı yeğleyeceğin kadar ne yapmış olabilirsin? Kendine böyle büyük bir kötülüğü razı görmek zorunda bırakacak kadar seni çaresiz kılan o sır ne, Meira?*

Can sıkıntısıyla nefesimi salıp, "Ne yani ihaneti hiç hatırlamayayım mı?" dedim.

Khalil buna sakın bir üslupla, "Sizi bu işten en az zararla çıkarmayı istediğimi söylediğimde ciddiydim," diyerek karşılık verdi. "Yalnızca bana güvenin. Burada oturup da anlatabileceğim bir şey değil."

O noktada mecburen bu konuyu daha fazla eşeleyemedim. Kan ağladığım çoğu geceler de bir şekilde gündüze erdiyse birkaç gece daha dayanabilirdim bu eziyete.

Yalnız, yine de çenemi kapatamazdım elbette. Basit şeylerden konuşmanın sorun yaratmayacağını düşünerek en azından aramızdaki gerici sessizliği bölmek istedim. Sakinleşmiştim. Başımı arkaya yaslamış, Khalil'in yan profilini izliyordum. Çıkık bir çenesi vardı. Resmi, soğuk bir ifade suratına yapışmıştı. Hafif esmer tenli, sakalsız ve tertipli bir

¿¡tu,

adamdı. Yapılı değildi ama o takım elbisenin altında atletik bir vücut sakladığı aşikârdı.

"Babamın arkadaşı olmak için biraz fazla genç değil misin?" diye sordum. "Kaç yaşındasın?"

Bunun konumuzla bir alakası yok, Meira Hanım."

"Kaç yaşındasın?" dedim ısrarla. "Yirmi sekiz? Yirmi dokuz?"

"Otuz beş."

“Yaşlıymışsın,” diye mırıldandığımda iç çekti. “Ayrıca Uygar seni tanıyor mu?

Dudakları kıvrıldı.

“Sanmıyorum.”

Her nedense farklı bir ima sezdim bu tavrından. “Aile dostumuz olmana rağmen mi? Emin misin?” diye sordum şüpheyle. “Uygar beni büyük büyükbabama kadar araştırmıştı en son.”

“Merak etmeyin.”

“O halde şu an kime gitmiş olabileceğim hakkında bir fikri yok.”

“Evet, öyle.”

“Otelden sonra nereye gideceğimizi merak ediyorum,” dedim yolu izlerken. “Ne planladığını, Uygar’a karşı ne yapacağın-”

Khalil, “Meira Hanım,” diyerek böldü beni. Kibar olmaya çalışıyordu. “Benim için yeterince yoğun bir gündü. Sanıyorum ki sizin için de öyle.” Ve kan ter içindeki halime baktı. “Neden bütün bunları sabah daha rahat bir kafayla konuşmuyoruz?” diye bir teklifte bulunsa da bu daha çok bir direktif gibiydi.

Can sıkıntısıyla kafamı cama yasladım ve dışarıdaki kasvetli günü izledim.

Neredeyse iki üç saadik bir yolculuktu. Tabelalar İsparta’ya geldiğimizi söylüyordu. Otelimiz pek de tekin görünmeyen bir yerdeydi. Hiçliğin ortasında dikiliyor desem abartmış olmazdım. Etrafı izlerken yine kendimi tutamadım. “Neden İsparta?” dedim. “Onu söyle en azından.”

Khalil, arabayı diğerlerinin yanına park etmekle meşguldü ve ağzı kapalıydı.

“Sabah nereye gideceğiz?” dedim ısrarla. Çıt yoktu. Arabayı durdurduğunda diğerleri de kendi arabalarından çıktı. “Bilgin olsun, hiç güven vermiyorsun, dedim dürüstçe.

Kemerini çözerken bana baktı ve ürkütücü gelecek bir gülümse-

meyle şekillendi dudakları. “Geldik,” dedi sadece ve kapıyı açıp aşağıya indi. Ne idiği belirsiz adamlarıyla bir an olsun yalnız kalmak istemediğimden hemen peşi sıra ben de atladım arabadan ve ona yetiştim. Adamları kendi aralarında farklı bir lisanda bir şey konuşuyor, arkamızda kalıyordu. Beş katlı, eski görünümlü bir otele girdik.

“Neden en azından planını anlatmıyorsun?” derken onun hızlı adımlarına yetişmeye çalışıyordum.

“Çünkü sizi korkutmak istemiyorum.”

Kapıdan içeri girdiğimizde dondurucu soğuk birden kesildi.

“Yarın anlatacak mısın?”

Herhangi bir cevap vermeden resepsiyondaki kadına doğru yöneldi. O kırık aksanıyla, “İyi günler, rezervasyon yaptırmıştım,” dediğinde kadın kaşlarını çattı. “Altı oda ayırttım.”

Kadın ekranda bir şeylere baktı ve Türkçe sahte bir isim okudu. Kimlikle de doğruladıktan sonra iki ayrı anahtar uzattı bize. Peşimizden diğer adamlar da içeri girmişti, onlar da ayrı ayrı girişlerini yaptılar.

Khalil’le asansöre geçme konusunda tereddüdüydüm. Duraksadığımı görünce, kaşlarını hafifçe çatarak baktı bana.

U/^ • »

Geçin.

Khalil’in yanına geçtim. Kafamı çevirip baktığımda düz bir ifadeyle, elleri pantolonunun cebinde karşıya baktığını ve benimle pek de ilgilenmediğini

gördüm. Asansör dördüncü katta durdu ve önce benim geçmemi bekledi.

“Ayrıca...” dedim önden ilerlerken. “Sizli bizli konuşmayı bırak, çok sinir bozucu gelmeye başladı.”

“Maalesef, bunu yapamam, Meira Hanım,” derken kapının önünde durmasıyla ben de durdum.

“Neden?”

Anahtarla kapıyı açtı. “Size olan saygımdan ötürü,” dedi ve içeri geçmemi istedi.

“Saygı mı?”

Saygı kelimesi bana epey yabancıydı. Khalil’in suratına garip garip baktım. En son biri bana saygı duyalı ne kadar olduğunu bilmiyordum, hatırlamıyordum bile. Belki Roze ve Tarzan diyebilirdim. Onun dışında Uygar beni kendi malı olarak görürdü, Mert ise sinir bozucu bir rakip.

Khalil bana saygı mı duyuyor yani?

Sadece bir intikam meselesi olduğu için değil, Benjaminin kızı olduğum için de değil ama aynı zamanda bana saygı duyduğu için öyle mi?

Düşünceli bir şekilde içeri geçtim, o da peşimden geldi. Sıradan, tek kişilik yatağı olan, sade bir odaydı. Yatağı görünce yorgunluğum geldi aklıma ve birkaç adımda oraya varıp kendimi sırtüstü attım.

Khalil’in ise ilk işi pencereye varmak ve dışarıyı kontrol etmek oldu. Ardından bana doğru, “Karşıdaki odada olacağım,” dedi. Dönüp girmeye hazırlanıyordu. “Bana haber vermeden dışarı çıkmayın, tyi geceler.”

Uzandığım yerden doğrularak sıkıntılı bir şekilde, “Mert’i öldürdüm sanırım,” dedim ve adımlarını durdurmasına sebep oldum.

Bunca zamandır aklımda yer edinen ve canımı epey sıkan meseleyi sonunda söylemiştim. Bu onun kaşlarını çatmasına sebep oldu. Sanki *bu muydu yani*, der gibi fikirsizce baktı suratıma. "Eminim ki öyle gerekmiştir," diye bir nevi beni teselli etmeyi dahi denedi ve tekrar gitmek için arkasını döndü.

"Bilmiyorum," dedim. "Yani ölüp ölmediğini bilmiyorum. Uygar beni aradığında arkadan ambulansın sesini duydum sadece."

Khalil, böylesi gereksiz bir mevzu için onu oyalamamı garip bulmuş gibi görünüyordu hâlâ. Sözü nereye getireceğimi bekledi. *Hadi, çıkar ağzından şu baklayı*, der gibiydi. Sonunda dayanamadım. "Khalil," dedim çekingen bir tavırla. "Bir şekilde... Mert'in ölüp ölmediğini öğrenemez mısın?

Bir farklılık yakaladım onda. Bana kenetlenen kehribar bakışları sert bir anlam kazanır gibi oldu. "Şimdiden..." dedi, anlamakta güçlük çeker gibi. "Onlarla bağ mı kurdunuz yoksa?"

Bu sorusu rahatsız etti beni, "öğrenebilir misin yoksa öğrenemez misin?" diye üsteledim mesafeli bir tavır takınarak.

"öğrenmem," dedi sert bir karşılıkla.

Sinirlenince, karşımdaki kişiye kilitlenip kalıyordum ve o an kısa bir süreliğine bakışlarımı ondan ayıramadım. O ise bu meydan okumadan hiç çekinmeden bana aynı karşılığı, düz bir yüz ifadesiyle verdi. Khalil'i hiç tanımıyor olabilirdim ama inatlaşabileceğim biri olmadığını derhal o saniyede anladım. Yenilgiyle kafamı öteye çevirdim. Beyefendi maskesi ardına gizlenen sinsi bir tipti ama hayır, hayır. Dokunduğum her adam deliriyorken onu da kızdıramazdım.

Uslu dur ve kendi başına iş yapma, Meira!

Khalil de beyaz bayrağı görünce döndü ve odadan çıktı, beni yalnız başıma bıraktı. Nihayetinde tek kaldığımda ve etraf durulduğunda bir süre bugün ne kadar akılalmaz olaylar yaşadığımı düşündüm. Mert'i düşünmeyi zaten hiç bırakamamıştım ve Uygarın şu an ne halde olduğu da muammaydı. Kalbim

de biliyordu aldığımız riskin büyüklüğünü, çarpıp duruyor ve bana hata yaptığımı söylüyordu. *Gen dön*, diyordu geç olmadan. Oysa bu yolun dönüşü yoktu.

Eğer Mert öldüyse Uygar hayatındaki son insanı da kaybetti demekti. Uygar'ın insanlıkla olan tek bağı da bu ölümle kesilecek ve yeterince insafsız bir seviyede değilmiş gibi intikam oyunumuzu iyice korkunç bir boyuta sürükleyecekti.

Men bu kadanm da hak ediyor muydu?

İkisi de bunca zamandır benimle bir kukla gibi oynayan sadist adamlardı ve onlara üzülmem için hiçbir sebebim yoktu. Bana *sen zaten kötüsün*, diyerek bu suçlamalarıyla kendilerini vicdanlarından muaf tutacak bahanelerle gelseler de ben buna inanmıyordum. Ben Mei-ra'nın kötülüğüne inanmıyordum, o her ne yaptıysa zorunda kaldığını düşünüyordum. Büsbütün hatalıysa dahi ben geçmiş Meira'dan farklıydım ve bir başkasının günahlarının bedelini ödeyemezdim.

Sonunda içimi yiyip duran bu düşünceleri ani bir silkinmeyle, "öldüyse de öldü, iyi oldu!" diyerek attım ve yataktan kalkıp duşa girdim. Sıcak suyla vücudumu kavururken de bundan sonra yalnızca kendimi umursamam gerektiğini tekrarlıyordum.

Başka birini düşünecek lüksüm yok benim!

İçten içe *umarım ölmemiştir*, diye düşündüğümü kendimden bile gizledim.

Bütün gece uyuyamadım elbette.

Uğultularla gıcırdayan etrafı dinleye dinleye yine çeşit çeşit komplo teorileriyle, peşimi bırakmayan paranoyak düşüncelerle ve korkularla kendi kendimi yiyip bitirdim. *Mert yaşıyor mu? Uygar ne yapıyor? Yakalanırsam bana ne yapacak? Yakalanmazsam Khalil bana ne yapacak? Bana gerçekten de yardım edebilecek mi? Kurtulabilecek miyim?* Delirecek gibiydim!

"Meira Hanım?"

Duvardaki saat sabahın yedisini gösterirken kapım çaldı. Yatakta

kıvrılmış yatıyor ve pencereyi izliyordum. “Gel,” diye seslendim ölü bir sesle.

Khalil içeri girmedi. “Kahvaltı için hazırlanın lütfen,” dedi. “Kapının önüne temiz kıyafetler bırakıyorum.”

Dün duş aldıktan sonra yine aynı pis kıyafederi giymek zorunda kalmıştım. Şimdi sonunda birkaç parça bir şey getirtmiş olmalıydı. Kapıyı açtığımda kenara bıraktığı iki alışveriş poşetini gördüm. Günlük kıyafetler, temiz iç çamaşırı, kumaş bir pantolon, siyah, boğazlı bir kazak ve bu katlanılmaz soğuklar için kaz tüyü bir mont. Hemen tekrar yıkanıp üstümü değiştirdim. Ancak o zaman nefes aldım diyebilirdim.

Beş katlı bir yapıydı ve terasta küçük bir kafesi vardı. Khalil’i orada, masada tek başına otururken ve elindeki tabletten dikkatle bir şeyler okurken gördüm. Karşısındaki sandalyeyi çektiğim vakit bana bakmadan, “Günaydın, Meira Hanım,” dedi. Masa kahvaltılıklarla doluydu.

Günaydın faslını geçerek, “Fazla rahatsın,” dedim. “Uygar’dan haber var mı?”

«r »

Lvet.

Hemen bir rahatsızlık hissettim karnımda, ismini duymak bile geriyordu beni baştan sona.

Khalil ise neredeyse keyifli görünüyordu.

“Arabanızı bulmuşlar. Uygar Bey arabanın öyle tenha bir yerde, yolun ortasında bırakıldığına bakarak zorla alıkonulduğunuzu anlamış ve panik

yapmış olmalı.”

Uygar ve panik yapmak mt?

“Her şehre adam yığmaya başladığını duydum,” dedi. Hiçbir korku ve rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. “Hastanelere, otellere, havalimanı ve otogarlara, sınır kapılarına adamlar gönderiyor, tek tek her yeri dolduruyor. Hakkınızda arama emri çıkartacak kadar bile ileriye gidebilir.”

Bu kadar çabuk ve bu kadar da etkili bir yöntemle harekete geçeceğini düşünmemiştim. Khalil’in aksine kendimi hiç de rahat hissedemedim. Sanırım Meira tam da bu yüzden Khalil için Uygar’la baş edebilecek, güvenebileceğimiz tek kişi olduğunu söylemişti.

“Biz... Ne yapacağız o zaman?” diye sordum tedirginliğimi gizleye-meden.

Kolunu kaldırıp saate baktı.

“özel uçağımız birkaç saate İsparta’ya inecek.”

Merakla havalandı kaşlarım.

“Uçak mı? Nereye gideceğiz?”

Gülümsedi yine.

“İngiltere’ye, önceliğimiz Uygar’dan kurtulmak.”

“Sonra?”

Ona ve planlarına olan bu güvensizliğimi biliyordu elbette. Bu nedenle bir nevi içimi, beni korkutarak ve bana yardım edebilecek tek kişi olduğunu bana hatırlatarak rahatlatmak için tableti kenara kaldırdı.

“Meira Hanım,” dedi sakin bir üslupla. “Uygar size dair elinde çok güçlü bir belge bulunduruyor. O belge, ne kadar güçlü olursanız olun, nasıl bir aileniz, nasıl bir arka planınız olursa olsun sizi hapishanede çürütmeye yetebilir.”

Belge mi?

“Ailemi öldürme davasından mı bahsediyorsun?”

“Evet. Şu anlık amacımız, Uygarın polislerle işbirliği yapması ihtimaline karşı kesinlikle Türkiye’den uzaklaşmak. Ardından, size karşı kullanabileceği bu belgeleri ondan almanın bir yolunu bulacağız.” Düşünceli bir şekilde iç çektim. “Yakalanmayacağımızdan emin misin? Mert öldüyse bittiğimizin resmidir. Uygar’ın sahip olduğu tek kişiydi o. Dört tarafa adam yığması benim için endişelendiğinden değil muhtemelen, Mert’e yaptıklarım yüzünden çddırmış olmalı. Beni yakalarsa bana neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum.”

“Kaygılanmanızın lüzumu yok,” dedi Khalil. “Kahvaltınızı yapın. Bugün oldukça yorucu bir gün olacak sizin için.”

Kalbim çarpıntı yapıyor ve ellerim titriyordu. Güç kazanmak için zorla ağzıma bir şeyler tıkmaya niyetlensem de dikkatim daima karşımdaki adama dönüyor, yemekten değil de ondan güç almak istiyordu. Kayıp insanların en büyük zaafı buydu işte, sırtını yaslayacakları ilk direğe güvenmek istiyorlardı. Tenha bir sokakta dikiliyor olsa dahi... Titrek bir nefes çektim ciğerlerime.

“Bizi yakalarsa ne olacak, Khalil?”

Khalil’in yüzünde bana güven veren sıcak bir ifade belirdi. “Varlığımdan güç almanızı isterim. İhtimali dahi olmayan felaket senaryolarıyla narin kalbinizi sıkıntıya sokmayın. Artık yanınızda ben varım.”

Kahvaltı sonrasında yola koyulduk ama Uygarın her yerde beni didik didik aradığını bildiğimden bir türlü rahat edemedim. Sürekli etrafıma bakınıyor, her arabayı şüpheli buluyor, sürekli Khalil’e herhangi bir şüpheliyi bildiriyordum ama o hiçbirini dikkate almıyor, sakince

yoluna bakıyordu. Hayatta gözü dönmüş bir Uygar Karşah'tan daha korkutucu bir şey düşünemiyordum. Oysa Khalil, burun buruna olduğumuz tehlikeyi bir oyun olarak görüyormuşçasına rahattı.

Sonunda havalimanına geldik, hiçliğin ortasına diktikleri sessiz sakin bir yerdi. Çitlerin ardında bizi bekleyen özel jeti gördüğümde yine endişelenmeden edemedim. Gerçekten de gidiyorduk, doğrusu buraya kadar varabileceğimize dahi inanmıyordum ama her şey çok hızlı gerçekleşmişti ve biz şimdi buradaydık, Uygar'dan olabildiğince uzak bir yere kaçıyorduk. Başından beri istediğim şey bu değil miydi? Aldığım bütün riskler bunun için değil miydi? O halde neden ondan uzakta olmak bu kadar belirsiz bir korkuyla dolduruyordu içimi? iyi kötü ona alışmanın ve insanoğlunun bütün büyük değişimleri korkuyla karşılamasının sonucuydu bu hislerim belki de. Bu kimsesizliğe doğduğum dünyada bir düşmanı bile kendime kale yapacak ve sırtımı dayayacak kadar yalnızlaşmış ve en nihayetinde çıldırmıştım anlaşılan.

Etraf sakindi, yalnızca havalimanının diğer tarafı yolculara açıktı ve bu taraf boştu. Bir tek bizim uçağımız duruyor, o görkemiyle merdivenlerini indirmiş bizi bekliyordu.

Meira güven, dedi.

Sorun yok, hepsi geçecek, dedi.

Araba uçağa yakın bir yerde durduğunda önce Khalil indi, ben de onun peşine takıldım. Diğer arabalar da bizi takip etmiş, arkamızda durmuştu. Birkaç yabancı karşıladı bizi. Biri polisti, diğeri de muhtemelen havalimanında çalışan bir görevli ve son olarak da uçağın pilotu. Görevli Khalil'e birkaç belge ve pasaport verdi. Khalil de açıp damgalarını kontrol etti. Hemen birkaç adım arkasında merak ve şüpheyle ne yaptıklarını izliyordum. Kalkış izninden bahsediyorlardı ve elbette her şeyin gizli kalacağından. El sıkıştıklarını gördüm sonunda.

Pilot, uçağın merdivenlerinden çıkarak içeri geçti, polis ve görevli ise geri çekilerek bizi izlemeye koyuldu. Khalil'in peşinden uçağa yaklaştım, birkaç adım kadar yakındım merdivenlere.

içimde bir türlü başaramadığım garip ve tarifsiz bir his vardı. Korku mu yoksa bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağının endişesi ve o bilinmezlik miydi sorun, anlamadım ama böyle devasa bir değişime tek başıma kalkışmıyor olmak, bütün bu adamların, anlaşmaların, aracı olan bağlantıların bana hiçbir şey yapmadığım halde sunuluyor olması bir nimet gibi geldi. Kendi başıma böyle bir iş başaramazdım. Değil

peşimde beni didik didik arayan adamlar varken böylesi bir anlaşmayla ülke dışına kaçmayı, mahalle bile değiştiremezdim yakalanmadan.

Sanırım ilk defa tam da o an rahatladım. Kesinlikle benim ulaşamayacağım bir gücü elinde tutan ve beni tehlikeden koruyacağına inandığım birinin gölgesi altında olmak, en azından biraz olsun rahatlattı beni ve derin bir nefes aldım.

"Khalil," diye seslendim peşinden. Devasa uçağa bakıyor ve ürkmeden edemiyordum.

Khalil arkasını döndü, merdivenin dibindeydi ve tırabzanı tuttu.

"Her şey daha iyi olacak, değil mi?" diye sordum.

Khalil büyük bir samimiyetle gülümsedi. "Elbette," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bunun için buradayım."

Heyecandan ellerim titriyor ve sadece birkaç adım kadar uzakta duran adama bakıyordum. "En azından tek olmadığımı bilmek güzel," diye mırıldandım dalgın bir şekilde.

Khalil bu itirafımı içtenlikle karşıladı ve bana elini uzattı.

“Bundan sonra hiç tek başınıza savaşmak zorunda kalmayacaksınız.”

“Bir daha asla tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın, Meira.”

Kapı aralanıyor ve bana elini uzatmakta olan bir adam karşıma çıkıyor.

“Buyurun bakalım, prenses. ”

îki elini de tutuyor, “Khalil!” diye içtenlikle selamlıyorum onu.

Meira, sağlığın yerindedir umarım?” Karanlıkta kalmış silueti netleşiyor. Yüzü aydınlanıyor, yaşlıca bir adam parlak mavi gözleriyle bana bakıyor, neşemden keyif alıyor.

Gülümsüyor, onu gördüğüme seviniyorum.

“İyiyim, Khalil. ”

Benjamin beni, “Meira!” diye sertçe uyarıyor. “O senin dengin değil, Meira!” Sessizleşiyorum birden. Benjamin ise, “Ona amca, diye hitap et lütfen, ” diye düzeltiyor beni. “Khalil senin baban yaşında, ona saygısızlık etme. Bundan sonra bir süre onun gözetiminde olacaksan hitabına çok dikkat etmelisin. ”

Khalil, “Lütfen, ” diyor kızarak. “Hiç gerek yok, samimiyetimizi zedelemeyelim. Amcan olmaktansa arkadaşın olmayı tercih ederim, Meira, canım benim. ”

Ama ifadem ekşi, bozuluyorum belli ki. Neredeyse gözlerim dolacak belki. Benjamin bana sert çıkıştığını düşünerek hemen telaşlanıyor ama

Khalil onu eliyle durduruyor "Sen hiç o güzel suratım asma, Meira," diyor Bir süredir nasihat veriyor bana. “Baban ne yapıyorsa senin iyiliğin için yapıyor. İçte, o böyle bir adam. Sana bir sır vermem gerekiyor ” Ve

kulağıma yaklaşıyor. "Sen bu hayattaki en şanslı kız çocuğusun çünkü senin dağ gibi bir baban var arkanda. Bundan sonra hiçbir zaman tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın, Meira. "

"Meira Hanım?"

Gözlerimin önüne çekilen perde bir anda yok olup, yerini göz yoran bir aydınlığa bırakırken, neye uğradığımın şokuyla hiçbir tepki veremeden bir heykel gibi dikildim, iyi mısınız?

Karşımdaki adam hâlâ aynı yerde, merdivenin ilk basamağında durmuş, soran bir ifâdeyle bana elini uzatıyor, beni bekliyordu. Kehribar gözleri, özenle tarayarak ikiye ayırdığı siyah saçları ve fit vücuduyla genç bir adam.

O, Khalil değil! Khalil değil! Khalil değil! Khalil değil!

Kalp atışlarım bir anda kontrolden çıktı, bedenim dehşet bir ısıyla kavruldu ve buna rağmen içim buz kesti. Tüylerim diken diken olmuş, birden elim ayağım boşalmıştı. Dışarıdan neye benzediğimi bilmiyordum ama içimde bütün organlarım korkuyla yoğrulduğu için büzülmüş, sinmiş, titrek bir yaratığa dönüşmüştüm.

O, Khalil değil! Khalil değil! Başka biri! Bir yabancı! O, Khalil değil!

Khalil'in neye benzediğini ilk defa görebildim, ilk defa canlandı kafamda ve bu adam... *Khalil değil!* Khalil kilolu, yaşlıca bir adam. Gözleri mavi, saçları ağarmış ve... *Nefes al, nefes ali*

Orada öylece dikilmeye devam edemezdim, zor bela normal davranmaya çalıştım ve yalandan da olsa nihayet gözlerimi kırpabildim. "Ben..." dedim yutkunarak. *Sakin ol, Meira.* "Lavaboya gitmeliyim."

Buradan gitmeliyim. Hemen gitmeliyim. O fark etmeden gitmeliyim!

Fakat yabancının yüzündeki gülümseme birden donakaldı ve önüne çektiği bütün maskeler birer birer düştü. Dudaklarındaki sahte kıvrılma eski haline geri döndü, gözleri baygın ve soğuk bir hal aldı.

“Hatırlamanın sırası mıydı şimdi?” diye sorduğunda tamamen bambaşka bir yabancıyla konuşuyorum sanmış ve korkudan, uğradığım şokun etkisinden gözlerim iri iri açılmıştı. İstemsizce birkaç adım

gerilediğim vakit ise başını kaldırdı. Kaçacağımı anlayarak, “Yakalayın," dedi.

Telaş içinde birkaç dengesiz adımı daha geriye attım ve sonunda, arabalardan çıkan adamları gördüğümde dönüp ters yöne, havalimanına doğru koşmaya başladım. Kalbim, ciğerlerime giren bütün havayı tüketecek bir gümbürtüyle çalışırken, nefesim daha birkaç adım atamadan kollarımdan tutulmamla tamamen kesilir gibi oldu.

öyle tiz bir sesle, “Bırak!” diye cırladım ki beni tutan iki adam da yüzünü buruşturdu ve az daha beni bırakacak kadar rahatsız oldu. İki kolumdan tutarak beni çekiştirmeye çalışmalarına bütün gücümle direndim. “Bırak!” diye defalarca kez öfkeyle cırladım ve bacaklarını tekmeledim. “Bırak dedim!”

Ama hiçbiri işe yaramamış, adamlar benimle baş edemediği için havaya kaldırarak uçağa doğru taşımıştı.

“Kimsiniz siz? Neden Khalil olduğunu söyledin bana? Neden kandırdın beni? Bırakın derhal!”

Yabancı adam beni umursamadan merdivenleri çıkmaya başlamış-u bile. Beni de onun peşinden yaka paça götürdüler ama direndim. Arkamdaki adam beni belimden tutuyordu, diğeri de sürekli savurup durduğum tekmelere daha fazla dayanamadı ve bacaklarımı da sabitle-yip yukarıya kaldırdı. Beni o şekilde merdivenlerden taşımaya niyetlendiler ama var gücümle merdiven tırabzanına tutundum ve bir deli gibi çırpınırken sinir bozukluğuyla çığlık attım. Adamlar sağdan soldan çekiştiriyor, beni demirlikten ayırmaya, tırabzana kilitlenen parmaklarımı bana zarar vermeden çözmeye çalışıyorlardı.

“Hepiniz beni oyuncak yerine koyun!” diye öfke nöbeti geçirmeye başladım. “Hafızamı yitirdim diye hepiniz beni kandırın! Çaresizliğimden yararlanın!” Bacağımı ilk fırsatta adamın çenesine doğru savurdum. “Namussuzlar sizi!” diye cırladım. Üstüme kapandılar, bacaklarım tutuldu. “Bırak! Gelmeyeceğim dedim!”

Adam, merdivenlerin tepesinde dikilmiş, elleri pantolonun cebinde beni ve benimle uğraşan adamları sakin bir tavırla izliyordu. Sonunda kolay kolay pes etmeyeceğimi anlayınca yanındaki hostese, “Şu sakinleştiricilerden getirdiniz, değil mi?” diye sorduğunu duydum.

Sadece birkaç dakika sonra kadın elinde iğneyle geri geldi, adamdan son bir izin istedi ve merdivenleri inerek bana doğru yaklaştı. Gözlerim

iri iri açılmıştı. Elindeki iğneye bakıp, “Onu bana dokundurursan öldürürüm seni, pis domuz!” diye bütün havalimanını inletecek bir sesle bağırdım.

Ama adamlar beni iyice sabitledi, biri kazağımı sıyırıp kolumu açıkta bıraktı ve bütün direnmelerime rağmen hostes iğneyi koluma sapladı.

Kadın ilacı enjekte ederken panik içinde etrafa baktım. “İmdat!” diye bağırdım, arkada bizi sessizce izlemekte olan polise ve görevliye baktım, “imdat! Yardım edin!” Hareket yoktu, havalimanına doğru da etrafta kimsecikler gözükmüyordu.

Çaresizlikten gözlerim dolmaya başladı. “Uygar!” dedim fark etmeden. Sonra adını anmanın dahi bana bir tür güven verdiğini fark ettim. Buna sarıldım. Bu sefer isteyerek, “Uygar!” diye bağırdım ama bedenim ağırlaştı ve tırabzanı sıkan parmaklarım gevşedi.

Kalp atışımı duyabileceğim kadar sessizleşti etraf ve bir tek bilinçsizce, “Uygar...” deyişim kaldı benden geriye.

Devam edecek...

BAOUIN

519

563